

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

J.R. WARD

#1
NEW YORK TIMES
BESTSELLING
AUTHOR

THE KING

A NOVEL OF THE BLACK DAGGER BROTHERHOOD

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://montev.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

J. R. Ward'ın Black Dagger Brotherhood serisi için övgüler

'İşte bir kıza nasıl iyi vakit geçirteceğini bilen bir grup kardeş'

New York Times çok satan yazarı, Lisa Gardner

'Vampir efsanesine yeni bir yorum getirmek kolay değil ama Ward bunu çok güzel başarıyor. Bu karanlık ve zorlayıcı dünya, tehlikeli maceraların yanı sıra baştan çıkarıcı bir romantizmle de dolu'
Romantik Zamanlar

'Bu vampirler çok ateşli ve seri daha da ateşli hale geliyor... o kadar ateşli ki tüylerim diken diken oldu'
Vampir Türü

"Ward, bu tür için mükemmel bir ses tonuna sahip... Merak uyandırıcı, adrenalin pompalayıcı... L. A. Banks, Laurell K. Hamilton ve Sherrilyn Kenyon hayranları Ward'ı mutlaka okunacaklar listesine ekleyecek.
Kitap Listesi

"Bu erotik paranormaller okumaya değer ve korkutucu derecede bağımlılık yapıcı... Hepsi harika, sayfa çevirme etkisi yaratıyor... [ve] Ward'a Anne Rice tarzı bir takipçi kazandırdı, bunu hak ediyor
Publishers Weekly

'[Tehlikeli karakterler ve büyüleyici bir erotik romantizmle dolu bir gece yarısı kasırgası. Kara Hançer Kardeşliği artık benim sahibim. Karanlık fantezi severler, az önce hizmet aldınız' Lynn Viehl, Evermore'un USA Today çoksatan yazarı

Yazar Hakkında

J.R. Ward, inanılmaz derecede destekleyici kocası ve sevgili golden retriever'ıyla birlikte Güney'de yaşamaktadır. Hukuk fakültesinden mezun olduktan sonra Boston'da sağlık sektöründe çalışmaya başlamış ve uzun yıllar ülkenin önde gelen akademik tıp merkezlerinden birinde personel şefi olarak görev yapmıştır.

J.R. Ward'ı çevrimiçi ziyaret edin:

www.jrward.com

www.facebook.com/JRWardBooks

www.twitter.com/jrward1

J.R. Ward tarafından

Kara Hançer Kardeşliği serisi: Karanlık

Aşık
Aşık Ebedi Aşık
İfşa Edilmiş Aşık
Uyandırılmış
Aşık
Bağlanmamış
Aşık
Kutsallaştırılmış
Aşık İntikamı
Alınmış Aşık
Benim Aşık
Serbest
Bırakılmış Aşık
Yeniden
Doğmuş Aşık
Sonunda Kral

Kara Hançer Kardeşliği: İçeriden Birinin Rehberi

Düşmüş Melekler serisi:

Covet
Crave
Envy
Rapture
Possession

TELİF HAKKI

Piatkus tarafından

yayımlanmıştır ISBN:

9781405524926

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2014 Love Conquers All, Inc.

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Piatkus
Little, Brown Book Group
100 Victoria
Embankment Londra,
EC4Y 0DY

www.littlebrown.co.uk
www.hachette.co.uk

İçindekiler

J. R. Ward'ın Black Dagger Brotherhood serisi için övgüler

Yazar Hakkında

Yazan J.R.

Ward Telif

Hakkı İthafı

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Onbirinci

Bölüm Oniki

Bölüm Onüçüncü

Bölüm

On Dört Bölüm On

Beş Bölüm On Altı

Bölüm On Yedi

Bölüm On Sekiz

Bölüm On Dokuz

Bölüm Yirmi Bölüm

Yirmi Birinci Bölüm
Yirmi İkinci Bölüm
Yirmi Üçüncü Bölüm
Yirmi Dördüncü Bölüm
Yirmi Beşinci Bölüm
Yirmi Altıncı Bölüm
Yirmi Yedi Bölüm
Yirmi Sekiz Bölüm
Yirmi Dokuzuncu
Bölüm Otuzuncu
Bölüm Otuz Birinci
Bölüm Otuz İkinci
Bölüm Otuz Üçüncü
Bölüm Otuz Dördüncü
Bölüm Otuz Beşinci
Bölüm Otuz Altıncı
Bölüm Otuz Yedi
Bölüm Otuz Sekiz
Bölüm Otuz
Dokuzuncu Bölüm
Kırk
Bölüm Kırk Bir
Bölüm Kırk İki
Bölüm Kırk Üç
Bölüm Kırk Dört
Bölüm Kırk Beş
Bölüm Kırk Altı
Bölüm Kırk Yedi
Bölüm Kırk Sekiz

Bölüm Kırk Dokuz
Bölüm Elli Bölüm Elli
Bir Bölüm Elli İki
Bölüm Elli Üç Bölüm
Elli Dört Bölüm Elli
Beş Bölüm Elli Altı
Bölüm Elli Yedi
Bölüm Elli Sekiz
Bölüm Elli Dokuz
Bölüm Altmış Bölüm
Altmış Bir Bölüm
Altmış İki Bölüm
Altmış Üç Bölüm
Altmış Dört Bölüm
Altmış Beş Bölüm
Altmış Altı Bölüm
Altmış Yedi Bölüm
Altmış Sekiz Bölüm
Altmış Dokuz Bölüm
Yetmiş
Yetmiş Birinci Bölüm
Yetmiş İkinci Bölüm
Yetmiş Üçüncü Bölüm
Yetmiş Dördüncü Bölüm
Yetmiş Beşinci Bölüm
Yetmiş Altıncı Bölüm

Teşekkür
Terimler ve Özel İsimler Sözlüğü

SEVGİ DOLU ANISINA

JONAH, NAMI DIĞER BOO,
A.K.A. EN İYİ WRITERDOG.
R.I.P. VE YOLUN SONUNDA TEKRAR
GÖRÜŞMEK ÜZERE XXX

VE

W. GILLETTE BIRD, JR.

PROLOGUE

ON YEDİNCİ YÜZYIL, ESKİ ÜLKE

"Kralımız çok yaşa."

Wrath'ın oğlu Wrath, derin ve ciddi sesi duyunca, babasını aramak için bir içgüdü duydu... ölümün gerçekleşmediğine ve büyük hükümdarın hâlâ onlarla birlikte olduğuna dair bir umut kıvılcımı.

Ama tabii ki, sevgili efendisi Fade'e gitmiş olarak kaldı.

Bu hüznü arayış ne kadar sürecekti diye merak etti. Özellikle de vampir kralın kutsal kıyafetleri üzerindeyken, mücevherli kuşaklar, ipek ceket ve tören hançerleri kendi bedenini süslerken, bu çok gereksiz bir aptallıktı. Zihni, yakın zamandaki taç giyme töreninin bu tür kanıtlarını umursamıyordu... ya da belki de artık onu tanımlayan her şeyden etkilenmeyen kalbiydi.

Sevgili Bakire Kâtip, babası olmadan, etrafı ona hizmet eden insanlarla çevrili olsa bile çok yalnızdı.

"Lordum?"

Yüzünü toparlayarak arkasını döndü. Kraliyet kabul odalarının kapısında duran en yakın danışmanı, uzun ve ince, koyu renk cüppelerle örtülü bir duman sütunu gibiydi.

"Sizi selamlamak benim için bir onurdur," diye mırıldandı erkek, eğilerek. "Dişiyi kabul etmeye hazır mısınız?"

Hayır. "Gerçekten."

"Geçit törenini başlatalım mı?"

"Evet."

Danışmanı tekrar eğilip geri çekilirken, Wrath meşe panelli odada volta atıyordu. Kalenin taş duvarlarına bir şekilde sızan cereyanda mumlar uçuşuyordu ve göğüs yüksekliğindeki ocakta kükreyen ateş sıcaklık değil sadece ışık veriyor gibiydi.

Aslında bir Shellan'a, daha doğrusu kaçınılmaz olarak olacağı gibi bir eşe karşı hiçbir arzusu yoktu. İlki için sevgi gerekliydi ve onun bir ruha sunacak hiçbir şeyi yoktu.

Göz ucuyla bir parıltı yakaladı ve bu korkunç buluşma gerçekleşmeden önce zaman geçirmek için oymalı masanın üzerinde sergilenen mücevher takımlarına baktı. Elmaslar, safirler, zümrütler, inciler... doğanın güzelliği, dövülmüş altın tarafından yakalanmış ve sabitlenmişti.

En değerlileri yakutlardı.

Kan kırmızısı taşlara dokunmak için uzandığında, tüm bunlar için çok erken olduğunu düşündü. Kral olması, bu çiftleşme düzeni, şu anda taşıdığı ve henüz çok azını anladığı binlerce farklı talep.

Babasından öğrenmek için daha fazla zamana ihtiyacı vardı-

Üç vuruştan ilki odada yankılandı ve Wrath kimsenin onun irkildiğini görmediği için minnettardı.

İkincisi de bir o kadar gürültülüydü.

Üçüncüsü onun yanıtını gerektirecekti.

Gözlerini kapatarak göğsündeki acıyla nefes almakta zorlandı. Babasının yanında olmasını istiyordu; bu daha sonra, büyüdüğünde ve bir saray mensubu tarafından değil, kendi efendisi tarafından yönlendirildiğinde gerçekleşmeliydi. Ne var ki kader, büyük erkeğin hakkı olan yılları elinden almış, karşılığında da oğlunu, etrafında soluyabileceği hava olmasına rağmen bir tür boğulmaya mahkûm etmişti.

Bunu yapamam, diye düşündü Wrath.

Yine de, panellere üçüncü kez vurulduğunda omuzlarını dikleştirdi ve babasının sesinin her zamanki gibi çıktığını taklit etti. "Girin."

Emriyle ağır kapı ardına kadar açıldı ve gözleri, önlerinde duran danışmanıninkiyle aynı kasvetli gri cüppeye sahip tam bir saray mensubunun görüntüsüyle karşılaştı. Ancak kayıtlara geçen bu değildi. Aristokrat grubunun arkasında, iri yapılı, dar bakışlı başkaları da vardı... ve onlar uyumlu bir hırıltıyla şarkı söylemeye başladılar.

Dürüst olmak gerekirse, Kara Hançer Kardeşliği'nden korkuyordu.

Geleneğe göre, danışman yüksek sesle ve net bir şekilde, "Lordum, önünüze bir sunu getireceğim. Sunuma devam edebilir miyim?"

Sanki soylu kızı bir nesneymiş gibi. Yine de gelenekler ve sosyal normlar onun amacının üremek olduğunu ve sarayda ona herhangi bir değerli kısrak gibi davranılacağını öngörüyordu.

Bunu nasıl yapacaktı? Cinsel eylem hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama yine de onu onaylarsa, yarın akşam hava karardıktan sonra bu eylemi gerçekleştirmiş olacaktı.

"Evet," dediğini kendi de duydu.

Saray mensupları ikişer ikişer kapıdan içeri girdiler ve ayrılarak odanın çevresinde bir daire oluşturdular. Ve sonra ilahiler daha da yükseldi.

Kardeşliğin görkemli savaşçıları, siyah deri giysili ve silahlarla kuşatılmış muazzam bedenleri, seslerinin temposu ve formlarının hareketleri öylesine senkronize olmuştu ki, sanki tek bir vücut gibiydiler.

Glymera üyelerinin aksine ayrılmamışlar, kutu gibi bir düzende omuz omuza, göğüs göğüse durmuşlardı. Aralarında ne olduğuna dair hiçbir şey göremiyordu.

Ama kokuyu alabiliyordu.

Ve kendi içindeki değişim anlık ve değişmezdi. Tek bir kalp atışında, yaşamın ağır aksak doğası iç gıcıklayıcı bir farkındalıkla yıkanıp gitmişti... Kardeşler gibi

yaklaştı, alışık olmadığı ama görmezden gelmeye hiç de istekli olmadığı bir saldırganlığa dönüştü.

Tekrar nefes aldığında, o koku ciğerlerine, kanına, ruhuna daha fazla girdi - ve bu, onun sürüldüğü yağlar ya da onu giydiren her şeye sürülen parfümler değildi. Tüm bunların altındaki tendi, sadece ve sadece ona özgü olduğunu bildiğı kadınsı unsurların hassas birleşimiydi.

Kardeşlik onun önünde durdu ve ilk kez onların ölümcül auralarına hayranlık duymadı. Dişleri ağzının içinde uzarken, üst dudağının hırıltıyla kalktığını fark etti.

Hatta bir adım öne çıktı, erkekleri parçalamaya hazırđı, böylece kendisinden korudukları şeye ulaşabilecekti.

Danışman, topluluğa önemini hatırlatmak istercesine boğazını temizledi. "Lordumuz, bu dişi soyu tarafından doğum amacıyla değerdendirmeniz için sunuluyor. İncelemek isterseniz-"

"Bizi yalnız bırak," diye tersledi Wrath. "Derhal."

Ardından gelen şaşkın sessizlik onun tarafından kolayca görmezden gelindi.

Danışman sesini alçalttı. "Lordum, sunumumu tamamlamama izin verirsiniz-"

Wrath'ın bedeni kendi kendine hareket etti ve erkekle bakışlarını eşleştirene kadar kendi etrafında döndü. "Defol. Dışarı."

Arkasında, Kardeşlik'ten bir kıkırdama yükseldi, sanki züppenin hükümdarları tarafından haddinin bildirilmesinden oldukça hoşlanmışlardı. Ancak danışman hiç eğlenmemişti. Ve Wrath'ın umurunda değildi.

Artık konuşulacak bir şey de kalmamıştı: Saray mensubu çok güçlüydü ama Kral değildi.

Gri giysili erkekler selam vererek odadan çıktılar ve o da Kardeşlerle baş başa kaldı. Hemen kenara çekildiler ve ...

Baştan ayağa siyah cübbeye bürünmüş ince bir beden, cübbenin ağırlığıyla ortaya çıkıyordu. Savaşçılarla kıyaslandığında, ince yapılı, dar kemikli ve kısa boyluydu; ama yine de onu sarsan şey onun varlığıydı.

"Lordum," dedi Kardeşlerden biri saygıyla, "bu Anha."

Bu basit ve daha uygun girişle, savaşçılar ortadan kayboldu ve onu dişiyle baş başa bıraktı.

Gazap'ın bedeni tekrar kontrolü ele aldı, kaotik duyularını onun etrafında dolaştırdı, o hareket etmese bile onu takip etti. Sevgili Bakire Kâtip, bunların hiçbirini istememişti, ne onun varlığına verdiği tepkiyi, ne belinde kıvrılan ihtiyacı ne de ön plana çıkan saldırganlığı.

Ama en önemlisi, hiç düşünmemişti- Benimkini.

Gece gökyüzünde çakan bir şimşek gibiydi, manzarasını değiştiriyor, göğsünde derin bir yarık açıyordu. Yine de, evet, bu doğru diye düşündü. Babasının eski danışmanı gerçekten de onun iyiliğini düşünüyordu. Onu yalnızlıktan kurtarmak için ihtiyacı olan şey bu kadındı: Yüzünü görmeden bile, cinsiyetinin içindeki gücü hissetmesini sağlıyordu, daha küçük, daha narin formu onu teninde dolduruyor, koruma dürtüsü ona bir öncelik ve şiddetle eksik olduğu bir odaklanma sağlıyordu.

"Anha," diye nefes aldı önünde dururken. "Konuş benimle."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra kadının yumuşak ve tatlı ama titrek sesi kulaklarına doldu. Gözlerini kapatarak ayaklarının üzerinde sallandı, ses kanında ve kemiklerinde yankılanıyordu, daha önce duyduğu her şeyden daha güzeldi.

Ancak o zaman ne söylediği hakkında hiçbir fikri olmadığı için kaşlarını çattı. "Ne dedin sen?"

Bir an için, örtünün altından gelen kelimeler hiçbir anlam ifade etmedi. Ama sonra hecelerin tanımları beyni tarafından doğrulandı:

"Bir başkasını görmek ister misiniz?"

Gazap şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Neden o-

"Biçimimden hiçbir şey çıkarmamışsın," diye cevap verdiğini duydu, sanki sorusunu dile getirmiş gibi.

Hemen kadının titrediğini fark etti, elbisesi hareketlerini belli ediyordu ve gerçekten de kokusunda ağır bir korku vardı.

Uyarılmışlığı onun hakkındaki her türlü farkındalığı gölgelemişti ama bunun düzeltilmesi gerekiyordu.

Tahtı toplayarak geniş, oymalı sandalyeyi odanın diğer ucuna taşıdı, ona rahatlık sağlama ihtiyacı ona üstün bir güç veriyordu. "Otur."

Kadın neredeyse okkalı deri koltuğun içine düşecekti ve örtülü elleri kol dayama yerlerine pençelerini geçirdiğinde, kadının can havliyle tutunduğu parmak eklemlerinin bembeyaz kesildiğini hayal etti.

Gazap onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. Yukarı bakarken, ona sahip olma niyeti dışında düşündüğü tek şey, onu asla korkmuş görmemektir.

Hiç.

Kat kat ağır cüppesinin altında Anha sıcaktan boğuluyordu. Ya da belki de boğazını sıkan şey dehşetti.

Bu kadar istememişti. Bunu istememişti. Yıllar boyunca onu kıskanan genç kadınlardan herhangi birine verebilirdi: Doğduğu andan itibaren Kral'ın oğluna ilk eş olarak vaat edilmişti ve bu sözde onur nedeniyle başkaları tarafından yetiştirilmiş, her türlü temastan uzak, gizlenmişti. Tek başına yetiştirildiği için ne bir annenin terbiyesinden ne de bir babanın korumasından nasibini almıştı; yalvaran yabancılar denizinde akıntıya kapılmış, canlı bir varlık olarak değil, değerli bir nesne olarak ele alınmıştı.

Ve şimdi, doruk noktasında, uğruna yetiştirildiği ve yemin ettiği anda... onca yıllık hazırlık boşa gitmiş gibi görünüyordu.

Kral mutlu değildi: Herkesi ve her şeyi bulundukları odadan dışarı atmıştı. Onu bir şekilde kabul etmek istiyorsa yapması gerektiği gibi, üzerindeki tek bir örtüyü bile kaldırmamıştı. Bunun yerine, etrafta sinsice dolaşüyor, saldırganlığıyla havayı dolduruyordu.

Muhtemelen bu cüretiyle onu daha da kızdırmıştı. Kimsenin Kral'a öneride bulunmaması gerekirdi-

"Otur."

Anha bu emre uyarak zayıf dizlerinin vücudunun altından düşmesine izin verdi. Soğuk, sert zeminle karşılaşmayı bekliyordu ama onu yakalamak için büyük bir kütleye sahip minderli bir sandalye vardı.

Döşeme tahtalarının gıcirtısı adamın tekrar etrafında döndüğünü haber veriyordu, ayak sesleri ağırdı, varlığı o kadar büyüktü ki hiçbir şey göremese bile büyüklüğünü hissedebiliyordu. Kalbi küt küt atıyor, boynundan aşağı ve göğüslerinin arasından ter boşanıyor, adamın bir sonraki hamlesini bekliyordu ve bunun şiddetli olmasından korkuyordu. Yasalara göre ona istediği her şeyi yapabilirdi. Onu katledebilir ya da kullanmaları için Kardeşliğe atabilirdi. Onu soyabilir, bekâretini alabilir ve sonra onu reddedebilirdi - onu mahvolmuş bir halde bırakabilirdi.

Ya da onu çırılçıplak bırakıp şeklini onaylayabilir, erdemini ertesi geceki törenden sonraya saklayabilirdi. Ya da belki... en beyhude rüyalarında hayal ettiği gibi... ona kısa bir süre bakar ve onu özel kumaştan hediyelerle yeniden örter, onu shellanları arasına alma niyetini gösterirdi - böylece saraydaki hayatı daha kolay olurdu.

Saray mensupları hakkında onlardan nezaket bekleyemeyecek kadar çok şey duymuştu. Ve Kral'la çiftleşecek olsa da tek başına olduğunun farkındaydı. Yine de az da olsa bir güce sahip olsaydı, belki de sarayın ve krallığın entrikalarını daha hırslı ve açgözlü kadınlara bırakarak kendini bir dereceye kadar bu durumdan uzaklaştırabilirdi...

Adımları aniden durdu ve sanki bir şekilde pozisyon değiştirmiş gibi tam önündeki yerden bir protesto sesi geldi.

İşte o an gelmişti ve kalbi sanki Majestelerinin kılıcının dikkatini çekmek istemiyormuş gibi dondu...

Bir anda kapüşon yüzünden düştü ve ciğerlerine serin bir hava doldu.

Anha önünde duran şey karşısında nefesi kesildi.

Kral, hükümdar, vampir ırkının en yüce temsilcisi... ona sağladığı sandalyenin önünde diz çökmüştü. Ve bu yeterince şok edici olmalıydı, ama aslında, onun görünürdeki yalvarışı onu etkileyen en az şeydi.

Son derece güzeldi ve kendini hazırlamaya çalıştığı onca şey arasında onu bu ilk, muhteşem görüşünü hiç düşünmemişti.

Gözleri soluk bahar yapraklarının rengindeydi ve ona bakarken bir gölün üzerindeki ay ışığı gibi parlıyordu. Yüzü de şimdiye kadar gördüklerinin en yakışıklısıydı, gerçi daha önce hiçbir erkeğe bakmasına izin verilmediği düşünülürse bu belki de yeterince iltifat sayılmazdı. Saçları karga kanadı gibi siyahtı ve geniş sırtından aşağı dökölüyordu.

Ancak bilincine en çok nüfuz eden şey bu bile değildi.

İfadesindeki endişe yüzünden.

"Korkma," dedi kadife ve çakıl gibi bir sesle. "Kimse sana zarar veremez, çünkü ben buradayım."

Gözleri yaşardı. Sonra ağzı açıldı ve kelimeler ağzından döküldü. "Lordum, diz çökmemelisiniz."

"Sizin gibi bir dişiyi başka nasıl karşılayabilirim ki?"

Anha cevap vermeye çalıştı ama adamın bakışlarına kendini kaptırınca zihni karıştı; onun önünde onuruyla eğilen bu güçlü erkek gerçek değilmiş gibi görünüyordu. Kesin olarak emin olmak için elini kaldırdı ve aralarındaki mesafeyi kapatmak için hareket etti...

Ne yapıyordu? "Bağışlayın beni, lordum-"

Adam onun avucunu yakaladı ve etin ete çarpması kadının nefesini kesti. Yoksa ikisi birden miydi?

"Dokun bana," diye emretti. "Herhangi bir yerime."

Adam elini bıraktığında, kadın titreyen elini adamın yanağına koydu. Sıcak. Bir bıçağın yakın zamanda geçmesinden dolayı pürüzsüz.

Kral gözlerini kapadı ve eğildi, koca vücudu titriyordu.

O öylece kaldığında, bir güç dalgası hissetti - kibirli bir şekilde ya da herhangi bir kişisel kazanç hırsıyla değil. Bu sadece, silinmez bir şekilde kaygan bir yokuş gibi görünen bir yerde beklenmedik bir şekilde kazanılan bir adımdı.

Bu nasıl mümkün olabilir?

"Anha..." diye nefes aldı, sanki onun adı bir sihirilmiş gibi.

Başka hiçbir şey konuşulmuyordu, ama dillerinin tamamı gereksizdi, konuşmanın tüm bölümleri ve kelime dağarcığı, onları şekillendiren ve birbirine bağlayan bağa, bırakın tanımlamayı, herhangi bir nüans sunmak için bile değersiz hale getirilmişti.

Sonunda gözlerini indirdi. "Beni daha fazla görmek istemez misin?"

Kral alçak bir hırıltı çıkardı. "Hepinizi görürdüm ve bakmak bunun yarısı bile olmazdı."

Bir erkeğin uyarılma kokusu havada yoğun bir şekilde yükseldi ve inanılmaz bir şekilde kendi vücudu bu çağrıya cevap verdi. Ama yine de, onun bu şehvetli saldırganlığı tekil iradesi tarafından iyi ve gerçekten bağlanmıştı: onu şimdi almayacaktı. Hayır, öyle görünüyordu ki, ona uygun bir şekilde çiftleşmenin onurunu ve saygısını ödeyene kadar onun erdemini koruyacaktı.

"Kâtip Bakire dualarıma mucizevi bir şekilde cevap verdi," diye fısıldadı gözyaşları arasında gözlerini kırıştıtırırken. Onca yıllık endişe ve bekleyiş, otuz yıldır başına düşmeye hazır bekleyen örs ...

Kral gülümsedi. "Senin gibi bir dişinin var olabileceğini bilseydim, ırkın anasına kendim yalvarırdım. Ama hayallerim yoktu ve bu yeterince iyi. Oturup kaderime girmeni beklemekten ve yıllarımı boşa harcamaktan başka bir şey yapmazdım."

Bununla birlikte ayağa fırladı ve cüppelerin sergilendiği yere gitti. Gökkuşağının tüm renkleri temsil ediliyordu ve küçük yaşlardan beri saray hiyerarşisinde her bir tonun ne anlama geldiğini bilmesi öğretilmişti.

Onun için kırmızıyı seçti. En değerlisi, tüm dişileri arasında en gözde olacağının işaretiydi.

Kraliçe.

Ve bu onur yeterli olmalıydı. Ancak onun alacağı birçok kişiyi hayal ederken göğsüne bir acı saplandı.

Ona doğru geri döndüğünde, onun üzüntüsünü hissetmiş olmalıydı. "Neyin var, Leelan?"

Anha başını salladı ve kendi kendine onu paylaşmanın yas tutmaya hakkı olmadığını söyledi. O-

Kral başını salladı. "Hayır. Sadece sen olacaksın." Anha geri çekildi. "Lordum, bu gelenek değil-"

"Ben herkesin hükümdarı değil miyim? Tebaam üzerinde yaşam ve ölüm kararı veremez miyim?" Kadın başını salladığında, adamın yüzünde sert bir ifade belirdi ve onu inkâr etmeye çalışanlara acımasına neden oldu. "Öyleyse neyin gelenek olup olmadığına ben karar vereceğim. Ve benim için sadece sen olacaksın."

Anha'nın gözlerine yeniden yaşlar doldu. Ona inanmak istiyordu ama yine de bu imkânsız görünüyordu; adam onun hâlâ kan rengi ipekle kaplı bedenini sararken bile.

"Beni onurlandırırıyorsun," dedi yüzüne bakarak.

"Yeterli değil." Hızlı bir dönüşle, mücevherlerle döşenmiş bir masaya doğru ilerledi.

Adam kapüşonunu kaldırırken mücevherlerin cömertliği aklına gelen son şeydi ama şimdi servet gösterisi karşısında gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Elbette böyle şeyleri hak etmiyordu. Ta ki ona bir varis verene kadar.

Bu da aniden bir angarya değil, uzun bir iş gibi göründü.

Adam ona döndüğünde keskin bir nefes aldı. Yakutlar, sayamayacağı kadar çoktu, hatta bir tepsi dolusu... Kraliçenin elini her zaman süslediği söylenen Satürn yüzüğü de buna dahildi.

"Bunları kabul et ve benim gerçeğimi bil," dedi bir kez daha ayaklarının dibine çökerken.

Anha başının sallandığını hissetti. "Hayır, hayır, bunlar tören için-"

"Burada ve şimdi sahip olacağımız." Avucunu uzattı. "Bana elini ver."

Anha ona itaat ederken tüm kemikleri titriyordu ve Satürn taşı sağ orta parmağına takıldığında bir nefes aldı. Mücevherin içine baktığında, mum ışığı fasetleri arasında kırıldı ve gerçek aşkın kalbi içeriden aydınlattığı gibi güzellikle parladı.

"Anha, Fade'e açılan kapı sana sunulana kadar beni Kralın ve eşin olarak kabul ediyor musun?"

"Evet," dediğini duydu şaşırtıcı bir güçle. "O zaman ben, Wrath oğlu Wrath, seni shellan'ım olarak kabul ediyorum, Sana ve doğacak çocuklarımıza göz kulak olacağıma ve bakacağıma emin olabilirsin, tıpkı krallığım ve vatandaşları gibi. Bundan böyle benim olacaksın; düşmanların benim düşmanlarım olacak, soyun benim soyumla karışacak, akşamların ve şafakların sadece benimle paylaşılacak. Bu bağ ne içerideki ne de dışarıdaki güçler tarafından asla koparılmayacak ve" -burada durakladı- "tüm günlerim boyunca tek bir kadın olacak ve sen de o tek kraliçe olacaksın."

Bununla birlikte diğer elini kaldırdı ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Kimse bizi ayıramayacak. Asla."

Anha şu anda bunun bilgisine sahip olmasa da, gelecek yıllarda kader ilerlemeye devam edip bu anı geçmiş tarihe dönüştürdükçe, tekrar tekrar bu ana dönecekti. Daha sonra, o gece ikisinin de kaybolmuş olduğunu düşünecekti ve

Diğerinin görüntüsü onlara ihtiyaç duydukları sağlam zemini vermişti.

Daha sonra, yataklarında eşine yakın uyurken ve onun hafifçe horladığını duyduğunda, bir rüya gibi görünen şeyin gerçekte yaşayan, nefes alan bir mucize olduğunu bilecekti.

Daha sonra, o ve sevgilisinin katledildiği gece, gözleri varislerini, geleceklerini, ikisinden daha büyük olan tek şeyi sakladığı sürünme boşluğuna kilitlendiğinde... son ölüm düşüncesi olarak her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu düşünecekti. İster trajedi ister şans olsun, hepsi önceden belirlenmişti ve her şey burada, bu anda, Kral'ın parmakları onunkilerle iç içe geçtiğinde ve ikisi sonsuza dek birbirlerine kilitlendiklerinde başlamıştı.

"Bu gece ve bu gün halka açık törenden önce size kim eşlik edecek?" diye sordu.

Onu terk etmekten nefret ediyordu. "Kamarama dönmeliyim."

Kaşlarını derin derin çattı. Ama sonra onu serbest bıraktı ve kulaklarından, boynundan ve her iki bileğinden sarkana kadar onu yakutlarla süslemek için tatlı bir zaman ayırdı.

Kral taşların en büyüğüne, kalbinin üzerinde asılı olana dokundu. Göz kapakları aşağı indiğinde, Kral'ın zihninde cinsel bir yere gittiğini düşündü; belki de onu kıyafetsiz hayal ediyordu, elmas vurguları ve o inanılmaz kırmızı mücevherleriyle ağır altın ayarları çerçevelemek için teninden başka bir şey yoktu.

Süitin son parçası tacın kendisiydi ve kadife tepside halkayı alıp kadının başına yerleştirdikten sonra arkasına yaslanarak onu inceledi.

"Her şeyi gölgede bırakıyorsun," dedi.

Anha kendine baktı. Kırmızı, kırmızı, her yerde, kanın rengi, hayatın kendisinin rengi. Gerçekten de mücevherlerin değerini hayal bile edemiyordu ama onu etkileyen şey bu değildi. Şu anda ona ödediği onur

efsanevi bir şeydi ve bunu düşünürken, bunun daha önce aralarında özel kalmasını diledi.

Ancak bu olmayacaktı. Ve saray mensuplarının bundan hoşlanmayacağını düşündü.

"Sizi odanıza götüreyim."

"Oh, lordum, kendinizi rahatsız etmemelisiniz-"

"Bu gece beni tüketecek başka bir şey yok, sizi temin ederim."

Gülümsemesine engel olamadı. "Nasıl isterseniz lordum."

Ancak tüm bunlara dayanabileceğinden emin değildi-

Anha ayağa kalkmayı başaramadı. Kral içeri girip onu kollarının arasına aldı ve sanki bir güvercinden daha hafifmiş gibi yerden kaldırdı.

Ve böylece karşıya geçti, kapalı kapıyı tekmeleyerek açtı ve koridora doğru yürüdü: Hepsi oradaydı, koridor aristokratlar ve Kara Hançer Kardeşliği üyeleriyle doluydu ve içgüdüsel olarak başını Wrath'ın boynuna çevirdi.

Kral'ın amaçları doğrultusunda yetiştirilirken, kendini hep bir nesne gibi hissetmişti ama erkekle yalnız kaldığında bu duygu kaybolmuştu. Şimdi, diğerlerinin istilacı bakışlarına maruz kaldığında, bir kez daha bu roldeydi, bir eşitten ziyade bir sahipliğe indirgenmişti.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu aristokratlardan biri, Kral onları selamlamadan geçip giderken.

Gazap yürümeye devam etti ama belli ki bu saray mensubunun hakkı olmayan bir şey reddedilmeyecekti.

Erkek kendini onların yoluna koydu. "Lordum, bu adettir-"

"Bu gece ve diğer tüm geceler ona kendi odamda eşlik edeceğim."

Şaşkınlık ince, kısıp bir yüzde alevlendi. "Lordum, bu sadece kraliçenin şerefidir ve dişiyi almış olsanız bile, o zamana kadar resmi değildir-"

"Biz usulüne uygun olarak çiftleştik. Töreni kendim gerçekleştirdim. O benim ve ben de onunum."

Kral'ın Kraliçe'siyle birlikte olması bir yana, dişisiyle bağlanmış bir erkeğin yoluna çıkmak bile istemez. Sen yapar mısın?"

Sanki birinin çenesi açılmış ve sonra da büyük bir istekle kapanmış gibi, dişlerin dişlerle buluştuğu bir ses duyuldu.

Wrath'ın omzunun arkasından baktığında, Kardeşlik'in yüzlerinde gülümsemeler gördü, sanki savaşlar saldırganlığı onaylıyor gibiydi. Cppeli diğerleri? Yüzlerindeki onay değildi. İktidarsızlık. Yalvarış. İnce bir fke.

Gücün kimin elinde olduğunu biliyorlardı ve bu gücü onların değildi.

Kardeşlerden biri, "Size eşlik etmeliyiz lordum," dedi. "Geleneklere değil ama zamana saygı duyuyoruz. Bu kalede bile Birinci Aile'nin korunması uygundur."

Kral bir süre sonra başını salladı. "Yeterince iyi. Beni takip et, ama" -sesi kısıldı- "ona hiçbir şekilde dokunmayacaksın, yoksa onun fiziksel formuna zarar veren uzantıyı senden koparırım."

Gerçek saygı ve bir tür şefkat Kardeş'in sesini ısıttı: "Nasıl isterseniz lordum. Kardeşlik, sıraya girin!"

Bir anda hançerler göğüs kılıflarından çıkarıldı, siyah bıçaklar salonu kaplayan meşalelerde parıldadı. Anha'nın parmakları Kral'ın kıymetli cppesine saplandığında, silahlar başlarının üzerinden geçerken Kardeşler bir savaş çığlığı attı.

Birbirlerinin yanında geçirdikleri uzun saatlerin getirdiği bir koordinasyonla, büyük savaşların her biri bir daire oluşturacak şekilde dizlerinin üzerine çöktü ve hanerlerinin uçlarını zemine gömdü.

Başlarını eğerek ve tek bir sesle, anlayamadığı bir şey söylediler.

Yine de laf kalabalığı onun içindi: Kraliçeleri olarak ona bağlılık yemini ediyorlardı. Yarın gece karanlığında, glymera'nın önünde olacak olan buydu. Ama o burayı tercih etmişti ve gözlerini kaldırdıklarında, kendisine yöneltilmiş bir saygı parlıyordu.

"Size minnettarım," dediğini duydu. "Ve tüm onurum Kralımıza."

Göz açıp kapayıncaya kadar, o ve eşi muazzam savaşçılar tarafından kuşatılmıştı, verilen yemin kabul edilmişti ve iş hemen başlamıştı. Tıpkı kendisine sunulurken hissetmiş olduğu gibi her taraftan kuşatılmış olan Wrath, tam bir koruma içinde adımlarına devam etti.

Anha, eşinin omzunu geçip Kardeşler Dağı'nın arasından geçerek, koridorda ilerleyen saray mensuplarının arkalarında kalışını izledi.

Tüm bunların önündeki danışman, elleri kalçalarında ve kaşları aşağıda olan danışman... hiç de memnun değildi.

İçinden bir korku ürpermesi geçti.

"Şşş," diye fısıldadı Wrath onun kulağına. "Endişelenme. Şimdi sana karşı nazik olacağım."

Anha kızardı ve başını o kalın boynun içine soktu. Önceden belirlediği hedefe vardıklarında onu almak istiyordu, kutsal bedeni Anha'ninkine girecek ve çiftleşmeyi içgüdüsel olarak mühürleyecekti.

Bunu kendisinin de istediğini fark edince şok oldu. Hemen şimdi. Hızlı ve sert ...

Ve yine de, sonunda tekrar yalnız kaldıklarında, kuş tüyü ve ipekten oluşan fantastik bir yatağa yerleştiklerinde... ona söz verdiği kadar sabırlı, nazik ve kibar olduğu için minnettardı.

Bu, cehenneminin onu hayal kırıklığına uğratmadığı pek çok defadan ilkiydi.

BİR

MANHATTAN'IN MEATPACKING BÖLGESİ, GÜNÜMÜZ

"Ağzını bana ver," diye buyurdu Gazap.

Beth başını arkaya yatırdı ve eşinin kollarına yaslandı. "İstiyor musun? Al o zaman."

O devasa göğüsten çıkan hırıltı, erkeğinin aslında bir erkek olmadığını hatırlatıyordu. Gezegende kalan son safkan vampirdi ve söz konusu kadın ve seks olduğunda, onu elde etmek için her şeyi yapabilecek kapasitedeydi.

Aptal Miley Cyrus'un poz verdiği seks tarzında değil ve tabii ki Beth'in istekli olması şartıyla. Gerçekten de, bir kadının siyah deri giymiş, ay gibi parlayan soluk yeşil gözleri ve yukarıda bahsedilen beton kalçasına kadar siyah saçları olan 1.80 boyunda sert bir adamla birlikte olma fırsatı varken?

Hayır sadece kelime dağarcığının dışında değildi; yabancı bir kavramdı.

Ona doğru gelen öpücük acımasızdı ve o da öyle olmasını istiyordu, Wrath'ın dili onu gizli sığınaklarının açık kapısından geriye doğru iterken içine giriyordu.

Slam!

Dünyadaki en iyi ses. Tamam, ikinci en iyi ses, erkeğinin içine boşaldığında çıkardığı sestir.

Bunu düşünmek bile çekirdeğinin daha da açılmasına neden oldu.

"Oh, kahretsin," dedi ağzının içine, ellerinden biri kalçalarının arasına kayarken. "Bunu istiyorum-evet... benim için ıslak mısın, leelan."

Soru değil. Çünkü cevabı biliyordu, değil mi?

"Kokunu alabiliyorum," diye inledi kulağına karşı, dişlerini boğazında gezdirirken. "Dünyadaki en güzel şey -damak tadın hariç."

Adamın sesindeki o çakıl, kalçalarındaki o gerginlik, kızın içine bastıran o sert uzunluk... Kız o anda ve orada orgazm oldu.

"Sik beni, bunu daha çok yapmalıyız," diye homurdandı, kadın kalçalarını oynatarak kendini onun eline yaslar. "Neden her gece buraya gelmiyoruz?"

Caldwell'de onları bekleyen karmaşayı düşünmek içindeki ateşin bir kısmını söndürdü. Ama sonra parmaklarıyla ona masaj yapmaya başladı, kot pantolonunun dikişini en hassas yerine değdirirken, dili ağzını tıpkı ... um, evet. Gee Whiz, ne yap sen Biliyorum, Sürpriz, Kral olması ve suikastla ilgili her şey

girişiminde bulundu ve Piçler Çetesi uçup gitti.

O haklıydı. Neden bu cennet parçası için düzenli olarak zaman ayırmıyorlardı ki?

Kendini sekse bıraktı, elleri adamın beline kadar uzanan saçlarına dolandı, saçlarının yumuşaklığı adamın yüzündeki sertlikle, inanılmaz vücudundaki güçle, iradesinin o demir çekirdeğiyle çelişiyordu. Hiçbir zaman Beyaz Atlı Prens, peri masalı gibi bir düğün ya da Disney müzikalleri gibi saçmalıklar hayal eden o aptal kızlardan biri olmamıştı. Ama hiçbir hayali olmayan ve evlilik cüzdanı imzalamaya hiç niyeti olmayan biri için bile, o zamanlar bildiği kadarıyla bir Cadılar Bayramı efsanesinden başka bir şey olmayan bir ırkın kralı olan Wrath'ın oğlu Wrath ile kendini hayal etmesine imkân yoktu.

Yine de buradaydı, bir kamyoncunun kelime dağarcığına sahip, kraliyet soyu kadar uzun bir katille sıırıslam aşığı.

ve Kanye West'i kendine güveni olmayan biri gibi gösterecek kadar tavırlı.

Tamam, o kadar da benmerkezci değildi - evet, muhtemelen Taylor Swift'i bir çırpıda kesip atardı, ama bunun nedeni rap ve hip-hop'un onun tercih ettiği müzik olmasıydı, nefret ettiği için değil.

Sonuç olarak, cehennem zebanisi ya hep ya hiç tarzında bir adamdı ve oturduğu taht, bu kişilik kusurunun ülkenin yasası olarak diz çökerek kucaklandığı anlamına geliyordu.

Mükemmel bir fırtınadan bahsediyoruz. İyi haber? O tek istisnaydı, gerçekten sinirlendiğinde onunla mantıklı bir şekilde konuşabilecek tek kişiydi. Tüm Kardeşler ve dostları için durum böyleydi: Kara Hançer Kardeşliği'nin üyeleri, ırkın seçkin savaşçı ve et kafalı grubu, yumuşak başlı olmalarıyla bilinmezdi. Ayrıca, savaşın ön cephesinde korkakların olmasını istemezsiniz, özellikle de kötü adamlar Azalan Topluluğu gibiyse.

Ve şu lanet piçler.

"Yatağa kadar gidemeyeceğim," diye inledi Wrath. "Şimdi senin içinde olmalıyım."

"O zaman beni yere yatır." Kız adamın alt dudağını emdi. "Bunu nasıl yapacağını biliyorsun, değil mi?"

Daha fazla hırıltı ve gezegenin yöneliminde büyük bir kayma, yerden fırlatılıp tüm o cilalı ahşabın üzerine serilirken. Wrath'ın bir zamanlar bekâr evi olarak kullandığı çatı katı, merkezi oyuncu kadrosundan fırlamış gibiydi: Bir katedral tavanı, boş bir depo dekoru ve bir Uzi'nin mat siyah boyası vardı. Yaşadıkları Kardeşlik malikânesine hiç benzemiyordu ve asıl mesele de buydu.

Her ne kadar güzel bir yer olsa da, altın varaklar, kristal avizeler ve antika mobilyalar biraz boğucu olabiliyordu.

Riiiiiiiiiiiiiiiiiiiiip.

Bu mutlu sesle gardırobundaki bir kıyafeti daha kaybetti ve Wrath kendisiyle gurur duymuyor muydu? Yanıp sönen

Hançer gibi uzun ve kar gibi beyaz dişleriyle, ipek düğmeli entarisini bir Swiffer'a dönüştürerek çıplak göğüslerini parçaladı, düğmeler her yere uçuştı.

"İşte ben de bundan bahsediyorum." Wrath sargılarını yırttı ve gülümseyerek diş donanımını ortaya çıkardı. "Hiçbir şey engel değil..."

Elleri siyah kot pantolonunun bel bandına uzanırken, ona doğru yaklaşarak göğüs uçlarına yapıştı. Her şey düşünüldüğünde, mandalını çözüp fermuarını açarken oldukça kibardı, ama kız başına gelecekleri biliyordu ...

Şiddetli bir sarsıntıyla, iki haftalık bir çift Levi's'ı yerle bir etti.

Kızın umurunda değildi. Onun da umurunda değildi. Tanrım, buna ihtiyacı vardı.

"Haklısın, çok uzun zaman oldu," diye tısladı adam kendi fermuarının peşine düşüp düğmelerini açarken ve hâlâ nefesini kesmeyi başaran ereksiyonunu serbest bırakırken.

"Özür dilerim," diye ısırıldı onu ensesinden yakalayıp üzerine çıkarken.

Kalçalarını onun için ardına kadar açtığında, neden özür dilediğini çok iyi biliyordu. "İsa olma!"

Alev alev yanan sahiplik tam da istediği şeydi - ve ona verdiği sert sürüş de öyleydi, ağır ağırlığı onu eziyor, çıplak kıcı ona vururken zemine gıcırıyor, bacakları daha da derine inebilmek için etrafına bağlanmak için zorlanıyordu. Bu tam bir tahakkümdü, koca vücudu erotik bir pompayla daha da hızlanıyor ve yoğunlaşıyordu.

Ama her ne kadar iyi olsa da, işleri bir sonraki seviyeye nasıl taşıyacağını biliyordu. "Daha susamadın mı?" diye sordu.

Toplam. Moleküler. Durdurma.

Sanki bir buz ışını çarpmış gibiydi. Ya da belki bir kamyon.

Başını kaldırdığında gözleri öylesine parlıyordu ki, yanındaki yere baksa kendi gölgesini göreceğini biliyordu.

Tırnaklarıyla adamın omuzlarını kazıyarak ona doğru yükseldi ve başını yana eğdi. "İçecek bir şeylere ne dersin?"

Dudakları dişlerinin arasından kıvrıldı ve bir kobra tıslaması çıkardı.

Isırık bıçaklanmak gibiydi ama acı, onu başka bir boyuta taşıyan tatlı bir sayıklamaya dönüştü. Aynı anda hem yüzüyor hem de yere çakılıyordu, inledi ve parmaklarını adamın saçlarına geçirdi, adam boğazını emerken ve cinsel organına girerken onu daha da yakına çekti.

Kadın orgazm oldu ve adam da orgazm oldu. Duh.

Tanrım, ne kadar uzun bir aradan sonra? En az bir ay - ki bu onlar için duyulmamış bir şeydi - ikisinin de buna ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etti. Etraflarındaki tüm talepler çok fazla durağanlık yaratıyordu. Saatleri kirleten çok fazla stres. Birbirlerine anlatmaya vakit bulamadıkları çok fazla zehirli saçmalık.

Boynundan vurulduktan sonra bu konu hakkında gerçekten konuşmuşlar mıydı? Elbette, "Aman Tanrım, yaşıyorsun, başardın" gibi şeyler olmuştu... ama yine de ne zaman bir köpek yemek odasında bir şişe şarap açsa ya da Kardeşler saatler sonra bilardo oynasa irkiliyordu.

Bir bilardo topunun rafa çarpmasının tıpkı bir silahın patlaması gibi ses çıkardığını kim bilebilirdi?

Yapmamıştı. Ta ki Xcor, Wrath'ın şahdamarına bir kurşun sıkmaya karar verene kadar.

Pek de aradığı türden bir eğitim sayılmazdı.

Sebepsiz yere gözyaşları gözlerine doldu ve serbest kaldı, kirpiklerine dolandı ve vücudunu başka bir zevk turu doldururken bile yanaklarından aşağı sızdı.

Ve sonra Wrath'ın kurşun yarasının görüntüsü gözünün önüne geldi.

Giydiği kurşun geçirmez yelekte kırmızı kan vardı. Kaslı gömleğinde kırmızı kan. Derisinde kırmızı kan.

Tehlikeli zamanlar eve gelir, gerçekliğin çirkinliği artık zihinsel dolabındaki varsayımsal bir öcü değildir, ama

ruhunda bir ığlık.

Kırmızı onun için ölümün rengiydi.

Wrath ikinci kez dondu ve başını kaldırdı.

"Leelan?"

Gözlerini açtığında, onu doğru göremediği, saat kaç olursa olsun her odada aradığı o yüzün gittiği, hayatının o görsel onayının artık orada olmayacağı konusunda ani bir paniğe kapıldı.

Tek yapması gereken göz kırpmaktı. Gz kırpmak, göz kırpmak, göz kırpmak... ve adam onunla geri dönmüştü, gün gibi açıktı.

Ve bu onu daha çok ağlattı. Çünkü güçlü, sevdiği adam krd ve ona göre bu onu zrl yapmasa da bazı temel şeylerden mahrum bırakıyordu ve bu hiç adil değildi.

"Oh, lanet olsun, canını yaktım-"

"Hayır, hayır..." Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Durma."

"Yatağa gitmeliydim-"

Yeniden odaklanmasını sağlamanın kesin yolu onun altında eğilmekti ve o da bunu yaptı, kalçalarını dalgalandırıp yuvarlayarak göbeğinin onu okşamasını sağladı. Ve merhaba koca oğlan, sürtünme kaydedildi, onu dili bağlı ve yırtılmış hale getirdi.

"Sakin durma," diye yineleyerek onu tekrar damarına çekmeye çalıştı. "Asla..."

Ama Wrath durdu ve bir tutam saçı yüzünden uzaklaştırdı. "Böyle düşünme."

"Ben değilim."

"ylesin."

"Böyle "nin ne anlama geldiğini tanımlamak için bir neden yoktu: Haince komplolar. O süslü masada, konumu tarafından boğulan fke. Gelecek bilinmiyor ve iyi bir şekilde değil.

"Hiçbir yere gitmiyorum, Leelan. Hiçbir şey için endişelenme. Anladın mı beni?"

Beth ona inanmak istedi. İnanması gerekiyordu. Ama bunun tutulması konuşulmasından çok daha zor bir söz olmasından korkuyordu.

"Beth?"

"Benimle seviş." Balonu patlatmadan söyleyebileceği tek gerçek buydu. "Lütfen."

Onu bir kez öptü. İki kez. Ve sonra tekrar hareket etmeye başladı. "Her zaman, Leelan. Her zaman."

En iyisi. Gece. Hiç.

Wrath bir saat sonra kendini shellan'ından ittiğinde nefes alamıyordu, boğazından kan geliyordu ve Çelik Adam siki sonunda ıslanmıştı.

Lanet şeyin dayanıklılığını bilse de mi? Bay Mutlu tekrar sırtıtmaya başlamadan önce beş, belki on dakikası vardı.

Çatı katının geniş alanının ortasındaki büyük yatak, Beth'in onunla çiftleşmesinden bu yana yenilenmişti ve sırt üstü uzandığında, bu şeyin üzerinde seks yapmanın yerde yapmaktan çok daha iyi olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Bununla birlikte, toparlandığında, çarşafı gereksizdi çünkü efordan göğsünde bir yumurta kızartabilirdi. Battaniyeler kesinlikle olmazdı. Yatak başlığı olmadığı için yastıklar çabucak kaybolmuştu ama herhangi bir pusula noktasından kaldıraç avantajı vardı.

Bazen ayağını yere vurmaya ve gerçekten kazmayı severdi.

Beth bir Shakespeare sonesinden daha uzun ve daha tatmin edici bir iç çekiş yaptı ve cehennemden mi bahsediyordu? Gazap'ın göğsü bir sıcak hava balonu gibi şişti.

"İyi misin?" diye sordu.

"Tanrım. Evet."

Daha çok gülümseme. Maske'nin tekrarı gibiydi, Jim Carrey'den başka bir şey yoktu, burası Pepsodent beyazı. Ve haklıydı: Seks fantastik ötesiydi. Yatağın menziline girene kadar onu yerde becermişti. Sonra, nazik bir erkek gibi, onu yatağa yatırdı... ve üç kez daha becerdi. Dört mü?

Bunu bütün gece yapabilir-

Bir güneş tutulmasının ayı yok edebileceği gibi, onun kozmik rahatlığı da yok oldu ve tüm sıcaklığı beraberinde götürdü.

Artık onun için bütün gece diye bir şey yoktu. İş dışıysa sevmeye gelince olmazdı.

"Gazap mı?"

"Buradayım, Leelan," diye mırıldandı.

Yan döndüğünde, onun kendisine baktığını hissedebiliyordu ve görme yetisi sonunda pes edip tamamen kaybolmuş olsa da, onun uzun, gür siyah saçlarını, mavi gözlerini ve güzel yüzünü hayal edebiliyordu.

"Sen değilsin."

"Ben iyiyim."

Kahretsin, saat kaçtı? Hissettirdiği saatten daha uzun muydu? Muhtemelen. İş Beth'le uğraşmaya geldiğinde, lanet olası günlerini kaybedebilirdi.

"Saat birden sonra," dedi usulca. "Sik beni."

"Konuşmak yardımcı olur mu? Wrath... bana nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

Ah, kahretsin, kadın haklıydı. Son zamanlarda çok fazla dışarı çıkıyordu, zihninde kaosun ona ulaşamayacağı bir yere çekiliyordu - kötü bir şey değil, ama bu yalnız bir yolculuktu.

"Sadece işe dönmeye hazır değilim."

"Seni suçlamıyorum." Onun ağzını buldu ve dudaklarını onunkilere değdirdi. "Biraz daha kalabilir miyiz?"

"Evet." Ama yeterince uzun değil.

Bileğinde ince bir alarm sesi duyuldu.

"Allah kahretsin." Ön kolunu yüzüne götürerek başını salladı. "Zaman uçup gidiyor, ha."

Ve sorumluluklar onu bekliyordu. İncelemesi gereken dilekçeler vardı. Taslak haline getirmesi gereken bildiriler. Ve gelen kutusunda e-postalar, glymera'nın her gece kışlarından çıkardığı o lanet e-postalar... Gerçi son zamanlarda bunlar azalmaya başlamıştı - muhtemelen bu bir grup meyve döngüsünün kendi aralarında konuştuğunun bir işaretiydi. Haberler iyi değil.

Gazap yine lanet okudu. "Babamın bunu nasıl yaptığını bilmiyorum.

Her gece. Yıldan yıla."

Sadece çok genç yaşta vahşice öldürölmek için.

En azından yaşlı Wrath tahttayken işler istikrarlıydı: Vatandaşları onu seviyordu, o da onları seviyordu. Arka odalarda haince planlar yapılmıyordu. Düşman içeriden değil dışarıdan geliyordu.

"Çok üzgünüm," dedi Beth. "Erteleyebileceğin bazı şeyler olmadığına emin misin?"

Wrath doğrulup uzun saçlarını geriye doğru taradı. Önüne bakıp hiçbir şey göremezken, dışarıda savaşıyor olmak istiyordu.

Bu bir seçenek değil. Aslında, dans kartındaki tek şey Caldie'ye geri dönmek ve kendini o masaya yeniden zincirlemektir. Kaderi yıllar önce, annesi ihtiyaç duymaya başladığında ve babası bir cehennemlinin yapması gerekeni yaptığında belirlenmişti... ve her şeye rağmen, varis gebe kalmış, doğmuş ve sonra her ikisinin de hala işlevsel olan pretrans gözlerinin önünde lesser'lar tarafından öldürüldüğünü görebileceği kadar uzun süre beslenmişti.

Hatıralar kristal berraklığındaydı.

Gözlerindeki kusur ancak değişiminden sonra kendini göstermeye başlamıştı. Ama bu zayıflık da tıpkı taht gibi onun kalıtsal özelliklerinin bir parçasıydı. Kâtip Bakire'nin, erkeklerde ve dişilerde en çok arzu edilen özellikleri güçlendiren ve kast benzeri bir sosyal hiyerarşi sistemi yaratan, önceden belirlenmiş bir üreme planı vardı. Bir noktaya kadar iyi bir plandı. Doğa Ana gibi boktan şeylerde her zaman olduğu gibi, istenmeyen sonuçlar yasası bir kaltağı tokatlamaya karar vermişti ve "mükemmel" soyuyla bu Kral bu şekilde kör olmuştu.

Sinirle yataktan fırladı ve doğal olarak yer yerine yastıklardan birine çarptı. Ayağı altından fırlayıp dengesini kaybedince kendini yakalamak için ellerini savurdu ama uzayda nerede olduğunu bilmiyordu-

Wrath yere çarptı, sol tarafında acı patladı ama en kötü kısmı bu değildi. Beth'in dağılmış çarşafının arasından ona ulaşmak için çabaladığını duyabiliyordu.

"Hayır!" diye bağırdı, kendini onun menzilinden dışarı iterek. "Ben hallederim."

Sesi çatı katının açık alanında sekerken, kafasını camdan bir pencereye sokmak istedi. "Özür dilerim," diye mırıldandı saçlarını geriye doğru çekerek.

"Sorun yok."

"Kafanı koparmak istememiştim."

"Çok fazla stres altındaydın. Olur böyle şeyler."

Tanrım, sanki seks sırasında yumuşamasından mı bahsediyorlardı?

Tanrım, Kral saçmalığına başladığında, o içsel kararlılık saçmalığını yapmış ve o tacı sallamak, dik duran bir adam olmak, babasının çizmelerine adım atmak, falan filan için bir taahhütte bulunmuştu. Ama talihsiz gerçek şuydu ki, bu nefes alıp verdiği tüm hayatı boyunca sürececek bir maratondaydı ve sadece iki yıl sonra bayılıyordu. Üç yıl. Ne kadar olduysa.

Hangi yıldız bu arada?

Her zaman çabuk sinirlenen biri olduğunu biliyordu, ama körlüğünün gece yarısında, üzerinde durmadığı talepler dışında hiçbir şey olmadan kilitli kalmak onu volkanik hale getiriyordu.

Hayır, durun, bu onun bulunduğu noktadan biraz daha ılımlıydı ve asıl mesele onun kişiliğiydi. Savaşmak onun ilk ve en iyi mesleğiydi, sandalyeden yönetmek değil.

Baba kalemin erkeğiydi; oğul ise kılıcın.

"Gazap mı?"

"Pardon, ne dedin?"

"Gitmeden önce bir şeyler yemek ister misin diye sordum."

Malikâneye geri döndüğünü, her yerde doggen olduğunu, Kardeşler'in girip çıktığını, her yerde shellanlar olduğunu hayal etti... ve nefes alamadığını hissetti. Hepsini seviyordu ama lanet olsun, orada hiç mahremiyet yoktu.

"Teşekkürler, ama masamda bir şeyler yakalayacağım." Uzun bir sessizlik oldu. "Pekâlâ."

Kız giyinirken Gazap yerde kaldı, kot pantolonunun yumuşak hareketleri o uzun, tatlı bacakları bir cenaze ağıtı gibi yukarı kaldırıyordu.

"Kaslı tişörtünü giymemin bir sakıncası var mı?" diye sordu. "Bluzumun işi bitti."

"Evet. Abso."

Hüznü sonbahar yağmuru gibi kokuyordu ve havada ona aynı soğukluğu hissettiriyordu.

Adamım, dışarıda Kral olmak isteyen insanlar olduğunu düşünmek, diye düşündü ayağa kalkarken.

Lanet olsun. Deli.

Babasının mirası ve efendisini gerçekten, derinden seven tüm o vampirler olmasaydı, her şeyi bir kenara bırakır ve arkasına bile bakmazdı. Ama geri çekilmek? Bunu yapamazdı. Babası tarih kitaplarına geçecek bir kraldı; oturduğu taht sayesinde sadece otorite sahibi olmakla kalmamış, aynı zamanda dürüst bir bağlılığa da ilham vermişti.

Wrath tacı mı kaybetti? Efendisinin mezarına da işeyebilirdi.

Shellan'ın avucu kendi avucunun içine girdiğinde sıçradı. "İşte giysilerin," dedi kadın, giysileri onun ellerine koyarak. "Ve sargıların da bende."

Hızlı bir hareketle onu kendine doğru çekti ve çıplak vücuduna yapıştırdı. Uzun boylu bir kadındı ama yine de göğüs kaslarına ancak ulaşabiliyordu ve gözlerini kapattığında kendini ona doğru kıvırdı.

"Bir şeyi bilmeni istiyorum," dedi saçlarına doğru.

Kadın kıpırdamadan dururken, adam kışından duymaya değer bir şeyler çıkarmaya çalıştı. Göğsünde olup bitenlerle aynı posta kodunda bile olan bir dizi kelime.

"Ne," diye fısıldadı. "Sen benim her şeyimsin."

İnanılmaz derecede, kesinlikle yeterli değildi - ve yine de iç çekti ve sanki tek duymak istediği buymuş gibi onun içinde eridi. Ve bir paket cips.

Bazen şansın yaver gider.

Ve ona sarılmaya devam ederken, bunu hatırlamasının iyi olacağını biliyordu. Bu dişi yanında olduğu sürece mi?
Her şeyin üstesinden gelebilirdi.

İKİ

CALDWELL, NEW YORK

"Kralımız çok yaşa."

Abalone'un oğlu Abalone bu sözleri söylerken, kapısını çalıp evine giren ve kütüphanesinde dikilip kefen biçer gibi kendisine bakan üç erkeğin tepkisini ölçmeye çalıştı.

Aslında, hayır. Sadece tek bir ifadeyi takip etti; diğerlerinin çok gerisinde duran, ipek duvar kağıdına yaslanmış, savaş botları İran halısının üzerinde sağlam bir şekilde duran, şekli bozulmuş savaşçının ifadesini.

Erkeğin gözleri kalın kaşlarının altında gizliydi, irisleri mavi, kahverengi ya da yeşil, ne renk oldukları anlaşılamayacak kadar koyuydu. Vücudu devasa boyutlardaydı ve dinlenirken bile kel bir tehdit, pimi kaygan bir el bombası gibiydi. Peki ya söylenenlere verdiği yanıt?

Yüz hatlarında hiçbir değişiklik yok, harelip sadece bir kesikten ibaret, kaşları aynı. Hiçbir duygu göstermiyordu.

Ama o hançerli el iyice açıldı ve sonra yumruk şeklinde kıvrıldı.

Belli ki bu dövüşçüyü getiren aristokrat Ichan ve avukat Tyhm yalan söylemişti. Bu "gelecek hakkında bir konuşma" değildi -hayır, böyle bir şey Abalone'un bu konuda bir seçeneği olduğunu gösterirdi.

Bu, soyunun yayına doğru bir uyarı atışıydı, tek bir cevabı olan tüm gemiye yapılan bir çağrıydı.

Ve yine de, kelimeler ağızından çıktığı gibi çıkmıştı ve onları değiştiremezdi.

"Cevabınızdan emin misiniz?" Ichan kaşlarını kaldırarak sordu.

Ichan, cinsiyeti ne olursa olsun kadınsılık derecesinde kibar, uyumlu bir takım elbise giymiş, kravat takmış ve saçlarının her telini yerli yerine koymuş, tipik bir soylu ve finansal zenginliğe sahipti. Yanındaki avukat Tyhm da aynıydı ama daha da zayıftı, sanki hatırı sayılır zihinsel becerisi kalori alımını azaltmış gibiydi.

Her ikisi de, savaşçı gibi, kendilerine verilen cevabın değişmesini beklemeye hazırды.

Abalone'un gözleri çerçevelenmiş ve çift kapının yanındaki duvara monte edilmiş eski bir parşömene gitti. Küçük Eski Dil karakterlerini odanın diğer ucundan okuyamıyordu ama yakından bakmaya da gerek yoktu. Her birini ezbere biliyordu.

Abalone, "Bana yöneltilen bir soru olduğundan haberim yoktu," dedi.

Ichan sahte bir şekilde gülümsedi ve etrafta dolaşarak gümüş kırmızı elma kâsesini, yan masadaki Cartier masa saati koleksiyonunu, pencereli bölmenin yanındaki masanın üzerinde duran bronz Napolyon büstünü inceledi.

"Elbette sizin pozisyonunuzla ilgileniyoruz." Aristokrat, bir sehpanın üzerindeki kalem ve mürekkeple çizilmiş bir resmin önünde durdu. "Sanırım bu sizin kızınız?"

Abalone'un göğsü daraldı.

"Takdim edilmek üzere, değil mi?" Ichan omzunun üzerinden baktı. "Öyle mi?"

Abalone erkeği görüntüden uzaklaştırmak istedi.

"Onun" sayılan her şey arasında, değerli yavrusu, Shellan'la sahip oldukları tek yavru, geceleri gökyüzündeki ay, evin saatlerini belirleyen neşe, gelecek için pusulasıydı. Ve onun için o kadar çok şey istiyordu ki... glymera terimleriyle değil. Hayır, onun için mahmeninin ve kendisinin sahip olduğu şeyleri diledi.

En azından dişisi Fade'e çağrılana kadar geçen yıllar boyunca.

Kızının ona bakacak değerli bir erkekle aşk yaşamasını diledi.

Ya topluma sunulmasına izin verilmeseydi? Bu asla gerçekleşmeyebilir.

"Özür dilerim," dedi Ichan. "Cevap verdin de ben mi kaçırdım?"

"Yakında teklif edilecek, evet."

"Evet." Aristokrat tekrar gülümsedi. "Onun geleceği için uygun bir şekilde endişelendiğinizi biliyorum. Ben de bir baba olarak sizin yerinizdeyim - kızlarınız varsa, onların iyi çiftleştiiğinden emin olmanız gerekir."

Abalone, erkek odanın etrafındaki tembel döngüsüne devam edene kadar nefesini bırakmadı. "Toplumumuz içinde bu kadar net sınırlar olduğunu düşünmek size bir derece güven vermiyor mu? Düzeltici yetiştirme, üstün bir bireyler grubuyla sonuçlandı ve gelenek ve sağduyu gereği ırkımızın benzer üyeleriyle ilişkilerimizi korumamız gerekiyor. Kızınızın halktan biriyle evlendiğini hayal edebiliyor musunuz?"

Son kelime, bir küfürün telaffuzunu ve horozu çekilmiş bir silahın tehdidini taşıyarak oyalandı.

Ichan kendi adına, "Hayır, yapamazsın," diye cevap verdi.

Aslında Abalone o kadar da emin değildi. Erkek onu yeterince seviyor muydu? Ama bütün bunların amacı bu değildi, değil mi?

Ichan, ailenin raflardaki ilk baskılardan oluşan geniş koleksiyonunun önünde asılı duran yağlı boya tabloları bakmak için durakladı. Sanat eserleri doğal olarak atalarına aitti ve aralarında en göze çarpanı mermer şöminenin büyük şöminesinin üzerine monte edilmişti.

İrk tarihinde ve Abalone'un soyunda ünlü bir erkek. Aile arasında bilinen adıyla Asil Kurtarıcı.

Abalone'un efendisi.

Ichon elini sadece odayı değil, evi, içindekileri ve çatısı altındaki herkesi kapsayacak şekilde salladı. "Burası korunmaya değer ve bunun gerçekleşmesinin tek yolu da Eski Yollara saygı duyulmasıdır. Biz glymera'ların korumaya çalıştığı ilkeler, kızınıza sağlamayı umduğunuz şeylerin temelini oluşturuyor; onlar olmadan kim bilir kızınızın sonu nereye varır."

Abalone gözlerini kısa bir süreliğine kapattı.

Bu da aristokratın daha nazik ve kibar bir ses tonuna bürünmesine neden olmadı mı? "Az önce saygıyla bahsettiğiniz o Kral, bir melezle iftleşti."

Abalone'un göz kapakları açıldı. Konsey'in tüm yeleri gibi o da kraliyet birlikteliğinden haberdar edilmişti ve hepsi bu kadardı. "Onun Wallen'in kızı Marissa ile iftleştiğini sanıyordum."

"Aslında, hayır. Tren baskınlardan sadece bir yıl önce gerçekleşmişti ve Kral'ın Havers'ın kız kardeşine verdiği sözü tuttuğu varsayılıyordu ama Marissa daha sonra bir Kardeş'le birleşince şüpheler ortaya ıktı. Daha sonra, Tyhm aracılığıyla bize ulaştı" -avukata başıyla işaret etti- "Wrath'ın bizim ırkımızdan olmayan başka bir kadın aldığı ortaya ıktı."

Bir duraklama oldu, sanki Abalone'a vahiy karşısında nefesini tutması için bir şans veriliyordu. Abalone şoktan sersemlemeyince, Ichon eğildi ve sanki zihinsel bir yetersizliği varmış gibi yavaşça konuştu. "Eğer çocukları olursa, tahtın varisi çeyrek insan olacak."

"Hiç kimse gerçekten saf kandan değildir," diye mırıldandı

Abalone. "Daha da acısı. Ancak siz de kabul edersiniz ki mesafeli insan ilişkileri arasında muazzam bir fark vardır ... ve esasen o iğrenç ırktan olan bir Kral. Ama gcenmeseniz bile - ki durum kesinlikle böyle değil -Eski Kanunlar bunu emrediyor. Kral tam bir erkek olmalı ve Wrath'ın oğlu Wrath bunu bize bir varis olarak sağlayamaz."

"Bunun doğru olduğunu varsayarsak-"

"Öyle."

"Benden ne bekliyorsun?"

"Ben sadece sizi durumdan haberdar ediyorum. Endişeli bir vatandaştan başka bir şey değilim."

O zaman neden gel ile ve Şiddet
Yedekleme mi? "Şey,Beni bilgilendirdiğiniz için
teşekkür ederim-"

"Konsey harekete geçmek zorunda kalacak."

"Ne şekilde?"

"Bir oylama yapılacak.

Yakında." "Varisleri reddetmek
için mi?"

"Kralı görevden almak için. Yetkisi öyle ki yasaları her an
değiştirebilir, hükümleri ortadan kaldırabilir ve ırkı daha da
zayıflatabilir. Mümkün olan en kısa sürede yasal yollarla
görevden alınmalı." Aristokrat, Abalone'un kızının resmine
bir göz attı. "Konsey'in özel oturumunda soyunuzun
mührünüz ve renklerinize iyi bir şekilde temsil edileceğine
inanıyorum."

Abalone duvarına yaslanmış dövüşçüye baktı. Erkek
güçlkle nefes alıyor gibiydi ama uyumaktan çok uzaktı.

Oy sözü vermezse bu evin başına yıkım ne zaman
gelecekti? Ve bu ne şekilde olacaktı?

Kızının tek ebeveynini kaybetmenin yasını tuttuğunu ve
geleceğinin geri kalanında terk edildiğini hayal etti.
Kendisine işkence edildiğini ve sonra da korkunç bir şekilde
öldürüldüğünü.

Sevgili Bakire Kâtip, o savaşçının kısılmış gözleri sanki bir
hedefmiş gibi ona dikilmişti.

Ichan, "Yaşasın doğru dürüst Kral," dedi, "daha çok buna
benziyor." Bu sözlerin ardından şık "ilgili vatandaş" oradan
ayrıldı,

Avukatla birlikte odadan çıkarken.

Savaşçıyla yalnız kaldığında Abalone'un kalbi
gümbürdedi... ve bir anlık çılgılık atan sessizlikten sonra
erkek kendini çözdü ve gümüş elma kasesine gitti.

Alçak, ağır aksanlı bir sesle, "Bunlar almak için, değil mi?"
dedi.

Abalone ağzını açtı ama ağzından çıkan tek şey bir ciyaklamaydı.

"Bu bir evet mi?" diye bir mırıltı geldi. "Evet. Evet."

Dövüşçü göğüs kemerine uzandı ve gümüş bıçağı yetişkin bir erkeğin kolu kadar uzun görünen bir hançer çıkardı. Hızlı bir savuruşla silahı havaya kaldırdı, keskin kenarındaki ışık parladı ve aynı güvenle sapını yakalayıp elmalardan birine sapladı.

Hem de Abalone ile göz temasını kesmeden.

Elini kâsedan çekerken sert gözleri resme kaydı. "Oldukça güzel. Şimdilik."

Abalone vücudunu tasvirin önüne koydu, iş o noktaya gelirse kendini feda etmeye hazırdı: Savaşçının bırakın yorum yapmayı, resme bakmasını bile istemiyordu - ya da çok daha kötüsünü yapmasını.

"Anon, o zaman," dedi savaşçı.

Çekirdeğine kadar saplanmış elmayı dik tutarak oradan ayrıldı. Abalone ön kapının uzaktan kapandığını duyduğunda,

Neredeyse yere yığılacaktı, gevşek uzuvları ve çarpan kalbiyle ipek kaplı kanepeye düştü. Elleri titriyor olsa da kristal bir kutudan bir sigara çıkarmayı ve ağır kristal çakmakla tutuşturmayı başardı.

Nefes alarak kızının resmine baktı ve hayatında ilk kez gerçek dehşetin farkına vardı.

"Sevgili Bakire Kâtip..."

Bir yıldır huzursuzluk işaretleri vardı: Kral'ın aristokrasinin bazı kesimleri arasında gözden düştüğünü gösteren söylentiler ve gümbürtüler; bir suikast girişiminde bulunulduğuna dair dedikodular; bir çetenin kurulduğuna ve harekete geçmeye hazırlandığına dair imalar. Ve sonra Gazap'ın Kardeşlik'le birlikte öne çıktığı ve toplananlara düpedüz bir tehditle hitap ettiği Konsey toplantısı olmuştu.

Abalone'un hatırlayabildiğinden çok daha uzun bir süredir insanlar Kral'ı ilk kez görüyordu. Aslında, hükümdarla ne zaman bir görüşme yapıldığını hatırlayamıyordu. Yayılan bildiriler vardı elbette

-ve Abalone'a göre ilerici ve gecikmiş olan fermanlar.

Ancak diğerleri aynı fikirde değildi.

Ve açıkça kendileriyle aynı fikirde olmayanların ellerini zorlamaya hazırdılar.

Gözlerini babasının portresine çevirerek, benliğinin derinliklerinde biraz cesaret bulmaya çalıştı, ayaklarını üzerine basabileceği ve doğru olduğunu bildiği şey için ayağa kalkabileceği bir tür temel kaya: Gazap melez biriyle çiftleştirse, onu sevdiyse ne olmuş yani? Reform yapmakta olduğu Eski Kanunların çoğu ayrımcıydı ve Kral'ın Shellan'ı seçmesi, modernleşme söylemini hayata geçirdiğini gösteriyordu.

Yine de Kral'da biraz eski kafalılık vardı: Yakın zamanda iki aristokrat öldürülmüştü. Montrag. Elan. İkisi de şiddetle ve evlerinde öldürüldü. Ve ikisi de muhalefetle ilişkilendirilmişti.

Belli ki Wrath kendisine karşı komplolar kurulurken boş boş oturmayacaktı. Kötü haber şu ki, mahkemedeki düşmanları da kendi güçlerini getirerek bahisleri artırıyorlardı.

Abalone sigara içtiği ceketinin cebine uzandı ve iPhone'unu çıkardı. Rehberinden bir numara çekerek aramayı başlattı ve çalan sesi yarım kulakla dinledi.

Bir erkek sesi cevap verdiğinde boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Ziyaret edilip edilmediğinizi bilmem gerekiyor."

Kuzeni bir an bile tereddüt etmedi. "Evet.

Yaptım." Abalone küfretti. "Bunun bir parçası olmak istemiyorum."

"Kimse bilmiyor. Ama onların bu yasal bakış açısı?" Kuzeni derin bir nefes aldı. "Varis hakkında mı? İnsanlar tepki gösteriyor."

"Bu doğru değil. Gazap iyi şeyler yapıyor, bizi modern dñyanın yollarında ilerletiyor. Kan köleliğini kaldırdı ve istismara uğramış kadınlar ve yavruları için bir yuva kurdu. Adil davrandı ve bildiriler yayınladı.

."

"Bu konuda onu yakaladılar, Abalone. Bunu kazanacaklar çünkü melez bir kraliçe ve ciddi şekilde sulandırılmış bir varis fikrinden tiksinen fazlasıyla insan kaldı." Kuzenin sesi alçaldı. "Bu konuda yanlış tarafta olma, kanım. Zamanı geldiğinde oybirliğini sağlamak için gereken her şeyi yapmaya hazırlar ve yasa da bunu gerektiriyor."

"Bunu değiştirebilirdi. Değiştirmemesine şaşırdım."

"Şüphesiz ki tozlu eski kitaplardan çok daha önemli meselelerle uğraşmak zorunda kalmıştır. Ve açıkçası, hükmü yeniden ifade etse bile mi? Onu taşıyacak yeterli destek var mı bilmiyorum."

"Aristokrasiye karşı misilleme yapabilir." "Ne yapacak, hepimizi öldürecek mi? Sonra ne olacak?"

Abalone sonunda telefonu kapattığında babasının gözlerinin içine baktı. Kalbi ona yarışın Gazap'la emin ellerde olduğunu söylüyordu, Kral kendini birçok yönden izole etmiş olsa bile. Ama kuzeni çok mantıklı konuşuyordu.

Uzun bir süre sonra midesini bulandıran bir telefon görüşmesi daha yaptı. Cevap verildiğinde, herhangi bir giriş yapma zahmetine girmede. "Oyum size," dedi kabaca.

İchan onun sağduyusuyla övünemeden aramayı sonlandırdı. Ve kusabilmek için hemen bir çöp sepetini sürükledi.

Hiçbir mirasa sahip olmamaktan daha kötü olan tek şey... size verilen mirasa uygun yaşamamaktı.

Xcor aristokratın evinden çıkarken, Konsey'in temsilcisi İchan ve avukat Tyhm'in ay ışığında kendisini beklediğini görünce rahatsız oldu.

"Sanırım yeterince ikna edici olduk," diye açıkladı İchan.

O mağrur seste öyle bir gurur vardı ki, sanki erkek sarkık kışını çoktan tahta oturtmuştu.

Xcor geriye, Tudor malikânesine baktı. Elmas camlı pencerelerden, karşı karşıya geldikleri adam telefonla konuşuyor, ciğerleri oksijenden çok nikotine ihtiyaç duyuyormuş gibi sigara içiyordu. Sonra durakladı ve gözlerini bir şeye dikti. Bir an sonra, omuzları yenilgiyle çökmüş bir halde telefonu tekrar kulağına götürdü.

Ichan'ın telefonu çaldı ve cebinden çıkarırken gülümsedi. "Alo? Aramanız ne kadar hoş-" Bir duraklama oldu. "Oh, bence bu çok akıllıca-merhaba? Alo?"

Ichan omuz silkerek cep telefonunu bir kenara bıraktı. "Telefonu yüzüme kapattığı için alınmayacağım bile."

Ve bir diğeri de mantığa yenik düşüyor.

Xcor çaldığı elmayı kavradı ve bıçağından ayırdı. Emin bir elle, kanlı deriyi gevrek, beyaz etinden soymaya başladı, silahının altında kıvrılan bir şerit oluşana kadar etrafını yonttu.

Tercih ettiği suikast tutumunun aksine, zorla tahttan çekilmeye yönelik bu yeni yasal yaklaşım iyi gidiyordu. İlk Ailelerin yarım düzine üyesiyle daha görüşüp bilgi vermeleri gerekiyordu ve sonra sıra bunu Konsey düzeyinde resmileştirmeye gelecekti. Ondan sonra mı? Cinayetlerin işlenmesi gerekecekti; karşılarındaki aristokratlardan birinin ya da hepsinin taç giyme hayalleri kuracağından hiç kuşku yoktu.

Kolayca tedavi edilebilirdi, ancak o zaman istediğini elde edebilirdi.

"...seçtiğimiz yemek?"

Ichan ve Tyhm ona bakarken, az önce yemeğe davet edildiğini fark etti.

Xcor deri parçasının ayaklarının dibindeki kara düşmesine izin verdi. İçerideki züppenin onu toplayacak görevlileri olduğuna şüphe yoktu, ancak sevgili çocuğun ne kadar tedirgin olduğu göz önüne alındığında, belki de lanet olası budama ağaçlarının arasında bir yürüyüşe çıkar ve onu kendisi görürdü.

Tehditler en iyi şekilde birden fazla düzeyde yapılmıştır.

"Tarla şimdi beni bekliyor," dedi Xcor etten bir parça kesip dişlerini gösterirken ve bıçağını parçayla birlikte ağzına götürürken.

Isırırken çıkardığı çatlak istediği etkiyi yarattı.

"Evet, tabii ki, gerçekten," dedi Ichan, sözleri bir balerinin sivri uçlu ayakkabılarından fırlayıp orkestra çukuruna doğru kayması gibiydi.

Ne kadar şirin.

Ve sonra bir duraklama oldu, sanki vedanın karşılığı verilecekmiş gibi. Xcor kaşlarını çatmakla yetindiğinde, ikisi de sanki kendi malikânelerinde acil bir durum varmış gibi ortadan kayboldu.

Bu piyonlar o kadar alakasızdı ki, bazılarını çoktan kullanmıştı ve az önce ayrılan çiftten birinin ya da her ikisinin de ona hizmet ederek mezarlarını bulacaklarına şüphe yoktu.

Büyük evin içinde, görmeye geldikleri Konsey üyesi hâlâ başını sallıyordu ama bu uzun sürmedi. Odaya biri girdi ve her kim olursa olsun, aristokrat üzgün olduğunu bilmesini istemiyordu. Kendini toparladı, gülümsedi ve kollarını uzattı. Yanına genç bir kadın geldiğinde Xcor onun kızı olduğunu anladı.

Çok güzeldi, bu doğruydı -çizim isabetliydi.

Ama bir diğerine hiç benzemiyordu.

Birdenbire zihnine anılar hücum etti; açık tenli, saçları ve onu bir mermi kadar emin bir şekilde durdurabilecek gözlerin görüntüleri, ayakta dururken bile botlarına takılıp düşen kendisi olana kadar düşüncelerini karıştırdı.

Hayır, o kız ne kadar güzel ve genç olursa olsun, onun ulaşılmaz Seçilmiş'iyle kıyaslandığında sadece uzak bir güzellik yankısıydı.

"Bunu durdurmalısın," dedi soğuk gece esintisine. "Bunu hemen durdur."

Gerçekten de iyi bir komuta - ve yine de kendini odaklanacak kadar sakinleştirebilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti.

ön çimenlikten buharlaşmak.

Bir göz kırpışından sonra Xcor nihayet kendi ortamındaydı: Önündeki sokak, yarım düzine ucuz restoranın arkasından geçen sayısız damperli kamyon ve teslimat kamyonundan arta kalan lastiklerden arta kalan karla kirlenmiş bir şehir koltukaltıydı. Aralık ayının soğuk rüzgârlarına rağmen, bozulmuş et ve denatüre edici yeşil madde kokusu burnunun içini sızlatmaya yetiyordu.

Nefes alarak düşmanın hastalıklı tatlılığını aradı.

Deforme olmuş bir şekilde doğmuş ve onu rahminden çıkaran dişi tarafından dünyaya atılmıştı. Bloodletter'ın savaş kampında yetiştirildi, o sadistin saldırganlık ve acı dolu ateş çukurunda bir bıçak gibi bilendi, bir hançer kadar ölümcül olana kadar içindeki her türlü zayıflık dövülerek çıkarıldı.

Bu savaş tiyatrosu onun ait olduğu yerdı. Ve uzun süre yalnız kalmayacaktı.

Başını çevirerek ağırlığını kalçalarına verdi. Köşeyi dönmekte olan ve sürü halinde yürüyen bir grup insan ortaya çıktı. Onu gördüklerinde durdular ve kendi içlerine çekildiler.

Xcor gözlerini devirdi ve ters yöndeki gezintisine devam etti-

"Whadafuckyadoin'," diye bağırdı.

Arkasına dönerek beşine baktı. Üzerlerinde bir tür koordine edilmiş sert insan teması vardı: deri ceketler, siyah kafatası şapkaları, yüzlerinin altına bağlanmış bandanalar.

Belli ki birisinin ya da birilerinin üzerine gitmeyi planlamışlardı.

Onun uğraşacağı türden bir düşman değildi. Bir kere, insanlar fiziksel olarak o kadar aşağıdaydı ki, o elmayı ısırmak gibi bir şeydi. İkincisi, kendi türlerinden başkalarını da bu işe bulaştırmaya meyilliydiler, ya bilerek ya da o korkunç 911

ya da istemeden, yoldan geçenleri uyaran bir gürültüye neden olarak.

"Ne halt ediyorsun!"

Sessiz kalsaydı, belki de bu iş koordineli bir şarkı-dans numarasına dnyecekti? Ne kadar korkutucu.

"Gecenize devam edin," dedi alçak bir sesle.

"Ne yaparsan yap, ne yaparsan yap?"

Ya da buna benzer bir şey. Aksanlarını deşifre etmek zordu, dahası bu konuda fazla çaba sarf etmekle ilgilenmiyordu.

Birdenbire bir araba köşeyi döndü, sürücüsü frene basarken lastikleri çekiş gücünü kaybetti.

Silah sesleri gece boyunca yankılandı ve kendisi de dahil olmak üzere toplananları dağıttı.

Yanlış yer, yanlış zaman, diye düşündü Xcor omzuna bir kurşun isabet ettiğinde, acı kafasını yakıp geçerken ve maddesizleşmesini imkânsız hale getirirken.

Kuyruksuz fareler arasındaki bu aptalca kavgayı hiç istemiyordu. Ama görünüşe göre çatışmaya girmek zorunda kalacaktı.

Bir insanın kurşunu sonucu lmyordu.

ÜÇ

I-87, NAM-I DIĞER KUZEY YOLU

Oh, şu yeni araba kokusu.

Çok taze halı, hala viskoz olan menteşe yağı ve sadece yüzeyi kuru olan tutkalın bir kombinasyonu.

Sola Morte otomotiv departmanında yeni bir başlangıç yapmayı severdi, bu yüzden Audi A4'lerini her zaman kiralardı. Her üç yılda bir yeni bir tane alırdı - bazen bir ya da iki ay erken atlamasına izin veren bir program varsa daha sık.

Yani, evet, burası tanıdık bir bölgeydi... içine kapatıldığı sedanın bagajından cennet kokusu alıyor olması dışında.

Gecesini bu şekilde bitirmeyi planlamamıştı ama bazen özgür irade ihtiyacınız olduğunda mola veriyordu.

Şimdi asıl soru, kaçırılma olayından nasıl kurtulup eve dönüleceğiydi.

Hırsız olarak çalıştığı için tehlikeli durumlarda doğaçlama yapmaya alışkındı. Tam olarak MacGyver yeteneğine sahip değildi; koli bandı, bir tüp diş macunu, on iki sent ve bir Bic çakmağından dokuz milimetrelik bir otomatik silah yapabilecek gibi değildi. Ama etrafı yoklayacak kadar zekiydi, bir bijon anahtarı, bir alet çantası... unutulmuş bir soda kutusu arıyordu. Silah olarak kullanabileceğı herhangi bir şey.

Evinden kaçırıldığında, sırtındaki parkadan başka hiçbir şeyi yoktu ve büyükannesi merdivenlerden inmeden ve tüm bu olanların içine sürüklenmeden önce her kimse onu dışarı çıkarması için umutsuz bir umudu vardı. O gün

İkincisi oldu. İlki mi? Kötü haber, çünkü cep telefonu bile yoktu.

Ve şimdiye kadar, gövdenin etrafındaki avuç içi keşifleri koca bir nada vermişti.

Ayrıca nereye götürüldüğüne dair hiçbir fikri yoktu. Alt takımdan gelen mırıltıya ve çukurların olmamasına bakılırsa? Otoyolda olmalıydı ve bir süredir de öyleydiler.

Dostum, başı ağrıyordu.

Neyle vurmuşlar ki? Çekiçle mi?

Omurgasını yukarı doğru zorlayarak, yedek lastiğin ve aletlerin bulunduğu bölmede yatıyor olabileceğini düşünerek sırtının alt kısmını sıvazladı. Yine de halıda herhangi bir dikiş hissetmedi. Belki de her şeyi yukarı kaldırmak gerekiyordu? Kahretsin.

Başının üzerinden uzanarak yan duvarları tekrar kontrol etti, halının yumuşak çizliğini ve tekerlek yuvalarının dalgalanmasını hissetti... sonra yiyecekleri yerinde tutmuş olabilecek ağları... bir harita, bir tür satın alma fişi, bir "Esire İşkence Etmenin En İyi On Yolu" listesi olabilecek katlanmış bir kağıt...

Dizlerini göğsüne çekerek dar alanda kendi etrafında döndü, elleri ve ayaklarıyla iterek başını hiç de hoşlanmadığı bir açıyla sıkıştırdı.

"Tanrım..." diye inledi nefes almak için durakladığında. "Cirque du Soleil ikinci bir kariyer için çok uygun."

Germe ve bükme hareketlerine devam ederken, sonunda ödülünü -tersini kontrol etme yeteneğini- aldı.

"Şey, merhaba..."

Parmak uçlarını halıdaki bir aralığa sokarak, iki ucunda mandallar bulana kadar kare kesimi takip etti. Bir bölme kapağını açarak paneli serbest bıraktı ve ...

Alet çantası? İlk yardım mı?

Piyango kazancının tam dolu bir Smith & Wesson'da kendini göstermesi mi?

Yalnızca dokunarak içeridekilerin şeklini ve hissini çözmeye çalışırken, görüşüne ne kadar değer verdiğini hatırladı.

"Yakaladım seni," diye tısladı, tırnaklarını kutuya geçirdi ve onu serbest bırakmak için mücadele etti.

Dışarı çıktığında, kapağın üzerinde bir kulp olduğunu fark etti. Salak herif.

Mandalını açmak kolaydı ve içinde ...

Silindir yaklaşık sekiz inç uzunluğunda ve bir buçuk inç genişliğindeydi. Bir ucunda, üstünde pürüzlü bir yama olan bir kapak vardı ve içinde ne vardı? Parti zamanı.

Bu işaret fişeği onun tek şansıydı.

Elini o şeyin üzerinde sıkarak, tekrar nereye gideceğini bulmaya odaklandı - tabii ki bir morgdan başka bir yere. Sorun şu ki, ne kadar süredir yolda olduklarına dair hiçbir fikri yoktu ama eğer onu Benloise'in evine götürüyorlarsa? O zaman varış noktalarına yaklaşıyor olmalıydılar. West Point Caldie'den o kadar da uzak değildi.

Ve bu Benloise'in işiydi.

Narkotik toptancısı tarafından küçük ev istilas ve yeniden dekore etme işinin intikamı. Bu da ona bir ödeme sorunu yüzünden defolup gitmesini söylemenin bir yolu ydu.

Bu Assail'i de kapsıyordu.

Gözlerini kapatarak -her ne kadar hiçbir şey göremese de- o adamı hayal etti, parlak siyah saçlarından derin bakışlı gözlerine ve bir sporcuya ait olması gereken o vücuda kadar her şeyi... muhtemelen tüm doğu sahilini kendi bölgesi olarak ele geçirecek olan bir uyuşturucu satıcısının aksine.

Bir anlık delilikle, onun peşinden gelip kendisini bu karmaşadan kurtarmasına yardım edeceği hayaline kapıldı. Ve evet, bu pek çok açıdan garipti: Birincisi, daha önce hiç kimseye güvenmemişti ve ikincisi, tüm bu kurtar beni-büyük adam saçmalığı prensip olarak onu fırlatmak istemesine yetiyordu.

Ama bu sefer gururu ikinci plandaydı: Benloise hakkında çok fazla şey biliyordu. Onu kurtarmak için bir mucize gerekecekti ve Assail tanıştığı mucizelerden birine en yakın olanıydı. Ne yazık ki yakın zamanda onu özlemeyecekti. Birbirlerini tanımalarının tek nedeni Benloise'in ona casusluk yapması için -kısmen- para ödemesiydi. Assail bunu takdir etmemiş ve durumu tersine çevirmişti.

Bu da başka şeylere yol açtı.

Acı her şeyi döndürene kadar başını sallayarak, kendi mutfağında pusuya düşürülmeden önce çok önemli olan her şeyi hatırladı: ikisi arasındaki kedi ve fare, baştan çıkarıcı tehdit, sadece onun varlığında olmanın verdiği erotik yük.

Bunların hepsi çok önemliydi.

Ancak şu anki zar atışı o geçmişini temizlemişti. Şimdi hayatta kalma modundaydı ve eğer bu da işe yaramazsa, büyükannesinin gömecek bir şeyi kalmasını umuyordu.

Çünkü kendini kandırmıyordu. Benloise sırf bir süre için ona bazı açılardan neredeyse kızı gibi davrandı diye onu rahat bırakmayacaktı. Onu zorlamamalıydı. Öfke, öfke, öfke; öfkesi onun felaketi olmuştu.

Tanrım, büyükannesi.

Gözyaşları tehdit ediyor, gözlerini yakıyor, düşmelerini engellemek için kapaklarını aralayıp göz kırpmasına neden oluyordu.

Vovó'nun hayatında çok fazla kayıp var. Çok fazla zor şey. Ve bu muhtemelen en kötüsü olacaktı.

Sola kendini dışarı atmadığı sürece.

İçinde tutamayacağı kadar büyük ve karmaşık duygular beynini kısa devre yaptırmakla tehdit ederken, onları kontrol altına almak için mücadele etti... ve bunun için nihai çözüm bir sürprizdi. Yine de bu dürtüyle hareket etti - tıpkı bagaj duvarında bulduğu şeyi kullanmaya niyetlendiği gibi.

Tek silahını kalçasının yanına bırakarak ellerini kalbinin üzerinde kavuşturdu ve dua ederek başını eğdi, çenesini

Göğüs.

Ağzını açarak Katolik çocukluğunun ezberlenmiş pasajlarının beyinde yeniden canlanmasını ve diline ne yapması gerektiğini söylemesini bekledi.

Ve yaptılar. "Selam sana Meryem, lütuf dolu..."

Kelimeler bir ritim oluşturdu, kalbinin ritmi gibi bir ritim, onu uzak geçmişindeki bir dizi Pazar günüyle birleştirdi.

İşi bittiğinde, biraz rahatlama ya da güç ya da... bu asırlık ritüelden almanız gereken her neyse onu bekledi.

Hayır. "Lanet olsun."

Kelimeler, hepsi sadece kelimelerdi.

Hayal kırıklığı kafasını geriye doğru tekmeleyerek bölmeye çarpmasına neden oldu - tam da yanlış yere. "Siktir!"

Elini uzatıp ağrıyan yeri ovmaya çalışırken kendi kendine "Gerçekçi olma zamanı" dedi.

Sonuç olarak? Kimse onu kurtarmaya gelmiyordu. Her zamanki gibi sırtını dayayabileceği tek şey kendisiydi ve eğer bu onu bu durumdan kurtarmaya yetmiyorsa? O zaman gerçekten korkunç bir şekilde ölecekti ve büyükannesi acı çekecekti. Tekrar.

Dualarından mı bahsediyorsun? Sola geriye dönüp akşamı geri sarmak için her şeyini verebilirdi, eve geldiği ve caddenin karşısına park etmiş garip sedanı kaçırdığı o anda duraklatabilirdi. Onun mükemmel, yeniden yapılan dünyasında, ön kapıdan adımını atmadan önce silahını çıkarır ve üzerine bir susturucu takardı. İkisini de öldürür, sonra da yukarı çıkıp büyükannesine, tıpkı bir hafta önce vovosunun istediği gibi mobilyaların yerini değiştireceğini söylerdi.

Gecenin karanlığında iki adamı garaja götürür, arabayı geri çeker ve onları bagaja koyardı. Ya da... daha çok birini arka koltuğa, diğerini bagaja.

Taşraya. Güle güle.

Daha sonra büyükannesini toplar ve bir saat içinde yola çıkarlardı - gecenin bir yarısı olmasına rağmen.

Büyükannesi soru sormazdı. İşlerin ne durumda olduğunu anlardı. Zor hayat, pratik zeka.

Tabiri caizse, bir daha görülmemek üzere gün doğumuna doğru yola çıktı.

Gördünüz mü? Her yönüyle çok daha iyi bir film ve belki de Benloise'in korumaları frene basıp sonunda onu serbest bıraktığında Sola'nın işini halletmesi koşuluyla bu tekrar gerçeğe dönüşebilir.

İşaret fişliğini kavrayarak kendini hazırlamaya başladı. Hangi açığı kullanacaktı. Onlara nasıl saldıracağını.

Yine de sadece zihinsel mastürbasyondur, değil mi - her şey nihayetinde öngörülemez anlık zamanlamaya bağlı olacaktır.

Zihni o bölgeye doğru süzülürken, nefes alıp vermesi yavaşladı ve duyuları keskinleşti. Beklemek artık bir sorun değildi; zamanın herhangi bir ölçüsü yoktu. Düşünceler bir sorun değildi. Yorgunluk diye bir şey yoktu.

Şimdi ve sonrası arasındaki o cehennem dünyasına yerleştiğinde gerçekten dönüştürücü bir şey oldu.

Büyükannesinin bir fotoğrafını gün gibi net görüyordu. On dokuz yaşındayken Brezilya'da çekilmişti. Yüzü çizgisiz ve en iyi anlamda dolgundu, gözlerinden gençlik fışkırıyordu, saçları bağlı değil, açık ve dalgalıydı.

Yetişkinlikte onu neyin beklediğini o zaman bilseydi, asla gülümsemezdi.

Oğlu öldü. Kızı öldü. Kocasını öldü. Ve torunu, geriye kalan tek kişi?

Hayır, diye düşündü Sola. Bunun iyi bitmesi gerekiyordu. Tek seçenek buydu.

Sola bu kez yüksek sesle bir şey söylemedi; ezberlenmiş cümleler ya da sıkılmış avuçlar yoktu. Ve kendi duasına, kendisine öğretilen diğer dualardan daha fazla inandığından emin değildi. Ama nedense kendini Tanrı'nın kulağına ciddi bir şekilde eğilirken buldu.

Söz veriyorum Tanrım, eğer beni bu durumdan kurtarırsan, bu hayatı terk edeceğim. Vovó'yu alıp Caldwell'den çıkacağım. Asla ama asla kendimi tehlikeye atmayacağım, başkasından çalmayacağım ya da kötü bir eylemde bulunmayacağım. Bu, atan kalbim üzerine sana ettiğim yeminimdir.

"Amin," diye fısıldadı yüksek sesle.

DEMİR MASKE, CALDWELL, NEW YORK

"Oh-Tanrım-oh-Tanrım-oh-Tanrım..."

Trez sarışın üniversite öğrencisini yerden kaldırırken, bacaklarının arkasını iyice kavramıştı ama onu bir Hot Pocket gibi yere düşürmeyi de çok istiyordu. Seks soğuk pizza standardına göre yeterliydi: Soğuk olsa bile, yine de pizzadır.

Ama burası Manhattan'daki 7. Cadde'de bulunan Bella Napoli değil.

Peki ya bu Tanrı'yı görmekle ilgili şeyler? Tam bir baş belasıydı ve insan gibi dindar olduğu ya da o pizza düşünürken kızın harika vakit geçirdiği için değil. Onun gıcırtılı, ciyak ciyak YouPorn performansı ve uzantılarını sürekli suratına indiren kafa atışları sinirlerini bozuyordu.

Gözlerini kapatarak sikinin kadına girip çıkma hissine konsantre olmaya çalıştı. Kadının basket topu kadar sert büyük sahte göğüsleri ve biraz sallanan bir karnı vardı ve hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordu: kadından en ufak bir şekilde etkilenmediği gerçeği mi; bu fahişeyi kendi kulübünün ön tuvaletinde becerdiği gerçeği mi - bu yüzden personeli onu utanç verici bir şekilde yakalayacaktı; yoksa zayıf da olsa kardeşinin bunu birinden duyma ihtimali mi?

Kahretsin, ben. Erkeğin öyle bir bakışı vardı ki, tam teçhizatlı bir futbolcunun çıplak kığını sert bir esintinin altında hissetmesine neden olabilirdi.

Trez'in aradığı şey bu değildi.

"...Tanrım, oh, Tanrım, oh, Tanrım..."

Keşke birkaç JC ya da başka bir şeyle renklendirebilseydi.

"OHGODOHGOD-"

Aralarına uzanarak, kendini bu ıstıraptan kurtarmaya karar verdi. Kızın klitorisini gıdıklayarak, ereksiyonunun tamamen sönmesi ve kızın içinden düşmesi için tam zamanında onu o kenara fırlattı.

Onu tekrar ayağa kaldıran adam, dizleri büküldüğü için hemen onu yakalamak zorunda kaldı.

"Oh... Tanrım... harikasin... sen..."

Teşekkürler tatlım. Önemsediği tek şey kıyafetlerini tekrar giymesinin ne kadar süreceğiydi. "Sen de bebeğim."

Trez yana doğru eğildi ve onu kaldırdı -tişört sandığı sutyen şeyini mi? Yoksa tangasını mı? Ya da-

"Oh, henüz tozluklarıma ihtiyacım yok... değil mi?"

Bunlar bacakları için miydi? diye düşündü siyah şeridi kaldırırken. Bir elden fazlasını ya da belki o servis kasesi büyüklüğündeki göğüslerden birini örttüğünü hayal etmek zordu.

Sahte çorapları kim çıkarmıştı? O değil, diye düşündü, ama hatırlayamıyordu, sarhoş olduğu için de değil. Tüm bu seans, tıpkı aşk hayatının son bilmem kaç yılı gibi, sadece tamamen değil, daha ziyade kasıtlı olarak unutulabilirdi.

O zaman neden bu saçmalığı tekrar tekrar yapmakta ısrar etti?

-

Doğru, iAm'i kanalize etmeye gerek yok. Kardeşi bu retoriğin üstesinden gelebilecek kapasiteye fazlasıyla sahipti. Tek. Lanet olsun. Zaman. Birlikteydiler.

"Baba, seni seviyorum," dedi kız onun pazularını kavrayıp bir striptiz direği gibi ona asılırken. "Bunu seviyorum."

"Ben de."

"Beni seviyorsun, değil mi?"

"Her zaman." Kapiya baktı ve keşke kapıyı önceden çalmış olsaydım dedi. "Numaranı alayım, tamam mı? Çünkü

İşe geri dönmeliyim."

Surat asmaya başladı ve bu onda dişlerini gösterip banyo duvarını çiğneme isteği uyandırmadı mı?

"Bunu tekrar yapabiliriz," diye mırıldandı ve parmak uçlarına kalkarak adamın boynuna sokulmaya çalıştı.

Kızım, bir kere bile zor atlattım, diye düşündü. Tekrarı anatomik olarak mümkün değil.

"Lütfen, baba..." Biraz daha sokuldu. Sonra geri çekildi. "Lütfen?"

Trez ağzını açtı, hayal kırıklığı öfkesini ve dilini keskinleştirdi-

Ancak onun gözleriyle karşılaştığında, onlarda dürüst bir duygu gördü ve neredeyse geri çekiliyordu. Aynalar hakkında konuşmak... kendine bakıyormuş gibi hissetti: üzgün. İçi boş. Köksüz.

O yarı kadındı. O da yarı erkekti.

Sadece bu temelde bile, Match.com zamanıydılar, seks havuzunda çırpınan iki kırık SOB, izolasyonlarının sadece devam edeceğini garanti eden şekillerde bağlantı kurmaya çalışıyorlardı.

"Lütfen...?" diye yalvardı, sanki bir dizi kayıptan birine daha hazırlanıyor gibiydi.

Ona bakarken, onu dış görünüşüyle tanıdığını fark etti ama tüm yabancılarda olduğu gibi, onun da kendini bir tuvalette, hiç de erkek olmayan bir adamla "L" harfini söyleyerek bulmasının ardında bir hikâye vardı.

Normal bir vampir bile değildi.

Trez parmak eklemleriyle kızın yanağını okşadı ve kız başını eline çevirdiğinde, "Gözlerini kapat-" diye fısıldadı.

Vuruş tek seferlikti ve ne kadar gürültülü ve isabetli olduğunu düşünürsek? İkinci bir vuruşa gerek yoktu.

"Patron? Sorunumuz var," diye seslendi panellerden.

Koca Rob'un sesi. Yani bu bir güvenlik sorunuydu ve adam bununla Xhex'e gitmediğine göre? Ya bir nedenle dışarıdaydı... ya da daha büyük olasılıkla Trez'i kendisi çağırmişti.

Sarışının takma kirpikleri kalktı ama o bunu istemedi. "Bana bir dakika ver, B.R."

"Anlaşıldı patron."

"Gözlerini kapat," dedi tekrar. Sarışın buna uyunca, adam sessizleşti, kulübün bas ritminin boğuk gürültüsü kayboldu, kadının fazla ağır parfümünün kokusu azaldı, göğsünün ortasındaki acı... şey, o olduğu yerde kaldı, ama geri kalan her şey kısık düğmeye geçti.

Kızın zihnine ulaşarak, kardeşinin ona söylediği şeyi yaptı: Bu kadınların çoğunun aksine, sarışının barda başlattığı anlamsız sohbetten, onu buraya geri getirmesine ve az önce yaşadığı dini deneyime kadar birlikte olduklarına dair anılarını silmek için zaman ayırdı.

Am haklıydı. Trez başından beri böyle etrafı toparlasaydı? Diğer hatunla yaşadığı belaya bulaşmazdı. O ve kardeşi Kardeşlik'in malikânesine taşınmak zorunda kalmazdı. Ve o dişi Selenâ onu daha da baştan çıkarmazdı ...

Sarışına yeniden odaklanarak, sadece Wite-Out rutininde durmamaya karar verdi. Yirmi kadar dakikayı boş bir alan olarak bırakmak yerine, ona istediği fanteziyi yaşattı - kendisi için fazla iyi olduğuna karar vermeden önce, gözlerini ondan alamayan bir adamla tanışmış ve bu banyoda beş kez hayatlarının seksini yapmışlardı.

Bu da yeni zihin yapısında sık sık yapacağı bir şey olacaktı.

Sonunda, onun giyinmesi ve makyajını kontrol etmesi gerektiği fikrini ekledi. Ve bir son dakika takibi olarak, hayatının en iyi yılını -hayır, on yılını- geçireceğini ekledi.

Trez bir an sonra dışarı çıktı, fermuarını kaldırmış, gömleğini düzeltmiş, iyi maskesini geri takmıştı. Koca Rob gölgelerin arasında geziniyordu, dağ büyüklüğünde bir adamın olabileceği kadar ihtiyatlıydı.

Trez adama katılarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve kumaş kaplı duvara yaslandı. Genelde kulüpte iş konuşmazdı ama müzik yeterince gürültülüydü, kalabalık sarhoş ve umutsuz bir şekilde bencilce davranıyordu ve son olarak, sarışına göz kulak olmak zorunda hissetti kendini. O dışarı çıkmadan önce kimsenin içeri girmeye çalışmadığından emin olmak istiyordu.

Ayrıca, onu bulduğundan daha iyi bir durumda bıraktığına dair bir onay almak istediğini tahmin etti.

Bunların en az yarısı iyileştirilebilir.

"Ee, ne var ne yok?" Trez karanlık, karamsar kulübü taradı, izlemesi hem ikinci doğası hem de eğitim meselesiydi: Gölgele gözlemci olmaya eğilimliydi ama Rehv'le çalıştıktan ve şimdi bu kötülük yuvasının başı olduktan sonra, bok onun birincil arayüzüydü.

Koca Rob parmaklarını çıtlattı. "Alex yaklaşık bir saat önce iki müdahim arasında çıkan bir tartışmayı ayırdı. Her iki adam da dışarı atıldı, ancak saldırgan geri geldi ve dışarıdaki kaldırımında dolaşıyor."

Sarışın banyodan çıktı, kıyafetleri olması gerektiği yerdeydi, makyajı yapılmıştı, saçları her yere dağılmak yerine geriye toplanmıştı ama daha da önemlisi çenesi düzdü, gözleri sakın ve odaklanmıştı ve dudaklarındaki o gizli gülümseme aslında ortalama olan bakışlarını baştan çıkarıcı bir bölgeye taşıdı.

Kalabalığın içine doğru yürürken, Big Rob'un gözleri onu takip etti ve birçok erkeğin gözleri de onu takip etti. Ama o bunu umursamıyor gibiydi, bir eskort olarak ihtiyacı olan tek şey kendine güveniydi.

Trez göğsünün ortasını ovuşturdu ve keşke benliğini böyle bir anda değiştirebilseydim diye düşündü. Ama yine de , dünyadaki tüm kişisel gelişimler

s'Hisbe'nin onu doğal hayatının geri kalanında damızlık olarak geri istediği gerçeğini değiştirmeyecekti.

"Patron?"

"Pardon, ne dedin?"

"Adamı ortadan kaldırmamızı mı istiyorsun?"

Trez yüzünü ovuşturdu. "Gidip onunla ilgileneceğim. Neye benziyor?"

"Beyaz çocuk, siyah giysiler, Keith Richards saçları." Trez, "Bu sečenekleri daraltıyor," diye mırıldandı.

"Onu ön tarafta göreceksiniz. Sırada değil."

Trez başıyla onayladı ve kalabalığın arasından geçerek kapıya yöneldi. Yolda tüm insanları gözden geçirdi, bilinçsizce, saçma sapan bir duruştan bowling salonunda yere serilmeye kadar gidebilecek bir çatışma belirtisi aradı.

İçlerine yeterince alchie pompalarsanız Gotlar bile kardeşlik çocuğu olabilir.

Çıkışa doğru yarı yolda, sağ tarafta metalik bir şeyin parıltısını yakaladı, ancak durup gözleri dışındaki duyularıyla uzandığında hiçbir şey bulamadı. Adımlarına devam ederek kulübünden çıktı, girişte bekleyen Ivan ve yeni adama başıyla selam verdi ve olağan şüphelilerle dolu bekleme kuyruğunda bir gezintiye çıktı.

Kevin Spacey gibi olmasa da tabii. Ve daha da acısı, o filmdeki adamı seviyordu.

Kaldırımda B.R.'nin tarifine uyan kimse yok.

Sanırım her kimse dolaşmaya çıkmış.

Trez kapıya yönelmek için döndüğunde, yüzüne bir trol arabasının ışıkları çarptı ve bu acı onun bir vampir gibi ışıktan uzaklaşmasına neden oldu. Görüşünü temizlemek için gözlerini kırpıştırarak bir şekilde sıranın önüne geçti ve-

"Bu da ne? O buraya ait değil! Neden içeri girmesine izin veriyorsun!"

Trez tartışma konusunun kendisi olduğunu fark edince durdu ve omzunun üzerinden baktı. Tavırlı ağızlık beş-on yaşlarında, yüz on beş kilo civarındaydı ve bir kız değildi. Orospu çocuğunun terrier sendromundan muzdarip olduğu açıktı, boncuk gibi küçük gözleri Trez'e dik dik bakarken alev alevdi, Stampy McStampy matkabı nefes almasını zorlaştırıyordu.

Muhtemelen çok fazla World of Warcraft ya da her neyse onu oynuyordu ve bu da ona bağınaz bir boşboğaz olacaksan bunu destekleyebilmen gerektiğini unutturuyordu.

Trez adama doğru eğildi ve aradaki boyut farkını anlaması için ona bir an verdi.

Trez alçak bir sesle, "Buranın sahibi benim," dedi. "Asıl soru şu: Seni neden içeri alayım ki?" Ivan'a baktı. "Burada hoş karşılanmıyor. Asla."

Bu noktada biraz sohbet edildi ama o bitmişti. Bir Gölge olarak kendisine dik dik bakılmasına alışkındı; sıradan vampirler onun türüyle ne yapacaklarını bilmiyordu ve açıkçası o da onları pek umursamıyordu. Aslında, bu ikisinin birbirine karışmaması gerektiğine inandırılarak yetiştirilmişti - en azından Rehvenge ortaya çıkıp kendisine ve kardeşine sürgünlerinde yardım edene kadar. İlk başta adama karşı güvensizdi; ta ki Rehv'in de onlar gibi olduğunu anlayana kadar: saygı duymadığı insanlardan oluşan kapalı bir kulüpte bir yabancı.

Peki ya insan dünyası? Herkes onun siyah olduğunu varsayıyor ve iyi ya da kötü kendi ırksal çağrışımlarını buna bağlıyordu - ama işte ironi buradaydı. O ne "Afrikalı" ne de "Amerikalıydı", bu yüzden teni koyu olmasına rağmen bu saçmalıkların hiçbirisi ona uygulanmıyordu.

Yine de insanlar böyleydi - her durumda kendilerini görmek zorunda oldukları noktaya kadar bencilleşmişlerdi. Bu arada, aralarında yürüyen bambaşka türler vardı ve onların bundan haberi bile yoktu.

Her ne kadar... bu söyleniyor olsa da... eğer bazı yanlış yönlendirilmiş aptallar kendi cephesinde ona ırkçılık yapmaya kalkarsa

Kapı mı? O zaman o salak siktirip gidebilir.

Kulübün içine döndüğünde, flaş ışıkları ve gürültü ona bir tuğla duvar gibi çarptı ve direncini kırmak için kendini zorlamak zorunda kaldı. Flaşlar çok parlaktı ve ses daha da kötüydü, çalan her neyse anlaşılmaz bir karmaşaya dönüşene kadar kafatasının içinde sekiyordu.

Ekibi ne halt düşünüyordu? Bu kadar yüksek sesle konuşmak için kim karar vermişti?

Oh ... kahretsın.

Gözlerini ovuşturarak birkaç kez kırıştırdı ve ... evet, işte oradaydı, sağ kadranda: üfleme camın içinden geçen güneş ışığı gibi parıldayan bir dizi pürüzlü çizgi.

"Sik beni..."

Banyodaki seks seansı sayesinde sarışın kendine yeni bir kablolama işi bulmuştu ve sekiz ila on saatlik kusma, ishal ve yakıcı baş ağrısının tadını çıkarmak üzereydi.

Tüm migren hastalarının yaptığı gibi o da saatine baktı. Eğlence ve oyunlar başlamadan önce yaklaşık yirmi dakikası vardı ve bu süreyi boşa harcamayı göze alamazdı.

Daha hızlı yürüyerek cesetlerin arasından geçti, çalışan kızlara ve güvenlik ekibine her şey yolundaymış gibi başını salladı. Sonra evin sadece personele açık arka bölümüne girdi, deri ceketini ve anahtarlarını almak için ofisine uğradı ve sol taraftaki otoparka çıktı. BMW'si onu bekliyordu ve arabaya binip emniyet kemerini göğsüne doğru çekip gaza bastığında, hâlâ Commodore'da yaşıyor olmayı diledi - çünkü o zaman arabayı fedailerinden birine kullanılabilirdi.

Şimdi Kardeşlik malikanesine yerleştiğine göre? İlgisiz, üçüncü taraf şoförler kabul edilemezdi.

Elbette kardeşini arayabilirdi. Ama iAm eve dönüş yolu boyunca sessizlikle ilgili yorumlarını sunacaktı ve kendisini bu gürültüye maruz bırakmasına gerek yoktu: iAm

tanıdığı, sessizliği bir jet uçağının kalkışından daha zor hale getirebilen tek kişiydi.

Telefonu çaldığında, lanet olsun, diye düşündü, arayıp iş yerindeki herkese sayım için düştüğünü bildirse iyi olur.

Hücreyi çıkarıp cihaza baktı- "Harika."

Ama iAm'i sesli mesaja gönderebilecek gibi değildi. Başparmağını ekranda kaydırarak, New York'ta eller serbest olmasına rağmen telefonu kulağına götürdü.

Kardeşi ona "merhaba" deme şansı bile vermedi. "Migrenin var."

"Psişik olmaman gerekiyor."

"Ben değilim. Sen çıkarken ben de geldim. Tam arkanızdayım ve gecenin birinde böyle çekip gitmenizin tek bir nedeni var."

Trez dikiz aynasından baktı ve kendisiyle gurur duydu; başını belli bir yöne eğdiğinde bir çift farı görebiliyordu.

"Kenara
çek." "Ben-
"

"Kenara çek lan. Seni eve bıraktıktan sonra araba için geri geleceğim."

Trez arabayı sürmeye devam etti, Kuzey Yolu'na doğru ilerliyordu, hayır, bunu yapabilirim diye düşünüyordu.

İyi plan. En azından karşı şeritten bir araba yaklaşıp kadar... Araba yaklaştıkça gözleri tamamen kör oldu ve gaza basmaktan başka çaresi kalmadı. Sonrasında gözlerini kırptırarak gaza basıp yoluna devam etmek niyetindeydi ama gerçek ortaya çıkmıştı: Zamanı tükeniyordu ve sadece migreni açısından değil.

S'Hisbe sadece onu topraklarına geri götürmek için savaşlarını artıracaktı ve bir sonraki hamlelerinin ne olacağını sadece Tanrı biliyordu. Dolayısıyla bu durumun ihtiyacı olan şey, kardeşinin gözlerinin önünde ölmesini izlemek değildi.

Trez adama çoktan çok fazla zarar vermişti.

Beamer'ın ateş topu sicili için iyi bir takipçi değildi.

Vazgeçerek arabayı kenara çekti, frene bastı ve alnını direksiyona koydu. Gözlerini kapatmasına rağmen aura yoluna devam etti, yayıldı ve yavaş yavaş st kenara doğru ilerledi. Ne zaman kayboldu? Parti zamanı ve eğlenceli bir şekilde değil.

iAm'in yanında durmasını beklerken, doğru şeyi yapmanın bazen tam bir yenilgi gibi hissettirmesinin ironik olduğunu düşündü.

DÖRT

"Tamam, burada neyimiz var...?"

Beth, sadece dondurmaya ayrılmış bir dondurucu ünitesinin üzerine eğilirken, soru daha çok, ellerinde ne olmadığı idi, diye düşündü.

Meğer hamile kadınlar tatlı ve soğuk şeyleri severmiş. Tamam, hamile Seçilmiş, Layla, bundan hoşlanıyordu ve Beth sonuncusu için her gece programa uygun olarak aynı türden doğum yapmıştı... dışının ihtiyacı olalı ne kadar olmuştu?

Tanrım, zaman akıp gitti.

Günleri sayarken Layla'nın gelişimini düşünmediğinin farkındaydı. Asıl hesapladığı şey, o odada kaç saat geçirdiği, yakınında oturduğu... bir kez olsun kocakarı masalının gerçekleşmesini umduğuydu.

Oraya sadece nazik bir ev arkadaşı ya da destekleyici bir arkadaş olmak için gitmedi.

Hayır. Hayır. Gerçi tüm bu dramın ortasında neden Wrath ile bir bebeğe ihtiyaç duyduklarını düşündüğü de bir muammaydı. Ancak Doğa Ana onu bir tür köşeye sıkıştırmıştı ve artık geri dönüşü, anlamlandırması, dürtüsüyle mantık yürütmesi yoktu.

Son zamanlarda Wrath'la bu konuda konuşmuş olması gerekmiyordu. Sanki zaten yeterince derdi yokmuş gibi. Ama hadi, eğer ihtiyacı olan şeyi başlatabilseydi ...

Sadece kendisinden ve Gazap'tan bir parça tutmak istiyordu ve Piçler Çetesi'yle işler ne kadar tehlikeli hale gelirse, bu ihtiyacı da o kadar umutsuzlaşıyordu.

Bazı açılardan bu, bulundukları noktaya ilişkin en üzücü yorumdu.

Piçler Çetesi öldürmeyi başarırsa en azından bir kısmı hayatta kalacaktı.

Bu düşüncenin yarattığı acı dalgası o kadar büyüktü ki, dondurucuya doğru sarktı ve Breyers, Ben & Jerry's, Häagen-Dazs ve Klondikes'in ana damarına yeniden odaklanabilmesi için bir süre geçmesi gerekti.

Bu gece hangi aromayı alacağı konusunda stres yapmak çok daha güvenliydi. Layla her zaman vanilyalıyı tercih ederdi. Yutabildiği tek çeşit oydu. Ama Beth bu konuda sonuna kadar açtı ve Rhage'in meşhur iştahı sayesinde milyonlarca seçenek vardı.

İlham ararken, ikilem çocukluğundan bir kesitti; zor kazandığı paralardan birini avuçlayıp Mac'in Bakkalı'na yarım mil yürüdüğü ve her zaman yaptığı Hershey's Dixie fincan çikolatasını almak için yirmi dakika harcadığı günlerin modern bir yankısıydı. Ne tuhaf, Mac'in elleriyle yaptığı o kek külahları gibi kokan dükkânı hâlâ hatırlıyordu. Ve o eski moda, el kranklı yazar kasayı.

Çıkış yaparken Mac ona her zaman kırmızı plastik bir kaşık, bir peçete ve gülümseyerek yirmi altı sent para üstü verirdi.

Our Lady'de yaşayan yetimlere çok iyi davranmıştı. Yine de ona ve istenmeyen ya da şanssız olan diğer çocuklara iyi davranan pek çok insan vardı.

"Naneli çikolata parçacıklı," dedi, içeri uzandı ve arkaya doğru uzun bir kol uzattı.

Soğuk hava yükselirken, derin dondurucuda ıslanmak için durdu. "Oh, evet..."

Lanet olası Aralık ayı olmasına rağmen, kendini soğuğu arzularken buldu, cildi tüyleri diken diken oldu, gözenekleri

Yüzü geriliyor, burnunun içi kuruluktan uğulduyordu.

Sanırım tüm o seks onu hala heyecanlandırıyordu.

Gözlerini kapatarak, Wrath'ın onu yere yatırıp kıyafetlerini parçaladığı ana geri döndü. Çok iyiydi. İhtiyaçları olan şey buydu.

Yine de şu anki hislerinden nefret ediyordu.

Bedeni hemen üst kattaki çalışma odasında olmasına rağmen o kadar uzaktaydı ki.

Belki de çocuk istemesinin bir başka nedeni de buydu.

Yeniden odaklan, yeniden odaklan. "Vanilya, vanilya... neredesin?"

Vanilyanın MIA olduğu ortaya çıktığında, çilek ve çikolata ile kirlenmiş üçlü bir yarım galonla yetinmek zorunda kaldı. Önemli değil. Uygun bir cerrahi ayıklamayla, Layla'nın kâsesine herhangi bir kirlilik bulaştırmadan işi bitirebilecekti.

Kilerden çıkıp mutfağa girdiğinde, sotelenen soğan ve mantarların fesleğen ve kekikle karışan tatlı, topraksı kokusu burnuna cennet gibi geliyordu. Ama ambrosia Son Yemek için değildi ve sos tenceresinde bir doggen değildi.

Hayır. Yine ben. Stresli bir şekilde başka birinin hayatının bok çukurunda olduğunu söylediğinde yemek pişiriyor gibi görüldüğünü düşünürsek.

Gölge ve kardeşi Kardeşlik evine en son katılanlardı ve son derece eski bir okul olan Salvatore's Restaurant'ın sahibi ve baş aşçısı olan iAm, dil konusundaki becerisini fazlasıyla kanıtlamıştı - yine de bu, Fritz'in adamın tüm o çok galonlu tencereleri çıkarmasını onayladığı anlamına gelmiyordu: Her zamanki gibi uşak, evdeki misafirlerden birinin yemek pişiriyor olmasına öfkelenmiş bir halde etrafta dolanıyordu.

Kapları güverte büyüklüğündeki granit adanın üzerine koyarken, "Çok lezzetli kokuyor," dedi.

Kaseleri ya da kaşıkları almaya fırsat bulamadı. Fritz hemen harekete geçti, dolapları ve çekmeceleri açtı-

ve ona kendisini beklememesini söyleyecek cesareti yoktu.

"Peki bu sefer ne var?" diye sordu Gölge'ye. "Bolonez." iAm bir baharat şişesi daha açtı ve ölçü kaşığı kullanmadan tam olarak ne kadar koyacağımı biliyor gibiydim.

Onun badem şeklindeki siyah gözleriyle karşılaşan Beth, boynundaki ısırık izlerini gizlemek için boğazlı kazağını daha yukarı çekti. Her halükârda umurunda değilmiş gibi görünüyordu. "Kardeşin nerede?"

"Üst katta," diye sert bir cevap geldi.

Ah. Konu kapandı. "Sanırım Son Yemek'te görüşürüz?"

"Benim bir toplantım var, ama geri kalanınız için kuzu var, ya da ben öyle duydum."

"Oh, yemek pişirdiğini sanıyordum-"

"Bu bir terapi," dedi tahta kaşığı tencerenin kenarına vurarak temizlerken. "Fritz'in ocağını kullanmama izin vermesinin tek nedeni bu."

Sesini alçalttı. "Onun üzerinde özel güçlerin olduğunu sanıyordum."

"İnan bana, eğer olsaydı, onları kullanırdım." Ateşi kıstı. "İzninizle. Gidip Trez'i kontrol etmem gerek."

"Yaralı mı?"

"Öyle de denebilir." Ona kısa bir selam verdi ve odadan çıktı. "Sonra görüşürüz."

Onun ardından hava değişir gibi oldu, mutfaktaki moleküller sanki onun karanlık ruh hali onları elektriklendirmiş gibi sakinleşti. Garipti ama onu ve kardeşini seviyordu: Evde bir çift eğitilmiş katilin daha olması hiç de kötü bir şey değildi.

"Hanımefendi, sanırım ihtiyacınız olan her şey bende var."

Uşak, Breyer'ın içki içmesi için gerekli olan malzemeleri gümüş bir tepsi içinde ona sundu. "Siz ve Seçilmişler için."

"Oh, Fritz, ne kadar güzel ama aslında sadece bir kâseye ihtiyacım var."

Kulağa ne kadar yapışkan gelse de benimkini kartondan yiyeceğim. Ama teşekkür ederim." Uşak bir kepçe uzatırken gülümsedi. "Akıl mı okuyorsun?"

Köpekçik kızardı, yıpranmış, çizgili yüzü bir gülümsemeye dönüştü. "Hayır, hanımefendi. Ancak bazen iyi tahminlerde bulunabiliyorum."

Üç aromalı kartonun kapağını açarak içine daldı, sadece vanilyayı kepçeyle almaya dikkat etti. "Bunu her zaman dene."

Adamın yüzü kızarıırken ve zaten düşmüş olan gözlerini kaçıırken, kadın ona sarılmak istedi. Ama bunu en son yaptığında, adam uygunsuzluktan neredeyse bayılacaktı. Doggen katı bir davranış kuralına göre yaşırdı ve en büyük arzuları iyi hizmet etmek olsa da, övüldüklerinde bunu kaldıramazlardı.

Ve iAm zavallı adamı çoktan strese sokmuştu.

"Sizin için porsiyonları paylaştıramayacağımdan emin misiniz?" dedi uşak endişeyle.

"Bunu kendim yapmayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun." "O zaman tepsiyi sizin için yukarı taşıyabilir miyim?"

"Hayır, ben hallederim." Adam patlamaya hazır görüldüğünde, Layla'nın kâsesini doldurmayı bitirdi ve "Dondurmayı benim için kaldırır mısın?" dedi.

"Evet, lütfen, hanımefendi. Ve kepçe. Bununla ilgileneceğim."

Adam ganimeti alan bir banka soyguncusu gibi kaçarken, kadın başını salladı, tepsiyi aldı ve yemek odasına yöneldi. Uzak taraftaki fuayeye çıktığında durup her şeyi içine çekmek zorunda kaldı. Son iki yıldır her gece bu üç katlı geniş alanı görmüş olmasına rağmen, bu şaşırtıcı mekân hâlâ başka bir dünyaya girmiş gibiydi: altın varaklarından parlak renkli mozaik zeminine, çok yüksekteki duvar resimli tavanından malakit ve mermer sütunlarına kadar saf bir sihirdi.

Ve saf kraliyet.

Aslında malikânenin tamamı bir sanat eseri idi; evdeki her alan hayranlık uyandıran lüksün yeni bir tadı, her odada mükemmelliğe ayarlanmış farklı bir tondu.

Wrath hayatına girmeden önce kesinlikle hiç böyle yaşamamıştı ya da yaşamayı beklemiyordu. Yüce Tanrım, ikisinin buraya ilk taşındıkları zamanı hatırlayabiliyordu. El ele, mezarlık bodrumundan kiremitli tavan arasına kadar tüm kanatları ve katları dolaşmışlardı. Kaç oda vardı? Ellili yıllarda sayısını unutmuştu.

Çılgın, çılgın.

Ve düşününce, babasından miras kalan tek şey bu değildi. Para... çok fazla para da vardı.

Öyle ki, John Matthew hayatlarına girdikten sonra tüm mal varlığının yarısını onunla paylaşmış olmasına rağmen? Üvey kardeşinin milyonlar ve milyonlar almasına rağmen tek bir çentik bile atmamıştı.

Tamamen çılgınca.

Çiçek açmış bir elma ağacı tasvirinin üzerinden geçerek kan kırmızı halı kaplı merdivenlere yöneldi ve ikinci kata çıktı. Hayatı boyunca bir yetim olan babasının onu tanıdığını, ona göz kulak olduğunu ve geçimini sağladığını öğrenmek şok etkisi yaratmıştı. Ama duyduklarına bakılırsa Darius da böyleydi. Asla görevden kaçan biri değildi.

Tanrım, keşke onu tanısaydı.

Özellikle de şimdi.

Merdivenlerin tepesine ulaştığında çalışma odasının kapılarının açık olduğunu gördü ve adamı olmaktan nefret ettiği yerdeydi - Braille alfabesiyle yazılmış bir sürü evrakın üzerine eğilmişti, kocaman omuzları oturduğu oymalı tahtın çoğunu kapatıyordu, yetenekli parmakları satır satır iz sürüyordu, alnı o sargıların arkasında derin bir hendek gibi çatıktı-

Hem erkeği hem de sevgili hizmet köpeği George, sanki kokusunu almışlar gibi ona baktılar.

"Leelan," dedi Wrath nefes verirken.

Golden Retriever bir çırpınısla yerdeki kıvrılmış pozisyonundan sıçradı, kuyruğunu salladı, çenesi hapşırmasına neden olan bir sırtışı dönüştü.

Gülümsediği tek kişi oydu; onu ne kadar sevse de Wrath'ın yanından ayrılmıyordu.

Gümüş dondurma tepsisini salondaki masanın üzerine bırakarak içeri girdi ve soluk mavi Fransız kanepelerinden birinde her zamanki yerinde oturan Saxton'a el salladı. "Gezegendeki en çalışkan erkekler nasıl?"

Eski Kanunlar'ın avukatı elindeki kâğıt yığınınan ayağa kalktı ve ince ismarlama takım elbisesinin rahatça hareket etmesini sağlayan bir selam verdi. "İyi görünüyorsunuz."

Evet, biraz sevgi gibisi yok.

"Teşekkürler." Büyük masanın etrafından dolaştı ve kocasının yüzünü ellerinin arasına aldı. "Hey."

"Burada olmana çok sevindim," diye nefes aldı, sanki birbirlerini görmeyeli yıllar olmuş gibiydi.

Dudaklarını öpmek için eğildiğinde, karanlık lenslerin arkasını göremese de gözlerini kapattığını biliyordu.

Ve sonra köpekle ilgili olmak zorunda kaldı.

"Nasılsın, George?" Tıpkı göbeği gibi, o da köpek yavrusu yumuşaklığındaki yüzüne bir öpücük kondurdu. "Kralımıza iyi bakıyor musun?"

Kuyruğunun tahtın kenarına çarparak çıkardığı güm güm güm sesi, daha önce hiç duymadığı kadar büyük bir evetti.

"Peki siz ne üzerinde çalışıyorsunuz?" diye sordu Wrath onu kucağına çekip sırtını okşarken.

Çok garipti. Onunla tanışmadan önce, çiftlerin yaptığı dokunaklı, sevimli kucaklaşmalardan nefret ederdi. Ama ne biliyorsun, zaman değışti.

"Sadece dilekçeler." Okuyun: Uğraşmaktansa ateşe vermeyi tercih ettiğim saçmalıklar.

"Ve iki düzine daha kaldı." Saxton sağ kolunu bükülmüş gibi gerdi. "Ve sonra anlaşmazlık çözümleri ve doğum ve ölüm duyuruları var."

Wrath başını arkaya yasladı. "Bununla başa çıkmanın daha iyi bir yolu olduğunu düşünüp duruyorum. Seni bir sekretere dönüştürmekten nefret ediyorum, Saxton."

Erkek yasal defterinin üzerinden omuz silkti. "Uzun olması umurumda değil. İşi halletmek için her şeyi yaparım."

"Bu arada, sıradaki filmimiz ne?"

Saxton kalın bir dosyanın içinden bir kâğıt parçası çıkardı.

"Doğru.

Yani bu centilmen erkek başka bir Shellan ile mücadele etmek istiyor-"

Beth gözlerini devirdi. "Ne yani, Sister Wives'ın vampir versiyonu gibi mi?"

"Bu yasal." Saxton başını salladı. "Açıkçası, eşcinsel bir erkek olarak, bir insanın neden birden fazla değil de bir tane istediğini anlamıyorum. Sizin için bir istisna yapmaya değer."

"Dikkat et, avukat," diye hırladı

Wrath. "şaka yapıyorum," diye karşılık verdi avukat.

Beth birbirlerine karşı bu kadar rahat olmalarına gülümsedi. "Bekle, yani iki eş olayı yaygın mı?"

Saxton zarif bir omuz silkme hareketiyle bir omzunu kaldırdı. "Eskiden nüfus daha kalabalıkken daha yaygındı. şimdi her şeyden daha az var: çiftleşmeler, doğumlar, ölümler."

Wrath dudaklarını kızın kulağına yaklaştırdı. "Kalıp benimle birlikte mola verebilir misin?"

Kalçalarının yuvarlanması beyninin yatay bölgeye doğru bir U-ie yaptığını gösteriyordu. Ya da dikey -Tanrı biliyordu ki onu istediği kadar uzun süre yerde tutabilecek kadar güçlüydü. Vücudu ısınmaya başladığında... koridorda bıraktığı dondurmayı düşündü. "Bana bir saat verebilir misin? I

zorunda-"

İkinci katın sahanlığından gelen gürültülü bir ses herkesin başını döndürdü.

"Bu da ne böyle?" Gazap dişlerini gıcırdattı.

şehir merkezindeki o ara sokakta, Xcor çömelip kurşun yarasını kapatırken, etrafından patlama sesleri geliyor ve gıcırdayan lastikler daha fazla çete üyesinin geldiğini haber veriyordu.

Koru. Korunmaya ihtiyacı vardı, şimdi. Bu insanlar onu umursamıyordu ama silah sesleri sağanak yağmur kadar yoğun ve

Bir boğa sürüsü gibi öngörülemez ve ayırım gözetmez.

Geriye doğru sıçrayarak vücudunu binaya doğru fırlattı ve omzundaki acı onu sersemletti. Üzerinde duracak zamanı yoktu. Sola baktı... sağa...

Gördüğü tek şey yaklaşık on beş metre ötedeki bir kapıydı ve yere düşüp kapıya doğru yuvarlandı, bu sırada kendi silahını da çıkardı. Çelik kilit mekanizmasına iki el ateş ettikten sonra sert bir tekme attı ve ötesindeki karanlığa daldı.

İçerideki hava kokuşmuştu... ve tatlıydı. Hastalıklı bir tatlılık. Ölümün çürümesi gibi.

Kokuşmuş... daha azı gibi.

Kendini içeri kapattığında silah sesleri gelmeye devam ediyordu ve sirenlerin çalması uzun sürmeyecekti. Asıl soru suydı: Kaç ölü, kaç yaralı vardı ve o kuyruksuz farelerden herhangi biri buraya girebilecek miydi?

Ne yazık ki bu aptalca sorular, buranın neden düşmanı gibi koktuğunu anladıktan sonra cevaplanmak zorunda kalacaktı.

Kalem fenerini çıkararak kirli zemindeki pozisyonundan etrafına ışık saçtı. Ticari mutfak açıkça terk edilmişti, ocağın üzerindeki endüstriyel vantilatörden ve tezgahların üzerindeki boş raflardan örümcek ağları sarkıyordu... tüm yüzeylere toz çökmüştü... aceleyle yapılmış bir hareketin kalıntıları kapıya giden yolu kirletiyordu.

Ayağa kalkan Xcor ışığını kalın daireler çizerek gezdirdi. Bir zamanlar ticari porsiyon soslar ve yoğurtlar barındıran boş, devrilmiş kovalar bir hazırlık istasyonunu darmadağın etmişti ve hala hardal ve ketçap dolu üstsüz küvetler, çürümeyi çoktan geçmiş ve mumyalaşma durumuna gelmiş katı maddelere dönüşmüş içerikleri ortaya çıkarıyordu. Daha ileride, paslı bir endüstriyel bulaşık makinesinin yanında duran tepsilerin içinde hatalı bir kaşık ya da çatal vardı ve opak, yarısı kırılmış cam eşyalar sanki hayalet bir yıkayıcının onları makineden geçirmesini bekliyordu.

Beyaz porselen tabakların kalıntılarını karıştırarak dikkatini çeken kokuyu takip etti.

Azaltma Topluluğu, vampirlere karşı bir savaşta görevlendirilen insanlardan, Omega tarafından acınacak hallerinden dönüştürülen zayıflardan oluşuyordu - bunun yan etkisi, iki günlük ölü bir geyik ile bozulmuş süt arasında bir yerde kalıcı bir kokuydu.

İnsan düşmanını her zaman burnunun dibinde bulabilir...

Mutfağın et dolabı uzak köşedeydi, hapishane değerindeki kapısı aralıktı, içerisi Tanrı bilir neyin zifiri karanlık bir dilimiydi.

Mandalı açmak için ileri uzandığında, el feneri ışığında teni bembeyaz parlıyordu ve aralığı genişletirken çıkardığı gıcırta kulaklarını uğuldatacak kadar yüksekti. Minik pençelerin çılgınca saçılması, gerçek farelerin onun gelişinden kaçtığını gösteriyordu ve onların savaş botlarının üstünden geçtiğini hissetti.

Koku gözlerini yaşartmaya yetmişti. Önce ışın girdi.

Ve işte oradaydı.

Gömme ünitenin ortasında, boynunun arkasından bir kancaya asılı duran bir erkek insan, mükemmel bir sığır taklidi yapıyordu.

En azından Xcor pantolonuna ve deri ceketine bakarak bunun bir erkek olduğunu düşündü. Yüz tanıma imkânsızdı: Fareler onu tepeden tırnağa yiyor, her şeyi yerden yukarıda tutan zinciri güzel kokulu yemeklerine ulaşmak için bir otoyol olarak kullanıyorlardı.

Yani bu trajik bir şekilde onun düşmanı değil, gerçek bir cesetti.

Ne büyük bir hayal kırıklığı. Kendisiyle ilgili bir şeyler bulmayı umuyordu. Bunun yerine, sadece daha fazla insan-

Karanlığın içinde tökezleyerek yürüyen birinin çıkardığı çarpma sesiyle el fenerini kapattı ve duyuları alarma geçti.

Et kancalı papyonlu arkadaşının pis kokusuna rağmen, taze kanın bakır kokusu her kimse ondan önce geliyordu. Yaralıların homurtuları da öyle.

Awww. Birisi bir boo-boo vardı.

Sirenler Caldwell polisinin geldiğini duyururken çırpınmalar devam etti ama sesler boğuktu, bu da mutfağa yeni gelen kişinin onları birlikte içeri kapatacak kadar akli başında olduğunu gösteriyordu.

"Siktir!"

Ziyaretçisi tezgâha doğru koşarken boş plastik kaplardan bazılarını uçurdu. Sonra daha fazla küfretti. Sanki paslanmaz çeliğin üzerine uzanıyormuş gibi bir inilti. Sonra derin nefesler.

Tüm bu dram karşısında sabrı tükenen Xcor buzdolabından çıktı. Yaralı çete üyesinin aksine, yerleşim planı hakkında bir fikri vardı ve işitme duyusu ve ortadaki adanın nerede olduğuna dair hafızası sayesinde adama odaklanmayı başardı.

Ancak görme yetisi olsaydı işler çok daha kolay olurdu. Yön bulmanın bariz faydalarının yanı sıra, körlüğün getirdiği ağırlıksızlık hissinden ya da yönünü bulmak için kulaklarına ve koku alma duyusuna güvenmek zorunda olmasından hoşlanmıyordu. Ayrıca, ayaklarının önünde her şeyin ona çelme takmaya hazır olabileceği gerçeği de vardı.

Ama acı çeken insana doğru ilerlemeyi başardı. Xcor karanlığın içinden, "Yalnız değilsin," diye seslendi.

"Ne! Tanrım! Kim-"

"Sizden biri gibi mi konuşuyorum?" Eski Dil aksanının tam olarak anlaşılmaması ihtimaline karşı R harfini normalde olduğundan biraz daha uzun söylemeye dikkat etti.

Biraz daha nefes al. Ağır, çok ağır. Gerçek dehşetin keskin kokusu eşlik ediyor.

"Siz insanlar..." Xcor birkaç adım daha attı, artık botlarının düşüşünü bastırma zahmetine girmiyordu. "Sizin sorunuz gerçek bir düşmanınızın olmaması. Şehrin sokaklarındaki bloklar için kendi aranızda savaşıyorsunuz ya da

Çünkü sizi birleştirecek dışsal bir şey yok. Benim türüm, tam tersine? Bizim belli bir bütünlük gerektiren bir düşmanımız var."

Ancak bu onun taç hırsını engellemeye yetmedi.

Bu noktada, insan anlamsızca konuşmaya başladı. Ya da belki de bu bir çeşit duaydı?

Ne zayıflık. İçler acısıydı ve ahlaki bir zorunluluk olarak istismar edilebilirdi.

Xcor el fenerini yaktı.

Işının etkisiyle çete üyesi sarsıldı ve kanlı vücudu tezgahın bir bölümünü temizledi.

Plazma... Windex kadar iyi, besbelli.

İri gözler yuvalarının sınırlarını zorladı ve açık bir ağızdan sert nefesler çıktı; acı ve korku kabadayılığını bir anıdan başka bir şeye dönüştürürken eski sert adam birkaç basamak aşağı indi.

"Aranızda yürüyen başkalarının da olduğunu bilmelisiniz," dedi Xcor alçak bir sesle. "Benzer ama aynı değil. Ve biz her zaman izliyoruz."

Adam sinerek uzaklaştı, zaten gidecek çok yeri de yoktu. Tezgâh çatal bıçak ve elekler için bir çalışma alanıydı, yetişkin bir adam için yatak değil.

Biraz daha devam ederse kendini yerde bulacaktı. "Kim... kimsin sen?"

"Belki de betimleme yerine bir görsel yeterli olacaktır."

Xcor dişlerini göstererek el fenerini kaldırdı ve yüzünü ışığın içine soktu.

Yüksek sesli çığlık tizdi ve uzun sürmedi. Aşırı adrenal tepki sayesinde adam bayıldı, yukarı doğru yayılan idrar kokusu fonksiyonlarının kontrolünü kaybettiğini gösteriyordu.

Oldukça eğlenceli, gerçekten.

Xcor hızla hareket etti ve el feneri sayesinde kapıya doğru kolaylıkla ilerledi. Duvara yaslanıp ışını kapattı ve çığlığın gereken ilgiyi çekmesine izin verdi.

Caldwell Polis Departmanı takdire şayan bir etkinlikle karşılık verdi, birkaç memur kapıyı açarak kendi el fenerleriyle yoğun karanlığı deldi.

Çete üyesini gördükleri anda ileri atıldılar ve bu Xcor'un ayrılma işaretiydi.

Kapıdan dışarı süzülürken, bir konuşma karmaşası içinde vampir kelimesinin yükseldiğini duydu ve böylece gülümseyerek kalabalığın önünden uzaklaştı.

Eski Ülke'deyken, o ve Piçler Çetesi zaman zaman kendilerini göstererek spekülasyonları ve efsaneleri devam ettirmişlerdi, her zaman bireylere ve her zaman insanların türler hakkındaki yanlış kanılarına uygun şekillerde.

Bakireleri kirletenler. Tabutlarda uyuyan kötülük kaynakları.

Gecenin canavarları.

Her ne kadar ikincisi gerçekten de kendisiyle ilgili olsa da.

Ve doğrusu, bir köpeğin bölgesini işaretlemesi gibi, Caldwell'de de benzer bir şey yapmak iyi hissettiriyordu. Mutfak adasındaki ilgisizliğe, hapishanede geçireceği günler boyunca aklından çıkmayacak bir şey vermek de keyifliydi.

İnsanın eğlenceyi bulduğu yerde alması gerekiyordu.

BEŞ

John Matthew malikânenin görkemli merdivenlerine çıktığında aklındaki son şey geçmişti.

Yükselirken, önem sırasına göre şunlara odaklanmıştı: Son Yemek'ten önce Shellan'ını soymak; onu yatak odalarında soymak; ve Son Yemek'ten önce Shellan'ını yatak odalarında soyup altına almak.

Tamamen giyinik olup olmaması mı? Belden aşağısı dışında büyük bir sorun değildi. Ve eğer iş zora girerse, yatak odası kısmından tamamen vazgeçebilirdi; tabii gittikleri yer mahremiyetin bir benzerini bile sunuyorsa.

Evet, ikinci kata çıkarken şimdiki zamana ve Xhex'in varlığına çok bağlıydı; eğer her şey planlandığı gibi gittiye, Demir Maske'den yaklaşık on beş dakika önce ayrılmıştı ve şu anda meşguliyetinin "çıplak" ve "yatak odası" kısmını kapsıyordu.

Ancak kader bir şaşırtmaca sundu.

Üst kata vardığında Wrath'ın çalışma odasının çift kapısı açıktı ve kapıdan içeri girdiğinde tanıdık bir tablo gördü: Kral süslü masasının arkasında oturuyordu; kraliçe kucağında; golden retriever cinsi köpeği George ayaklarının dibinde; Blay'in eski sevgilisi ve Wrath'ın şimdiki avukatı Saxton ise yan taraftaki kanepede oturuyordu. Her zamanki gibi, bir dönüm büyüklüğündeki masaüstü evraklarla doluydu ve Wrath'ın ruh hali berbattı.

Aslına bakılırsa, bu acımasız ifade odanın bir parçasıydı, tıpkı odanın içinde ayakta durmaya çalışan antika Fransız mobilyaları gibi.

toplantılar sırasında Kardeşleri desteklemek ve Lisette ya da Louisa adında bir hatunun yatak odasına daha uygun görünen soluk mavi duvarlar.

Ama Extreme Home Makeover'dan ne biliyordu ki?

Dördüne el sallamak için durakladıktan sonra odasına gitmeye, eşini bulmaya, onu çeşitli pozisyonlara sokmaya ve ardından günün son yemeği için yeni duş almış bir şekilde aşağı inmeye niyetlendi.

Onun yerine... arkasını dönmeden hemen önce... üvey kız kardeşi Beth'in gözleriyle karşılaştı.

Bağlantı kurulduğu anda, beynindeki bazı nöron kombinasyonları ateşlendi ve elektrik yükü anakartı için çok fazlaydı: Hiçbir uyarı olmadan serbest düşüşe geçti, nöbet kaslarını ele geçirip önce spastik sonra da tamamen kaskatı hale getirirken ağırlığı geriye doğru azaldı.

Yere düşmeden önce bayılmış.

... ve bilinci yerine geldiğinde, ilk kaydettiği şey kafasının ve kışının ah-ov-ov sesiydi.

Yavaşça gözlerini kırptırdığında en azından görebildiğini fark etti, endişeli yüzler sıralanmadan önce yukarıdaki tavan net bir şekilde ortaya çıkmıştı. Xhex hemen yanı başındaydı, hançerli eli avuçlarının arasındaydı, kaşları sanki bayıldığı gecenin ortasında gelip onu kendisine geri çekmek istermiş gibi aşağıya inmişti.

Yarı-senfath olarak belki bunu yapabilirdi. Belki de bu kadar çabuk dönmesinin sebebi buydu? Yoksa saatlerce bilincini mi kaybetmişti?

Doktor Jane onun yanındaydı ve diğer yanında da Qhuinn ve Blay vardı. Wrath, Beth'le birlikte ayaklarının dibindeydi-

Kız kardeşinin varlığını hissettiği anda elektriksel aktivite yeniden başladı ve geceliklerle ikinci bir tur tehdidi ortaya çıkarken tek düşünebildiği, "Lanet olsun, bu çok uzun zamandır olmamıştı" oldu.

Bu bokun bittiğini varsaymıştı.

Beth'le ilk kez tanışana kadar nöbetler onun için hiçbir zaman sorun olmamıştı ve ondan sonra da her zaman aniden ortaya çıkan ve hiçbir zaman ayırt edebileceği bir düzeni olmayan başka nöbetler olmuştu. Tek iyi haber neydi? Hiç kavga sırasında olmamıştı ve hayatını tehlikeye atmamıştı-

Bedeni, sanki göğüs kafesine bağlı bir halat varmış ve çok yukarılardan biri onu yukarı çekiormuş gibi, hiç beklenmedik bir şekilde yukarı doğru çekildi, gövdesi kendini halıdan kaldırdı.

"John?" Xhex söyledi. "John, arkana yaslan."

Göğsünün içinde bir şey kabardı, hem ulaşamayacağı hem de tamamen içgüdüsel olan bir tür doruk duygusu. Beth'e uzanarak elini tutmasını istedi ve Beth çömeliip elini tuttuğunda ağzı hareket etmeye başladı, dudakları ve dili alışılmadık kalıpları tekrar tekrar buluyordu... sessizliğini hiçbir ses bozmasa bile.

"Ne söylemeye çalışıyor?" Beth talep etti. "Xhex? Blay?"

Xhex'in ifadesi donuklaştı. "Bir şey yok. Bir şey yok."

John kaşlarını çatı ve "Saçmalık" diye düşündü. Yine de bunun ne olduğunu Beth'ten daha fazla bilmiyordu ve iletişim kurmayı kesinlikle durduramıyor gibiydi.

"John, her ne ise, her şey yolunda." Kız kardeşi onun elini sıktı. "Bir şeyin yok."

Shellan'ının üzerinde beliren Wrath'ın yüzü, sanki bir titreşim almış ve bundan hoşlanmamış gibi amansız bir maskeye dönüştü.

John aniden ağzının farklı bir şekilde hareket ettiğini hissetti, artık başka şeyler ifade ediliyordu; ancak ne olduklarına dair bir fikri varsa lanet olsun. Bu arada Beth kaşlarını çatıyordu... Wrath da öyle...

Ve hepsi bu kadar.

Beyni tekrar kısa devre yapmaya başladığında, tek gördüğü şey Beth'in yüzü olana kadar görüşü Beth'e kapandı.

Nedensiz bir şekilde, sanki onu bir ya da iki yıldır görmemiş gibi hissetti. Ve yüz hatlarının önemi, büyük

mavi gözler, koyu renk kirpikler, uzun siyah saçlar...
göğsünde y a n k ı l a n d ı .

Romantik olarak değil, hayır.

Bu oldu bir şey başkatamamen ve henüz
sadece güçlü olarak.

Bunu anlamak için bilincini daha fazla koruyamaması çok kötü.

"Biz hazırız."

Assail ikinci sıra kokainini bitirdiğinde, granit tezgahından doğruldu ve kuzenlerine baktı: Hudson Nehri üzerindeki camdan evinin mutfağının karşısında, ikisi de baştan aşağı mat siyahlar içindeydi. Silahları ve bıçakları bile ışığı yakalayamıyordu.

Planladığı şey için mükemmel.

Assail şişenin kapağını kapattı ve zulayı siyah deri ceketinin içine soktu. "Gidelim o zaman."

Onları garajın yanındaki arka kapıdan çıkarırken, onları Eski Dünya'dan Caldwell'e neden getirdiğini hatırladı: Her zaman hazırlıklı olmak ve asla sorgulamamak.

Bu bakımdan, tıpkı gece ve gündüz güçlü bedenlerinde taşıdıkları otomatik silahlar gibiydiler.

"Güneye gidiyoruz," diye emretti. "İşaretimi takip edin."

İkizler ona başlarını salladı, birbirinin tıpatıp aynısı olan yüzleri sakin ve asık suratlıydı, güçlü bedenleri her durumda gereken her şeyi ortaya çıkarmaya hazırdı. Gerçekte, güvendiği tek kişiler onlardı ve ortak kanlarına dayanan bu söz bile mutlak değildi.

Assail yüzüne siyah bir maske geçirdiğinde, onlar da aynısını yaptı ve sonra yok olma zamanı geldi. Konsantre olmak için gözlerini kapattığında kola içtiğine pişman oldu. Gerçekten de vızıltıya ihtiyacı yoktu - nereye gittiklerini düşünürsek, yeterince heyecanlanmıştı. Ancak son zamanlarda

paltosunu giymek ya da kırklığını kolunun altına almak gibi bir şeydi.

Rote.

Odaklan ... odaklan ... odaklan ...

Niyet ve irade bir kalp atışı sonra birleşti ve fiziksel formu gevşek bir molekül birliğine parçalandı. Hedefine odaklanarak, kuzenlerinin de kendisiyle birlikte gece gökyüzünde seyahat ettiğini hissederek oraya doğru bulutlandı.

Aklının bir köşesinde, bu gezinin karakterine aykırı olduğunu fark etti. Bir iş adamı olarak hayat onun için yatırım getirisi temelinde hesaplanıyordu: yaptığı her şey yapılan yatırımın geri dönüşüne dayanıyordu. Bu yüzden uyuşturucu ticaretine bulaşmıştı. İnsanlara karaborsa kimyasal ürünler satmaktan daha iyi bir kâr marjı elde etmek zordu.

Yani, hayır, o bir kurtarıcı değildi; o İyi Samiriyeli karşıtıydı. Peki ya intikam söz konusu olduğunda? Kullandığı her şey kendi adınaydı, asla başkasının değil.

Yine de bu davada istisnalar yapılacaktı.

Gideceği yer West Point, New York'ta bir malikâneydi; dönümlerce çimenliğin üzerine kurulmuş, saygıdeğer, eski bir taş evdi. Assail bu eve daha önce bir kez gelmişti; bir hırsız takip ederken... ve onun sadece çok uygun bir güvenlik sisteminden içeri girmekle kalmayıp, hiçbir şey almadan malikânede dolaşmasını izlediğinde.

Ancak Degas heykellerinden birini yerinden bir santim kadar oynatmıştı.

Ve sonuçları onun için korkunç olmuştu.

Ancak işler tersine dönecekti. Hem de şiddetle.

Geniş ön bahçenin en alt köşesinde şekil değiştirerek, malikânenin uzak kenarlarını çevreleyen ağaçların arasına gizlendi. Kuzenler yanında cisimleşirken, Sola'yı karlar içinde hayal ederek buraya ilk gelişini hatırladı,

Beyaz parkası, hedefine doğru kros kayağı yaparken ortama uyum sağlıyordu.

Tek kelimeyle olağanüstü. Kadınla ilgili her şeyi ancak bu şekilde tanımlayabilirdi-

Boğazının derinliklerinden tescilli bir hırıltı yükseldi - uzun zamandır ona benzemeyen bir şey daha. Paradan başka bir şeyle nadiren ilgilenirdi... hele ki kadınlarla, hele hele insan kadınlarla hiç ama hiç ilgilenmezdi.

Ama Sola, kendi mülküne izinsiz girerken kokusunu aldığı andan beri farklıydı - ve Benloise'in onu kaçırdığı fikri? Evinden mi? Büyükannesinin uyuduğu yerden?

Kabul edilemez.

Benloise yaptığı bu seçimle yaşayamayacaktı.

Assail keskin gözleriyle manzarayı ölçerek ilerlemeye başladı. Parlak bir kış ayı sayesinde, sabahın ikisinde değil de gün ışığında bile olabilirdi; evin saçaklarından terasların dış hatlarına ve arkadaki ek binaya kadar her şey önünde açıkça görülebiliyordu.

Hiçbir şey hareket etmedi. Ne dış cephede ne de evin karanlık pencerelerinden herhangi birinde.

Yaklaşarak arka tarafa doğru ilerledi, terasların ve katların düzenini yeniden tanıdı. Çok eski, diye düşündü. Çok köklü. Olabildiğince ilaç toptancısı olmayan bir yer.

Belki de Benloise gazetesini hazırlama şeklinden pek gurur duymuyordu.

"Buradan giriyoruz," dedi Assail yumuşak bir sesle, oturma verandasının plaka camlı pencerelerini işaret ederek.

Aralarından geçerek içeride yeniden şekillendi ve ayak seslerini, bir çığlığı, bir koşuşturmayı, kapanan bir kapıyı dinlerken hareketsiz durdu.

Bir köşede parlayan kırmızı bir ışık ona güvenlik sisteminin açık ve çalışır durumda olduğunu ve hareketin

Dedektörler henüz aniden ortaya çıktıklarında tetiklenmemişti. Hareket ettiği anda mı? Kıyamet kopacaktı.

Planımız da buydu.

Assail önce güvenlik kameralarını devre dışı bıraktı. Ardından cebine uzanıp bir Küba purosunu çıkararak alarmı tetikledi; bunun üzerine ışık hemen yanıp sönmeye başladı. Ve ışık yanıp sönerken, sigarasını yakmak için acele etmedi, çünkü kalın enseli güçlü kolların içeri dalmasını bekliyordu.

Bu gerçekleşmeyince omzunun üzerinden nefes verdi ve kuzenleri topuklarına sıkıca yapışmış halde birinci kat boyunca ilerledi. İlerlerken Doğu halılarına ve İtalyan mermeri karolara göz gezdirdi.

Kimseyle karşılaşmamaları ihtimaline karşı küçük bir kartvizit: Adamın bir heykelin yönünün değiştirilmesine uygun gördüğü misilleme düşünüldüğünde, puro enkazı piçi uçuşunun kenarına gönderecekti.

Evin genel odalarında bir şey bulamayınca hizmetçi kanadına yöneldi ve modern ve son derece sönük boş bir mutfak keşfetti. Tanrım, ne kadar sıkıcıydı; gri ve krom renk düzeni yaşlıların solgunluğunu andırıyordu ve seyrek mobilyalar, Benloise'in kendisinin sık sık gitmediği mekânlarda dekorun öncelikli olmadığını gösteriyordu. Ama daha da önemlisi, resepsiyon odalarında olduğu gibi, Sola'nın varlığından, barut ya da taze kan kokusundan eser yoktu. Göbekli üç lavaboda da bulaşık yoktu ve sırf işine geldiği için buzdolabını açtığında en üst rafta altı yeşil Perrier şişesinden başka bir şey bulamadı-

Bir dizi far pencerelerden geçerek yüzüne vuruyor, masa ayakları, sandalye arkalıkları ve mutfak eşyalarının arasına keskin gölgeler düşürüyordu.

Assail bir duman bulutu üfledi ve gülümsedi. "Dışarı çıkalım ve onları evlerinde karşılayalım."

Ancak araç evin yanından geçip ek binaya yönelmiştir; bu da her kim olursa olsun alarmin çalması üzerine gelmediğini düşündürmektedir.

"Sola..." diye fısıldadı karla kaplı çimenlerin üzerinde buharlaşıırken.

Duyguları tavan yapmıştı ama yine de arka dış taraftaki izleme kameralarını devre dışı bırakmayı ihmal etmedi ve daha iyi nefes alabilmek için maskesini çıkardı.

Tanımlanamayan sedan garajda ızgaranın önünde durdu ve iki beyaz insan ön taraftan inerek kapıları kapattı ve arka tarafa doğru ilerledi.

"Selamlar dostlarım," diye duyurdu Assail kırıklığını onlara doğrulturken.

Ah, bak. Çok iyi küçük dinleyicilerdi, her biri onun sesine doğru sarsılırken heykele dönüşüyorlardı.

Assail, ikizlerin onun odaklanmasını doğru değerlendirip diğerine konsantre olacaklarını bildiğinden, sağ taraftaki adama namlusunu doğrulttu. Aradaki mesafeyi kapattıktan sonra eğilip arka koltuğun camlarından içeri baktı ve Sola'yı bir tür uzlaşma içinde görmek için kendini hazırladı...

Hiçbir şey yoktu. Arkada kimse yoktu, kimse bağlanıp ağzı kapatılmamış, bayıltılmamış ya da kesinlikle gelecek olan dayığa karşı boyun eğerek sinmemişti.

"Bagajı açın," diye emretti Assail. "Sadece biriniz, siz. Sen yap."

Assail adamı takip ederken, silahını herifin kafasının arkasına doğrultmuş, parmağı tetiğe doğru seğiriyor ve sıkmaya hazır bekliyordu.

Pop!

Bagaj mandalı serbest kaldı ve panel sessizce kalktı, iç ışıklar yandı ...

İki spor çantasını aydınlatmak için. Hepsi buydu. İki siyah naylon spor çantasından başka bir şey yoktu.

Assail purosunu üfledi. "Lanet olsun, nerede o?" "Kim nerede?" diye sordu adam. "Sen kimsin-"

Saf bir nefret dalgasıyla öfkesi aklının önüne geçti, kontrolü ele geçirdi.

Pat! İki numara, Assail'in silahından çıkan ve adamın ön lobunu delip geçen kurşunun sesiydi. Çarpmanın etkisiyle naylon çantaların, arabanın ve garaj yolunun her tarafına kan sıçradı.

"Tanrım!" diye bağırdı diğer adam. "Bu da ne-"

Rasyonel düşüncenin hiçbir zerresiyle sulandırılmamış öfke, Assail'in korkunç, çirkin bir sesle kükremesine neden oldu - tetiği yeniden ateşlendi. Tabiri caizse.

Pat! Üç numara sürücüyü düşürdü, kurşun kaşlarının arasından girdi, vücudu narkoleptik bir serbest düşüşle geriye doğru düştü.

Gevşek kollar ve bacaklar karın üzerine düşerken Ehrich'in kuru sesi duyuldu. "Onları sorgulayabileceğimizin farkındasın değil mi?"

Assail purosunu ısırdı ve kendi soyuna pişman olacağı bir şey yapmamak için uzun bir nefes aldı. "Çantaları alın ve arazide bulabileceğimiz bir yere saklayın-"

Yolun aşağısında bir araba ana yoldan saptı ve gözyaşı dökerek ilerledi. "Nihayet," diye yakındı Assail. "İnsan daha hızlı bir yanıt bekliyor."

Evde frene basıldı - en azından direksiyonun başındaki kişi Assail'i, sedanı ve kuzenleri görene kadar. Sonra bir kez daha gaza basıldığında lastikler kar yığınına yakaladı.

"Çantaları alın," diye tısladı ikizlere. "Gidin."

Farların aydınlattığı Assail silahını kalçasına kadar indirdi, böylece üç çeyrek deri ceketinin kıvrımları arasında kayboldu ve kolunun orada kalmasını emretti. Bu onu daha da çileden çıkarsa da Ehrich haklıydı. Az önce iki ağızlıkçıyı öldürmüştü.

Tüm bunlar aklını kaçırdığının bir başka kanıtı. Ve bu alışılmadık hatayı tekrar yapamazdı.

Sedan durduğunda içinden üç adam indi ve gerçekten de hazırlıklı gelmişlerdi. Birden fazla namlu ona doğru çevrilmişti ve sabit duruyorlardı: Bu çocuklar bunu daha önce de yapmışlardı ve aslında ikisini tanıyordu.

Öndeki koruma görevlisi otomatik silahını indirdi. "Saldırı mı?"

"Nerede o?" diye sordu. "Ne?"

Doğrusu, bu şaşkınlık ifadelerinden çok sıkılmaya başlamıştı.

Assail'in tetik parmağı yeniden seğirmeye başladı. "Patronunda geri istediğim bir şey var."

İnfaz memurunun keskin gözleri, bagajı açık olan ilk sedana kaydı ve hemen kaşlarının çatılmasına bakılırsa, seleflerinin asfalttaki ayakkabılarının tabanlarını fark ettiği anlaşıyordu.

"İkisi de bana bir cevap veremedi," diye söylendi Assail. "Belki de bir denemek istersiniz?"

Silah anında yerine geri döndü. "Sen ne sikimsin-"

İkizler birdenbire ortaya çıkıp üçlüyü kuşattı ve dört avuçları da Smith & Wesson dörtlüsüne kilitlenmiş olduğundan çok daha fazla ateş gücüne sahiptiler.

Assail silahını olduğu yerde tuttu, geçici olarak eylemin dışında kaldı. "Silahlarınızı bırakmanızı tavsiye ederim. Eğer atmazsanız sizi öldürecekler."

Assail'in hoşuna gitmeyecek kadar uzun süren bir kalp atışı kadar bir duraklama oldu.

Göz açıp kapayıncaya kadar kolu havaya kalktı ve patladı! En yakındaki muhafızı vurdu, kulağından giren kurşun diğer iki adamın hâlâ ayakta kalmasına neden oldu.

Bir ölü ağırlık daha yere düşerken, "Gördün mü?" diye düşündü. Hâlâ üzerinde çalışacak bir sürü canlı ve nefes alan insan vardı.

Assail kolunu indirdi ve farlara doğru sürüklenen ve aydınlatmayı maviye boyayan bir duman daha çıkardı. Dik duran çifte hitaben, "Size tekrar soracağım. Nerede o?"

Oldukça fazla konuşma ortaya çıktı, ancak hiçbirinde kadın, tutulan veya esir kelimeleri geçmiyordu.

"Beni sıkıyorsun," dedi ağzını bir kez daha kaldırarak. "İkinizden birinin hemen konuya girmesini öneririm."

ALTI

"Yaşıyor mu?"

Beth kelimelerin ağzından çıktığını duydu ama onları söylediğinin sadece yarısının farkındaydı. John Matthew gibi güçlü bir adamın bu şekilde bayılması çok korkutucuydu ve daha da kötüsü? Bir buçuk dakikalığına su yüzüne çıkmış, ona bir şeyler anlatmaya çalışmış ve tekrar bayılmıştı.

"Güzel," dedi Doktor Jane stetoskopunu adamın kalbine bastırırken. "Tamam, tansiyonumu ölç-"

Blay sarkık manşeti doktorun ellerine tutuşturdu ve kadın hızla çalışarak John'un şişkin pazılarının etrafına sardı ve iç tüpünü şişirdi. Çok gürültülü uzun bir tıslama duyuldu ve Beth sonuçları beklerken arkasına yaslandı.

Sonsuza dek sürecekmiş gibi görünüyordu. Bu sırada Xhex, John'un başını kucağında tutuyordu ve Tanrım, bu zor bir noktaydı: Sevdiğiniz biri yere yığılmıştı ve bundan sonra ne olacağına dair hiçbir fikriniz yoktu.

"Biraz düşük," diye mırıldandı Jane cırt cırtı kendisinden kurtarırken. "Ama felaket değil-"

John'un gözleri açılmaya başladı, kapakları aşağı yukarı hareket ediyordu. "John?" Xhex kabaca söyledi. "Bana geri dönecek misin?"

Görünüşe göre öyleydi. Eşinin sesine döndü ve titreyen elini kaldırarak avucunu sıktı ve gözlerinin içine baktı. Bir tür enerji alışverişi gerçekleşmiş gibi görünüyordu ve bir an sonra John ayağa kalktı. Ayağa kalktı. İkili kucaklaşıp uzun bir süre ruh ruha dururken sadece biraz sallanıyordu.

Kardeşi nihayet ona döndüğünde, Beth Gazap'tan kurtuldu ve genç erkeğe şiddetle sarıldı. "Çok özür dilerim."

John geri çekildi ve "Ne için?" diye imzaladı.

"Bilmiyorum. Sadece istemiyorum- Bilmiyorum."

Kadın ellerini havaya kaldırırken, adam başını salladı. Sen yanlış bir şey yapmadın. Beth, ciddiym. Ben iyiyim ve sorun yok.

Adamın mavi gözleriyle buluştuğunda, sanki olanların ve söylediklerinin cevabı orada okunabilirmiş gibi gözlerini aradı. "Bana ne söylemeye çalışıyordun?" diye fısıldadı yüksek sesle.

Ne dediğini duyar duymaz küfretti. Şimdi hiç sırası değildi. "Özür dilerim, bunu sormak istememiştim-"

Bir şey mi söyledim? İmzaladı.

"Onu biraz yalnız bırakalım," dedi Wrath. "Xhex, adamını odana götürmek ister misin?"

"Buna amin derim." Geniş omuzlu kadın içeri girdi, John'un beline sarıldı ve onu heykeller koridoruna doğru yürüttü.

Doktor Jane ekipmanlarını küçük siyah çantasına geri koydu. "Bunlara neyin sebep olduğunu bulmanın zamanı geldi."

Wrath usulca küfretti. "Dövüşmek için tıbbi izni var mı?"

Ayağa kalktı, zeki gözleri kısıldı. "Benden nefret edecek ama hayır. Önce MR'ını çekmek istiyorum. Ne yazık ki bunun için bazı ayarlamalar yapmamız gerekecek."

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Beth sordu.

"Şimdi gidip Manny ile konuşacağım. Havers'ın o tür bir ekipmanı yok, bizim de yok." Doktor Jane bir elini kısa sarı saçlarının arasında gezdirdi. "Onu St. Francis'e nasıl götüreceğimiz konusunda hiçbir fikrim yok ama gitmemiz gereken yer orası."

"Sence yanlış olan ne olabilir?" Beth araya girdi. "Alınma ama bilmek istemezsin. Şu anda, bırak ipleri çekmeye başlayacağım ve-"

"Ben de onunla gideceğim." Beth, V'nin shellan'ına öyle sert bakıyordu ki, kadının kafasında bir delik açmaması mucizeydi. "Eğer o testi yaptırması gerekiyorsa, ben de onunla gideceğim."

"Tamam, ama ekibi mutlak minimumda tutacağız. Yanımıza bir ordu almadan bu işi başarmak yeterince zor olacak."

Vishous'un eşi arkasını dönüp merdivenlerden aşağı doğru koşmaya başladı ve o ilerledikçe yavaş yavaş formunu kaybetti, vücudunun ağırlığı ve varlığı halıda süzülen hayalet gibi bir görüntüye dönüşene kadar yok oldu.

Hortlak ya da katı, fark etmez, diye düşündü Beth. Gezegendeki herhangi biri tarafından tedavi edilmektense o kadın tarafından tedavi edilmeyi tercih ederdi.

Oh, Tanrım... John.

Beth, Blay ve Qhuinn'e döndü. "İkinizden biri onun ne anlatmaya çalıştığını biliyor mu?"

İkisi de Wrath'a baktı. Ve sonra hemen başlarını salladılar.

"Yalancılar," diye mırıldandı. "Neden bana söylemiyorsun?"

Wrath, küçük kadını sakinleştirmek istercesine omuzlarına masaj yapmaya başladı ve bu, körlüğü nedeniyle ayrıntılar bilinmese bile duyguları okuduğunu göstermiyor muydu? O böyleydi. Bir şeyler biliyordu.

"Bırak gitsin, Leelan."

"Benimle erkekler kulübü oynamayın," dedi, geri çekildi ve horoz ve toplar tugayına baktı. "O benim kardeşim ve benimle konuşmaya çalışıyordu. Bu işin içinde olmayı hak ediyorum."

Blay ve Qhuinn halıya bakmakla meşguldü. Çalışma odasının açık kapısının yanındaki yan sehpanın üzerindeki aynaya. Tırnaklarına.

Belli ki, boktan kıçlarının altında bir solucan deliği açılmasını umuyorlardı.

Çok kötü, erkek hayatı Doctor Who'nun bir bölümü değildi. Ve ne var biliyor musunuz? Bu çiftin, diğer tüm çiftler gibi

Evdeki erkeklerin her zaman Gazap'a boyun eğmesi onu daha da sinirlendirdi. Ama ayaklarını yere vurup tam bir pislik gibi görünmektense, bu kavgayı eşiyle baş başa kalabilecekleri bir zamana ertelemekten başka çaresi yoktu.

"Leelan-"

Yanına gidip tepsiyi alırken "Dondurmam eriyor," diye mırıldandı. "Üçünüzden biri benimle gerçek bir ilişki kurarsa gecem güzelleşecek. Ama bunun için nefesimi tutmamalıyım, değil mi?"

Yürürken, onu takip eden önsezi duygusu yeni bir şey değildi - Wrath vurulduğundan beri, her an başka bir ayakkabı düşecekmiş gibi hissediyordu ve tanrım, kardeşini halıda görmek bu paranoyayı iyileştirmek için çok şey yaptı.

Hayır.

Qhuinn'in yanına taşınmadan önce Blay'e ait olan kapıya gelince kendini toparladı.

İşe yaramadı ama yine de kapıyı çaldı. "Layla?"

"İçeri gel," diye boğuk bir cevap geldi.

Tepsiyi kalçasının üzerinde garip bir şekilde dengede tutarken, topuzu iyi kavramak zordu-

Payne, V'nin kız kardeşi, gülümseyerek her şeyi açtı. Özellikle de o siyah deri elbisenin içinde etkileyici bir duruşu vardı: Kardeşlerle birlikte sahada savaşan tek kadındı ve vardiyadan yeni dönmüş olmalıydı.

"İyi akşamlar kraliçem."

"Oh, teşekkürler." Beth yükünü kaldırdı ve lavanta rengi yatak odasına girdi. "Erzak getiriyorum."

Payne başını salladı. "Bunun gerekli olacağını düşünüyorum. Midesinde bir şey kaldığını sanmıyorum, hatta geçen hafta yediği tüm yiyecekleri de boşalttığını sanıyorum."

Öğürme sesleri banyodan dışarı süzülürken ikisi de irkildi.

Beth Breyers kasesine baktı. "Belki de daha sonra gelmeliyim-"

"Sakın buna cüret etme," diye seslendi Seçilmiş.

"Kendimi harika hissediyorum!" "Kulağa pek öyle gelmiyor-"

"Ben açım! Sakın gitme."

Payne omuz silkti. "İnanılmaz bir tavrı var. Buraya ilham almak için geliyorum - ihtiyaçlarımı karşılamak için olmasa da, bu yüzden şimdi gitmem gerekiyor."

V'nin kız kardeşi bir kadın döngüsü gibi yeniden ürperirken ve bebek meselesi hiç ilgisini çekmezken, Beth tepsiyi antika bir masanın üzerine koydu. "Şey, aslında... ben de bunu umuyorum."

Payne'in kutuplaşmış ifadesi onun lanet okumasına neden oldu. "Demek istediğim... um..."

Evet, bu işten nasıl sıyrılacaktı. "Sen ve Wrath genç mi olacaksınız?"

"Hayır, hayır, durun." Avuçlarını yukarı kaldırırken bir kurtarma planı geliştirmeye çalıştı. "Ah..."

Payne'in kucaklaması bir rüzgâr kadar hızlı ve bir erkeğinki kadar güçlüydü, Beth'in ciğerlerindeki nefesi ezip geçti. "Bu harika bir haber-"

Beth demir parmaklıkları iterek dışarı çıktı. "Aslında henüz oraya gelmedik. Ben sadece... bak, Wrath'a burada olduğumu söyleme, tamam mı?"

"Demek ona sürpriz yapmak istiyorsun! Ne kadar romantik!"

"Evet, şaşıracak, tamam." Payne ona tuhaf bir bakış attığında Beth başını salladı. "Bakın, dürüst olmak gerekirse, ihtiyacımın mutlaka iyi bir haber olacağını sanmıyorum."

"Tahtın varisi olması ona gerçekten yardımcı olabilir. Eğer politik olarak düşünüyorsanız."

"Değilim ve asla da olmayacağım." Beth elini midesine götürdü ve içinde üç kare ve birkaç tatlıdan başka bir şey hayal etmeye çalıştı. "Ben sadece... gerçekten bir bebek istiyorum ve onun bu konuda hemfikir olduğundan emin değilim. Eğer olursa, yine de ... belki de bu iyi bir şey olur."

Aslında, bir keresinde ona geleceklerinde çocuk görmediğini söylemişti. Ama bu uzun zaman önceydi ve ...

Payne onun omzunu hızlıca sıktı. "Senin adına sevindim ve umarım bu işe yarar. Ama dediğim gibi, gitsem iyi olacak, çünkü o eski batıl inanç doğruysa, başımı belaya sokmak istemem." Banyonun kısmen kapalı kapısına döndü. "Layla! Dışarı çıkmam gerek!"

"Geldiğiniz için teşekkürler! Beth? Kalıyorsun, değil mi?" "Evet. Bu süre boyunca buradayım."

Payne yola çıktığında Beth'in oturmak için çok fazla enerjisi vardı, Wrath'tan bir şey sakladığı fikri pek hoşuna gitmemişti. Sonuç olarak, bunu konuşarak halletmeleri gerekiyordu; tek sorun bunun için iyi bir "zaman" bulmaktı.

Ve tüm bu ihtiyaç/çocuk meselesi onun üzerinde asılı duran tek şey değildi. Wrath ve çocuklarla yaşadığı çatışma hâlâ canını yakıyordu. Erkekler. Kardeşliği seviyordu - her biri onun için canını feda edebilirdi ve Wrath'la birlikte her zaman etlerini ve kanlarını ortaya koymuşlardı. Ama bazen hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için anlayışı onu çıldırtıyordu.

Daha fazla kasılma. Öyle ki Beth irkildi ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

Buna hazır ol, dedi kendi kendine. Bebekler, peluş oyuncaklar, mırıldanmalar ve kucaklamalarla ilgili hayaller kurmak iyi ve güzeldi ama ebeveynliğin ve hamileliğin bir de temel seviyesi vardı ve bununla başa çıkmaya hazırlıklı olması gerekiyordu.

Gerçi bu hızla giderse, ihtiyacı olan şey ortaya çıkmak için pek acele etmiyor gibiydi. Ne kadar zamandır her gece buradaydı? Ve evet, hormonal hissediyordu ya da hayat şu anda gerçekten zordu.

Evet, çünkü tam da çocuk için denemeye başladığın zaman. Delirmiş olmalı.

Yatağa uzanıp bacaklarını uzatarak Ben & Jerry's'e uzandı ve kaşığıyla saldırdı. Kutunun içine saplayarak çikolata parçalarını çıkardı ve azı dişlerinin arasında öğüttü, özellikle hiçbir şey tatmadı.

Daha önce hiç duygusal bir yiyici olmamıştı, ama son zamanlarda? Aç olmadığı halde tıkınıyordu ve bu belli olmaya başlamıştı.

Bunun üzerine gömleğini yukarı kaldırdı ve kot pantolonunun düğmesini ve fermuarını açtı.

Yastıklara yaslanarak, tutku ve bağlılığın doruklarından bu asık suratlı depresyona bu kadar çabuk nasıl geçilebileceğini merak etti: Şu anda, bırakın gebe kalmayı, asla ihtiyaç duymayacağına inanıyordu... ve ciddi bir mankafa olan bir adamla evliydi.

Kazmaya devam ederek, yığın damarların ana damarını kazmayı başardı ve kendine sakin olmasını söyledi. Ya da ... en azından tüm çikolatanın etkisini göstermesini ve ruh halini yükseltmesini bekleyin.

Ben & Jerry's ile daha iyi bir yaşam. Şirketin sloganı bu olmalı.

Sonunda bir tuvalet sifonu ve ardından akan su sesi duyuldu. Seçilmişler dışarı çıktığında, Layla'nın yüzü giydiği bol cübbe kadar beyazdı ve gülümsemesi güneş kadar görkemliydi.

"Bunun için üzgünüm!" dedi kadın neşeyle. "Nasılsınız?"

"Daha da önemlisi, nasıl-"

"Harikayım!" dedi dondurmanın yanına giderken. "Oh, bu çok güzel. Tam da aşağıdaki şeyleri rahatlatmak için ihtiyacım olan şey."

"Samanları ayıklamak zorunda kaldım-"

Layla bir elini kaldırdı. Diğer elini ağzına götürdü. Başını salladı.

Boğuk bir nefesle, "O kelimeyi duyamıyorum bile," diye mırıldandı.

Beth elini sallayarak olayı geçiştirdi. "Endişelenmeyin, endişelenmeyin. Evde Adı Konmaması Gereken Lezzet bile yok."

"Bunun bir yalan olduğuna eminim ama yine de kabul edeceğim, çok teşekkür ederim."

Seçilmiş, kâsesiyle birlikte yatağa girdiğinde şöyle bir baktı. "Bana karşı çok naziksiniz."

Beth gülümsedi. "Yaşadığın onca şeyden sonra, neredeyse hiç yeterli gelmiyor."

Neredeyse bebeği kaybediyorduk, sonra düşük sihir gibi durdu. Kimse gerçekten neyin yanlış olduğunu ya da nasıl çözüldüğünü bilmiyordu ama-

"Beth? Seni rahatsız eden bir şey var mı?" "Hayır, neden?"

"İyi görünmüyorsun."

Beth nefes verdi ve yalan söylemenin yanına kâr kalıp kalmayacağını merak etti. Muhtemelen kurtulamazdı.

"Özür dilerim." Kutunun içini kazıyarak son kalan naneli dondurmayı çıkardı. "şu anda kafam çok karışık."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Her şeyden bunalmış durumdayım." Kartonu bir kenara bıraktı ve başını arkaya yasladı. "Sanki üzerimde bir ağırlık varmış gibi hissediyorum."

"Wrath'ın olduğu yerde geceleri nasıl geçiriyorsunuz bilmiyorum-"

Kapı çalındı ve Layla cevap verdiğinde Blay ve Qhuinn'in içeri girmesi sürpriz olmadı. Yine de iki dövüşçü garip görünüyordu ve bunun nedeni Seçilmişler değildi.

Beth kendi kendine küfretti. "Siz ikinizden özür dileyip kurtulabilir miyim artık?"

Blay karşıya geçip Layla'nın yanına oturduğunda, Qhuinn bok tekmelerini yerleştirdi ve başını salladı. "Bizi üzecek hiçbir şeyin yok."

"Yani boğazınızdan aşağı atladığımı düşünen tek kişi ben miydim? Hadi ama." Artık sakinleştiğine ve iyice çikolatalı olduğuna göre, ondan özür dilemesi gerekiyordu.

hem de onu konuşturmak için. "Bir sürtük gibi görünmek istememiştim."

"Zor zamanlar." Qhuinn omuz silkti. "Ve azizlerle ilgilenmiyorum."

"Gerçekten mi? Birine aşıksın," diye araya girdi Layla.

Qhuinn Blay'e bakarken, uyumsuz gözleri kısıldı. "Kesinlikle öyleyim," dedi yumuşak bir sesle.

Kızıl saçlı kadın kırmızıya döndüğünde, iki erkek arasındaki bağ somut bir şekilde hissedilir hale geldi.

Aşk çok güzel bir şeydi.

Beth göğsünün ortasını ovuşturdu ve ağlamaya başlamadan önce bir şeyleri yeniden yönlendirmek zorunda kaldı. "Ben sadece John'un ne söylediğini bilmek istedim."

Qhuinn'in yüzü kapandı. "Hub'ınızla konuşun."

"Yapacağım." Ve bir yanı Seçilmişlerle buradaki işini bitirip doğrudan Wrath'ın çalışma odasına gitmek istiyordu. Ama sonra Saxton'la birlikte üzerinde çalıştıkları dilekçeleri düşündü. Oraya dalmak ve ikiliyi bölmek çok bencilce görünüyordu.

Ayrıca, ağlamasına beş santim kalmıştı ve telefon reklamı gözyaşları gibi bile değildi. Daha çok Marley ve Ben'in sonunda olduğu gibi.

Gözlerini kapatarak son iki yılı gözden geçirdi ve başlangıçta Wrath ile aralarının nasıl olduğunu hatırladı. Şok edici bir tutkuyla. Kalp ve ruh birbirine bağlıydı. Kalabalık içindeyken bile sadece ikisi vardı.

Kendi kendine, her şeyin hâlâ orada olduğunu söyledi. Ancak hayatın her şeyi bulanıklaştıran bir yolu vardı. Şimdi, eğer erkeğiyle birlikte olmak istiyorsa, sıraya girmesi gerekiyordu ve bu sorun değildi - işleri ve stresi anlıyordu. Sorun şu ki, son zamanlarda sık sık, nihayet baş başa kaldıklarında, Wrath'ın yüzünde o ifade belirliyordu.

Onunla sadece bedenen birlikte olduğu anlamına geliyordu. Zihnen değil. Belki ruhen de değil.

Manhattan'a yaptıkları bu gezi ona her şeyin eskiden nasıl olduğunu hatırlatmıştı. Ama bu sadece bir tatildi, hayatlarının gerçek doğasından bir kopuştu.

Ellerini yuvarlak karnının üzerine koyarak, Layla'yla aynı sebepten ötürü kıyafetlerini gevşetmiş olmayı diledi.

Belki de bu onun için tüm bu çocuk olayının bir başka parçasıydı. Belki de onunla yaşadığı o içgüdüsel bağı geri kazanmak istiyordu-

"Beth?"

Dikkatini toplayarak Layla'ya baktı. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Ne izlemek istersiniz?" Layla sordu.

Vay canına, Blay ve Qhuinn gitmişti. "Um... Ben derim ki en son kim kusarsa o seçsin."

"O kadar da zor değil."

"Sen gerçek bir süvarisin, bunu biliyor musun?"

"Pek sayılmaz, hayır. Ama sizin için de aynı fırsatı dilediğimi söyleyebilir miyim... nasıl diyorsunuz, üstünüzü örtmek için?"

"Suck. Bu 'emmek'."

"Doğru." Seçilmiş kumandayı eline aldı ve karşıdaki ekranda Time Warner kablolu yayın rehberini açtı. "Bu dil olayını doğru anlamaya kararlıyım. Bakalım... Milyoner Çöpçatan mı?"

"Patti'yi seviyorum."

"Ben de öyle. Biliyor musunuz, bu dondurma gerçekten çok iyi geldi."

"Spot. Biraz daha ister misin? Aşağı inip-"

"Hayır, bakalım bu yerinde duracak mı?" Seçilmiş elini kendi karnının üzerine koydu. "Biliyor musun, bunu senin ve Kral için gerçekten diliyorum."

Beth vücuduna baktı, programa uymasını istiyordu. "Dürüst olabilir miyim?"

"Lütfen."

"Ya kısırsam?" Kelimeler ağzından dökülürken, göğsü öyle derin bir korkuyla yanıyordu ki, öleceğinden emindi.

iz bırakır.

Layla elini uzattı. "Bu sözleri söyleme. Tabii ki değilsin."

"Ben melezim, değil mi? Eskiden hiç normal adet görmezdim... bilirsiniz, değişim geçirmeden önce. Adet görmeden yıllar geçiriyordum ve sonra gördüklerim de doğru olmuyordu." Seçilmişlerle ilgili ayrıntılara girmeye gerek yok, ama regl olarak kendini gösteren şey çok hafifti - diğer kızların anlattığı gibi değildi. "Ve geçiş sürecimden sonra tüm bunlar sona erdi."

"Burada döngülerin nasıl işlediğini pek bilmiyorum ama anladığım kadarıyla değişimden beş yıl sonra ilk ihtiyacınızı karşılayabilirsiniz. Ne kadar oldu?"

"İki buçuk." Ve şimdi kendini gerçekten deli gibi hissediyordu. Üç yıl daha ufukta bile görünmemesi gereken bir şey için neden endişelensin ki? "Sen söylemeden önce, biliyorum, biliyorum... Eğer şimdi başlatmayı başarırsam tamamen erken olur. Bir mucize. Ama melezler için kurallar hiç olmaması yönünde ve umuyorum ki..." Gözlerini ovuşturdu. "Özür dilerim, duracağım. Tüm bunları yüksek sesle söyledikçe ne kadar deli olduğumu daha iyi anlıyorum."

"Tam tersine, nerede olduğunuzu çok iyi anlıyorum. Genç bir kız istediğin için ya da genç bir kıza sahip olmak için elinden geleni yaptığın için özür dileme. Bu son derece normal-"

Beth Seçilmiş'e sarılmak istememişti. Sadece... bir an yastıklara yaslanmıştı; bir an sonra Layla'ya tutunuyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Beth boğuk bir sesle.

"Sevgili Bakire Solgun." Layla da karşılık verdi. "Ne için?"

"Başka birinin bunu anladığını bilmeye ihtiyacım var. Bazen kendimi yalnız hissediyorum."

Layla derin bir nefes aldı. "Nasıl olduğunu bilirim."

Beth geri çekildi. "Ama Blay ve Qhuinn bu konuda tamamen seninle birlikteler."

Seçilmiş sadece başını salladı, yüz hatlarını sıkılaştıran garip bir ifade vardı. "Bu onlarla ilgili değil."

Beth diğer kadının boşluğu doldurmasını bekledi. O doldurmayınca, Beth burnunu sokmadı. Ama belki de... sadece belki de işler dışarıdan görüldüğü kadar karmaşık değildi. Dışının bir zamanlar Qhuinn'e aşık olduğu biliniyordu ama sanki Qhuinn'in kaderinde bir başkası olduğu gerçeğini kabullenmiş gibiydi.

Belli ki toplum içinde duygularını saklamakta insanların sandığından daha iyiydi.

"Bunu neden bu kadar çok istediğimi biliyor musun?" İkisi de kendi yastıklarına yerleşirken Layla, "Bunu neden bu kadar çok istediğimi biliyor musun?" dedi.

"Anlat bana. Lütfen."

"Kendime ait bir şeye ihtiyacım vardı. Qhuinn'in de öyle." Şöyle bir baktı. "İşte bu yüzden sana imreniyorum. Bunu eşinle bir araya gelmek için yapıyorsun. Bu... olağanüstü bir şey."

Tanrım, cevap olarak ne söyleyebilirdi? "Qhuinn seni özel bir şekilde seviyor" mu? Bu, birinin kırığını aspirinle yatıştırmak gibi bir şeydi.

Seçilmiş'in soluk yeşil gözleri tekrar televizyon ekranına kayarken, gençliğinden çok daha yaşlı görünüyordu.

Bu iyi bir hatırlatmaydı, diye düşündü Beth kendi kendine. Kimse mükemmel değildi ve Beth her ne kadar zorlansa da, en azından sevdiği adamın bebeğini taşımıyordu... o başka biriyle mutlu bir şekilde birlikteyken.

"Bunun senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum," derken kendini duydu. "Birlikte olamayacağın birini sevmek."

İri gözler onunkilere döndü ve gözlerde çözemediği bir şeyin yankısı vardı.

"Qhuinn iyi bir erkek," dedi Beth. "Onu neden önemseydiğini anlayabiliyorum."

Garip bir an. Ve sonra Seçilmiş boğazını temizledi. "Evet. Gerçekten. Yani... Patti bu beyefendiden hoşnut görünmüyor."

Harika, diye düşündü Beth. Şimdiye kadar kardeşini bayıltmış, kocasının üzerine gitmişti... ve şimdi de Layla'yı açıkça üzüyordu.

"Kimseye söylemeyeceğim," dedi, işleri yoluna koymayı umarak.

Seçilmiş bir süre sonra, "Teşekkür ederim," diye cevap verdi. "Bunun için her zaman minnettar olurum."

Kendini yeniden odaklanmaya zorlayan Beth, evet, Patti Stanger'ın yağlı saçlı bir çapkını yeni bir tane daha çiğnediğini gördü.

Muhtemelen "Buraya, şuraya ya da buraya hiçbir şey giremez" kuralını ihlal etmişlerdi. Ya öyle ya da randevuda büyük bir hata yapmıştı.

Beth patlamanın içine girmeye çalıştı, ama odadaki hava bozulmuştu, sanki yanlarında başka biri varmış gibi, bir hayalet ya da hayalet, ve Doc Jane anlamında değil.

Hayır, havanın içine bir ağırlık yerleşmişti.

Bölüm sona erdiğinde, Beth televizyonda saatin yanıp sönmesine rağmen saatine baktı. "Sanırım gidip Wrath'ın nasıl olduğuna bakacağım. Belki de mola zamanı gelmiştir."

"Oh, evet, ve yorgunum. Belki uyuyabilirim."

Beth yataktan kalktı ve boş kâse ile kartonu toplayıp Fritz'in tepsisine geri koydu. Kapıya doğru baktı.

Layla yastıklara yaslanmış, gözleri büyülenmiş gibi televizyona bakıyordu. Ama Beth buna inanmadı. Söz konusu televizyon izlemek olduğunda, insanların ne giydiklerinden kendilerini nasıl ifade ettiklerine ve şok edici bulduğu her türlü drama kadar her şey hakkında canlı tartışmalara eğilimli, geveze bir kadındı.

Ancak şu anda bir Wrath çekiyordu -burada ama burada değil, aynı anda hem var hem de yok.

"İyi uykular," dedi Beth.

Yanıt gelmedi. Ve dişi için uyku olmayacaktı.

Beth heykellerin olduğu koridora doğru kaydı... ve durdu.

Aslında, Wrath'ı görmeye gitmeyecekti. Şu anda kendine güvenmiyordu. Duygusal olarak çok inişli çıkışlıydı ve yalnız kaldıkları anda ona bebek konusunu açamayacağından tam olarak emin değildi.

Hayır, onu görmeden önce biraz dengeye ihtiyacı vardı. Bu onun yararınaydı.
Ve diğer herkesin.

YEDİ

Assail, üç numarayı düşürdükten bir süre sonra dördüncü insanı da öldürdü.

Ve Kâtip Bakire ona yardım etti, bu kadar aceleyle gelen üçlünün sonuncusunu da öldürmek için can atıyordu. Adamın karnına bir kurşun sıkmak ve yolda kıvranıp acı çekmesini izlemek istiyordu. Ölmekte olanın başında durup taze kan ve acı kokusunu içine çekmek istiyordu. Sonra her şey bittiğinde cesedi tekmelemek istedi. Belki de ateşe vermek.

Ama Ehric haklıydı. O zaman kimi sorgulayacaktı? "Tutun onu," diye emretti, kalanlara başıyla işaret ederek. İnsan erkek.

Ehric'in kardeşi bunu seve seve yaptı, araya girdi ve bir kolunu kalın boynuna doladı. Sert bir hareketle adamı geriye doğru büktü.

Assail avıyla arasındaki mesafeyi kapattı, Küba sigarasından bir nefes çekip korumanın yüzüne doğru üfledi. "Şu garaja girmek istiyorum." Belki de kadını orada tutuyorlardır diye düşünerek ek binayı işaret etti. "Bunu sen yapacaksın. Ya anahtarı temin ettiğin için ya da ortağım kafanı koçbaşı olarak kullandığı için."

"Bilmiyorum amına koyayım! Ne oluyor lan! Siktir!" Ya da buna benzer bir şey. Kelimeler boğulmuştu.

Ne kadar kaba bir dil. Yine de, o kaş çıkıntısının Cro-Magnon yapısı göz önüne alındığında, yüksek muhakeme açısından çok az şeyle uğraşıldığı varsayılabilirdi.

Tüm bu gevezelikleri görmezden gelmek kolaydı. "Şimdi, bir anahtar ya da garaj açacağı mı kullanacağız... yoksa anatominizin bir kısmını mı?"

"Bilmiyorum lan!"

Assail, bunun cevabını biliyorum, diye düşündü.

Purosunu çevirerek bir an için parlayan turuncu ucuna baktı. Sonra yaklaştı ve o sıcak noktayı adamın yanağından bir santim öteye koydu.

Assail gülümsedi. "Ortağımın seni bu kadar sıkı tutması iyi bir şey. Yanlış bir hareket yaparsan..."

Közleri adamın derisine bastırdı. Hemen ardından geceye bir çığlık karıştı, çalılıklardan bir hayvanı kovalayan bu çığlık Assail'in kulaklarında acıyana kadar çınladı.

Assail purosunu geri çekti. "Tekrar cevap vermeye çalışalım mı?"

Anahtar mı kullanmak istiyorsunuz? Yoksa başka bir şey mi?"

Havadaki yanık et kokusu ne kadar açıksa, boğuk cevap da o kadar anlaşılmazdı. "Daha fazla oksijen," diye mırıldandı Assail kuzenine. "Böylece iletişim kurabilir, lütfen."

Ehric'in kardeşi rahatlayınca, adamın cevabı ağzından patladı. "Açıcı. Vizör. Yolcu tarafı."

"Bu adamın onu benim için almasına yardım eder misin?"

Ehric'in kardeşi çivi başına vurulan bir çekiç kadar nazikti, arabanın dış hatlarının nerede olduğuna aldırmadan esirini sürüklüyordu -aslında adamın vücudunu kaputun ve motor bloğunun yapısal bütünlüğünü test etmek için kullanıyormuş gibi görünüyordu.

Ama açacak titreyen bir el tarafından temin edilip sunulmuştu ve Assail onu kullanmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Bubi tuzakları çok aşına olduğu bir şeydi ve tetiklemeyi ondan başka birinin yapması çok daha iyiydi.

"Benim için itaat et, olur mu?"

Ehric'in ikizi adamı garaja doğru itti ve silahını adamın başının birkaç santim yakınında tuttu. Çok fazla takılma ve düşme oldu ama yanlış adımlar bir yana, koruma menzile girmeyi başardı.

Adamın elleri öylesine titriyordu ki doğru düğmeye basmak için birkaç deneme yapması gerekti ama çok geçmeden dört kapıdan ikisi yukarı kalktı. Ve bir de ne görsün, sedanın farları tam üzerlerine doğru yanıp sönüyordu.

Hiçbir şey yok. Bir tarafta Bentley Flying Spur, diğer tarafta Rolls-Royce Ghost.

Assail küfrederek binaya doğru yürüdü. Kuşkusuz bir tür sessiz alarm çalıyordu ama o bu konuda fazla endişelenmiyordu. Süvarilerin ilk turu çoktan gelmişti. İkinci manga gelmeden önce bir durgunluk olacaktı.

Yapı iki katlıydı ve termal camlı pencereleri ve tarihsel olarak doğru olmayan oranları göz önüne alındığında, sadece içinde bulunduğumuz yüzyılda inşa edildiği varsayılabilirdi. Sol taraftaki bölmeye adım attığında her şeyin tertemiz olmasına şaşırmadı; beton zemin soluk griye boyanmış, duvarlar alçıpan gibi pürüzsüz ve kâğıt gibi beyazdı. İçeride hiçbir çim bakım aleti, çim biçme makinesi, ot biçme makinesi ya da tırmık yoktu. Kuşkusuz bu tür şeyler için bir servis vardı ve insan otomotiv bebeklerinin etrafında bu tür kirli, kokulu ekipmanlar istemezdi.

Doğrudan ışıktan hızla uzaklaşırken, botlarının ayak sesleri keskin bir şekilde duyuluyor, sesler etrafta yankılanıyordu. Alt kat yok gibi görünüyordu. Üst katta ise sezon dışı lastikleri, tonneau kılıflarını ve diğer otomobil aksesuarlarını saklamak için kullanılan küçük bir ofisten başka bir şey yoktu.

Yer seviyesine geri dönen Assail hızlı adımlarla mekandan çıktı. Korumaya yaklaşırken dişlerinin azaldığını, ellerinin titrediğini ve zihninin otobanda kükreyen arabaları düşündürecek şekilde uğuldadığını hissedebiliyordu. "Nerede o?"

"Nerede... kim...?"

"Bana bıçağını ver Ehric." Kuzeni yedi inçlik bıçağı kınından çıkarırken, Assail silahını kılıfına soktu. "Teşekkür ederim."

Assail, ödünç aldığı silahı adamın boğazına dayadı ve o kadar yaklaştı ki gözeneklerinden fışkıran korku terinin kokusunu alabildi ve açık ağzından çıkan nefesin sıcaklığını hissedebildi.

Belli ki yanlış soruyu soruyordu. "Benloise esirlerin başka nereye götürülmesini emrediyor?" Adam konuşmadan araya girdi: "Cevabınızı verirken dikkatli olmanızı tavsiye ederim. Eğer yalan söylüyorsanız? Bunu bilirim. Yalanların kendine has bir kokusu vardır."

Adamın gözleri sanki hayatta kalma şansını değerlendiriyormuş gibi sağa sola dönüyordu. "Bilmiyorum, bilmiyorum, bilmiyorum-"

Assail bıçağı deri yüzeyini kırana kadar sapladı ve kırmızı kan bıçağın üzerine fışkırdı. "Bu doğru cevap değil dostum. Şimdi söyle bana, insanları başka nereye götürüyor?"

"Bilmiyorum! Yemin ederim! Yemin ederim!"

Bu durum uzunca bir süre devam etti ve trajik bir şekilde, herhangi bir engelleme kokusu yoktu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Assail.

Hızlı bir hamleyle saçmalıkları susturdu ve beşinci işe yaramaz insan yere düştü.

Dönerek evin olduğu yöne doğru baktı. Çatı köşeleri ve bacalardan oluşan fonda, uzak tarafındaki iskelet halindeki ağaçların ötesinde... doğu gökyüzünde hafif bir parıltı belirmişti.

Kıyametin habercisi.

"Gitmemiz gerek," dedi Ehric alçak bir sesle. "Hava karardıktan sonra dişinizi bulmaya devam edeceğiz."

Assail kuzeninin kelime seçimini düzeltme zahmetine girmede. Ellerinde başlayan titremenin yukarıya doğru ilerlediği, etine yayılan bir otun uyluk kaslarını bile seğirttiği gerçeği dikkatini dağıtmıştı.

Sebebi tanımlaması biraz zaman aldı ve bunu yaptığında, en büyük parçası tanımlı reddetti.

Ama işin gerçeği... yetişkin hayatında ilk kez korkuyordu.

"Burası da neresi? Lanet olası Kanada mı?"

Crown Vic'in direksiyonunda oturan Two Tone, söylenmeler devam ederken kurşun yemeye hazırды. Gecenin bir yarısı beş saat süren bu yolculuk yeterince kötüydü, ama yolcu koltuğunda yanındaki deri israfı?

Eğer dünyaya bir iyilik yapmak isteseydi, silahı bu yönde, kendi yönünde değil.

Herifin pilot ışığını söndürmek büyük bir tatmin duygusu yaratırdı, ama kurumda amirlik rolü sizi bir yere kadar götürürdü ve geveze bir piçi tabutlama hakkı o çizginin hemen üzerindeydi.

"Yani, hangi cehennemdeyiz?"

Two Tone azı dişlerini ısırdı. "Neredeyse vardık."

Sanki büyükannesinin evine giden beş yaşında bir çocukmuş gibi mi? Aman Tanrım.

Arabayı taşranın derinliklerine doğru sürerken, sedanın farları önündeki uzak mesafeyi yakalıyor, sıra sıra çam ağaçlarını ve bir dağın eteklerinde kıvrılan iki şeridi gecenin içinden çekip çıkarıyordu. Yine de şafak söküyordu, doğuda soluk şeftali rengi bir ışık belirliyordu.

Harika bir haberdi. Er ya da geç, nihayet yollara düşeceklerdi ve o zaman mallarla ilgilenip biraz dinlenebileceklerdi.

Gözlerini kısarak direksiyonun üzerinden öne doğru eğildi. Yol ayırımına yaklaştıklarını hissediyordu...

İki yüz metre sonra, sağ tarafta işaretlenmemiş bir toprak yol belirdi.

Yön sinyaline basmak ya da yavaşlamak için bir neden yoktu. Frene bastı ve direksiyonu kırdı, yükleri bagajda gümbürdüyordu.

Uykuya daldıysa bile şimdi uyanıktı.

Tırmanış dikti ve ilerleme çok daha yavaştı: Aralık ayı, bu kadar kuzeyde yere çoktan kar yağdığı anlamına geliyordu.

Bu araziye daha önce sadece bir kez gelmişti ve o da aynı amaçla gelmişti. Patron, kızdırmak isteyeceğiniz biri değildi ve eğer kızdırırsanız, sizi yakalayıp kimsenin sizi bulamayacağı bir yere götürürdü.

Kadının onu gücendirecek ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu ama bu onun sorunu değildi. Onun işi kadını yakalamak, ortadan kaldırmak ve bir sonraki talimata kadar onu tutmaktı.

Yine de merak etmek zorundaydı. Gizli yere teslim ettiği son pislik zimmetine beş yüz bin dolar ve on iki kilo kokain geçirmişti. Ne haltlar karıştırmıştı? Ve lanet olsun, umarım diğer iş kadar uzun süre burada kalmazdı.

Ayrıca bu görev nedeniyle rotator manşetinden de sakatlanmıştı.

Patron işkenceyi kendisi yapmaktan hoşlanmazdı. İzlemeyi tercih ederdi.

Adama yaptığı şey için New York Eyaleti işçi tazminatını talep etmek zordu.

Ama her neyse, Two Tone için bu kısma aldırmıyordu. Bu işe meraklı bazı adamlar gibi değildi ve ellerini kirletmekten hiç hoşlanmayan büyük adam gibi de değildi. Hayır, o tam ortadaydı, iyi para aldığı sürece bir şeylerle ilgilenmekten mutlu olurdu.

"Daha ne kadar var-" "Bir çeyrek mil daha."

"Burası çok soğuk."

Sen öldüğünde daha soğuk olacak, orospu çocuğu.

Patron bu pisliği yaklaşık altı ay önce işe almıştı ve Two Tone birkaç kez onunla uğraşmak zorunda kalmıştı. Bu aptal herifin eski usullerle kovulmasını umuyordu ama şu ana kadar hiç şansları olmamıştı.

Piç Hudson Nehri'nde mükemmel bir yüzücü olurdu.

Ya da bir delikte. Aslına bakarsan, adı Phil değil miydi? İlham hakkında konuş.

Yoldaki son virajdan sonra, pek de etkileyici olmayan hedefe ulaşıldı: Tek katlı "av kulübesi" manzaraya mükemmel bir şekilde uyum sağlamış, alçak bina karla kaplı çalıların ve kabarık yaprak dökmeyen ağaçların arasında neredeyse kaybolmuştu. Aslında dış cephesi kasıtlı olarak köhne görünecek şekilde inşa edilmişti. İçeride ise bir sürü karanlık sırrı olan bir kale gibiydi.

Ve bagajdaki şey de bu çeteleye eklenecekti.

Daha önce buraya bir kadın getirildiğini hiç duymamıştı. Acaba ateşli miydi? Onu evden dışarı taşırlarken bunu anlamak imkânsızdı.

Belki zaman geçirirken biraz eğlenebilirdi. "Burası da ne böyle? Lanet bir yere benziyor Dışarıda bir ev. Isıtması var mı?"

Two Tone göz kapaklarını kapattı ve kan dökmeyi içeren bir dizi fanteziyi gözden geçirdi. Sonra kapısını açtı ve ayağa kalkarak gerginliğini attı. Dostum, işemesi gerekiyordu.

Kapıya doğru yürürken, "Şu şeyi bagajdan çıkarır mısın?" diye mırıldandı.

Endişelenecek anahtar yok. Girişte parmak izi vardı.

İlerledikçe, sözde çürümüş girişe odaklanmak için bir el feneri kullanmak zorunda kaldı. Hedefe giden yolu yarılamıştı ki, içgüdüsel bir sesle geri döndü.

"Onu açarken dikkatli ol," diye seslendi.

"Evet. Her neyse." Phil bagaja doğru gitti. "Bana ne yapabilir ki?"

Two Tone başını salladı ve mırıldandı, "Senin cenazen. Şansımız varsa-"

Mandal açıldığı anda kıyamet koptu: Esirleri sanki kıcı yayla doldurulmuş gibi dışarı fırladı ve bir silah bulmuştu. Bir işaret fişeginin kırmızı parıltısı

Karanlığı delip geçerek, o parlak ucu Two Tone'un aptal desteğinin suratına gömerken dağıttığı salkımı aydınlattı-

Phil'in acı dolu uluması, on yaşında bir ocuk büyüklüğündeki bir baykuşu Two Tone'un hemen yanındaki ağaçtan dışarı fırlattı ve o da ya güverteye vurmak ya da kendi kafasını kaybetmek zorunda kaldı.

Ama sonra tekrar ayağa kalkmak zorunda kaldı.

Kadın son srat havalandı ve Phil'in aksine aptal olmadığını kanıtladı.

"Orospu ocuğu!" Two Tone kadının peşinden koştı, kadın ciddi bir şekilde yoldan çıkarken çıkan yırtılma ve kopma seslerini takip etti. El fenerini sol eline geçirerek silahını çıkarmak için uğraştı.

Bu şekilde olmamalıydı. Hem de hiç. Kaltak çok hızlıydı ve adam onun peşinden giderken,

Kızın onu geçeceğini biliyordu ve patronuyla yapmak istediği son telefon görüşmesi "Oh, hey, projeni kaybettim" oldu.

"Kabine" alınan bir sonraki kişi o olabilir.

Silahını ateşlemek tek şansıydı. Ha-ha. Kayarak durdu ve bir huş ağacına tutundu,

namlusunu kaldırdı ve mermi yağdırmaya başladı, atışlar şafağın ilk ışıklarında yankılanıyordu.

Daha tiz bir küfür duyuldu ve ardından koşma sesleri kesildi. Onların yerine mi? Yoğun bir hışırtı, sanki yerde kıvranıyormuş gibi.

"Lanet olası A," diye nefes nefese ileri doğru koştı.

Eğer lmcl bir yaraysa, neredeyse kızın kaçmış olması kadar kötü bir şekilde mahvolmuştu.

Mesafeyi kapattıka el feneri manzaranın etrafında atlayarak gövdeleri ve dalları, çalılıkları, karla kaplı zemini aydınlattı.

Ve sonra oradaydı. İğnelere yüzüstü yatmış, bir dizini göğsüne çekmişti. Ama o buna kanmıyordu. Elinde başka neler olduğunu sadece Tanrı biliyordu.

"Ayağa kalk yoksa seni tekrar vururum." Silahının kabzasına yeni bir şarjör yerleştirdi. "Kalk lan ayağa."

İnleme. Yuvarlanıyor.

Tetiği çekti ve kurşunu tam kafasının yanından yere sapladı. "Ayağa kalk yoksa bir sonraki kafatasını delip geçer."

Kadın kendini yerden kaldırdı. Siyah kıyafetlerinden ve parkasından döküntüler sarkıyordu ve koyu renk saçları dağılmıştı. Onu sevişme skalasında derecelendirmeye zahmet etmedi. İlk ve en önemlisi onu güvenli bir yere götürmekti.

"Eller yukarı," diye emretti, silahını kadının göğsünün ortasına doğrultarak. "Yürü."

Topallaması kötüydü ve arkasına düştüğünde kan kokusunu alabiliyordu. Onun için daha fazla koşmak yok.

Arabaya dönmeleri dört kat daha uzun sürdü ve döndüklerinde Phil'i hâlâ yerde yatar ve hareket etmez halde buldu. Açık ağzından nefes alıp veriyordu, ancak hafif hırıltı sesleri acının her şeyi tükettiğini gösteriyordu.

Onlar geçerken, Two Tone o yüzü kontrol etti. Oh ... kahretsın

... her yerinde üçüncü derece yanıklar vardı ve gözlerinden biri geri gelmeyecekti. Ama o piç muhtemelen yaşayacaktı.

Değil mi?

Harika. Ama bununla daha sonra ilgilenecekti.

İkili kapıya yaklaştığında, bu durumun kontrolünü elinde tutması gerektiğini biliyordu.

Hızlı bir hamleyle kızın ensesinden yakaladı ve başını sert panellere çarptı.

Bu kez, kadın yere yığıldığında, bir süre daha nefes alamayacağını biliyordu. Ama yine de silahını bir kenara bırakıp başparmağını parmak izi okuyucusuna bastırmadan önce ona seğirmesi için bir şans tanıdı ve giriş kapısını açtı.

Işıkları yaktı, koltuk altlarından tuttu ve onu içeri sürükledi. Onları birlikte içeri kilitledikten sonra

onu betondan merdiven boşluğuna geçirdi... ve sonra onu aşağıdaki bodruma taşıdı.

Alt katı dolduran  hücre vardı, tıpkı televizyondakiler gibi demir parmaklıklar, beton zeminler ve yatak olarak paslanmaz elik paletler. Tuvaletler mahkumların rahatı için değil, patronun hassas burnu için işlevseldi. Pencere yoktu.

Two Tone, onu ilkinin içine sokup kapıyı kilitleyene kadar derin bir nefes almadı.

Yakalandığını ana sle teyit etmek, Crown Vic'in üzerine kamuflaj muşambasını örtmek ve Phil'le ilgilenmek için yer üstüne çıkmadan önce, yandaki hücreye gitti ve bir buçuk saat gibi gelen bir süre boyunca işedi. Fermuarını çekip dışarı çıktı ve karşısındaki lekeli duvara baktı.

İki elik zincir setinden sarkan bir çift pranga yakında kullanılacaktı.

Phil'le yaşadığı sorunlar bir yana, kaltak için neredeyse üzülüyordu.

SEKİZ

O sabahın ilerleyen saatlerinde Wrath'a soldan bir aparkat geldi ve havada süzülürken çıkardığı ısığa rağmen zamanında karşılık veremedi: Yumruklar çenesinin tam ortasına isabet etti ve çatırtı aptal çanını çaldı, kafası sağa sola savruldu, ağzından kanlar fışkırdı.

Harika hissettirdi.

Saxton'la bir başka kâbus gibi taht seansından sonra - hayatının yedi ila on saatini daha asla geri alamayacaktı- Beth'le özel odalarına çıkmıştı. Aklındaki tek şey seksti, gezegeni bu berbat ruh halinden kurtaracak tek rahatlama buydu.

Arkadaşı sadece uyumakla kalmamış, baygınlık geçirmişti.

Payne'i arayıp onunla burada, eğitim merkezinin spor salonunda buluşmasını söylemeden önce tavana bakarak yaklaşık bir saat geçirmişti.

Rhage'in her zaman söylediği gibi, seks ya da savaşmak. Seks dışarıdaydı, işte böyle.

Çarpışmanın enerjisinden faydalanarak, momentumu rakibinin yan tarafına çarpan bir tekmeye dönüştürdü ve dengesini bozarak onu savurdu. Yine de V'nin kız kardeşi için minder yoktu. İnişi bir kedininki kadar hafif ve hızlıydı ve V onun için planları olduğunu biliyordu.

Havanın akışını, kadın dövüşçünün kokusunu ve daha yüksek bir tempoyla kendisine doğru gelen çıplak ayaklarının sesini üçgenleştirerek, onun çömelerek önden yaklaştığını anladı. Kendini destekleyerek kalçalarına gömüldü ve kaslarının sıkılaşıp iki bacağını sabitlediğini hissetmek hoşuna gitti.

yüz yetmiş kiloluk vücudu dik pozisyondaydı. Dirseklerini içeri sokarak onun menzile girmesini bekledi ve sonra dışarı doğru yumruk attı. Kadın refleksleri ve görüş avantajıyla yumruktan sıyrıldı ve aşağıya doğru eğilerek adamın beline sarıldı.

Payne yumruklarıyla, ayaklarıyla ya da tüm vücuduyla bir kız gibi vurmuyordu. Daha çok bir SUV gibiydi ve top kesesi her ne kadar aksini tercih etse de, onu iyi yakaladı.

Bir lanetle, küçük bir orospu gibi kış üstü eğildi ve sırtüstü yattı. Ancak bu şekilde kalmayacaktı.

Ve bunun bir sorun olduğu ortaya çıktı.

İnce havaya düşerken, çatı katındaki yataktan bahçeye nasıl fırladığını hatırladı ve içindeki ateşleme düğmesi tetiklendi: Gerçek saldırganlık ortaya çıktı - göz açıp kapayıncaya kadar, bunun eğitimle, becerilerini korumakla ya da biraz egzersiz yapmakla ilgisi yoktu. Savaş içgüdüğü kendisiyle idman partneri arasında serbest kalmıştı.

Spor salonunda yankılanan bir hırıltıyla Payne'in üst kollarını cezalandırıcı bir kavrayışla yakaladı ve masaları çevirdi, onu ondan kopardı ve yüzüstü minderlere çarptı.

Sağlam yapılı ve ölümcül bir kadındı ama adamın gücü ve cüssesiyle boy ölçüşemezdi; özellikle de adam onun üzerine binip kolunu boynuna doladığında. Kadının boğazı dirseğinin kıvrımındayken, boştaki elini kalın bileğine kilitledi ve boğucu tutuşa doğru geriye yaslandı.

Küçükler. Düşmanlar. Onun ve diğerlerinin hayatının akışını değiştiren trajik ölümler.

Eşinden uzaklaşma. Cinsel hayal kırıklığı. Beth'in ondan bir şey sakladığı şüphesi.

Kronik hayal kırıklığı hızla onu hiç terk etmeyen bir kaygı yüküne dönüştü.

Korku. Kabul edilmemiş, iyi gömülmüş ve zehirli.

Kendinden nefret.

Körlüğünün karanlık fonunda her şey beyaza büründü, gidecek yeri olmayan öfke onu ele geçirdi. Ve bunun etkisi ona kaslarının ve kemiklerinin sahip olduğundan çok daha fazla güç vermek oldu: Payne'in tırnakları ön kolunu ısırırken ve kadın bir ölüm çırpınışı gibi çırpınırken bile hiçbir şey kaydedilmedi.

Öldürmek istiyordu. Ve gidiyordu-
"Gazap!"

Payne'in savunmasında olduğu gibi, adını bağırarak her kimse onun için önemli değildi. Bu cinayet yoluna kilitlenmişti, ne olup bittiğine dair tüm hisleri-

İsim bağırma sesi yükseldikçe başka biri gelip onu çekiştirmeye başladı.

Payne onun altında boyun eğiyordu, mücadele yavaş yavaş bedenini terk ediyordu, o sonsuz durgunluk tam da içindeki öfkenin istediği şeydi. Tek gereken biraz daha uzamasıydı. Biraz daha baskı. Biraz-

Tam yüzünün önünde yüksek, tekrarlayan bir ses duyuldu. Bir bas davulu gibi, vuruşları mükemmel aralıklarla tekrar tekrar. Değişen tek şey sesin şiddetiydi.

Arttı.

Ya da belki de öfkesini yavaş yavaş kesiyordu.

Gürültü devam ederken Gazap kaşlarını çatı. Başını kaldırarak, bir an için o kadar sert sıklamayı bıraktı.

George.

Çok sevdiği, uysal golden retriever köpeği tam ızgarasının içindeydi ve sanki Wrath'ın şu anda durmasını ve vazgeçmesini talep ediyormuş gibi bir av tüfeği gibi yüksek sesle havlıyordu.

Bir anda, yaptığı şeyin gerçekliği içine doldu.

Nesi vardı bunun?

Wrath tutuşunu serbest bıraktı ama kurtulma şansı yoktu. Omuzlarını çeken her kimse, ağırlığını kadın dövüşçünün üzerinden çekip aldı.

Sırt üstü mindere düştüğünde, rakibinin öğürme ve nefes alıp verme sesleri, yanlarında başka kim varsa onların küfürlerine ve yumuşak bir iniltiye karıştı.

"Ne düşünüyorsun lan sen!" Şimdi karşısında başka biri vardı. "Onu neredeyse öldürüyordun!"

Ellerini başına götürdüğünde, her santimetrekaresinde soğuk bir ter oluştu. "Bilmiyordum..." dediğini duydu. "Hiçbir fikrim yoktu-"

"Böyle nefes alabileceğini mi sanıyordun!" Arayan Doktor Jane'di. Elbette -klinikteydi ve havlamaları duymuş olmalıydı ya da ...

Ve ben de onlarla birlikteydim. Adam her zamanki gibi pek konuşmasa da Gölge'yi hissedebiliyordu.

"Özür dilerim-Payne... Özür dilerim." Yüce Tanrım, ne yapmıştı?

Kadınlara karşı şiddetten nefret ederdi. Sorun şu ki, Payne ile dövüşürken V'nin kız kardeşini bir rakip olarak görmüyordu. O bir rakipti, ne daha fazlası ne de daha azı - ve konu ona geldiğinde ne bir şey istendiğini ne de verildiğini göstermek için çürükleri ve hatta bir iki kırık kemiği vardı.

"Kahretsin. Payne..." Boş havaya doğru uzandı, onun korkusunun kalıntılarını ve yaklaşan ölümün getirdiği kokuyu kokladı. "Payne-"

"Sorun yok," dedi kadın kısık sesle.

"Dürüstçe." Doktor Jane bir dizi kötü şey mırıldandı.

"Bu benimle onun arasında," diye emretti Payne baldızına. "Bu seninle ilgili değil-"

Bir öksürük sesi onu kesince Jane, "Seni neredeyse boğacaksa, bu kesinlikle benim sorunumdur!" diye çıktı.

"Gitmeme izin verecekti-"

"Bu yüzden mi maviye dönüyordun?"

"Değildim-"

"Kolu mindere kanıyor. Bunu tırnaklarının yapmadığını mı söylüyorsun?"

Payne nefesini tuttu. "Bu dövüş, Go Fish değil!"

Doktor Jane sesini alçalttı. "Kardeşiniz bu işin ne kadar ileri gittiğini biliyor mu?"

Wrath bu küfür salatasına kendi küfürlerini de ekleyince Payne homurdandı, "Vishous'a bundan bahsetmeyeceksin."
_"

"Bana iyi bir neden söyleyin, belki o zaman düşünebilirim. Yoksa kimse bana kendi kocama ne söyleyip söyleyemeyeceğimi söyleyemez. Ne sen, ne de o."
_"

Wrath onun kendisine doğru bir bakış fırlattığından emindi.

"-ve kesinlikle ailesinin bir üyesi hakkında lanet olası bir güvenlik sorunuyla ilgili değil!"

Bunu takip eden sessizlik artan bir saldırganlıkla damgalandı. Ve sonra Payne havladı, "Kral'ın kaç kemiğini kırdınız? Kaç dikiş attın? Geçen hafta omzunu yerinden çıkardığımı düşündünüz ve hiçbir noktada barınağına koşup bunu rapor etme ihtiyacı hissetmediniz. Hissettin mi? Hissettin mi?"

"Bu farklı."

"Kadın olduğum için mi? Affedersiniz, belki de bu çifte standardı kullanırken benimle göz göze gelmek istersiniz, Doktor?"

Tanrım, sanki ruh hali ikisine de bulaşmış gibiydi. Yine de tüm bunları onun hareketleri başlatmıştı. Lanet olsun...

Yüzünü ovuşturarak onların ileri geri konuşmalarını dinledi. "O haklı."

Bu ikisini de susturdu.

"Durmayacaktım." Ayağa kalktı. "Bu yüzden V'ye söyleyeceğim ve bunu bir daha asla yapmayacağız-"

"Sakın buna cüret etme," diye tükürdü dövüşçü bir dizi öksürüğe daha boğulmadan önce. Toparlanır toparlanmaz tekrar onun yüzüne bakmaya başladı. "Sakın bana saygısızlık etmeye cüret etme, buraya seninle dövüşmeye kendi becerilerimi geliştirmeye geldim. Eğer bir zayıflığımdan faydalandıysan, bu benim hatam, senin değil."

"Yani sana karşı sert davrandığımı mı düşünüyorsun?" diye sordu acımasızca.

"Tabii ki. Ve ben henüz bitmemiştim-"

"Bir saniyeliğine bile olsa bunun bana ulaşacağını düşünüyor musun?"

Dişinin etrafındaki moleküllerde bir korku çatlağı oluştu.

"İşte bu yüzden bunu bir daha asla yapmayacağız." Doktor Jane'e doğru döndü. "Ama o da haklı. "Ama o da haklı. senin işin, bu yüzden karışma."

"Ben-"

"İstek değil, Jane. Bir emir. Duştan çıkar çıkmaz V'yi görmeye gideceğim."

"Gerçek bir hıyar olabiliyorsunuz, bunu biliyorsunuz, Majesteleri." "Ve bir katil. Bunu unutmayın."

George'un yularından tutma zahmetine katlanmadan kapıya doğru ilerlemeye başladı. Yörüngesi şaştığında, köpek yoluna çıkarak ve onu doğru çıkışa yönlendirerek rotasını düzeltti.

Beton koridora girdiklerinde "Soyunma odası," diye homurdandı.

Ya bu kelimeye ya da egzersiz sonrası ritüeline aşina olan George, patileri kel zeminde ilerleyerek koridorda ilerlemesine yardımcı oldu.

Tanrıya şükür ki eğitim merkezi günün bu saatinde hayalet bir kasabaydı. Biriyle karşılaşmak isteyeceği son şeydi.

Kardeşler uyurken, spor salonu ve ekipman odalarından, poligon ve sınıflara, olimpiik yüzme havuzuna ve her şeyi yöneten ofisin yanı sıra Doktor Jane ve Manny'nin ameliyathaneleri ve iyileşme sütünlerine kadar geniş yeraltı kompleksi boştu.

Payne neredeyse bir hasta olmasına rağmen. Kahretsın.

Elini duvarda gezdirirken, gömme bir kapıya geldiğinde durdu. "Burada beklemek ister misin?" diye sordu George'a.

Yakasındaki şingirtıya ve kemikli yumruğuna bakılırsa, altın duş saatini beklemeye karar verdi ki bu da oldukça

Tipiktir; uzun kürkü yüzünden sıcak ve nemli havayı pek sevmez.

İçeri doğru ilerleyen Wrath yönünü bulmayı başardı. Kapalı alanın akustiği ve fayanslar sayesinde sesle ve alışkanlıkla yön bulmak çok kolaydı. Ayrıca, görme yetisinin bir kısmına sahip olduğu zamanlarda içinde çok zaman geçirdiği mekânları tek başına idare etmek çok daha kolaydı.

Hay sikeyim. Ya o köpek onu durdurmasaydı?

Wrath kaygan duvarlara yaslanıp başını gevşek bıraktı. Yüce Tanrım.

Yüzünü fırçalarken beyni ona oyunlar oynadı ve sonrasında neler olabileceğine dair görüntüler yanıp söndü.

Boğazından yükselen inilti bir sis düdüğü gibiydi.

Kardeşinin kız kardeşi. Saygı duyduğu bir dövüşçü. Mahvoldu.

O köpeğe borçluydu. Her zamanki gibi.

Terli kas gömleğini çıkarıp naylon şortunu sıyrırken yere düşmesine izin verdi. Elini bir kez daha duvarda kullanarak ilerledi ve zeminin eğiminden duş odasına girdiğini anladı. Musluk krankları üç tarafta sıralanmıştı ve çıplak ayaklarının altında kaygan dairesel giderleri hissederek onlara odaklandı.

Rastgele birini seçerek suyu açtı ve yüzüne çarpan soğuk akıntıya karşı kendini destekledi. Tanrım, bu öfke dalgası.

Tanıdık bir oktandı ama hayatında tekrar olmasını istediği bir şey değildi. Anne babasının öldürüldüğü ve Beth'le tanışıp çiftleştiği zaman arasında geçen onca yıl boyunca bu kutsal olmayan yanma onu ayakta tutmuştu. O zamanlar sonsuza dek gittiğini düşündü. "Siktir," diye ısırdı.

Gözlerini kapatarak avuçlarını duş başlığına dayadı ve kollarının ağır ipine yaslandı. Kötü ruh hali, kafasının üzerinde bir dizi helikopter kanadı varmış gibi hissetmesine neden oldu ve kafatasını vücudunun geri kalanından ayırmak için yaklaşık iki tur attılar.

Tanrım... Kahretsin.

Daha önce hiç düşünmemiştii ama "delilik" akli başında olanlar için büyük ölçüde varsayımsal bir kavramdı; saygı duymadığınız birini aşağılamak için kullanılan bir hakaretti; uygunsuz davranışlara uygulanan bir tanımlamaydı.

Dušta dururken, gerçek deliliğın PMS ile ya da "duvara çarpmakla" ya da bir alem yapıp bayılmadan önce bir otel odasını dağıtmakla ilgisi olmadığını fark etti. Çılgınca araba kullanmak, banka soymak ya da geçici olarak sinirini cansız bir nesneden çıkarmak değildi.

Bu, etrafınızdaki dünyanın ortadan kaldırılmasıydı, bir video kamera manipölasyonu gibi duyum ve farkındalığa veda etmektii - içsel bokunuz yakınlaştıırıldı ve diğer her şey, eşiniz, işiniz, topluluğunuz, sağliğınız ve refahınız, sadece ulaşamaz değil ... aynı zamanda varoluştan da çıktı.

Ve en korkutucu kısmı? Bir ayağınızın gerçeklikte, diğerinin kendi kişisel, yaşayan, nefes alan arafınızda olduğı ve ilkinin kaydığını, kaydığını, kaydığını hissedebildiğiniz bu arada kalan kısım...

Birdenbire Wrath'ın dengesi bozuldu, tüm dünya kendi ekseninde dönmeye başladı ve geri düşüp düşmediğinden emin olamadı.

Ama sonra tam çenesinin altında keskin bir bıçak hissetti ve birinin saçlarını tuttuğunu fark etti.

"Şu anda," diye tısladı kulağına, "iki şey biliyoruz. Ancak bunlardan yalnızca biri oyunun kurallarını değıştirecek nitelikte."

DOKUZ

Bu kötü bir migrendi.

iAm kardeşinin odasının kapısını açtığında, zavallı piçin çektiği acı havayı kirletmiş, nefes almayı ve hatta düzgün görmeyi bile zorlaştırmıştı.

Yine de her şey tasarım gereği karanlıktı.

"Trez?"

İnleyerek verdiği cevap hiç de iyi değildi; yaralı bir hayvanın ve kusmaktan boğazının ağrımalarının bir karışımıydı. iAm bileğini arkadan gelen ışığa doğru kaldırdı ve Piaget'sine küfretti. Bu zamana kadar, SOB'un sağlam bir şekilde iyileşmiş olması, vücudunun onu yutan baş ağrısı deliğinden kendini kazması gerekirdi.

Durum öyle değil.

"Miden için bir şey ister misin?" Mırıldan, mırıldan, inle, mırıldan? "Tamam, eminim vardır." Mırıldan, inle, inle. Mırıldan, mırıldan. "Evet, o da var. Milanos ister misin?" Mmmmmmmmmmoan.

"Anlaşıldı."

iAm kapıyı kapattı ve onu heykeller koridoru ile ikinci kat fuayesi arasındaki kavşağa indiren merdivenlere doğru yürüdü. Evin geri kalanı gibi her yer de bir mezar kadar sessizdi ama büyük merdivene ulaştığında şef burnu mutfak kanadında pişmekte olan İlk Yemek'in ince kokularını aldı.

Doggen'in merkezine yaklaştıkça kendi midesi de konuşmaya başlıyordu. Mantıklı. Yapmayı bitirdikten sonra

Bolognese, kardeşini kontrol etmiş ve ardından saatlerce spor salonuna gitmişti.

Ağırlık odasının içinden çok daha fazlasını gördüğü yer.

Pazarlık ettiği son şey, Kral'ı o kadın dövüşçünün üzerinden çekmeye çalışmaktı. Birinin bağırdığını duyup kontrol etmeye gittiğinde antrenmanının sonuna geliyordu ki, Kral'ın dişi dövüşçünün üzerinde tepindiğini gördü.

O kör vampire yeni bir saygı duyduğunu söylemeye gerek yok. Yetişkin hayatında iAm'in hareket ettiremediği çok az şey vardı. Kendi bijon anahtarı gibi davranarak lastik değiştirmişti. Çamaşır makinesi büyüklüğündeki sos kazanlarını mutfakta gezdirdiği biliniyordu. Hatta üzerinde fazla düşünmeden bir çamaşır makinesi ve kurutucunun yerini bile değiştirmişti.

Yaklaşık iki yıl önce de o kamyonu kardeşinin üzerinden kaldırmak zorunda kalmıştı.

Trez'in aşk hayatının kontrolden çıkmasının bir başka örneği.

Ama eğitim merkezinde Wrath'la birlikte? O herifi yerinden kımıldatmak mümkün değildi. Kral bulldog gibi kilitlenmişti ve yüzündeki ifade? Duygu yoktu, çaba gösterdiğine dair bir yüz buruşturması bile yoktu. Ve o vücut, acımasızca güçlüydü.

iAm, çiçek açmış elma ağacının yanından geçerken başını salladı.

Wrath'ı yerinden kımıldatmaya çalışmak bir kayayı çekiştirmek gibiydi.

Hiçbir şey hareket etmedi; hiçbir şey vermedi.

Yine de o köpek geçmeyi başarmıştı. Tanrıya şükür.

Normalde iAm evde hayvan beslemekten hoşlanmazdı ve kesinlikle bir köpek insanı değildi. Çok büyüklerdi, çok bağımlıydılar, tüyleri çok dökülüyordu. Ama o altın her neyse artık, ona saygı duyuyordu.

Meeeeeeeeeeeeerowwwwwwwwwwwwwwwww.

"Siktir!"

Şeytandan bahset. Kraliçenin kara kedisi ayaklarının etrafından dolanırken, Michael Jackson'a

o lanet şeye basmasın diye.

"Lanet olsun, kedi!"

Kedi onu mutfağa kadar takip etti, her zaman ayak bileklerine kadar girip çıktı - sanki onun köpek hakkında iyi şeyler düşündüğünü ve hakimiyet kurmaya çalıştığını biliyordu.

Tabii kedilerin zihin okuyamaması dışında.

Durdu ve o şeye ters ters baktı. "Ne halt istiyorsun?"

Aslında bir soru değildi, çünkü kediye bir fırsat vermeyi umursamıyordu.

Siyah bir pençe kalktı ve sonra ...

Sonra bir de baktı ki, lanet kedi kollarına atlıyor, sırt üstü yuvarlanıyor... ve bir Ferrari gibi mırıldanıyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye mırıldandı. "Senden hoşlanmıyorum. Lanet olsun."

"Efendim, sizin için ne getirebilirim?"

Yaşlı köpek uşağı Fritz'in suratı reklam panosu kadar büyük olunca, iAm bir anlığına mutlu olduğu yere geri döndü. Ne yazık ki bu yer bir Testere filmine benziyordu; her yerde başkalarının vücut parçaları vardı.

Ama bu sadece stres kaynaklı bir fanteziydi. Sanki bir zamanlar, çok uzun zaman önce, her şey ve herkes hakkında söylenmediğini hatırlayabiliyordu. Gerçekten. Bu doğruyd.

Paw, paw, paw. Gömleğinin üstünde.

"Lanet olsun." Pes etti ve o siyah göbeğini ovuşturdu. "Ve hayır, hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Mırıltı o kadar yüksekti ki uşağa doğru eğilmek zorunda kaldı. "Ne dedin sen?"

"Ne isterseniz seve seve yerine getiririm."

"Evet. Biliyorum. Ama ben kardeşime bakacağım. Başka kimseyle değil. Anlaştık mı?"

Kedi şimdi başını onun göğüs kafesine sürtüyordu. Sonra kaşıntının içine doğru uzanıyordu.

Tanrım, bu korkunç bir şeydi -özellikle de uşağın zaten sarkık olan yüzü, hiç şüphesiz topuzlu olan yüzüne doğru sarkarken

Dizler.

"Ah, kahretsin,
Fritz-" "Hasta
mı?"

Kadın sesi kaydedildiğinde iAm gözlerini kısa bir süreliğine kapattı.

Harika. Başka bir partiden haber geldi.

"O iyi." iAm dedi olmadan bakıyor at ve
Seçilmiş Selena.

Kibitzers'ı toz içinde bırakarak, beleşçi kediyle birlikte kilere gitti ve ...

Doğru ya. Migren sonrası iyileşme erzaklarını kolları dolu bir şekilde raflardan nasıl indirecekti?

-

Adı neydi?

Güzel. Lanet olası Kedi'ydi o zaman.

Bakmak aşağı içine şunlar Geniş, memnun Gözler,iAm çenesinin altını ovarken dudaklarını inceltti. Kulağının arkasını.

"Tamam, bu kadar yeter." Patilerinden biriyle oynadı. "Seni şimdi yere bırakmalıyım."

Kontrolü ele alarak kediye yattığı yerden kaldırdı ve koltuğa bırakmaya gitti.

Bu şey her nasılsa postunun liflerine pençelerini geçirmeyi ve önünden bir kravat gibi sarkmayı başarmış.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Daha fazla mırıldanma. Işıl ışıl gözlerini kırptırdı. iAm'in bu etkileşimin kedinin istediği gibi gideceği anlamına geldiğini düşündüğü bir kendini tutma ifadesi - ve başka kimsenin değil.

"Belki ben yardım edebilirim?" Selena usulca sordu.

iAm bir küfür savurdu ve kediye ters ters baktı. Sonra da Seçilmiş'e. Ama kazağını çıkarması dışında? Lanet olası Kedi ona yapışmıştı.

"Şuradaki Milanos'lardan biraz ister misin?" Seçilmiş uzandı ve Pepperidge Farm'ın çerez reyonundan bir poşet aldı. "Ve biraz da tortilla cipsine ihtiyacı olacak."

"Sade mi yoksa limon aromalı mı?"

"Sade." iAm hayaletten vazgeçti ve Goddamn'a hizmet etmeye devam etti - ve kedi hemen tekrar La-Z-Boy'a geçti. "Entenmann'ın keklerinden birini isteyecek. Biz de ona üç buz gibi kola, iki büyük Poland Springs, oda sıcaklığında ve armut ağacında bir keklik getireceğiz."

Baş ağrılarından birinin ardından Trez sıvı, glikoz ve kafein istedi. Mantıklı. On iki saat boyunca hiçbir şey yememek kötü haberd. Bir de partide yaşadığı ağırlaşma vardı.

Beş dakika sonra o, Seçilmiş ve Lanet Kedi ile birlikte üçüncü kata doğru ilerliyordu. En azından iAm uzun su şişelerini göbeklerinin altına sıkıştırarak yardımcı olmayı başarmıştı. Fritz de geri kalanı için şu kulplu Whole Foods poşetlerinden birini temin etmişti.

Tanrım, bu yolculuğu tek başına yapmayı kesinlikle tercih ederdi.

"Senden çok hoşlanıyor," diye yorumladı kadın onlar yükselirken.

"O benim kardeşim. Öyle olsa iyi olur."

"Hayır, kediye kastetmiştim. Boo sana tapıyor." "Duygularımız karşılıklı değil."

Sonunda yatak odasının kapısında belirdiklerinde, iAm'in kadına "Bunu ben hallederim" diye vurmaya niyeti vardı -Ama lanet olası hala bir yere gitmiyordu.

Seçilmiş Selena da bu şekilde Trez'in beşiğine düştü. Tam da durumun ihtiyaç duymadığı şey.

Teşekkürler, kedi.

Kapı ardına kadar açıldığında ışık içeri süzüldü ve şans eseri, o koca, çirkin pabuç yukarı fırlarken bok Trez'i aydınlattı.

Birisi dışının kokusunu almış. Oh, FFS.

Ve not: Neden daha kötü görünmüyordu? Gündüz saatlerini böyle geçirdikten sonra kardeşinin yollarda ölmesi gerekirdi.

"Bunu nereye koyayım?" diye sordu Seçilmiş ikisinden birine ya da ikisine birden.

"Masanın üzerinde," diye mırıldandı iAm. Yataktan en uzak noktadaydı-

"Bizi yalnız bırakın," diye homurdandı hastadan.

Tamam, Tanrı'ya şükür Trez sonunda bir anlık netlik kazanmıştı. Seçilmiş işine devam edebilir, o ve kardeşi de İsa'ya gelme olayını tekrar deneyebilirlerdi...

iAm kimsenin hareket etmediğini fark etti. Ancak Trez hâlâ dimdik ayaktaıydı ve Seçilmiş de donup kalmıştı. Ve ikisi de ona bakıyordu.

"Ne?" dedi.

Marblehead'de gün ağardığında, iAm gözlerini kardeşine dikti. "Sen ciddi misin?"

Piçin tek söylediğı "Bizi yalnız bırakın," oldu.

Lanet olası Kedi kollarında mırıldanmayı kesti, sanki hayvan kötü büyüünün odaya doluştuğunu biliyordu.

Ama şöyle bir şey vardı: Aptallarla başa çıkamazdınız ve iAm denemeyi bırakmaya hazırđı.

Seçilmiş'e dönerek alçak sesle, "Kendine dikkat et," dedi.

Bu arada, Goddamn'ı ve kendi zavallı kışını oradan çıkardı.

Hiç şüphesiz en iyisi buydu. Kendini kardeşine Gazap verecekmiş gibi hissediyordu ve bundan iyi bir şey çıkmayacaktı.

Merdivenlere doğru ilerleyerek adımlarını geri çekti. Yolda bir ara tekrar kollarındaki hayvana yöneldi, parmak uçları çenesini buldu ve sıkı bir dairesel vuruşa yerleşti.

Bir kez daha vardiyadaki personelle dolu olan mutfağa döndüğünde, gölgesiyle yollarını ayırma vakti gelmişti.

"Fritz."

Kâhya, üzerinde çalıştığı crudité düzenlemesinden k o ş a r a k geldi. "Evet, efendim! Yardımcı olmak için sabırsızlanıyorum."

"Al bunu." iAm kediye kendi üzerinden sıyrarak ön pençelerinin ikisini de postundan çıkardı. "Ve onunla ne yapacaksan yap."

Arkasını dönerken arkasına bakıp iyi olduğundan emin olmak istedi. Ama bunu neden yapsın ki?

Sal's'a gitmeli ve çalışanlarını kontrol etmeliydi. Genelde öğleden sonra restorana giderdi ama migreni yüzünden işler pek "olağan" gitmiyordu: Kardeşi ne zaman migren olsa, ikisinin de başı ağrıyordu. Ama şimdi, Trez'in toparlanması ve yakında Seçilmiş'le birlikte çalışmaya başlayacak olmasıyla birlikte, kendi yoluna dönme zamanı gelmişti.

Sadece kendini psikozdan korumak için.

Tanrım, Trez şimdi o kadını becerecekti. Ve bunun onları nereye götüreceğini sadece Tanrı biliyordu.

Tam çıkışa geldiğinde omzunun üzerinden "Fritz" diye seslendi.

İlk öğün hazırlıklarının gürültüsü arasında köpekçik cevap verdi: "Evet, efendim?"

"Bu yerde hiç deniz ürünü bulamıyorum. Neden?"

"Kral hiçbir şekilde yüzgeçleri sevmez." "Buraya girmesine izin verir miydi?"

"Oh, evet, efendim. Sadece onun masasında değil, ve kesinlikle onun tabağında asla."

iAm önündeki kapının panellerine baktı. "Taze somon balığı alıp haşlamayı istiyorum. Bu gece."

"Ama tabii ki. Sizin için İlk Öğün'den önce hazırlamayacağım-"

"Bana göre değil. Balıktan nefret ederim. Bu lanet olası Cat için. Ona düzenli olarak servis edilmesini istiyorum." Kapıyı iterek açtı. "Ve ona biraz taze sebze getir. Ne tür kedi maması yiyor?"

"Sadece en iyisi. Hill's Science Diet."

"Yemeğinin içinde ne olduğunu öğrenin ve sonra her şeyin elle hazırlanmasını istiyorum. Şu andan itibaren onun için hiçbir şey çantadan çıkmayacak."

Yaşlı köpekçiğin sesinde bir onay çiçeği açtı: "Eminim Efendi Boo özel ilginizi takdir edecektir."

"O kürk torbasıyla ilgilenmiyorum."

Kendisine ve gezegendeki diğer herkese tamamen sinirlenerek sadece mutfaktan değil, tüm malikaneden siktir olup gitti. İyi zamanlama. Güneş batmış ve ışık gökyüzünden çekilmeye başlamıştı.

Geceyi sevdi ve derin bir nefes almak için bir an durdu. Soğuk kış havası sinüslerine şarkı söyletiyordu.

Eğer kendi başına bir erkek olsaydı, kardeşinin bağlarından ve ailesinin Trez'e dayattığı hapisneden kurtulmuş olsaydı, çok farklı bir varoluş seçerdi. Batıda bir yerlerde, toprakla iç içe ve herkesten uzakta yaşıyor olurdu.

Bu sadece doğası gereği münzevi biri olmasından kaynaklanmıyordu. Başkalarının yaptığı şeylerde hiçbir değer görmüyordu. Ona göre dünyanın başka bir iPhone'a, daha hızlı bir internet hizmetine ya da yirmi yedinci Real Housewives serisine ihtiyacı yoktu. Komşunuzun daha büyük bir evi/arabası/teknesi/römorku/çim biçme makinesi olması kimin umurundaydı ki? Birinin daha iyi bir saati/yüzüğü/telefonu/TV'si/ piyango bileti varsa neden rahatsız olarsınız ki? Ve sakın spor ayakkabılardan bahsetmesin. Modaya uygun her şey. Makyaj reklamları, film yıldızı dramaları, manik ev-ağ alışverişleri ve vaizlerinin boğazlarından zorla geçirdiklerine gerçekten inanan akılsız insan asalakları.

Ve hayır, tüm bu saçmalıklara inananlar sadece insanlar değildi.

Vampirler de aynı derecede suçluydular - sadece inek zihniyetlerini kuyruksuz farelere karşı üstünlükle giydirmişlerdi.

Pek çok kişi gerçekte kim olduklarını, kendilerine istemeleri, ihtiyaç duymaları, aramaları, edinmeleri söylenen şeylerin emirlerine göre yüceltiyor.

Yine de, kardeşinin dramından kurtulmayı başaramamıştı, yani o kimdi-

Polarının cebindeki telefonu çaldığında, elini cebine sokup telefonu aldı. Onu kimin aradığını bile biliyordu.

ekrana bakmadan önce, zil sesini kabul etti ve telefonu kulağına götürdü.

İçinde canlanan küçük bir parça, göğsünün ortasında bir kez daha öldü.

"Ekselansları," diye selamladı baş rahibi. "Bu onuru neye borçluyum?"

Assail mutfağında volta atarken saatini kontrol etti. Lavabonun önünde döndü. Bara doğru geri döndü. Saatini tekrar kontrol etti.

Ehric yaklaşık yirmi bir, hayır, yirmi iki dakika önce yola çıkmıştı ve gönderildiği yolculuğun en fazla yirmi beş dakika sürmesi gerekirdi.

Assail'in kalbi küt küt atıyordu. Akşam için bir planı vardı ve bu ilk parça, sonuç kadar kritikti.

Cep telefonunu çıkardı ve aradı-

Çalan çift bip sesi garaja bir aracın girdiğini gösteriyordu.

Assail çamurluğa koştu, güçlendirilmiş kapıyı açtı ve kurşun geçirmez Range Rover'ının siyah camlı pencerelerinden içeriye görmeye çalıştı. Kuzenler gerçekten de ...

Protokol, herhangi bir araçtan çıkmadan önce her şeyin tekrar kapanmasını beklemektir ama sabırsızlık ve onu saran korku bu mantıklı kuralı çöpe atmıştı: Kel beton zemin üzerinde hızlı adımlarla ilerleyerek, Ehric motoru durdurup kardeşiyle birlikte araçtan inerken SUV'a odaklandı.

Assail kuzenlerinin yüzlerini değerlendirmeden ya da açıklama için havlamaya başlayamadan arka kapı yavaşça açıldı.

Ehric ve kardeşi donup kaldılar. Sanki yükleri üzerinde çok fazla kontrolleri yokmuş ve bundan sonra her şeyin olabileceğini biliyorlarmış gibi.

Ortaya çıkan yaşlı insan dişi bir buçuk metre boyunda ve bir büro kadar tıknazdı. Saçları kalın ve beyazdı, çizgilerle kaplı yüzünden geriye doğru kıvrılmıştı ve koyu renk gözleri

Ağır bir kapak çıkıntısından parlak ve zeki bir şekilde dışarı ıktı. Tüylü siyah yn paltosunun altındaki elbisesi sade, çantayı andıran mavi iekli bir fraktı ama kısa topuklu ayakkabıları ve ona uygun çantası rugandı; sanki sahip olduğu en iyi şeyi giymek istemişti ve dolabındaki tek şey de buydu.

Onu selamladı. "Madam, hoş geldiniz."

Sola'nın büyükannesini küçük çantasını göğsünün hemen altında tutuyordu. "Eşyalarım. Onlar bende."

Kadının Portekiz aksanı ağırdı ve tercüme etmek için sözcükleri elemek zorunda kaldı.

"Güzel." Kuzenlerine başıyla işaret etti ve emir üzerine onlar da cipin arkasına gidip  mütevazı, uyumsuz valiz çıkardılar. "Odanız hazır."

Sertçe başını salladı. "Devam edin."

Ehric bavullarla geldiğinde kaşlarını çattı ve şaşırmakta haklıydı. Assail kendisine emir verilmesinden pek hoşlanmazdı.

Yine de ona karşı tolerans gösterilecekti.

"Ama tabii ki." Assail bir adım geri çekildi ve dışarı çıktığı kapıyı göstererek tekrar eğildi.

Bir kraliçe kadar görkemli olan kk yaşlı kadın, evin içine doğru uzanan  sığ basamağa doğru zeminde hızla ilerledi.

Assail eşyaları açmak için öne atladı. "Burası hizmet odamız. Mutfağa doğru ilerleyin."

Sabırsızlığını içine atarak onun arkasına düştü. Yine de acelesi yoktu. Oraya gitmeden önce Benloise'ın imparatorluğunun meşru yüzünün sanat simsarlarından ve ofis çalışanlarından arındığından emin olmalıydı. Bu da en az bir saat sürerdi.

Turuna devam etti. "tesinde, yemek odası ve eğlence alanı var." Hudson Nehri'ne bakan muazzam açık alana doğru ilerlerken, seyrek mobilyalarına yeni bir gözle baktı. "Eğlenmeyi umursadığımdan değil."

Evde kişisel hiçbir şey yoktu. Sadece mülkü satmak için kurulan "dekor", isimsiz vazolar ve kilimler ile nötr kanepeler ve aşk koltuklarından oluşan set parçaları vardı. Aynı şey aşağıda dört ve ikinci katta bir tane bulunan yatak odaları için de geçerliydi.

"Ofisim şurada-"

Durdu. Kaşlarını çatı. Etrafına bakındı.

Çeşitli partileri bulmak için mutfığa geri dönmek zorunda kaldım.

Sola'nın büyükannesi, sanki yazın serin bir yer arayan bir cüceymiş gibi kafasını Sub-Zero buzdolabına sokmuştu.

"Hanımefendi?" Assail sordu.

Kapıyı kapattı ve yerden tavana kadar uzanan dolaplara doğru ilerledi. "Burada hiçbir şey yok. Hiçbir şey yok. Ne yiyorsun?"

"Ah..." Assail kendini yardım için kuzenlerine bakarken buldu. "Genellikle yemeklerimizi kasabada yeriz."

Alaycı ses kesinlikle "Siktir et "in yaşlı bir kadındaki karşılığı gibiydi. "Zımbalara ihtiyacım var."

Küçük parlak ayakkabılarının üzerinde döndü ve ellerini kalçalarına koydu. "Beni süpermarkete kim götürüyor?"

Soruşturma değil.

Ve üçüne bakarken, Ehric ve onun vahşi katil ikizinin de Assail kadar şaşkın oldukları anlaşılıyordu.

Akşam dakikası dakikasına planlanmıştı ve yerel Hannaford'a yapılacak bir gezi listede yoktu.

"Siz ikiniz çok zayıfsınız," diye açıkladı elini ikizlere doğru sallayarak. "Yemek yemeniz gerek."

Assail boğazını temizledi. "Madam, buraya güvenliğiniz için getirildiniz." Benloise'in işi yokuşa sürmesine izin vermeyecekti ve bu yüzden olası ikincil hasarları engellemek zorundaydı. "Aşçı olmak için değil."

"Parayı çoktan reddettiniz. Burada bedavaya kalmıyorum. Ekmeğimi kazanıyorum. Bu şekilde olacak."

Assail uzun ve yavaş bir nefes verdi. Artık Sola'nın bağımsızlığını nereden aldığını biliyordu.

"Eee?" diye sordu. "Ben araba kullanmam. Beni kim götürür." "Madam, dinlenmeyi tercih etmez miydiniz?"

"Bedenin öldüğünde dinleniyor.

Kim?" Ehric, "Bir saatimiz var," diye sözünü kesti.

Assail diğer vampire ters ters bakarken, küçük yaşlı kadın çantasını koluna sıkıştırdı ve başını salladı. "Yani beni alacak."

Assail, Sola'nın büyükannesinin bakışlarıyla doğrudan karşılaştı ve çizilen çizgiye saygı duyulması için ses tonunu bir kademe düşürdü. "Ben öderim. Anlaşıldı mı? Tek kuruş bile harcamayacaksınız."

Tartışacakmış gibi ağzını açtı ama başı dikti, aptal değildi. "O zaman ben yama yaparım."

"Kıyafetlerimiz yeterli durumda-"

Ehric boğazını temizledi. "Aslında birkaç düğmem gevşek. Ve uçaksavar ceketindeki cırt cırtlı şerit-"

Assail omzunun üzerinden baktı ve Sola'nın büyükannesinin görüş alanı dışında kalan aptala dişlerini gösterdi.

İfadesini düzelterek arkasını döndü ve

-

Kaybedeceğini biliyordu. Büyükannenin kaşlarından biri kalkıktı, kara gözleri şimdiye kadar karşılaştığı tüm düşmanları kadar sabitti.

Assail başını salladı. "Seninle pazarlık ettiğime inanamıyorum."

"Ve şartları kabul ediyorsunuz." "Madam-"

"O zaman anlaştık."

Assail ellerini havaya kaldırdı. "Peki. Kırk beş dakikanız var. Kırk beş dakikanız var. Hepsi bu kadar."

"Otuz dakika içinde dönmüş oluruz."

Bunun üzerine arkasını döndü ve kapıya yöneldi. Onun küçücük izinde, üç vampir gözleriyle pinpon oynadı.

"Gidin," diye homurdandı Assail. "İkiniz de."

Kuzenler garaj kapısına doğru yürüdüler ama başaramadılar. Sola'nın büyükannesi arkasını döndü ve ellerini kalçalarına koydu.

"Haçın nerede?"

Assail kendini salladı. "Affedersiniz?" "Siz

Katolik değil misiniz?"

Sevgili tatlı kadınım, biz insan değiliz, diye düşündü.

"Hayır, korkmuyorum."

Lazer ışıklı gözler ona kilitlendi. Ehric. Ehric'in kardeşi. "Bunu değiştireceğiz. Bu Tanrı'nın isteği."

Ve dışarı çıktı, çamurluğa doğru yürüdü, kapıyı yırtarak açtı ve garajda kayboldu.

Ağır çelik bariyer otomatik olarak kapanırken Assail'in tek yapabildiği göz kırpmak oldu.

Diğer ikisi de eşit derecede kutuplaşmıştı. Onların dünyasında egemenlik, erkek ikna kabiliyetine sahip bireyler tarafından güç ve manipülasyon yoluyla kuruluyordu. Konum, genellikle kanlı olan ve ceset sayımıyla sonuçlanan irade yarışmalarıyla kazanılır ya da kaybedilirdi.

Bu yönelimden gelen biri, bıçağı bile olmayan bir kadın tarafından kendi mutfağında hadım edilmeyi kesinlikle beklemiyordu. Ve muhtemelen söz konusu anatomiye çıkarmak için bir merdivene çıkmak zorunda kalacaktı.

"Orada öylece durma," diye tersledi. "Kendi kendine araba kullanabilir."

ON

"...Sadece bir tanesi oyunun kurallarını değiştirebilir."

Akan duş hiçbir şey olmamış gibi devam ederken, akan suyun hoş sesi soyunma odasında yankılandı ve Wrath'ın kafası geriye yaslandığı pozisyonda kilitli kaldı: şahdamarına dayanmış bir hançer ve sırtından aşağıya inen örgünün üzerinde ağır bir el varken hiçbir yere gitmiyordu.

Dişlerini sıkarak, etkilenmesi mi yoksa bıçağı eve dönmesi için cesaretlendirmesi mi gerektiğini bilemedi.

Ama intihara meyilli değildi. "Nedir bunlar Payne?" diye homurdandı.

Kadının sesi tam kulağının dibinde kısık bir hırıltıydı. "Eğer istersen bundan kurtulabileceğini ikimiz de biliyoruz. Gz açıp kapayıncaya kadar beni alt edebilirsin - spor salonunda bunu fazlasıyla kanıtladın."

"Peki ya ikincisi?"

"Sana bir kez ulaştıysam, yine ulaşabilirim. Ve belki bir dahaki sefere seninle eşit olduğumu kanıtlamaya çalışarak nefesimi boşa harcamam."

"Ben Kral'ım, farkındasınız."

"Ve ben bir tanrının kızıyım, orospu çocuğu."

Bununla birlikte, onu serbest bıraktı ve geri adım attı.

Cinsel organını elleriyle kapatarak ona doğru döndü. Payne'in neye benzediğini hiç görmemişti ama ona ağabeyine benzediği, uzun boylu ve güçlü olduğu söylenmişti. Görünüşe göre, aynı simsiyah saçlara ve o soluk, buz gibi gözlere sahipti ve zekâsı da kendi kendine yargılayabileceği bir şeydi.

Belli ki cesareti de varmış.

"Seni öldürebilirim," dedi acımasızca. "Ne zaman istersem. Ve geleneksel bir silaha da ihtiyacım yok. Sen daha güçlüsün, evet, bunu kabul ediyorum. Ama senin hayal bile edemeyeceğin şeyler yapabiliyorum."

"O zaman neden onları kullanmadın?"

"Çünkü seni bir mezara koymak istemiyorum. Sana burada ihtiyaç var. Yarış için kritik öneme sahipsin."

Lanet olası taht. "Yani diyorsun ki spor salonunda ölmene izin mi verecektin?"

"Beni öldürmeyecektin."

Oh, evet, öyleydim, diye düşündü kendinden öğrenerek. "Bak Payne, önümüzdeki bir buçuk yıl boyunca bu konu etrafında dönüp dursak da bir yere varamayız. Seninle bir daha tartışmayacağım. Asla."

"Cinsiyetime dayalı bir argümanı kabul etmemi beklemiyorsunuz herhalde."

"Hayır, senden kardeşinle olan ilişkiye saygı göstermeni bekliyorum."

"Bana eski usul saçmalıklar yapma. Ben olgunluk çağındayım ve çiftleştim. Kardeşimin benim üzerimde bir tür hakimiyet kurmasını hiçbir şekilde kabul etmiyorum-"

Kalçaları üzerinde öne doğru sarsıldı. "Siktir et onu. Vishous benim kardeşim. Seni öldürürsem bunun ona ne yapacağı hakkında bir fikrin var mı?" Bir eliyle başını işaret etti. "Bir saniyeliğine kibirli tavrını bırakıp bunu düşünebilir misin? Seni zerre kadar umursamasam bile bunu ona yapacağımı mı sanıyorsun?"

Bir duraklama oldu ve kızın cevap vereceğini hissetti. Ama ona hiçbir şey dönmeyince küfretti.

"Ve evet, haklısın," diye çekindi. "Bir Kardeş olacak kadar iyi dövüşüyorsun ve ben onlarla yıllarca dövüştüm, bu yüzden bilmeliyim. Bunu durdurmuyorum çünkü sen lanet olası bir kızsın. Quinn ve Blay'in birlikte sahaya çıkamamasının ve Xhex'in, eğer bizimle savaşmaya karar verdiyse, neden birliğe katılmasına izin verilmemesinin nedeni de bu."

John'la aynı ekipte. Doktor Jane bu yüzden kardeşini ya da seni ameliyat etmedi. Bazı şeyler çok yakın, anlıyor musun?"

Akan suyun gürültüsü arasında, çıplak ayaklarıyla fayansların üzerinde neredeyse hiç ses çıkarmadan yürüdüğünü duydu.

"Eğer onun kız kardeşi yerine erkek kardeşi olsaydın," dedi Wrath, "yine aynı olurdu. Sorun bende, sende değil. O yüzden kendine bir iyilik yap ve şu feminist kürsüden in. Beni sıkıyor."

Belki biraz sertti. Ama medeni olmanın şu anda onun ilgi alanının dışında olduğunu çoktan kanıtlamıştı.

Daha fazla sessizlik. Ta ki Wrath neredeyse hayal kırıklığıyla ellerini havaya kaldırana kadar ama hey-nannie'lerinin geçit töreni yapmasına gerek olmadığını hatırladı. "Hadi ama Payne. Gururunun incinmesini anlayışla karşılayabilirim. Ama ben senin yaşamayı ve nefes almanı, duygularının incinmesinden daha çok istiyorum."

Uzun bir sessizlik daha oldu. Ama kadın gitmemişti, sanki onu görebiliyormuş gibi varlığını hissedebiliyordu: Karoların tam karşısında, onunla çıkış arasında duruyordu.

"Durmayacağına inanıyorsun," dedi kabaca.

"Hayır." Gözlerini kapattı, pişmanlık göğsünü yakıyordu. "Bunu biliyorum. Ve dediğim gibi, bu kısmın seninle hiçbir ilgisi yok. O yüzden lütfen, Tanrı aşkına, bu konuyu kapat ve düşümü bitirmeme izin ver."

Başka konuşma olmayınca, Wrath öfkesinin yeniden kaynamaya başladığını hissetti. "Ne?"

"Sana bir şey sormama izin

ver." "Bu bekleyemez mi-"

"Kardeşler birlikte antrenman yapıyor, doğru."

"Hayır. İş dışında örgü dersleri almakla çok meşguller."

"Peki neden artık seninle çalışmıyorlar?" Onun sesi alçaldı. "Neden onlarla aranı iyi tutmuyorsun? Yaptın mı

Siz tahta geçtikten sonra değişti mi?"

"Tamamen kör olduktan sonra," diye ısırdı. "O zaman değişti. Tam bir tarih istiyor musun?"

"Acaba etrafa sorsam insanlar buna katılır mı?"

"Gerçekten görebildiğimi mi ima ediyorsun?" Dişlerini gösterdi. "Ciddiyim."

"Hayır, tacı alnınıza düzgün bir şekilde taktığınızda kardeşlerinizin de sizinle birlikte mindere çıkıp çıkmayacağını sorguluyorum. Cevabın hayır olacağına dair bir his var içimde."

"Bunun konuyla neden ilgili olduğunu açıklamak istiyorsun," diye araya girdi. "Çünkü diğer seçeneğın yine kendimi kaybetmemi izlemek ve ikimiz de bunun ilk seferinde ne kadar eğlenceli olduğunu biliyoruz."

Bir sonraki konuşmasında sesi daha uzaktaydı ve adam onun dolapların olduğu yere giden kemerli geçide gittiğini hissetti.

"Bence tartışmamızın tek nedeni benim kadın olmam." Adam ağzını açtığında, kadın onun yerine konuştu. "Ve bence erkek olsaydım da benimle kavga etmeye devam ederdin. Kendine bunun kardeşimle ilgili olduğunu söyleyebilirsin, sorun değil. Ama ben senin sandığından daha şovenist olduğuna inanıyorum."

"Siktir git, Payne. Gerçekten."

"Seninle tartışmayacağım. Neden kendi Shellan, yine de."

"Ne?"

"Ona seninle uğraşmak konusunda ne hissettiğini sor."

Aralarındaki havayı yumrukladı. "Çık dışarı. Seni bir kez daha boğmam için bana bir sebep vermeden önce."

"Siz çalışırken nereye gittiğini bilmenizi neden istemiyor?"

"Affedersiniz?"

"Dişiler kendilerine saygı duyan eşlerinden sır saklamazlar. Bu konuyu bu kadar uzatmayacağım. Ama kör ya da değil, kendini daha iyi tanımalısın."

Wrath ıslak zeminde ilerledi. "Payne. Payne!
Hemen buraya gel!" Yine de kendisiyle
tartışıyordu. Kadın onu yalnız
bırakmıştı.
"Fuuuuuuuuuuuck!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

Fuuuuuuuuuuuuck, diye düşündü Trez tekrar nefes alırken.

Migren sonrası iyileşme, bilince dönüş için yumuşak bir
iniş yapmakla ilgiliydi. Genellikle reçete yemek ve gerçekten
dinlenmekti - çünkü karanlık bir odada iPhone'unuzdan
Howard 100'den başka bir şey yayınlamıyor olsanız bile,
kum adamla uygun bir şekilde takılmadığınızı biliyordu.

Ancak şu anda, yıllar süren normale dönüş deneme
yanılma yöntemini ciddi ciddi gözden geçiriyordu: Kapı
kardeşinin arkasından kapandığında ve Trez Seçilmiş Selena
ile yalnız kaldığında, vücudundaki her hücre karıncalanmaya
başladı.

Retinalarının gerçek bir ışığı kaldırması için biraz erken
olsa da, bir lamba yakması gerekiyordu.

Merhaba, tanrıça.

Selena uzun boyluydu ve görevinin geleneksel beyaz
cüppesini giymiş olmasına rağmen, tam da bir kadının
olması gerektiği gibi inşa edildiği açıktı: O kıvrımlarını hiçbir
şey bastıramıyordu, o dökümlü kumaş bile. Ve güzel
yüzleriniz hakkında konuşun. Pembe dudakları ve soluk mavi
gözleri vardı; yüz hatları mükemmel bir şekilde simetrikti ve
bir erkeğin bakışlarını yakalayıp üzerinde tutmak için
tasarlanmıştı. Sonra saçları vardı. Uzun, gür ve gece yarısı
rengindeki saçlarını Seçilmişlerin tarzında, başının tepesinde
sarmal bir şekilde taşıyordu.

Öyle ki, tek düşünebildiğiniz onu indirip parmaklarınızı
üzerinde gezdirmektir.

Her yönden mükemmeldi.

Ve ona gününü göstermezdi.

Bu da onun bok çuvalıyla buraya gelmesini daha da dikkat
çekici kılıyordu.

"Ağır hastaydınız," dedi yumuşak bir sesle.

Trez'in gözbebekleri kafasının içinde geriye yuvarlandı. O ses. Kahretsin, o ses.

Bekle, onun cevap vermesini istiyordu, değil mi? Ne demişti-"Hayır. Ben harikayım. Sadece harikayım."

Ve bir kaya kadar sertleşti, onu çok sikti. Tanrım, umarım kız onun uyarılmışlığının kokusunu almamıştır.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bornozu bırakıp bu yatağa atlamaya ne dersin? Sonra da ben bayılana kadar midilli gibi üzerime binebilirsin.

"Bu yemekten biraz ister misin?" "Ne yemeği?" diye mırıldandı.

"Kardeşin senin için o çantayı hazırladı."

O piç buraya gelmiş miydi? diye merak etti. "Az önce gitmesini mi istedin?"

Sanırım yle. "Oh, evet. Doğru."

Trez sırtını yastıklara yasladı ve yüzünü buruşturdu. şakaklarını ovmak üzereyken, kadının yatağa yaklaştığını hissetti

-Ve hızlı bir hareketle ağır yorganı karnının üzerine çekti.

Bazen "ıplak", "zerimde kıyafet yok "tan çok daha fazlasını ifade ederdi.

Yüz ifadesi çok endişeliydi. Öyle ki daha önce onu ektiğini hatırlamak için kendini zorlaması gerekti. Ki gerçekten de öyle olmuştu.

Evet, kısa süreli hafızası her ne kadar hatalı olsa da -en azından kardeşinin odada olduğu zamanlar- bu kadını en son nerede gördüğünü tam olarak hatırlayabiliyordu... ve onun kendisine verdiği pek de neşeli olmayan tepkiyi.

Ayrıca onu nasıl tanıdığını da tam olarak hatırlıyordu. Phury Seçilmişleri Kâtip Bakire'nin Mabedinden salıverir salıvermez onun adını duymuştu ve Selena diğerleriyle birlikte Rehvenge'in Adirondacks'taki Büyük Kampında yaşamaya başlamıştı. Hatta bir keresinde

Ama Rehv'in başına bir şeyler gelmişti ve dikkati dağılmıştı.

Ancak bu geçmişti. Yakın zamanda Rehv'in isteği üzerine iAm'le birlikte oraya gitmişlerdi ve o zaman Rehv'le bire bir tanışmışlardı.

Tamam, iAm onunla birlikteydi ama o da aynı şekilde adamı aklından çıkarmıştı. Yine de o kadını gördüğü anda kendi adını, İngilizce kelime dağarcığının çoğunu ve denge duygusunun yüzde yetmiş beşini unutmuştu.

Anında. Kozmik. Cazibe. En azından onun tarafından.

Tabii ki daha az aptaldı, her ne kadar umutları olsa da. Ve sapık eğilimleri. Geçen hafta boyunca kaç gece üst üste malikânenin etrafında dolanmış, onu Kardeşliğe hizmet etmek için yaptığı ziyaretlerden birinin ortasında görmeyi ummuştu. Çünkü hiçbir şey "Seninle çıkmak istiyorum" demek için yasaklama emri çıkarttırmak kadar uygun olamazdı.

Sonunda piyangoyu kazanmış ve ona "rastlamayı" başarmıştı. Tıpkı bir ahmak gibi, ona güzel olduğunu söylemişti - ve bunu bir tavlama cümlesi olarak söylememişti. Ciddiydi. Ne yazık ki, sarkıntılık ettiği sayısız insan kadının aksine, kız hiç etkilenmemişti.

Tekrar soruyorum, neden burayı ziyaret ettiniz?

Bu, çok yakından bakacağı bir soru değildi.

"Size ne getireyim?" dedi. Ve dostum, bu ciddi endişe onu utandırdı.

"Ah... aslında şu kolalardan bir tane lütfen?"

Oh, evet, yere bıraktığı çantaya doğru giderkenki hareketleri. Çok yumuşak ve düzgün, kalçaları bornozun altında kayıyor, omuzları dengeleniyor, ...

Gözlerini onun arkasındaki varlıklardan kaçırdı. Yine de, dayum.

Kadın yatağın yanına geldiğinde, oturmasını umarak kendini yatağın ortasına yaklaştırdı. Kadın

yapmadı. Belinden eğildi ve plastik şişeyi ona uzattı. Sonra saygılı bir mesafeyi koruyarak geri çekildi.

Kapağı açtığında gazozdan bir tıslama sesi çıktı.

"Lütfen bana neyin olduğunu söyle."

Elleri önünde iki büküm olmuş, sıkıyor, sıkıyordu.

"Sadece migrenim tuttu." Şişeden uzun bir yudum aldı.

"Vay canına, bu iyiymiş."

Manzara daha iyiydi.

"Ne oldu?"

"Coca-Cola." Trez ikinci vuruşunu yapmadan önce durakladı ve onun Gerçek Şey hakkında soru sormadığını fark etti. "Migren bir tür baş ağrısıdır. Önemli bir şey değil."

On iki saate kadar sürmesi ve kendisini ölüm gibi hissettirmesi dışında.

Güzel gözleri kısıldı. "Eğer endişelenecek bir şey yoksa, kardeşin neden bu kadar endişelendi?"

"O da öyle. Bir histerik." Trez göz kapaklarını kapattı ve draaaaaaaaaaaaaaank. Ve bir kez daha. "Tanrıların nektarı, gerçekten."

"Onu hiç bu şekilde düşünmemiştim. Ama tabii ki siz onu daha iyi tanıyorsunuz."

Kadın havada asılı dururken, keşke göğsünün tamamen sergilenmiş olması da onun yarısı kadar ilgisini çekseydi diye düşündü: Kibirli değildi ama genellikle dişiler ona bakar ve gözlerini kaçırmazdı.

"Merak etme, iyi olacak," diye homurdandı. "Ben de iyi olacağım." "Ama sen bütün gün buradaydın - eve geldiğinden beri

Dün gece."

Tam kendine kızmak üzereydi ki aklına geldi... bir dakika. "Bunu nereden biliyorsun?"

Kadının hızla gözlerini kaçırması adamın yeniden doğrulmasına neden oldu.

"Kardeşin aşağıda bir şeylerden bahsetti." Bundan şüpheliyim. iAm mecbur kalmadıkça insanlarla nadiren konuşurdu. Yani onu arıyor olmalıydı. Öyle değil mi?

Trez göz kapaklarını indirdi. "Hey, buraya oturabilir misin?"
-"Sana bakmaya devam etmekte zorlanıyorum." Yalancı.

"Oh, ama tabii ki."

Çok güzel.

Kadın kendini yatağa bırakıp bornozunu düzeltirken, adam onu sağdığını biliyordu ama hadi ama. Sadece saatler önce tuvaletin önündeki fayansın üzerinde uzanarak hatırı sayılır bir zaman geçirmişti.

"Bir şifacıya ihtiyacın olmadığına emin misin?" diye sordu, gözleri onu hipnotize etmişti, öyle ki uzun kirpiklerinin aşağı yukarı sallanışını izlemekle yetindi. "Ve bu sefer dürüst ol."

Ona bir tür gerçeği söylemek istiyordu, tamam. Ama aptalca davranmak için bir neden yoktu.

"Sadece bir süre devam eden bir baş ağrısı. Gerçekten. Yetişkinlik hayatım boyunca başım ağrıdı, ağabeyimde yok ama babamda olduğunu duydum. Bir parti değil ama bana zarar verecek bir şey de değil."

"Baban öldü mü?"

Trez hiçbir şey göstermediğinden emin olmak için yüzünü gerdi. "Hâlâ yaşıyor ve nefes alıyor. Ama benim için ölü."

"Ne için?" "Uzun hikaye." "Ve ...?"

"Hayır. Çok uzun, çok karmaşık."

"Bu akşam için başka planlarınız mı vardı?" Bu sessiz bir meydan okumayla söylendi.

"Benimle kalmayı mı teklif ediyorsun?"

Ellerine baktı. "Bu... ailenizin uzun hikayesi. Bu yüzden mi soyadınız var?"

Nereden biliyordu ki...?

Trez gülümsemeye başladı ve gözlerini kaçırmaması iyi bir şeydi, yoksa onun inci gibi beyazlarından bir sürü alabilirdi.

Birisi gerçekten de onu kontrol ediyordu ve bu ilginç değil miydi?

Soyadına gelince? "Bu sadece uydurma. İnsanların dünyasında çalışıyorum ve bir kılıfa ihtiyacım vardı."

"Ne tür bir işle uğraşıyorsunuz?"

Trez kaşlarını çattı, kulübünün içini ve sonra kaç kez sikiş sarayı olarak kullandığı o banyonun içini hayal etti.

"Önemli bir şey değil."

"O zaman neden yapıyorsun?"

Kolasını son kez uzun uzun çekti ve gözlerini boşluğa dikti. "Herkes bir yerlerde olmalı."

Tanrım, hayatının o kısmına girmeyi gerçekten istemiyordu - eğer konuşmanın gazı bittiği için gitmek zorunda kalırsa, tamam: Bir anda gözlerinin önünden, Selena'nın kokusunu bile alamayana kadar onun yerini alan o uzun insan kadınlarla seks yaptığı görüntüler geçti.

Shadows'a göre cismani beden ruhun bir uzantısıydı; bu belki de apaçık ortada olan bir gerçektir ama aslında s'Hisbe'nin bakış açısına göre çok daha karmaşıktı. Sonuç olarak, bedeninize ne yaptığınız, ona nasıl davrandığınız ve onu nasıl önemseydiğiniz ya da önemsemediğiniz, doğrudan sizin özünüze dönüşüyordu. Ve seks doğası gereği fiziksel formun en kutsal eylemi olduğundan, asla hafife alınmamalıydı ve kesinlikle asla kirli, pis insanlarla -özellikle de soluk tenli olanlarla- yapılmamalıydı.

Shadows'a göre soluk ten hastalık anlamına geliyordu.

Ancak kurallar Homo sapiens'in kapısının eşliğinde durmuyordu. Bölgede sevişmek tamamen ritüel haline getirilmişti. Seks, çiftler ya da bilinen adıyla yarımalar arasında planlanır, mermer koridorlarda resmi parşömenler değiş tokuş edilir, bir dizi önceden belirlenmiş yönerge aracılığıyla rıza istenir ve verilirdi. Peki her şey kararlaştırıldığında? Eylem gündüz saatlerinde ve asla ama asla öncesinde bir banyo ritüeli olmadan tamamlanmıyordu. Ayrıca

Odanın kapısına özel bir pankart asılmıştı; bu pankartta, içerde yangın çıkmadıkça ya da birinin atardamarı kanamadıkça, taraflardan biri ya da her ikisi ileride bir zamanda ortaya çıkana kadar rahatsızlık verilmemesi gerektiği nazik bir şekilde belirtiliyordu.

Tüm bu engellerin karşılığı ne mi? İki yarı birbirine bağlandığında, günlerce sürebilir.

Not: Mastürbasyon da yok. Cemaat için bir kayıp olarak görülüyordu.

Yani, evet, insanları onun seks hayatına sadece kaşlarını çatmakla kalmazdı; onu sadece Hazmat kıyafeti ve kaynak maskesi takarken barbekü maşasıyla idare ederlerdi: Kadınları sabah on birde, öğleden sonra üçte ve akşam yemeğinden çok önce becerirdi. Onları halka açık yerlerde ve köprü altlarında, kulüplerde ve restoranlarda, banyolarda ve köhne otel odalarında ve ofisinde götürmüştü. Vakaların sadece belki yarısında isimlerini biliyordu ve bu kalabalık gruptan belki onda birini hatırlayabiliyordu.

Ve sadece garip oldukları ya da ona başka bir şeyi hatırlattıkları için.

Soluk tenli olana gelince? Ayrımcılık yapmamıştı. Her ırktan insanla birlikte olmuştu, hatta bazılarıyla aynı anda. Sikmediği ya da sakso çekmediği tek kesim erkeklerdi, ama bunun tek nedeni ona en ufak bir şekilde çekici gelmemeleriydi.

Öyle olsaydı, oraya giderdi.

Her şeyin kaybolmadığını düşünüyordu. Gölgeler iyileştirmeye inanırdı ve arınma ritüellerini duymuştu ama bir adamın hasarı onarmak için yapabileceği çok şey vardı.

Elbette işin ironik yanı, kendini bu kadar mahvetmekten hastalıklı bir gurur duymasıydı. Çocukçaydı elbette ama kabileye ve onların tüm saçmalıklarına -özellikle de hayatının geri kalanında düzenli olarak çivilemek için büyük bir telaş içinde olması gerektiğini düşündükleri kraliçenin kızına- orta parmak sallıyor gibiydi.

Onunla hiç tanışmamış olmasına, seks oyuncuğı olmakla ilgilenmemesine ve yaldızlı bir kafese kapatılmak için gönüllü olmaya niyeti olmamasına rağmen.

Ama komikti. İçinde doğduğu geleneklerden nefret ettiği her şeye rağmen, sonunda kendini bu geleneklerin bir anlamı olduğunu düşünürken bulmuştu: Burada, migren sonrası dalgalanması içinde, vücuduyla tapınmak için can attığı bir kadının öpüşme mesafesindeydi. Ve tahmin edin ne oldu. Çok hoşuna giden tüm o isyan, kendisini pis ve tamamen değersiz hissetmesine neden oluyordu.

Selena ile gerçek bir eylemde bulunacağından değil - o bir sürtüktü, ama hayal görmüyordu.

Kahretsin.

Bir iniltiyle kendini tekrar yastıklara bıraktı. Kola, şeker ve kafeinden oluşan bir-iki yumruğa rağmen, aniden okyanusun altına çekilmiş gibi bitkin düşmüştü.

"Beni affet," diye mırıldandı Seçilmiş.

Sakın gideceğini söyleme, diye düşündü. Seni hiçbir şekilde hak etmesem de, lütfen beni bırakma-

"Beslenmeye ihtiyacın var mı?" diye sordu aceleyle.

Trez çenesinin düştüğünü hissetti. Duymaya hazırlandığı onca şey arasında... Değil. Hatta. Yakın.

"Belki de çok ileri gidiyorumdur," dedi gözlerini indirirken. "Sadece çok yorgun görünüyorsunuz... ve bazen en çok yardımcı olan şey budur."

Vay anasını.

Piyangoyu mu kazandığını yoksa ölüme mi mahkum edildiğini anlayamadı.

Ama aleti istekle seçirirken ve kanı kükrerken, uzun zamandır gömdüğü terbiyeli kısmı sessiz ve ısrarcı bir şekilde konuştu.

Hayır, dedi. Şimdi olmaz, asla olmaz.

Soru şuydu... kim kazanacaktı, melek mi yoksa içindeki şeytan mı?

ON BİR

Wrath, yerleşkenin yeraltı tüneline sert bir tempoyla girdi, bok tekmeleri kendi bandosu olana kadar her yerde yankılanan gök gürültülü bir vuruş yapıyordu. Yanında, George üç kat hızla ilerliyordu, tasmaları şingırdıyor, pençeleri beton zemini kesiyordu.

Eğitim merkezinden malikaneye yolculuk en az iki dakika sürüyordu, eğer sohbet ediyor ve geziniyorsanız bu süre üç ila dört dakika arasında değişiyordu. Bu sefer öyle olmadı: George onu ofisten çıkmalarından sadece otuz saniye sonra malzeme dolabının arkasından geçerek güvenli kapının önünde durdurdu.

Sığ basamakları tırmanan Wrath güvenlik pedini bulmak için etrafı yokladı ve kodu girdi. Bir banka kasasının kilidinin açılmasına benzer bir şangırtıyla kilit açıldı ve bir sonraki kilit noktasına doğru bir geçitten ilerlemeye başladılar. Orayı da geçtikten sonra kavernöz fuayeye çıktılar ve Wrath'ın yaptığı ilk şey havayı koklamak oldu.

Kuzu, ilk yemek için. Kütüphanede bir ateş. Vishous bilardo salonunda elle sarılmış bir sigara içiyor.

Kahretsin. Payne ile spor salonunda olanları kardeşine anlatmak zorundaydı. Teknik olarak adama bir rythe borçluydu.

Ama bunların hepsi bekleyebilirdi.

"Beth," dedi köpeğe. "Ara."

Hem o hem de hayvan havayı test etti ve tekrar test etti.

"Üst kata," diye emretti, aynı anda köpek de ilerlemek için.

İkinci katın sahanlığına geldiklerinde, kokusu daha da güçlendi - bu da doğru yöne gittiklerini doğruluyordu

yön. Kötü haber mi? Sol taraftan geliyordu.

Wrath, John ve Xhex'in, Blay ve Qhuinn'in odalarının önünden geçerek heykeller koridorunda ilerledi.

Zsadist ve Bella'nın süitine varmadan önce durdular.

Köpeğinin ona varacakları yere ulaştıklarını söylemesine gerek yoktu ve kimin odasının önünde olduklarını çok iyi biliyordu: Koridorda bile hamilelik hormonları havayı o kadar yoğunlaştırmıştı ki, sanki kadife bir perdeye çarpmış gibiydi.

Beth'inin orada olmasının nedeni de buydu, değil mi?

Dişiler kendilerine saygı duyan erkeklerden sır saklamazlar.

Allah kahretsin. Ona arkadaşının çocuk istediğini ve onunla konuşmadan bu konuda bir şeyler yaptığını söyleme.

Dişlerini sıkarak kapıyı çalmak için parmaklarını kaldırdı ama sonunda kapıyı yumrukladı. Bir kez. İki kez.

"İçeri gelin," dedi Seçilmiş Layla.

Gazap her şeyi genişçe salladı ve shellanının onu ne zaman gördüğünü tam olarak biliyordu: Dumanlı suçluluk ve aldatma kokusu odanın öbür ucundan ona doğru akıyordu.

"Konuşmamız gerek," diye tersledi. Sonra da Layla'ya doğru olduğunu umduğu bir şekilde başını salladı. "Lütfen bize müsaade edin, Seçilmişler."

Dişiler arasında bazı konuşmalar oldu; Beth'inki durgun, Layla'nınki gergindi. Sonra eşi yataktan kalktı ve ona doğru ilerledi.

Birbirlerine tek kelime etmediler. Kapıyı arkalarından kapattığında da. Koridorda yan yana yürürken de. Ve ofisinin girişine geldiklerinde, ikisini birlikte içeri kapatmadan önce George'a dışarıda kalmasını söyledi.

Hercai Fransız mobilyalarının düzenini çok iyi bilmesine rağmen ellerini uzattı, ipek kaplı sandalyelerin arkalıklarına ve narin bir kanepeye dokundu... sonra da babasının masasının köşesine.

Etrafında dolaşıp tahtına otururken, ellerini büyük oyma kollara kilitledi ve onları öyle sert kavradı ki ahşap protesto için gıcırdadı. "Ne zamandır onunla oturuyorsun?"

"Kiminle."

"Aptal rolü yapma. Bu sana yakışmıyor."

Odadaki hava kıpırdadı ve onun Aubusson halının üzerindeki ayak seslerini duydu. Adımlarını hızlandırırken onu hayal edebiliyordu; kaşları sertçe aşağıya inmiş, ağzı sıkı, kolları göğsünün üzerinde kavuşturulmuştu.

Suçluluk duygusu artık gitmişti. Ve onun ardından, o da en az onun kadar sinirlenmişti.

"Neden umursuyorsun ki?" diye mırıldandı.

"Nerede olduğunu bilmek benim en doğal hakkım." "Affedersiniz?"

Parmağını kıza doğru uzattı. "O hamile."

"Ben de fark ettim."

Yumruğu o kadar sert indi ki telefonun bağlantısı kesildi.

"İhtiyacın olan yere gitmek ister misin!"

"Evet!" d i y e bağırdı. "Evet! Bu büyük bir suç mu?"

Wrath, az önce araba çarpmış gibi hissederek nefesini verdi.

Tekrar.

En büyük korkusunun yüksek sesle dile getirildiğini duymanın bu kadar yıkıcı olması şaşırtıcı.

Birkaç derin nefes alarak, kelimelerini dikkatle seçmesi gerektiğini biliyordu - adrenal bezinin tam gaz açılmış olmasına ve sistemine dehşet içinde boğulmasına yetecek kadar OMG pompalamasına rağmen.

Sessizlikte, telefonun çevir sesi ve ardından miyop miyop miyop yeniden bağla beni sesi, ikisinin de kafasından geçen küfürler kadar gürültülüydü.

Titreyen elleriyle ahizeyi bulana kadar etrafı yokladı. Ahizeyi yuvasına yerleştirmek için birkaç deneme yaptı ama hiçbir şeyi kırmadan yerine oturttu.

Tanrım, oda çok sessizdi. Ve nedense oturduğu sandalyenin, sert deri koltuğundan kollarının altındaki oyma sembollere, arkasından yükselen kabartının belini nasıl çizdiğine kadar her şeyin olağanüstü bir şekilde farkına vardı.

"Bunu duymanı istiyorum," dedi ölü bir sesle, "ve bunun Tanrı'nın dürüstlüğü olduğunu bil. İhtiyacın olduğunda sana hizmet etmeyeceğim. Asla."

Şimdi karnına yumruk yemiş gibi nefes alma sırası ondaydı. "Yapamam... Bunu söylediğine inanamıyorum."

"Bu asla ama asla olmayacak. Seni asla hamile bırakmayacağım."

Hayatta daha kesin olarak bildiği çok az şey vardı. Aklına gelen diğer tek şey ise onu ne kadar sevdiğiydi.

"Olmaz," dedi kabaca. "Ya da yapamam." "Olmaz. Yani, yapmayacağım."

"Wrath, bu adil değil. Bunu kendi beyanlarından biriymiş gibi taşa kazıyamazsın."

"Yani nasıl hissettiğim konusunda yalan mı söylemem gerekiyor?"

"Hayır, ama Tanrı aşkına bu konuda konuşabilirsiniz. Biz ortağız ve bu ikimizi de etkiliyor."

"Tartışmak bulunduğum noktayı değiştirmeyecek. Seçilmişlerle vakit kaybetmeye devam etmek istiyorsan, bu senin kararın. Ancak dedikodular doğruysa ve ihtiyaç duymana neden oluyorsa, bunu atlatman için sana ilaç verileceğini bil. Sana hizmet etmeyeceğim."

"Tanrım... sanki ben veteriner gitmesi gereken bir hayvanmışım gibi mi?"

"O hormonların nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." "Bu. Bir erkekten geliyor."

Omuz silkti. "Bu biyolojinin doğrulanabilir bir gerçeği. Layla onun evindeyken hepimiz bunu evin her yerinde hissettik, hatta o bunu atlattıktan bir buçuk gece sonra bile. Marissa yıllarca uyuşturuldu. Olan oldu."

"Evet, belki bir kadın evli değilse. Ama son baktığımda benim adım senin arkandaydı."

"Çiftleşmiş olmanız çocuk sahibi olmanız gerektiğı anlamına gelmez."

Bir süre sessiz kaldı. "Bunun benim için önemli olabileceğı bir an bile aklına gelmedi mi? 'Yeni bir arabaya ihtiyacım var' ya da... 'Okula geri dönmek istiyorum' gibi değıl. Ya da, 'Vurulman ve nefret ettiğın bir işi yapman arasında arada bir lanet olası bir randevuya ne dersin? Gazap, bu hayatın temelidir."

Ve onun için ölüme açılan bir kapı. Pek çok kadın doğum yatağında öldü ve eğer onu kaybederse-

Hay sikeyim. Varsayımsal olarak oraya bile gidemezdi. "Sana bir genç vermeyeceğim. Gerçeğı bir sürü anlamsız saçmalık ve yatıştırıcı sözle örtbas edebilirim ama er ya da geç kabul etmek zorunda kalacaksın."

"Kabullenmek mi? Sanki soğuk algınlığı olan biri tarafından hapşırıldım ve birkaç gün öksürmeye boyun eğmem mi gerekiyor?" Sesindeki şaşkınlık, öfkesi kadar net bir şekilde ortaya çıktı. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?"

"Seçtiğim her kelimenin gerçekten farkındayım. Güven bana."

"Tamam. Tamam. Neden ayakkabıyı diğer ayağı koymuyoruz. Şuna ne dersiniz... bana istediğim çocuğı vereceksiniz ve bu sizin alışmanız gereken bir şey. Nokta."

Tekrar omuz silkti. "Beni seninle birlikte olmaya zorlayamazsın."

Beth nefesini tuttuğunda, ilişkilerinde yeni bir boyuta girdiklerini hissetti ve bu iyi bir boyut değıldi. Ama geri dönüş yoktu.

Nefesinin altında küfrederek başını salladı. "Kendine bir iyilik yap ve her gece saatlerce o kadınla oturmayı bırak. Eğer şanslıysan, işe yaramamıştır ve tüm bunları unutabiliriz-"

"Boş ver, bekle. Sen aklını mı kaçırdın?"

Kahretsin. Shellan kekelemiyordu, tökezlemiyordu ve nadiren küfrediyordu. Ne üçlü ama.

Ama bu hiçbir şeyi değıştirmedi. "Bana ne zaman söyleyecektin?" diye sordu.

"Sana ne diyeyim? Gerçek bir pislik olabileceğini mi? Şu ana ne dersin?"

"Hayır, kasıtlı olarak ihtiyacını başlatmaya çalışıyordun. İkimizi de etkileyen şeyler hakkında konuşun."

Gün boyunca baş başa kaldıklarında aniden kendi zamanına geçseydi ne olurdu? Teslim olabilirdi ve sonra ...

Hiç iyi değil. Özellikle de daha sonra onun özellikle bu amaçla Seçilmişlerle zaman geçirdiğini öğrenirse.

Ona ters ters baktı. "Evet, bu konu tam olarak ne zaman konuşulacaktı? Bu gece olmayacaktı, değil mi? Yarına mı saklıyordun? Hayır mı?" Masasına doğru eğildi. "Bunu istemediğimi biliyordun. Sana söylemiştim."

Daha fazla volta attı: Onun her adımını duyabiliyordu. Bir süre sonra durdular.

"Biliyor musun, ben şimdi gidiyorum," dedi, "sadece bu gece dışarı çıkmam gerektiği için değil. Bir süre senin etrafında olmamam gerekiyor. Ve sonra geri döndüğümde, bunu enine boyuna konuşacağız - konunun her iki tarafını da - hayır!" diye emretti. "Bir kelime daha etme. Eğer söylersen, bavullarımı toplayıp temelli gideceğime dair bir his var içimde."

"Nereye gidiyorsun?"

"Sanılanın aksine, günün ve gecenin her saniyesinde nerede olduğumu bilmeye hakkınız yok. Özellikle de bu konuşmadan sonra."

Tekrar küfrederek sargılarını çıkardı ve burnunun kenarını ovuşturdu. "Beth, dinle, ben sadece-"

"Şimdilik seni yeterince dinledim. O yüzden ikimize de bir iyilik yap ve olduğun yerde kal. Bu hızla gidersen, o masa ve o sert sandalye

nasıl olsa sahip olacaksın. Onlara alışsan iyi olur."

Ağzını kapattı. Onun gidişini dinledi. Kapıların onun ardından kapandığını duydu.

Ayağa fırlayıp peşinden gitmek üzereydi ki Doktor Jane'in John Matthew'un insan hastanesindeki MR'ı hakkında bir şeyler söylediğini hatırladı. Gittiği yer orası olmalıydı - onunla gitmesinin önemli olduğunu söylemişti.

Birden nöbet geçirdiğini ve nöbetin ortasında neler olduğunu hatırladı. Daha sonra John'un Beth'e iletmeye çalıştığı şey hakkında Qhuinn'le yüzleşmişti - eğer Shellan'ına bir şey söyleniyorsa, detayları öğrenecekti, çok teşekkür ederim.

Seni güvende tutacağım. Sana göz kulak olacağım.

Tamam, bunu WTF olarak dosyala. Normalde Wrath'ın John Matthew'la bir sorunu yoktu. Aslında çocuğu her zaman sevmişt; öyle ki dilsiz dövüşçünün hayatlarına bu kadar kolay girmesi ve orada kalması tüyler ürperticiydi.

Harika bir asker. Omuzlarında iyi bir kafa var. Ve sesinin olmaması Wrath dışında bir sorun değildi çünkü belli ki ASL okuyacak kadar göremiyordu.

Darius'un oğlu olduğunu söyleyen kan testine gelince? Çocuğun etrafında ne kadar çok zaman geçirirseniz, bağlantı o kadar bariz oluyordu.

Ama kan kardeşi olsun ya da olmasın, herhangi bir erkek kendisiyle eşi arasına girmeye çalıştığında lanet olası çizgiyi çekiyordu. Beth'i güvende tutacak ve ona bakacak olan oydu. Başka kimse değil. Ve daha sonra John'la yüzleşecekti... işin tuhafı, çocuk da ne dediğini bilmiyor gibiydi: John, Eski Dil'de bir konuşma yapacak kadar bilgili değildi ve yine de Blay ve Qhuinn, onun ağzından çıkan şeyin bu olduğunu doğrulamıştı.

Ama her neyse. John tedavi için gidiyordu ve Beth cephesinde nihayetinde bir sorun olmayacaktı.

Ancak bu bebek eşyaları...

Wrath'ın pençeli ellerini tahtın kolçaklarından kurtarması uzun zaman aldı ve ellerini açtığında eklem yerleri yandı.

Bu hızla gidersen, o masa ve o sert sandalye sahip olacağın tek şey olacak.

Ne karmaşa ama. Ama işin özü, granit gerçek şuydu... Onu hamilelikte kaybedemezdi. Aralarının açılması ne kadar kötü olsa da, en azından ikisi de hâlâ bu gezegendeydi ve öyle kalacaklardı: Sırf varsayımsal bir oğul ya da kız için -ki bu arada, yetişkinliğe kadar hayatta kaldıklarını varsayarsak, bu kraliyet mirası altında kendisi kadar acı çekmeleri muhtemeldi- onun hayatını gönüllü olarak riske atmasına imkân yoktu.

Ve bu onun için diğer büyük kısımdı. Bir masumu tüm bu Kral saçmalıklarına mahkûm etmek için acele etmiyordu. Hayatını mahvetmişti ve bu, şüphesiz en az shellanı kadar seveceği biriyle paylaşmak isteyeceği bir miras değildi-

Tahtın içinde kıpırdanarak kendine baktı ve kaşlarını çattı.

Hiçbir şey göremese de ereksiyon olduğunu fark etti. Zonklayan, gergin bir uyarılma derisinin fermuarını zorluyordu.

Sanki gidecek bir yeri varmış gibi. Şimdi olduğu gibi.

Başını ellerinin arasına alarak bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

"Oh... Tanrım... hayır."

"Beslenmek ister misiniz?"

Seçilmiş Selena sorusuna yanıt beklerken, önündeki yatakta yatan koyu tenli inanılmaz erkeğin çıplak olduğu gerçeğini görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Öyle olmak zorundaydı. Çarşafı beline kadar sıyrılmıştı, göğsü çıplaktı, yontulmuş göğüs kasları ve kıvrık omuzları köşedeki yumuşak ışıkla aydınlanıyordu.

Kalçalarının altıyla neden uğraştığını hayal etmek zordu.

Sevgili Bakire Kâtip, onu görmek ne güzeldi. Ve bir keşifti - cahil ya da saf olduğu için değil. Bir asır önce doğduğundan beri Sığınak'ta tecrit edilmiş olabilirdi ama bir ehros olarak seksin mekaniğine aşinaydı.

Ancak eğitimi ne olursa olsun, bu eylem henüz onun kaderi olmamıştı. Bir önceki Primale, o olgunlaştıktan hemen sonra baskınlarda öldürülmüş ve yerine geçecek kişi on yıllar boyunca belirlenememişti. Sonra Phury görevi devraldığında her şeyi değiştirmiş ve tek eşi olduğu bir Shellan'ı yanına alarak hepsini serbest bırakmıştı.

Seksin nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişti. Ve şimdi Trez'e bakarken, dişilerin neden kendilerini teslim ettiklerini içgüdüsel olarak anlıyordu. Kız kardeşleri neden "görevleri" için hazırlanıp süslenmişlerdi. Neden daha sonra tenlerinde, saçlarında, gülümsemelerinde, ruhlarında bir parıltıyla yatakhaneye dönmüşlerdi.

Bunu ilk elden deneyimlemek çok zordu-

Birden, adamın kendisine cevap vermediğini fark etti.

Adam ona öylece bakmaya devam ederken, onu gücendirip gücendirmediklerini merak etti. Ama nasıl? Anladığı kadarıyla onun bir eşi yoktu: Bu eve bir shellanla değil, kardeşiyle gelmişti ve bu mahallede hiç dişi olmamıştı.

Onun her hareketini fark ettiğinden

değil. Sadece çoğunu.

Yanakları kızarıırken kendi kendine, çektiği onca acıdan sonra mutlaka bir damara ihtiyacı olmalı, dedi. Aslında hastalığının bedeli yüzünden okunuyordu... badem biçimli koyu renk gözleri, belirgin, oyulmuş dudakları, yüksek elmacık kemikleri ve güçlü, ağır çenesiyle sert, güzel yüzü...

Selena düşünce akışını kaybetti.

"Bunu kastetmiş olamazsın," dedi kabaca.

Sözleri her zamankinden daha derindi ve onun üzerinde garip bir etki yarattı. Yüzündeki kızarıklık bir anda tüm vücuduna yayıldı, onu içten dışa doğru ısıttı, geleceğinden biraz daha az korkmasını sağlayacak şekilde gevşetti.

"İstiyorum," derken kendi sesini duydu.

Ve bu bir görev olmayacaktı. Hayır, aralarındaki bu sessiz, loş boşlukta onu istiyordu -bileğinde değil, boynunda-

İçinden bir ses delilik diye uyardı. Bu uygun değildi ve sadece bu evde yaptığı işin sınırlarını bulanıklaştırdığı için değil.

Gözlerini kapatarak, mantıklı olan her şeye göre şu anda dönüp odadan çıkması gerektiği gerçeğinden nefret etti. Bu erkek, kaskatı uzuvlarını bile eritebilecek bu göz kamaştırıcı erkek, onun geleceği değildi. Primale'den ya da herhangi bir erkekten daha fazla değildi.

Bir Seçilmiş olarak ilk cübbesini giymeden önce bile geleceği belirlenmişti.

Uzun bir süre sonra başını salladı. "Hayır. Ama teşekkür ederim."

Reddedilmek midesini bulandırdı. Belki de onun uygunsuz arzularını sezmişti? Yine de... onun da aynı şekilde hissettiğine yemin edebilirdi. Bir keresinde onu merdivenlerin yanında durdurmuştu ve kız onun kendisini istediğinden o kadar emindi ki...

En azından o zaman onu uyarmaya çalışacak kadar akli başındaydı.

Garip bir şekilde ayrıldıktan sonra, adamın ona bakışı aklından çıkmamıştı ve işte o zaman kadın onu gölgelerden izlemeye başlamıştı.

Yine de şimdi ona öyle bakmıyordu. Ve onun teklifiyle her şey onun için değişmişti. Neden?

"Gitseniz iyi olur." Kapıya doğru başıyla işaret etti. "Sadece bir şeyler yemem gerekiyor, sonra iyi olacağım."

"Seni kırdım mı?"

"Oh, Tanrım, hayır." Gözlerini kapadı ve başını salladı. "Sadece istemiyorum..."

Adamın söylediklerinin geri kalanını yakalayamadı, çünkü adam yüzünü ovuşturuyor ve kelimeleri boğuyordu.

Selena aniden Sığınak'ın kutsal kütüphanesinde okuduğu kitapları düşündü. Burada, Dünya'da yaşanmış hayatlara dair pek çok ayrıntı. Çok zengin ve şaşırtıcı geceler ve günler. Tarihler o kadar canlıydı ki, sanki uzanıp bu diğer varoluş düzlemine dokunabilirmiş gibi gelmişti. Bu diğer tarafa açlık duyuyor, tüm ihtiyaçları ve hüznleriyle hikayelerine bir bağımlılık geliştiriyordu: Görme çanaklarında kendilerine gösterilenleri kaydetmekle yetinen pek çok kız kardeşinin aksine, boş zamanlarında modern dünyayı, kullanılan sözcükleri, insanların kendilerini nasıl idare ettiklerini incelemekten geri durmuyordu.

Her zaman, seçme özgürlüğüne ve herhangi bir kadere sahip olmaya en fazla bu kadar yaklaşabileceğini düşünmüştü.

Ve bu Phury'nin özgürlüğüne kavuşmasından sonra bile hâlâ geçerliydi. "Lanet olsun, kadın, bana öyle bakma," dedi Trez.

inledi.

"Ne gibi?"

Kalçalarını döndürüyor gibiydi ve o da yakalayamadığı bir şeyler mırıldandığında, derin bir nefes aldı ve sevgili Bakire Kâtip, ondan dökülen koku burnunda ambrosia'dan başka bir şey değildi.

"Selena, gitmelisin kızım. Lütfen."

Yastıkların üzerine doğru eğildi, muhteşem göğsü gerildi, boynundaki damarlar öne çıktı. "Lütfen."

Belli ki acı çekiyordu ve buna bir şekilde o sebep oluyordu.

Selena ayağa kalkarken cübbesini yerinde tutmak için el yordamıyla oynadı. Garip bir selamla başını öne eğdi. "Ama tabii ki."

Odadan çıktığını ya da kapıyı kapattığını hatırlamıyordu ama yapmış olmalıydı: Kendini koridorda bulmuş.

Birinci Aile'nin özel odasına açılan kilitli kasa ile onu ikinci kata indirecek olan merdiven boşluğunun ortasında...

Sonrasında bildiği tek şey, Sığınak'ta olduğuydu.

Aslında biraz sürpriz oldu. Genellikle Dünya üzerindeki herhangi bir görevi bittiğinde kuzeye, Rehvenge'in Büyük Kampı'na doğru yol alırdı. Oradaki kütüphane hoşuna giderdi; kurgular ve biyografiler de en az Sığınak'taki ciltler kadar sürükleyici ve bir şekilde daha az müdahaleciydi.

Ama içindeki bir şey onu eski evine götürmüştü. Etrafına bakarken ne kadar farklı olduğunu düşündü.

Artık tek renkliliğin kalesi değildi -şimdi sadece bozulmamış mermerden inşa edilmiş binalar beyazdı. Çimenlerin zümrütünden lalelerin sarı, pembe ve moruna, hamamların uçuk mavisine kadar her şey renklerle parlıyordu. Ama yerleşim planı aynıydı. Primale'nin özel tapınağı hem kâtiplik dehlizlerine ve muazzam mermer kütüphaneye hem de Kâtip Bakire'nin özel dairesinin kilitli girişine yakın duruyordu. Daha uzakta, Seçilmişlerin hem dinlendikleri hem de yemek yedikleri yatakhaneler hamamlara ve yansıtma havuzuna bitişikti. Ve tüm bunların karşısında, nesneleri, tuhaflıkları ve değerli taş kutularıyla geniş hazine yer alıyordu.

Ne ironi ama. Şimdi göze hoş gelen bir renk mi vardı? Her şey bomboştu, Seçilmişler kümeden uçmuş ve kanatlarını açmışlardı.

Kimsenin Kâtip Bakire'nin nerede olduğuna dair bir fikri yoktu, kimse sormaya da cesaret edemiyordu.

Yokluk garip ve rahatsız ediciydi. Ve yine de memnuniyetle karşılandı.

Selena'nın ayakları yürümeye başladığında, aklında bir tür varış noktası olduğu açıktı ama bilinçli olarak bunun farkında değildi. En azından bu alışılmadık bir durum değildi. O her zaman kafasının içinde olan biriydi, genellikle düşündüğü için

Seyir kaselerinde izledikleri ya da deri ciltli ciltlerin sırtları arasında okudukları hakkında.

Ancak şu anda başkalarının hayatlarını düşünmüyordu.

Bu koyu tenli erkek... şey, geniş kelime dağarcığına rağmen onu tanımlamak için yeterli kelime yok gibiydi. Ve az önce yatak odasından hatırladığı görüntüler, buraya yeni gelen renk gibiydi - güzelliğın bir ifşası.

Onu düşünerek yürümeye devam etti, yazı merkezini geçti, çimenlikten yatakhanelere doğru ilerledi ve daha sonra ormanlık sınıra yaklaşana kadar daha da ilerledi, eğer girerseniz sizi sihirli bir şekilde girdiğıniz yerin aynısına çıkarırdı.

Ayaklarının onu nereye götürdüğünü ancak çok geç fark etti.

Gizli mezarlığın her tarafı bir çardakla çevriliydi; tepecik, yemyeşil ve dikey bir çim kadar kalın yapraklardan oluşan bir ağla kasıtlı olarak görüşe kapatılmıştı. Giriş yolu da aynı şekilde sarmaşık gülleriyle süslü bir kemerle kapatılmıştı ve içeriye doğru kıvrılan çakıllı patika ancak tek bir kişinin geçebileceğı genişlikteydi.

Selena'nın içeri girmeye hiç niyeti yoktu-

Ayakları bu anlaşmayı kendi iradeleriyle bozdu, sanki daha büyük bir amacın hizmetkârlarıymış gibi ilerledi.

Etrafını çevreleyen ağaçların arasında hava her zamanki gibi ılımandı ama yine de içinden bir ürperti geçti.

Kollarını kendi etrafında sararken, burayla ilgili her şeyden nefret ediyordu; ama en çok da anıtların durgunluğundan: Beyaz taş alınlıkların üzerine yerleştirilmiş kadın formları çeşitli pozlar vermiş, zarif kolları ve bacakları çıplak vücutlarında bir o yana bir bu yana eğilmişti. Heykellerin yüz ifadeleri dingindi, kırpışmayan gözleri Solgunluk'taki öbür dünyaya bakıyor, dudakları aynı, hüznü gülümsemelerle yukarı kalkıyordu.

Yine o yataktaki erkeği düşündü. Çok canlı. Çok canlıydı.
Neden buraya gelmişti. Neden, neden, neden... mezarlığa-
Aynı anda dizleri büküldü, gözyaşları kalbinden koptu,
ağlaması onu yumuşak zemine götürdü, hıçkırıklar boğazını
acıttı.

Kız kardeşlerinin ayaklarının dibinde, erken ölümünün
kaderini taze bir şekilde hissetti.

Hayatı boyunca, yaklaşan ölümünün tüm açılarının
araştırıldığını varsaymıştı.

Trez Latimer'ın etrafında olmak ona bu konuda yanıldığını
söylemişti.

ON İKİ

Benloise Sanat Galerisi Caldwell şehir merkezinde, gökdelenlerden yaklaşık on blok, Hudson kıyılarından ise sadece iki blok ötede bulunuyordu. Sade ve mütevazı bina üç katlıydı; birinci katta çift yükseklikte bir galeri alanı, arka tarafta personel ofisleri ve düz çatısının hemen altında Benloise'in bowling salonu vardı.

Assail Range Rover'ını arka sokağa park ederken derin bir nefes aldı. Evden ayrılmadan önce hiç kokain kullanmamıştı çünkü zinde kalmak istiyordu. Ne yazık ki, vücudu uyarım eksikliğinden dolayı seğiriyordu ve yapmadıklarıyla ilgili bağımlılık benzeri bir meşguliyet zihnini bulandırıyordu.

"Seninle gelmemizi mi istiyorsun?" Ehric arka koltuktan talep etti.

"Sadece bir tane."

Assail dışarı çıktı ve karar vermelerini bekledi. Kahretsin, elleri titriyordu ve gökyüzünden düşen bir başka serpintiye rağmen terlemeye başlamıştı.

Sadece kokain mi almalıydı? Bu şekilde işlevsiz kalmaya yakındı.

Ehric de cipin arkasından dolanarak ona katıldı. "Neyin var senin?"

"Hiçbir şey."

Pek çok açıdan bir yalan.

Arka kapıya yaklaştıklarında Assail pes etti. Tom Ford ceketinin göğüs cebini karıştırarak koyu kahverengi şişesini çıkardı. Siyah kapağı açarak içindeki kaşığı bir porsiyon beyaz tozla doldurdu.

Kokla.

Diğer tarafta da tekrarladı ve ardından her şeyin eve ulaşmasını sağlayan tek, çift namlulu bir nefes aldı.

Hemen "normale" dönmesi de görmezden gelmeyi seçtiği bir başka uyarı işaretiydi. Sakin ve odaklanmış olmak iki vuruştan sonra hissetmesi gereken şey değildi ama bununla zaman kaybetmeyecekti. Bazı insanlar kahve içerdi. Diğerleri farklı bir koka ürünü içiyordu.

Her şey hareketinizi sağlayan şeyle ilgiliydi.

Ağır çelik kapının önüne geldiğinde -ki bu, sanat piyasasının endüstriyelliğine dair bir yorum olarak gizlenmiş bir güvenlik önlemiydi- herhangi bir zil çalmasına ya da kapıyı çalmasına gerek yoktu. Üç inç kalınlığındaki bu canavar, insanın parmaklarını harcayabileceği bir şey değildi.

Ve gerçekten de, işler hemen açıldı.

"Saldırmak mı? Ne yapıyorsun?" diye sordu diğer taraftaki Neandertal.

İngilizce dilbilgisi konusunda ne kadar ilham verici bir hakimiyet. Ve selamlama ona Benloise ve adamlarının bir gece önce West Point'te öldürülenleri kimin öldürdüğünü bilmediklerini de söyledi - aksi takdirde bu istihbarat devinin bu kadar sıradan olmayacağı düşünülebilirdi.

Taktıkları siyah maskeler çok kullanışlı ekipmanlardı. Ve o güvenlik kameralarını devre dışı bırakmak kritik bir taktikti.

Assail dişlerini göstermeden gülümsedi. "Patronunuza verecek bir şeyim var."

"Sizi bekliyor mu?"

"Hayır, beklemiyor."

"Tamam. Hadi."

"Bu arada bu benim ortağım," diye mırıldandı Assail ofis alanına girerken. "Ehric."

"Evet. Anlamıştım. Hadi gel."

Yüksek tavanlı mekânda ilerlerken, beton zemindeki ayak sesleri yukarıdaki açıkta duran kanal ve kablo tesisatına kadar yankılanıyordu. Organize kaos hakkında konuşun. Bir dizi

Kullanılabilir masalar, dosya dolapları ve rastgele büyük boyutlu "sanat" parçaları devasa alanı tıkamıştı. Çalışan yok. Telefonlar çalmıyordu. Benloise'in toptan uyuşturucu işinin meşru yüzü, hava karardıktan sonra kapanıyordu.

Beklendiği gibi.

Onları içeri alan muhafız ikinci kata açılan gizli kapıdan kaybolurken, galeri boşluğunda etrafına hızlıca bir göz attı.

Benloise'in ofisine giden yolda nöbet tutan bir çift muhafız dışında kimse yoktu.

Assail adamlara baktı. Bakışları her zamankinden daha keskindi, ağırlıkları sürekli yer değiştiriyor, elleri sanki sürekli silahlı olduklarından emin olmak istercesine hareket ediyordu.

"Güzel bir akşam, değil mi?" Assail, Ehric'e hafifçe başını sallayarak yorum yaptı.

Muhafızlar donup kalınca, kuzeni küçük bir gezintiye çıkmak için işaret aldı; vampir, çeşitli fallik sembollere dönüştürülmüş parçalanmış gazete kâğıtlarından oluşan bir serginin etrafında dolaşıyordu.

"Biraz soğuk tabii ki. Ama sağanak yağışlar oldukça güzel." Assail gülümsedi ve bir Küba purosunu çıkardı. "Yakabilir miyim?"

Sağdaki, duvardaki lamine bir ilanı işaret etti. "Sigara içmek yasaktır."

"Benim durumumda bir istisna olabilir mi?" Purosunun ucunu kesti ve izmaritin yere düşmesine izin verdi. "Evet?"

Adamın çamurlu kahverengi gözleri aşağıya kaydı. Geri döndü. "Sigara içmek yok."

"Burada bizden başka kimse yok." Çakmağını çıkardı. Üstünü patlattı.

"Böyle bir şey yapamazsın."

Belki de Benloise onları kelime dağarcığı yetersizliği nedeniyle özellikle elemiştir? "Merdiven boşluğunda o zaman?"

Dahi ortağına bir göz attı. Sonra omuz silkti. "Sanırım sorun yok."

Assail tekrar gülümsedi ve bir alev yaktı. "Beni içeri al o zaman."

Her şey çok çabuk oldu. Konuşmayı yapan kişi gövdesini büktü ve kapıyı açan mandalı patlattı; o anda diğeri kollarını vücudundan ayırarak gerinmeyi tercih etti.

Ehric tam arkasındaki krakerin önünde cisimleşti, ellerini onun şaşkın yüzünün iki yanına çırpı ve boynunu kırdı. Gösterişten uzak duran Assail, kalça kılıfından gizlice çıkardığı bıçağı ileri doğru sapladı ve kuralları uygulayan muhafızı doğrudan karnından yakaladı. Bir sonraki hamlesi çakmağını ortadan kaldırmak ve elini adamın ağzının üzerine kapamak oldu - onları ele vermekle tehdit eden homurtuyu bastırdı.

İşleri bitirmek için bıçağı bir sarsıntıyla serbest bıraktı ve yukarı doğru hareket etti.

İkinci bıçak darbesi iki kaburganın arasından doğrudan kalbe saplandı.

Adam bir hışımla yere yığıldı.

"Kardeşine söyle Rover'ı hazırlasın," diye fısıldadı Assail. "Ve bunu yoldan çek. Kan kaybından ölmesi bir ya da iki dakika sürecektir ve ağır nefes alışları duyulabilir."

Ehric temizlik moduna geçerek kalın ayak bileklerinden tuttu ve ölmekte olan adamı dikey ekranlardan birinin arkasına çekti.

Bu sırada Assail gizli merdiven boşluğuna süzülüp purosunu yaktı ve kapının açık kalması için kırık boyunlu muhafızın elini çekerken duman bulutları üfledi. Ehric bir saniye sonra ona katıldı, kendi Küba'sını kabul etti ve arkalarından kapıyı kapatırken aynı şekilde yaktı.

Benloise'i kontrol etmeye giden dilbilimci yukarıdaki tırabzanın üzerinden baktı. "Ne yapıyorsun?"

Yani bu ifade hem bir selamlama hem de bir sorguydu. Bunu bir kenara not etmeli, diye düşündü Assail.

Mavi bir hava üfledi ve kapalı kapı panellerini gösterdi. "Galeride sigara içemeyeceğimizi söylediler."

"Burada sigara da içemezsiniz." Adam sanki ismi söylenmiş gibi omzunun üzerinden baktı. "Evet, tamam." Tekrar arkasını döndü. "Bir dakika içinde geleceğini söyledi."

"Sanırım biz de size katılacağız."

Koruma bu gece pek de iyi gününde değildi, değil mi? Durumu kontrol etmek yerine omuz silkti ve düşmanının kendisine, patronuna yaklaşmasına izin verdi.

Ne büyük bir hediye.

Assail genellikle acele etmezdi ama bu gece öyle olmadı. O ve Ehrich metal merdivenleri hızla tırmandılar.

Hata yaptığını anladığında kaleye giden yolu yarılamıştı. Muhtemelen kokain yüzünden: Tesisin her yerinde video kameralar vardı ve yine de onlar hakkında hiçbir şey yapmamıştı.

"Daha hızlı," diye tısladı nefesinin altından kuzenine. Üst sahanlığa ulaşan Assail muhafızın önünde eğildi.

"Bunu nereye koymamı istersiniz?"

"Bilmiyorum amına koyayım. Sana yakmanı söylememiş olmalı." "Oh, iyi o zaman."

Ehrich, tam zamanında, bir demateryalizasyon daha gerçekleştirerek muhafızın arkasında belirdi. Bir tokatla ağzını kapattı ve muhafızı geri çekti.

Assail'e mükemmel esir hedefini sunuyorum.

Hain bir hamleyle, bıçağını boğazına bir öksürük kadar kolay ve hızlı bir şekilde sapladı. Sonra yine bir sürüklenme vakası yaşandı.

Assail ofis kapısını sonuna kadar iterek içeri daldı. Geniş alanın karşısında, Benloise yükseltilmiş modernist masasının arkasında tek başına oturuyor, yanındaki lambanın ışığı yüz hatlarını Goya'nın en iyi portrelerinden bazılarına rakip olacak şekilde karanlıktan çıkarıyordu.

"...Şu anda kuzeye geliyorum-" Benloise kısa bir süre durdu, yüzü anında donuklaştı. "Sizi geri çağırmama izin verin."

Caldwell'in ilaç toptancısı telefonu o kadar hızlı kapattı ki, ahize yuvasına çarptı. "Sanırım sana beklemeni söylemiştim, Assail."

"Gerçekten mi?" Assail omzunun üzerinden baktı. "Belki de astlarınıza karşı daha açık olmalısınız. Gerçi Tanrı biliyor ya, iyi bir yardımcı bulmak çok zor, öyle değil mi?"

Şık küçük adam taht benzeri koltuğunda arkasına yaslanmış, yüz ifadesi hiç değişmemişti. Bu geceki ısmarlama takım elbisesi, bronz tenini ve koyu renk gözlerini vurgulayan koyu lacivert renkteydi ve her zaman olduğu gibi seyrelmiş saçları alnından geriye doğru taranmıştı. Kolonyasının kokusu ofisin diğer ucundan bile duyulabiliyordu.

"Acele ettirdiğim için özür dilerim," dedi beyefendi o eğitilmiş, ben uyuşturucu satıcısı değilim aksarıyla. "Ama başka bir randevum var."

"Sizi alıkoymaktan kesinlikle nefret ederim." "Peki amacınız nedir?"

Assail bir kez başını salladı ve hepsi bu kadar sürdü. Ehric yükseltilmiş masanın arkasına geçti ve toptancıya kilitlenerek onu ağır sandalyesinden kafasından tutup sürükledi. Bir şok tabancasının ardından Benloise lacivert takım elbisesinin içinde gevşek bir oyuncak bebeğe dönüşmüştü.

Kuzeni adamı itfaiyeci tutuşuyla omzunun üzerinden atarken, hiçbir şey konuşulmadı. Bunun için bir neden yoktu - bunu önceden planlamışlardı: sızma, emniyete alma, uzaklaştırma.

Elbette, Assail'in toptancının amacına ilişkin sorusunu şiddet içeren ayrıntılarla yanıtladığı bir Hollywood filmi çatışması sahnelemek çok daha tatmin edici olurdu. Ancak adam kaçırma ve gözdağı vermenin gerçek dünyası bu kadar çabuk tatmin sağlamıyordu.

Erkeğini elde etmek ve onu elinde tutmak istiyorsan hayır.

Ehric'in peşine takılmasıyla Assail koşmaya başladı, ofisin parlak siyah zeminini geçti ve merdivenleri hızla indi. Galeri alanına geldiklerinde, bir an için

bir duraklama, yaklaşan çatışma sesleri için hızlı bir kontrol.

Hiçbir şey. Sadece bıçaklanan muhafızın boğuk nefesi ve karnındaki yaradan gelen bakır rengi kan kokusu.

Sadece personelin girebildiği kapıdan ofis alanına çıkıyoruz. Masaların ve parçalanmış araba parçalarından yapılmış asılı cep telefonunun yanından geçerek.

Range Rover arka çıkışa o kadar yakın park edilmişti ki neredeyse binanın içindeydi ve Assail emin adımlarla arka koltuğu açtı ve Ehric Benloise'ı bir spor çantası gibi içine attı. Sonra bir çarpma, çarpma, çığlık vakası oldu.

Yola çıkmışlardı ve bir kalp atışından diğerine hız sınırında seyrediyorlardı; Assail ön yolcu koltuğunda, Ehric ise yükleriyle birlikte onun arkasında oturuyordu.

Assail saatini kontrol etti. Geçen toplam süre on bir dakika otuz iki saniyeydi ve güneşin doğmasına daha epey zaman vardı.

Ehric bir dizi kelepçe çıkardı ve bunları "sanat tüccarının" bileklerine taktı. Sonra da o orospu çocuğunu tokatlayarak uyandırdı.

Benloise'in gözleri açıldığında, kötü bir rüyadaymış gibi irkildi.

Assail sonunda kendisine yöneltilen soruyu acımasız bir ses tonuyla yanıtladı. "Sende bana ait olan bir şey var. Ve onu şafak sökmeden bana geri vereceksin yoksa seni hiç doğmamış olmayı dileyecek hale getiririm."

Kocasıyla yaşadığı destansı yüzleşmeden yarım saat sonra Beth, yanında üvey kardeşi ve direksiyonda Fritz olduğu halde Kardeşlik'in Mercedes S600'ünün arkasındaydı. Sedan yepyenydi, taze deri ve cilanın harika kokusu zengin insanlar için aromaterapi gibiydi.

Koklamanın ruh haline hiçbir şey yapmaması çok kötüydü.

Camlı pencereden dışarı bakarken, karlı dağdan aşağıya, dağın eteklerindeki köy yoluna doğru iniş

ağır çekimde ilerliyordu - gerçi belki de bunun nedeni, araba reklamlarının ethosuna göre Vivaldi ya da Mozart olması gereken yolculuğun ses parçasının, Wrath ile yapılan o mutlu küçük sohbetin zehirli tenis maçı olmasıydı.

Kahretsin. Cehennem zebanisi her zaman otokratik olmuştu ve yine bunun hayattaki konumuyla hiçbir ilgisi yoktu: Tacı boş ver; bu onun kişiliğiydi. Ve son birkaç yıldır onun bu tavrını Kardeşler'le, glymera'yla, personelle, hatta televizyon kumandasıyla bile sayısız durumda sergilediğini görmüştü. Ama ona karşı her zaman... yani, itaatkâr değildi. Asla öyle olmadı. Yine de her zaman onun kendisine boyun eğdiğini hissetmişti. Ne isterse, ne zaman isterse ve Tanrı yoluna çıkan aptalı korusun.

Yani evet, çocuk meselesinin de aynı olacağını varsaymıştı - bir bebek sahibi olmanın onun için ne kadar önemli olduğunu göz önünde bulundurarak pes edecekti.

Onun yerine mi? Tam tersi-

Dirseğine yapılan yumuşak bir dokunuş ona iki şeyi hatırlattı: Birincisi, sedanın geniş arka koltuğunda yalnız değildi. Ve ikincisi, sorunları olan tek kişi o değildi.

"Özür dilerim," dedi yüzüne götürdüğüünün farkında olmadığı ellerini bırakırken. "Kaba davranıyorum, değil mi?"

İyi misin? John loş iç mekanı imzaladı.

"Evet, kesinlikle." Adamın ağırlaşmış omzunu okşadı, nöbetlerle ilgili tüm bu olayların onu zorladığını biliyordu: şehre yolculuk, MR, ardından gelecek sonuçlar. "Daha da önemlisi, sen nasılsın?"

Sanırım Doktor Jane tıp merkezine sağ salim varmış.

"Evet." Beth başını sallamak zorunda kaldı, Jane ve insan ortağı Manny Manello'ya duyduğu minnettarlık onu boğuyordu. "Bu ikisi inanılmaz. İnsanların sağlık hizmetleri pahalı ve idare etmesi zor. İkisi bunu nasıl başardı, hiçbir fikrim yok."

Şahsen bunun zaman kaybı olduğunu düşünüyorum. Başını çevirdi. Yani, hadi ama. Bu bölümler ne zamandır bende?

Onlardan hiçbir şey çıkmadı.

"Her şeyi kontrol ettirmek daha güvenli."

John'un telefonu bir bing sesiyle çaldı ve görebilmek için ekranı eğdi. Bu Xhex.

"Yani o da oraya sağ salim varmış?"

Evet. Sert bir şekilde nefes verdi. Bütün bu içeri sürülme olayı çok saçma. Bir kalp atışında yolculuk yapabilirim.

"Evet, ama sıradan bir insansan arabayla gelersin. Yalanı sürdürmek daha kolay, bilirsiniz."

Daha da iyisi, bu saçmalığı bir kenara bırakabilirdik. Biraz güldü. Xhex'i kapıda karşılayan kişi için üzgün olduğumu söyleyebilirim. Tüm hastane kompleksini taramaya hazırdı ve böyle olduğunda? Ona hayır demek istemezsin.

Gözlerinde parlayan saygı iğneleyiciydi. Wrath'ın davranışını düşününce.

"Xhex çok şanslı bir dişi," dedi Beth kabaca.

Tam tersi. Güven bana, neden öyle bakıyorsun?

"Ne gibi?"

Kızarmış gibiydi. Sanki ağlayacakmışsın gibi.

Endişesini elinin tersiyle itti. "Alerjiler. Yılın bu zamanlarında gözlerim hep sulanır. Belki bu gece dışarıdayken biraz Claritin alırım."

Aralık ayında mı? Gerçekten mi?

Uzaklara bakan o olurken, Fritz kırsal düzlük boyunca hızını artırdı. Bir viraja girerken yavaşladı. Diğer tarafa geçtiklerinde yeniden hızlandı. Mercedes her şeyin üstesinden kolaylıkla geliyordu, ultra dolgulu koltuk vücudunun değişimlerini emiyor, ayaklarına hafif bir sıcaklık pompalanıyordu.

Arabanın üzerine "Ambien Edition" sloganını koymalıydılar.

Yine de, herhangi bir rock-a-bye-Benz-y etkisi onun üzerinde boşa gitti.

Gazap'la aralarındaki sorunları çözene kadar hiç uyumayacağına dair bir his vardı -ya da ...

Koluna bir dokunuş daha. Biliyorsun, benimle her şeyi konuşabilirsin.

Beth saçlarını geriye doğru savurdu... ama sonra tekrar omuzlarının üzerinden öne doğru çekti. Bununla nereye gideceğini bilemiyordu. Çok fazla seçenek vardı ama John'un zaten yeterince işi vardı.

Beth. Ciddiyim.

"Bunu seninle birlikte atlatmaya ne dersin-"

Bu bana düşünecek başka bir şey verecek ve şu anda bunu kullanabilirim. Kız cevap vermeyince, "Hadi, lütfen." diye imzaladı. Senin için endişeleniyorum.

"Sen tam bir aşıksın, bunu biliyor musun?"

Ve sen konuşmuyorsun, değil mi?

Bir süre sessiz kaldı. İleride, farların ışığında parlayan "I-87" yazısıyla Kuzey Yolu tabelası belirdi. Eğer Caldwell şehir merkezindeki ilk çıkışa sapmak yerine yola devam ederlerse, yaklaşık bir saat içinde Manhattan'da olabilirlerdi. Daha da güneye inerlerse Pennsylvania'ya, oradan da Maryland ve ...

"Bazen kaçıp gitmek istediğin oluyor mu?" diye sorduğunu duydu.

Xhex gelmeden önce mi? Elbette. Ama şimdi ...

Tanrım, kaçmak istediği kişinin Wrath olduğunu düşünmek.

Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim.

Neler oluyor, Beth.

Uzun bir sessizlik daha oldu, bu sırada adamın onun yararına bazı isim ve fiilleri bir araya getirmesini umduğunu biliyordu.

"Oh, bilirsin, sadece evlilik anı."

Başını salladı. O yollardan geçtim. Berbat bir şey.

"Çok doğru."

Sonunda imzaladı. Darius'un evini kullanabilirsin. Eğer biraz yere ihtiyacın olursa. Bana verdin, ki bu harikaydı. -Ama ben de her zaman yarısının senin olduğunu düşünürüm.

İnsan bölgesinin derinliklerindeki Federal tarzdaki malikaneyi hayal etti ve göğsü yandı. "Teşekkürler, ama ben iyiyim."

Öyle olmasa bile, gitmek isteyeceği son yer Wrath ile aşık olduğu yerdı.

Bazen iyi anılara katlanmak kötü anılara katlanmaktan daha zor olabiliyordu.

En azından bana bir konu verebilir misiniz? Kafam her türlü yöne koşuyor.

St. Francis tıp kompleksine varmaları on beş, yirmi dakika daha sürecekti. Bu garip sessizlikte oturmak için uzun bir süre. Yine de bebek meselesi hakkında konuşmak onun ve Wrath'ın mahremiyetini ihlal etmek gibi görünüyordu... ya da belki de bu sadece gözyaşlarına boğulmak istemediği gerçeğini gizlemek için bir bahaneydi.

"Nöbetleriniz hakkında bir şey hatırlıyor musunuz? Yani, nöbet geçirdiğin zamanları?"

Senin hakkında konuştuğumuzu sanıyordum.

"Öyleyiz." Adam ona bakarken, kadın gözleriyle buluştu. "Bana bir şey anlatıyordun. Yarı yolda bana baktın... ve bir şey söylüyordun. Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Sanki hafıza bankasını kontrol ediyormuş gibi kaşlarını çattı, bakışları odaklanamadı. Gerçekten yapamam... Sadece... Merdivenlerin tepesine çıktım, Wrath'ın çalışma odasına baktım, seni gördüm... ve sonra Xhex beni koridordan odamıza götürene kadar ışıklarım gerçekten geri gelmedi.

"Eski dilde olduğunu söylüyorlar."

John başını salladı. Mümkün değil. Yani, biraz okuyabilirim ve biri benimle konuşursa biraz anlayabilirim. Ama konuşamıyorum.

Saç uçlarında kırık olmadığını bilmesine rağmen saç uçlarını inceledi; köpeklerden biri daha geçen hafta kesmişti.

"Peki, yine de bana söylemek istediğin bir şey var mı?"
Şöyle bir baktı. "Bana karşı dürüst olabilirsin."

Herhangi bir şey. Wrath'ın bir düzine kardeşi var. Benimse sadece sen varsın."

John yine kaşlarını çattı. Hayır, ben-

Ani bir titreme ellerini karıştırdı, her ne imzalıyorsa boğuldu ve sonra koltuğunda geriye doğru sarsıldı, vücudu kaskatı kesildi.

"John!" Beth kardeşine doğru uzandı. "John-oh, Tanrım..."

Gözleri kafasının içinde geriye doğru yuvarlanırken, beyazlar ölüyormuş gibi parlıyordu. "John-geri dön...!"

Sarsılarak ilerledi ve bölmeye vurdu. "Fritz!"

Kâhya dumanlı bardağı bırakırken havladı, "Vur ona -"Yine nöbet geçiriyor!"

Fritz'in şok olmuş gözleri dikiz aynasına çevrildi. "Evet, madam. Derhal!"

Yaşlı uşak gaza bastı ve Mercedes Kuzey Otoyolu'nun giriş rampasını hızla çıkarken John'a yardım etmeye çalıştı. Ancak nöbet onu ele geçirmişti, sırtı bir ramrod gibi dik ve acımasızdı, elleri göğsüne doğru kıvrılmış ve Drakula pençelerine dönüşmüştü.

"John," diye yalvardı çatlak bir sesle. "Benimle kal, John..."

ON ÜÇ

"Bana tekrar geleceğini söyle."

Assail konuşurken Rover'ın ön camından dışarı bakıyordu, hançerinin kabzası sağ elinin kabzasında kilitliydi. Caldwell'in posta kodunun ormanlık sınırlarının derinliklerindeydiler, ağaçların arasından parıldayan evlerin ışıkları yoktu, buzlu, iki şeritli köy yolunda gelen ya da giden başka bir araç yoktu.

Benloise kısa süreliğine kendine gelmiş, ancak tekrar **"bayılmıştı"**.

Bu da yalan olabilir.

"Henüz değil," diye mırıldandı Ehric. "Ama yaşıyor." Uzun süre değil.

"Ve çıplak," diye ekledi dövüşçü.

Assail, kuzeni av bıçağını yere düşürdüğü sırada arkasını döndü. Gerçekten de çıplaktı. Benloise'ın ısmarlama takım elbisesi parçalanmış, ince lacivert kumaşı lime lime olmuş, altındaki ipek gömlek bir ev temizleyicisinin kullanımına bile uygun değildi. Chopard pırlanta saatten altın mühür yüzüğe, baklava dilimli bilezikten kalın altın zincirdeki haça kadar tüm mücevherler de çıkarılmıştı.

Ganimet, GPS sinyalinin kesilmesi için bataryası çıkarılmış bir cep telefonu ile birlikte bir bardak tutucusuna yerleştirilmişti. Kıyafetler olduğu yerde bırakılmıştı.

Belki de gerçekten baygındı. Adamın bu durumla mücadele etmediğini hayal etmek zor.

"Daha ne kadar var?" Assail talep etti.

Ehric, "Tam burası yeterli olacaktır," dedi.

Erkeğin erkek kardeşi frene bastı, vitesi parka aldı ve motoru durdurdu. Assail hemen arabadan indi, etrafına bakındı ve izole olduklarını tekrar teyit etti. Hiçbir evin ışığı yanmıyordu. Trafik sesi yoktu. Hiçbir yerde kimse yoktu.

"Furları kapat."

Yağışların azalması ve ayın tek tük bulutların arasından görünmesiyle birlikte çam ağaçlarının arasından gelen aydınlık fazlasıyla yeterliydi.

Assail hançerini kınına soktu ve eklemlerini kırdı. "Onu kaldırın ve dışarı çıkarın."

Ehric, Benloise'in giysisiz ve topal olduğu göz önüne alındığında, ölü ağırlığı takdire şayan bir ustalıklarla taşıdı, deyim yerindeyse tutacakları olmayan bir bagaj parçasıydı.

Uyuşturucu toptancısı, Rover'ın buz gibi soğuk hatlarına yaslandığı anda kendine geldi ve uyanışını haber veren sarsıntı tüm uzuvlarına yayıldı, kolları ve bacakları bir kuklanınki gibi titredi.

Kuzenler adamı SUV'a doğru sıkıştırdılar ve büyük Ricardo Benloise artık hiç de güçlü görünmüyordu: Süslü takım elbiseleri içinde her zaman otoriter görünürdü, ama o özenle yapılmış ceket ve pantolonların faydası olmadan, sadece büzülmüş oyukların bir derlemesiydi, kaburgaları keskin bir şekilde göze çarpıyordu, yumuşak karnı kemikli kalçalarının üzerinde çıkıntı yapıyordu, dizleri uyluklarından ve baldırlarından daha genişti.

"Zaman kaybetmeyelim," dedi Assail alçak bir ses tonuyla. "Bana onun nerede olduğunu söyle."

Yanıt vermedi. Benloise'ın bedeni zayıf olabilirdi ama zihni, gözleri her zamanki gibi keskindi: Ölümcül bir dezavantaja sahip olmasına rağmen, iradesi bükülmüyordu.

Bu uzun sürmeyecekti.

Assail kolunu kendi gövdesine doğru çekti ve elinin tersiyle adamı kelepçeledi. "Nerede o!"

Benloise'in kafası tokat sesiyle birlikte yana savruldu ve Ehric'in ceketinde kan lekeleri oluştu.

"Nerede o!" Assail toptancıya bir kez daha vurdu, parmak eklemleri devamında acıtacak kadar sert çarpıyordu. "Nerede o!"

Kuzenler tutsak sarkmaya başlayınca onu daha yukarı kaldırdılar.

Assail adamın boğazına yapıştı ve Benloise'in ayakları kardan on beş santim sarkana kadar abalamasına yardım etti. "Seni öldüreceğim. Burada ve şimdi. Eğer bana onun nerede olduğunu söylemezsen."

Benloise'in gözleri dönüp durdu ama sonunda Assail'inkilerle buluştu.

Yine de hiçbir şey söylemedi.

Assail, hava yolu sıkışana kadar tutuşunu sıkılaştırdı. "Marisol. Onu nereye götürdüğünüzü söyleyin."

Benloise'in ağızı oksijen için savaşırken açıldı, ince kolları onları tutan şeye karşı çekildi, bacakları tekmeleyerek topuklarının çeyrek panele çarpmasını sağladı.

"Marisol. Nerede o?"

Gözleri Assail'in gözlerinden hiç ayrılmıyordu; öyle ki, farklı koşullar altında adamın inatılığına saygı duyulabilirdi. şimdi ise hayal kırıklığı için bir paratonerdi.

"Nerede o?"

Assail boştaki eliyle adamın bacaklarının arasına uzandı ve gövdesine sıkıca yapışmış olan taşaklarını büktü.

Yükselen ıglık boğazında kaldı, Assail'in tutuşu sesi susturdu. Çok daha fazlasını yapmak istiyordu ama o piçi öldüremezdi. Henüz öldüremezdi. Eliyle hava yolunu açmasını emrettiğinde, parmakların itaat etmesi bir an sürdü.

Benloise öksürdü ve nefesi kesildi, yarılan dudağından akan kan çıplak göğsüne düştü.

"Nerede o?"

Cevap niteliğinde tek bir kelime bile etmedi.

Bu piç kırılmayacaktı. Ne olursa olsun bu şekilde değil ve Assail'in avucu hançerini almak için kaşınırken, o keskin bıçak konusunda kendine güvenmiyordu.

Orospu çocuğunu öldürmek en nihayetinde istediği şey değildi.

Assail yaklaştı. "Şimdi dikkatle dinlemeni istiyorum. Benimle misin?"

Benloise'in başı dönüyordu ama gözleri açıktı; Assail cipin arkasına doğru gitti. Kapağı açarak galeriye gitmeden önce kaçırdıkları bağlı ve ağzı tıklalı adamı dışarı çıkardı.

Benloise'in kardeşi hiç karşı koymadı. Öte yandan Ehric, Eduardo'nun evinde arkasından gizlice yaklaşmış ve boynundaki kalın bir damara eroin dolu bir şıringa saplamıştı. Adam şimdi de çıplaktı ve vücudunun çok daha fit hali hem daha genç hem de daha kibirli olduğunu gösteriyordu; kas gelişiminin bir ölçüsü üzerinde spreynonluğu vardı.

Assail onu Benloise'in ayaklarının dibine fırlattı.

Sürprizin işleri değiştirmesini beklemiyordu. Ama bundan sonra olacaklar etkileyecekti.

Yaşlı Benloise izlerken, Assail baygın adamı sırt üstü yatırdı, ağzındaki tıkalı çıkardı ve ikinci bir şıringa çıkardı. Kırılgan karnında, acil servislerde aşırı dozda uyuşturucu kullanımıyla mücadeleden yaygın olarak kullanılan panzehir olan Naloxone berrak bir sıvıydı ve iğneyi Eduardo'nun kol damarına batırdığında, pilot ışığının tekrar yanması uzun sürmedi.

Eduardo telaşla uyandı, gövdesi karda sarsılıyordu.

Assail adamın çenesini sert bir şekilde kavradı. Kafasını çevirerek hırladı: "Kardeşine merhaba de, kibar olalım."

Gözleri faltaşı gibi açılan Eduardo hemen İspanyolca konuşmaya başladı ve Assail hançerini çıkarıp yüzüne doğrultarak onu bu dürtüden kurtardı.

"Kardeşinin insanları öldürmek için götürdüğü bir yer var. Neresi orası?"

"Ne olduğunu bilmiyorum-"

Assail adamın üzerine çıktı ve başının üstündeki saçları yakaladı -Eduardo çok fazla ürün kullandığı için yağlı bir karmaşa vardı, ancak fena bir tutuş elde etmeyi başardı. Bıçağı adamın çenesinin altına yerleştirerek yavaşça konuşmaya özen gösterdi.

"İnsanları nereye götürüyor. Özel ve güvenli bir yer olduğunu biliyorum. Evinde değil. Şehir merkezinde değil."

Büyük Benloise kardeş sonunda aceleyle konuştu, kardeşine söylediği kelimeler gırtlaktan geliyor ve kesik kesik nefeslerle noktalanıyordu. Buna karşılık Eduardo'nun gözleri daha da büyüdü ve ne demek istediğini anlamak için İspanyolca bilmeye gerek yoktu: Bir şey söylersen seni kendim öldürürüm.

Assail vücudunu ikisinin arasına koydu ve Eduardo ile göz göze geldi. "Şimdi canını yakacağım."

Bir yer seç, herhangi bir yer.

Assail omuzlardan başlamaya karar verdi. Hızlı bir bıçak darbesiyle bıçağı köprücük kemiğinin altındaki ete sapladı; acı vericiydi ama ölümcül değildi.

Kulakları çıgıllıklardan çınlarken, hançeri yerinde tutmaya devam etti. Ve kabzasını kavradı.

"Nerede o?" Hemen bir yanıt alamayınca bıçağı çevirdi. "Onları nereye götürüyor?"

Daha fazla bükülme. Daha fazla çıgılık.

İşte o zaman Ricardo tekrar konuştu, sesi dramayı keserek mesajını pekiştirdi. Agony kazanacaktı, ancak Assail bundan emin olacaktı.

Geri çekilip sevgili Eddie'ye dinlenmesi ve kendine gelmesi için biraz zaman tanıyarak hançerin kabzasının işkence gören solunuma göre aşağı yukarı hareket etmesini izledi.

Güçlüler nasıl da düşmüştü. Eduardo her zaman şık giyimli bir mali kontrolördü. Ama işte buradaydı, saçları dağınık, gözleri kan çanağı, çıplak tenine kar bulaşmıştı.

Assail ona hala parçalanmakta olan bir yol leşine gösterilen şefkatle baktı. "Onu dinleme. Eğer sen

yaparsan seni yavaş yavaş öldürürüm. Kendini kurtarmanın tek yolu bana bilmem gerekenleri söylemek."

Ricardo sertçe bir şeyler havladı.

"Onu dinlemeyin." Assail gözlerini Eduardo'nunkilere kilitledi. "Konuş benimle. Kendini kurtar."

Eduardo kardeşini görmeye çalışıyordu ama Assail, Eduardo inleyene ve gözleri buruşuk yüzünün arasında saklanana kadar paniklemiş bakışlarıyla pozisyon değiştirdi.

Assail sabrı tükenene kadar ona biraz daha zaman tanıdı. Hançere uzanarak, "Seni tekrar inciteceğim-" diye ilan etti.

"Burası kuzey!" Eduardo bağırdı. "Kuzey yolunda! Kuzeyde! Iroquois Dağı'nın güney tarafında! Araziye giden tek yol tepeden ayrılıyor! Yarım mil gidin, yolu göreceksiniz!"

Cipin karşısında Ricardo patladı, cümlelerin ayrıntıları tercüme edilmediği için kaybolsa bile öfke her hecede belirgindi.

Assail burnundan derin bir nefes aldı. Eduardo'dan gelen hiçbir hile kokusu yoktu. Elbette taze kan ve dehşetin buruk acısı vardı. Ayrıca, Assail'e mahzenden yeni çıkmış kök sebzeleri hatırlatan oldukça dokunaklı bir utanç.

Adam bildiği doğruları söylemişti.

"Ricardo'yu arabaya geri bindirin," dedi Assail huysuzca-

Kuzenler ona uyarken, "Bekleyin," diye seslendi. "Onu geri döndürün."

Assail, Eduardo'nun arkasında duracak ve adamın sarkık gövdesini destekleyecek şekilde yer değiştirdi. Ricardo ile kendisi arasındaki mesafeye bakarak karanlık bir sesle, "Sen benden alıyorsun, ben de senden alıyorum," dedi.

Hançeri omuz etinden kurtararak, bıçağı doğrudan Eduardo'nun boğazına sapladı.

Ricardo başka tarafa bakmaya çalıştı, gövdesi kuzenlerin arasında iki büküm olmuştu.

"Bu sadece başlangıç Ricardo." Assail boğulmakta olan, kanlar içindeki adamı bir çöp gibi iterek yolundan çekti. "Daha yeni başlıyoruz."

Benloise'e doğru yaklaştı. "Bununla birlikte, kardeşinin zayıflığına dair son bir anıya sahip olmanın senin için önemli olduğuna inandım. Düşünsene, eğer senin kadar güçlü olsaydı, onurlu bir şekilde ölebilirdi. Ne yazık ki onun kaderi bu değildi."

Assail öndeki yolcu koltuğuna oturdu. Kokain şişesini aldı.

Her bir burun deliğine iki kaşık dolusu çekerken, kuzenler Ricardo'yu arka bölmeye koydular ve koli bandının sökölürken çıkardığı gıcirtı, akrabalarının işleri ne kadar güvenli hale getirdiğini kanıtladı.

Assail uzanıp tepesindeki ışığa tıkladığında, üzerinde üç kırmızı As işareti olan bir New York eyalet haritasını açtı ve nereye bakacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Ehrich direksiyona geçti ve iPhone'unu Assail'in yüzüne tuttu. "Beş saatlik bir yolculuk."

Assail'in kafası uğıldamaya başladı. Benloise gözaltındayken bile Marisol'a yapılanlardan dolayı dehşete düşmüştü. Beş saat çok uzundu. Zaten gitmiş olduğu yirmi dört saatin ışığında çok uzun bir süreydi.

Kahretsin, Benloise neden bu kadar stratejik olmak zorundaydı? "O halde yola koyulmalıyız," diye homurdandı Assail.

ON DÖRT

Commodore tartışmasız Caldwell şehir merkezinde yaşanacak bir yerdi. Yirmi kattan fazla yükselen apartman binası Hudson Nehri'ne bakıyordu ve geniş blok dairelere bölünmüştü; bu daireler geniş metrekarelerin yanı sıra son teknoloji ürünü mutfak ve banyolara sahipti. Tabandan tavana cam pencereler, dört yöne bakan manzaranın, sahiplerinin mekânlara koyduğu her şey kadar dekorun bir parçası olduğu anlamına geliyordu ve Manhattan'dan uzaklaşmak isteyen ünlülerin buraları sığınak olarak kullandığına dair söylentiler vardı.

Bu arada, tepede bir helikopter iniş meydanı bile vardı.

iAm on sekizinci katta indi ve sağa döndü. Yaklaşık yüz metre ilerledikten sonra üzerinde 18A yazan kapının önünde durdu ve beş yıl önce taşındıklarında kardeşiyle birlikte taktırmakta ısrar ettikleri bakır kilidi açtı.

Üç bin metrekarelik apartman dairesine girerken, cilalı zeminde kilim olmamasına ve modernist mobilyaların sadece stil açısından değil, miktar açısından da minimal olmasına rağmen Merrell'leri fazla ses çıkarmadı.

Kahretsin... o manzara hala muhteşemdi. Özellikle de bu şekilde, gece vakti ve içeride ışıklar yanmıyorken: Şehir akşam yüzünü gösteriyordu, gökdelenlerin açık bırakılmış ışıklarından ikiz köprülerin çift kemerlerine, aşağıda kıyıya yakın hareket eden kırmızı stop lambaları ve beyaz farlardan oluşan şeritlere kadar her şey pırıl pırıldı.

Caldie'nin kalbinin, zenginlik kadar yoksulluğun da olduğu kirli bir yer olduğunu unutmak o kadar kolay ki: Buraya,

Gerçeklikten yalıtılmış, siren sesleri ve çöp kokusu çok uzaktayken, 518'in sterilize edilmiş versiyonuna inanmak cazip geliyordu.

Ama o aptal değildi.

Yolun karşısında terasa açılan sürgülü cam kapılar vardı ve ışıklara vurduktan sonra karşıya geçip birini açtı, soğuk bir rüzgâr içeri girip içerideki havasız havayı tedirgin etti. Ziyaretçisinin gelmesine daha bir saat vardı ama evin yaşanmış görüldüğünden emin olmak istiyordu. Açık mutfğa geri dönerek, zaten temiz olan birkaç tabağı lavabonun yanındaki rafa yerleştirdi ve tezgâhı bir iki kaşıkla... bakalım... kirleterek biraz dağınıklık yarattı. Yarısı yenmiş, bayat bir paket Cape Cod patates cipsi. Göz gezdirdiği ve Trez'in hoşuna gidecek bir ceketin bulunduğu sayfayı açık bıraktığı bir GQ sayısı.

Sonra kahveyi başlattı.

O ve kardeşinin buraya geri dönmeye hiç niyetleri yoktu ama burayı ayakta tutmak zorundaydı çünkü s'Hisbe'nin taşındıklarını bilmemesi önemliydi: Caldwell'de bir arama ekibinin olması bir değer katmayacaktı. Özellikle de bir şekilde Kardeşlik'in malikânesine bir ziyaretle sonuçlanırsa-

iAm cam kapıya doğru döndü. Terasta, gecenin karanlığından bir hayalet gibi bir figür belirmiş, cübbesi sert rüzgârda savrularak binanın kaygan kenarına tırmanmıştı.

"Hoş geldiniz," diye seslendi iAm baş rahibe düz bir tonda. "Erkencisiniz."

Tamam, hangisi zamanın nasıl geçtiğini anlamadı?

Figür kapının önüne geldi, öylesine kontrollü ve yumuşak bir şekilde yürüyordu ki, bir hover pad üzerinde olduğuna yemin edebilirdiniz.

"Davetli miyim?" diye kuru bir ses geldi. iAm'in kalbi tek bir atım attı. Kahretsin, bu baş rahip değildi.

Baştan ayağa her yerini örten cüppeleriyle, kendisine kimin geldiğini bildiğini varsaymıştı.

Bu daha kötüydü. Çok daha kötüydü.

Celladın kukuletası onu uyarmış olmalı.

"Evet, öyleyim, öyleyim." O iğrenç gülümsemeyi neredeyse duyabiliyordunuz. "Ne aliterasyon ama."

"Evet, içeri gel," dedi iAm, bir elini ceketinin altına sokarak. Bir hareketle Glock'unun dipçiğindeki kılıfın kayışını serbest bıraktı. "Seni evimde hiç beklemiyordum."

"İlginç. Bu kadar saf olduğunu düşünmemiştim." Erkek içeri girebilmek için eğilmek zorunda kaldı. "Bu da kardeşinin değil mi?"

Tanrım, tek düşünebildiğim Azrail'di.

Öte yandan, S'Ex, Gölge Kraliçe'nin infazcısı olarak, bir ya da iki mezarlığı dolduracak kadar çok şey öldürmüştü. Ve ölüm getirmek için yaratılmıştı. Erkek olanın boyu iki metre, kilosu da üç yüzün üzerindeydi. Ve kukuletanın altından gelen o ses? Saf kötülük.

"AnsLai'yi içeri almadığını duydum," dedi sürgüyü kapatırken. "Çok duygulandım."

"Olmayın. Aslında, baş rahip buranın insanlarla temasımız yüzünden çok kirlendiğini düşündü. Kahve?"

"Sanki bu bir randevu mu?" Baş rahibin aksine, s'Ex'in mahkeme kurallarına veya s'Hisbe üyeleri arasında gözlemlenen resmiyete sabrı yoktu. Yine de yüce hükümdar onu cazibesi için yanında tutmuyordu. "Ve evet, neden olmasın. Beni beklemen fikri hoşuma gidiyor."

iAm azı dişlerini gıcırdattı ama sinirlenmeyecekti. S'Hisbe, baş rahip yerine bu adamı göndererek çıtayı yaklaşık bin mil yükseltmişti, yani işler zaten kötü başlamıştı.

Granit tezgâhın etrafından dolaşarak camlı dolaptan iki fincan aldı ve piçin kendi fincanında süt istemediğini umdu. Kahve makinesinin fokurdayarak ve tıslayarak devrinin sonuna gelmesini beklerken, aklına gelen son şey

S'Ex'in gelip bir tabureye oturması bekleniyordu.

-Normalde infazcı mekânı kapatırdı. Ne yazık ki, bu muhtemelen çoktan yaptığı anlamına geliyordu.

"Demek sen ve kardeşin son zamanlarda meşguldünüz." s'Ex devasa kollarını tezgâhın üzerine koydu ve onlara yaslandı. "Peki, siz?"

"Şu elbiseyi çıkarır mısın?" iAm yüzünü örten ağın içine baktı. "Gözlerini görmek istiyorum."

"Ne kadar romantik."

"Yakınından bile geçmez."

"Biliyorsunuz, talepler söz konusu olduğunda dayanacak bir ayağınız yok."

"O lanet başlığı takmaktan nefret ediyorsun. Öne çıkma."

"Bazı insanların aksine, görev kıçımı acıtmıyor."

"Saçmalık."

Kısa bir duraksama, ona bir seviyede başarılı olduğunu söyledi. Ama bu uzun sürmedi. "Kahve bitti. Benimkini getirir misin?"

iAm, gergin çenesinin görünmemesi için arkasını döndü. "Şeker?"

"Ben zaten yeterince tatlıyım." Evet. Doğru.

iAm iki bardağı da getirdi. "Eğer bunun için pipet istiyorsanız, işiniz bitti. Üzgünüm."

s'Ex, başlığını hızlı ve telaşsız bir şekilde sallayarak kendini gösterdi - o şeyin otuz kilo ağırlığında olması gerektiği gerçeğine rağmen.

Ve evet, altında tam olarak hatırladığım şey vardı. Koyu, koyu bir ten. Kurnaz siyah gözler. Törensel tıraş desenleri olan bir kafa. Boğazından aşağı inen ve etinin her santimetrekaresinde devam eden beyaz dövmeler.

Not: O dövmeler mürekkeple yapılmadı. Zehirdi, deriye öyle bir şekilde enjekte edilirdi ki dermis öldüğünde "rengi bozulurdu". Çoğu erkek, erkekliğini kanıtlamak için koluna küçük bir tane yaptırırdı ve günlerce hasta olurdu. Hiç kimse ama hiç kimse S'Ex'in yaptığına benzer bir şey yapmadı.

Piç herif tam bir canavardı. Özellikle de gülümsediğinde - her nedense, muhtemelen aşırı testosteron yüklemesi yüzünden, dişleri her zaman tamamen aşağı iniyordu.

"Şimdi mutlu musun?" diye mırıldandı.

"Ben o kelimeyi kullanmazdım." iAm kupasının kenarından bir yudum aldı. "Peki bu onuru neye borçluyum?"

Ya da bu olayda olduğu gibi taşaklara tekme.

s'Ex biraz gülümsedi - ki bu onun tam sırtışından daha kötüydü. "Demek sen ve kardeşin meşguldünüz."

"Bunu zaten söyledin."

"Sizi burada birkaç kez ziyaret ettim. Özel bir şey değil, sadece bir iki kez uğradım. Siz ikiniz son zamanlarda burada takılmıyorsunuz. Dişilerle mi meşgulsünüz?"

"Çalışıyorum."

"Gece ve gündüz, o zaman. Vay canına... Para konusunda endişeli misin? Krediye ihtiyacın var mı?"

"Senden değil. Vig'i karşılayamam."

"Çok doğru." Siyah gözlerini kendi gözlerine dikti. "Peki sen neredesin?"

"Buralarda. Belli ki şimdi buradayım."

"Artık burada yaşadığını sanmıyorum."

"O zaman neden bana ait bir şeyin üzerinde oturuyorsun?" "Eminim odana girdiğimde dolap boştur."

"Ve sanırım haneye tecavüz de 'uçuşlarınızın' bir parçası - tabii tarzınızı değiştirmediyse."

s'Ex geri çekildi ve kollarını cüppesinin altında kavuşturdu. "Şimdi buraya girip etrafı koklamak gibi bir şey yaparsam ne kadar kaba olurum. Bu düşünülemez bile."

"Bunu yapmadığını mı söylüyorsun?" iAm gözlerini devirdi. "Gerçekten mi?"

"Hayır. Ya da yalan söylüyor olabilirim. Tıpkı senin artık burada yaşamak konusunda söylediğin gibi."

"Belki de biz dışarıdayken gelmişsinizdir."

"Tamam, bu geceye bakalım. Neden ceketini giyiyorsun? Tezgahtaki kaşıklar neden temiz? Oh, ve şu dergi? Geçen ayın dergisi. Ve yine de sanki yıllardır açılmış gibi."

'okuyordum'." Tırnak işareti bile yaptı. "Ve zaten açılmış bir cips poşeti kileri doldurmaz."

Lanet olsun. "GQ bölgede kaçak değil mi?"

s'Ex tekrar gülümsedi. "Ekselansları beni mutlu etmeyi seviyor. Ne diyebilirim ki?"

Ya öyle ya da kraliçenin kendisi adamdan korkuyordu.

iAm göz kapaklarını yarıya indirdi. "Konuş benimle."

"Ben öyle sanıyordum. Yoksa işaret dili kullanıyorduk da ben mi kaçırdım?"

Ancak infazcı ciddileşti, kaşlarını çatarak kupasına baktı ve kıpırdamadan durdu.

Sessizlik uzadıkça işler daha da garipleşti. s'Ex zaman kaybetmezdi ve sabrı yoktu - olağanüstü bir şekilde, herif bir testere kadar kararlıydı.

iAm iki nedenden dolayı bekledi: Birincisi, başka ne seçeneği vardı ki? İkincisi, artık buna alışmıştı.

Trez'in pisliği sayesinde, yapabileceğim bir şey yok konusunda ustalık dersi almıştı.

s'Ex'in gözleri tekrar oraya kaydı. "Baş rahip sana Trez'in zamanının dolduğunu söylemeye geliyor. Kraliçe kendisine vaat edilen şeyi istiyor ve kızı da onu kabul etmeye hazır. Bu noktadan sonra herhangi bir gecikmenin ölçülebilir yansımaları olacak. Bu yüzden, yalan yok, kardeşini yola getirmenin bir yolu varsa, bunu yap. Şimdi."

"Sana onu öldürtecek, değil mi?" dedi iAm acımasızca.

İnfazcı başını salladı. "Henüz değil. Ailenle başlayacağım. Önce annenle. Sonra babanla. Ve bu hiç hoş olmayacak." Erkeğin bakışları hiç değişmedi. "Onu bağlamam ve önce kafasını tıraş etmem emredildi- sonra ona tecavüz edeceğim ve yavaşça kanaması için onu keseceğim. Baban tüm bunları izleyecek ve sonra ona yapacağım şey daha kötü olacak. Eğer onları herhangi bir şekilde onurlandırırsan, kardeşinle konuş. Onu Bölge'ye götür. Doğru şeyi yapmasını sağla. Onu yakalayana kadar durmayacak ve açıklığa kavuşturalım, işimi yapmakta tereddüt etmeyeceğim."

iAm ellerini granit tezgâha dayadı ve kollarına yaslandı. Ailelerinin durumu Facebook'taki tabirle biraz karışık. Ama bu onların ölmesini ve/veya saygısızlığa uğramasını istediği anlamına gelmiyordu.

S'Ex ayağa kalkıp cellat kukuletasını omzuna asarken, iAm kendi kendine "Kahvene dokunmamışsın" dediğini duydu.

"Onu zehirlemiş olabilirsin." İnfazcı omuz silktili. "Kimseyle işimi şansa bırakmam, üzgünüm."

"Akıllı." iAm erkeği ölçtü. "Ama sonra, sen gerçek bir profesyonelsin."

"Ünümün iyi bir sebebi var, iAm."

"Biliyorum." Nefesinin altından küfretti. "Çalışmalarınızın farkındayım."

"Tetiğimi çekme. Benim ailem yoktu, keşke olsaydı. Bunu dört gözle beklemiyorum."

"Lanet olsun, bu bana bağlı değil." iAm iki yumruğunu birden sıktı. "Dürüst olmak gerekirse Trez'in umurunda olacak mı bilmiyorum. Onlardan nefret ediyor."

s'Ex başını salladı. "Bu iyi bir haber değil. Hiçbiriniz için."

"Neden başka birini bulamıyor ki?"

"Yerinde olsam soracağım bir soru değil." s'Ex dairenin etrafına bakındı. "Bu arada güzel bir yer. Tam benim tarzım -Ve buradayken manzaranın tadını çıkarıyorum."

iAm bu derin sesteki tuhaf ton karşısında gözlerini kıstı. Orospu çocuğu... "Anlıyorsun, değil mi?"

"Ne? Biri nasıl olur da Bölge'den çıkmak ister. Kendi hayatını yaşamakta özgür olmak için." S'Ex'in yüzü aniden bir maskeye dönüştü. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

İnfazcı arkasını döndü ve sürgüye doğru ilerledi. Hareket ettikçe cübbesi arkasında dalgalanıyor, vücudu bir avcının zarafetiyle yer değiştiriyordu.

"s'Ex."

Erkek omzunun üzerinden baktı. "Öyle mi?"

iAm uzandı ve misafiri için doldurduğu kahveyi aldı. Dudaklarına götürerek uzun uzun ve sertçe içti, midesinde yanarak ilerlerken bile bir dikişte bitirdi.

Boş bardağı yerine koyarken, infazcı eğildi. "Çoğu kişiden daha onurlusun, ben. Bu yüzden sana geldim. Aslında senden hoşlanıyorum - bu sana bu geceden daha fazla yardımcı olmayacak."

"Minnettarım."

İnfazcı, sanki anıları daha sonrası için saklıyormuş gibi etrafına bakındı. "S'Hisbe'ye dönersek, işleri geciktirmek için elimden geleni yapacağım ama bu senin sorumluluğunda. Boynu ilmikte olan kardeşin olabilir ama onu gitmesi gereken yere götürmesi gereken kişi sensin."

"O temiz değil,

farkındasınızdır." "Nasıl yani?"

"İnsanları beceriyordu. Birçoğunu."

s'Ex başını geriye attı ve güldü. "Umarım öyledir. Dışarıda olsaydım ben de isterdim."

"Eminim kraliçeniz böyle hissetmeyecektir."

"O senin de hükümdarın ve yerinde olsam bu kozu oynamazdım." s'Ex işaret parmağıyla uzakları gösterdi. "Onu bir arınma sürecinden geçirecek ve eğer hayatta kalırsa -ki bu kesin bir sonuç değil- asla eskisi gibi olmayacak. Onun aşk hayatı hakkında çeneni kapatmalısın, inan bana. Ve AnsLai geldiğimi bilmiyor. Bu bizim küçük sırrımız olarak kalsın, olur mu?"

İnfaz memuru dışarı çıkıp gözden kaybolduktan sonra, iAm içeri girip kapıyı kapattı. Ardından doğrudan açık alanın en ucundaki bara ilerledi ve kendine bir burbon doldurdu.

Görünüşe göre Trez'in hapisten çıkış kartında bir delik vardı: Seks bağımlılığı umdukları gibi bir şey olmayacaktı.

Harika.

Ya eski sevgilisi buraya gelmeseydi ve ona tüm o sevişmeleri QT'de tutmasını söylemeseydi? Ne olacağını sadece Tanrı bilirdi.

oldu.

Temizliği duymamıştı bile ama tahmin edebiliyordu.

Kesin olan bir şey vardı: Bir milyon yıl geçse de o taş kalpli cellada borçlu kalacağını hiç düşünmemişti. Görünüşe göre Bölge'nin kısıtlamalarından çekinen tek kişi Trez değildi.

Soru şuydu... şimdi ne olacaktı. Ve baş rahip gelmeden önce bunu çözmek için yaklaşık on dakikası vardı.

ON BEŞ

"Seni tekrar görmeyi hiç beklemiyordum. Şehri terk ettiğini söylediler."

Francis'in Nöroloji Şefi bilgisayar ekranına eğildiğinde, adam kendi kendine konuşuyor gibiydi. Manny Manello ona cevap vermediği gibi, umurunda da değilmiş gibi görünüyordu.

Beth kendisi de bir göz atmak için biraz daha yaklaştı - gerçi monitörde kardeşinin beyninin birden fazla görüntüsünün olması onun için bir şey ifade etmiyordu. Yine de beyaz önlüklü, etkileyici referanslara sahip bu adamın olaylara farklı bir açıdan baktığını umuyordu.

Sıkışıp kaldıkları loş antre, Uzay Yolu bölümlerinden fırlamış gibiydi; yüksek teknoloji ürünü ekipmanlar vızıldayıp yanıp sönüyor, öteki odadaki devasa MRI makinesi kalın bir camekânla ayrı tutuluyordu. Ve aslında, o banko konsolun önünde oturan nörolog, bilgisayar ekranlarına, klavyelere, bir ya da iki telefona, başka bir dizüstü bilgisayara bakarken Teğmen Sulu'ya benziyordu.

Nörolog dalgın bir şekilde "Bu son nöbet ne kadar sürdü?" diye sordu.

John ona bakarken Beth, "Yaklaşık on beş dakika," diye cevap verdi.

"Herhangi bir uyuşma veya karıncalanma var mı?"

John başını salladığında Beth, "Hayır. Hiçbir şey." dedi.

John yaklaşık on dakika önce içi boş çörekten çıkmış ve hastane kıyafetlerini değiştirmişti.

nispeten zararsız görünen kot pantolonu ve Giants tişörtüyle.
Bu

Vücuduna kontrast pompalayan serum kolundan çıkmıştı, iğnesinin yerinde küçük beyaz bir yara bandı vardı ve shitkicker'ları tekrar takılmıştı.

Silahlarını evde bırakmıştı.

Ancak Xhex onun yanında dururken tamamen doluydu, siyah Nike beyzbol şapkasını gözlerinin üzerine kadar indirmişti. Diğer destek Payne'di, siyah giyinmiş ve John'un karısının giydiği türden bol bir ceket giymiş olan savaşçı.

Beth kendi Bos Sox şapkasını yeniden çıkardı. İnsanların dünyasında onu gören olmamıştı ve hastanede özel olarak kimseyi tanımıyordu ama bu yolculuğu daha da karmaşık hale getirmek için bir neden yoktu.

Tanrım, lütfen her şey yoluna girsin, diye düşündü doktor tüm görüntüleri tekrar gözden geçirirken.

Hemen arkasında, adam farkında olmasa da, Doktor Jane de omzunun üzerinden siyah-beyaz resimlere bakıyordu; tam bir hayalet modundaydı.

Ne kadar çok göz, o kadar iyi.

"Ne görüyorsun?" Manny talep etti.

Hakkını yemeyelim, nörolog iyice hazır olana kadar geri dönmedi ve nihayet kalabalığın karşısına çıktığında John'a hitap etti.

"Orada görebildiğim kadarıyla anormal bir şey yok."

Kolektif rahatlama iç çekişi başladı. Ve John'un yaptığı ilk şey Xhex'in sıkı bedenini kavrayıp onu kendine çekmek oldu, dünya ikisi için de açıkça yok oluyordu.

Beth onları izlerken iyi habere odaklanması gerektiğini biliyordu. Bunun yerine tek düşünebildiği, kardeşinin beyinde bir tür emboli, tümör ya da Tanrı bilir ne tür bir dehşet olup olmadığını öğrenmeyi beklerken yalnız olduğu değil, kocasıyla arasında yakın zamanda ortadan kalkmayacak olan kocaman, mecazi bir pembe fil olduğuydu.

Pembe. Bebek kız rengi gibi.

Belki de değildi. Belki de soluk maviydi. "Tüm beyin yapısı normal..."

Doktor, başını sallayan Manny için neyse ki bir anlam ifade eden bir sürü doktor konuşmasına başladı. Ama çifte kumrular tüm bunları görmezden geldiler ve kendi içlerine kapanıklıkları aslında görülmesi gereken güzel bir şeydi.

En azından rahatlama gözyaşları üzüntü gözyaşlarıyla karışana ve Beth için her şey dalgalanana kadar.

Kendini affettirme zamanı.

Bir telefon görüşmesi yapmakla ilgili bir şeyler mırıldanarak koridora çıktı. Görüntüleme tesisi, St. Francis'in birçok binasından birinin bodrum katında izole edilmişti ve dışında hiçbir şey olmuyordu: nakledilen hastalar yoktu, malzeme arabaları geçmiyordu, yumuşak tabanlı ayakkabılarla etrafta koşuşturan personel yoktu.

Başını ellerinin arasına alarak poposunu duvara yasladı ve yere doğru kaydı. Tanrıya şükür John iyi görünüyordu. Yani ailesinin en azından bir kısmı iyiydi.

-

Bunu duymanızı ve bunun Tanrı'nın dürüstlüğü olduğunu bilmenizi istiyorum. İhtiyacın olduğunda sana hizmet etmeyeceğim. Asla ...

Kahretsin, diye düşündü gözlerini ovuştururken. Şimdi eve dönüp tüm bunlarla uğraşmak zorundaydı.

Kısa bir süre sonra grup komuta merkezinden çıktı ve John'un taraması karşısında rahatlamış görünmemeye çalışarak ayağa kalktı.

Nörolog elindeki çeke bakıyor ve başını sallıyordu. "Tanrı aşkına, Manello. Piyangoyu mu kazandın?"

Sayılır. Darius'un yatırımları sayesinde, nöroloji bölümüne bağış olarak elli bin dolar vermek hiç de zor olmadı.

Düşünsenize, beyaz önlüklünün tek yapması gereken kardeşini yaklaşık yarım saat boyunca ping makinesine sokmaktı.

"Bizi içeri aldığınız için minnettarım," diye mırıldandı Manello.

Doktor çeki katlayıp cebine koyarken John'a döndü. "Evet, hâlâ nöbet önleyici ilaçları öneriyorum.

ama onlara karşı kararlıysanız, size söyleyebileceğim tek şey, ne zaman ve nerede olduğunu takip etmeye çalışın. Bir düzen olup olmadığına bakın - belki vardır, belki yoktur. Ve bana ihtiyacın olursa burada olduğumu bil. Söylediklerimi unutmayın, hiçbir şey göremiyor olmam tehlikeyi atlattığınız anlamına gelmez. Ataklar oluyor çünkü yanlış giden bir şeyler var. Nokta."

"Sağ ol dostum." Manello elini uzattı. "Sen en iyisisin."

Eski meslektaşları el çırttı. "Her zaman ve bunda ciddiylim. Ve... biliyorsun, eğer geri dönmek istersen seni hemen kabul ederler. Burada özleniyorsun."

Manny'nin gözleri Payne'e kaydı ve dudaklarına çarpan gizli gülümseme bir başka awww kaynağı oldu.

"Hayır. Şimdi iyiyim, ama teşekkürler."

Gevezelik. Gevezelik. Eski güzel günler. Güle güle. Tekrar teşekkürler.

Ve sonra vampir grubu bir kez daha insan grubundan ayrıldı, Manny onları birbirinin tıpatıp aynısı gibi görünen çıplak kiremitli koridorlardan oluşan bir labirentin içinden geçirdi - öyle ki kaybolmuş olduklarına ikna olmaya başladı. Yanlış. Ya öndeki adamın ön lobuna bir pusula yerleştirilmişti ya da burada çalıştığı on yılı çok iyi hatırlıyordu - çünkü sonunda zemin seviyesine ulaştılar ve girdikleri döner kapılardan çıktılar.

Fritz kaldırımın kenarında bekliyordu, siyah üzerine siyah kocaman Mercedes'i bir diplomata aitmiş gibi görünüyordu. Arabanın bu kadar kullanışlı olmasının bir başka nedeni de buydu: İnsanlar, sanki içinde yaşayanlar gerçekten önemli ya da ağır silahlı kişilermiş gibi, ona bulaşmama eğilimindeydi. Fritz dur işaretlerinde ve kapalı otoparklarda hiç görmediği kadar çok el sallıyordu. Yine de arabayı hareket ettiği yönün tam tersine sürüyordu.

Yaşlı uşağın kurşun ayağı yoktu. Lanet şey tungstenden yapılmıştı-

Şimdi geri dönelim mi? John onun yüzünün önünde imza attı, belki de onun dikkatini çekmeye çalışıyordu.

"Özür dilerim." Saçlarını geriye doğru itti. "Xhex ile gitmek istemiyor musun?"

"Ben kulübe gidiyorum," dedi kadın. "Trez dışarıdayken tuzakları kontrol etmem gerekiyor."

Ve bu iyi, makul bir bahaneydi - grup arasında paylaşılan yan bakışları görmezden gelmek imkansızdı.

"Bu benimle ilgili değil," diye mırıldandı.

Tabii ki değil, John imzaladı. Benimle gelerek bir iyilik yapıyorsun. Bilirsin, bana eşlik etmek için.

Fritz dışarı fırlayıp onun için kapıyı açmaktan çok mutluydu ve sedanın arkasına doğru eğildiğinde Manny'nin Payne'i öptüğünü ve John'un Xhex ile dudak dudağa olduğunu gördü.

İçini bir korku dalgası kapladığında, kocasıyla yüzleşmek yerine sarhoş olmayı düşündü. Tek sorun, bunun hiçbir şeyi çözmeyecek olmasıydı ve ayrıca, içki içen kadınlardan her zaman nefret etmişti. Bundan daha çirkin ya da daha acınası bir şey olamazdı.

John diğer taraftan bindi ve sonra Mercedes, porte cochere'in altından çıkan şeridi takip ederek tıp merkezinin etrafından dolaşan yola doğru süzüldü. ACİL SERVİS, FARNSWORTH REHABİLİTASYON VE YARDLEY OMURGA MERKEZİ gibi tabelalarla, gerçekten ziyaret etmek istemediğiniz kasabalara çıkışları olan bir otoyol gibiydi.

Yanındaki erkek kardeşi, sanki o bir Bir dinamit lokumuydu ve her şey teknik olarak patlamadan önce ne kadar fitil kaldığını ölçüyordu.

"Ben iyiyim."

Tamam, basmayacağım. Ama burada.

"Ha?" Sorusuna beyaz bir mendil uzatarak cevap verdi. "Neden ihtiyacım var-"

Muhteşemdi. Ağlamaya başlamıştı.

Gerçekten, gerçekten harika.

Ağladığının farkında olmadığı gözyaşlarını silerken başını salladı ve her şeyin uçup gitmesine izin verdi: "Bir bebek istiyorum."

Vay canına... bu harika, kardeşi imzaladı. Bu- "Aslında bir kabus. Gazaptan hayır gelmez."

Kardeşi ağzını açtı.

"Evet. Hemen hemen. Ayrılmadan hemen önce öğrendim."

Tanrım, gelmemeliydin.

"O evden çıkmam gerekiyordu. Ve sana yardım etmek istedim."

Şey... Wrath muhtemelen senin için endişeleniyordur. Bu kadınlar için korkutucu bir şey. Bunun üzerine yüzü gerildi. Yani, Xhex çocuklardan hoşlanmıyor ve sana söylemeliyim ki, rahatladım.

Elindeki pamuklu kareyi bükerek başını arkaya yasladı. "Ama ben riskleri üstlenmeye hazırsam, onun da bunu kabul etmesi gerektiğini düşünüyorum. Bu arada, sağlığım için endişelendiğini de söylemedi. Sadece 'Sana hizmet etmiyorum' dedi. Nokta."

John nefesinin altında ısıklık çaldı.

"Biliyorum. En iyi anımız değil." Tekrar kardeşine baktı. "Seni ve Xhex'i çok kıskanıyorum. Çok uyumlusunuz."

Ha! Bizi bir yıl önce görmeliydin. John omuz silkti. Başaracağımızı sanmıyordum.

"Gerçekten mi?"

Kahretsin, evet. Dövüşmek için dışarı çıkmak istiyordu ve bu benim için sorun değildi - ta ki yaralanabileceğini gerçekten fark edene kadar. Elini beyninin yanında daire içine aldı. Kafamın içine etti. Yani, bir erkek olarak, siz kadınların takdir edebileceğini sanmadığım bir şekilde, kadınınız sizin olayınızdır. Xhex söz konusu olduğunda, onun güvenliğiyle ilgili duygularımı, düşüncelerimi ve eylemlerimi tam anlamıyla kontrol edemiyorum. Bu bir tür psikoz.

Kız cevap vermeyince, dikkatini verdiğinden emin olmak için koluna dokundu. Senin yaptığına çok benziyor.

ve Wrath ile uğraşıyor. Evet, "Mesele çocuk" diyebilirsiniz ama dişilerin ölüm oranlarına bakınca? Ona göre bu muhtemelen senin hayatta kalmanla ilgili ve bunu herhangi bir erkek ya da kız çocuğuna tercih ediyor.

Tanrım, belki de bu onu bir sürtük yapıyordu ama... gerçekten de Wrath'ın tarafını görmek istemiyordu. Özellikle de bu kadar mantıklı bir şekilde ifade edilmesini... Tabii erkeğinin böyle hissettiğini varsayarsak.

Hâlâ çok incinmiş ve öfkeliydi.

"Tamam, iyi, belki hepsi doğrudur. Ama sana bir soru sorayım: Xhex bir çocuk isteseydi onu reddeder miydin?" Cevap vermeyince Beth, "Gördün mü? Reddetmezdin." dedi.

Teknik olarak, cevap vermedim.

"Yüzünde."

Evet, ama benim için "her neyse" demek kolay, çünkü o istemiyor. İsteseydi belki daha farklı hissederdim. Riskler gerçek ve tıbbi yönetimin yapabileceği çok şey var.

"Hâlâ benim bedenim, benim kararım diyorum."

Ama onun öncelikli endişesi sizsiniz. Yani oy hakkı var.

"Oylama bir şeydir. Kraliyet vetosu başka bir şey." Tekrar başını salladı. "Ayrıca, eğer sen bağlı bir erkeğin pozisyonunu ifade edebiliyorsan? O da öyle yapmalı. Sırf Kral olduğu için bir geçiş hakkı yok." Yüzleşmeden ses kesitleri geldikçe midesi bulanıyordu. "Onun çözümü bana ilaç vermek. Sanki bir tür hayvanmışım gibi. Ben sadece... Bunun üstesinden gelebilir miyim bilmiyorum."

Belki de biraz ara vermelisin. Mesela... o kadar sinirlenmeyene kadar uzaklaşmalısın. Sonra geri gel ve konuş.

Elini karnına koydu ve şimdi orada olan yağ dolgusunu ölçerken, kışının üzerinde oturup Layla ile dondurma yediği için kendini çok aptal hissetti. İhtiyacına daha fazla yaklaşmamıştı; bu ihtiyaç ne zaman gelirse gelsin, belli ki kendi zamanlamasına göre olacaktı. Tek yaptığı pantolonunu daraltmak ve kocasıyla arasını açmaktı.

Dr. Phil'in sözleriyle, nasıl gidiyor? Harika, Phil.

Tek kelimeyle harika.

Belki de OWN'i daha sık izlemeliydi. Dr. Phil'in tekrar yayınları pazartesi cumaya her sabah beş saat kadar sürüyordu. Eminim bebek konusunda anlaşılamayan çiftler hakkında bir program yapmıştır.

Neden gidip babamızın evinde kalmıyorsun, John imzaladı.

Konağı düşündü. "Evet, hayır. Orayı düşünmek bile istemiyorum."

Sanki bir işaretmiş gibi, onun ve Gazap'ın en baştaki görüntüleri, özellikle de ilk resmi randevularının anısı onu çok etkiledi. Tanrım, o zamanlar her şey o kadar mükemmeldi ki, ikisi birbirlerine o kadar kolay aşık olmuşlardı ki. Wrath onu eve çağırmış ve ilişkilerinde ilk ve tek kez Brooks Brothers marka bir takım elbise giydirmişti. Yemek masasına oturmuşlar ve Fritz onları beklemişti.

İşte o zaman Wrath ona tadının-

İnleyerek başını ellerinin arasına aldı ve sakın bir şekilde nefes almaya çalıştı. İşe yaramadı. Beyni bir aritminin zihinsel eşdeğerine sahip gibiydi, mutlu geçmişten gelen düşünceler ve anılar ile acımasız gelecekle ilgili endişeler zıplayan, sarsıntılı bir karmaşaya karışıyordu.

Net olduğu tek şey neydi?

John haklıydı. Henüz eve dönemezdi: Wrath'ı gördüğü anda ona ateş edecekti ve bu onları hiçbir yere götürmeyecekti.

Tanrı biliyordu ki bu konuşmayı zaten bir kez yapmışlardı. Tekrarlamak işleri daha da zorlaştıracaktı.

"Tamam," derken kendini duydu. "Pekâlâ. Ama önce bir şeyler yemem lazım."

Anlaştık, John imzaladı.

ON ALTI

Wrath ırkın kliniğinde şekillenirken, Vishous'un yanında cisimlendiğini hissetti ve lanet olası bir bebek bakıcısına sahip olması gerektiği gerçeğine içerledi. Ama en azından V'nin tıbbi bilgisi ona bir değer katacaktı.

"Tam on beş metre ileride," diye duyurdu kardeşi. "Önünde bir metre temizlenmiş kaldırım var. Sonra karla kaplı bir zemin."

Wrath bir adım attı ve sert asfalta çarptı. İleriye doğru attığı bir sonraki adımda, kar onun bok tekmesini emdi.

George'u buna ikna etmek mümkün değildi. Körlük bir hükümdar için barış zamanlarında bir erdem değildi. Savaş sırasında mı? Kritik bir zayıflıktı ve hiçbir şey ışıkların söndüğünü bir Gören Göz hizmet köpeğinden daha iyi söyleyemezdi.

Doğal olarak, av köpeği geride bırakıldığı için küplere binmişti ama Beth ona zaten kızgın olduğu için, elbette lanet köpeğini yabancılaştırmak zorunda kalmıştı. Üzerinde çalışılacak bir sonraki şey? Kardeşlik. Gerçi bu inatçı orospu çocukları H-bombasından başka bir şeyle alt edilemeyecek kadar inatçıydı.

"Dur," dedi V.

Gazap, azı dişlerini sıkmak zorunda kalsa da durdu. Ama bu, binanın yan tarafına doğru yürümekten daha iyiydi.

V'nin her akşam değişen kodu girdiği bir duraklama oldu ve ardından, gerçekten de doğru yerde olduklarını duyuran o alametifarikası antiseptik hastane kokusuyla sığ lobiye girdiler.

Ve bok, hasta hissettiğini biliyordu: Göğsü ağrıyor, başı çarpıyor ve derisi kemiklerine dar geliyordu.

Belli ki bir pislik-itis vakası.

Ve muhtemelen ölümcüldü.

"Selamlar, lordlarım," diye tiz bir kadın sesi geldi ve hoparlörden bile huşu doluydu. "Şu anda sizin için asansörü gönderiyoruz."

"Teşekkürler," diye homurdandı V.

Evet, kardeş Havers'tan çeşitli nedenlerden dolayı nefret ediyordu.

Sonra tekrar, Gazap da öyle.

Düşünsenize, iyi kalpli doktor birkaç yıl önce onu öldürmeye çalıştığında, bu çok büyük bir olay gibi görünmüştü. Ya şimdi? Xcor ve Piçler Çetesi gibileriyle karşılaştırıldığında, papyonlu ve boynuz çerçeveli gözlüklü bir beyaz ceketlinin peşinden gelmesi çocuk oyuncağıydı.

Kahretsin, insanların tahta saygı duyduğu babasının dönemine geri dönebilmeyi diledi.

Bir asansörün açılış sesi duyuldu ve ardından V, Wrath'ın kolunun arkasına dokundu. Birlikte kompartımana girdiler ve bir bing sesi ve kapıların kaymasından sonra, bir batma hissi yeraltına doğru gittiklerini doğruladı.

Kapılar yeniden açıldığında, Vishous liderlik konusunda dikkatli davrandı: Omuz omuza gelecek şekilde yaklaştı ve o şekilde kaldı, şüphesiz sıradan izleyicilere yarışın Kralı'na karşı görevini yapan bir koruma gibi görünüyordu.

Gözbebeklerinin vekili olarak işlev görmek yerine.

Bekleme alanındaki ani bir mırıldanma, halka açık bir yere girdiklerinin kesin bir işaretiydi. Resepsiyondaki karşılama da aynı şekilde elektrikliydi.

"Lordum," dedi bir kadın, sanki bir sandalye geriye itilmiş gibi bir gıcırta çıkarken. "Bu taraftan. Lütfen."

Wrath başını sese doğru çevirdi ve başıyla onayladı. "Bizi kabul ettiğiniz için teşekkürler."

"Elbette lordum. Varlığınızı aramızda görmek büyük bir onur..."

Vesaire, vesaire, vesaire.

İyi haber, en az kesinti ile özel bir alana hızlı bir şekilde götürülmesiydi. Sonra da beklemeye başladı. Yine de uzun sürmeyecekti. Havers'ın bulundukları yere varmak için koşu ayakkabılarını giyeceğine bahse girmeye hazırdı.

O dar kışlı amcık Nike'ın ne olduğunu bildiğinden değil.

"Bütün hastanelerde Monet'ler olmak zorunda mı?" Vishous homurdandı.

"Sanırım posterler ucuza geliyor." "Bu gerçek bir tablo."

Oh. Evet. Belli ki VIP süitindeydiler. "Sotheby's'deyken bile klişe olan Havers'a bırakın."

"Muhtemelen Eski Ülke'den getirmiştir. Zevksiz aptal. Bir kere nilüfer gördüysen, hepsini görmüşsündür. Ve pembeden nefret ederim. Pembeden gerçekten nefret ederim. Gerçi lavanta daha kötüdür."

Wrath etrafı yoklamak için ellerini uzatırken, görme yetisinin biraz çalıştığı zamanlarda gördüğü Empresyonist tabloları düşündü. Bulanık bir görüşten bahsediyoruz - yarı kör bir ressamın lekeli sanatının yarı kör bir kış kafalı tarafından görülmesi gibisi yoktu.

Eğer isteseydi, jilet gibi keskin kenarlarıyla sürrealistler çok daha iyi olurdu-

Vay canına. Beyni gerçekten de neden burada olduklarını düşünmek istemiyordu.

"Tam önünüzde bir muayene masası var." "Muayene edilmeyeceğim," diye mırıldandı Wrath.

"Peki, birinin büyükannesinin ipek kanepesi sağınızda."

Yönünü değiştirip kanepa rotasını izlerken, kendi doktorlarına sahip olmayı ne kadar sevdiğini düşündü. Doktor Jane ve Manny'nin bu vakada sorularına cevap verememesi çok kötüydü. Ve evet, bilgiyi başka bir yolla da alabilirdi, örneğin Fritz'in buraya gelip bir şeyler sormasını sağlayabilirdi. Ama bazen ilk elden bilgi almak tek yoldur: O

erkek konuştuğunda hekimin kokusunu almak istedi. Doğru söylediğinden emin olmanın tek yolu buydu.

"Bana bunun ne hakkında olduğunu söyleyecek misin?" diye sordu V.

Bir fiske sesini bir çizik izledi ve bir an sonra, Türk tütününün kokusu, çok sayıda Lysol paspasının ağartıcı mayasının hepsini olmasa da çoğunu ortadan kaldırdı.

Wrath bir şey söylemeyince V küfretti. "Biliyorsun, Jane bunu yapabilir, her ne ise."

"Vampirlerin ihtiyaçlarını biliyor mu? Hayır mı? Ben de öyle düşünmüştüm." Bu, kardeşini bir dakikalığına susturdu.

Sessizlikte, Wrath ezici bir hızlanma ihtiyacı duydu - ama Havers'ın tüm süslü mobilyalarını ezmek istemediğini varsayarsak, bu bir hayırdı.

"Konuş benimle."

Gazap başını salladı. "Söyleyecek iyi bir şeyim yok." "Sanki bu seni daha önce durdurmuş gibi, doğru mu?"

Neyse ki Havers içeri girmek için o anı seçti ama hemen muayene odasının içinde durdu.

"Bağışlayın beni..." dedi Vishous'a. "Ama burada sigara içmek yasak."

V'nin ses tonu sıkıcıydı. "Bizim türümüz kanser olmaz, yoksa bu sizin için yeni bir haber mi?"

"Oksijen tüpleri yüzünden." "Burada bir tane var mı?"

"Ah... hayır."

"O zaman bir tane aramaya gitmeyeceğim."

Gazap daha fazla tartışmaya izin vermedi. "Kapıyı kapatır mısın?" Seni lanet olası aptal. "Size birkaç soru sormam gerekiyor. Ve hemşirene gitmesini söyler misin?"

"Tabii ki..."

Hemşire ayrılıp kapı kapandığında havayı korku kapladı ve Wrath adamı gergin olduğu için suçlamadı.

"Nasıl yardımcı olabilirim lordum?"

Wrath, Havers'ın Ivy League görünümlü yüzünde hala o gözlüklerin olduğunu ve isminin yanında dikili olduğu o beyaz ceket hayal ederek erkeği hafızasından canlandırdı.

yaka. Sanki kliniğinde kim olduğuna dair bir kafa karışıklığı olabilirmiş gibi.

"Bir kadının ihtiyaç duymasını engellemek için ne yapabileceğinizi bilmek istiyorum."

Cırcır böcekleri. Bir sürü cırcır böceği.

V'nin muhtemelen F ile başlayan ve U-C-K ile biten bir şeyler mırıldanması dışında.

Bir an sonra, sanki iyi kalpli doktor Wrath'ın koltuğunun yanına oturmuş gibi bir gıcırtı duyuldu. "Ben, ah, buna nasıl cevap vereceğimden emin değilim lordum."

"Bir dene bakalım," dedi Wrath kuru bir sesle. "Ve çabuk ol. Bütün gece bekleyemem."

Sessiz sesler erkeğin bir şeylerle uğraştığını gösteriyordu. Kalem mi? Belki bir stetoskop? "O... o, ah, dişi... başladı mı?"

"Hayır."

Ardından gelen sessizlik, buraya gelmemiş olmayı dilemesine neden oldu. Yine de şimdi dışarı çıkmayacaktı, sadece kapının nerede olduğunu unuttuğu için değil. "Bu arada o benim Shellan'ım değil. Bir arkadaşım."

Tanrım, sanki cinsel yolla bulaşan bir hastalığı varmış gibi.

Ama en azından bu doktoru gevşetmişti. Erkeğin titreşimi anında sakinleşti ve ağzını çırpırmaya başladı. "Ne yazık ki size verecek iyi bir cevabım yok. Şimdiye kadar zamanın başlangıcını durdurmanın bir yolunu bulamadım. Çeşitli ilaçlar denedim, hatta insan piyasasında bulunanları bile-sorun şu ki, vampir dişilerde tetiklendiğinde sistem çapında ezici bir tepki yaratan fazladan bir hormon var. Sonuç olarak, insan doğum kontrol hapları ya da iğneleri dişilerimiz üzerinde herhangi bir etki yaratmıyor."

Wrath başını salladı. Dişi bir vampirin üreme döngüsüyle ilgili hiçbir şeyin kolay olmadığını bilmeliydi.

Aptal Kâtip Bakire. Elbette, devam edin ve bir insan ırkı yaratın ve bunu yaparken neden onlara gerçekten sert şeyler yüklemiyorsunuz? Mükemmel.

Havers devam etti, sanki pozisyon değiştiriyormuş gibi koltuğu yine gıcırdıyordu. "Acı çekerken dişiye rahatlatmak başarılı olduğum tek yöntem. Ortağınız için bir kit ister misiniz lordum?"

"Kit, yani..."

"İhtiyaç duyanların tedavisi için."

Beth'in o odada Layla'yla oturduğunu düşündü. Bunun ne kadar süredir devam ettiğini bir tek Tanrı biliyordu ama daha da önemlisi, işe yaramış olmasından korkuyordu: Shellan'ının huzurunda kendini tamamen kaptırmıştı. Ve evet, tartışıyor olmaları ve seksin aklındaki son şey olması dışında bu olağandışı bir durum değildi.

Hormonları çoktan değişime uğramış olabilir.

Ya yle ya da paranoyaktı.

Bu da bir olasılık.

"Evet," dediğini kendi de duydu. "Ben de bir tane istiyorum."

Bir şeyler yazılırken bir ses duyuldu. "şimdi, bunu imzalaması için ondan sorumlu olan erkeğe ihtiyacım olacak, ya cehennemi, ya babası ya da evinin en yaşlı erkeği. Bu seviyedeki narkotikleri dünyaya hesapsızca gönderme konusunda kendimi rahat hissetmiyorum ve tabii ki bunları ona uygulayacak birinin de orada olması gerekecek. Sadece ihtiyaçtan dolayı tehlikeye girmekle kalmayacak, aynı zamanda dürüst olalım. Kadınların kafası bu tür şeyler için pek iyi çalışmaz zaten."

Nedense Wrath'ın aklına Payne'in kendisini kadın düşmanı olmakla suçladığı geldi.

En azından Havers bu konuda onu tamamen geride bıraktı.

Kahretsin, bir şeyi nasıl imzalayacaktı? Saxton evde masasının başında, imza satırını her zaman bir dizi kabartıyla işaretlerdi.

"Ben imzalarım," diye araya girdi V sertçe. "Senin gibi doktor olan Shellan'ım da geri kalan her şeyle ilgilenecek."

"iftleştiniz mi?" diye kekeledi doktor. Sanki kliniğine bir meteor düşme ihtimali daha yüksekmiş gibi. "Yani

."

"Kağıdı bana ver," dedi Vishous. "Ve kalemini." Daha da garip bir sessizlik içinde bir şeyler karalamaya devam etti.

"Kilosu ne kadar?" Havers bir dosyaya bir şey koyuyormuş gibi karıştırırken sordu.

"Bilmiyorum," dedi Wrath.

"Söz konusu kadını görmemi ister misiniz lordum? Kendisi uygun olduğu herhangi bir zamanda buraya gelebilir ya da ben bir ev ziyareti sağlayabilirim."

"Bir otuz altı," dedi V. "Ve bu kadar konuşma yeter. Bize ilaçları getirin ki buradan defolup gidelim."

Havers kendi mokasenlerine takılıp odadan çıkarken, Wrath kafası arkasında olduğunu bilmediği alçı duvara çarpana kadar geriye yaslandı.

"Şimdi bana bunun neyle ilgili olduğunu söylemek ister misin?" diye çıkıştı kardeşi. "Çünkü şu anda çok fazla sonuca varıyorum ve ikimizin de buna ihtiyacı yok - sadece lanet olası soruyu cevaplayabilecekken."

"Beth, Layla ile takılıyor." "Çünkü o istiyor..."

"Bir genç."

Wrath'ın burnuna taze bir Türk tütününü kokusu çarptı, bu da kardeşinin derin bir nefes çektiğini gösteriyordu. "Yani çocuk istemediğin konusunda ciddi misin?"

"Asla. "Asla" kulağa nasıl geliyor?"

"Buna amin derim." Birdenbire, V'nin shitkicker'ları odanın içinde dolaşmaya başladılar ve adamım, bu tempo kıskanılacak bir şeydi. "Z'ye ve onun küçük nükleer dilimine saygı duymadığımdan değil. O iki dişisi sayesinde neredeyse normal görünüyor ki bu da başlı başına bir mucize. Yani ona güç veriyor, doğru mu? Ama bu saçmalık bana göre değil. Tanrıya şükür Jane de aynı şeyi hissediyor."

"Evet. Tanrı'ya şükür."

"Beth o trende değil mi?"

"Hayır. O istasyonda, o kasabada ya da metaforunuzun yaşadığı ülkenin o kısmında bile değil."

Gazap alnını ovuşturdu. Bir yandan, birinin genç olmama konusunda onunla aynı fikirde olması harikaydı

-Yanlış bir şey yaptığını ya da Beth'ine karşı acımasız davrandığını daha az hissetmesini sağlıyordu. Diğer yandan, Vishous'un Jane'le olan anlaşması? Başına gelenleri kardeşinin başına gelmesini dilediğinden değildi. Hiç de bile. Ama lanet olsun, o rahat ayakkabılarla bir maraton bile yürüyebilirdi, çok teşekkür ederim.

Kardeşi volta atıp sigara içerken ve ikisi de Havers'ın nakavt damlalarıyla dönmesini beklerken... nedense aklına anne ve babası geldi.

Annesi ve babasıyla ilgili anıları tamamen Norman Rockwell'le ilgiliydi - Eski Ülke dilinde dublaj yapın ve sahne dekorunu bir ortaçağ kalesi temasıyla değiştirin. Ama evet, bu ikisinin mükemmel bir ilişkisi vardı. Tartışma yok, öfke yok, sadece sevgi.

Aralarına hiçbir şey girmemişti. Ne babasının işi, ne yaşadıkları saray, ne de hizmet ettikleri vatandaşlar.

Mükemmel uyum.

Bu, geçmişte belirlediği ve yerine getirmekte başarısız olduğu bir başka standarttı.

V garip bir ses çıkardı, yarı soluk, yarı lanet.

"Dumanı yanlış mı yuttun?" Wrath kuru bir sesle söyledi.

Hemen yanında, Havers'ın oturduğu sandalye gıcırdamıyor, sanki V tüm ağırlığını o şeye vermiş gibi küfür ediyordu.

"V?"

Kardeş nihayet cevap verdiğinde sesi alçaktı, çok alçak.
"Seni görüyorum..."

"Hayır, hayır, hayır." Gazap ayağa fırladı. "Bilmek istemiyorum, V. Eğer imgelemlerinden birini görüyorsan, bana ne olduğunu söyleme-"

"...beyaz bir tarlada duruyorsun. Beyaz, beyaz her tarafınızda..."

Fade mi? Oh, lanet olsun. "Vishous-"

"...ve sen konuşuyorsun-"

"Hey! Pislik! Sana başından beri söyledim, ne zaman öleceğimi bilmek istemiyorum. Beni duyuyor musun? Bilmek istemiyorum."

"-Cennetteki yüz."

"Annen mi?" İsa, Kâtip Bakire'nin son zamanlarda ortalıkta görünmediğini biliyordu. "Annen mi?"

Kahretsin, bunu teşvik etmek istemiyordu. "Dinle V, geri çekilmelisin. Bununla başa çıkamam, dostum."

Sanki kardeş kendini toparlıyormuş gibi alçak sesle bir küfür savurdu. "Özür dilerim, böyle aceleye gelince durdurmak zor oluyor."

"Bu harika." Öyle olmasa bile. Uzun bir atışla değil.

Çünkü Vishous'un önsezileriyle ilgili sorun -her zaman insanların ölmesiyle ilgili olmaları dışında? Zaman çizelgesi yok. Bu şeyler Wrath'ın gelecek hafta öleceğiyle ilgili olabilir. Gelecek yıl. Bundan yedi yüz yüzyıl sonra.

Eğer Beth ölürse... yaşamak istemez-

"Tek söyleyebileceğim,"-V tekrar nefes verdi-"Geleceğin sizin ellerinizde olduğunu görüyorum."

En azından bu genel ve açıktı, bir dergideki astroloji raporu gibiydi - herkesin okuyabileceği ve kendisine uygulanıyormuş gibi hissedebileceği türden bir şey.

"Bana bir iyilik yap, V."

"Ne?"

"Benimle ilgili başka bir şey görmüyorum." "Bana bağlı değil, doğru mu?"

Çok doğru. Tıpkı kendi geleceği gibi.

Ama iyi haber şuydu... Beth'in ihtiyacı konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Bu sefil küçük ziyaret sayesinde, zamanı geldiğinde onunla ilgilenebilecekti.

Hamilelik riski olmadan.

YEDİ

1664 YILI

"Leelan?"

Cevap gelmeyince, Wrath'ın oğlu Wrath odasının kapısını tekrar çaldı. "Leelan, girebilir miyim?"

Kral olarak hiç kimseyi beklemedi ve hiçbir şey yapmasına izin vermedi.

Değerli eşi hariç.

Ve bu arifede olduğu gibi, festival toplantıları olduğunda, mahremiyet içinde kendini güzelleştirmek istiyordu, sadece kendini onun izlemesi ve hayranlığı için hazırladığında ona erişmesine izin veriyordu. Bu son derece büyüleyiciydi - tıpkı çiftleştikleri alanın yağları ve losyonları nedeniyle kokulu olması gibi. Birleşmelerinden bir yıl sonra bile, adam ona kur yaptığında hâlâ gözlerini kaçırmaması ve gizlice gülümsemesi gibi. Her alacakaranlıkta ona sarılıp uyanması ve sonra şafakta onun sıcak, güzel bedeninin yanında dinlenmeye çekilmesi gibi.

Ama şimdi her şeyin farklı bir yönü vardı.

Bekleyiş ne zaman sona erecekti... ve odalarına girebilmek için değil.

"Gir aşkım," diye seslendi sağlam meşe panellerin arasından.

Wrath'ın kalbi yerinden fırladı. Ağır mandalı çevirerek tahtaları omuzladı ve açtı... işte oradaydı. Sevgilisi.

Anha odanın diğer ucunda, yetişkin bir erkeğin ayakta durabileceği kadar büyük olan ocağın yanındaydı. Şöminenin yanına taşıdığı tuvalet masasında oturuyordu.

Sıcaktı, sırtı ona dönüktü, uzun siyah saçları omuzlarından beline doğru kalın bukleler halinde uzanıyordu.

Wrath derin bir nefes aldı, onun kokusu ciğerlerini dolduran oksijenden daha önemliydi. "Oh, çok güzel görünüyorsun."

"Beni doğru düzgün görmedin-"

Wrath onun sesindeki gerginlik karşısında kaşlarını çatı. "Seni rahatsız eden ne?"

Şelları onunla yüzleşmek için döndü. "Naught. Neden sordunuz?"

Yalan söylüyordu. Gülümsemesi normal ışıltısının solmuş bir versiyonuydu, teni çok solgundu, gözleri köşelerinden aşağıya doğru iniyordu.

Kürk halıların üzerinde yürürken korku onu sardı. İhtiyacı gelip gittiğinden beri kaç gece geçmişti? On dört mü? Yirmi bir mi?

Kadının karşı karşıya olduğu riske rağmen, gebe kalması için gerçekten dua ettiler; sadece bir varis için değil, sevip büyütecekleri bir oğul ya da kız için.

Gazap leelanının önünde dizlerinin üzerine çöktü ve gerçekten de böyle bir şeyi ilk kez yaptığı anı hatırladı. Bu dişiyle çiftleşmekte haklıydı ve kalbini ve ruhunu onun nazikçe kavradığı ellerinin arasına koymakta daha da haklıydı.

Sadece ona güvenebilirdi.

"Anha, bana karşı dürüst ol." Uzanıp yüzüne dokundu ve hemen elini geri çekti. "Üşümüşsün!"

"Değilim." Fırçasını yere bırakıp ayağa kalkarak onu savuşturdu. "Senin tercih ettiğin kırmızı kadifeyi giydim. Nasıl üşüyor olabilirim ki?"

Bir an için neredeyse endişelerini unutmuştu. Derin, zengin renklerin içinde öyle bir görüntüydü ki, bedenindeki altın iplik tıpkı yakutları gibi ateş ışığını yakalıyordu: Gerçekten de bu gece tüm mücevherlerini takmıştı; taşlar kulaklarında, boynunda, bileklerinde ve ellerinde parlıyordu.

Yine de, her ne kadar görkemli olsa da, bir şeyler uygun değildi.

"Kalkın cehennemliklerim," diye emretti. "Ve şenliklere doğru ilerleyelim. Herkes ve her şey sizi bekliyor."

"Biraz daha oyalanabilirler." Kımıldamaya niyeti yoktu. "Anha, konuş benimle. Sorun nedir?"

"Çok fazla endişeleniyorsun."

"Kanaman var mı?" diye sordu sıkıca. Bu da içinde bir genç olmadığı anlamına geliyordu.

İnce bir elini karnının üzerine koydu. "Hayır. Ve kendimi... gayet iyi hissediyorum. Dürüst olmak gerekirse."

Gazap gözlerini kıstı. Elbette kalbini meşgul eden başka bir mesele daha vardı. "Kimse zalimlik yaptı mı?"

"Asla."

Bu konuda kesinlikle yalan söylüyordu. "Anha, benim bilgimden kaçan bir şey olduğunu mu düşünüyorsun? Sarayda neler döndüğünün gayet iyi farkındayım."

"Kendini o yarım akıllılarla meşgul etme. Ben ilgilenmiyorum."

Onu direncinden dolayı seviyordu. Ama cesareti gereksizdi; ona kimin eziyet ettiğini bir bulabilse, icabına bakacaktı. "Sanırım dedikoduları yeniden ele almalıyım."

"Hiçbir şey söyleme aşkım. Olan oldu, sunumu geri alamazsın. Bana yönelik her türlü eleştiri ve yorumu susturmaya çalışmak mahkemeyi boşa çıkaracaktır."

Her şey kızın ona getirildiği o gece başlamıştı. Uygun protokole uymamıştı ve Kral'ın istekleri topraklara ve tüm vampirlerine hükmetmesine rağmen, bu kadar çok şeyi onaylamayanlar vardı: Onu soymamıştı. Ona yakut mücevher takımını ve kraliçenin yüzüğünü vermiş ve sonra da çiftleşmeyi kendisi gerçekleştirmişti. Onu hemen buraya, kendi özel odasına taşımıştı.

Kamuya açık bir törene rıza gösterdiğinde kendisini eleştirenler en ufak bir şekilde yatıştırılmamıştı. Ne de onlar, hatta bir

bir yıl sonra eşine ısındı. Elbette onun yanında ona karşı asla kaba davranmadılar ve Anha onun arkasından olanlarla ilgili tek kelime etmeyi reddetti.

Ama onun kaygı ve depresyon kokusunu çok iyi biliyordu.

Gerçekte, mahkemenin sevgilisine yaptığı muamele onu şiddete varacak kadar öfkelenlendirmiş ve çevresindeki herkesle arasında bir uçurum yaratmıştı. Hiç kimseye güvenemeyeceğini hissediyordu. Özel muhafızları olması gereken ve herkesten çok güvenmesi gereken Kardeşlik bile, hatta şüphelendiği erkekler bile.

Anha sahip olduğu tek şeydi.

Ona doğru eğilerek elleriyle yüzünü kavradı. "Gazap, aşkım." Dudaklarını onunkilere bastırdı. "Festivale doğru ilerleyelim."

Kadının kollarını kavradı. Gözleri boğulmak için havuz gibiydi ve bu ölümlü sarmalda bildiği tek korku, bir gün bakması için orada olmayabilecekleriydi.

"Düşünmeyi bırak," diye yalvardı shellanı. "Şimdi ya da hiçbir zaman başıma bir şey gelmeyecek."

Onu kendine doğru çekerek başını çevirdi ve rahmine yasladı. Elleri saçlarının arasından geçerken masasını inceledi. Fırçalar, taraklar, dudakları ve gözleri için kromatikler, demliğin yanında bir fincan çay, kemirilmiş bir dilim ekmek.

Çok yavan şeylerdi, ama onları topladığı, dokunduğu, tükettiği için değerin doruklarına yükselmişlerdi: Her şeyi ve onu altına çeviren simya oydu.

"Wrath, gitmeliyiz."

"İstemiyorum. Olmak istediğim yer burası." "Ama sarayınız sizi bekliyor."

Kadifenin kıvrımlarına takıldığını umduğu iğrenç bir şey söyledi. Kadının yumuşak kahkahası karşısında, öyle olmadığını düşündü.

Ancak haklıydı. Onun katılımı için toplanan pek çok kişi vardı.

Hepsine lanet olsun.

Ayağa kalkarak kolunu ona uzattı ve o da kolunu dirseğinin kıvrımından geçirerek onları odalarından dışarı çıkardı ve koridorda sıralanmış saray muhafızlarının yanından geçirdi. Bir süre sonra kıvrımlı bir merdivenden indiler, toplanan aristokrasinin sesleri giderek yükseliyordu.

Büyük salona yaklaştıklarında Anha ona daha fazla yaslandı ve Anha da göğsünü kabarttı; Anha'nın kendisine duyduğu güvenin bir sonucu olarak vücudu daha da irileşmişti. Bağımlı olmaya hevesli pek çok cariyenin aksine, Anha'sı her zaman içinde gururlu bir edebi korumuştur; bu yüzden, zaman zaman bir şekilde onun gücüne ihtiyaç duyduğunda, bu onun en erkeksi tarafına özel bir armağandı.

Erkek cinsiyetini daha keskin hissetmesini sağlayan hiçbir şey yoktu.

Kakofoni ayak seslerini bastıracak kadar yükseldiğinde adam kadının kulağına eğildi. "Onlara aceleyle iyi akşamlar dileyelim."

"Gazap, kendine bir çıkar sağlamalısın-"

"Sen," dedi son köşeye yaklaştıklarında. "Yararlanmam gereken kişi bu."

Kız güzelce kızardığında, adam kıkırdadı ve kendini yaklaşan mahremiyetlerini hararetle beklerken buldu.

Son dönemeci döndüklerinde, o ve shellanı sadece onların kullanımına ayrılmış çift kapının önüne geldiler ve iki Kardeş onları resmi bir şekilde karşılamak için öne çıktı.

Sevgili Silik Bakire Kâtip, aristokrasinin bu toplantılarından nefret ederdi.

Trompetlerin gelişlerini duyurmasıyla birlikte kapılar ardına kadar açıldı ve toplanan yüzlerce kişi sessizliğe büründü; rengarenk giysileri ve ışıltılı mücevherleriyle

Saçları taranmış başlarının üstünde tavan, ipek ayakkabılarının altında mozaik zemin.

Bir zamanlar, babası hâlâ hayattayken, büyük salon ve aristokrasinin şıklığı karşısında oldukça şaşırdığını hatırlayabiliyordu. Ya şimdi? Tesisin sınırları bir av sahası kadar geniş ve çift ocakları sivil konutlar kadar büyük olsa da, böyle bir ihtişam ve onur yanılsamasına sahip değildi.

Kardeşliğin üçüncü bir üyesi gür bir sesle konuştu. "Ekselansları, Wrath oğlu Wrath, ırkın toprakları içindeki ve dışındaki her şeyin hükümdarı ve Kraliçe Anha, Tristh oğlu Tristh'in sevgili kanından kızı."

Bir telaş içinde, zorunlu alkışlar yükseldi ve kendi üzerine geri döndü, her bireyin alkışları kalabalığın alkışları arasında kayboldu. Ve sonra sıra kraliyet yanıtına geldi. Geleneklere göre Kral başını hiçbir canlıya eğmemeliydi, bu nedenle toplananlara reverans yaparak teşekkür etmek Kraliçe'nin göreviydi.

Anha'sı bunu rakipsiz bir zarafet ve ustalıkla gerçekleştirdi.

Daha sonra erkekler için eğilerek, kadınlar için de reverans yaparak bağlılıklarını bildirme sırası toplayıcılara geldi.

Ve şimdi, grup formaliteleri yerine getirildikten sonra, saray mensuplarının yanına gidip onları teker teker selamlaması gerekiyordu.

İlerlerken bunun hangi festival olduğunu, takvimin hangi sayfasını çevirdiğini, ayın hangi evresini ya da mevsim değişikliğini işaret ettiğini hatırlayamadı. Glymera bir araya gelmek için sayısız neden düşünebilirdi, ancak aynı kişilerin aynı mekânlarda bir araya geldiği düşünülüğünde bunların çoğu oldukça anlamsız görünüyordu.

Elbette kıyafetler farklıydı. Ve kadınların üzerindeki mücevherler.

Ve bu arada, gurme yemekler hazırlanırken, birbirlerine hakaretler ve suçlamalar savrulurken

Her nefes alış verişte ele alınması gereken önemli meseleler vardı: son kuraklık nedeniyle halkın çektiği acılar; insanların tecavüzü; Azalan Toplum'un saldırganlığı. Ancak aristokrasi bu tür şeyler hakkında endişelenmiyordu - çünkü onlara göre bunlar büyük ölçüde "isimsiz, yüzsüz lanetler" tarafından karşılaşılan sorunlardı.

Hayatta kalmanın en temel yasalarının aksine, glymera tükettikleri yiyecekleri hasat eden, yaşadıkları yapıları inşa eden ve sırtlarını örten giysileri diken nüfusta çok az değer görüyordu-

"Gel aşkım," diye fısıldadı Anha. "Onları selamlayalım."

Görünüşe göre bilmeden durmuş.

Adımlarına devam ederken gözleri, her zamanki gibi gri cüppeli erkeklerin oluşturduğu sıranın en önünde yer alan Ench'e odaklandı.

"Selamlar, Majesteleri," dedi beyefendi, sanki törenlerin efendisi sadece kendisiymiş gibi bir ses tonuyla. "Ve siz, kraliçem."

"Enoch." Gazap saray mensuplarına baktı. On iki erkek hiyerarşiye göre sıralanmıştı ve bu nedenle son sıradaki kişi, büyük bir kana sahip ama düşük gelirli bir aileden gelen geçiş döneminden yeni çıkmıştı. "Nasılsınız?"

Umursadığından değil. Aralarından kimin sevgilisini üzdüğüyle daha çok ilgileniyordu. Hepsi değilse bile, mutlaka biri olmalıydı: Kendi isteği üzerine hiç hizmetçisi yoktu, bu yüzden sarayda iletişim kurduğu tek kişiler bunlardı.

Ne söylendiğini. Kim söylemişti.

Sırayla ilerleyerek her birini protokole uygun bir şekilde selamlaması hiç de azımsanmayacak bir saldırganlıktı. Aslında, kamuya açık bir toplantının ortasında yapılan bu eski özel hitap dizisi, danışmanların saray içindeki konumlarını onaylamanın ve yeniden teyit etmenin bir yoluydu, önemlerinin bir beyanıydı.

Babasının da tam olarak böyle yaptığını hatırlıyordu. Ancak erkek, saray mensuplarıyla ilişkilerine gerçekten değer veriyor gibi görünüyordu.

Özellikle bu gece, oğul babanın bulunduğu yerde değildi.

Kim-

İlk başta sevgilisinin ayağının takıldığını ve kolunun daha fazla gücüne ihtiyaç duyduğunu düşündü. Ancak ne yazık ki kaybettiği şey ayağı değildi. Dengesini kaybetmişti ...

Ve hepsini.

Ön kolundaki sürüklenme hissi başını döndürdü ve işte böyle olduğunu gördü, shellan'ının hayati formu gevşeyip aşağı doğru devrildi.

Bir çığlık atarak onu yakalamak için uzandı ama yeterince hızlı değildi.

Kalabalığın nefesi kesilirken Anha yere yığıldı, görmeyen gözleri ona bakıyor ama hiçbir şey görmüyordu, ifadesi önünde kimse olmayan bir ayna kadar boştu, teni odalarındakinden bile daha solgundu.

"Anha!" diye bağırdı onunla birlikte yere yığılırken.
"Anha...!"

SEKİZ

Sola bir sıçrayışla uyandı, yüzü soğuk beton zemine çarptı, vücudu doğal olmayan bir şekilde gerildi. Karnının üzerinde dönerken, beyni bulunduğu yerin durumunu bir saniye içinde değerlendirdi: Üç katı duvarlı ve bir parmaklıklı hücre. Isı yok, pencere yok, yüksekte gömme ışık, paslanmaz çelik tuvalet.

Hücre arkadaşı yok, görebildiği bir gardiyan yok.

Bir sonraki kontrol vücudundaydı: Başının ensesinde ve önünde yarılma ağrıları vardı ama bu, baldırına olanlar kadar kötü değildi. Yüzünün yarısını kaplayan koyu renkli doğum lekesi olan o piç kurusu onu dizinin yaklaşık on beş santim yukarısından vurmuştu - baldırını yerden kaldırabilmesi kemiğe isabet etmediğini gösteriyordu ama yine de bir sızı vakasından söz edilebilirdi. Zonklamalarla birleşen yanma hissi midesini bulandırmaya yetmişti.

Sessizlik.

Bodrumun karşısında, bir duvarın üzerinde, bir çift zincir betona cıvatalanmıştı ve uçlarından sarkan bilek mandalları dehşet vaat ediyordu.

Bu ve kurulumun arasındaki ve altındaki lekeler.

Görebildiği kadarıyla güvenlik kamerası yok. Yine de Benloise ketum biriydi. Belki de ev filmlerini tekrar oynatmak için bir kameralı telefon kullanıyordu?

Ne kadar zamanı olduğunu bilmeden ayağa kalktı.

-

"Siktir."

Sağ bacağına ağırlık vermek, kızgın bir maşayı alıp yarasına sokmak gibiydi. Sonra bir Chubby çekerek

Checker twist.

Bundan kaçınmaya çalışalım, olur mu?

Bir metre ötedeki tuvalete bakarken tekrar lanet okudu. Bu bacağı taktiksel açıdan büyük bir dezavantaj olacaktı çünkü zombi ayağı gibi sürüklenmeden yürümesi zordu ve bu da hem ses çıkarıyor hem de onu yavaşlatıyordu.

Büyük bir sesli rahatsızlık yaratmak yerine fısıldayarak ilerlemeye çalışarak tuvaleti kullandı ama sifonu çekmedi. Sonra bulunduğu yere geri döndü. Parmaklıkları test etme ya da kapının kilitli olup olmadığına bakma ihtiyacı hissetmedi.

Benloise kalitesiz inşaat işleriyle uğraşmazdı ve bu kadar aptal birini işe almazdı.

Tek şansı silahlı muhafızı etkisiz hale getirmeye çalışmaktı ama şu anki durumuyla bunun nasıl olacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu. Tabii...

Yere yeniden yerleşerek, uyandığı pozisyonun aynısıyla yayıldı. Gözlerini kapattığında, bir an için kendi kalbinin atışıyla dikkati dağıldı.

Gürültülü. Gerçekten çok gürültülü.

Özellikle de büyükannesini düşünürken.

Tanrım, burada bitemezdi. Ve bu şekilde değil - bu bir hastalık ya da otoyoldaki bir kaza değildi. Bu, kasıtlı olarak çektirilen acıları içerecekti ve sonrasında ne olacaktı? Benloise tam da onun bir parçasını gömülmek üzere geri gönderecek türden hasta bir herifti.

Alıcı tüm bu çirkinliklerin masum bir tarafı olsa bile.

Büyükannesinin tabuta koyacak sadece bir eli ya da ayağı olduğunu hayal ederken dudaklarının kıpırdadığını fark etti.

Tanrım, lütfen buradan canlı çıkmama izin ver. Vovó'nun hatırı için. Sadece hayatta kalmama izin ver ve sana söz veriyorum bu hayattan kurtulacağım. Onu alıp güvenli bir yere gideceğim ve bir daha asla ama asla yanlış bir şey yapmayacağım.

Uzaktan, bir kapının kilidi açılıyormuş gibi bir tıkırtı ve ardından mırıldanmalar duydu.

Nefesini dengede tutmaya zorlayarak, saçlarının örtüsünün arkasından izledi ve yaklaşan ayak seslerini dinledi.

Merdivenden inen adam, yüzünde kocaman bir doğum lekesi olan adamdı. Siyah savaş pantolonu ve kaslı bir tişört giymişti, gaddar, kıllı ve deliydi.

"...lanet olası salak, benim yüzümden ölüyor. En azından bu onu susturdu-"

Gözlerini kapattı... ve bir çınlama daha oldu. Aniden, sesi çok daha yakındı. "Uyan, kaltak."

Sert eller kolunu kavrayıp onu sırt üstü yere düşürdü ve başıyla bacağından acı içinde solumamak için kendini kontrol etmesi gerekti. "Kaltak! Uyan!"

Yüzüne bir tokat attı ve kanın tadını aldığında, dudağını patlattığını düşündü - ama alevlenen acı, onun kalçasına göre devede kulaktı.

"Orospu!" Bir tokat daha, daha da sert. "Sakın benimle oynama!"

Adam parkasının önünü tutup yırtarak açtığında göğsü sarsıldı ve başı betona sürtünürken iniltisini tutamadı.

"Bu doğru, seni uyandıracağım." Gömleğini yukarı çekti ve küçük bir duraklama oldu. "Güzel."

Sütyeninin önden bir kopçası vardı ve adam kopçayı çözdü, buz gibi hava tenine çarptı.

"Oh... bu... evet..."

Adam onu yoklarken dişlerini sıktı ve adam pantolonunun kemerine uzanırken bacaklarını gevşek kalmaya zorlamak zorunda kaldı. Tıpkı bagajda bulunduğu işaret fişğinde olduğu gibi, bunun için tek bir şansı vardı ve onun dikkatini iyice dağıtması gerekiyordu.

Yine kusacakmış gibi hissetmesine rağmen.

Gardiyan bir dizi sert çekiştirmeyele kot pantolonunu külotuyla birlikte çıkardı, çekiştirip çekiştirirken çıplak kığı soğuk, cızırtılı zemine çarptı.

"Bana bunu borçlusun, sürtük-şimdi ona ldrdğn o küçük pisliğı anlatmalıyım- izmelerinle ne halt ettiğini!"

Bağcıkları çılgınca çözdü ve birbiri ardına çekip çıkardı. Ve onun üzerinde çalışırken, yüzüne tekme atmaya çalışmak için bir cazibe vardı, ama bu açıda gerçekten zarar vermek için yeterli güce sahip olmayacaktı ve çok erken karşılık verir ve kaybederse, hiç şüphesiz onu o lanet duvara zincirleyecekti.

Adamın eli bacaklarının arasına girdiğinde, vücudunun bu istila karşısında yaşadığı paniğe karşı koyamadı - beyni ne emrederse etsin, kalçaları adamın bileğinin etrafında kenetlendi.

"imdi uyandın mı?" diye homurdandı. "Bunu istiyorsun, değıl mi?"

Rahatla, dedi kendi kendine. Sadece ve sadece tek bir şey için bekliyorsun.

Eli geri çekildi. Sonra çekilen fermuarın sesi, bacaklarını aması için ona ekstra bir teşvik verdi. Adamın zerine çıkmaya çalışmasına ihtiyaçı vardı.

Ve ne biliyorsun, denedi.

Kalçalarını daha da açarak ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü ve yengeç yryyle pozisyon almaya başladı.

Tek atı. Ve onu aldı.

Ani bir enerji patlamasıyla ayağı kalktı ve sanki onu hadım edecekmi gibi herifin taaklarını sıkıca kavradı. Ve vay canına, dans kartında tam olarak bu vardı.

Olabildiğince sert bir şekilde sıkarak, kalçasındaki ve başındaki acı çığlıklarını görmezden geldi ve sahip olduğı tüm güçle büküldü. Muhafız, fritze dm bir köpek gibi tiz bir çığlık attı ve yana doğıru sıralandı.

İhtiyaı olan tek şey buydu. Onu üzerinden atarak ayağı fırladı, adam sikini ve taaklarını kavrayıp bir top haline getirirken.

abucak etrafına bakındı, ihtiyaçı olan ...

oraplarının içinde topallayarak, kendisi için dnlm zincirlerden birini çözdü ve geri sürükledi

zeminin üzerinde. Yumruğunun etrafına doladığı ağır halkalar sıkı elinin etrafında bir kafes oluşturdu.

Karşıya geçti ve adamın başının ve omuzlarının üzerine oturdu. "İyi bir sikiş mi istiyorsun, göt herif? Buna ne dersin?"

Kolunu başının üzerine kaldırarak, ağırlığı olabildiğince büyük bir güçle adamın kafatasına indirdi. Adam hemen bir kükreme sesi çıkardı ve kolları kafatasının etrafında bir bariyer oluşturarak kendini örtmeye çalıştı.

İyi. Lobotomi sonra.

Kaburgalarının altına, böbreklerini ve dalağını koruyan yumuşak et alanına yöneldi. Adam yeni bir savunma çömelmesi deneyene kadar tekrar tekrar. Bu sefer daha sert bir şekilde kafasına vurdu, çoğunlukla çıplak olmasına ve mahzenin hava sıcaklığının ellilerde olmasına rağmen terleyene kadar.

Bitti. Ve

bitti.

Tekrar.

Savunmasız bir yer bulabildiği her yerde.

Ve çok garip bir şeydi: Dayak sırasında dünyadaki tüm güce sahipti; sanki ele geçirilmiş gibiydi, yaraları kendi hayatta kalmasını sağlamak için duyduğu üstün ihtiyaç karşısında arka planda kayboluyordu.

Daha önce hiç kimseyi öldürmemişti. İnsanlardan çalmış mıydı? On bir yaşından beri, elbette. Mecbur kaldığında yalan söyledi mi? Evet. Hoş karşılanmadığı her türlü yere girmiş miydi? Evet.

Ama ölüm ona her zaman gitmek istemediği bir seviye olarak görünmüştü. Bir esrar kullanıcısı için eroin gibi, hepsinin büyükbabasıydı ve bir kez o çizgiyi geçtiniz mi? O zaman gerçekten bir suçluydunuz.

Tüm bunlara rağmen, birkaç dakika, saat ya da gün sonra... kanlar içindeki bir cesedin başında durdu.

Nefesini ciğerlerine çekerek kolunun yanında dinlenmesine izin verdi. Gücü azaldıkça zinciri tutuşu gevşedi ve halkalar yumruğundan çözülerek bir tıslamayla yere düştü.

"Kımılda," diye nefes nefese kaldı. "Hareket etmek zorundasın."

İsa ... hayatta kalmak için dua ettiğinde, Tanrı'nın ona On Emrinden birini çiğneme gücü verebileceğini düşünmemiştir.

"Yürü, Sola. Hareket etmelisin."

Başı dönüyor, midesi bulanıyor, görüşü gidip gelecek kadar kötü bir baş ağrısıyla düşünmeye çalışıyordu.

Botlar. Botlara ihtiyacı olacaktı - karda pantolondan daha kritik bir öneme sahiplerdi. Etrafta dolanırken, önüne çıkan ilk botu eline aldı ama bot elinden kayıp gitti.

Kan. Her yerinde kan vardı, özellikle de sağ elinde.

Avuçlarını sarkık parkasına silerek işine geri döndü. Bir çizme. Sonra diğerini. Bağcıklar özensiz ama çift düğümlü.

Kurbanına dönelim.

Dağınıklığı görmek için bir an durakladı.

Kahretsin, bunu çok ama çok uzun bir süre göz kapaklarının arkasında görecekti.

Hayatta kaldığını varsayarsak.

Göğsünün üzerinde haç işareti yaparak adamın yanına indi ve etrafı yokladı. Bulduğu silah bir nimetti; iPhone da öyle... Kahretsin, şifre korumalıydı. Ayrıca sinyal de almıyordu ama belki yer üstüne çıktığında bu durum değişirdi.

İhtiyacı olan tek şey acil arama özelliği idi ve sonra o şeyi fırlatabilirdi.

Hücreden dışarı sıçrarken parmaklıkları arkasından kaydırarak kapattı. Piçin öldüğünden oldukça emindi ama korku filmleri ve Batman serisinin tamamı

kötü adamlar söz konusu olduğunda kemer ve askıların iyi bir karar olduğunu.

Hızlı bir araştırma. İçinde bulunduğu hücre gibi iki hücre daha. İkisi de boştu. Hepsi bu kadardı.

Açık alanın dışında kısa bir koridor ve ardından bir dizi merdiven vardı ve oraya ulaşması sonsuza kadar sürdü. Lanet olası bacağı. Yukarı çıkmadan önce durup dinledi. Üst katta kimsenin hareket ettiğine dair bir ses yoktu ama belirgin bir pişmiş hamburger kokusu vardı.

Sanırım onu kaçıranın son yemeğiydi.

Sola basamakların duvar tarafına yapıştı, silahı önündeydi, iki kez durup soluklanmak zorunda kalmasına rağmen sağ botunun sürtünmesi minimumda kaldı.

Birinci katta çok sayıda ışık yanıyordu ama başka pek bir şey yoktu: Köşede bir çift karyola, sık lavabosunda kirli bulaşıklar olan bir mutfak vardı...

Banyonun yanındaki üçüncü karyolada yatan biri vardı.

Lütfen bu diğer ölü adam olsun, diye düşündü... ve kahretsin, bu nasıl bir geceydi ki radarına bile girmişti?

Daha yakından bakmak için içeri girdiğinde retorik cevaplandı.

"Ah-" Bir elini ağzının üzerine kapatarak arkasını döndü.

Bunu işaret fişeğiyle mi yapmıştı? Tanrım... ve bu koku Big

Mac yapan birinden gelmiyordu. Bu kokuyu İnsan eti cayır cayır yanıyordu. Odaklanmalıydı.

Evdeki tek pencere, genellikle bodrum katlarında gördüğümüz alçak pervazlı kanatlı pencerelerdi ve yerden yüksekte monte edildikleri için dışarıyı görmek mümkün değildi. Ve sadece üç kapı vardı: bodrumdan yukarı çıkmak için kullandığı kapı, açık olan ve bir klozet kapağının yanıp söndüğü diğer kapı ve sonuncusu... kesinlikle güçlendirilmiş görünüyordu.

İçinde bir yumruk çubuğu vardı.

Başka silah aramaya zahmet etmedi. Elindeki kırk silah yeterliydi, ama mutfak tezgahından fazladan bir şarjör almak için karşıya geçti-

Merhaba, Powerball kazanan bileti.

Araba anahtarları klipsle birlikte gelişigüzel fırlatılmıştı ve hayatı için bu kadar korkmasaydı, küçük bir kız gibi ağlamak için bir dakikasını ayırabilirdi.

Evet, tabii, bindiği arabada muhtemelen telefon gibi bir GPS takip cihazı vardı.

Ama bulunduğu yerden yürüyerek çıkma seçeneğiyle karşılaştırıldığında?

Gözünü kırpmadan kabul ederdi.

Kapıya doğru topallayarak ilerledi, görme yetisini kaybetmişti, bara çarptı-

Ve çelik panele çarptı. Hiçbir şey kıpırdamadı.

Tekrar tekrar denediğinde kapının dışarıdan kilitli olduğunu gördü. Lanet olsun! Arabanın anahtarlarını kontrol ettiğinde, yüzükte başka bir şey yoktu. Hayır-

Oh, doğru, diye düşündü.

Kapının yanına monte edilmiş, kare şeklinde küçük bir güvenlik sensörü vardı.

Tabii ki parmak izi bırakırsınız, hem dışından hem de içinden.

Omzunun üzerinden bakarak yolun karşısındaki cesede, özellikle de karyoladan düşmüş ve yarıya kadar yere sarkmış olan ele baktı.

"Sik beni."

Ölü adama geri döndüğünde, onu sürüklemenin bir parti olmayacağını biliyordu. Özellikle de bacağıyla. Ama başka ne seçeneği vardı ki?

Etrafına bakındı.

Köşede, derme çatma bir masanın üzerinde, düzgün bir ofiste bulabileceğiniz gibi tekerlekli bir sandalye vardı. Kolları bile yastıklı.

Onu yerde sürüklemekten iyidir, değil mi?

Yanlış. Yüzü alev alev yanan adamı o şeyin içine sokmak sandığından daha zordu ve bunun nedeni ölüm katiliğinin bir sorun olması değildi, çünkü görünüşe göre adam, amını erittikten kısa bir süre sonra ölmüştü. Asıl sorun sandalyeydi; ne zaman ölü ağırlığı - ha, ha - yastıklı koltuğun yakınına getirse, sandalye elinden kayıp gidiyordu.

İşe yaramayacak. Not: O etin kokusu, bir futbol koçunun midesini top atmaya zorlaması gibiydi.

Artık karyoladan yarı yarıya kalkmış olan cesetten ayrılarak banyoya doğru koştu ve kuru kabarmalar çok yardımcı oldu: Birincisi, orada atacak bir şey yoktu ve ikincisi, eğer daha önce beyin sarsıntısının kötü olduğunu düşündüyse?

Ölü adamın yanına döndüğünde, omuzlarına doğru gitti, koltuk altlarından yakaladı ve sağlam bacağıyla içeri daldı. Onu derme çatma yataktan tamamen kaldırırken botları teker teker yere çarptı ve Timberland topuklu ayakkabılar kapıya doğru ilerledi. Neyse ki gardiyanın kolları Knicks'in pivotu olacak kadar uzundu, bu sayede hedefinden bir metre uzakta durabildi.

Dirseği bile doğru yönde bükülmüştü.

Başparmak tam istediği yere gitti ve okuyucunun tabanındaki ışık kırmızıdan yanıp sönen turuncuya döndü.

Buradan çıkar çıkmaz o lanet arabaya atlayacak ve gaza basacaktı-

Kırmızı.

Okuyucu kırmızıya döndü. Yani parmak izi işe yaramadı.

Elini bıraktığında, derisinin içinde sarktı ve başını eğdi. Bir baygınlık dalgası tehdit ederken, derin nefesler aldı.

Diğer gardiyan şimdi bodrumdaki hücrede kilitliydi ve bunu lanet olası zeminden zar zor geçirebilmişti. Öldürdüğü adamı buraya nasıl çıkaracaktı?

Öldürdüğü diğer adamdı.

Ve kahretsin... Onu alt kata kilitlemişti. Ya o hücre de parmak izine kilitliyse? Önce aklıktan ölebilirdi.

Benloise yakında gelmediği sürece.

Duvara yaslanıp ellerini sağlam dizlerine dayayarak düşünmeye çalıştı, düşündü, düşündü...

Görünüşe göre Tanrı onun dualarını gerçek anlamda kabul etmişti: İlk "Yardım et baba" dedikten sonra bagajdan çıkmıştı. İkinci "Tanrım, lütfen kurtulmama izin ver" duası onu sadece hapishaneden kurtarmış, evden kurtaramamıştı.

Üçüncü kez dua ederken, gerçekten açık konuştu.

Tanrım, büyükannemin yüzünü bir kez daha görmeme izin verirsen bu hayattan çıkacağıma söz veriyorum. Bekle, bekle, eğer ölümün eşiğinde olsaydı ve bir şekilde buraya ya da bir hastaneye gelseydi bu olabilirdi. Yüce Tanrım, eğer onun gözlerinin içine bakabilirsem ve evde onunla güvende olduğumu bilirim... Yemin ederim onu uzak bir yere götüreceğim ve bir daha asla kendimi tehlikeye atmayacağım.

"Amin," dedi doğrulmak için çabalarken.

Derinlere uzanarak, merdiven boşluğuna geri dönecek gücü buldu ve-

Sola durdu. Arabanın anahtarlarını ve şarjörü bulduğu tezgâha doğru döndü. Gözlerini aynı anda hem son derece iğrenç hem de Tanrı'nın dinlediğinin kanıtı olan bir çözüme kilitledi.

İşler iyiye gidiyor gibi görünüyordu.

Hastalıklı bir şekilde.

NINETEEN

"İşte orada," dedi Assail, ön camı göstererek. "Sapak."

Yaklaşık elli metre ileride nihayet ortaya çıkmayı uygun gören, neredeyse gizlenmiş, yaprak dökmeyen ağaçlarla kaplı yolu bir ömür boyu beklemişti.

Ehric'in telefonunda yazdığı gibi, Kuzey Yolu'nu Adirondack Parkı'na kadar takip etmişler, Placid Gölü denen bir yeri ve arkalarında ne olduğu düşünüldüğünde oldukça uygun olan bir dağı geçmişlerdi.

Gore Dağı.

Ve Killington adında bir kayak merkezi hakkında bir şeyler görmemiş miydi? Tam onun tarzında bir eğlence.

Çok uzun bir yolculuk olmuştu. Saatler ve saatler, Range Rover'ın tekerlekleri altındaki her bir mil, aşılması gereken sonsuz bir engeller silsilesi gibiydi.

Ehric direksiyonu kırdığında ve sefil bir toprak parçasına çarptıklarında, "Çok şükür," diye mırıldandı.

Bunu takip eden tırmanış en çok keçiler için uygundu ve neyse ki Rover'ın üstün çekiş gücü, bindikleri Goodyear'ın her ne versiyonuysa onu oldukça geçilebilir toynaklara dönüştürdü. Bununla birlikte, Assail'in yanlış yolu seçtiklerine ikna olduğu noktaya kadar bir başka sonsuz gecikmeydi: Benloise'in kendisi onlarla birlikte olmasına rağmen, belirli parametreler içinde tutsaklarla iletişim kurmazsa, gözaltında olanın ortadan kaldırılacağı bir tür ferman uygulamak için adamı geçmezdi.

Assail dirseğini kapıya dayadı ve yüzünü açık avucunun içine yasladı. Marisol'unun bir kadın olduğu gerçeği onu hasta ediyordu. Erkekler kendi cinslerine karşı yeterince sert olabiliyordu; bir kadına yapılabilecek her şeyi düşünmek, ortaya çıkmaması için dua ettiği bir kâbustu.

"Daha hızlı," diye homurdandı.

"Ve bir amortisörü kaybetme riskini mi göze alalım? Bu kaya yığınının aşağı inmeliyiz."

Assail tam kükremeye hazırlarken, yolculuğun sonu aniden ve tantanasız bir şekilde kendini gösterdi: Bir köpek kulübesinin tüm cazibesine sahip tek katlı beton bir yapı görüldü ve daha onlar yaklaşımadan, mandalını patlattı ve dışarı atlamaya başladı-

Tam o anda, mekânın kapısı ardına kadar açıldı.

Ve hayatının geri kalanında, oradan ne çıktığını asla unutmuyacaktı.

Marisol'un belden aşağısı çıplaktı, gecenin karanlığında hızla ilerlerken arkasından tanıdığı parkası çılgınca sallanıyordu. Farların aydınlattığı ve kör ettiği Marisol kıpkırmızı parlıyordu, bacaklarından aşağı ve hayalet gibi gövdesinden yukarı kan damlıyordu, yüzünde ölüm gibi bir ifade vardı ve silahını tam önüne doğrultmuştu.

"Marisol!" diye bağırdı. "Ateş etme! Bu Assail!"

Ellerini havaya kaldırdı ama kız onu göremiyordu. "Bu Assail!"

Tökezleyerek durdu ama iyi bir kız gibi miyop gözlerle gözlerini kırıştıtırırken silahını havada tuttu. "Saldırı...?"

Sesi onu sonsuza dek değiştiren bir çaresizlikle çatladı: Tıpkı onun görüntüsünde olduğu gibi, bu ses tonunun adının iki hecesini yıllarca çerçevelediğini duyacaktı.

Kabuslarında.

"Marisol, sevgili Marisol... Senin için geldim."

Ehric'e o ışıkları öldürmesini söylemek istiyordu ama içeride onunla birlikte başka kimlerin olduğunu ve peşine düşen olup olmayacağını bilmiyordu.

"Marisol, bana gel."

Elini başına götürürken elinin titremesi adamın ona gitmek istemesine neden oldu. Ama neyin gerçek neyin hayal ürünü olduğundan emin değil gibiydi. Ve o silahla, savunmasız olduğu kadar tehlikeliydi de.

"Marisol, büyükannene seni kurtaracağıma söz verdim. Bana gel, sevgilim. Sesime gel."

Kollarını karanlığa doğru uzattı.

"Saldırı..." Kadın öne doğru bir adım attığında, topalladığını fark etti. Fena halde. Ama tabii ki o kanın bir kısmı ona ait olmalıydı.

"Tıbbi bakıma ihtiyacı olacak," dedi yüksek sesle. Lanet olsun, onu nasıl tedavi ettirebilirdi?

Eğer dönüş yolunda öldüyse... O kanın ne kadarı onundu?

Bir adım ve bir adım daha attığında ve hala arkasında kimse görünmediğinde, onu kaplayan her şeyin kendisine ait olmadığına dair biraz umudu vardı.

"Bana gel." Kendi sesinin kırıldığını duyduğunda, Ehric'in SUV'den ona şok olmuş bir bakış attığını hissedebiliyordu. "Sevgilim..."

Marisol titreyen elini gözlerine siper etmek için hareket ettirdi ve nedense bu, çıplak olduğu gerçeğini tam olarak odak noktasına getirdi.

Boğazı o kadar kötü yanıyordu ki yutkunamıyordu. Sikerim böyle işi.

Assail silahını beline soktu ve onu yarı yoldan daha fazla karşılamak için ileri atıldı.

"Assail... gerçekten sen misin?" diye fısıldadı adam yaklaşırken.

"Evet. Lütfen ateş etme, gel bana sevgilim."

Kadın hıçkırıklara boğulurken, adam onu yakaladı ve göğsüne doğru çekti, silahının namlusu tam göğüs kafesine giriyordu. Eğer tetiği çekerse, onu tamamen öldürebilirdi.

O yapmadı.

Bir hıçkırıkla kendini onun gücüne teslim etti ve yere yığılırken onu yerden kaldırdı. Onun karşısında neredeyse hiçbir ağırlığı yoktu ve nedense bu onu daha da korkutuyordu.

Buna göre, sadece bir anlığına bir araya gelmelerine izin verdi - ve sonra onu güvene alması gerekiyordu.

Onu kollarının arasına alarak döndü ve kurşun geçirmez Rover'a doğru koştu, sanki cennetteki bir güvenlik bölgesiymiş gibi farlara doğru koştu.

Ehric ve kardeşi onun ne istediğini çok iyi tahmin etmişlerdi. Rover'dan atladılar ve arka koltuk kapılarını açık bıraktılar; bu arada Benloise'i arkadan çıkardılar ve adamı gözden uzak tuttular.

Marisol'un onun varlığını bilmesine gerek yoktu.

Kadını arkaya yerleştiren Assail, onun için getirdiği su ve PowerBar'larla birlikte hazırladığı uyku tulumunu çıkardı. Kadının çıplaklığını örterek, kadın titreme nöbetine girdiğinde ona sarıldı.

"Marisol," dedi geri çekilirken. "Ye. İç. Ehric, kuzenim, seni götürecekt."

Tırnakları, giydiği ağır kazağın içinden bile adamın koluna batıyordu. "Beni bırakma!"

Onun güzel yüzüne dokundu. "Bir süreliğine burada çalışmam gerekiyor. Halledilmesi gereken işler var. Sizinle yolda buluşuruz." Arkasını döndü. "Ehric! Evale!"

İki erkek yanlarına geldi ve bir an için onu kendisi uzaklaştırmayı düşündü.

Ama hayır, intikamın alınması gerekiyordu ve teraziye dengeleyecek kişi oydu.

"Sevgilim, akrabalarım bak." Eğilip yüzlerini gösterebilmeleri için arkasına yaslandığında, renklerinin aynı olmasına ve yüz hatlarının kendisinininkine bu kadar benzemesine şükretti. Gerçekten de üçünü kardeş sanmıştı. "Seni güvenli bir yere taşıyacaklar ve

kendi hayatınızdan önce gelir. Yakında size katılacağım. Uzun sürmeyecek, size yemin ederim."

Çılgın, telaşlı gözleri, kendini toparlamak için umutsuzca çabalıyormuş gibi bir ileri bir geri gidip geliyordu.

"Gidin," diye tısladı Assail, tesise bakarak. "Şimdi gidin!"

Yine de Marisol'üne sırtını dönmeyi imkânsız buluyordu. Tacize uğramıştı ve soyunuk hali bunu gösteriyordu-

Ehric onun üst kolunu kavradı. "Rahat ol kuzenim. Ona değerli kız kardeşimiz gibi davranacağız."

Evale bile bir kez olsun sesini yükseltti. "Elinde iyi olacak kuzen."

Assail erkeklerle bir anlığına bağlantı kurdu, minnettarlık sözcükleri boğazını tıkadı. Sonunda tek yapabildiği onların önünde eğilmek oldu.

Sonra cipin içine doğru eğilmek zorunda kaldı. "Uzun sürmeyecek."

Bir içgüdüyle, bunu yapmaya karar verdiğinin bilincinde olmadan... Marisol'ü dudaklarından öptü.

Benim diye düşündü.

Kendini yeniden odaklanmaya zorlayarak sırt çantasını aldı, cipin kapısını kapattı ve uzaklaştı. Ehric, sağ olsun, Benloise farların altında kalmasın diye aracı geri döndürmeye dikkat etti ve sonra Rover engebeli patikada hızla ilerlemeye başladı.

O şeridin asfalt olmasını ne kadar isterdi. Keşke saatte yetmiş mil hız sınırı olan lanet bir otoyol olsaydı. Ya da daha iyisi, helikopterle gelmiş olmayı. Farlar gözden kaybolduktan sonra bir kulaklık çıkarıp taktı ve madenci ışığını yaktı. Sonra

Benloise'in yanına gitti, onu ayak bileklerindeki bantlardan yakaladı ve karlı zeminde açık giriş.

Bacaklarını bırakarak silahını avuçladı ve adama doğrulttu.

"Sadece yerinde kaldığından emin olmak için," diye mırıldandı Assail.

Pop!

Benloise bağırsaklarını korumaya çalışarak kendini daha da sıktı ama çok geçti. Kurşun zaten oradaydı ve işini yavaşça yapıyordu: Acı verici ve güçten düşürücü olsa da, bağırsak yaraları hedeflerine ulaşmak için kendi tatlı zamanlarını kullanırlar.

Gerçi Assail o piçi ölümü için uzun süre bekletmeyi planlamıyordu.

Konutun içine doğru ilerlerken, silahını yukarıda ve gözlerini keskin tuttu.

İçeride bulduğu şey onu duraksattı.

Açık kapının hemen yanında, kopmuş bir insan eli, sanki amacına ulaşmış ve artık bir değeri kalmamış gibi atılmış bir şekilde duruyordu. Elin bağlı olduğu ceset de oradaydı, hayır, o cesedin iki eli vardı... ama yüzü yoktu.

Yani içeride en az bir ölü daha vardı.

Marisol'un özgürlüğü için bir ölüm perisi gibi savaştığı açıktı.

Açık alanda dolaşırken değerli ya da ilgi çekici hiçbir şey ya da bir kişiyi alıkoyabilecek herhangi bir şey görmedi. Ancak uzak köşede, alt kata inen bir dizi merdiven vardı.

Esirini iki kez kontrol etti. Benloise ana kapının hemen dışında karın içinde kıvranmaya devam ediyordu, koyu renk gözleri açık ve düzensiz bir şekilde kırpışıyordu, üst dudağı geriye doğru soyulmuştu, porselen kapakları ortam ışığında parlıyordu.

En iyisi onu yanında götürmek.

Assail yanına gitti ve adamı ayağa kaldırdı. Benloise kendi başına ayakta durmayı başaramayınca, onun yüz kırk kiloluk ağırlığını içeriye sürüklemek bir anlık bir işti. Sonra birlikte merdivene doğru ilerlediler.

Yeraltına inerken Benloise'in işe yaramaz ayakları top gibi arkalarında zıplıyordu.

Ve kötülük vardı.

Alt kat, üç hücre ve bir korku duvarının bulunduğu geniş bir açık alandan oluşuyordu. Hücrelerden biri boş değildi. Yüzü ve boynu vahşice parçalanmış bir adam sırt üstü yatmış, sadece cehennem olduğunu umabileceğiniz bir yere bakıyordu. Sağ kolu demir parmaklıkların arasından çekilmişti ve kanlı kütük, koparılan elin onunki olduğunu gösteriyordu.

Assail bir an için kalbinin ıssız bir gururla sızladığını hissetti. Marisol kendini dışarı atmıştı. Ona ne yapmış olurlarsa olsunlar ya da kaynakları ne kadar az olursa olsun, onu esir alanlara karşı zafer kazanmış, onları sadece dize getirmekle kalmamış, mezarlarına da götürmüştü ...

İşte o anda onun için kaybolduğunu anladı.

Bu kadına aşıktı ve gerçekten de bu katliam ve şiddetin ortasında bu derinlikleri hissetmek mide bulandırıcıydı ama kalbi olduğu yerdeydi.

Ve Assail, Marisol'unun o lekeli beton duvara zincirlendiğini hayal ettikçe çıldırma noktasına gelecek kadar öfkeleniyor, vücudunda bir boğa sürüsü dolaşiyor, binlerce toynağı onu deliliğe sürüklüyordu.

Benloise'in etrafında dönerek dişlerini gösterdi ve bir vampir gibi tısladı-

Vurulmasına rağmen, ilaç toptancısı geri çekildi.

"Madre de Dios!"

Assail adamın yüzüne doğru eğildi. "Bu doğru! Ben senin üzerine gelen kabusum!"

Duvardan sarkan sadece bir zincir vardı. Diğeri kilitli hücrenin içinde yere sarılmıştı, halkaları boyayan kan Marisol'un kullandığı cinayet silahı olduğunu kanıtlıyordu.

Tekrar hizmete girecekti.

Assail parmaklıkların arasından buharlaştı ve yapışkan, bakır kokulu halkaları aldı.

Marisol, keşke bu kadar cesur olmak zorunda kalmasaydın.

Assail tekrar dışarı çıktığında, Benloise artık tüm kontrolü elinde tutmaya alışmış bir iş adamı değildi.

Kartlar. Cesetlerin, kanın ve hatta kardeşinin kaybının ve kendi hayatına yönelik tehdidin aksine -ki bunların hepsi çoğunlukla soğukkanlılığını koruyabilmişti- Assail'in gerçek kimliğini öğrenmek onu uçuruma sürükledi.

İnleyen, ağlayan, dua eden adam mesanesinin kontrolünü kaybetti, idrarı büzüşmüş sikinden beton zemine aktı.

Assail duvara doğru yürüdü ve zinciri yeniden taktı. Neyse ki lekeli yüzeyde yeni bir şey yoktu. Ancak olacaktı.

Benloise'ın çığlık atan, çırpınan, sinirlenmiş bedenini yerden kaldıran Assail, adamın bileklerindeki koli bantlarını ısırdı ve içi boş gövdesi düz bir şekilde çekilene kadar uzunluklarını kısaltarak onu İsa tarzı duvara kelepçeledi.

Assail sırt çantasını çıkarıp fermuarını açtı. Yanında getirdiği patlayıcı miktarına baktığında, tesisini havaya uçurmak için fazlasıyla yeterli olduğunu anladı. Benloise'e baktı. Adam ağlıyor, sanki uyanmayı umuyormuş gibi başını sallıyordu.

"Gerçekten de bilincin yerinde," diye homurdandı Assail. "Ancak bu uzun sürmeyecek."

Hücreye doğru dönerek Marisol'unun orada dehşet içinde olduğunu hayal etti... ve daha da kötüsü.

Kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Eğer burayı havaya uçurursa... Benloise özgürlüğüne kavuşacak, ölüp gidecekti - belki de cehenneme gidecekti ama insan oraya varana kadar öbür dünyadan emin olamayacağı için, gerçek zamanlı acı çekmekten yana olmak çok daha akıllıca görünüyordu.

Önce toptancıyı öldürmeyi planlamıştı. Sonra patlayıcıları yerleştirip uzaktan patlatacaktı.

Ama bu olması gerektiği kadar adil değildi. Marisol acı çekmişti-

Göğsünden bir hırıltı yükseldi... Sanki vücudu ölümle aldatılma ihtimalini protesto ediyordu.

"Hayır," dedi kendi kendine. "Böylesi daha iyi."

Ne yazık ki sadece bir kısmı buna inanıyordu.

Assail sırt çantasının fermuarını yeniden açtı ve bu şeyi tekrar taktı. Zincirlerden önce birine, sonra diğerine giderek güvenlik açısından inceledi. Gerçekten de çok iyi yerleştirilmişlerdi. Aynı şey bileklerdeki kelepçeler için de geçerliydi.

Benloise'in çenesini tuttu ve adamın başını geriye doğru itti.

Başka bir tıslamayla, şahdamarının yanındaki eti ısırды, bir parça kopardı ve yere tükürdü. Kanın tadı ağızında güzeldi ve köpek dişleri daha fazlasını bekleyerek karıncalandı. Ama bu reddedilecekti.

Isırık, bir erkek olarak içgüdüleri ve gelenekleri gereği dışisini korumak için yapmak zorunda olduğu şeyin bir simgesiydi. Ve eğer Benloise'in kendisi işkenceye meraklı olmasaydı boynunu tamamen parçalayacaktı.

Avı o yabancı dilde aceleyle konuşurken, Assail adamı hayatta bırakmak için savaştı. Zalimlik bu durumda kendini kontrol etmeyi gerektirecekti ve normalde bu bir sorun değildi.

Ancak Marisol ile ilgili hiçbir şey sıradan değildi.

Assail adamı tokatlayarak susturdu. İşaret parmağını adamın yüzüne saplayarak hırladı: "Onu almak sana düşmezdi. Beni duyuyor musun? Senin değil. Benim."

Öfkesine hakim olamadan merdivenlere doğru yürüdü, Benloise'in nerede olduğunun tamamen farkında olması için ışıkları açık bıraktı: kendi yaptığı bir hapisane ve ona eşlik edecek korumalarından birinin kalıntıları dışında hiçbir şey yoktu.

Basamakları ikişer ikişer çıkan Assail, birinin gelip toptancıyı serbest bırakma ihtimali olduğunu biliyordu ama bu uzak bir ihtimaldi. Benloise'in ketumluğuyla nam salmıştı ve Eduardo öldüğüne göre onu özleyecek tek kişiler muhafızlar ve çalışanlardı ve adamın ketum tavrı göz önüne alındığında, birliklerin konuşmaları toparlaması ve her birinin

Birey, üstlerinden ekipteki hiç kimseyle temas kurulmadığı için döngüden o kadar da uzak değildi.

Ondan sonra mı? İçlerinden herhangi birinin patronunu gerçekten arayıp aramayacağı açık bir soruydu. Yeraltı dünyasında faaliyet gösteren insanlar bu gibi komplikasyonlar söz konusu olduğunda dağılırlardı; kimse bir başkasının canını kurtarmak için insan yetkililer tarafından öldürölme ya da kelepçelenme riskini göze almazdı.

Benloise tek başına yavaş yavaş ölecekti.

Peki ya biri tesisin içinde cesetleri bulduğunda?

Bu yıl... gelecek yıl... bundan on yıl sonra?

Benloise'in kurduğu kılıf patlayacaktı.

Assail üst kattaki açık odayı taradı. İki telefon daha buldu ve bunları kapattı, pillerini çıkardı ve çantasına yerleştirdi. Silahları ve cephaneyi bıraktı ve kapıyı kapatıp kendi kendine kilitlenip kilitlenmediğini test etmeye dikkat etti.

Öyle oldu.

Küçük, bodur binanın etrafında dolaşırken arka tarafta bir petrol tankı buldu. Göstergeyi bulduğunda sadece dörtte birinin dolu olduğunu fark etti. Bu yükseklikte havanın ne kadar soğuk olduğu düşünüldüğünde, depodaki benzinin bir iki gün içinde biteceğini tahmin etti.

Cesetler oldukça serin bir ortamda saklanacaktı. Kokuyu bastırmak için iyi bir yöntemdi, üst kattaki küçük pencerelerin hepsinin kapalı olduğu düşünülürse dışarı pek koku çıkmayacaktı.

Tam kalkmak üzereydi ki yan tarafa park etmiş bir araba fark etti.

Yanına giderek kamuflej örtüsünü kaldırdı ve kapılardan birini test etti. Kilitli.

Eğer havaya uçurursa, ateş topu dikkat çekecekti ve bu hiç de arzu edilen bir şey değildi. Muşambanın tekrar yerine düşmesine izin verdi.

Yok olmaya hazırlanmak için gözlerini kapattığında, Marisol'unun o kapıdan çıktığını gördü. Ve o da

ürpererek gece havasıyla bütünleşt i ve moleküllerini güne ye, Kuzey Yolu'nun yaklaşık yirmi mil aşağısındaki bir dinlenme alanına doğru çevirdi.

Yeniden şekillenerek cep telefonunu çıkardı ve

Ehric'i aradı. Bir kez ç aldı. İki. Üç.

Kuzeni selamlama amacıyla, "O gayet iyi," dedi. "Yemek yedi ve biraz su içti. Ve seni görmek için sabırsızlanıyor."

Assail kendi derisi içinde sarktı. "Aferin. Anlaşt ığımız yerdeyim."

"Her şeyi ve her şeyi başardınız mı?"

"Kesinlikle. Üzerinizde kimse var mı?"

"Ne önünüzde ne de arkanızdayız ve sizden sadece iki mil uzaktayız."

"Burada bekleyeceğim."

Telefonu kapattıktan sonra cep telefonuna baktı. İlk içgüdü s ü onu evine götürmekti ama tıbbi müdahaleye ihtiyacı olacaktı ve büyükannesi onu görmeden önce temizlenip giyinmek isteyecekti.

Assail'in bir sonraki araması kendi eviydi ve ağır aksanlı kadın sesi cevap verdiğinde, kendini gözyaşlarını kırptıştırırken buldu.

"Madam," dedi kabaca. "O-"

"Ölmemiş," diye inledi yaşlı kadın. "Meu Deus, söyle bana o-"

"O yaşıyor. Onu yakaladım."

"Ne? Tekrar söyle, lütfen."

"Yaşıyor." Gerçi "iyi" kısmından pek emin değildi. "O hayatta ve benim gözetimimde."

Şimdi anadilinde ç ılgınca konuşuyordu. Assail kelimelerin hiçbirini bilmes e de, anlam sadece açık değ il, aynı zamanda kabul ettiğ i bir şeydi.

Dindar olmas a da, teşekkür ederim Bakire Kâtip, diye düşündü.

"Caldwell'den çok uzaktayız," dedi ona. "Şafaktan önce varamayabiliriz, bu durumda eve

günbatımı."

"Onunla konuşabilir miyim? Konuşabilir miyim?"

"Elbette, hanımefendi." İleride, bir çift far otoyoldaki bir yükseltiyi tırmanarak ona doğru geldi ve çıkış rampasında durdu. "Bir dakikaya ihtiyacım var, sonra onu giydireceğim."

Range Rover doğrudan ona doğru yöneldi, Ehric yavaşlarken arka lambaları parladı.

"İşte burada hanımefendi," dedi arka kapıyı açarken.

Marisol uyku tulumuna sarılmıştı ve rengi daha iyiydi - en azından ona bakana kadar ve

Yanaklarında tuttuğu kızarıklık hemen kayboldu.

Assail'in kafası karıştığında Ehric dönüp ona baktı ve geri çekildi. Hızlı bir çember çizerek kendi yüzünü gösterdi.

Oh, kahretsin. Assail'in ağzı kan içinde olmalı.

"Büyükannen," diye ağzından kaçırdı ve telefonu Marisol'a doğru itti.

Tabii ki bu, kadının dikkatini başka yöne çekmek için işe yaradı ve kadın ona bir can simidi uzatır gibi uzandığında, adam kapıyı yeniden kapattı.

Koşar adımlarla arkasındaki kamu tesisine yöneldi, erkekler tuvaletini buldu ve pisuvarlar ile tuvalet kabinlerinin sıralandığı bölüme girdi.

Lavabolardan birinin üzerinde, ayna görevi gören paslanmaz çelikten düz panele baktı.

"Siktir."

Hiçbir dişinin görmek isteyeceği bir şey değildi, özellikle de yakalanmaya maruz kaldıktan sonra: Yüzü gerçekten de kanla kaplıydı, çenesi ve dudakları lekeyle işaretlenmişti ve dişleri... dişlerinin uçları görünüyordu.

Umarım tepki verdiği şey adamın yüzündeki kan izleridir.

Eğilerek suyu açmaya ve ellerini kapamaya çalıştı ama musluklar, çalıştırmak için yerinde tutulması gereken türdendi. Bu işlem çok uzun sürdü,

Tek bir avucunu doldurup tekrar tekrar yüzüne götürüyordu. Ve sonra kendini kurulaayacak hiçbir şey yoktu.

Elini yüz hatlarında gezdirerek, Paul Mitchell sayesinde çekiciliğini bir nebze de olsa koruyan saçlarını değerlendirdi

Bu durumda gerçekten de görünüşünü iyileştirmeye mi çalışıyordu?

Ne kadar saçma.

Range Rover'a geri dönerken, Marisol'un büyükannesiyle işi bittiğinde üçüncü bir telefon görüşmesi yapması gerekeceğini biliyordu: kadınının tıbbi tedaviye ihtiyacı olacaktı.

Yine de nereye gitmeli? Eski Ülke'de kendisi ve kuzenleri için ırktan hiçbir hekim bulunmuyordu. Neyse ki o ve akrabaları, saatler sonra gelen ve soru sormayan bir iki insana güvenebilmişlerdi.

Yeni Dünya'da böyle bir düzenlemesi yoktu. Dolayısıyla irtibata geçebileceği tek bir kişi vardı.

ve umarım onun standartlarına uygun bir çözüm bulunur.

Marisol en iyisini hak ediyordu. Ve daha azına razı olmazdı.

YİRMİ

Mercedes'in arkasında oturan John Matthew, ön camdan kız kardeşinin babalarının evinin eşiğinde tereddüt edişini izledi. Malikânenin çift kanatlı kapısı ardına kadar açıktı ve içeri girip onun için koridorun ışığını yakmıştı.

Silueti geceye yayılan ışıltıyı kesti, siyah şekli fırlatılmış bir gölge gibiydi.

Tanrım... eğer bir çocuğu olursa, geleceğin kralı ya da kraliçesi olacaktı. Bu da yapmalı mıyız, yapmamalı mıyız meselesine başka bir boyut katmıyor muydu?

"Ayrılabilir miyiz, efendim?" Fritz ön taraftan sordu.

John yükselen bir nota ısıklık çaldı, sonra yüzünü ovuşturdu ve koltuğa geri yaslandı. Çok yorulmuştu. Koluna koydukları kontrast onu tuhaf hissettirmişti, bir de MR'ın içinde makine etrafında dönüp dururken yaşadığı çatırdama endişesi vardı. Açık MR, kışının kenarı. Evet, tabii ki o jumbo tüpün içine pompalanmaktan ve diş macunuymuş gibi sıkıca kapatılmaktan daha iyiydi, ama pek de kolay nefes alınabilecek bir durum değildi.

Ayrıca, başınızın üzerinde belki de iki baltaya sahip olmanın mutlu baltası asılı duruyordu. Arnold'dan alıntı yaparsak.

En azından bu konuda endişelenmesine gerek yokmuş. Nöbet önleyici ilaçların da canı cehenneme. İyi olacaktı. Sıkıydı. Evet. Tamamen ...

Kahretsin. Ya dövüşürken bir kriz geçirdiyse? Her neyse.

Bunun için endişelenemezdi-

Bir bing sesiyle telefonu bir mesaj geldiğini duyurdu. Telefonu avuçlayarak, Tohr'un gönderdiği mesaja kaşlarını çattı.

herkese gönderildi: Klinikte ekstra varlığa ihtiyaç var. Ziyaretçilerin tahmini varış süresi 55 dakika. Durumu kontrol edin, STAT.

John hızlı bir cevap verdi: Dönüş yolundayım. Müsaitim ...

İşleri nasıl bitireceğinden emin değildi. Eve gider gitmez Fritz'den Beth'in istediği eşyaları toplamasını isteyecekti... sonra da Wrath'ı bulacaktı. Korkularından bahset. Kral'a eşinin bugün eve gelmeyeceğini söylemek onun nöbetlerinden biri kadar eğlenceli olacaktı ama birinin adama planlarını anlatması gerekiyordu ve belli ki bu kişi Beth olmayacaktı.

Kocasıyla konuşmak için acelesi olmadığını ona açıkça söylemişti.

Ya da onun etrafında olmak, besbelli.

Tıp merkezinden ayrıldıktan sonra, John'un önerisiyle Trade'de bütün gece açık olan bir Çin restoranında karar kılmadan önce Fritz'den onları bir süre gezdirmesini istemişti - bu restoran Demir Maske'nin hemen aşağısındaki sokakta bulunuyordu: John kız kardeşiyle ilgilenemeyecek gibi değildi ama arkadaşı ve on iki tonluk fedai ekibi sayesinde bir blok ötede bol miktarda destek olduğunu bilmek güzeldi.

Onlar yemek yerken, Beth yeterince iştahlı olmasına rağmen çoğunlukla sessizdi - brokolili bifteğini bitirmiş ve ardından yarım düzine fal kurabiyesiyle birlikte KPC'sini cilalamıştı. Yemeklerini bitirdiklerinde Beth arabaya dönmek istemedi ve vakit kalmayana kadar bir süre Ticaret Caddesi'nde dolaştılar.

Belli ki kasabada kalmak ya da eve dönmek konusunda kararsız kalmıştı.

Adamım, onun için hissetti. Ne karmaşa ama.

Ve komikti, her ne kadar olayların ortasında kalmaktan nefret etse de, onun için yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey.

Tanrım, o nöbet sırasında ağzından ne çıkıyordu...?

Yaklaşık yirmi dakika sonra Fritz onları güvenli bir şekilde Kardeşliğin gizli yerleşkesine getirdi. Çeşmenin etrafında

Avlunun ortasında, Rhage'in mor GTO'su ile V'nin yepyeni siyah üzerine siyah R8'i arasındaki boşluğa girdi.

Kardeşin hala Escalade'i vardı elbette. Sadece en yeni versiyonu.

Dışarı çıkan John uşakla birlikte büyük girişe doğru yürüdü. Babasının şehirdeki diğer evinin aksine, bu malikâne evden çok bir kale gibiydi; topraktan yükselen büyük taş duvarları, üzerine inşa edildikleri dağ kadar yıkılmazdı.

Eğer doğu kıyısı bir sebepten dolayı halı bombardımanına tutulsaydı? Burası, Twinkies ve hamamböcekleri. Geriye kalan tek şey bunlar olacaktı.

Fritz devasa kapının bronz koluna uzanırken John kahyanın koluna hafifçe vurdu. Eşyalarını getirecek misin?

"Ama tabii ki." Köpek endişeli görünüyordu. "Tam istediği gibi."

Kraliçenin eşiyle birlikte kendi yatak odasından başka bir yerde kalmasının anlamı Fritz'in gözünden kaçmamıştı ama soru sormayacak ya da yaygara koparmayacak kadar sağduyuluydu. Bunun yerine, sadece endişe yayıyordu - öyle ki, marshmallow ve bir çubuğunuz olsaydı, muhtemelen köpeğin aurasından s'mores yapabilirdiniz.

Giriş holüne giren John yüzünü güvenlik kamerasına dayadı ve yanıt bekledi. Birinci Aile taşındığından beri evin anahtarı yoktu, içeride zaten bulunan biri tarafından içeri alınmadığınız sürece giriş yapmanın hiçbir yolu yoktu.

Bir an sonra kilit açıldı ve görkemli ön fuayeye adım atmalarına izin verildi. O kadar çok altın varak, o kadar çok kristal ve o renkli mermer sütunlar? Burası Caldwell'in dışındaki dağlara taşınmış bir çar sarayıydı.

Babası bunu nasıl başarmıştı? John merak etti. 1914'te falan mı?

Hiçbir fikrim yok. Ve daha da etkileyici olan? Neredeyse bir asırdır, Darius bir şekilde insanları

Özel mülke girmiş, kiracılar dışarıda bırakılmış... ve sempatizanlar koordinatlarını bilmiyordu: Bu yer ve yeraltı eğitim merkezi, tüm tarihi boyunca tehlikeye atılmamıştı. Baskınlar sırasında bile.

Büyük bir başarı. Büyük bir miras.

Tanrım, keşke babasını tanısaydı. Keşke Ağabey hâlâ buralarda olsaydı - çünkü Wrath'a neler olduğunu nasıl anlatacağı konusunda bir tavsiyeye ihtiyacı olabilirdi.

Tam çiçek açmış bir elma ağacı tasvirinin ortasında duraklayan John, Fritz'in ilerlemesine izin verdi, uşak Buckingham Sarayı'na yakışır merdivenleri hızlı bir koşuyla çıktı.

Gazap şüphesiz yukarıda, çalışma odasında idi ama önce bir çevirmen bulması gerekiyordu.

Sikeyim.

"Nerede o?" diye kime sorabilir ki?

John bu talep karşısında gözlerini kapadı... ve bilardo salonuna dönebilmesi için bir dakika geçmesi gerekti: Kral siyah deri giysiler içinde, elleri kalçalarında kilitli, çenesi öne doğru çıkık bir şekilde kemerin hemen altında duruyordu.

Kör olmasına ve gözleri sargıların arkasında saklı olmasına rağmen John, erkeğin

Sağa bakıyorum. Lanet olsun. Ona. Ona.

Birdenbire, John'un duyduğunun farkında olmadığı ortam gürültüsü sessizleşti: Wrath'ın arkasında bilardo oynayan Kardeşler, arka planda sadece Eminem'in The Marshall Mathers LP 2 albümünden parçalar çalınana kadar tüm hareketleri, tüm konuşmaları askıya aldılar.

"John. Eşim nerede?"

Bu bakışlar karşısında John ileri doğru yürüdü. Evet, neredeyse tüm Kardeşler Wrath'ın yanındaydı; hiç şüphe yok ki onun ruh haline ayak uydurmuşlar ve çember oluşturmuşlardı.

İri bedenlerin arasından geçerken V ile göz göze geldi ve "Sana ihtiyacım var" diye imzaladı.

Vishous başıyla onayladı ve ıstakasını Butch'a uzattı. Sigarasını kristal bir kül tablasında ezerek söndürdü ve yanına geldi.

Gazap dişlerini gösterdi. "John, Tanrı şahidim olsun ki, eğer yapmazsan seni keseceğim-"

"Sakin ol koca adam," diye homurdandı V. "Ben çeviri yapacağım. Kütüphaneye gitmek ister misin?"

"Hayır, Shellan'ımın nerede olduğunu bilmek istiyorum!"
Gazap gürledi.

John imzalamaya başladı ve çoğu zaman insanlar yarım cümleleri sırayla çevirirken, V raporun tamamını bitirene kadar bekledi.

Birkaç Kardeş başlarını sallarken arka planda mırıldandılar.

"Kütüphanede," diye emretti V, John'un asla yapamayacağı bir şekilde Kral'a. "Bunu kütüphanede yapmak isteyeceksin."

Yanlış bir şey söyledim.

Gazap Kardeş'e doğru döndü ve kimsenin hazırlıklı olmadığı bir hız ve isabetle üzerine yürüdü: Bir an V, Kral'ın yanında duruyordu; bir an sonra ise sebepsiz olduğu kadar haksız bir saldırıya karşı kendini savunuyordu
... şey, kötü niyetli.

Ve sonra işler çığırından çıktı.

Wrath kötü bir çıkıntının ince kenarında olduğunu biliyormuş gibi, V'den ayrıldı ve bilardo salonunda tam bir yıkım topu gibi ilerledi. İlk çarptığı şey Butch'un yanında serinlediği bilardo masasıydı ve polisin kül tablasını yan korkuluklardan kaldırması için neredeyse hiç zamanı yoktu: Wrath bilardo masasını bir iskambil masasından başka bir şey değilmiş gibi çevirdi, maun ve arduvaz kaplı devasa şey o kadar yükseğe uçtu ki, yukarıdaki asılı aydınlatma armatürünü sildi süpürdü, ağırlığı o kadar büyüktü ki, inişte altındaki mermer zemini parçaladı.

Kral nefes bile almadan bir sonraki kurbanına doğru ilerledi... Rhage'in az önce üzerinden atladığı ağır deri koltuğa.

Kanepe helikopterlerinden bahset.

Her şey yerden yaklaşık bir metre yükseklikte John'a doğru geldi, dönerken iki uç yer değiştirdi ve

minderler her yöne uçuşuyordu. Bunu kişisel olarak algılamadı; özellikle de arkadaşı bara saldırıp en üst raflardaki şişeleri kırarken, içkiler duvarlara, yere ve ocakta çıtırdayan ateşe sıçrarken.

Gazap bitmemişti.

Kral bir yan sehpayı aldı, havaya kaldırdı ve televizyonun olduğu yöne doğru fırlattı. Plazma ekranı ıskaladı ama eski moda bir aynayı paramparça etmeyi başardı - ancak Sony uzun süre dayanmadı. İki kanepenin arasında duran sehpa da bu işi yaptı ve iki Bostonlu adam ile Southie'den DirectTV için beyzbol sopası sallayan yaşlı adamın sessiz görüntüsünü yok etti.

Kardeşler Wrath'ın gitmesine izin verdi. Yaralanmaktan korktukları için değil. Rhage araya girmiş ve ilk kanepeyi, kemerin pervazından bir parça kopmadan önce yakalamıştı. Sadece aptal değillerdi.

Gazap - Beth × Geceleme = Psiko-hortum Canavarı

Ortalığı dağıtarak kendini yıpratmasına izin vermek daha iyiydi. Ama dostum, izlemek acı vericiydi-

Koca bir fıçı kafasına doğru uçarken John yana sıçradı. Neyse ki Vishous, fıçıyı fuayedeki mozaik zemine çarpmadan önce yakalayabilmişti - ki bunu düzeltmek çok zor olacaktı.

"Onu kontrol altında tutmalıyız," diye mırıldandı biri.

"Amin," diye cevap verdi bir başkası. "O zaman serbest kalır

Fritz'in bile nasıl temizleyeceğini bilemeyeceği bir pislik olacak."

"Ben hallederim."

Herkes dönüp Lassiter'e baktı. Kötü tavırlı ve hemen her konuda daha da kötü bir zevke sahip olan düşmüş melek bir anda ortaya çıkmıştı ve ilk kez ciddi görünüyordu.

"Bu da ne böyle?" Melek ince altın bir kalemi kendi ağzına götürürken V sordu.

Süslü bir Bic olmadığı ortaya çıktı. Lassiter hızlı bir nefesle odanın öbür ucuna küçük bir dart fırlattı.

Omuzundaki öfke, Kral'ın göğsüne bir mermi saplanmış gibi bir etki yarattı.

Sert bir şekilde yere düştü, vücudu sertleşti ve sonra bir meşe gibi düştü.

"Ne yaptın lan sen!" V bir Wrath çekti ve meleğe doğru gitti. Ama Lassiter hemen Kardeş'in suratına geri döndü.

"Kendine, eve ya da siz pisliklerden birine zarar verecekti! Ve sakın o lanet olası külotunu bir tomar haline getirme. Sadece biraz kestirecek-"

Wrath yumuşak bir horlama sesi çıkardı.

Dikkatle hareket eden Kardeşlik, bir boz ayıyı kontrol eder gibi yaklaştı ve John da onlarla birlikte gitti. Uyuyan Güzel'in etrafında bir çember oluşurken, nefeslerin altında bir sürü küfür vardı.

"Eğer onu öldürdüysen-"

Lassiter altın kırıbacını kaldırdı. "Ölü gibi görünüyor mu?"

Hayır, aslında zavallı piç, kendisiyle ve dünyayla barışık görünüyordu, renkleri güçlüydü, vücudu o kadar rahattı ki bok torbaları yanlara doğru sallanıyordu.

"Sevgili... Bakire... Kâtip..."

Herkes kemerli geçide baktı. Fritz, bir elinde Louis Vuitton marka çantası ve yüzünde bir araba kazasına tanık olmuş birinin ifadesiyle orada duruyordu.

John gözlerini kapattı.

Beth'in o eve girmiş olmasını, söz verdiği gibi kapıyı kilitlemesini ve gündüz vakti ortalıkta görünmemesini umuyordu.

İkisinden biri sert bir şekilde yere düşmüştü. Kimsenin bir saniyeye ihtiyacı yoktu.

YİRMİ BİR

Fritz ve John gittikten sonra Beth nihayet babasının evine adım attı ve içeri girdiğinde zamanın durmak bilmeyen ileri hareketi tersine döndü. Bir an içinde dakikalar, saatler, günler... sonra haftalar ve aylar... kayboldu.

Birdenbire, Wrath'la tanışmadan önceki haline dönmüştü: kedisiyle birlikte daracık bir stüdyo dairede yaşayan, arkasında hiçbir şey ve hiç kimse olmadan dünyada tutunmaya çalışan yirmili yaşlarında bir insan kadın. Elbette işinin bazı kısımlarını seviyordu ama patronu Hıyar Dick, kadın düşmanı bir kâbus gibiydi. Ve evet, maaşı da fena değildi ama kiradan sonra geriye pek bir şey kalmıyordu - Caldwell Courier Journal'da ilerleme şansı da. Oh, ve her türlü romantizm, Yalnız Kovboy kadar hayali ve ufuktan uzaktı.

Erkeklerle ilgilendiğinden değil aslında. Ya da kadınlarla.

Ama sonra bir keresinde, grup kampında.

Kapıyı kapatırken kendini içeri kilitlemeye dikkat etti. Fritz'de anahtar vardı, bu yüzden eşyalarını almaya geldiğinde içeri girebilecekti ama başka kimse giremeyecekti.

Evdeki sessizlik etrafını sararken, kendisini bir kafesin parmaklıkları gibi hissetti. Nasıl olmuştu da buraya gelmişti? Bütün bir günü Wrath olmadan geçirmek? Daha bir gece önce, New York'taki evlerindeyken böyle bir ayrılık düşünülemezdi bile.

Sol taraftaki salona girerek etrafta dolaştı ve buraya ilk geldiğinde nasıl

Wrath'ın bir uyuşturucu satıcısı, bir suçlu ve bir katil olduğuna ikna olmuştu. En azından ilk ikisi hakkında yanılmıştı ve sonuncusunu, Butch O'Neal'ı bir ara sokakta neredeyse gözlerinin önünde öldürerek kanıtlamıştı.

O küçük dehşetin ardından buraya gelmişler ve Rhage'i alt kattaki banyoda dikiş atarken bulmuşlardı. Bundan sonra Wrath onu tablonun içinden geçirerek yeraltındaki fenerle aydınlatılmış merdivenlerden aşağıya indirmiş... ve gizli bir ine götürmüştü.

Ona gerçekte kim olduğunu söylediği yer.

Gerçekte ne olduğunu.

Tavşan deliklerinden düşmekten bahsediyoruz. Ancak bu, kafasını karıştıran pek çok şeyi anlamlandırmıştı; çevresindeki insanlarla arasındaki kopukluk, ait olmadığı hissi, geçiş sürecine yaklařtıķça giderek artan huzursuzluğu.

Tek ihtiyacının Caldwell'den çıkmak olduğunu düşünmüştü.

Hayır. Değişimi yaklaşıyordu ve Gazap olmasaydı ölecekti. Hiç şüphe yok.

Onu pek çok yönden kurtarmıştı. Onu bedeni ve ruhuyla sevmişti. Ona hayal bile edemeyeceği bir gelecek verdi.

şu anda mı? Tek yapmak istediği başlangıca geri dönmekti. O zamanlar her şey çok kolaydı...

Tavandan tabana uzanan Fransız kral tasvirinin yanına giderek, iki tonluk altın varaklı çerçevesindeki yağlı boya tabloyu serbest bırakan gizli düğmeye bastı. Kapi açıldığında, aşağıya inen yolun zifiri karanlık olmasını bekliyordu - ne de olsa burada ne kadar zamandır kimse yaşamamıştı? Ama her şeyin hâlâ süpürölmüş, tozlanmış ve cilalanmış olduğu gibi, gaz fenerleri ferforje kafeslerinde titreşiyor, kaba taş basamaklar ve duvarlar mahzene doğru kıvrılıyordu.

Tanrım, hâlâ aynı kokuyordu. Biraz küflü ve nemli ama kirli değil.

Elini engebeli taşların üzerinde gezdirerek yeraltına indi. En alttaki iki yatak odalı süit ona bir sol, bir de sağ seçenek sunuyordu ve o soldakini seçti.

Babasının eski güneşten saklanma yeri olan yer.

Onun resimleri hâlâ yerleştirdiği yerde duruyordu; yazı masasını, yatağın yanındaki sehpaları ve şöminenin üzerindeki şömineyi kaplayan pek çok farklı çerçevede çeşit çeşit fotoğraf.

Aradığı görüntü çalar saatin yanındaydı.

Bu annesine ait tek fotoğraftı ve evet... kadına şöyle bir bakınca kalın siyah saçlarını, yüzünün şeklini ve omuzlarının duruşunu nereden aldığını hatırladı.

Annesi.

Kadın nasıl bir hayat yaşamıştı? Darius ona nasıl gelmişti? Wrath'ın en başta söylediklerine bakılırsa, Darius'un gerçekte ne olduğunu öğrenip hızla kaçmadan önce uzun süre birlikte olmamışlardı. Hamile olduğunu öğrendikten sonra, dünyaya getireceği şeyden korktuğu için onu görmeye geri dönmüştü.

Doğum sırasında ölmüştü.

Darius da kızlarının vampirlere özenmemesini umarak bu olaydan sonra bir kenarda kalmıştı.

Bazı melezler hiç değişim geçirmedi. Bazıları geçişi atlatamadı. Ve bunu başaran ve diğer taraftan vampir olarak çıkanlar farklı, öngörülemeyen biyolojik kurallara tabiydi. Örneğin Beth, güneş kremi ve güneş gözlüğü taktığı sürece gün ışığında dışarı çıkabiliyordu. Öte yandan Butch maddesizleşemiyordu.

Yani Tanrı sadece hamilelik olayını biliyordu. Ama eğer şanslıysa, ihtiyaç duymaya başlardı ve Gazap bir şekilde gelirdi ve doğururdu ...

Annesi de bu şekilde ölmüştü, öyle değil mi?

"Kahretsin."

Yatağın üzerine oturup başını ellerinin arasına aldı. Belki de Wrath haklıydı. Belki de tüm bu gebe kalma meselesi gerçekten de uğraşılmayacak kadar tehlikeliydi. Ama bu ona davranış şeklini mazur göstermezdi ve tartışmayı da bitirmezdi.

Tanrım, burada otururken, Darius'un çektiği fotoğraflarla çevriliyken, bir çocuk istediğine daha da ikna olmuştu.

Kollarını indirerek BlackBerry'sini çıkardı, şifresini girdi ve daha önce duymadığı bir mesaj gelip gelmediğini kontrol etti. Hayır. Elindeki şeyi evirip çevirirken boş boş iPhone olmasını diledi. Ancak V, sadece Apple karşıtı değildi; Steve Jobs'un mirasının dünyadaki tüm kötülüklerin kaynağı olduğuna inanıyordu ...

Bazen çiftler telefonda daha iyi anlaşırdı.

Ve Wrath iyi davranmamış olsa da, bu onun da onu örnek alması gerektiği anlamına gelmiyordu. Eğer önümüzdeki on iki saat boyunca biraz yalnız kalmak istiyorsa, bunu ona kendisi söyleme nezaketini göstermeliydi, kardeşini elçi olarak kullanmamalıydı.

Sorun şu ki Wrath'ın artık bir cep telefonu yoktu. Buna gerek de yoktu - Kral'ın görevlerini resmen devraldığında, gelenek, yasa ve sağduyu gereği Kardeşlik'ten "emekli" olmuştu. Bu onun vurulmasını engellememişti.

Yine de malikanede bir sürü telefon vardı. Sabah altı.

Muhtemelen hâlâ masasında çalışıyordu.

Rakamları tuşlayarak bir zil sesini dinledi. Bir sonraki. Üçüncüyü.

Artık Wrath için sesli mesaj yoktu çünkü glymera kendilerine verilen numarayı tamamen kötüye kullanmıştı. Cehennemden gelen e-posta hesabına da bu şekilde sahip olmuştu.

Bir sonraki denediği numara yataklarının yanındaki ahizeye aitti, daha önce hiç çalmadığını bildiği numaraydı. Cevap yoktu.

Bu noktada birkaç seçeneği vardı. Eğitim Merkezi'nin kliniği. Yaralanma ihtimaline karşı. Ama bu nasıl olacaktı ki? Artık evden çıkmıyordu. Mutfak-ama Son Yemek neredeyse masadaydı ve Wrath muhtemelen onsuz o kaostun içinde olmayacaktı: Hiç söylememiş olsa da, kalabalık ve gürültülü odaların onu rahatsız ettiğini hissediyordu çünkü duyma ve koku alma duyuları aşırı yükleniyor ve insanları mekâna yerleştirmesini zorlaştırıyordu.

Denenecek sadece bir numara daha vardı.

Kişiye bağlantılarından çıkarırken, geçmişten bir dilim daha aklına geldi.

Tohr'un eski dairesinin sürgülü cam kapısından içeri girdiğini, Kardeş'in her kâbusun olması gerektiği gibi büyük görüldüğünü hayal etti. Ama o bir müttefikti ve her zaman da öyle kalacaktı. Sam Adams'ı, yulaflı kurabiyeleri ve Godzilla'yı paylaştıkları o gece gerçek bir dostluğun başlangıcı olmuştu.

Artık çok farklı bir yerdeydi. Wellsie'yi kaybediyordu. Sonbaharı Bulmak.

Ve Beth de aynı değildi.

Telefon açıldığında, cevap verilmeden önce sadece bir kez çaldı: "Beth."

Tohr'un sesindeki tuhaf ton karşısında kaşlarını çattı.

"İyi misin?" "Oh, evet. Kesinlikle iyiyim. Aradığına sevindim."

"Ah... neden?" Wrath Kardeşliğe eve gelmeyeceğini söylemiş miydi? Muhtemelen söylememiştir. "Boş ver. Ben sadece... Wrath'ı arıyorum. Nerede olduğunu biliyor musun? Çalışma odasını ve odalarımızı aradım ama telefonu açmadı."

"Oh, evet. Kesinlikle."

WTF MI? "Tohr. Neler oluyor?"

Gerçek korku göğsünün ortasında kök saldıkça, zihni ondan uzaklaştı. Ya-

"Hiçbir şey yok. Dürüst olmak gerekirse, kliniğe beklenmedik bir VIP geliyor, bu yüzden kapsama alanı bulmak için çabalıyorum."

Ah, şak. Paranoyaklaşıyordu. Yine de haklı olmaktan iyidir.

"Wrath'a gelince, son gördüğümde o..." Bir duraklama oldu. Sonra adam telefonu diğer kulağına geçiriyormuş gibi bir ses duyuldu. "Biraz nefes alıyordu."

"Nefes alan gibi mi?" "Uyuyordu."

Beth çenesinin gevşediğini hissetti.

"Uyuyor muydu?" "Evet. Dinleniyordu."

"Gerçekten mi?"

İşte buradaydı, ne düşüneceği ve hissedeceği konusunda kafası karışık, tüm ilişkilerini geriye ve ileriye doğru yürütüyor, konuşmaları planlıyor, kendini düğümlere bağlıyordu. Bu arada, adam sadece, bilirsiniz, siesta yapıyordu.

"Bu harika," derken kendini duydu. "Onun adına gerçekten çok mutluyum."

"Beth-"

"Bak, gitmem gerek." Evet, meşguldü, meşguldü, meşguldü. "Eğer uyanırsa, ona söyle..."

Hayır, aradığı o değildi. Gururlarını korumalarına izin verilenler sadece erkekler değildi; kadınlar "zayıf cins" olmak zorunda değildi.

"Aslında ona kendim söyleyeceğim. Bugün babamlarda olacağım, ortalığı toparlayacağım." Evet, çünkü ev çok dağınıktı. "Ama akşam döneceğim."

Hattan gelen dürüst rahatlatma dikkat çekiciydi. "Oh, bu iyi haber. Gerçekten çok sevindim."

"Tamam, peki..." Her nasılsa telefonu kapatmaya cesaret edemedi.

"Beth? Hâlâ orada mısın?"

"Evet, öyleyim." Kendini kalçasını aşağı yukarı ovarken buldu. "Dinle, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii. Lütfen."

Ne de olsa, Wellsie ve Tohr'un tartışmaları olmuştu; bunların bazılarını Beth, güzel kızıl saçlı kız çok erken kaçırılmadan önce ilk elden duymuştu. Dostum, Wellsie cehennem arkadaşı da dahil olmak üzere herkese düşündüğünü söylemekten çekinmezdi. Elbette iyi bir nedeni olmadan asla öfkelenmezdi ama mecbur kalmadıkça onu kızdırmak da istemezsiniz.

İnsanlar ona saygı duyuyordu.

Beth, benim hakkımda ne düşündüklerini merak etti. "Beth?"

Gazap konusunda ona yardım edebilecek ve bunu gizli tutabilecek biri varsa o da kesinlikle Tohr'du. Aslında, insanlar Krallarıyla ilgili yardıma ihtiyaç duyduklarında genellikle gönderilen kişi oydu.

"Beth, neler oluyor?"

Ağzını açarak içini dökmeye niyetlendi ama bir sorun vardı: Konuşması gereken kişi Wrath'tı. Diğer herkes sadece dolgu malzemesiydi.

"Hâlâ canavarı mı destekliyorsun?"

Bir duraklama oldu. Sonra Kardeş kendine özgü bariton sesiyle güldü. "Bana başka bir Godzilla maratonu olduğunu mu söylüyorsun?"

Beth yalnız olduğuna memnundu. Çünkü yüzündeki gülümsemenin tüm gözyaşlarından daha üzücü olduğunu hissediyordu.

Sadece her şeyin daha basit olduğu zamanlara geri dönmek istiyordu. Daha kolay. Daha yakın.

"Eski güzel günleri düşünüyordum," diye ağzından kaçırdı.

Tohr'un ses tonu anında sertleşti. "Evet. Onlar ... iyiydi."

Oh, kahretsin. Autumn'a aşık olmasına ve onunla çiftleşmesine rağmen, ilk karısını... ve taşıdığı bebeği hatırlamak canını acıtmış olmalıydı.

"Özür dilerim, ben-"

Adam ondan daha çabuk toparlandı. "Kendini hiç kötü hissetme. Geçmiş neyse odur - iyi ya da kötü, yazılıdır ve değişmez. Ve bunda teselli olacak bir şey var."

Gözleri yaşardı. "Ne demek istiyorsun?"

Uzun bir duraklama oldu. "İyi kısımlar daha aydınlıktır çünkü onlara güvenebilirsiniz. Ve kötü kısımlar da tam olarak aynı nedenden dolayı daha trajik olamaz. Geçmiş güvenlidir çünkü silinmezdir."

Birden aklına Wrath'la st katta yaptıkları ilk buluşma geldi. Geriye dönüp baktığında her ne kadar her şeyi pembe bir ışıltıyla resmetmiş olsa da, bu tam olarak doğru değildi, değil mi?

Düşündüm de, o gece kız ilk geldiğinde çok kızmıştı. O kadar ki, dört yemeğin yarısında gitmeyi düşünmüştü.

Nostaljinin yeniden resmettiği kadar mükemmel değil.

"Haklısın, Tohr."

"Evet." Boğazını temizledi. "Biliyorsun, çok geç değil. şimdi giderseniz yine de geri gelebilirsiniz."

"Güneş için endişelenmeme gerek yok, unutma."

Cep telefonundan onun rperişini hissedebiliyordu. "Buna söyleyecek bir şeyim yok. Gerçekten yok."

Ona acıyarak, kendine iyi bakacağına ve akşam eve geleceğine söz vererek konuyu değiştirdi.

Telefonu kapattıktan sonra babasının yatağına uzandı. Tavana bakarken, Darius'un gün boyunca aynı şeyi yaptığını hayal etti -bazen koridorun karşısındaki diğer odada Wrath ile birlikte.

Wrath onunla tanışmadan önce gerçek bir mnzeviydi. Tek başına savaşmış, tek başına uyumuş ve kesinlikle taht meselesiyle hiçbir ilgisi olmamıştı: Onunla iftleşene kadar hükmetmeyi reddetmişti.

İnsanların onu kendine getirdiği için kaç kez teşekkür ettiklerini sayamıyordu, sanki aşkı bir canavarı ... tamamen medeni bir adama değilse bile en azından sorumluluklarını yerine getirmeye istekli birine dönüştüren sihirli bir iksir gibiydi.

Gerçekten az önce uyuklamaya mı gitmişti?

Peki ya en son ne zaman gün boyu uyumuştı? Vurulmadan önce hiç uyumamıştı.

Gözleri kapanmadan hemen önce doğruldu ve başının yanında duran güvenlik alarm pedine döndü. Uygun kodu girerek alarmı çalıştırdı ve sonra tekrar yattı.

Sekiz basamaklı sayı kümesi mi? Doğum tarihi, ay, gün ve yıl.

Bu vampir dünyasına gelmeden çok önce babasının onu nasıl düşündüğünü gösteren bir başka örnek: Son teknoloji ürünü ekipmanı kuran ve her şeyi güncel tutan kişi V olabilirdi ama Darius kodu yıllar önce seçmişti.

Uzanıp ışığı kapattı ve yorganın üstüne yeniden yerleşti.

Birkaç dakika sonra, lambanın başına dönmüş, onu tekrar yakmıştı.

Kocanız yokken, tamamen güvende olmak göreceliydi.

YİRMİ İKİ

Sola hiç bu kadar üşüdüğünü hatırlamıyordu.

Uyku tulumuna sarınmış, ısıtma menfezleri BTU'ları yüzüne yığarken Range Rover'ın arkasında titremesini durduramıyordu.

Öte yandan, şokta olmak için yarım düzine iyi neden vardı, kafanızdan başlayıp vücudunuzu uyuşuk bir derin dondurucuya sokan türden.

Pozisyonunu değiştirirken kalçası bir çığlık attı ve ona fiziksel bir zorunluluğun da iş başında olduğunu hatırlattı. Ne kadar kan kaybetmişti?

"Neredeyse geldik."

Aksanlı sesi duyunca başı döndü. SUV'de neredeyse hiç ışık olmamasına rağmen, Assail'in yüzünü sanki spot ışığı varmış gibi hayal edebiliyordu: ay ışığı rengine derin gözler, kesik kara kaşlar, dolgun dudaklar, sert çene. Dul kadının tepesi ve simsiyah saçlar.

Bir göz kırpışıyla diğeri arasında, alt yarısında kan vardı... ve çok keskin dişler.

Yoksa bu bir kâbus muydu? Neyin gerçek olduğunu anlamakta zorlanıyordu.

Konuşmak için ağzını açtı. Hiçbir şey çıkmadı. "Başım... doğru çalışmıyor."

"Her şey yolunda." Sanki bir dürtüyle ona doğru uzandı ama sonra ne yapacağını bilemiyormuş gibi elini bıraktı.

Sola yutkunmakta zorlandı, ağzı kurumuştı. "Biraz daha su?

Lütfen?"

O kadar hızlı hareket ediyordu ki, sanki bir şeyler yapmak için fırsat kolluyordu. Ve bir Polonya daha kırarken

Bahar şişesi açıktı, ellerini serbest bırakmak için uyku tulumunu itmeye gitti ve kapana kısıldı. Naylon kumaş bir asfalt tabakası kadar ağır görünüyordu.

"Sakin ol," dedi usulca. "Bırak sana hizmet edeyim." "Ellerim çalışmıyor."

"Biliyorum." Açık boynu kızın ağzına götürdü. "İç." Daha kolay dedi daha Bitti. Onun dişler başladı için Gevezelik.

"Özür dilerim," diye mırıldandı su her yere dağılırken.

"Ehric, ne kadar sürecektir?" diye tersledi.

Range Rover aniden durdu. "Sanırım buradayız ya da bir yerde."

Sola önündeki sürücünün omzunun üzerinden bakarken kaşlarını çatı. Farların aydınlattığı cılız çit, terk edilmiş bir sığır çiftliğinde görebileceğiniz türden bir şeydi. Yarısı bir açıyla sarkıyordu, eski tahtalar ve paslanmış teller düzenli bir formdan çok arapsaçıydı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu kısık sesle. "Sanırım... eve dönüyoruz."

"Önce seni tedavi ettireceğiz." Assail elini uzattıktan sonra ona dokunmadan önce geri bıraktığı şeyi tekrarladı. "İhtiyacın var... yaralısın ve büyükannenin seni bu halde görmesine izin veremeyiz."

"Ah. Doğru." Tanrım, yarı çıplak olduğunu, yaralandığını ve uzun bir duşa ihtiyacı olduğunu unutmuştu. "Teşekkür ederim."

"Herhalde bu olamaz," diye mırıldandı şoför.

Assail ön camdan dışarı baktı ve sanki işler onun da beklediği gibi değilmiş gibi ters ters baktı. "Şu kutuya git."

Cılız bir sopanın üzerinde duran ahşap bir kuş yuvasına benzeyen şeye yaklaştıklarında, sürücü camını indirdi

-

O şeyin içinden huysuz, bedensiz bir ses konuştu: "Yakaladım seni. Kapılardan geç."

Sihir gibi, "sıkıntılı" geçit sistemi tam ortadan ikiye ayrıldı, yumuşak ve sessiz bir şekilde birbirinden ayrıldı.

İlerideki yol karla doluydu ama bakımlıydı. Ve biraz sonra başka bir bariyere geldiler. Bu bariyer

daha az dayanıksız ve daha yüksekti, paslı ama yine de direklerine sağlam bir şekilde tutturulmuş gibi görünen zincir halkalarından yapılmıştı. Bu kez durmak zorunda kalmadılar; çit önlerinde yarıldı ve geçmelerine izin verdi.

Ve böyle devam etti.

İlerledikçe, geçit sistemleri daha yeni ve daha heybetli hale geliyordu, ta ki bir hükümet tesisine aitmiş gibi görünen bir şeye gelene kadar: Caldwell'in köprülerinin altındakiler kadar büyük beton direkler, reklam panosu büyüklüğünde sağlam bir metal paneli sabitliyordu. Ve her iki yönde de uzanıyordu. Tepesinde dikenli teller olan ve her on adımda bir izinsiz girenleri uyaran yirmi ayak yüksekliğinde bir duvar.

Biraz Jurassic-parky, diye düşündü

Sola. "Etkileyici," dedi sürücü.

Diğer girişlerde olduğu gibi, tuş takımı, hoparlörü ve izleme ekipmanıyla bariz check-in noktasında duramadan yol açıldı.

"Burası... bir ordu üssü mü?" Sola mırıldandı.

Belki de Assail gizli bir polisti - bu durumda... "Avukata ihtiyacım var mı?" diye sordu.

"Ne için?" Assail sanki aracı kullanıyormuş gibi ön camdan dışarıya bakarak yaklaşmakta olan şeye odaklandı.

"Beni tutuklayacak mısınız?"

Başını çevirdi, kaşları aşağıya indi. "Sen neden bahsediyorsun?"

Sola koltuğuna geri yaslandı. Eğer yalan söylüyorsa, bir Oscar'ı hak ediyordu. Ve eğer söylemiyorsa, belki de bu Tanrı'nın onun duasına cevap verme yoluydu: Onu hayatın dışında tutmak için kesin bir çözüm, onu mahkeme sistemine atmaktı.

Girdikleri yeraltı tüneli, floresan aydınlatması ve ortasından geçen sarı çizgisiyle bir Lincoln ya da Hollanda'yı andırıyordu ve iniş Range Rover'ı agresif bir açıyla öne doğru eğdi.

"Caldwell'de miyiz?" diye sordu.

"Evet."

Assail geri çekildi ve şimdi bol olan ışıkta onun sağ elini parkasının içine soktuğunu gördü.

Sola kaşlarını çattı. "Sen... neden bir silahı avuluyorsun?"

"Senin yanında kendimden başka kimseye güvenmiyorum." Ona döndü. "Ve bykannene bir söz verdim. Ona zarar görmeden geri döneceksin ve ben szmn eriyim. En azından bu konuda."

Onun gözleriyle karşılaştığında göğsüne garip bir his yerleşti. Bunun bir kısmı korkuydu ve bu kafasını karıştırdı. İçinde bulunduğu duruma bakılırsa, kurtarıcısının kırk tane silahı olsa ve onu kullanmaya hazır olsa iyi olurdu.

Diğer yarısı ise... Çok yakından bakmak isteyeceği bir şey değildi.

Tnel ona Caldwell Arena'nın altındakini hatırlatan bir park yerinde sona eriyordu: sığ tavan, çok sayıda boşluk, bir köşede kaybolan yükselen kot birden fazla kata işaret ediyordu.

Kapalı bir kapının önüne geldiklerinde "Neredeyiz?" diye sordu.

Cevap olarak, kapı ardına kadar açıldı ve bir sağlık ekibi, doktorlar, hemşireler, sedyeler ve hepsi dışarı ıktı.

"Bakire Kâtip'e şükürler olsun," diye mırıldandı Assail.

Oh... kahretsin. Beyaz nlkller yalnız değildi; onlara  dev adam eşlik ediyordu: beyaz perdeye ait bir yüzü olan sarışın bir adam, fırça kesimli ve kasap kütüğü kadar sert bir ifadesi olan asker bir adam ve sonra kafatası traşı ve yanağından geçip ağzının kenarına doğru kıvrılan bir yara izi olan gerçekten korkunç bir yedek.

Hayır, bu ABD hkmeti değildi.

Tabii gizli bir zorba departmanı yoksa. Assail kapıya doğru uzandı. "Arabada kal." "Gitme," diye geveledi Sola.

Ona tekrar baktı. "Korkmayın. Bunu bana borçlular."

Kurtarıcısı tekrar uzandı ve bu sefer kendini durdurmadı. Çenesine o kadar hafifçe dokundu ki, kız onu görmemiş olsa fark etmeyecekti.

"Kal."

Ve sonra adam gitmiş, kapı sertçe kapanmıştı. Renkli camın arkasından, parlak ışıklı koridordan dördüncü bir adamın çıkışını izledi. Evet, oradaki muhasebeci değildi... Yere kadar uzanan kürklü pardösüsü ve bastonuyla eski usul bir pezevenk gibi giyinmişti, kırpılmış Mohawk saçı ve alaycı gülümsemesi bu imaja mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Adam ve Assail tam olarak aynı anda birbirlerine ellerini uzattılar. Karşılıklı konuşurken de birbirlerine bağlı kaldılar-

Bir şeyler ters gidiyordu. Assail kaşlarını çatmaya başladı; sonra düpedüz kızgın görünüyordu. Ama Mohawked omuz silkip hiç etkilenmemiş gibi görününce Assail sonunda silahını teslim etti ve diğerlerinin üstünü aradı. Ancak adamları dışarı çıkıp aynı muameleye maruz kaldıktan sonra pezevenk, doktor ve hemşirelerden oluşan ekibe araca gitmeleri için başıyla işaret etti.

Kapısını açmak için uzandıklarında, Sola'nın uyku tulumunu çenesine doğru çekmesine neden olan bir korku dalgası belirdi.

Kafasını arka koltuğa uzatan kadın yakışıklıydı, kısa sarı saçları ve koyu yeşil gözleri vardı. "Merhaba, ben Doktor Jane. İzin verirseniz size bir göz atmak istiyorum."

Sesi düzdü. Nazikti. Sakindi. Yine de Sola hareket edemiyor ya da cevap veremiyordu.

En azından Assail doktorun arkasında belirene kadar. "Sorun yok, Marisol. O seninle ilgilenecek."

Sola kendini en uzun süre onun gözlerinin içine bakarken buldu. Gördüklerinden tatmin olduğunda fısıldadı, "Tamam. Tamam..."

Ve işte o zaman titremesi nihayet durdu.

Assail boş kılıflarından memnun değildi ama Rehv bunu açıkça belirtmişti: Ya o ve kuzenleri

silahsızdı ya da insan dişi tedavi edilmeyecekti.

Assail'in savunmasız kalmaya razı olduğu tek durum buydu ve bundan nefret ediyordu. Ama ihtiyaçlar bunu gerektiriyordu. "Ve onun adı Marisol," dediğini duydu. sarışın, kadın doktor alçak sesle konuşmaya başladı. "Sola."

Sol taraftan Rehv'in kendisine baktığını hissedebiliyordu, ve Konsey'in Leahdyre'si tek değildi. Nöbet tutan üç Kardeş bir şey göstermeyecek kadar profesyoneldi ama neden bir insan kadınla kapılarına geldiğini merak ettiklerini anlayabiliyordu. Yaralı bir kadınla. Uğruna silahlarını teslim etmeye hazır olduğu.

"Hayır, sen orada kal Marisol. Biz diğer tarafa geleceğiz." Kadın doktor dışarı çıktı ve ekibine başıyla işaret etti. "Hayati değerler dışuk ama stabil. Sağ uylukta kurşun yarası. Muhtemel beyin sarsıntısı. şok endişe verici. Bana söylemek istemediği başka travmalar da geçirmiş olabilir."

Assail kanın başını terk ettiğini hissetti ama daha fazla kendinden geçme eğilimine izin vermedi-

"Sen," diye sertçe seslendi. "Geride dur."

Erkek - ya da, Tanrım, bu gerçekten bir insan mıydı?

Ana doktor olan kadın konuştu. "Bu benim ortağım. Dr. Manello. O-"

"Onu tedavi etmek için değil." Assail dişlerini gösterdi. "Belden aşağısı ıplak."

Herkesin donup kaldığının ve kendisine doğru baktığının belli belirsiz farkındaydı. Aynı zamanda sahneye aniden giren bir kokunun da farkındaydı. Adama gözlerini dikmiş bakarken ikisiyle de oyalanıyordu, Rover'ın arkasından dolaşmaya devam ederse boğazına saldırmaya hazırdı.

Adam sanki bir silahla karşı karşıyaymış gibi ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam. Sakin olalım. ıkmamı istiyorsan, ıkarım."

Geri ekilerek Kardeşler'in yanında durdu, başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

Kadın doktor elini Assail'in ön koluna koydu. "Onu sedyeye alacağız. Sen neden

benimle gel. İzleyebilir ve yakınımnda kalabilirsin."

Assail hırıltısını hafifletti ve boğazını temizledi. "Bunu yapacağım. Teşekkür ederim."

Aslında, daha fazlasını yaptı.

Doktor Marisol'un kapısını açtığında, kadının kendini tutamadan geri çekilmesinden nefret etti. Ve sonra gözleri onunkilere kilitlendi.

"Size yardım etmemi ister misiniz?" diye sordu kabaca, sağlık personelinden herhangi biri harekete geçmeden önce.

"Evet. Lütfen."

Herkesi uzaklaştırmak ve onunla ilgilenen erkek olmak çok doğru geldi: Cipun içine uzanarak onu kollarının arasına aldı, açıkta kalmaması için uyku tulumunu da yanında götürmeye dikkat etti-

Kızın içinde tutmaya çalıştığı tıslama adamın midesini bulandırdı ama onu dışarı çıkarmak zorundaydı ve adam doğrulur doğrulmaz, kız onun kollarında kendisini fazla rahatsız etmeyecek bir yer bulmuş gibi görünüyordu.

Başı adamın omzuna düştü ve orada kaldı. "Onu içeri taşıyacağım," diye doktoru bilgilendirdi.

"Muhtemelen daha iyi-ah, tamam, pekala." Adamın dişleri tekrar parlayınca sarışın şifacı ellerini kaldırdı. "Sorun değil. Sadece beni takip et."

Koridora ilk giren Rhage Kardeş oldu ve diğer iki savaşçı geride kalarak kuzenlerle birlikte arkadan geldiler.

Assail olabildiğince yumuşak bir şekilde yürüdü, Marisol'un uzuvlarının her sertleşmesi veya keskin nefesi, ciğerleri yanana, nefesi kesilene ve bacağı ağrıyana kadar acısını doğrudan kendi göğsüne iletti.

İlerlerken, görünüşe göre sonsuz sayıda odanın önünden geçtiler, bazılarına baktı, çoğuna başını çevirme zahmetine katlanmadı. Fark ettiği kadarıyla sınıflar, boş bir ofis... sorgu odasına benzeyen bir şey vardı. Tam da başka bir fermuara doğru gittiklerine ikna olmaya başlamıştı ki

Kod, kadın doktor sonunda durdu ve bir muayene odasına giden yolu gösterdi.

Ortakdaki sedye, asılı bir ışık setinin tam altındaydı ve Marisol'u çarşafli, yastıklı yüzeye aktarmaya başladığında, şifacının avizeyi açmadığına sevindi. Karo döşeli oda zaten çok aydınlık görünüyordu, paslanmaz çelik ve cam dolaplar ona parlıyordu, aletlerin bulunduğu döner masa, bu aletlerin doğru ellerde yardımcı olması gerekse bile bir tehditti.

Sola'nın yüzü acı ve yorgunluktan griye dönmüştü; dizlerini göğsüne çekmiş, lacivert uyku tulumunu ikinci bir deri gibi sımsıkı sarmıştı.

Doktor, "Gerekli olmayan herkesin koridorda kalmasını rica edeceğim," diyerek Kardeşleri, kuzenleri ve erkek şifacıyı dışarı çıkardı. "Hayır, hayır- biz iyi olacağız. Tamam, güle güle." Sonra daha düşük bir ses tonuyla tısladı, "O bağlı bir erkek. Ona iç muayene yapmak zorunda kalırsam bununla uğraşmak ister misin?"

Bağlanmış ... erkek mi? Erkek mi?

Kardeşler onunla tartışmaya başladığında, Assail savaşçılara ve Rehvenge'ye sertçe başını salladı. "Benden yana hiçbir sorun çıkmayacak. Size söz veriyorum."

Ancak o zaman Marisol'un mahremiyetinin de onun gibilerden korunmayı hak edip etmediğini merak etti.

"Marisol," dedi usulca. "Belki de en iyisi ben-" "Kal."

Gözlerini kapattı. "Pekala."

Kadının başına giderek, yüzüyle tekrar göz teması kurabilmesi için vücuduna sırtını döndü ama mahremiyetini tehlikeye atacak hiçbir şey göremiyordu.

Doktor ona yaklaştı ve yumuşak bir sesle konuştu. Nazikçe. "Eğer arkanıza yaslanabilirsiniz, bu harika olur. Kendinizi güvende hissetmiyorsanız, anlarım ve yatağın üst kısmını sizin için kaldırırım."

Uzun bir sessizlik oldu. "Adın neydi senin?" Marisol kabaca sordu.

"Jane. Ben Jane. Arkamda da hemşirem Ehlena var. Ve burada senin onaylamadığın hiçbir şey olmayacak, tamam mı? Yetki sende."

Gerçekten de bu doktoru seveceğine dair bir his vardı içinde.

"Tamam. Pekâlâ." Marisol onun elini tuttu ve tamamen yüzüstü yatana kadar yüzünü buruşturarak geri çekildi. "Tamam."

Yerleştikten sonra onu bırakmasını bekledi. Ama bırakmadı ve gözleri onunkilerden ayrılmadı. Şifacı uyku tulumunu açıp üzerine bir battaniye örterken de. Olası bir beyin sarsıntısı hakkında sorular sorulurken ve refleksleri test edilirken değil. Kalçasındaki yara dürtülerek değilmedi. Taşınabilir bir röntgen cihazı getirilip birkaç farklı açıdan fotoğrafı çekilirken bile.

Doktor biraz sonra elinde bir dizüstü bilgisayarla yaklaşırken, "Her türlü iyi haberim var," dedi. Monitörde Marisol'un kalın ve güçlü uyluk kemiğinin gölgeli görüntüsü vardı. "Sadece beyin sarsıntınız hafif değil, kurşun da temiz bir şekilde geçmiş. Kemiğin kırıldığına ya da parçalandığına dair bir kanıt yok. Yani asıl sorunumuz enfeksiyon riski. Her şeyi iyice temizlemek ve size biraz antibiyotik ve ağrı kesici ilaç vermek istiyorum. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Ben iyiyim," diye araya girdi Marisol.

Doktor dizüstü bilgisayarı bir kenara bırakırken güldü. "Yemin ederim buraya çok iyi uyum sağladınız. Bütün hastalarım bana bunu söylüyor. Yine de zekanıza saygı duyuyorum ve sağlığınıza riske atmak istemeyeceğinizi biliyorum. Endişelendiğim şey sepsis - arabada bana yirmi dört saat önce vurduğunuzu söylediniz. Bu, orada bir şeylerin pişmesi için uzun bir süre."

"Bu işin sonunu getirelim Marisol," dediğini duydu Assail. "Verilen tavsiyeye uyalım."

Marisol gözlerini kapattı. "Tamam."

"Güzel, güzel." Doktor dizüstü bilgisayarında bazı notlar aldı. "Bir şey daha var."

"Ne?" Assail uzun bir duraklama olduğunda sordu.

"Marisol, başka bir yerde **olup** olmadığını bilmem gerek.

yaralanmış olabilir."

"Herhangi bir yer... başka?" diye mırıldandı.

Assail doktorun kendisine baktığını hissedebiliyordu. "Bize bir dakika müsaade eder misiniz?"

O daha cevap vermeden Marisol elini öyle sert sıktı ki, adam irkildi. "Hayır," dedi sertçe. "Başka hiçbir yerde."

Doktor boğazını temizledi. "Bana her şeyi anlatabilirsiniz, biliyorsunuz. Tedavinizle ilgili her şeyi."

Birden Marisol'un vücudu yeniden titremeye başladı - Range Rover'ın arka koltuğunda olduğu gibi. Aceleyle, sanki derisinden bir şey koparıyormuş gibi, "Bana tecavüz etmeye çalıştı. Ama olmadı. Onu ilk ben yakaladım-"

Bir anda odadaki sesler kesildi. Birinin ona kötü davrandığı, canını yaktığı, değerli bedenini yaraladığı, onu öldürmeye çalıştığı fikri -hayır, gerçeği- ...

"İyi misin?" diye sordu biri. Hemşire. Hemşire olmalı.

-

Doktor, "Oraya gidiyor!" diye bağırdı.

Assail bilincini kaybederken kimin hakkında konuştuklarını merak etti.

YİRMİ ÜÇ

"Konuş şifacı," diye buyurdu Wrath, shellanının hareketsiz bedeninin başında dururken. "Konuş!"

Sevgili Bakire Kâtip, ölü gibi görünüyordu.

Gerçekten de Anha'nın bayılmasının hemen ardından onu çiftleşme odalarına geri götürmüş, Kardeşler de onunla birlikte gitmiş, aristokratlar ve onların değersiz sosyal oyunları geride kalmıştı. Şifacı çağrıldığında sevgilisini yatak platformuna yatıran ve onun korsajını gevşeten de oydu. Kardeşler, güvenilir hekim şifa ticaretinin aletleriyle gelir gelmez ayrılmıştı ve sonra sadece üçü, çıtırdayan ateş ve ruhunda yankılanan çığlık kalmıştı.

"Şifacı, ne diyorsun?"

Erkek, Anha'nın yanında çömeldiği yerden omzunun üzerinden baktı. Görev yerinin siyah cübbesi yere dökülürken, uçmak üzere olan dev bir kuşu andırıyordu.

"Tehlikeli bir şekilde tehlikede lordum." Wrath geri çekilirken, şifacı ayağa kalktı. "Sanırım gençlerle birlikte."

Soğuk bir cereyan ona çarptı, başından ayaklarına doğru akarak tüm vücudundaki hisleri yok etti. "O..."

"Gençlerle. Evet. Karnını hissettiğimde anladım. Sert ve şişti ve yakın zamanda ihtiyaç duyduğunu söylemişsiniz."

"Evet," diye fısıldadı. "Yani buna neden olan-"

"Kanaması olmadığı için erken hamilelik belirtisi değil. Hayır, bu halsizliğin

farklı bir şey. Lütfen lordum, onu rahatsız etmemek için konuşmak üzere ateşe yaklaşalım."

Gazap kendini alevlere yaklaştırdı. "O zaman ateşi mi var?"

"Lordum..." Şifacı boğazını temizledi, sanki kraliçeyle ilgisi olmayan bir ölüm için endişelenmiş gibiydi. "Bağışlayın beni lordum..."

"Bana hiçbir açıklaman olmadığını söyleme," diye tısladı Wrath. "Seni yanıltmamı mı tercih edersin? Kalbi durgun, Solgunluğu gri, solunumu sığ ve kesik kesik. Ölçemediğim bir iç sıkıntıya yenik düşmüş olabilir. Bilemiyorum."

Wrath gözlerini tekrar eşine çevirdi. Hiçbir zaman korku duyan biri olmamıştı. Şimdi ise dehşet tenine işlemiş, kötü bir ruh gibi onu ele geçirmiş ve yok etmişti.

"Lordum, size onu beslemenizi söyleyeceğim. Şimdi ve damarınızdan elde ettiği geliri alabildiği sürece. Belki onunla birlikte gelen enerji yükü bunu tersine çevirir... kesinlikle, eğer bir umudu varsa, o da sizsiniz. Ve eğer uyanırsa, ona sadece tatlı su vereceğim, bira yok. Sistemlerinde daha fazla depresyona neden olacak hiçbir şey-"

"Çık dışarı."

"Lordum, o-" "Bizi yalnız bırakın-şimdi!"

Gazap kapıya doğru tökezleyen erkeğin farkındaydı. Şifacı da fark edebilirdi; Kralının göğsünde ölümcül bir öfke yükseliyordu ve ulaşabileceği her bedene yönelebilirdi.

Kapı bir kez daha kapandığında, Wrath yatak platformuna yaklaştı. "Aşkım," dedi umutsuzca. "Anha, aşkım, sesime doğru yüksel."

Dizlerinin üstüne çöktü.

Gazap başının yanında dizlerinin üzerine çöktü. Saçlarını omzuna ve koluna doğru okşarken, dokunuşuna ağırlık vermemeye özen gösterdi.

Onun nefes alışını ölçerek daha derin nefesler almasını sağlamaya çalıştı. Birlikte uyandıkları ve onun gözlerinin içine bakıp hayatla ışıldamalarını izlediği o geceye geri dönmek istedi. Doğrusu, o anla, o saatle, o geceyle, yedikleri yemeğin kokusuyla, gelecekle ilgili yaptıkları konuşmalarla ve sarayda izlemeye gittikleri seyircilerle ilgili her şeyi bu kadar net hatırlayabildiğini düşünmek aklını karıştırıyordu.

Sanki hatıraların berraklığı, içinden geçebileceği ve böylece onun elini tutabileceği, kokusunu alabileceği ve sağlık ve esenlikle gelen kalpteki hafifliği hissedebileceği bir kapı olmalıymış gibi hissetti... ve onu bu durumda şimdiki zamana geri çekmeliydi.

Ama bu sadece bir hayaldi elbette.

Tören hançerini kınından çıkararak parıldayan, cilalı bıçağı yukarı kaldırdı. Mücevherler ve değerli altınlarla süslü ağır kolları yoluna çıkınca, ince ceketini gövdesinden yırtıp arkasına attı. Bir kazıma sesiyle yere düştüğünde, tüm o özenle yapıştırılmış mücevherler sert meşeyi tırmalarken, bıçağın kenarını bileğine geçirdi.

Lo, boğazının olmasını diledi.

"Anha, gerçekten, benim için otur. Başını kaldır, aşkım."

Anha'yı boшта kalan ön koluna yaslayarak kanının kaynağını dudaklarına götürdü. "Anha, benden al... benim için al..."

Dudakları aralandı, ama bunu yapan onun tatlı rızası değildi. Hayır, bu sadece başının açısıydı.

"Anha, iç... bana geri dön."

Kırmızı damlalar ağzına düşerken, bir şekilde boğazının arkasına ve oradan da damarlarına geçerek saflıklarıyla onu canlandırmaları için dua etti.

Bu onların kaderi değil, diye düşündü. Yüzyıllarca birlikte olacaklardı, tanıştıktan bir yıl sonra bile ayrılmayacaklardı.

Bu onlar değildi. "İç,
aşkım..."

Dudaklarından kan akma tehlikesi geçirene kadar bileğini yerinde tuttu. "Anha?"

Başını onun soğuk elinin arkasına bırakarak bir mucize olması için dua etti. Ve orada ne kadar uzun süre kalırsa, ölümden sadece bir kalp atışı uzakta olan bir durumda ona o kadar çok katıldı.

Eğer geçerse, o da onunla gidecekti. Öyle ya da böyle...
Sevgili Bakire Kâtip, bu onlar değildi.

Gazap uykudan uyanmaktan çok, dalgalı bir yüzeyde sıçramak için derinliklerden yüzeye çıkan bir şamandıra gibi yüzeye çıktı.

Doğal olarak körlüğünün zifiri karanlığındaydı -ve her zaman olduğu gibi kolunu yatağın karşı tarafına doğru uzattı-
Crash!

Gazap başını kaldırdı ve kaşlarını çattı. Eliyle etrafı yoklarken kitap, bardak altlığı, kül tablası gibi şeylerle karşılaştı.

Yakacak odun.

Odasında değildi. Beth de yanında değildi.

Ters dönerek ayağa kalktı, kalbi göğsünde çarpmaya başladı, ritim bozukluğu başının dönmesine neden oldu.
"Beth?"

Beyninin bodrumunda, Kardeşlik konağının alt katındaki kütüphanede olduğunu fark etti ama düşünceleri ıslak topraktaki solucanlar gibiydi, durmadan dönüyor, hiçbir yere gitmiyordu.

"Beth...?"

Uzak bir inilti.

"George?"

Daha yüksek bir inilti.

Wrath yüzünü ovuşturdu. Sargılarının nerede olduğunu merak etti. Evet, kütüphanedeki kanepede olduğunu düşündü,

Şöminenin önündeki.

"Ah... sik beni..." diye inledi dik durmaya çalışırken. Ayağa kalkmak düpedüz harikaydı. Başı yüzüyordu, Karnı yumruk gibi sıkılmıştı, kanepenin koluna tutunmak zorundaydı, yoksa her yere çarpacaktı.

Ölü boşlukta yalpalayarak ilerlerken kapılara çarpmaktan başka bir şey yapamadı, sert paneller göğsünü yumrukluyordu. Kolları bulmak için çırpınarak mandalları açtı ve-

George odaya daldı, altınlar daireler çiziyordu, hapşırıklarından gülümsediği anlaşılıyordu.

"Hey, hey..."

Wrath kanepeye geri dönmek istiyordu, çünkü evdeki tüm işlevsel gözlerin onu bu şekilde görmesini istemiyordu ama vücudunun farklı fikirleri vardı. Ve o kışının üzerine çöktüğünde, George bu fırsatı değerlendirerek hemen oraya atladı ve battaniyeye yaklaştı.

"Hey, koca adam, evet, ikimiz de hala buradayız..." Av köpeğinin geniş göğsünü okşayarak burnunu kürke gömdü ve güzel, temiz köpek kokusunun üzerinde aromaterapi yapmasına izin verdi. "Annem nerede? Nerede olduğunu biliyor musun?"

Aptalca bir soru. Kız burada değildi ve bu onun kendi suçuydu.

"Kahretsin, George."

O koca kuyruk kaburgalarına çarpıyor, ağzı kokuyor ve kulakları sallanıyordu. Bu iyiydi, normaldi ama yeterince ileri gitmiyordu.

"Saatin kaç olduğunu merak ediyor musun?"

Lanet olsun... John ve V'de kendini kaybetmişti ama iyi etmişti, değil mi? Ve bu işin yarısı bile değildi. Bilardo odasını dağıttığına, her türlü pisliği fırlattığına, çok yaklaşan herkesle kavga ettiğine dair belli belirsiz bir anısı vardı - sonra uyku vakti gelmişti. Birinin ona ilaç verdiğinden oldukça emindi ve bunu yapanı suçladığını söyleyemezdi. Uyuşturucunun neden olduğu bir ışık bayılması dışında, ne zaman duracağını bilmiyordu.

Ve hiçbir kardeşine ya da personele zarar vermek istememişti. Ya da evi.

"Kahretsin."

Kelime dağarcığı bu kadarmış gibi görünüyordu.

Dostum, Vishous'un onu buraya getirmesine ve neler olduğunu anlatmasına izin vermeliydi. Ama en azından dostunun gidebileceği sadece iki yer vardı. Biri Marissa'nın Güvenli Yeri, diğeri de Darius'un eski eviydi. Ve John'un ona anlatmaya çalıştığı şeyin de bu olduğuna şüphe yoktu.

Siktir, diye düşündü. Bu o ve Beth değildi. Sonunda varmaları gereken yer burası değildi.

Aslına bakarsanız, onunla her şey her zaman kader gibi gelmişti; hayatına girdiği zamandan ona getirdiği tamamlanmışlığa kadar her şey her zaman kader gibi gelmişti. Elbette tartışmışlardı. Adam asabi bir pislikti ve kız onun hiçbir saçmalığını kabul etmiyordu. Evet.

Ama bu ayrılık asla. Asla.

"Hadi dostum. Biraz mahremiyete ihtiyacımız var."

George atladı ve Wrath'ın kendini yerden yukarı itmesine izin verdi. Kapıları yeniden kapattıktan sonra telefon bulma oyununa başladı. Hadım edilişinden bahset. Ellerini öne doğru uzattı, gövdesini eğdi, ayaklarını sürüyerek bir şeylere çarptı ve bir aşk koltuğu mu, bir koltuk mu, bir yan sehpa mı olduğunu anlamak için onları yokladı...

Masa karşılaştığı son lanet şey gibi görünüyordu ve erkek eli ahizeyi yuvasından çıkardığında telefonun nerede olduğunu keşfetti. Ahizeyi kulağına götürerek tuşların yerini bulana kadar parmaklarını gezdirdi ve çevirmeye başlamadan önce çevir sesini tekrar duymak zorunda kaldı.

On haneyi, pound işareti ve yıldız tuşuyla birlikte on ikilik dizilimin tabanında hayal ederek yedi rakamlı bir dizi tuşladı ve bekledi.

"Güvenli Yer, iyi günler."

Gözlerini kapattı. Karanlığa daha yakın olmasını umuyordu çünkü o zaman onu aramaya çıkabilirdi. "Hey, Beth

Orada mı?"

"Hayır, üzgünüm, değil. Bir mesajınızı alabilir miyim?"
Adam gözlerini kapatırken, kadın "Alo? Orada kimse var mı?"

"Mesaj yok."

"Daha sonra gelirse ona kimin aradığını söyleyebilir miyim?"

Resepsiyon görevlisine kim olduğunu söylerse ne yapacağını merak etti. "Onu başka bir yerde bulurum. Teşekkürler."

Telefonu kapatırken George'un koca kafasının kalçasını dürttüğünü hissetti.

Yardım etmek isteyen tipik bir köpek.

Wrath parmağını düğmenin üzerinde tutarak aşağı doğru bastırdı. Başka bir çevir sesine hazır olup olmadığını bilmiyordu. Ya bir sonraki numarayı açmazsa? Nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmayacaktı. Ve bu tür bir bilgi için Vishous'a ya da John'a gitmek zorunda kalabileceği fikri dayanılamayacak kadar utanç vericiydi.

Farklı bir sırayı tuşlarken, kendi kendine düşündü ...

Bunun biz olduğumuza inanamıyorum. Bu biz değiliz.

YİRMİ DÖRT

Başını yastığa koyan Sola, kendisine verilen hastane odasının kapısına baktı. Yine de kapıya bakmıyordu.

Bunun yerine, kaçırılma anının görüntüleri gözlerinin önünde canlanmaya devam ediyor ve her şeyi engelliyordu: Eve gelişi ve kafasına aldığı darbe. Araba yolculuğu. İşaret fişeği. Karda kovalamaca. Sonra hapishane hücresi ve aşağı inen gardiyan-

Kapının çalınması onu yerinden sıçrattı. Ve komikti; kim olduğunu biliyordu. "Döndüğüne sevindim."

Assail kapıyı hafifçe araladı ve sanki onu bunaltmaktan korkuyormuş gibi sadece başını içeri soktu. "Uyan."

Battaniyeleri göğsünde daha yukarı çekti. "Hiç uyumadım."

"Hayır mı?" Kapıyı iterek, elinde bir tepsi yiyecekle içeri girdi. "Umuyordum ki... belki yiyecek bir şeyler istersiniz?"

Sola başını öne eğdi. "Çok eski moda bir konuşma tarzın var."

"İngilizce benim ana dilim değil." Tepsiyi tekerlekli bir masanın üzerine bıraktı ve getirdi. "İkinci dilim de değil."

"Muhtemelen seni dinlemeyi sevmemin nedeni de bu."

Kadının sözlerini duyunca dondu kaldı - evet, belki de ağrı kesici ilaçların etkisinde olmasaydı böyle bir şeyi itiraf etmezdi. Ama her neyse.

Aniden ona baktı, gözlerindeki yoğun ışık onları her zamankinden daha da parıltılı gösteriyordu. "Ben

Sesimin seni memnun etmesine sevindim," dedi kabaca.

Sola her şeyden sonra ilk kez iinin ısındığını hissetmeye başladığında yemeğe odaklandı. "aba gösterdiğin için teşekkürler ama aç değilim."

"Yemeğe ihtiyacın var."

"Antibiyotikler beni hasta ediyor." Yatağının yanındaki direkte asılı duran serum torbasına başıyla işaret etti. "İçinde her ne varsa... korkunç."

"Seni
besleyeceğim."

"İ..."

Nedense aklına karda geçirdiği o gece geldi, adam onu arazisinden çıkarken takip etmiş ve arabasında karşısına çıkmıştı. Karanlıkta tehditkâr olmaktan bahsetmişken, Tanrım, adamın ödünü koparmıştı. Ama hissettiği tek şey bu değildi.

Assail odadaki tek sandalyeyi getirdi. Garip, normalde kliniklerde bulunan o köhne plastik işlerden biri değildi; Pottery Barn'dan çıkmış gibiydi, yastıklı, rahat ve hoş bir deseni vardı. Oturduğunda içine sığmadığını fark etti, kilolu olduğu için değil. Çok iriydi, güçlü vücudu kollarını ve sırtını cüceleştiriyordu, giysileri soluk renk için fazla siyahtı-

Ceketinde kahverengi ve kurumuş kan lekeleri vardı.
Ve gömleğinde. Pantolonunda.

"Buna bakma," dedi yumuşak bir sesle. "İşte. Senin için sadece en iyisini seçtim."

Örtüyü kaldırıncaya ortaya ıktı ...

"Hangi cehennemdeyim ben?" diye sordu eğilip derin bir nefes alırken. "Jean-Georges'un tıbbi bir bölümü falan mı var?"

"Kim bu Jean-Georges?"

"New York'ta havalı bir şef. Onu Food Network'te duydum." Doğrulup oturdu, kalçasından bir hey-kızımsı ses çıkınca yüzünü buruşturdu. "Biftek bile sevmem ama bu harika görünüyor."

"Ütünün sana iyi geleceğini düşündüm."

Sığır eti güzelce pişirilmişti ve keserken çatlayan bir kabuğu vardı.

"Bunlar gümüş mü?" diye merakla çatala, bıçağa, hâlâ süslü bir peçetenin üzerinde duran kaşığa baktı.

"Ye." Kesilmiş bir parçayı kızın ağzına götürdü. "Benim için ye."

Herhangi bir yönlendirme olmadan, ağzı kendiliğinden açıldı, sanki ben-benim-kendimi-besleyebilirim gecikmelerinden hiçbir olmayacakmış gibi.

Gözlerini kapatarak inledi. Evet, aç değildi. Hiç de değil.

"Bu şimdiye kadar yediğim en iyi şey."

Yüzünü aydınlatan gülümsemenin hiçbir anlamı yoktu. Sadece yemek yemesiyle ilgili olamayacak kadar parlaktı ve bunu biliyor olmalıydı, çünkü başını çevirdi, böylece kız ifadenin sadece bir parıltısını görebildi.

Sonraki on beş, yirmi dakika boyunca, ıslık çalan kalorifer petekleri dışında odadaki tek ses, porselen tabağa vuran lüks gümüş takımlardı. Ve evet, "hayır yapamam" demesine rağmen o kocaman biftek dilimini, taraklı patatesi ve kremalı ıspanağı yedi. Ev yapımı olduğu kesin olan akşam yemeği ekmeğini de. Ve şeftalili tartı. Hatta soğutulmuş şişe suyundan ve sürahide gelen kahveden de biraz içti.

Şansı olsaydı muhtemelen peçeteyi, tepsiyi, tüm o sterlinleri ve döner masayı yerdi.

Yastığa sırtını yaslayarak elini karnının üzerine koydu. "Sanırım patlayacağım."

"Bunu koridora koyacağım. İzninizle."

Bulunduğu noktadan adamın her hareketini ölçüyordu: ayağa kalkışını, uzun, zarif elleriyle tepsinin kenarlarını kavrayışını, arkasını dönüşünü, düzgün yürüyüşünü.

Sofra adabından bahset. Gümüşleri sanki kendi evinde böyle bir şey kullanıyormuş gibi kibar bir şekilde tutmuştu. Ve kahvesini dökerken bir damla bile dökmemişti. Ya da ağzına giren herhangi bir yiyeceği kaçırmamıştı.

Mükemmel bir beyefendi.

Büyükannesiyile konuşması için ona cep telefonunu uzatırken gördükleriyle bunu bağdaştırmak zordu. Sonra, sanki birinden bir parça koparmış gibi çenesinden kanlar akarken, akli dengesi bozulmuştu. Elleri de kanla kıpkırmızı olmuştu.

Gitmeden önce o korkunç yerdeki herkesi öldürdüğünü düşünürsek? Belli ki yanında birini getirmiş.

Tanrım... O bir katildi.

Assail tekrar içeri girdi ve oturdu, bacak bacak üstüne attı, erkekler gibi bileğinden kalçasına değil. Ellerini dikleştirerek ağzına götürdü ve ona baktı.

"Onu sen öldürdün, değil mi?" dedi usulca.

"Kim?"

"Benloise."

Manyetik bakışları başka yerlere kaydı. "Bundan bahsetmeyeceğiz. Hiçbirini."

Sola battaniyenin üst kenarını özenle aşağı doğru katladı. "Yapamam... Dün gece olmamış gibi davranamam."

"Yapmak zorunda kalacaksın."

"İki adam öldürdüm." Gözlerini onunkilere çevirdi ve hızla kırıştırdı. "Ben... iki insan öldürdüm. Oh, Tanrım..."

Yüzünü kapatarak başını dik tutmaya çalıştı. "Marisol..."

Bir gıcırtı duyuldu.

Pottery Barn sandalyesini daha da yaklaştırdı. "Sevgilim, bunu aklından çıkarmalısın."

"İki adam..."

"Hayvanlar," dedi sertçe. "Onlar daha kötüsünü hak eden hayvanlardı. Hepsi."

Ellerini indirirken yüz ifadesinin ölümcül olmasına şaşırılmamıştı ama ondan korkmuyordu. Ancak yaptığı şeyden korkuyordu.

"Ben alamıyorum..." Başının yan tarafını işaret etti. "Fotoğrafları aklımdan çıkaramıyorum-"

"Engelle onları, sevgilim. Olanları unut gitsin."

"Yapamam. Asla. Kendimi polise teslim etmeliyim-" "Seni öldüreceklerdi. Sence öldürselerdi size herhangi bir vicdani onur verirler miydi? Sizi temin ederim ki hayır."

"Bu benim hatamdı." Gözlerini kapattı. "Benloise'in misilleme yapacağını bilmeliydim. Sadece bu seviyeye geleceğini düşünmemiştim."

"Ama sevgilim, güvendesin-"

"Kaç tane?"

"Pardon?"

"Kaç tane ... öldürdün?" Sertçe nefes verdi. "Ve lütfen öldürmemiş gibi davranmaya çalışma. Yüzünü gördüm, hatırla. Sen yıkamadan önce."

Başka tarafa baktı ve sanki kan hâlâ üzerindeymiş gibi çenesini sildi. "Marisol. Onu derin bir yere koy ve öylece bırak."

"Böyle mi hallediyorsun?"

Assail başını salladı, çenesi sıkıştı, ağzı inceldi. "Hayır. Öldürdüklerimi hatırlıyorum. Her birini ve her birini."

"Yani yapmak zorunda olduğun şeyden nefret mi ediyorsun?"

Gözleri onunkilerde sabit kaldı. "Hayır. Bundan zevk alıyorum."

Sola yüzünü buruşturdu. Onun sosyopat bir katil olduğunu öğrenmek gerçekten de dondurmanın üstündeki kiraz gibiydi, değil mi?

Eğildi. "Hiçbir zaman sebepsiz yere öldürmedim, Marisol. Ölümlerden zevk alırım çünkü başlarına geleni hak etmişlerdir."

"Yani başkalarını korudunuz."

"Hayır, ben bir iş adamıyım. Bana karşı gelinmediği sürece, yaşamaktan ve yaşatmaktan çok daha memnunum. Ancak, üzerime basılmasına izin vermeyeceğim - ya da bana ait olanların tehlikeye atılmasına izin vermeyeceğim."

Kadın uzun süre onu inceledi ve adam bir kez bile gözlerini kaçırmadı. "Sanırım sana inanıyorum."

"Yapmalısın."

"Ama yine de günah." Ettiği tüm o duaları düşündü ve daha önce hiç bilmediği bir suçluluk hissetti. "Geçmişte suç

teşkil eden şeyler yaptığının farkındayım... ama asla

maddi zarar dışında kimseye zarar vermedim. Bu da yeterince kötü, ama en azından onların-

Onun elini tuttu. "Marisol. Bana bak."

Bunu yapabilmesi için bir süre geçmesi gerekti. "Kendimle nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

Assail kalbinin göğsünde çarptığını hissederken yanıldığını fark etti. Marisol'unu fiziksel olarak güvene almanın ve Benloise'in icabına bakmanın hayatındaki bu korkunç dönemi sona erdireceğini varsaymıştı:

Kız kendi kontrolü altına girdiğinde ve büyükannesine dönmesini sağladığında, geçmişe sünger çekecekti.

Yanlıştı. Çok yanılıştı ve kendi duygusal acısı yüzünden onu nasıl kurtaracağını bilmiyordu.

"Marisol..." Sesindeki ton daha önce hiç duymadığı bir tondaydı. Yine de yalvarmak onun alışık olduğu bir şey değildi. "Marisol, lütfen."

Göz kapakları nihayet kalktığında, kendini derin bir nefes alırken buldu. Gözleri kapalıyken, kızın hareketsizliği ona olabilecek diğer sonuçları fazlasıyla hatırlatıyordu.

Yine de ona ne söylemeli? "Doğrusu, savunduğunuz bu günah kavramını anladığımı iddia edemem ama sizin dininiz benimkinden farklı ve buna saygı duyuyorum." Tanrım, yüzünün kenarındaki morluktan pek çok nedenden ötürü nefret ediyordu. "Ama Marisol, yaptığın eylemler hayatta kalmak içindi. Senin hayatta kalman için. Şu anda ciğerlerinde nefes alabilmenin sebebi orada yaptıkların. Hayat gerekeni yapmaktan ibarettir ve sen de bunu yaptın."

Acısı çok büyükmüş gibi arkasını döndü. Ve sonra fısıldadı, "Keşke yapabilseydim... belki de haklısın. Beni iki gece önce olduğum yerden çıkarmak için bir silgiyle çok geriye gitmem gerekiyor. Bütün bu olanlar çok fazla şeyin doruk noktası."

"Biliyorsun, eğer istersen, rotanı değiştirebilirsin. Bu tür insanlarla iş yapmayı bırakabilirsin."

Benloise'in."

Kapıya bakarken dudaklarına hayalet gibi bir gülümseme değdi. "Evet. Katılıyorum."

Derin bir nefes daha aldı. "Senin için başka bir yol daha var."

Sadece başını sallamış olsa da, emekliliğiyle barıştığı hissine kapıldı. Ve nedense, bu onda gözyaşı dökme isteği uyandırdı -kendisi de dahil olmak üzere hiç kimseye itiraf edeceği bir şey değildi bu.

Kız sustuğunda ona baktı, buradaki banyosunda duş alırken iyice şampuanlanmış dalgalı, siyah saçlarından solgun yanaklarına ve mükemmel biçimli dudaklarına kadar her şeyi ezberledi.

Yaşadığı her şeyi düşünürken, tecavüze uğramadığını söylediğini duydu - ama sadece önce o piçi öldürdüğü için.

Hücredekini düşündü. Kendisini o tesisten çıkarmak için elini kullandığı kişi.

Tüm vücudu onun için acıyordu, gerçekten acıyordu-

"Bana baktığını hissedebiliyorum," dedi usulca.

Assail arkasına yaslandı ve kalçalarını ovuşturdu. "Beni affet." Odanın diğer ucuna bakarken, muhtemelen onun dinlenmesine izin vermesi gerektiği halde kapıyı kullanma fikrinden nefret ediyordu. "Fiziksel acı çekiyor musun?"

Marisol başını tekrar ona çevirdi, maun rengi gözleri onunkileri arıyordu. "Neredeyiz biz?"

"Önce soruma cevap vermeye ne dersin?"

"Halledemeyeceğim bir şey değil."

"Hemşireyi çağırayım mı?"

Adam ayağa kalkmak üzereydi ki, kadın elini uzatıp onu durdurdu. "Hayır, lütfen. Bu şeylerin bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyorum. Şu anda bu gerçekliğe yüzde yüz bağlı olmam gerekiyor. Aksi takdirde, sanırım oraya geri döneceğim."

Assail bir kez daha gevşedi ve gerçekten ama gerçekten kuzeye gidip Benloise'i öldürmek istedi. Adamın çektiği acıyı kendine hatırlatarak bu dürtüsünü bastırdı - kalbinin hâlâ attığını varsayarak.

"Peki neredeyiz?"

Buna nasıl cevap verilir?

Gerçekliğin çarpıtılması her ne kadar kaçınmak istediği bir şey olsa da, onun insan olmadığı, aslında Drakula ile ilişkilendirdiği bir türün üyesi olduğu gerçeğiyle bu olmayacaktı. Çok teşekkür ederim, Stoker.

"Dostlar arasındayız." Belki de bu biraz fazla ileri gitmişti. Ama Rehv ihtiyaç duyulduğunda istenileni vermişti - muhtemelen Assail'in doğrudan Kral adına olmasa bile, kesinlikle ve inkâr edilemez bir şekilde onun yararına "işlem yaptığı" kişiye yanıt olarak.

"Oldukça havalı arkadaşların var. Hükümet için mi çalışıyorsun?"

Güldü. "Yüce Tanrım, hayır."

"Çok rahatladım. Beni tutuklayacak mısınız yoksa muhbirlik yapmamı sağlamaya mı çalışacaksınız diye merak ediyordum."

"Sizi temin ederim ki, insan hukuku sisteminin giriş ve çıkışları beni hiç ilgilendirmiyor."

"İnsan...?"

İçinden küfrederek kelimeyi elinin tersiyle itti. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Gülümserken göz kapakları dalgalandı. "Özür dilerim, sanırım dalıyorum. Onca yemek."

"Bırak kendini. Ve bil ki uyandığında seni eve götüreceğim."

Sarsılarak doğruldu. "Büyükannem hala o evde.

."

"Hayır, o benim malikânemde. Onu asla olduğu yerde, açıkta ve savunmasız bırakmazdım-"

Marisol hiçbir uyarıda bulunmadan kollarını ona doladı, omuzlarına attı ve öyle sıkı tutundu ki, vücudunun her titreyişini hissetti.

"Teşekkür ederim," diye boğuk bir sesle adamın boynuna sarıldı. "Onsuz hiçbir şeyim yok."

Assail kucaklaşmaya karşılık verirken çok dikkatliydi, ellerini hafifçe onun sırtına koydu. Onun kokusunu içine çekerken, herhangi bir erkeğin ona hürmet dışında dokunmuş olmasından dolayı kalbi yeniden sızladı.

Uzun süre bu şekilde kaldılar. Ve sonunda kadın geri çekilip ona baktığında, adam parmaklarıyla yüzünü okşamaktan kendini alamadı.

"Söyleyecek söz bulamıyorum," dedi çatlak bir sesle. "Ne hakkında?"

Tek yapabildiği başını sallamak ve ayağa kalkarak teması tamamen kesmekti. Ya bu olacaktı ya da onunla birlikte o yatağa girecekti.

"İyi dinlen," dedi kabaca. "Akşam karanlığında, akrabınıza kadar size güvenle eşlik edeceğim."

Ve sonra o ve büyükannesi onunla yaşayabilirdi. Ve bu şekilde onun her zaman güvende olacağını bilecekti.

Onun için bir daha asla endişelenmeyecekti.

Assail gözleri kapanmadan önce aceleyle dışarı çıktı. Onun kapalı göz kapaklarının görüntüsüne katlanamıyordu.

Odadan çıkarken, o- Durdu.

Koridorun karşısında, ikiz kuzenleri duvara yaslanmışlardı ve başlarını kaldırıp ona bakmalarına gerek yoktu. Dışarı çıkarken gözlerinin içine bakıyorlardı - sanki içeride kaldığı her saniye onun dışarı çıkmasını bekliyorlardı.

Konuşmadılar ama konuşmak zorunda da değillerdi.

Assail yüzünü ovuşturdu. Hangi dünyada iki insan kadını evinde tutabileceğini düşünüyordu? Hem de sonsuza dek... Bunu bir gece için bile yapamayacaktı. Çünkü gündüzleri dışarı çıkamayacağı ortaya çıktığında ne diyecekti? Ya da evinde güneş ışığı göremeyeceğini? Ya da...

Duygularına yenik düşerek siyah pantolonunun ön cebini karıştırdı, kola şişesini çıkardı ve hızla

kalanları dağıttı.

Sırf biraz olsun normal hissedebilmek için.

Sonra tepsiyi yerden aldı. "Bana öyle bakma," diye mırıldandı uzaklaşırken.

YİRMİ BEŞ

"Gazap!"

Kocasının adını seslendiğinde Beth yastıklardan doğruldu ve bir an için nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Taş duvarlar ve zengin kadife yatak-

Darius'un evi. Babasına ait olmayan ama Wrath'ın yatacak bir yere ihtiyaç duyduğunda kullandığı oda. Uyuyamadığında oraya taşınmıştı.

Sonunda yorganın üstünde sızmış olmalı- Uzaktan bir telefon çalmaya başladı.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırarak, bacaklarının üzerinde oraya koyduğunu hatırlamadığı bir battaniye buldu... kapının hemen içinde bavulu... ve komodinin üzerinde gümüş bir tepsi.

Fritz. Uşak gün içinde bir ara gelmiş olmalı.

Göğüs kafesini ovuşturarak yanındaki boş yastığa, bozulmamış çarşaflara, Wrath'ın yokluğuna baktı ve kendini önceki geceden daha kötü hissetti.

Dibe vurduklarını düşünmüştü. Ya da uzayın yardımcı olacağını-

"Kahretsin, Wrath?" diye seslendi yataktan atlarken.

Koşarak kapıya gitti, kapıyı kırıp açtı, sığ koridorda hızla ilerledi ve yan masalardan birinin üzerindeki telefona atlayarak babasının odasına girdi.

"Alo! Alo? Alo...?"

"Merhaba."

O derin sesi duyunca yatağa yığıldı, telefonu avucunun içinde sıkı, sanki erkeğini yanına getirebilecekmiş gibi kulağına götürdü.

"Merhaba." Gözlerini kapatarak, gözyaşlarıyla mücadele etme zahmetine girmede.

Düşmelerine izin verdi. "Merhaba."

Sesi en az onunki kadar sertti. "Merhaba."

Uzun bir sessizlik oldu ve bu sorun değildi: Adam evde, kadın burada olsa da sanki birbirlerine sarılıyorlardı.

"Özür dilerim," dedi. "Gerçekten çok üzgünüm." Kadın hıçkırıklara boğuldu. "Teşekkür ederim..."

"Özür dilerim." Biraz güldü. "Pek açık sözlü değilim, değil mi?"

"Sorun değil. Ben de kendimi pek iyi hissetmiyorum... Sanırım sadece seni hayal ediyordum."

"Kabus mu?"

"Hayır. Seni özlüyorum."

"Bunu hak etmiyorum. Cevap vermezsin diye cep telefonunu aramaktan korktum. Belki yanında biri varsa telefonu açar diye düşündüm ve ... evet, özür dilerim."

Beth nefesini verdi ve sırtını yastıklara yasladı. Bacaklarını bileklerinden çaprazlayarak etrafındaki resimlere baktı. "Onun yatak odasındayım."

"Öyle mi?"

"Kullandığınız yerde telefon yok."

"Tanrım, o eve gitmeyeli uzun zaman oldu." "Biliyorum, değil mi? Çok şey hatırlatıyor."

"Bahse girerim."

"George nasıl?"

"Seni özlüyorum." Boğuk bir gümbürtü duyuldu; köpeğin böğrünü sıvazlama sesi. "O burada benimle."

İyi haber, tarafsız konuların ilgili havuza ayak parmaklarını daldırmak için mükemmel bir yol olmasıydı. Ancak daha büyük bir tartışma hâlâ devam ediyordu.

"Yani John'un kafası iyi," dedi gömleğinin altını karıştırırken. "Ama sanırım sen zaten her şeyi duydun."

Tıp merkezinde her şey yolunda."

"Oh, evet, hayır. Aslında, bir süredir... kendimde değildim." "Ben aradım."

"Yaptın mı?"

"Evet. Tohr uyuduğunu söyledi. Sonunda biraz dinlenebildin mi?"

"Ah... evet."

Sessizliğe gömüldüğünde, ikinci sessizlik hazırlık sessizliğiydi, gerçek şeylere geri sayımdı. Yine de bu konuyu nasıl açacağından, ne söyleyeceğinden, nasıl yapacağından emin değildi.

"Sana ailem hakkında pek bir şey anlattım mı bilmiyorum," dedi Wrath. "Nasıl oldukları dışında..."

Öldürüldü, onun için zihninde bitirdi.

"İnsani bir terim kullanmak gerekirse, onlar cennette yapılmış bir eşleşmeydi. Yani, genç olmama rağmen onları birlikte hatırlıyorum ve gerçek şu ki, öldüklerinde bu tür şeylerin onlar için bittiğini düşündüm. Sanki bin yılda bir yaşanan bir aşk gibiydi. Ama sonra seninle tanıştım." Beth'in gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye devam ederken sıcaktı, bazıları usulca yastığa düşüyor, bazıları da kulağını buluyordu. Uzanıp bir selpak aldı. ve ses çıkarmadan temizledi.

Ama onun ağladığını biliyordu. Bilmek zorundaydı.

Wrath'ın sesi sanki kendini toparlamakta zorlanıyormuş gibi inceldi. "Birkaç ay önce o gece vurduğumda, Tohr ve ben Assail'in evinden kışımızı kaldırıyoruz, öleceğimden falan korkmadım. Elbette yaramın kötü olduğunu biliyordum ama daha önce de çok kötü şeyler yaşadım ve üstesinden gelecektim... çünkü hiç kimse ve hiçbir şey beni senden alamayacaktı."

Telefonu omzuna dayayarak ıslak mendili küçük kareler halinde katladı. "Ah, Wrath..."

"Konu senin genç olmana gelince..." Sesi çatallaştı. "Ben... ben... ben... Tanrı aşkına, kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum, Beth. Sadece yok. Denemek istediğini biliyorum, bunu anlıyorum. Ama dört yılını

Vampir dişilerin doğum yatağında nasıl öldüğünü yüz yıldır görüyorum ve duyuyorum. Bunu aklımdan çıkaramıyorum, anlıyor musun? Ve sorun şu ki, ben bağlı bir erkeğim, yani sana istediğini vermek isterken? Mantık dinlemeyen bir yanımdır. Hayatını riske atmak söz konusu olduğunda değil. Keşke farklı olsaydım çünkü bu beni öldürüyor ama bulunduğum yeri değiştiremem."

Yana doğru eğilerek kutudan bir mendil daha çıkardı. "Ama artık modern tıp var. Doktor Jane ve-"

"Ayrıca ya çocuk körse. Ya benim gözlerimi alırlarsa?"

"Onu daha az sevmeyeceğimden emin olabilirsiniz."

"Kendinize onları genetik olarak neye maruz bıraktığımızı sorun,

Yine de. Hayatta idare ediyorum, elbette. Ama bir an için her gün gözlerimi özlemediğimi mi sanıyorsunuz? Sevdiğim kadının yanında uyanıyorum ve akşam gözlerini göremiyorum. Benim için giyinirken neye benzediğini bilmiyorum. İçinizdeyken vücudunuzu izleyemiyorum-"

"Wrath, çok şey yapıyorsun-"

"Ve en kötüsü? Seni koruyamıyorum. Evden bile çıkmıyorum -ki bu körlük kadar işimle de ilgili- ve sakın kendinizi kandırmayın. Yasal olarak, eğer bir erkek çocuğumuz olursa, benim yerime o geçecek. Seçme şansı olmayacak, tıpkı benim olmadığım gibi ve bulunduğum yerden nefret ediyorum. Hayatımın her gecesinden nefret ediyorum - Tanrı aşkına Beth, yataktan kalkmaktan nefret ediyorum, o lanet olası masadan nefret ediyorum, bildirilerden, saçmalıklardan ve o lanet olası evde kaleme alınmaktan nefret ediyorum. Nefret ediyorum."

Tanrım, onun mutlu olmadığını biliyordu ama bu kadar derin olduğunu bilmiyordu.

Peki ya en son ne zaman gerçekten böyle konuşmuşlardı? Gece eziyeti, Piçler Çetesi'nin stresi ve onların saçmalıklarıyla birleşince ...

"Bilmiyordum." İç çekti. "Yani, mutsuz olduğunun farkındaydım ama..."

"Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum. Benim için endişelenmeni istemiyorum."

"Ama yine de istiyorum. Stresli olduğunuzu biliyorum ve keşke bir şekilde yardımcı olabilseydim."

"Demek istediğim de bu. Bunun çaresi yok, Beth. Kimsenin yapabileceği bir şey yok ve mükemmel görme yetisine sahip olsaydım ve hamilelik riskleri hiç sorun olmasaydı bile mi? Yine de bu pisliği gelecek nesillerin üzerine yıkmak istemezdim. Bırakın kendi çocuğumu, nefret ettiğim birine bile yapmayacağım bir zalimlik bu." Sert bir şekilde güldü. "Lanet olası tahtı Xcor'a bırakmalıyım. Hak ettiğini bulur."

Beth başını salladı. "Tek istediğim senin mutlu olman." Aslında bu doğru değildi. "Ama yalan söyleyemem. Seni seviyorum ama yine de..."

Kadın, adamın konuşmama meselesi hakkında ne hissettiğini anlamıştı.

Yine de konuşmanın bir yolunu bulmuştu.

"Bunu neredeyse açıklayamıyorum." Kalbinin üzerinde bir yumruk kıvrıldı. "Göğsümün ortasında bir boşluk var sanki. Bunun seninle ya da sana karşı hissettiklerimle hiçbir ilgisi yok. Bu benim içimde - sanki bir düğme çevrilmiş gibi, anlıyor musun? Keşke bundan daha açık konuşabilseydim ama tarif etmesi zor. Ne olduğunu bile bilmiyordum... ta ki Z'nin Bella'yı Manhattan'daki evimize götürdüğü ve benim bebek bakıcılığı yaptığım o geceye kadar. Nalla kucağımda uyurken onların süitinde takılıyordum ve odalarındaki tüm eşyalara bakıp duruyordum. Alt değiştirme masası, cep telefonları, o beşik... tüm ıslak mendiller, biberonlar ve emzikler. Ve düşündüm ki... Bunları istiyorum. Hepsini. Bebek bezi cini, lastik ördekler ve geç kalan günler. Kaka ve tatlı banyo kokusu, ağlama ve mırıldanma, klişe pembe ve robin's-egg mavisi-ne alırsak alalım. Ve dinle, üzerine oturdum. Gerçekten oturdum. Bu öyle bir şoktu ki, bunun bir ruh hali, bir evre, gül renkli bir hayal olduğunu ve bundan kurtulacağımı düşündüm."

"Sen ne zaman..." Boğazını temizledi. "Bu ne kadar zaman önceydi?"

"Bir yıldan fazla."

"Kahretsin..."

"Dediğim gibi, bir süredir böyle hissediyordum. Fikrini değiştireceğini düşünmüştüm. Bunun senin için bir öncelik olmadığını biliyordum." Bu konuda diplomatik olmaya çalışıyordu. "Düşündüm ki... şey, şimdi bunu söylediğime göre, seninle nerede olduğum hakkında hiç konuşmadığımı fark ettim. Sadece zamanım olmadı."

"Özür dilerim. Daha önce özür dilediğimi biliyorum ama... lanet olsun."

"Her şey yolunda." Gözlerini kapattı. "Ve nereden geldiğini biliyorum. Seni her gece bulunduğun yerden başka bir yerde olmak istiyormuş gibi görmedim değil."

Uzun bir sessizlik daha oldu.

Bir süre sonra "Başka bir şey daha var," dedi.

"Ne?"

"Sanırım ihtiyacın olacak. Yakında."

Beth'in ağzı açık kalsa da zihninin bir köşesinde bir şeyler alevlendi. "Ben... nereden biliyorsun?"

Ruh hali değişimleri. Çikolata krizleri. Kilo alma ...

"Kahretsin," dedi. "Ben, ah... oh, kahretsin."

Annnnnnn ve bu her şeyi özetliyor, diye düşündü Wrath kütüphanenin masa sandalyesinde arkasına yaslanırken. Ayaklarının dibinde George halının üzerine uzanmış, o iri, kutu gibi kafasını Wrath'ın boktan kalçalarından birine destek verircesine dayamıştı.

"Emin olamıyorum." Gazap ağrıyan şakağını ovuşturdu. "Ama eşin olarak, hormonların değişmeye başlar başlamaz ben de etkileneceğim - kanım daha sıcak akıyor, duygularım daha güçlü, sinirlerim daha alıngan oluyor. Şu anda evden dışarıdasın, değil mi? Ve kendimi iki haftadır hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum. Ama o tartışmamız sırasında? Delirmiş gibiydim."

"İki hafta... kontrol etmeye ve sonra Layla ile oturmaya başladığım zaman. Ve evet, gerçekten oradaydın."

"Şimdi"-yanında olmamasına rağmen işaret parmağını kaldırarak bir noktaya dikkat çekti-"bu davranışımı mazur göstermek için değil. Bu sadece bir bağlam. Seninle telefonda bu şekilde konuşabilirim ve kendimi açıklayabilecek kadar toparlayabilirim. Benimleyken mi? Tekrar söylüyorum, bu bir mazeret değil ve senin hatan da değil, ama merak ediyorum, tüm bunlarda bunun bir rolü yok mu?"

Yana doğru eğilip elini köpeğinin üzerine koyduğunda, George başını kaldırdı, altın renkli köpek onu aradı, kokladı ve biraz yaladı. Fıçı göğsünden çıkan uzun dalgaları okşayan Wrath, onları çekip çıkardı ve George'un ön ayakları üzerinde düzleştirdi.

"Tanrım, Wrath, az önce seninle birlikte uyanmadığım zaman..." "Korkunç. Biliyorum. Benim için de aynıydı, hatta belki de

Daha da kötüsü. İşleri gerçekten berbat edip etmediğimden emin değildim. Geri dönüşü olmayan bir şekilde."

"Yapmadın." Yatağın üzerinde yer değiştiriyormuş gibi bir hisrtı duyuldu. "Ve sanırım son bir süredir paralel çalıştığımızı biliyordum. Sadece ne kadar zaman kaybettığımızı ve diğer şeyleri fark etmemiştim. Manhattan'a gitmek, birlikte uzaklaşmak, gerçekten konuşmak. Uzun zaman oldu."

"Dürüst olmak gerekirse, çocuk istemememin bir başka nedeni de bu. Şu anda seninle ancak bağlantı kurabiliyorum. Gençlere sunacak bir şeyim yok."

"Bu doğru değil. Senden harika bir baba olurdu."

"Başka bir evrende, belki."

"Peki ne yapacağız?" diye sordu bir süre sonra.

Wrath gözlerini ovuşturdu. Kahretsin, akşamdan kalma gibi hissediyordu. "Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

Her biri kendi payına düşeni en başta yapılması gerektiği şekilde söylemişti. Makul bir şekilde. Sakin bir şekilde.

Aslında bu sefer sorun onda değil, kendisindeydi.

"Çok üzgünüm," dedi tekrar. "Pek çok açıdan yeterince ileri gitmiyor. Ama yapabileceğim başka bir şey yok... dostum, iktidarsız hissetmekten gerçekten yorulmaya başladım."

"İktidarsız değilsin," dedi kuru bir sesle. "Bunu çok iyi anladık."

Tek yapabildiği homurdanarak karşılık vermek oldu. "Eve ne zaman geliyorsun?"

"Şimdi. Ben arabayla gelirim - sanırım buralarda bir yerde fazladan bir araba var."

"Karanlık çökene kadar bekle."

"Wrath, bunu daha önce de yaşadık. Güneş ışığında gayet iyiyim. Ayrıca saat neredeyse dört buçuk oldu. Fazla bir şey kalmadı."

Onu günün parlak ışığında hayal ederken midesi bulandı ve Payne'in onu gizli bir şovenist olmakla suçladığını düşündü. Shellan'ı için endişelenmekle kıyaslandığında, bir yasak koymak çok daha kolaydı. Sorun bunun Beth'e ne yaptığıydı.

Sırf güvenliğinden endişe etmesin diye onu yaldızlı bir kafese koyamazdı.

Ve belki de bu hamilelik olayı onun için korkaklık renginin daha derin bir tonuydu...

"Tamam," dediğini kendi de duydu. "Pekâlâ. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum-Wrath, bekle. Gitmeden önce."

"Öyle mi?" Sadece sessizlik olduğunda kaşlarını çattı. "Beth mi? Ne?"

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Herhangi bir şey."

Konuşmadan önce bir süre geçti. Konuşması bittiğinde gözlerini kapattı ve başını geriye yasladı.

"Gazap mı? Ne dediğimi duydun mu?" Her kelimesini. Ne yazık ki.

Ve onun yanında olmadığı bir güne uyanmanın nasıl bir şey olduğunu düşündüğünde, hayır demenin eşğine gelmişti.

"Tamam," diye homurdandı. "Evet, tabii. Bunu yapacağım."

YİRMİ ALTI

Saxton soyunma odasının aynasında kendine bakarken papyonunun kelebek uçlarını sıkıştırdı ve düğümü daha sıkı çekti. Desenli ipeği serbest bıraktığında, şey iyi eğitilmiş bir köpek yavrusu gibi formunu ve simetrisini korudu.

Geri adım atarak yeni tıraş edilmiş saçlarını düzeltti ve Marc Jacobs kaşmir kışlık paltosunu çekti. Önce bir kolunu, sonra diğerini çekti; ardından kollarını uzatarak takım elbise ceketinin altındaki kol düğmelerinin görünmesini sağladı.

Üzerinde aile arması olanlardan değildi. Artık onları takmıyordu.

Hayır, bunlar kırklı yıllardan kalma VCA, safir ve elmas, platin kaplama.

"Kolonyayı ben mi yaptım?" Pirinç kulplu aynalı bir tepsinin üzerine dizilmiş Gucci, Prada ve Chanel şişelerine baktı. "Sizden bir yorum yok mu?"

Bir bileğini hızlıca kokladı. Evet, bu Égoïste olmalı ve tazeydi.

Arkasını dönerek, ağır damarlı krem rengi mermer zeminde yürüdü ve beyaz üzerine beyaz yatak odasına çıktı. Yatağın yanından geçerken, her şeyi yeniden yapma içgüdüsüne kapıldı, ama bu sinirlerinin konuşmasıydı.

"İki kez kontrol edeceğim."

Yastıkları düzeltip örtüyü giyinmek için içeri girdiğinde durduğu pozisyona getirdikten sonra yatak sehpasının üzerindeki eski Cartier saate baktı.

Artık işleri ertelemenin bir anlamı yoktu.

Yine de etrafındaki beyaz şezlonga ve beyaz koltuklara baktı. Beyaz tiftik halıları inceledi.

Gidip şöminenin üzerindeki Jackson Pollock'un mükemmel bir şekilde şakülünde olduğundan emin oldum.

Burası eski evi, Blay'in bir zamanlar içinde bir gün geçirdiği Viktorya dönemi evi değildi. Burası onun diğer eviydi, Frank Lloyd Wright'ın tek katlı eviydi ve piyasaya çıkar çıkmaz satın almıştı - çünkü nasıl almazdı ki? Onlardan çok az kalmıştı.

Elbette bodrum katında gizli bir tadilat ve genişletme yapmak zorunda kalmıştı ama vampirler uzun zamandır insanların ve onların sinir bozucu küçük inşaat müfettişlerinin ve diğerlerinin etrafından dolaşıyorlardı.

Patek Philippe'ini iki kez kontrol ederek bu korkunç hac yolculuğunu neden yaptığını merak etti. Tekrar.

Korkunç bir Groundhog Day olayı gibiydi. Ama en azından büyük bir düzenlilikle gerçekleşmedi.

Merdivenleri çıkarken papyonuyla bir kez daha oynadığının belli belirsiz farkındaydı. En üstteki kapının kilidini açtığında, Hello, Lucy aletlerinin tamamen işlevsel, modern reproduksiyonlarıyla kırklı yıllara ait şık bir mutfağa çıktı.

Jetgiller'in mobilyaları ve gösterişten tamamen yoksun evinden her geçişinde kendini İkinci Dünya Savaşı sonrası Amerika'sına dönmüş gibi hissediyordu ve bu onu sakinleştiriyordu. Geçmişini seviyordu. Çeşitli dönemlerin farklı ayak izlerini seviyordu. Yapabildiği kadar otantik olan mekânlarda yaşamaktan keyif alıyordu.

Ve yakın zamanda o Viktorya dönemine geri dönecek gibi de değildi. Hele Blay'le orada bir şeyler yapmaya başladıktan sonra.

Ön kapıdan çıkarken, o erkeği düşünmek bile göğsünün sıkışmasına neden oldu ve durakladı, bu hisse, onunla birlikte gelen anılara, kan basıncındaki ve düşünce kalıplarındaki değişime odaklandı.

İkisi ayrıldıktan sonra, ki bu onun kışkırtmasıyla olmuştu, keder üzerine çok şey okumuştı. Aşamaları. Süreç. Ve komikti... Garip bir şekilde, en iyi kaynak bulduğu küçük bir kitapçıktı

bir evcil hayvanı kaybetmenin üstesinden gelmek. Köpeğin size ne öğrettiğine, kedinin en çok neyini özlediğinize ya da kakadu kuşunuzla en sevdiğiniz anların neler olduğuna dair cevaplamanız gereken sorular vardı.

Kimseye itiraf etmemişti ama günlüğünde Blay hakkında yazılanların her birine cevap vermişti ve bunun bir faydası olmuştu. Bir noktaya kadar. Hâlâ yalnız uyuyordu ve seks yapmış olmasına rağmen, bu geçmişî temizlemek yerine daha da acı çekmesine neden olmuştu.

Ama her şey eskisinden daha iyiydi. En azından artık yarı yarıya normal olan bir çalışma prensibi vardı: İlk birkaç gece yürüyen ölü gibiydi. Gerçi şimdi yarasının üzerinde bir kabuk vardı ve yemek yiyip uyuyordu. Yine de hâlâ tetikleyiciler vardı, örneğin Blay ya da Qhuinn'i her görmek zorunda kaldığında.

Sevdiğin kişi için mutlu olmak çok zordu... o başkasıyla birlikteyken.

Ancak hayatın her alanında olduğu gibi, değiştirebileceğiniz ve değiştiremeyeceğiniz şeyler vardı.

Bu arada...

Gözlerini kapatarak, bir şehir parkı kadar büyük ve bir o kadar da özenle korunmuş, karla kaplı bir çimenlikte yeniden şekil değiştirdi. Yine de babası düzensiz olan her şeyden nefret ederdi: bitkiler, çimenler, sanat eserleri, mobilyalar... oğulları. Ötedeki büyük malikane yaklaşık on beş bin metre kare büyüklüğündeydi, farklı kanatlar zaman içinde nesiller boyu insanlar tarafından eklenmişti. Saxton kış gecesi boyunca malikâneye bakarken, bir mezun Union College'a bıraktığında babasının bu malikâneyi tam olarak neden satın aldığını hatırladı: Yeni Dünya'daki Eski Ülke, anavatanından uzaktaki ev.

Bir gelenekçi olan babası, köklerine dönmekten büyük keyif almıştı.

Onları gerçekten terk ettiğinden değil.

Ön girişe yaklaşırken, bir kilometre genişliğindeki kapının iki yanındaki gaz fenerleri titreyerek eski ışığı

Gotik Uyanış tarzının bir parçası olarak on dokuzuncu yüzyılda yapılmış olan taş oymalar. Durduğunda, belki de zili çalmayacağını düşündü çünkü çalışanlar onu bekliyordu. Babasında olduğu gibi onlar da onu eve sokup çıkarmak için her zaman acele ediyorlardı -sanki işleminden geçirilmesi gereken bir belge ya da servis edilmesi ve aceleyle temizlenmesi gereken bir yemekmiş gibi.

Ancak kimse kapıyı önceden açmadı.

Eğilerek, çan sesi çıkarmak için kadife kaplı demir bir zinciri çekti.

Cevap gelmedi.

Kaşlarını çatarak geri çekildi ve yan tarafa baktı ama bu onu hiçbir yere götürmedi. Elmas camlı, kurşunlu camlı pencerelerden herhangi birinin içini görmek için çok fazla bakımlı çalı vardı.

Evde kilitli kalmak ilişkilerinin bir kanıtı gibiydi, değil mi? Erkek, doğum gününde gelmesini istiyor ve sonra onu ön kapıda soğukta bırakıyor.

Aslında Saxton varlığının artık babasına bir "siktir git" olduğuna karar vermişti. Anladığı kadarıyla Tyhm hep bir çocuk istemişti, özellikle de bir oğul. Bunun için Kâtip Bakire'ye dua etmişti. Ve sonra dileği kabul edilmişti.

Ne yazık ki, anlaşılmayı bozduğu ortaya çıkan bir uyarı vardı.

Tam tekrar zili çalıp çalmamayı tartışırken, kapı uşak tarafından açıldı. Köpeğin yüzü her zamanki gibi donuktu ama efendisinin ilk ve tek oğlunun önünde eğilmemesi, içeri almak üzere olduğu kişi hakkındaki düşünceleri hakkında yeterli bir yorumdu.

Evdeki durum her zaman böyle değildi. Ama annesi ölmüştü ve sonra küçük sırrı ortaya çıkmıştı.

...

"Baban şu anda nişanlı." Hepsi bu kadardı. "Ceketini alabilir miyim?", "Nasılsın?" ya da "Gerçekten, ne kadar soğuk."

Bu gece mi?

Hava durumuyla ilgili bir konuşma bile onun için bağışlanmazdı.

Ki bu iyiydi. Zaten adamı hiç umursamamıştı. Kâhya kenara çekilip ipekli elbiseye odaklandığında- karşındaki duvarla kaplıydı, o sabit bakışların arasından geçmek elektrikli bir çit tarafından sokulmak gibiydi - yine de en azından Saxton buna alışkındı. Ve nereye gideceğini biliyordu.

Hanımefendinin salonu sol taraftaydı ve fırfırlı odaya girerken ellerini paltosunun ceplerine soktu. Lavanta rengi duvarlar ve limon sarısı halı parlak ve neşeliydi ve gerçek şu ki, onu buraya koymak bir hakaret olarak tasarlanmış olsa da, burayı fuayenin karşındaki ahşap panelli beyefendinin eşdeğerine çok tercih etti.

Annesi yaklaşık üç yıl önce ölmüştü ama burası kaybının anısına yapılmış bir tapınak değildi. Aslına bakılırsa, babasının dişiye özlediğini de hissetmiyordu.

Tyhm her zaman en çok hukukla ilgilenmiştir - hatta glymera ile ilgili konularda bile -

Saxton durdu. Odanın arka tarafına doğru döndü.

Uzaktan sesler birbirine karışıyordu ve bu alışılmadık bir şeydi. Ev tipik olarak bir kütüphane kadar sessizdi, personel sessizce etrafta dolanıyordu, köpekler efendilerini rahatsız etmemek için iletişim kurmak üzere karmaşık bir el işaretleri sistemi geliştirmişlerdi.

Saxton ikinci bir kapı setine yaklaştı. Fuayeye açılan kapıların aksine, onlar kapalıydı.

Saxton bir paneli kırarak babasının deri ciltli Eski Yasa kitaplarının bulunduğu sekizgen şeklindeki yüksek odaya girdi. Tavan yaklaşık otuz metre yüksekliğindeydi, rafların pervazları koyu maun rengindeydi, kapıların üzerindeki kornişler Gotik kabartmalarla oyulmuştu

-Ya da en azından on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir kopyası.

Dairesel alanın ortasında, mermer tablası biraz şok edici olan muazzam bir yuvarlak masa vardı.

Açık ciltlerle kaplıydı.

Raflara göz attığında, sonu gelmeyen kitap dizisindeki boşlukları gördü. Yaklaşık yirmi tane.

Kafatasının tabanında bir uyarı sesi duyulurken, ellerini ceplerinde tuttu ve eğilerek açıkta kalan laf kalabalığının izini sürdü ...

"Oh,

Tanrım..."

Halefiyet.

Babası veraset kanunlarını araştırıyordu.

Saxton başını seslere doğru kaldırdı. Şimdi bu odada olduğu için sesler daha yüksekti ama yine de yolun karşısındaki bir başka kapalı kapı tarafından boğuklaştırılmışlardı.

Toplantı her ne yapılıyorsa babasının özel çalışma odasındaydı.

Oldukça sıra dışı. Erkek oraya kimsenin girmesine izin vermezdi, hatta müşterilerin eve gelmesine bile izin vermezdi.

Bu iş ciddiydi ve Saxton aptal değildi. Glymera'da Wrath'a karşı bir çete vardı ve belli ki babası da işin içindeydi.

Mevcut nesli hedef almadıkları sürece kimsenin yeni nesil Kral'la ilgilenmesi için bir neden yok.

Masanın etrafında dolaştı, gözlerini her açık sayfaya kilitledi. Gördükçe daha da endişelenmeye başladı.

"Ah... kahretsin," diye mırıldandı ender

rastlanan bir küfürle. Bu kötü bir şeydi.

Çok kötü-

Çalışma odasından gelen kapı sesi ona enerji verdi. Mokasen ayakkabılarının topuklarına basarak koşar adımlarla bayanlar salonuna geri döndü ve kapıyı sessizce arkasından kapattı.

Yaklaşık iki dakika sonra uşak adını seslendiğinde şöminenin üzerindeki John Singer Sargent'a bakıyordu.

"Şimdi seni göreceğim."

Teşekkür etmek için bir neden yoktu. Sadece köpeğin onaylamamasının izinden gitti ve babasından da aynısının gelmesi için kendini hazırladı.

Genelde buraya gelmekten nefret ederdi.

Ama bu gece değil. Hayır, bu gece, babasının onu dürüst olmaya zorlama girişimlerinden biri daha olacağına şüphe olmayan şeyi engellemekten çok daha büyük bir amacı vardı.

[illegible]

Trez sese kaşlarını çattı. Tek gözünü açtığında kardeşini yatağının üzerinde, erkeğin kollarındaki kara kediyi Boo'larken buldu; buz gibi gözlerinde onaylamayan bir ifade vardı.

Kardeşinin, kedinin değil.

"Bir geceyi daha kışının üstünde mi geçireceksin?" diye sordu iAm. Soru değildi, o halde neden bir cevap verme zahmetine girsin ki?

Doğrulduğunda inleyen Trez, gövdesini dik tutabilmek için kollarını desteklemek zorunda kaldı. Görünüşe göre, o kendinden geçmişken dünya bir hulahupa dönüşmüştü ve gezegen boynunun etrafında dönüp duruyordu.

Mücadeleyi kaybedince tekrar yere yığıldı.

Kardeşi orada durmaya devam ederken, bunun gerçeğe dönüş çağrısı olduğunu biliyordu. Ve buna cevap vermek istiyordu, gerçekten istiyordu. Ancak vücudunun benzini bitmişti.

"En son ne zaman beslendin?" diye sordu iAm.

Gözlerini kaydırды ve soruyu geçiştirdi. "Ne zamandan beri hayvanseversin?"

"Bu lanet kediden nefret ediyorum."

"Anlayabiliyorum."

"Cevap ver bana."

Ne zaman ... hayır, tamamen boş olduğunu bile düşünemiyordu.

"Birini göndereceğim," diye mırıldandı iAm. "Ve sonra sen ve ben konuşacağız."

"Şimdi konuşalım."

"Neden, daha sonra duymamış gibi davranabilmek için mi?" Aklıma bir fikir geldi. "Hayır."

"Annemizin ve babamızın peşindeler."

Trez tekrar ayağa kalktı ve bu kez fazladan yardıma

ihtiyacı yoktu. Kahretsin. Bunu s'Hisbe'den beklemeliydi,

ama ...

"Nasıl?"

"Ne düşünüyorsun?" Kardeşi hafifçe tırmaladığı kara kedinin kulaklarını çenesinin altına kaydırdı. "Onunla başlayacaklar."

Yüzünü ovuşturdu. "Yüce Tanrım. Baş rahibin böyle davranacağını beklemiyordum-"

"O değildi. Hayır. Dün gece beni görmeye gelen ikinci kişiydi."

"Saat kaç?" Gerçi pencereden geceyi görebiliyor olması bu soruyu kısmen de olsa yanıtlıyordu. "Eve geldiğinde beni neden uyandırmadın?"

"Denedim. Üç kez. Eğer bu geziye gelmezsen bir acil durum arabası çağıracaktım."

"Peki baş rahip ne dedi?"

"Endişelenmemiz gereken kişi S'Ex."

Trez ellerini indirdi. Kardeşine bakarken, bunu yanlış duymuş olması gerektiğini biliyordu. "Özür dilerim, kim?"

"Tekrar etmem gereken türden bir isim değil, değil mi?"

"Oh, Tanrım." Kraliçenin infazcısı kardeşini ziyaret ederek ne halt ediyordu? Sonra tekrar ... "Gerçekten de çitayı yükseltiyorlar, değil mi?"

iAm yatağın kenarına oturdu, ağırlığı şiltenin kaymasına neden oldu. "Çıkmazdayız Trez. Artık numara yapmak yok, ikna etmek yok. Havucu kullandılar; şimdi de sopayı kullanacaklar."

Trez anne ve babasını düşünürken yüzlerini zar zor hayal edebiliyordu. Onları en son gördüğü zaman... şey, hatırlayamadığı bir şey daha vardı. Yine de net olan neydi? Yaşadıkları oda. Her şey mermerdi. Altın armatürler. İpek halılar. Her yerde hizmetçiler. Işıltı efekti yaratmak için lambalardan sarkan mücevherler.

Böyle başlamamışlardı ve bu da hayal edebildiği başka bir şeydi: Avlunun uzak köşesindeki iki odalı mütevazı bir dairede doğmuştu - normal standartlara göre yeterince güzeldi.

Geleceğini sattıklarında elde ettiklerine yakın bir şey değil. Ya ondan sonra? Onlar en iyinin de iyisine terfi etmişken mi? Kraliçenin personeli tarafından beyaz bir odada tek başına yetiştirilmek üzere gönderilmişti. Geceler boyunca yemeyi ve içmeyi reddedene kadar iAm ona gönderilmemişti.

Aralarındaki işlev bozukluğu da böyle başlamıştı.

O zamandan beri mi? Her nasılsa, onu ayakta tutan kişi iAm olmuştu.

"Onları en son ne zaman gördüğümüzü hatırlıyor musun?" dediğini duydu.

"O partide. Bilirsin, kraliçe için."

"Ah... doğru ya." Ebeveynleri, kraliçenin öncelleri olarak adlandırılan kişilerle birlikte oturuyordu. Önde ve ortada. Gülümsüyorlardı.

İçeri girdiklerinde onu ya da iAm'i tanımamışlardı ama bu alışılmadık bir durum değildi. Satıldıktan sonra kraliçenin olmuştu. Ve işleri yoluna koymak için hizmete alındığında, iAm de artık onların değildi.

"Hiç arkalarına bakmadılar, değil mi?" diye mırıldandı Trez. "Ben onlar için sadece bir malım. Ve dostum, iyi bir fiyat aldılar."

iAm her zamanki gibi sessiz kaldı. Orada öylece oturup kediye okşadı.

"Ne kadar zamanım var?" Trez sordu.

"Bu gece gitmen gerekiyor." Koyu renk gözler başka tarafa kaydı. "Şimdi olduğu gibi."

"Ve eğer yapmazsam..." Buna cevap vermek için bir neden yoktu ve ben de zahmet etmedim: Eğer yataktan kalkıp teslim olmazsa, ailesi katledilecekti. Ya da daha kötüsü.

Muhtemelen çok daha kötü.

"Onlar sistemin bir parçası," dedi. "Bu ikisi gerçekten istediklerini aldılar."

"Yani gitmiyorsun."

Bölgeye bir kez ayak bastığında, dış dünyayı bir daha asla göremeyecekti. Kraliçenin muhafızları onu o labirent gibi koridorlara kapatacak, bir haremın erkek eşdeğeri olacak şekilde kilitleyecek, kardeşinden bile ayıracaktı.

Bu arada ailesi de umursamadan yaşamaya devam edecekti.

"Bana baktı," diye mırıldandı. "O parti gecesi. Gözleri benimkilere gitti ve bana o gizli, küçük üstünlük gülümsemesini verdi. Sanki tüm doğru hamleleri yapmıştı ve benimle uğraşmak zorunda kalmamasının ek bir faydası olmuştu. Nasıl bir anne bunu yapar ki?"

"Yani ölmelerine izin vereceksin."

"Hayır."

"Yani geri dönüyorsun."

"Hayır."

iAm başını salladı. "Bu ikili, Trez. Onlara, kraliçeye, yüz binlerce şeye kızgın olduğunu biliyorum. Ama bir yol ayrımına geldik ve sadece iki seçeneğimiz var. Bunu gerçekten anlamalısın ve ben de seninle geri döneceğim."

"Hayır, burada kalacaksın." Karmakarışık kafası değişkenleri anlamaya çalışırken, beyinde ne bir fısıltı ne de bir parıltı vardı. "Ayrıca, ben gitmiyorum."

Kahretsin, bununla başa çıkmaya çalışmadan önce beslenmesi gerekiyordu. "Lanet olsun, bu insan kanı tam bir saçmalık," diye mırıldandı,

Sürtünme IQ'sunu hızlandırabilirmiş gibi şakaklarını ovuşturuyordu. "Biliyor musunuz? Şu anda bu konu hakkında gerçekten konuşamam ve pislik gibi davranmıyorum. Gerçekten düşünemiyorum."

"Birini göndereceğim." iAm ayağa kalktı ve sütlerini ayıran kapıya gitti. "Sonra da kararını vermek gerekiyor. İki saatiniz var."

"Benden nefret edecek misin?"

diye ağzından kaçırdı. "Onlar hakkında mı?"

"Evet."

Bir cevap almadan önce uzun bir süre geçti. Ve kedi mırıldanmayı bıraktı, iAm'in eli boğazında hareketsiz kaldı.

"Bilmiyorum."

Trez başını salladı. "Yeterince makul."

Trez'in beyni bir hey-bekle diye öksürdüğünde kapı kapanmış ve kardeşi yoluna devam etmişti.

"Selena değil," diye seslendi. "Ben! Yo! Selena değil!"

İyi bir gecede ona karşı kendine güvenmiyordu; şu anda ihtiyacı olan son şey ona yaklaştı.

YİRMİ YEDİ

Wrath önündeki kapıyı çalarken ne halt ettiğini bilmiyordu. Belki de şansı yaver gider ve cevap gelmezdi.

Böyle bir şey yapmadan önce daha fazla zamana ihtiyacı vardı- Reddedildi. Her şey açıldı ve derin bir ses, "Hey. Ne yapıyorsun?"

Buna bir cevap düşünmeye çalışırken, gözlerini sargılarının arkasına kapattı. "Z..."

"Evet. Hey." Kardeşi boğazını temizledi. Bu da sessizlik meselesini daha da belirginleştirdi. "Evet. Ne var ne yok? Ne var ne yok?"

Birdenbire, sanki evren onu taşaklarından vuruyormuş gibi, bir gencin çığlığı dalgalandı. "Ah, dinle, ben de onu kaldırıyordum. Sakıncası var mı?"

Wrath bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Hayır, hayır, evet, sorun değil."

"Daha sonra ofisinize gelmemi ister misiniz?"

Odanın neye benzediğini merak etti ve Beth'inin söylediklerine göre mekânı boyadı. Dağınık, diye düşündü. Ev gibi. Neşeli.

Pembe.

Bella'yla tanışmadan önce Z'nin içinde ölü bulunacağı bir şey değildi.

"Gazap mı? Burada neler oluyor?"

"İçeri girmemin sakıncası var mı?"

"Ah... tabii. Evet, yani Bella çalışıyor, bu yüzden biraz mahremiyetimiz var. Ama sen isteyeceksin-"

Chhheeeeeeeeeeeeeeeeeeeep!

"-Adım attığın yere dikkat et."

Wrath bok tekmesini kaldırdı ve ezdiği oyuncak her neyse bir hırıltıyla yeniden şişti. "Kahretsin, kırdım mı?"

"Sanırım bu bir köpek oyuncağı. Evet, alt kattaki George'dan aldığına eminim. Geri mi istiyorsun?"

"Onda çok var. O alabilir."

Kapıyı kapatırken, her ikisinin de yavruları hakkında konuştuklarını acı bir şekilde fark etti - sadece Wrath'inki dört pençeli ve kuyrukluysa.

En azından George'un onun yerine geçmesi ya da kör olması konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Z'nin sesi odanın derinliklerinden geliyordu. "Önünde on beş adım dümdüz gidersen yatağın ayak ucuna oturabilirsin."

"Teşekkürler."

Özellikle park etmek istemiyordu ama ayakta kalırsa adım atmak isteyecekti ve oyuncak olmayan bir şeye takılıp düşmesi uzun sürmeyecekti.

Köşede Z kızıyla usulca konuştu, kelimeler sanki bir şarkının içinden konuşuyormuş gibi bir ritme dönüşüyordu. Cevap olarak, her türden mırıldanma duyuldu.

Ve sonra kulağa korkunç derecede net gelen bir ses duyuldu: "Dada."

Wrath sargılarının arkasından yüzünü buruşturdu ve bu işi bir an önce bitirmenin iyi olacağını düşündü. "Beth seninle konuşmamı istiyor."

"Ne hakkında?"

Çok iyi tanıdığı Z'yi hayal ederken, patlayacağına ve yarım düzinesini kendisiyle birlikte götüreceğine ikna olduğu kardeşini gözünün önüne getirdi: kafatası süslemesi, yaralı yüz, Bella gelene kadar bir köpekbaliğının gibi siyah ve donuk olan gözler. Sonra sarıya dönmüşlerdi - en azından kızgın olmadığı sürece ve bu artık sahada olmadığı sürece gerçekleşmiyordu.

Büyük dönüş.

"Onu tutuyor musun?" Wrath sordu.

Bir duraklama oldu. "Şu fiyongu arkadan bağlar bağlamaz, bekle kızım. Tamam, kalk bakalım. Üzerinde Cormia'nın elleriyle diktiği pembe bir elbise var. Pembeden nefret ederim. Ama onda hoşuma gitti, bunu kendine sakla."

Gazap ellerini büktü. "Nasıl bir şey?"

"Pembeden tamamen nefret etmiyor musun? Oldukça iğdiş edici."

"Evet."

"Sakın bana Lassiter'ın seni bile metroseksüelleştirdiğini söyleme. Manello'yu kendisiyle pediküre gitmeye ikna ettiğini duydum ama bunun sadece dedikodu olması için dua ediyorum."

Kardeşinin ne kadar kolay konuştuğunu görmezden gelmek zordu. Gerçekten normaldi. Yine de ailesi vardı, shellan'ı güvendeydi ve ne zamandır düzenli olarak Mary ile bodrumda kayboluyordu?

Kimse orada tam olarak ne konuştuklarını bilmiyordu. Ama herkes tahmin edebiliyordu.

"Aslında neden burada olduğumu bilmiyorum," dedi Wrath kabaca. Yalancı.

Ayak sesleri öne çıktı ve sonra düzenli bir gıcırta duyuldu, sanki erkek sallanan bir sandalyeye oturmuş ve ileri geri gidiyormuş gibi. Görünüşe bakılırsa Nalla'nın hoşuna gitmişti, genç kız daha fazla mırıldanıyordu.

Yumuşak bir gıcırta Z'nin başka bir oyuncak aldığını ve onu oyaladığını gösteriyordu.

"Beth'in Layla'yla vakit geçirmesiyle mi ilgili?" "Bunu bilmeyen tek kişi ben miyim?"

"Ofisinden pek çıkmıyorsun."

"Çocuk sahibi olmak istememek için bir neden daha." "Demek doğruymuş."

Wrath başını eğdi ve bir şeyi inceliyormuş gibi yapabilmek için gözlerinin çalışmasını diledi. Yatak örtüsünü. Çizmelerini. Bir saati.

"Evet, Beth de bir tane istiyor." Başını iki yana salladı. "Yani, bunu nasıl yaptın? Bella'yı hamile bırakmayı."

"Bu fikir karşısında dehşete düştüm."

"Planlama söz konusu değildi. İhtiyaç duymaya başladı ve silkelenmeye geldiğinde ... Yani, uyuşturucularım vardı. Ona bu şekilde bakmama izin vermesi için yalvardım. Ama sonunda, bir erkeğin dışisinin bu süreci atlatması için yapması gerekeni yaptım. Hamilelik zordu ama doğum beni hayatımda yaşadığım her şeyden daha çok korkuttu."

Ve adamın ne kadar zamandır seks kölesi olduğunu düşünürsek? Bu da bir şey ifade ediyordu.

"Sonrasında," dedi Z yavaşça, "kırk sekiz saat boyunca hiç uyumadım. Bella'nın kan kaybından ölmeyeceğine ve Nalla'nın hayatta olduğuna ve öyle kalacağına ikna olmam o kadar uzun sürdü. Belki de bir haftadan fazla sürdü."

"Buna değdi mi?"

Uzun bir sessizlik oldu ve Wrath sol cevzine bahse girmeye hazırды ki ağabey kızının yüzüne bakıyordu. "Evet diyebilirim çünkü ikisi de hayatta kaldı. Eğer durum böyle olmasaydı? Cevabım farklı olurdu - kızımı ne kadar sevsem de. Ne olursa olsun, tüm bağılı erkekler gibi, Bella her şeyden önce odaklandığım kişi, yavrularım da dahil." Öfke bir yumruğunun eklemlerini patlattı. Diğer eliyle çalışmaya başladı. "Sanırım Beth, kızım ile ilgili düşüncelerimi değiştireceğini umuyordu.

zihin."

"Ben bunu yapamam. Kimse yapamaz - bu, bağılı erkeğin sert kablolarıdır. Asıl konuşmanız gereken kişi Tohr. Ben bu işin içine düştüm ve işe yaradığı için dünyanın en şanslı piçiyim. Öte yandan Tohr, bunu seçti. Riskleri bildiği halde bir şekilde zar atacak cesareti vardı. Ve sonra Wellsie'si yine de öldü."

Wrath aniden eğitim merkezinin ofisine indiğini ve arkasında tüm Kardeşlik'le birlikte dövüşçüyü aradığını hatırladı. Tohr'u John'la birlikte otururken bulmuştu, telefonu kardeşinin kulağına dayamıştı, solgun yüzünden ahizeyi tutuşuna ve yüzündeki ifadeye kadar her şeyde bir çaresizlik havası vardı

Başını kaldırdığında hepsini kapının önünde görünce donakaldı.

Tanrım, sanki dün olmuş gibi tazeydi. Aradan geçen zamanda Tohr Sonbahar'la çiftleşmiş ve her erkeğin yapabileceği ölçüde hayatına devam etmişti.

Gazap başını salladı. "Kardeşimle oraya gidebilir miyim bilmiyorum."

Sanki Z de o geceyi düşünüyormuş gibi uzun bir sessizlik daha oldu. Ama sonra Zsadist yumuşak bir sesle, "O senin kardeşin. Eğer bunu herhangi biri için yapsaydı... bu senin için olurdu."

Beth malikânenin görkemli fuayesine girer girmez olduğu yerde kalakaldı.

İlk başta, bilardo odasının kemeri altında yan yatmış, parçalanmış tahta yığınının bir isim koyamadı. Ama sonra yırtık pırtık yeşil derisi onu ele verdi: Bu bilardo masasıydı. Birisi elektrikli testereyle kesmiş gibi görünüyordu.

Yanına giderek içeri baktı ve çenesinin çözüldüğünü hissetti.

Her şey çöpe atılmıştı. Kanepelerden aydınlatma armatürlerine, televizyondan bara kadar.

"O iyi," dedi arkasından bir erkek sesi.

Etrafında dönerek Z'nin sarı gözlerine baktı. Kardeşinin kollarındaki Nalla'nın üzerinde, birkaç ay sonra içine gireceği, belden oturtmalı ve kloş etekli pembe bir elbise vardı. Şirinlikten bahsediyorum. Ayaklarında küçük beyaz Mary Janeler parlıyordu ve ortası açık beyaz bir fiyonk çok renkli buklelerini arkadan bağlıyordu.

Gözleri tıpkı babasınıninki gibi sarıydı ama gülümsemesi tamamen Bella'ya aitti, açık, güven dolu ve arkadaş canlısıydı.

Tanrım, onları görmek acı veriyordu. Özellikle de diğer odadaki yıkımın sebebini bildiği için.

"Beni aradı," dedi. "Bu yüzden mi eve geldin?"

"Zaten gelecektim."

Z başını salladı. "Güzel. Dün gece bir şey oldu."

"Açıkça." Omzunun üzerinden baktı. "O nasıl..." "Durmak mı? Lassiter onu fırlattı. Bir taş gibi yere düştü ve iyi, uzun bir uyku çekti."

"Soracağım şey bu değildi ama... evet." Soğuk ellerini birbirine sürttü. "Ah, onun nerede olduğunu biliyor musun?"

"Benimle konuşmasını senin istediğini söyledi."

Z'ye bakarken onunla ilk tanışmasını düşündü. Tanrım, adam dehşet vericiydi ve sadece yara izi yüzünden değil. O zamanlar buz gibi bir bakışı ve göğsünün ortasına kadar inen ölümcül bir odağı vardı.

Şimdi mi? Onun için bir kardeş gibiydi... konu Gazap olduğunda hariç. Gazap onun için her zaman önce gelirdi.

Bu tüm Kardeşler için geçerliydi. Ve Wrath'ın oyun odasına yaptıkları düşünüldüğünde, bu hiç de kötü bir şey değildi.

"Belki yardımı olur diye düşündüm." Tanrım, bu çok ezikçe görünüyordu. "Demek istediğim-"

"Tohr'u bulmaya gitti."

Beth gözlerini kapattı. Bir süre sonra, "Bunların hiçbirini istemiyorum, biliyorsun. Sadece açık olalım."

"Buna inanıyorum. Ve bunu ikiniz için de istemiyorum."

"Belki bir yolunu buluruz." Merdivenlere yöneldiğinde, bir yorgunluk dalgası bir ton tuğla gibi üzerine çöktü. "Dinle, eğer onu görürsen... ona düş almaya gittiğimi söyle. Benim için de uzun bir gün oldu."

"Tamamdır."

Kardeşin yanından geçerken, eli omzuna inip destek için sıkıldığında şok oldu.

Yüce Tanrım, birkaç yıl önce ona dövüşçünün kafasına silah dayamaktan başka bir şey teklif edeceğini söyleseydiniz? NFW. Ve şu anda ağır kaslı kolunda tam bir Gerber bebeği tuttuğu gerçeği, dedi ki

Kızının onun yaralı yüzüne mutlak ve tam bir hayranlıkla bakmasını?

Domuzlar uçuyor. Cehennem donuyor. Miley Cyrus kıyafetlerini çıkarmıyor.

"Özür dilerim," dedi kısık sesle, Kardeşlik'in yakınlığının öteki yüzünün hepsinin birbirleri için gerçekten endişelenmesi olduğunu biliyordu.

Birinin sorunları hepimizin sorunlarıydı.

"Eve sağ salim döndüğünü haber veririm," dedi Z. "Git biraz dinlen. Bitkin görünüyorsun."

Başını salladı ve yorgun bedenini her seferinde bir basamak yukarı sürükleyerek merdivenlere yöneldi. İkinci kata geldiğinde, açık çift kapıdan çalışma odasına baktı.

Taht ve arkasında oturduğu devasa masa canavarlar gibi görünüyordu, eski ahşap ve antik oymalar, ırka ne kadar zamandır hizmet eden veraset çizgilerinin somut bir temsili miydi? Bilmiyordu. Tahmin edemiyordu.

Gördüğü kadarıyla, sadece nankör değil, aynı zamanda düpedüz tehlikeli olan bir pozisyon için ilk doğan oğullarını feda eden pek çok çift vardı.

Kendi etini ve kanını oraya koyabilir miydi? Merak etti. Kendi eliyle yarattığı bir şeyi kocasının oturduğu ve acı çektiği yere mahkum edebilir miydi?

Eşikten adımını atarak Aubusson halının üzerinden geçti ve monarşinin sembollerinden sadece ikisinin önünde durdu. Gazap'ı orada, evrak işleri ve eziyetle birlikte, hayvanat bahçesinde kapana kısılmış, iyi beslenen, acımasızca bakılan... ama yine de kafese kapatılmış bir kaplan gibi hayal etti.

Caldwell Courier Journal'da, Dick the Prick'in erkek kulübü için redaktör olarak çalıştığı günleri düşündü, o sırada Dick gömleğinin altından bakmaya çalışıyordu. Oradan çıkmayı o kadar çok istemişti ki geçiş süreci ve Wrath ile tanışması onun kurtarıcıları olmuştu.

Wrath'inki neydi?

Bundan nasıl kurtulacaktı?

Tahttan çekilmek dışında tek kurtarıcı lütfu... Xcor ve Piçler Çetesi tarafından öldürölmek oldu.

Vay canına. Harika bir gelecek var.

Çözümü de hamile kalmaya çalışarak kendi hayatını tehdit etmekte. Kendini kaybetmesine şaşmamalı.

Parmak uçlarını masanın karmaşık kenarlarında gezdirirken, kıvrımların aslında bir asma oluşturduğunu fark etti. Ve yapraklar boyunca tarihler yazılıydı ...

Krallar ve kraliçeler. Onların çocukları.

Gazap'ın şu anki tezahürü olduğu uzun bir miras.

Bundan vazgeçmeyecekti. Asla. Şu anda kendini iktidarsız hissediyorsa, tahttan uzaklaşmak onu uçurumun kenarına getirecekti. Ailesini zaten çok erken kaybetmişti; onların mirasını bir başkasına bırakmak? Bu asla atlatamayacağı bir darbe olurdu.

Hâlâ çocuk sahibi olmak istiyordu.

Ama orada durduğu süre uzadıkça, sevdiği adamı feda etmek zorunda kalacaksa buna değip değmeyeceğini daha çok merak ediyordu. Ve sonuç bu olacaktı; ayrıca, hamile kalabildiğini ve sağlıklı bir bebek doğurabildiğini varsayarsak, eğer bir oğulları olursa, o da burada olacaktı.

Peki ya bir kızı varsa? Kiminle evlenirse evliliği o devralacaktı ve sonra kızı, erkeğinin baskıdan delirmesini izleme zevkini yaşayacaktı.

Her halükarda harika bir miras. "Kahretsin," diye nefes aldı.

Onunla çiftleştğinde Wrath'ın Kral olduğunu biliyordu ama onun için o zamana kadar çok geç olmuştu. Sırılsıklam aşık olmuştu ve işi güvenlik görevlisi de olsa, devlet başkanı da olsa evlenecekti.

O zamanlar geleceği hiç düşünmemişti. Sadece onunla birlikte olmak yeterliydi.

Ama hadi, tüm sonuçların farkında olsa bile ...

Hayır. Yine de Wellsie'nin muhteşem kırmızı elbisesini giyer ve Wrath'ın sırtına adını kazıttığı gibi onu korkutmak için aşağıya doğru yürürdü.

Kalın ya da ince. İnsani açıdan zengin ya da fakir. Çocuk dolu... ya da çocuksuz.

Sonunda arkasını döndüğünde omuzlarını dikleştirdi ve başı dik bir şekilde odadan çıktı. Gözleri berrak, kalbi sakin ve elleri sabitti.

Hayat, tabağınızı istediğiniz her şeyle doldurabileceğiniz bir alakart büfe değildi. Ana yemeğinizi ve yan yemeklerinizi seçip, belki üç lokma etiniz kaldığında ve patates püreniz bittiğinde daha fazlası için geri dönme şansınız yoktu. Mantıklı bir şekilde düşündüğünde, Mutlu Evlilik ve Ateşli Seks Hayatı ile birlikte Gerçek Aşkı elde etmek zaten müthiş bir üçlemeydi.

Çocuk sahibi olmamaları için iyi nedenler vardı. Ve belki de gelecekte değişecekti; belki Xcor ve Piçler mezarlarına kavuşacak, glymera kendine gelecek ve Lessening Topluluğu öldürmeyi bırakacaktı ...

Domuzlar uçuyor.

Cehennem donuyor.

Miley twerking kışını bir sandalyeye yerleştiriyor ve kamu hizmeti olarak orada tutuyor.

Beth üçüncü kata çıkan özel merdivenlere yönelirken, bu sonuca Wrath Tohr'u bulmaya gitmeden önce varmış olmayı diledi ama bu da tetiklediği ve geri alamayacağı bir başka çarpışmaydı.

Yine de bunun daha ileri gitmesini engelleyebilirdi.

Ne kadar acı verirse versin, başka bir yol seçebilir ve ikisinin de acılarına son verebilirdi.

Tanrı aşkına, sırf istediği için çocuk sahibi olamayan gezegendeki ilk kadın o değildi. Sonuncusu da olmayacaktı. Peki ya tüm o dişiler?

Devam ettiler. Hayatlarını yaşıdılar ve devam ettiler - ve onun gazabına uğramadılar ...

Onun için fazlasıyla yeterliydi.

Ve onun öyle olmadığını düşündüğü her an? Geri dönecek ve o masanın önüne oturacaktı... ve kendini bir iki mil boyunca cehenneminin bok çukurlarının derinliklerine sokacaktı.

Babasını hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu ve onunla tanışmamıştı bile. Wrath için Kral olmak babasını onurlandırmanın tek yoluydu ve bir sonraki nesli tahta çıkarmak istemiyor muydu?

Asla sahip olamayacağı çocuklarını korumanın tek yolu buydu.

Rolling Stones haklıydı. Bazen istediğini elde edemezsin. Ama ihtiyacınız olan her şeye sahip olsaydınız?

Hayat güzeldi.

YİRMİ SEKİZ

"Kuzenin çiftleşiyor."

Saxton babasının çalışma odasının kapısından içeri girdiğinde bu şekilde karşılandı.

İşte başlıyoruz, diye düşündü. Bir dahaki konuşmalarında, kuzeninin normal bir şekilde büyüyecek olan son derece sağlıklı bir erkek bebeğe sahip olduğundan bahsedeceklerine şüphe yoktu. Sanırım bu onun doğum günü "hediyesi"ydi - bir akrabanın doğru bir hayat sürdürdüğüne dair bir rapor, soy için bir utanç ve babası için büyük bir DNA israfı olduğuna dair alt yazılarla birlikte.

Aslında, bu mutlu küçük güncellemeler babasının eşcinsel olduğunu öğrenmesinden kısa bir süre sonra başlamıştı ve her bir ifadeyi hatırlıyor, onları zihninin şöminesindeki çirkin heykelcikler gibi düzenliyordu. En sevdiği şey neydi? Birkaç ay önce, türünün başka bir eşcinsel erkeğiyle dışarı çıkan ve bir grup insan tarafından bir ara sokakta dövülen bir eşcinsel erkekle ilgili haber flaşı.

Babası bu olayda kendi oğlu hakkında konuştuğunu bilmiyordu.

Nefret suçu, Blay ile ilk randevusunun kapanışı olmuştu ve aldığı yaralar yüzünden neredeyse ölüyordu: Tıbbi yardım almak mümkün olmamıştı; yarıştaki tek doktor olan Havers geleneklerine bağlı biriydi ve bilinen homoseksüelleri tedaviden geri çeviriyordu. Ve bir insan doktora gitmek de mümkün değildi. Evet, şehirde yirmi dört saat açık klinikler vardı ama

Kendini eve sürüklemek için kalan tüm enerjisini harcamıştı ve kimseyi yardıma çağıramayacak kadar utanmıştı.

Ama Blay ortaya çıkmıştı ve onlar için her şey değişmişti. En azından bir süreliğine.

"Ne dediğimi duydun mu?" diye sordu babası.

"Onun için ne kadar harika, hangi kuzeni?"

"Enoch'un oğlu. Her şey ayarlandı. Aileler kutlama için bir hafta sonu etkinliği düzenleyecekler."

"Buradaki malikanelerinde mi yoksa Güney Carolina'da mı?"

"İşte. Irkın Caldwell'de düzgün gelenekleri yeniden tesis etmesinin zamanı geldi. Gelenekler olmadan biz bir hiçiz."

Okuyun: Programa uymadığınız sürece değersizsiniz.

Ancak doğal olarak babası bu talimatı çok daha bilimsel terimlerle ifade edecekti.

Saxton nihayet erkeğe baktığında kaşlarını çattı. Masasının arkasında oturan Tyhm her zaman zayıftı, kemikli omuzlarından cenaze örtüsü gibi sarkan takım elbiseler içinde bir Ichabod Crane figürüydü. Son ziyaretlerine kıyasla kilo vermiş gibi görünüyordu, keskin hatları yüz derisini çadırın altındaki destekler gibi tutuyordu.

Saxton efendisine hiç benzemiyordu; o siyah saçlar, o siyah gözler, o soluk ten ve sırık gibi vücut genetik piyangoonun ona çıkardığı şeyler değildi. Bunun yerine, annesi ve kendisi bezelye tanesi gibi bir yapıya ve dekorasyona sahipti; açık tenli, gri gözlü ve ciltlerinde sağlıklı bir parlaklık vardı.

Babası sık sık onun mah adamlarına ne kadar benzediğini söylerdi ve geriye dönüp baktığında bunun bir iltifat olduğundan emin değildi.

Babası parmaklarını deri kurutma kağıdına vururken, "Ee, ne iş yapıyorsun?" diye mırıldandı.

Erkeğin başının üzerinde, kendi babasının portresi aynı onaylamazlıkla belirliyordu.

Saxton'a iki çift kısık gözle bakılırken, bu soruya dürüstçe cevap vermek için neredeyse karşı konulmaz bir dürtü vardı: Saxton aslında Kral'ın Başdanışmanıydı. Ve

Monarşiyeye olan saygının tüm zamanların en düşük seviyesinde olduğu bu zamanlarda bile, bu yine de etkileyiciydi.

Özellikle de babası gibi yasalara saygı duyan biri için.

Ama hayır, diye düşündü Saxton. Bunu kendine saklayacaktı.

"Olduğum yerdeyim," diye mırıldandı.

"Tröstler ve mülkler oldukça karmaşık bir alan. Bunu seçmenize şaşırdım. En son müşterilerinizden bazıları kimler?"

"Bu bilgiyi ifşa edemeyeceğimi biliyorsun."

Babası bunu bir kenara itti. "Tanıdığım biri olmayacağı kesin."

"Hayır. Muhtemelen hayır." Saxton biraz gülümsemeye çalıştı. "Peki ya sen?"

Bu tavır anında değişti, ince hoşnutsuzluk kayboldu ve yerini bir arduvaz levhasının tüm ifşa edici niteliğine sahip bir maske aldı. "Her zaman dikkatimi çekecek şeyler vardır."

"Tabii ki."

Her ikisi de yaylım ateşi gibi konuşmaya devam ederken, konuşma yapmacık ve alakasız kaldı ve Saxton elini cebine sokup iPhone'unu avucuna yerleştirerek zaman geçirdi. Ayrılışını planlamıştı ve işaretini ne zaman alabileceğini merak ediyordu.

Ve sonra geldi.

Masanın üzerinde duran ve "eski moda" görünmesi için yapılmış olan telefon, pirinç olmayan bir şeyin çalabileceği kadar gerçeğe yakın ses çıkaran elektronik bir zille çalışıyordu.

Saxton bir adım geri çekilerek, "Sizi yalnız bırakayım," dedi.

Babası dikkatle gizlenmiş dijital ekrana baktı... ve o şeye nasıl cevap vereceğini unutmuş gibiydi.

"Güle güle, F-" Saxton kendini durdurdu. Yöneliminin ortaya çıkmasından bu yana, bu kelime sikişten bile daha kötü bir kelimeydi - en azından onun tarafından kullanıldığında.

Babası onu el sallayarak uğurlarken, geçici bir rahatlama yaşadı. Genelde yüz yüze ziyaretlerin en kötü kısmı ayrılmak olurdu: O ayrılırken ve babası oğlunu yola getirmek için bir başka başarısız girişimle yüzleşirken, utanç yürüyüşü yeniden başlardı.

Saxton ailesine açılmamıştı. Babasının bilmesini hiç istememişti.

Ama biri ağzından kaçırmıştı ve kim olduğunu bildiğinden oldukça emindi.

Bu yüzden her gittiğinde, annesinin ölümünden yaklaşık bir hafta sonra bu evden kovuluşunu yeniden yaşıyordu: Şafak yaklaşırken sırtında giysileri, parası ve kalacak yeri olmadan kovulmuştu.

Daha sonra tüm eşyalarının malikanenin arkasındaki ormanda ritüel olarak yakıldığını öğrenmişti.

Tüm arazi için kullanışlı bir kullanım alanı daha.

"Kapıyı arkandan kapat," diye tersledi babası.

Buna itaat etmekten çok mutluydu: Her şeyi sessizce kapattı, bir kez olsun tüm bu acılarla bir anını bile boşa harcamadı. Sağına soluna bakarak dinledi.

Sessizlik.

Hızla hareket ederek salona geri döndü ve kapıları arkasından çekerek kütüphaneye girdi. Telefonunu çıkarıp fotoğraf çekmeye başladı, kalbi de dokunuşları kadar hızlı atıyordu. Açıları ayarlamaya ya da sırayla bir şey yapmaya zahmet etmedi; önemsedığı tek şey odağın ve ışığın iyi olması ve hareket etmemesiydi.

Tam arkasında açılan kapıların gürültüsü onu etrafında döndürdü.

Babası çalışma odasının kapısında dururken kafası karışmış gibiydi. "Ne yapıyorsun?"

"Yok bir şey. Sadece ciltlerinize bakıyordum. Oldukça etkileyiciler."

Tyhm, Saxton'ın arkasından kapattığı kapılara baktı -Sanki neden kapalı olduklarını merak ediyormuş gibi.

"Yapmamalısın

buraya geldi."

"Özür dilerim." Gizlice telefonu cebine soktu ve kitaplara başıyla selam verir gibi gövdesini yana yatırdı. "Sadece... Koleksiyonunuza hayranlıkla bakmak istedim. Benimkiler kumaş kaplı."

"Sende Eski Kanunlar'dan bir set var mı?"

"Benim var. Onları bir emlakçıdan aldım."

Babası öne çıktı ve yuvarlak masanın üzerinde açık duran en yakın cildin sayfalarına dokundu. O kelimeleri, o kâğıdı, o cansız nesneyi sevgiyle okşayışı... belki de Saxton'ın hayatındaki en büyük kalp kırıklığı olmadığını düşündürüyordu.

Ya kanun onu yüzüstü bırakırsa? Bu onu yıkardı.

"Bütün bunlar da ne demek oluyor?" Saxton usulca konuştu. "Kral'ın vurulduğunu duydum ve şimdi... tüm bunlar veraset ile ilgili."

Cevap gelmeyince aceleyle gitmesi gerektiğini düşünmeye başladı: Babasının Piçler Çetesi'yle birlikte olma ihtimali çok yüksekti ve Tyhm'ın eşcinsel oğlunu düşmana teslim etmekte bir an bile tereddüt edeceğini düşünmek aptallık olurdu.

Ya da babasının durumunda, müttefikler.

"Gazap, ırk için bir Kral değildir." Tyhm başını salladı. "Babası öldürüldüğünden beri iyi bir şey gelmedi. Şimdi, bir hükümdar vardı. Saraydayken gençtim ama Wrath'ı hatırlıyorum ve oğlu doğru yolu önemsemezken... efendisi yıldız bir Kraldı, sabırlı ve heybetli bilge bir erkekti. Bu nesil için ne büyük bir başarısızlık."

Saxton yere baktı. Saçma bir nedenden ötürü, kendi mokasenlerinin mükemmel bir şekilde cilalanmış olduğunu fark etti. Bütün ayakkabıları öyleydi. Temiz ve düzenli, tertipli.

Nefes almakta zorlanıyordu. "Kardeşliğin... işleri oldukça iyi idare ettiğini sanıyordum. Baskınlardan sonra pek çok avcıyı öldürdüler-"

"Baskınları değiştirmek için sonra kelimesini kullanmanız, bilinmesi gereken tek şey. Utanç verici bir yorum-Wrath, o melezlerle evlenene kadar hükmetmeyi umursamadı. Sadece

Sonra, tahtı onun piç insan genleriyle kirletmeye çalıştığında, Kral olmaya çalışmayı uygun gördü. Babası bundan nefret ederdi - annesinin yüzüğünü takan o insandan? Bu utanç verici bir şey..." Boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Bu basitçe desteklenemez."

Sonuçlar Saxton'ın kafasına dank ettiğinde, kafasındaki kanın çekildiğini hissedebiliyordu. Tanrım... bunun olacağını neden tahmin edememişlerdi?

Beth'i. Onu onun aracılığıyla indireceklerdi.

Babası çenesini kaldırdı, adem elması boğazının önünde bir yumruk gibi duruyordu. "Ve insan bir şeyler yapmalı. Kötü seçimler yapıldığında... bir şeyler yapmak gerekir."

Eşcinsel olmak gibi, Saxton erkek için bitirdi. Ve sonra kafasına dank etti.

Sanki babası da bu çabaya katılıyor gibiydi... çünkü kendi başarısız soyu hakkında hiçbir şey yapamıyordu.

"Gazap tahttan indirilecek," dedi Tyhm yeniden güçlenerek. "Ve yerine ırkın temel değerlerinden sapmamış bir başkası getirilecek. İşleri doğru şekilde yapmayan biri için uygun sonuç budur."

"Duymuştum..." Saxton durakladı. "Bunun bir aşk maçı olduğunu duymuştum. Wrath ve kraliçesi arasında. Dönüşümüne yardım ettiği zaman ona aşık olmuş."

"Sapkınlar genellikle eylemlerini doğruların sözlüğüyle ifade ederler. Bu, kendilerini bize sevdirmeye çalışmak için kasıtlı bir eylemdir. Bu onların iyi davrandıkları ya da kötü seçimlerinin kitleler tarafından desteklenmesi gerektiği anlamına gelmez. Tam tersine, ırkı utandırmıştır ve başına gelecek her şeyi hak etmektedir."

"Benden nefret mi ediyorsun?" Saxton ağzından kaçırdı.

Babasının gözleri, tahttan çekilmeye giden yolu açmak için kullanılacak olan kitaplardan kalktı. Bakışları Wrath'ın yıkım planında buluştuğunda, Saxton

geriye kalan tek ebeveyni tarafından sevilme ve değer görmek isteyen bir çocuğa indirgenmiştir.

"Evet," dedi babası. "Anlıyorum."

Sola yeni kot pantolonunu dizlerine kadar çekti ve durakladı. Kendini destekleyerek, bel bandını uyluk yarasının üzerinden dikkatlice geçirdi.

"Fena değil," diye mırıldanırken, onları k ına kadar çekmeye devam etti ve sonra düğmelerini ilikleyip fermuarını çekti.

Biraz boldu ama ona hediye edilen uzun kollu beyaz gömleği ve rahat siyah kazağı giydiğinde bunu asla anlayamazdınız. Nike'lar da tam ayağına g reydi ve siyah-kırmızı renkleri de hoşuna gitmişti.

Hastane odasının banyosuna girerek aynada saçlarını kontrol etti. Kendi yaptığı f n sayesinde parlak ve pürüzsüzdü.

"Görünüyorsun..."

Sese doğru döndüğünde Assail'i yatağın yanında dururken buldu. Gözleri aralarındaki mesafeyi yakıyor, vücudu irileşiyordu.

"Beni korkuttun," dedi.

" z r dilerim." Ona kısa bir selam verdi. "Kapıyı birkaç kez çaldım ve cevap vermeyince düşmüş olabileceğinizi düşündüm."

"Bu gerçekten... ah, çok naziksin." Evet, tatlı onunla hiçbir şekilde ilişkilendirilemezdi.

"Eve gitmeye hazır mısınız?"

Gözlerini kapattı. Evet demek istiyordu ve elbette büyükannesini görmesi gerekiyordu. Ama aynı zamanda korkuyordu da.

"Söyleyebilir misin?" diye sordu.

Assail ona doğru geldi, sanki korkmasına ramak kaldığını biliyormuş gibi yavaşça yürüyordu. Ellerini kaldırarak saçlarını omuzlarının üzerinden geriye doğru taradı. Sonra yüzünün kenarlarına dokundu.

"Hayır. Hiçbirini görmeyecek."

"Tanrı'ya şükürler olsun." Sola nefes verdi. "O bilemez. Anlıyor musun?"

"Mükemmel."

Koridora açılan kapıya doğru dönerek ona dirseğini uzattı... sanki ona bir partiye kadar eşlik ediyormuş gibi.

Sola da sırf onu karşısında hissetmek istediği için kabul etti. Onun sıcaklığını bilmek. Onun büyüklüğüne ve gücüne yakın olmak.

Büyükannesinin gözleriyle karşılaşma ihtimaliyle yüzleşmek farklı bir cehennemdi.

"Bunu aklından bile geçirme," dedi onu uzun koridora götürürken. "Bunu unutmamalısın. Eğer bunu yaparsan yüzünde görür. Bunların hiçbirisi olmadı, Marisol. Hiçbiri olmadı."

Sola, buraya geldiklerinde onları karşılayan muhafızların arkalarından içeri süzüldüğünün belli belirsiz farkındaydı. Ama endişelenmesi gereken o kadar çok şey vardı ki... ve o bir grup adam tesise girerken bu tetiklerden hiçbirini çekmemişti. Çıkarken neden zahmet ettiklerini hayal etmek zordu.

İçlerinden biri öne atlayıp onlar için çelik kapıyı açtı ve Range Rover park edildiği yerde durdu. Yanında Assail'in iki kuzeni acımasızca duruyordu

-Şu inanılmaz tehlikeli görünen adamlardan daha fazlası tarafından izleniyor.

Assail onun için arabanın arka kapısını açtı ve elini uzattı. Buna ihtiyacı vardı. Kendini cipin içine atarken kalçası gözleri yaşarınca kadar sızladı. Ama içeri kapandığında, kemeri kendi kendine çalıştırmayı başardı, vücudundan çekip çıkardı ve yerine taktı.

Sola kaşlarını çatı. Renkli camın ardından Assail'in teker teker adamların yanına gidip onlara elini uzatmasını izledi. Konuşulan bir şey yoktu, en azından onun gördüğü kadarıyla yoktu ama buna gerek de yoktu.

Ciddi bakışlar Assail'in gözleriyle buluştu ve sanki aralarında bir anlaşmaya varılmış gibi saygıyla hafifçe başlarını salladılar.

Sonra Assail'in kuzenleri öne atladı, Assail de onunla birlikte arkaya bindi ve yola çıktılar.

Oraya girmek için geçmek zorunda kaldıkları tüm kapıları ve barikatları hayal meyal hatırlıyordu ama çıkış yolunun sonsuza kadar süreceğini düşündü.

En azından öyle olmasını istiyordu. Yeterince zaman geçerse, içindeki küçük kızı On Emir'i iki kez çiğnemediğine, neredeyse tecavüze uğramadığına ve cehennemden kurtulmak için bir bedeni tahrif etmek zorunda kalmadığına ikna edebileceğine dair biraz umudu vardı.

Ne yazık ki, bir buçuk kalp atışı sonra Kuzey Yolu'na geri dönmüş, güneye, Caldwell şehir merkezine doğru ilerliyorlardı. Ya da kesinlikle öyle görünüyordu.

Kendilerini nehrin üzerinden ve ormanın içinden Assail'in kalesine götürecek köprülere odaklandıklarında ...

Harika. Beyni bunu anlamsızlaştırıyordu.

Yorgun gözlerini ovuşturarak bir şeyleri toparlamak zorunda kaldı. Öyle bir şey olmadı.

"Biliyor musun, haklı olabilirsin," dedi sessizce. "Ne hakkında?" diye sordu Assail yanından.

"Belki de hepsi sadece bir rüyaydı. Kötü, korkunç bir rüya..." Range Rover, batıya doğru giden köprüyü Hudson'da trafik sorunsuz bir şekilde ilerlerken, beş ya da on dakika içinde Assail'e varmış olacaktı.

Etrafında dönerek uzaklaşan şehir merkezine baktı, yıldızlara benzeyen tüm o ışıklar yeryüzüne düşmüştü.

"Onu görebilir miyim bilmiyorum," dediğini duydu.

"Böyle bir şey olmadı."

Şehir manzarasının gittikçe küçülmesini izlerken, beynine çok yakın, çok yakın olan tüm manzaralar, kokular ve hislerle aynı şeyi yapmasını söyledi: Zaman bir otoyoldu ve vücudu ile beyni bu otoyolda seyahat ediyordu. Bu yüzden o lanet gaz pedalına basması ve son kırk sekiz saatten uzaklaşması gerekiyordu.

Daha ne olduğunu anlamadan Assail'in sahip olduğu yarımada ya inen ince yola sapmışlardı. Sonra camdan ev görüldüğünde midesi bulandı, altın rengi aydınlatması sanki bir küp altınmış gibi manzaraya yayılıyordu.

Arka tarafa gittiler, farlar konağın arka tarafına doğru sallanıyordu. Ve işte oradaydı. Mutfakın penceresinde, başını kaldırmış dışarı bakıyor, elleri bir bulaşık havlusuna uzanıyordu... Sola'nın büyükannesi izliyor, bekliyordu -şimdi arka kapıya doğru koşuyordu.

Birdenbire, eli mandalı bulmaya çalışırken Sola'nın aklından her şey uçup gitti.

Assail onun kolunu kavradı. "Hayır. Garaja girene kadar olmaz."

Yolculuğun geri kalanının aksine, gizlenmek sonsuza kadar sürdü, o güçlendirilmiş kapı sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi aşağı iniyordu.

Yerine oturduğu anda Sola cipten fırladı ve kapıya doğru koştu. Kapı kilitliydi ve sıkışmış zihninde aklına gelen tek şey kolu daha sıkı kavramak ve çekip çekmek oldu-

Birisi kilidi uzaktan açmış.
ve sonra aniden her şey açıldı.

Büyükannesi alçak bir antrenin uzak tarafında, mutfakın ortasında duruyordu, beyaz bulaşık havlusu yüzüne sarılmıştı, havada aşk gibi ev yemeği kokuları vardı.

Sola, büyükannesi onu tutmak için orada olan tek kollarını açtığı anda ileri doğru koştu.

Portekizce ne söylendiği hakkında net bir bilgisi yoktu ama her iki tarafta da kelimeler hızla akıyordu. Ta ki büyükannesi onu geriye itip yüzünü o yıpranmış ellerinin arasına alana kadar.

"Neden bu kadar üzgünsün?" diye sordu kadın, başparmağıyla gözyaşlarını silerken. "Senin için üzgün değilim. Asla."

Sola sertçe geri çekildi ve o cömert göğse yaslandı. Gözlerini kapatarak sarktı ve beyninin kapanmasına izin verdi.

Önemli olan tek şey buydu. Birlikteydiler. Güvendeydiler.

"Teşekkürler Tanrım," diye fısıldadı. "Teşekkür ederim, sevgili Tanrım."

YİRMİ DOKUZ

Tabii ki Selena'ydı.

Trez yatak odasının kapısının alındığını duyar duymaz derin bir nefes aldı... ve evet, kadının kokusu kapının altından içeri süzölerek ondan önce gelmişti.

Vücudu anında sertleşti, siki karnının alt kısmına doğru uzandı ve yorganın ağırlığına karşı itti.

Bir parçası "Gönder onu" dedi. Eğer içinde birazcık namus kaldıysa, onu gönder.

Pek de iyi bir argüman sayılmaz: Ne de olsa anne babasını mezara koymayı düşünüyordu, yani içinde ne kadar izci olabilirdi ki?

Bu zihinsel çarkın dönmesini durdurdu. Bu noktada, kana o kadar aç kalmıştı ki, hiçbir anlam ifade etmeyecekti. Önce beslen. Sonra... düşün.

Tamam. Lütfen, Tanrım, Selena olmasın.

Sorun şuydu... ona hizmet etmek için buraya başka kim geliyordu? Bu evde o ve şu anda görevde olmayan Layla dışında hiçbir Seçilmiş görmemişti. Ve eğer teklif edilmek üzere olan damarı kabul etmezse, diğer tek seçeneğı kulübe gidip yarım düzine insan kadınla birlikte olmaktı ki bu da motor çamuru içmek kadar iştah açıcı bir ihtimaldi.

Ayrıca bir enerji solucan deliğinin o kadar içindeydi ki bunun bile yeterli olup olmayacağından emin değildi. Bir başka eğlenceli gerçek? Bir kot pantolon giymek için ayağı kalkabileceğini sanmıyordu. Peki Demir Maske'ye nasıl gidecekti ve-

Yumuşak vuruş tekrarlandı.

Elini yorganın altına sokarak ereksiyonunu mümkün olduğunca düz duracak şekilde itti ve bu temas dişlerini gıcırdatmasına neden oldu.

Bunu onunla yapmalısın, dedi kendi kendine. Bir kez ve bir daha asla.

"Selenâ..." Kahretsin, onun adının dudaklarından çıkan sesi, elinin tekrar sikinin üzerinde olduğunu hissetmesine neden oldu.

Bekle, o lanet şeyi çıkarmamıştı.

Kadın kapıyı açtığında, adam kolunu altından çekip çıkardı ve yerinde kalması için ters ters baktı.

Sevgili Meryem, Tanrı'nın Annesi... Boston polisinden alıntı yapıyorum.

Saçları açık, beyaz cüppesinin içinde her zamanki gibi güzel görünüyordu ama açlığı onu aşkın bir vizyona dönüştürmüştü - bu vizyon doğrudan kalçalarına kadar uzanıyordu. Leğen kemiği hemen kıvrılmaya başladı, siki ondan bir şey, herhangi bir şey için yalvarıyordu.

Bunun kötü bir fikir olduğunu düşündü.

Selena kapı aralığında duraksadı ve sanki havadaki yükü fark etmiş gibi etrafına bakındı.

Bu onu göndermek için son şansıydı.

Kabul etmedi.

"Kapıyı kapat," dedi o kadar derin bir sesle ki çarpıttı. "Acı çekiyorsun."

"Kapat."

Tıklayın.

Sadece tek bir lamba yanıyordu, o da şezlongun yanında ve tereyağı sarısı ışık bir ses tamponu görevi görüyor gibiydi, odanın içindeki her şey güçlendirilmiş, dışarıdaki her şey susturulmuştu.

Belki de bunu yapan gözlerinin rengiydi. Yaklaşırken kolunu yukarı çekerek soluk bileğini ortaya çıkardı. Ve buna karşılık olarak, dişleri üst çenesinden dışarı fırlayacak kadar

aşağı inmedi - ve kahretsin, onun teklif edeceği şeyi istemiyordu. Onun boşazını istiyordu.

... onu çıplak ve vücudunun altında istiyordu, köpek dişleri boynunda horozu gibi-

İnleyerek başını geriye attı ve yorganı yumruklarıyla kavradı.

"Endişelenme," dedi aceleyle. "İşte, al beni."

Odadaki onca havaya rağmen ciğerleri oksijensiz kalmaya başladı, açık ağzından sığ nefesler alıp veriyordu.

Sonra eli koluna değdi ve adam yine inledi, kendini geri çekmeye çalıştı. Dişlerini sıkarak bunun çok kötü bir şey olduğunu biliyordu.

"Sena, yapamam... Bunu yapamam..." "Anlamıyorum."

"Gitmelisin..." Lanet olsun, kelimeleri zar zor çıkarabiliyordu. "Git yoksa ben..."

"Beslen," diye sertçe araya girdi. "Beslenmen gerek-" "Sena..."

"Damarımı almalısın-" "- gitsen iyi olur..."

Birbirlerinin arkasından konuşuyorlardı, hiçbir yere varamıyorlardı ki kadın duruma el koydu. İlk başta beyninin ona oyun oynadığını düşündü ama hayır, odadaki taze kan kokusuydu. Onun.

Bileğini vurmuştu.

Büyük hata.

Bir kükreyle ona saldırdı ama bileğine değil. Elleri çarşaftan çözüldü ve onu omuzlarından tutup kucağında çevirerek yatağın üzerine yatırdı.

Bir saniye sonra ona bindi, yorgan ikisinin arasında katlandı, elleri kadının bileklerini başının yanındaki yastıklara sabitledi.

Kızın şok olmuş gözlerindeki bir bakış onu durdurdu. Ama yine de ondan kurtulamadı.

Nefes nefese kalmıştı; yük treni gibi nefes alıyordu, vücudunun her yeri sertleşmişti, kasları seğiriyordu. "Kahretsın..." diye inledi başını eğerken.

Bırak onu, diye emretti vücuduna. Siktir git-

Altındaki dalgalanmayı fark etmesi bir an aldı. Ve sonra onun olduğunu fark etti. Kadın... adama doğru hareket ediyordu ama kurtulmak ister gibi değil. Bir zamanlar telaşlanmış olan gözleri şimdi parlıyordu, dudakları ona doğru eğilirken ayrılıyordu.

Onu istiyordu. Lanet olsun, kızın kokusu burnuna geliyordu, kanı hızlı akıyordu ve kendi kanı gibi sıcaktı.

"Selena," diye inledi. "Özür dilerim..." "Ne için," dedi kabaca.

"Bunun için."

Kadının boğazına saldırdı, dişleri derine battı, kan diline, boğazına hücum etti. Ve onu emzirirken, vücudu dolgulu yorgana doğru pompalandı, umutsuzca çarşafın katmanları arasından onun çekirdeğini bulmaya çalıştı, horozu zonkluyordu, sürtünme her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

Sertçe içerken, göğsünden bir hırıltı yankılandı ve havayı, ihtiyacı olanı -ya da en azından ihtiyacının bir kısmını- alan bir erkek hayvanın sesiyle doldurdu. Ve bir bakıma, belki de kana bu kadar aç olması iyiydi. Aksi takdirde cinsel dürtüleri daha öncelikli olurdu.

Tek yaptığı beslenmek olduğu sürece mi? Bundan geri dönebilirler.

Daha ileri giderse, onlar-

Benim, diye duyurdu içinden bir ses.

Benimkini.

Selena buna hazır olduğunu düşünmüştü. Buraya, bu odaya gelmeye, Trez'i bu yatakta bulmaya, onu bileğinde görmeye hazır olduğunu düşünmüştü. Görevini yapmaya ve onu arzuladığı sırrını kendine saklamaya hazır olduğunu varsaymıştı.

Onun yerine, havaya uçmuştu. Onun serbest bıraktığı güçle, boynuna vurduğu darbeyle... ona ihtiyaç duyduğu cinsel çaresizlikle. Ve dahası da vardı. Adamın büyük ağırlığı altında ezilmiş, kalçalarının üzerinde bir yükselip bir alçaldığını hissetmiş, adamın

Damarları, en azından bir an için yukarıdaki mezarlıkta bulunan heykellerden korkmuyordu. Şimdi onlardan nasıl korkabilirdi ki? Vücudu böyleyken, kolları ve bacakları, cinsel organı gevşek, sıcak ve onu almak için çaresizken değil.

Gözlerini açarak adamın karanlık omuzlarının ötesindeki tavana baktı. "Al beni," diye onun hırıltısına doğru nefes aldı. "Al beni..."

Buna karşılık, parmakları avuç içlerine doğru kaydı ve aralarında dikleşti, damarına sokulurken hapsetmek yerine tuttu, yanağı tenine sürtündü. Bacaklarını ayırmak için bir içgüdü vardı ve bunu yapar yapmaz, adamın pompalayan gövdesinin basıncı, ağrıyan kalbine sıfırlandı, itti, sürtündü - ama çok belirsizdi. Odaklanmasını istiyordu.

O bunu yaparken ikisinin de çıplak olmasını istiyordu.

Ancak hareket etmek mümkün değildi. Trez onu kıstırmıştı ve hissettiği hayal kırıklığı, kök salmış olan açlığı güçlendirdi, istediği şeyin inkârı ihtiyacı artırdı. Trez'in avuçlarını iterek hiçbir yere varamadı, gücü Trez'inkiyle kıyaslanamazdı.

"Daha fazla," diye inledi omurgasını yukarı doğru kıvrırken, göğüsleri acıyla gerildi, kalbi kaburgalarının altında gümbürdedi.

Boğazını her çekişi, damarlarını her çekişi, üzerine getirdiği her emiş onu bir tür uçuşuma yaklaştırıyordu ve daha önce düşmeyi hiç bu kadar çok istememişti. İnişin onu nereye götüreceğini bilmese de, parçalanmadan daha yükseğe çıkabileceğini hayal bile edemiyordu.

Yanılıyordu.

Ama sonra durdu.

Bir lanetle geri çekilmek için kendini zorluyor gibiydi ve o zaman bile boynundan fazla uzaklaşmadı. Dişlerini kızın derisinden çıkardıktan sonra başı uzun süre orada asılı kaldı. Ta ki delik yaralarını kapatmak için yalamaya başlayana kadar.

Bu iş bitmiş olamaz, diye düşündü çılgınca. Bu olamaz-
"Özür dilerim," dedi gırtlaktan gelen bir sesle.

"Lütfen... lütfen," dedi kısık sesle. "Durma..."

Bu onun başını kaldırıp etrafına bakmasını sağladı. Ve sevgili Bakire Kâtip, muhteşemdi. Kalın dudakları ayırık, siyah gözleri parlak, yanakları al al, hem doygun hem de hala aç, erkek hayvan sadece kısmen beslenmişti.

Ve yemeğinin hangi kısmının eksik olduğunu çok iyi biliyordu.

Yine de ona uzanmaya çalıştığında, elleri demir bir tutuşa karşı itti.

"Götür beni," diye yalvardı. "Aşağıya... Sana orada ihtiyacım var.

."

"Tanrım," diye tükürdü adam, kızın üzerinden atlayıp kendini yataktan aşağı atarken.

Ayağa kalktığında koordinasyonunu kaybeder gibi oldu ama sonra banyoya doğru yürüdü ve kapıyı çarparak kapattı.

Soğuk her yanını sardı. Sadece bedeni artık onunkini örtmediği için değil. Bu utançtı. Utanç.

Ama bunu nasıl yanlış anlamış olabilir?

Doğrulamak için birkaç deneme yapması gerekti. Sonunda yastıklardan kalktığında, dağınık saçlarını itti ve cüppesinin yakalarını tekrar yerine oturttu. Etrafında dönerek yattığı yere baktı. Kanı beyaz çarşafın üzerinde parlak kırmızı bir leke halindeydi.

Bileği, vurduğu yerden hâlâ kanıyordu.

Bunu kendi diliyle hallettikten sonra bacaklarını yataktan kaydırды. Ağırlığını taşıyamayacak kadar zayıf hissediyordu ama onları hizmete çağırmaktan başka çaresi yoktu.

Kapalı banyo kapısına giderek elini panellerin üzerine koydu. Uzak tarafta, onun sert nefes alışını duyabiliyordu.

Ağzını açtığında, küstahlığı için özür dilemek ve sonra da gitmek niyetindeydi - derin bir nefes aldı -

Cinsel uyarılmışlığının kokusu her zamanki gibi güçlüydü ve kaşlarını çatı. Hâlâ onu istiyordu. Öyleyse neden...

En azından utancı biraz hafifleyebilirdi. "Trez?"

"Özür dilerim."

Kapı kolunu denediğinde kilitli olmadığını gördü ama kapıyı açmaya başladığında, "Hayır! Yapma-" diye bağırdı.

Uyarılmanın kokusu burnunda daha da güçlenirken içeri baktı. Adam yolun karşısında, lavaboya dayanmış, başı öne eğik duruyordu. Ve her ne işkence çekiyor olursa olsun, vücudu durduğu yer konusunda netti.

Ereksiyonu da... en az geri kalanı kadar inanılmazdı.

"Kapat şu lanet kapıyı!" diye bağırdı.

Ama o bunu dinlemeyecekti. Yukarıdaki mezarlığa yaptığı ziyaretten sonra olmaz. Hele ki bu sabah onu neyin beklediğini daha yeni hatırladıktan sonra: Vücudu ölüm sürecine daha yeni başlamıştı ama eklemleri öğütmeye başladığında zamanın çok önemli olduğunu çok iyi biliyordu.

Bu onun bir erkekle birlikte olmak için tek ve yegane fırsatı olabilirdi ve o bunu istiyordu. Aslında, geleceği henüz ensesinde solumuyor olsaydı bile onu isterdi.

Ve vücudu onunkini arzuluyordu. Açıkça.

Tüm bu nedenlerden dolayı kapıyı tamamen açtı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı. Sonra daha yüksek sesle,

"Selena,

Lütfen."

"Ben... bunu istiyorum."

Başını salladı. "İstemiyorsun."

"Seni istiyorum... seni."

"Yapamazsın - Tanrı aşkına, Selena, seni incittim." "İncitmedin."

Üst kolunun oyulmuş kaslarına baktı. Gözleri yeşil yeşil parlıyordu. "Şu anda beni zorlama. Olacaktan hoşlanmayacaksın."

"Beni yalvartacak mısın?"

Sanki ona daha fazla güç vermek yerine gücünü emmiş gibi devasa vücudu sallanıyordu. "Bunu ikimize de yapma, Selena. Bu gece olmaz."

Kaşlarını çatı. "Bu gece mi?"

Bir havlu kaptı ve kalçalarına sardı. "Sadece git. Bana ihtiyacım olanı verdiğin için çok minnettarım. Ama şu anda bunu yapamam."

Ona sırtını dönerek orada durdu ve boş bir duvara baktı.

Selena yakalarını yaklaştırdı. "Ne rahatsız?"

"Tanrı aşkına, zaten ailemle yatıp kalkıyorum, tamam mı? Seni de listeye eklemek istemiyorum."

"Neden bahsediyorsun?"

Adam cevap vermeyince, kumaş tabanlı ayakkabıları hiç ses çıkarmadan ona doğru gitti. Omzuna dokunduğunda adam sıçradı.

"Trez-"

Aynı anda hem döndü hem de geri geri giderek duvara çarptı. "Lütfen-"

"Konuş benimle."

Çılgın gözleri kızın yüzünde, omuzlarında ve vücudunda gezindi. "Şu anda konuşmak istemiyorum. İstiyorum..."

"Ne?" diye fısıldadı.

"Biliyor musun... Allah belamı versin... Seni istiyorum. Bu yüzden gerçekten gitmek zorundasın."

Uzun bir süre birbirlerine baktılar. Ve sonra kontrolü ele almaya karar verdi.

Belindeki bağa uzanan Selena'nın elleri fiyongu ayırırken titredi ve şeridin yere düşmesine izin verdi. Kıvrılan cüppe parçalanarak vücudunun ortasını ortaya çıkardı, ağrıyan göğüsleri iki yarıyı yakaladı ve onları tuttu.

Ama kadının seksi sergileniyordu. Ve gözleri aşağı indi... ve orada kaldı.

Trez'in dudakları aralandı, dişleri yeniden inmeye başladı; ve şimdi çekirdeği tepki verirken ayakları üzerinde sallanan oydu

Daha da ileri giderek, bacaklarının arasında çiçek açarak bir çağrı gönderdi.

O da dizlerinin üzerine çökerek cevap verdi.

Ne beklediğinden emin değildi ama adamın bir sonraki yaptığı şey bu değildi.

Uzanarak ellerini bornozun yarılarının altından geçirdi ve kadının beline koydu. İlk izlenimi sıcaklık oldu ve bunu hemen bir elektrik hissi, geniş avuç içleri aracılığıyla ondan ona iletilen bir cızırtı izledi.

Adam o kadar uzundu ki, başı göğüslerinin hemen altına kadar geliyordu ve kadının tek düşünebildiği ellerini adamın yumuşak, sıkıca kıvrılmış saçlarında gezdirmekte-

Adamın ağzı göğüs kafesine değince inisiyatifini kaybetti. Ve sonra üst göbeğine. Ve sonra göbeğine.

Aşağı inerken kendini topuklarının üzerinde geriye doğru kıvrıyordu ve kadın... o da-

Selena inledi ve adam dudaklarıyla çıplak seksinin üst kısmını okşarken neredeyse yere düşüyordu; belini kavrayışı onu dik tutan tek şeydi.

Sokulma yumuşak ve nazikti, yüzü ve burnu leğen kemiğine sürtünüyor, dudakları yarığının dışını öpüyordu.

Ve daha fazlasını istedi.

Tam kelimeleri oluşturmaya çalışırken, adamın dili sondalı bir yalama için içeri uzandı, istila o kadar durgundu ki, ne kadar yabancı olduğu konusunda korkmadı. Ve sonra geri geldi, yeniden girdi, onun tadına bir kez daha baktı.

Şimdi mırıldanıyordu.

Öne doğru düşerek ellerini adamın omuzlarına koydu ve duruşunu genişletti -ayakta kalmak için harcadığı çabadan sabırsızlansa bile: Tüm konsantrasyonunun ona ve onun kendisine yaptıklarına odaklanmasını istiyordu. Denge ve koordinasyon konusunda endişelenmek-

Bu sorunu, onu ayaklarından kaldırıp pençe ayaklı küvetin önündeki kürk halının üzerine yatırarak çözdü.

Kendini bu işin nereye varacağına bırakarak kollarını başının üzerine uzattı ve sırtını dikleştirdi, göğüsleri

cüppesinin yarısını bir kenara atarak vücudunu ona gösterdi.

"Lanet olsun," diye homurdandı gözleri kızın başının tepesinden sıkı meme uçlarına... karnının düz düzlemini geçip seksine ve bacaklarına giderken.

Adamın koyu renk eli, köprücük kemiğinden göğüslerinden birine doğru tembel bir vuruş yaparken kadının teninin solgunluğuyla bir tezat oluşturuyordu. Ağırılığı avucunun içine alan kadın inledi ve dizleri yukarı doğru bükülüp açıldı.

Havlusu vücudundan düştü, tüysüz güzelliği ve müthiş seksi ortaya çıktı.

"Al beni," diye emretti ona. "Öğret bana."

OTUZ

Kardeşinin gözyaşları, hâlâ sıcak olan asfaltın üzerindeki yaz yağmuru gibi kokuyordu.

Wrath eğitim merkezinden geri dönerken, Tohr'la paylaştıkları her kelime, her hece ve aradaki tüm sessizlikler bir dövüşten sonraki ağrılar gibi yankılanıyordu: İliklerine kadar, havuz başında yaptıkları konuşmanın kalıntılarını hissediyordu.

Bir yorum sürekli aklına geliyordu.

Onlar genç olmadan ne kadar boşsa, biz de onlar olmadan o kadar boşuz.

Muhtemelen tüm korkusunu bastıran tek şey buydu: Beth'siz uyanmak onun için en kötü vahiy türüydü ve eğer bebeği olmadan da böyle hissediyorsa, o zaman ikisi için de soğuk bir mesai olacaktı.

Ona bir bakın. Nefret ettiği bir hayatın içindeydi ve psikotik olmaktan bir halüsinasyon kadar uzaktı. Onun için bunu istemedi.

-Ve eğer gerçekten, temelde mutsuzsanız, sevdiğiniz kişiyle birlikte olmanın yeterli olmadığını çok iyi biliyordu.

Sorun neydi? Onun nereden geldiğini anlamış olması, endişelendiği hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Sadece aralarındaki uyumsuzluğu daha da içgüdüsel olarak hissetmesine neden oldu.

George hapşırıldı.

Wrath yulardaki ellerini değiştirdi, eğildi ve köpeğin böğrünü okşadı. "Bu tünel her zaman burnuna ulaşır."

Tanrım, ne halt edecekti? İhtiyacı olduğunu varsayarak... ama belki de yanıliyordu ve bu onları kurtaracaktı. Gerçi bu ne kadar sürecekti? Er ya da geç doğurgan olacaktı.

George durup sığ merdivenlerden yukarı çıkma vaktinin geldiğini işaret ettiğinde, Wrath şifreyi girip yolu açtı ve bir dakika sonra fuayedeydiler ve büyük merdivenin tabanını yuvarlıyorlardı. İlk yemek çoktan servis edilmişti, Kardeşlik içeride konuşuyordu, sesler derin ve yüksekti. Duraklayarak grubu dinledi ve Beth'in geçiş yaptığı o geceyi düşündü. Beth bodrumdan Darius'un yanına gelmiş ve Darius da kardeşlerinin önünde onu kollarına alarak akıllarını başlarından almıştı.

Mantıklı. O zamanlar onu bir kadının yanında hiç böyle görmemişlerdi.

Ve mutfaktan, geçiş sonrası açlığını gidermek için ihtiyaç duyduğu pastırma ve çikolatayla döndüğünde, Kardeşlik onun etrafında diz çökmüş, başları öne eğilmiş, hançerleri parkeye saplanmıştı.

Onu gelecekteki kraliçeleri olarak kabul ediyorlardı. O anda bunu bilmesi bile. "Lordum?"

Wrath kaşlarını çatarak omzunun üzerinden baktı. "Hey, orada ne yapıyorsunuz, avukat bey?"

Saxton oraya doğru yürürken, kokusu hiç de iyi değildi. "Seninle konuşmam gerek."

Wrath sargılarının ardında gözlerini kapattı. "Eminim biliyorsundur," diye mırıldandı. "Ama Beth'ime gitmem gerekiyor."

"Acil bir durum. Yeni geldim-"

"Bak, alınma ama son zamanlarda Shellan'ımı geri plana attım... lanet olsun, ne kadar zamandır bilmiyorum. Bu gece, önce o geliyor. İşim bittiğinde, vakit kalırsa, otostop çekeceğim." Başını aşağı doğru eğdi. "George. Beni Beth'e götür."

"Lordum-"

"Elimden geldiğince çabuk, adamım. Ama bir saniye bile erken değil."

Hızlı bir şekilde köpeğiyle birlikte büyük merdivenleri koşarak çıktı ve üçüncü kata açılan kapıya yöneldi.

Birdenbire, bir elini uzatıp duvarı yakalamak zorunda kalana kadar ayaklarının üzerinde tökezlemesine neden olan bir yalpalama hissi.

Yine de bu tuhaflık ona çarpar çarpmaz geçti, dengesi düzeldi, bok tekmeleri bir kez daha yere sağlamca bastı.

Hâlâ görebildiği zamanlarda yaptığı gibi başını sağa sola çevirdi. Ancak ona doğru gelen bir şey yoktu. Arkasından onu iten kimse yoktu. Koridorun diğer ucundaki oturma odasından esen çılgın rüzgârlar da yoktu. Yerde takılıp düşeceği oyuncaklar yoktu.

Tuhaf.

Ve her neyse. Sadece Beth'ine ulaşmak istiyordu ve onun üst katta, özel odalarında olduğunu hissetti.

Onu bekliyorum.

Son merdiveni çıkmaya başladığında anne ve babasını düşündü. Ona anlatılanlara bakılırsa, onu çok istemişlerdi. Bu konuda hiçbir anlaşmazlık yoktu. Onun için dua edilmiş, onun için çalışılmış ve kader, alın yazısı ya da şans tarafından onlara teslim edilmişti.

Beth'le böyle aynı fikirde olmayı diliyordu. Gerçekten isterdi.

Anha adını çok uzaklardan duyduğunda boğuluyormuş gibi hissetti.

Bilinçsizliğin derinliklerine doğru çekilirken, kendisinin çağrıldığını biliyordu ve çağrıya cevap vermek istedi. Onunla konuşan eşiydi, sevgilisiydi, cehennemliğiydi. Yine de ona ulaşamadı, iradesi onu özgür bırakmayı reddeden büyük bir ağırlıkla bağlanmıştı.

Hayır, bir ağırlık değil. Hayır, bedenine eklenen, doğasına yabancı bir şeydi.

Belki de gençtir, diye dehşetle düşündü.

Ama böyle olmaması gerekiyordu. Karnında taşıdığı bebeğin bir lütuf olması gerekiyordu. Bir şans eseri, Kâtip Bakire'den bir sonraki Kral'ı garantilemek için bir hediye.

Yine de hastalığını hissetmeye ihtiyacı olduktan sonra başlamıştı. Belirtileri ve endişesini elinden geldiğince gizlemiş, sevgilisini içinde filizlenen endişeden korumuştı. Ancak bu mücadeleyi kaybetmiş, festivalde onun yanında yere yığılmıştı ...

Net bir şekilde duyduğu son şey, onun kendisine seslenişiydi.

Yutkunduğunda adamın kanının tanıdık koyu şarabını tattı ama damarından emdiği güç onu takip etmedi.

Hastalık onu parça parça ele geçiriyor, hem yeteneklerinden hem de işlevlerinden mahrum bırakıyordu.

Bu her neyse yüzünden ölecekti.

Güle güle... Gazap'a güle güle demek istiyordu. Eğer bunu tersine çeviremezse, en azından Fade'e giderken ona tatlı aşkını sunabilirdi.

Yaşam gücünü toplayarak, onu ölümüne kilitleyen ipi çaresizlikle çekti ve onu son bir kez görebilmek için ihtiyaç duyduğu gücü bulabilmek için dua etti.

Bunun üzerine göz kapakları yavaşça ve sadece kısmen kalktı, ama evet, sevgilisini gördü, başı öne eğilmiş, bedeni yataklarının yanına çökmüştü.

Açıkça ağlıyordu.

Zihni elini uzatmasını, ağzını açıp konuşmasını ve başını ona doğru çevirmesini emretti.

Hiçbir şey hareket etmedi; hiçbir şey söylenmedi.

Gözünden akan tek damla yaş gözünün kenarında toplanmış, kirpiklerine tutunamayıp soğuk yanağından aşağı süzülene kadar dolgunlaşmıştı.

Ve sonra her şey bitti, göz kapakları yeniden kapandı, vedalaştı, gücü tükendi.

Bir anda, görüş alanındaki siyah alanın köşelerinden beyaz bir sis yükselmeye başladı; bu sisin uçuşan dalgaları, üzerine çöken körlüğün yerini aldı. Ve sisin kıvrımları ve garip aydınlığı arasından, sanki buluttan doğmuş gibi öne doğru çıkan bir kapı ona doğru geldi.

Kendisine söylenmeden biliyordu ki, eğer onu açarsa, altın topuza uzanır ve geçidi açarsa, Soluş'a kabul edilecekti ve geri dönüşü olmayacaktı. Ayrıca, belirlenen süre içinde harekete geçmezse, şansını kaybedeceğine ve Aradaki'de kaybolacağına dair bir inancın da farkındaydı.

Anha gitmek istemedi.

Onsuz Gazap için korkuyordu. Sarayda güvenilecek o kadar az kişi vardı ki, korkulacak o kadar çok kişi vardı ki.

Babasının bıraktığı miras çürük bir mirastı. Sadece başlangıçta belli olmamıştı.

"Gazap..." dedi sise doğru. "Ah, Gazap..."

Sesindeki özlem dolu ton etrafta yankılandı, hem kendi kulaklarında hem de beyaz üstüne beyaz manzarada yankılandı.

Yukarıya doğru bakarken, Kâtip Bakire'nin cüppeli ihtişamıyla görünüp ona acıyacağına dair bir umudu vardı.

"Gazap..."

Kendisinden bu kadar çok şey geride kalacakken Dünya'dan nasıl ayrılabilirdi?

Anha kaşlarını çattı. Önündeki kapı geri çekilmiş gibi görünüyordu. Hayal görmediyse tabii?

Hayır, geri çekiliyordu. Yavaşça, amansızca.

"Wrath!" diye bağırdı. "Wrath, gitmek istemiyorum! Wraaaaaaaaath-"

"Evet?"

Anha etrafında dönerken çığlık attı. İlk başta karşısında ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu: Belki yedi ya da sekiz yaşlarında, siyah saçlı, soluk gözlü, vücudu

O kadar cılızdı ki, ilk aklına gelen onu beslemesi gerektiği oldu.

"Sen de kimsin?" diye mırıldandı. Ve yine de biliyordu. O biliyordum.

"Beni sen aradın."

Elini karnının alt kısmına koydu. "Gazap...?"

"Evet, mahmen." Genç adam yaşlı görünen gözleriyle kapıya odaklandı. "Fade'e mi geçeceksin?"

"Başka seçeneğim yok." "Doğru değil."

"Ben ölüyorum."

"Yapmak zorunda değilsin." "Savaşı kaybediyorum."

"İç. Ağzındakini iç." "Yapamam. Yutamıyorum."

Sözlerinin temposu gittikçe artıyordu, daha hızlı ve daha hızlı, sanki kızın zamanının tükenmekte olduğunu biliyordu... ve dolayısıyla kendisi de öyleydi.

O gözleri, öyle soluk bir yeşil ki... ve onlarda garip bir şey vardı. Göz bebekleri çok küçüktü.

"İçemem," diye tekrarladı. Sevgili Bakire Kâtip, akli ölçülemeyecek kadar karışık.

"Beni takip edersen bunu başarabilirsin." "Nasıl?"

Ona elini uzattı. "Benimle gel. Seni eve götüreceğim ve sonra içeceksin."

Kapıya doğru baktı. Kapıda bir çekim vardı, öyle bir çekim ki uzanıp yere yığılır yığılmaz başlayan döngüyü tamamlamak istedi.

Ama oğluna karşı hissettikleri daha güçlüydü.

Arkasını dönerek geçide sırtını verdi. "Beni babana geri götürür müsün?"

"Evet. Ona ve bana dön."

İleriye doğru yürürken, kapının tokmağı yerine oğlunun sıcak avucunu tuttu ve ona yol gösterdi,

Onu beyaz sisin dışına, kendisi için gelen ölümden uzağa,
... doğru götürüyordu.

"Gazap mı?" diye fısıldadı ikisini de içine alan karanlığa.

"Evet?"

"Teşekkür ederim. Gitmek istemedim."

"Biliyorum, mahmen. Ve bir gün, bana bunun karşılığını
vereceksin." "Ödeyecek miyim?"

"Evet. Ve her şey iyi olacak-"

Adamın söylediklerinin geri kalanını duymadı: Tıpkı bir
emişin onu altına çektiği gibi, ani bir patlama onu dışarı
doğru itti, itme her yerine aynı anda çarptı. Ve sonra
büyük bir rüzgâr yüzüne çarptı, saçlarını geriye sıyırdı,
nefessiz bıraktı.

Anha nerede biteceğini bilmiyordu.

Tek yapabildiği, kendisine gelen şeyin aslında kendi
soyu olması ve onu yanlış yönlendiren bir iblis olmaması
için dua etmektir. Geri dönememekten daha kötü olan tek
şey, sevdikleriyle geçireceği sonsuzluktan mahrum kalmak
olurdu...

"Gazap!" diye bağırdı girdabın içine.
"Wraaaaaaaaaaath...!"

OTUZ BİR

Trez bunların hiçbirinin olmaması gerektiğini biliyordu.

Selena'nın bileği yerine boğazını kesmesi değil. Yataktaki o çılgınca şey değil. Ve gerçekten, Selena'nın kürk halının üzerine uzanmış olması, göğüslerinin gözlerinin önünde çırılçıplak durması, seksinin alınmaya hazır olması, kokusunun tahrik edici olması kesinlikle değildi.

"Al beni," dedi şimdiye kadar duyduğu en seksi sesle. "Öğret bana..."

Kadının bakışları onunkilerin üzerinde ölü izler bırakıyordu ve bir dereceye kadar bunu anlamıyordu. Onu daha önce de reddetmişti ve sonra

... şimdi de onu mu istiyordu?

Kimin umurunda. Ereksiyonu zonkluyordu. Kimin umurunda! Al onu!

Bizi istiyor!

Bizi. Sanki onun iki parçası varmış gibi. Ve aslında bu kulağa geldiği kadar aptalca değildi. Aslında bu noktada siki kendi kendine konuşuyordu.

"Selena," diye inledi. "Emin misin? Senden bir parça daha alırsam, herhangi bir yerde... ve duramayacağım."

Lanet olsun, bu duraklamaya zar zor tutunuyordu.

Elini uzattı ve adamın ön kolunda gezdirerek onu okşadı. "Evet."

"Bunu yapmamalıyım," dediğini kendi de duydu.

Kapa çeneni! Otur yerine!

Harika, şimdi de Howard Stern'ün babasını kanalize ediyordu. "Selena, ben... buna layık değilim."

"Seni istiyorum. Ve bu seni değerli kılıyor."

Sana aptal olma demiştim, seni moron.

Evet, o kesinlikle Ben Stern'di.

Trez göz kapaklarını kapattı ve bu gece böyle bir teklif almanın kaderin acımasız bir cilvesi olduğunu düşünerek sallandı.

"Lütfen," dedi.

Siktir. Sanki ona hayır mı diyecekti?

Gözlerini tekrar açtığında, ikisini de bu seksten tek parça halinde nasıl çıkaracağını bilmiyordu. Bu kurtlar sofrasını açmak için olabilecek en kötü andı ama ona sırtını dönmeyecekti: Kendisine bile itiraf etmekten hoşlanmadığı bir yeri acıyordu ve bu bir yara bandı, ona yardımcı olacak bir şey olacaktı.

Geçici bir süreliğine de olsa.

Ve en azından onun için iyi olması için elinden geleni yapabilirdi.

Selena'ya doğru ilerleyerek kollarını onun dalgalı vücudunun iki yanına dayadı ve ağzını yavaşça, amansızca, Selena'nınkinin sadece bir milimetre üzerine kadar indirdi.

"Geri dönmek yok," diye hırladı.

Kollarını onun boynunun arkasında birleştirdi.

"Pişmanlık yok." Yeterince makul.

Anlaşmayı mühürlemek için onu öptü, ağzını onunkine sürttü, kendi kendine açılana kadar onu zorladı. Dili çoktan onun seksine girmişti ama sadece bir dereceye kadar. Lanet olsun, o yalamayla kendini şok etmişti. Ya şimdi? Geri çekilmek yoktu. Kendini tamamen ona doğru uzattı, ağzını onunkiyle birleştirdi, dudaklarına doğru çekerken başını yana eğdi.

Bu çok garip bir ikilemdi. Onu almaya o kadar hazırdı ki, bacaklarını ayırmaya ve kalçalarının arasındaki o sıcak, ıslak yere girmeye hazırdı - ve evet, onu içten boşalmasıyla işaretlemek, kokusunu içte ve dışta her tarafına bırakmak, hiçbir erkeğin ona dokunmaya, ona bakmaya cesaret edememesini sağlamak istiyordu.

Yine de bu öpüşme için dünya kadar zamanı vardı.

Sonra yine, buzlu şarap kadar tatlı, çifte burbon kadar yumuşak, Porto şarabı kadar baş döndürücüydü. Ve o daha sarhoş olmadan

nefes almak için başını bile kaldırdı.

Ama sonsuza kadar kalmayacaktı. Geri dönmek istediği başka bir yer vardı.

Boynuna doğru öpücükler kondururken, damarlarında bıraktığı çiğ izlerden pişmanlık duydu ve dudaklarıyla onları bir, iki kez fırçaladı.

"Özür dilerim," dedi kabaca.

"Ne için?"

Kadının boğuk sesi sersemlemiş halini delip geçerken gözlerini yeniden kapatmak zorunda kaldı ve onu daha da azdırdı. Ne sormuştu ... oh, evet.

"Bu kadar sert davranmamalıydım."

"Şey, aşağıda tutulmayı umursamadım. Hem de hiç."

Annnnnnnnn ve bu onun çift görmesini sağlamadı.

"Olduğun yere geri dönecek misin?" diye sordu. Aynen

öyle. "Evet... hemen şimdi. Eğer istersen-"

Vücudunun dalgalanması ve o inilti, şimdiye kadar duyduğu en iyi "evet "ti.

İçindeki canavarı tutmaya çalışarak köprücük kemiğine kadar öptü ve sonra geri çekilip sadece ona bakmak zorunda kaldı. Göğüsleri hayatında gördüğü en güzel şeydi: Mükemmel yapıydı, meme uçları solgun kabarıklıkların üstünde sıkıydı, teni pürüzsüzdü, nefesi kendini kontrol etmesine bir alaydı.

Ağızına karşı olduğu kadar dikkatli davranıyordu. Dilini uzatarak meme ucunun etrafında bir daire yaladı.

-Ellerinin adamın saçlarında gezinmesine bakılırsa, o da bunu onaylıyordu.

"Oh..." diye inledi.

Onu içine çekmeden önce gülümsedi. Ona bakarken yan yattı ve bir elini beline, kalçasına, uyluğuna... iç uyluğuna götürdü.

Kadın ona su gibi yol verdi, vücudu gevşekti ve adam emip dokunuşunu daha yükseğe, daha yükseğe çıkarırken ona güveniyordu. Neredeyse kadının çekirdeğine ulaşmıştı ve tam olarak neresini ne zaman okşayacağını planlıyordu-

Kulaklarının arasındaki boşluğu bir insan görüntüsü işgal etti. İlk başta beyninin ne sikim öksürdüğünü anlayamadı... ama sonra bu rastgele kadını bir yıl önce arabanın arkasına çivilediği kadın olarak tanıdı. Ve netlik bir katildi. Her şeyi HD olarak gördü, ön dişlerine bulaşmış ruju, gözlerinin altındaki rimel lekelerini, göğüs uçlarından birinin Duvar gözlü.

Ama bunların hiçbirisi en kötü kısmı değildi.

Hayır, en kötüsü başının yukarı ve geriye, yukarı ve geriye hareket etmesiydi - çünkü adam onun içindeydi. Aleti kadının seksinin içindeydi, girip çıkıyordu, ritmi gittikçe hızlanıyordu, böylece boşalabilecek ve seansı bitirebilecekti.

Selena'nın içine girmeye hazırlandığı ereksiyonu bir lağım çukurundaydı. Güvenli seks ya da cinsel yolla bulaşan hastalık testlerinden ya da onun gibi sürtükleri külotlarına soktukları için AIDS kapıp kapmadıkları konusundan bahsetmeyen yüzlerce pis insan kadının içindeydi.

Onların hastalıklarına yakalanamayacağı gerçeğinin en ufak bir önemi yoktu.

Pislik, pisliğin ta kendisiydi.

Geri çekilerek tısladı ve gözlerini kapatarak tüm bu saçmalıklar için bir tahliye emri vermeye çalıştı.

"Trez?"

"Üzgünüm, ben..." Başını sallayarak yeniden kızın göğüslerine odaklandı.

-Ve kendinden nefret ettiği için midesi bulandı. "Ben sadece-"

Başka bir insan kadın beynini ele geçirdi, bu yeni satın aldığı depoda yaptığı emlakçı kadındı: Onu arkadan becerirken ellerini duvara dayadığını, alyansının parladığını hayal etti.

"Özür dilerim," diye homurdandı. Sonra başını daha fazla sallamaya başladı, sanki anılar bilinç masasından düşürebileceği nesnelermiş gibi. "Ben..."

Birbiri ardına, ofisinde kendisine sakso çekmesine izin verdiği esmeri gördü. Kulübün tuvaletinde o sarışınla yaptığı kızıl saçlı. Üniversiteli kızlarla yaptığı üçlü,

Mezarlıktaki Goth, Sal'ın yerindeki garson, bir öğleden sonra Motrin almak için gittiği eczacı, oradaki barmen, araba galerisinde gördüğü kadın...

Daha hızlı ve daha hızlı, görüntüler birbiri ardına beynine ateş eden kurşunlar gibi olana kadar.

Selena'dan sıyrılırken düşünebildiği tek şeyin Gölgele'in haklı olduğu olması hem tuhaf hem de tamamen uygun görünüyordu.

İnsanlarla seks onu kirletmişti.

Ve zehrin bedelini şimdi ve burada ödüyordu.

Mutfak masasında oturan Assail sadece kuzenlerine bakabiliyordu. Kiralık katil, uyuşturucu satıcısı ve infazcı çift yemekten önce ellerini yüzlerini yıkamakla kalmamış, şimdi de koltuklarına geri yaslanmış ve pantolonlarını gevşetmek ister gibi görünüyorlardı.

Marisol'un büyükannesi tekrar ayağa kalktığında Assail başını salladı. "Madam, üzerinde bu kadar özenle çalıştığınız bu yemeğin tadını çıkarmalısınız."

"Keyif alıyorum." Tezgâha geri döndü ve biraz daha ekmek kesti. "Bu çocukların daha fazla yemesi gerekiyor. Çok zayıflar, çok zayıflar."

Bu hızla giderse, yedeklerini -neydi o deyim, kanepa patatesine mi?

Ve ne biliyor musunuz, o iki erkek tıka basa doymuş olmalarına rağmen, ev yapımı ekmeğinden bir dilim daha aldılar ve tatlı tereyağını özenle sürdüler.

İnanılır gibi değil.

Assail gözlerini Marisol'a çevirdi. Başını eğmiş, çatalıyla yemeğin dayanıklılığını test ediyordu. Pek bir şey yememişti ama Doktor Jane'in ona verdiği bakır renkli hap şişesini açmış ve içindeki gri-turuncu kapsüllerden birini almıştı.

Onu izleyen tek kişi o değildi. Büyükannesinin kartal gözleri her şeyi izliyordu: Çatalın her hareketi, bir bardak sudan alınan her yudum, yemek yemeden devam eden her şey.

Öte yandan Marisol kimseyi izlemiyordu. Kan bağıyla duygusal bir şekilde yeniden bir araya geldikten sonra içine kapanmış, bakışları yemekte kalmış, sesi çeşniler ve baharatlarla ilgili evet ve hayırlarla sınırlı kalmıştı.

Onun yaşamasını istemediği bir yere  ekilmışti.

"Marisol," dedi.

Başını kaldırdı. "Evet?"

"Size odanızı göstermemi ister misiniz?" Bu cümle ağzından çıkar çıkmaz b y kanneye baktı. "Eğer izin verirsiniz, elbette."

Eski usullere göre, kıdemli kadın Marisol'un ghardian'ı olmalıydı ve insanlara nadiren saygı gösterse de, kadına hürmet göstermenin uygun olduğunu hissetti.

Marisol'un büyükannesi başını salladı. "Evet. Onun için bir şeylerim var. İşte."

Büyük odanın girişindeki kemerin yanında tekerlekli bir bavul duruyordu.

Büyükanne kendi yemeğine geri döndüğünde, ağzında hafif bir gülümseme olduğuna yemin edebilirdi.

"Sadece çok yorgunum." Marisol ayağa kalktı ve tabağını aldı. "Sonsuza kadar uyuyabilirmişim gibi hissediyorum."

Kendisi de ayağa kalkarken, "Böyle şeylerden bahsetmeyelim," diye düşündü.

Büyükannesinin yanağını öptükten ve ana dilinde konuştuktan sonra, onu takip etti, bulaşıkları lavaboya koydu ve sonra bavulun yanına gitti. Kolunu ona dolamak istedi. Ama yapmadı. Ancak kız valizi almaya gittiğinde valizi aldı.

"İzin verin," dedi.

Kadının kolaylıkla teslim olması, henüz acı çekmediğini gösteriyordu. Ve liderliği üstlenerek, onu dışarı çıkardı.

Merdivenler. İki set vardı: biri odasına çıkıyordu, diğeri ise beş yatak odasının bulunduğu bodrum katına iniyordu.

Büyükanne ve kuzenler alt kattaydı. Omzunun üzerinden baktığında, arkasında sessiz ve ağırbaşlı bir kadın olduğunu gördü; gözleri düşmüş, omuzları çökmüştü. fiziksel olmaktan öte bir yorgunluktu.

"Size odamı vereceğim," dedi ona. "Mahremiyet içinde."

Onunla kalamazdı. Büyükannesi evdeyken olmaz.

Olmak istediği yer orası olsa bile. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Ne yaptığını anlayamadan, güçlendirilmiş cep kapısını çekip çıkardı ve son derece cilalı siyah-beyaz mermer merdivenleri ortaya çıkardı.

Oh... kahretsin, diye düşündü.

"Hareket dedektörleri, ha?" dedi, hiç vakit kaybetmeden.

"Aynen öyle."

Basamakları tırmanırken Assail onun vücudunun hareketlerini fark etmemeye çalıştı. Saygısızlığın zirvesi gibi görünüyordu - özellikle de topalladığı için.

Ama sevgili Bakire Kâtip, onu başka hiçbir şey ve hiç kimse gibi istemiyordu.

Odası en üst katın tamamını kaplıyordu ve sekizgen şeklindeki alan nehrin, Caldwell'in uzaktaki kentsel çekirdeğinin ve batıdaki ormanlık düzlüklerin üç yüz altmış derecelik manzarasını sunuyordu. Yatak, kıvrımlı bir başlığa sahip dairesel bir yataktı ve platformu, aynalı bir tavanın altında odanın tam ortasına yerleştirilmişti. "Mobilyaların" hepsi yerleşikti: yan masalar, bürolar ve çalışma masası olarak kullanılan gömme ceviz dolaplar, kesinlikle cam duvarların önüne geçmiyordu.

Kapının yanındaki düğmeye basarak perdeleri tetikledi, perdeler gizli bölmelerinden dışarı fırladı ve yerlerine kilitlendiklerinde akan uzunlukları dalgalandı.

"Alçakgönüllüğünüz için," dedi. "Banyo şurada."

Kapı pervazına uzandı ve bir düğmeyi daha çevirdi. Yatak odasının renkleri badem ve krem rengiydi ve bu renkler tuvaletin mermer zemininde, duvarlarında ve tezgâhlarında da tekrarlanıyordu. Garip, dekor hakkında hiç öyle ya da böyle düşünmemişti ama şimdi sakinleştirici tonlardan memnundu. Marisol zorlu savaşlarında kazandığı huzuru hak ediyordu.

Banyoda dolaşırken, parmakları sanki kendini topraklamaya çalışıyormuş gibi mermerdeki damarların üzerinde geziniyordu.

Etrafında dönerek onunla yüzleşti. "Nerede uyuyorsun?"

Konumunu belirtmekte asla tereddüt etmeyen biri olarak, yine de boğazını temizledi. "Alt katta. Misafir odasında."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Burada başka yatak yok mu?"

Kaşlarının kalktığını hissetti. "Bir çekyat var."

"Kalabilir misin? Lütfen."

Assail kendini tekrar boğazını temizlerken buldu. "Büyükannen buradayken bunun uygun olduğuna emin misin?"

"O kadar kötü oldum ki, yalnız kalırsam asla uyuyamayacağım."

"O halde isteğinizi yerine getirmekten memnuniyet duyarım."

Yaptığı tek şeyin bu olduğundan emin olmalıydı.

"Güzel. Teşekkür ederim." Pencere pervazının altındaki jakuzi küvetine baktı. "Harika görünüyor."

"İzin verin sizin için doldurayım." İleri gitti ve pirinç kolları çevirdi, akan su kristal berraklığında ve yakında sıcak olacaktı. "Çok derin."

Kendisi denemediğinden değil.

"Burada küçük bir mutfak da var." Gizli bir kapıyı açarak alçak bir buzdolabı, küçük bir mikrodalga fırın ve cezveyi ortaya çıkardı. "Acıkırsanız yukarıdaki dolapta da erzak var."

Gerçekten de, bariz olanın ustasıydı, değil mi?

Garip bir sessizlik.

Küçük dolabı kapattı. "Siz işinizle ilgilenirken ben aşağıda bekleyeceğim-"

Marisol'un çöküşü önsöz olmadan geldi, başını ellerinin arasına alıp gürültüyü tutmaya çalışırken hıçkırıklar omuzlarını parçaladı.

Assail'in kadınları rahatlatma konusunda hiçbir deneyimi yoktu ama hiç vakit kaybetmeden onun yanına gitti. Onu göğsüne doğru çekerken, "Canım benim," diye mırıldandı.

"Bunu yapamam. İşe yaramıyor, yapamıyorum." "Neyi yapamıyorsun? Konuş benimle."

Gömleğinin içinde boğuk bir sesle verdiği cevap yeterince açıktı. "Hiçbir şey olmamış gibi davranamam." Başını kaldırdı, gözleri yaşlardan dolayı ıslı ıslıldı. "Gözümü her kırptığımda gördüğüm şey bu."

"Şşş..." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Her şey yolunda."

"Değil..."

Kadının yüzünü avuçlarının arasına alırken hem öfke hem de çaresizlik hissetti. "Marisol..."

Bir yanıt vermek yerine, bileklerini kavradı, sıktı - ve onu takip eden sıkı sessizlikte, ondan bir şey istediğini hissetti.

Tanrım, ondan bir şey istiyordu.

Vücudunun durgunluğunda, bakışlarının vahşiliğinde, onu kavrayan bir şey vardı.

Assail kısa bir süre gözlerini kapadı. Belki de bunu yanlış anlıyordu, ama öyle düşünmüyordu -her ne olursa olsun, tüm yaşadıkları göz önüne alındığında, sağlıklı düşündüğü pek söylenemezdi.

Geri adım attı. "Küvet neredeyse doldu," dedi kabaca. "Gidip büyükannenin kalacağı yeri teyit edeceğim, tamam mı? Ben dönmeden önce bir şeye ihtiyacınız olursa beni çağırın."

Şirket içi dahili telefona işaret ederek aceleyle çıkışını yaptı ve kapıyı arkasından kapattı. Arkasına yaslanıp

kafasını birkaç kez vurmak istedi, ancak onu çatışmasından haberdar etmek istemedi.

Bir elini pantolonunun önünden geçirerek ereksiyonunu sosyal olarak kabul edilebilir bir pozisyona getirmeye niyetlendi

-Ama temas kurulduğu anda inledi ve bir şeylerle ilgilenmesi gerektiğini anladı.

Birinci kattaki ofisin dışındaki banyoya zar zor inebildi. Kendini içeri kilitleyerek ellerini lavabonun mermerine dayadı ve başını öne eğdi.

Üç hızlı kalp atışı sürdü.

Kemeri, kumaşın parçalanması gibi bir çabuklukla çözüldü ve pantolonunun bağlayıcıları da aynı şekilde uyumluydu - ve sonra siki, kaya gibi sert, zonklayan siki kalçalarından dışarı fırladı.

Alt dudağını ısırarak kendini avuçladı ve okşamaya başladı, tüm ağırlığıyla fırlattığı koluna yaslanmıştı, zevk acı verecek kadar yoğundu.

Çıkardığı inilti devam etmekle tehdit ediyordu ama bu konuda yapılacak bir şey yoktu. Tavşan deliğinde duramayacak, hatta gidişatı ya da tepkisini değiştiremeyecek kadar ilerlemişti.

Daha hızlı, yukarı ve geri-dudağını ısırarak yeterli olmayana kadar: Başını koluna çevirmek ve pazularını ısırarak zorunda kaldı, dişleri kazağının, gömleğinin içinden kasların derinliklerine battı.

Orgazm onu sertçe vurdu, zirveler bıçak gibi keskin bir şekilde içine girdi, boşalmalar kendini kapatırken serbest avucuna takıldı.

Serbest kalmanın doruğunda bile Marisol'ünü onurlandırdı: Bunu yalnızca fiziksel bir eylem haline getirmeye kararlı olarak tüm görüntüleri zihninden kasıtlı olarak uzak tuttu.

İş bittiğinde, en ufak bir rahatlama hissetmedi. Ve kendini temizledikten sonra bile kirli hissetti.

OTUZ İKİ

Beth ilaç setini banyodaki lavabonun üzerinde buldu. Bilardo masasının durumu ve diğer her şey hakkında çılgına döndükten sonra üst kata çıkmış ve hemen duş almak için yatak odasına yönelmişti - o sırada lavabosu ile Wrath'inki arasındaki tezgahta siyah deri debriyacı keşfetmişti.

İlk başta bunun Wrath'ın gözlüklerinden biri için bir gözlük kılıfı olduğunu düşündü ama sert değil yumuşaktı.

Ve o şeyi almak için uzandığında ilk dalga onu vurdu.

Sıcak ve nemli hava, ensesinden bacaklarına, yüzünden boğazına, karnından ayaklarına kadar tüm vücudunu kapladı.

Sanki duşu çoktan açmış gibi.

Bu hissi üzerinden atarak, iki yarısını açtı ve kiti açtı. Güneş gözlüğü değil, hayır. Onun yerine, içinde berrak bir sıvı olan cam bir şişe ve üç şırınga vardı, hepsi de sanki bir araba yolculuğuna çıkıyorlarmış ve emniyet kemeri kurallarına uymak istiyorlarmış gibi bağlanmıştı. Küçük şişenin üzerindeki etiket içeri dönüktü ve ne yazdığını görmek için her şeyi yerine çevirdi.

Morfin.

Wrath'ın eşyalarının hiçbirinde böyle bir şey görmemişti. Doktor Jane'e -hatta Havers'a bile- gitmiş olabileceğini tahmin etmek zor değildi.

Üzerine bir başka ısı patlaması daha geldi ve kaşlarını çatarak başının üzerindeki havalandırma deliğine baktı. Belki de Fritz'in HVAC sistemlerine baktırması gerekiyordu-

Dizleri hiçbir uyarı vermeden çöktüğünde, kendini tezgâhın üzerinde yakalamak için zar zor zaman bulabildi, kit Wrath'ın lavabosuna saçıldı, iki Chanel parfüm şişesi devrildi. Yaralı bir hayvanın iniltisiyle kendini yukarı çekmeye çalıştı ama vücudu sinyalleri dinlemedi.

Kendi yolundaydı.

İçinden muazzam, volkanik bir güç patladı ve kendini yerden kaldıracak gücü elinden aldı. Yere yığıldı, göbeğinin etrafında kıvrıldı, alt karnını tuttu, dizlerini göğsüne doğru çekti. Soğuk mermer, derisinin altındaki orman yangını itici bir dürtüye, tek ve sadece tek bir şey gerektiren ezici bir cinsel ihtiyaca dönüşürken zar zor kaydedildi.

Arkadaşı.

Kendini sırt üstü çevirerek önce diğer tarafına, sonra da karnının üzerine yuvarlandı. Kaygan zemini tırmalayarak kalçalarını birbirine sürttü, biraz rahatlama bulmaya, her şeyi ele geçiren ağrıdan biraz kurtulmaya çalıştı.

Kaç saat? Düşünmeye çalıştı - Layla bunun kaç saat sürdüğünü söylemişti?

Yirmi dört mü? Hayır, daha uzun-

Bir başka patlama vücudunu parçaladığında Beth haykırdı, gözeneklerinden ter fışkırdı, dişleri ağzına indi.

Ve bu sadece bir başlangıçtı, onun uzak bir parçası bunu kabul etti. Sadece ilk salvoydu, daha da kötüleşecekti: Zaman geçtikçe hormonlar onu nefes almaktan başka bir şey yapamaz hale getirecekti.

Bunun için gönüllü olduğunu düşünmek? Delilik.

İhtiyaç, vücudunu kemiklerini kırmış olması gerektiğini bildiği noktaya kadar sıkkan bir çift yumruk gibiydi. Hayır, hayır, bu onu öldürecekti - nasıl öldürmesin ki? Peki ya seks ihtiyacı? Bu çocuk sahibi olmakla ilgili bile değildi. Hayatta kalmakla ilgiliydi-

Gazap.

Tanrım, buraya gelecekti. Tohr'la konuşması bittiğinde. Onu yerde bulacaktı ve sonra ne olacaktı?

Hormonlarının girdabında bile bunu sonuna kadar düşünebilmişti; adam korkunç bir durumda kalacaktı: ya ona hizmet edecek ve nefret ettiği sonuçlarla yaşayacak ya da acı çekmesini izleyecekti.

Ki bunu asla yapmazdı.

Bin kiloluk gövdesini yukarı iterken avuç içleri kaygan zeminde gıcırdadı. Çekmeceleri bir merdiven gibi tırmanırken, tezgah seviyesinde bir mola vermek zorunda kaldı, görüşü yüzüyordu, vücudu sahip olamayacağı seks için yalvarırken gözleri odaklanmakta zorlanıyordu.

Buna tamamen boyun eğmeden önce, işleri kendi başına halledecekti.

Elleri o kadar kötü titriyordu ki, kiti yakalamak için birkaç deneme yapması gerekti ama sonunda onu yakaladı ve yere indirdi. Serin mermerin üzerinde bir nefes daha alma zamanı. Ama çok uzun bir gecikme değil. Dalgalar her seferinde daha sert ve daha hızlı geliyordu.

Beceriksiz parmaklar, cam şişe bağlandığı yerden sıçrayarak uzaklaşıyor.

Bedenini peşinden sürüklerken ağlıyordu, kolu dışarıdaydı, elleri pençeliyordu-

"Beth," dedi bir ses. "Oh, Tanrım... Beth."

Gökyüzünden erkeksi bir avuç içi indi, ona uzandı, ince havanın içinde onu aradı - ve bataklıkta, nasıl ve neden olduğunu anlamaya çalıştı - ancak o zaman vücudu onun için bağlantı kurdu.

Gazap.

Boktan adamları gözünün önüne geldikçe, hormonları patladı, onun varlığına tepki olarak sadece Dünya'da değil, derisinin altında da cehennem gibi bir seviyeye yükseldi, kanını kaydattı, seksinin ona sadece onun verebileceği şey için çılgın atmasına neden oldu.

Ama bu asla olamazdı.

"Git..." diye haykırdı çatlak bir sesle. "Bana ilaç ver... ya da bana-"

Gazap onunla birlikte diz çöktü.

"Beth-" "İlaçları bana ver! Ben yaparım-"

"Sana izin veremem-"

Sert bir bakışla onu süzerken, onunla kavga edecek enerjisi kalmamıştı. "Ver şu lanet ilaçları bana!"

Wrath'ın vücudu, merdivenlerden odalarına çıkarken tepki vermeye başlamıştı ve banyoya girdiğinde tam olarak ne yaptığını biliyordu. Çözümün ne olduğunu da: İçindeki her içgüdü dışisine hizmet etmek, onun acısını önemli olan tek şekilde dindirmek için kükrüyordu.

Kendini silkeleyerek dizlerinin üzerine çöktü, kadının sesini ve vücudunun mermer zemindeki sarsıntılı hareketlerini takip ederek etrafı yokladı. Kadın tutarsızdı, acı içinde kıvranıyordu, ihtiyaç duymanın sancıları içinde kaybolmuştu.

"Ver şu lanet ilaçları bana!"

Talebinin kafasına dank etmesi bir an aldı ve sonra bunun, önündeki yolun sadece iki çatallı olduğu bir an olduğunu fark etti ve ona göre ikisi de iyi bir yol değildi.

"Wrath..." diye inledi. "Gazap... sadece beni uyuşturdu."

Tezgâhın üzerine bıraktığı kiti düşündü. Tek yapması gereken onu açmak, bir şırınga doldurmak ve morfini ona enjekte etmektir. Ve sonra acısı hafifleyecekti-

Sadece kısmen, bir parçası işaret etti-

Yeni bir ihtiyaç saldırısı Beth'in vücudunu ezdi, nefesi başka bir çığlığın sesine yükseldi, kasılırken uzuvları ona çarptı.

Kararını tam olarak ne zaman verdiğinden emin değildi. Ama aniden elleri derisinin düğmelerindeydi, ilaçları unutmuş, yönünü seçmişti.

"Dayan, Leelan," diye homurdandı ereksiyonunu serbest bırakırken. "Dayan, geliyorum..."

Çok doğru.

Ama bacaklarını yoklayıp kot pantolonunu çıkarmaya kalktığı anda, her şey bir anda olup bitiverdi: Kızın vücudu onunla mücadele ediyor, yerde dönüp dururken kalçaları makaslanıyordu ama sonunda bacaklarını çıkardığında hiç vakit kaybetmedi. Onu hareketsiz kalmaya zorladı, ellerini kalçalarına gömdü ve sonra-

Beth ona girerken adını haykırdı, tırnakları omuzlarını yırttı, göğüsleri göğsüne doğru itti. Hemen boşaldı, taşakları sıkılaştı ve sonra serbest kaldı - ve ondan gelen tepkiye hazırlıklı değildi. Onunla birlikte orgazm olurken, seksi onu sağdı, uzunluğunu çekti, onu çekiştirdi-

Tekrar boşaldı. O kadar şiddetliydi ki, kendi dilini ısırdı.

Ona doğru pompalayarak, içine doğru pompalayarak sertleşti ve vahşileşti - vücudu toparlanmak için kısa bir ara verene kadar. Ve işte o zaman onda yarattığı farkı hissetti: O da kısa bir dinlenmeye çekildi, vücudundaki gerilim sanki molekülleri derin bir nefes alıyormuş gibi çözüldü.

Ama kendini tebrik edemedi başka bir şey hissetti. Hüzün havaya nüfuz etmişti, hüzünlü baharatı onu durdurdu ve sanki gözlerinin içine bakabilecekmiş gibi başını eğdi.

"Ağlama," dedi kabaca. "Leelan, yapma-" "Bunu neden yapıyorsun?" diye inledi. "Neden...?"

Sadece tek bir cevap vardı. Bu gece için... ve sonsuza dek: "Çünkü seni her şeyden çok seviyorum."

Kendinden daha fazla. Gelecekteki herhangi bir gençten daha fazla.

Titreyen eli adamın yüzünü okşadı. "Emin misin?"

O da tekrar kadının derinliklerine doğru hareket etmeye başlayarak cevap verdi, yuvarlanan penetrasyonlar onu kaygan seksinin içine ve dışına kaydırıyordu. Peki ya onun cevabı? Çıkardığı ses kısmen mırıltı, kısmen iniltiydi, hormonları yeniden yükseliyordu.

Nedense Vishous'un imgelemine düşündü.

Seni beyaz bir tarlada dururken görüyorum. Beyaz, her tarafınız beyaz ve göklerdeki yüzle konuşuyorsunuz.

Geleceğiniz sizin ellerinizde.

Tanrım, Fade'in nefesi ensesindeymiş, onu takip ediyormuş gibi hissediyordu - ve bu yaşayan her şey için geçerli olsa da, hedef alındığını, son kullanma tarihinin bir sonraki köşede olduğunu hissediyordu.

Bu Beth'in ondan kurtulacağı anlamına gelmiyordu. Tam tersine. Kendi ölümünün en olası nedeni ... onunki olacaktı.

Başını kızın boynuna gömdü, kollarını kızın vücudunun altına soktu ve sikişme konusunda ciddileşti. Teslim olmak, pes etmek, devam etmek tıpkı bir uçurumdan atlamak gibiydi - atlamak işin kolay kısmıydı çünkü serbest düşüş size bir boka mal olmuyordu.

Katil olan inmişti.

OTUZ ÜÇ

Sola vücudunu küvetin göbeğine doğru iterken gözlerini kapattı. Su seviyesi boynu ve başı hariç her yerini kaplayacak kadar yükseldiğinde, suyun sıcaklığı ne kadar üşüdüğünü fark etmesine neden oldu; derisinin yüzeyinde değil, iliklerinde.

Loş ışıktaki bedenine bakarken kendini ondan ayrılmış hissediyordu ve aptal değildi. Geceyi atlatabilmek için bir haydutun onu taciz etmesine izin vermek, bu ayrılığı yaratmıştı.

-Şimdi asıl mesele... bağlantının nasıl geri getirileceğiydi.

Kesin bir çözüm biliyordu.

Ama onu burada yalnız bırakmıştı.

Dostum, Assail'in çok sağlam tavsiyesini dinlemekte zorlanıyordu. O saatler, o korku, o dehşet hiç yaşanmamış gibi davranmak da en az o deneyimi atlatmak kadar zor görünüyordu. Ama diğer seçeneği neydi? Büyükannesinin yaptığı ve gördüğü her şey beyninin en ön köşesindeyken onunla aynı havayı soluyamazdı.

Tekrar kendine bakarak bacaklarını hareket ettirdi. Dalgalı dalgalar arasında, kalçasındaki bandaj bozuldu ve yeniden şekillendi, bozuldu ve yeniden şekillendi. Suyun içinden uzanarak, yapışkanı kolayca çıkan şeyi çekti. Yarayı dikişleriyle birlikte ıslatmaması gerektiğini biliyordu-oops.

Assail onu tedavi ettirmek için nereye götürmüştü? Geçit sisteminden tıbbi tesise ve tüm o insanlara kadar orası büyük paralar harcanan bir yerdi. Beyni

anlamlandırmaya çalışıyordu ve hala varmaya devam ettiği tek sonuç hükümetti.

O buna gülüp geçmiş olsa da, aklına başka bir açıklama gelmiyordu.

Ama onu tutuklamamıştı.

Gözlerini kapatarak, onun kendisini nasıl bulduğunu merak etti. Ve Benloise'a tam olarak ne yaptığını. Kahretsin, Assail'in yüzündeki, ağzının etrafındaki kan görüntüsü...

Şimdi Caldwell'den kim sorumlu olacaktı? Duh.

Bir elini sudan çıkararak saçlarını geriye doğru itti. Islaklık saçlarını boydan boya kaplıyor, ensesini ısıtıyor ve terlemesine neden oluyordu.

Tanrım, burası çok sessizdi.

Neredeyse on yıldır büyükannesiyile birlikte o evde yaşıyordu ve mahallenin gürültüsüne alışkındı: arabalar geçiyor, köpekler uzaktan havlıyor, çocuklar araba yollarında basketbol topuyla oynarken bağırıp çağırıyorlardı. Burada mı? Bacaklarını oynatırken küvette sadece su hareket ediyordu ve sessizliğin sadece etraflarında başka ev olmadığı için olmadığını biliyordu. Burası bir kale gibi inşa edilmişti ve hileleri vardı. Üst düzey numaralar.

Benloise'in isteği üzerine buraya ilk geldiği geceyi düşündü. Görevi Assail'i ve kalesini gözetlemektir ve keşfettiği şey onu şaşkına çevirmişti: O garip holografik perdeler. Güvenlik kameraları. Ve adamın kendisi.

Belki de her şeyi fazla düşünüyordu. Belki de Assail ve arkadaşları sadece kıyamet günü için hazırlık yapıyorlardı.

Gözlerini kapatarak her şeyden vazgeçti ve suyun içinde öylece yüzdü. Fıskiyelere vurabilirdi ama vücudu yeterince çalkalanmıştı, çok teşekkür ederim-

Birdenbire, tutamayacağı kadar çok duygu kabardı.

Sarsılarak doğrulunca su sıçradı ve yere çarptı. "Lanet olsun."

Kendini normal hissetmesi ne kadar sürecekti? Daha kaç gece gerginlik, yemeklerde dikkat dağınıklığı ve gizli ağlama krizleri yaşayacaktı?

Dışarı çıkarken tezgâhtan kabarık beyaz bir havlu kaptı ve havlu tenine temas edince irkildi. Sanki sinirleri alarma geçmişti, rüzgar gülleri havlu kumaşın her çekilişini, yukarıdaki havalandırmalardan gelen her darbeyi, buharlaşan suyun tüm ürpertilerini yakalıyordu-

"Çok güzelsin."

Kapıya doğru dönerken ıslak topuğu gıcırdadı. Assail gölgelerin arasında duruyordu, karanlık, heybetli varlığı ona çıplaktan daha fazlasını hissettiriyordu.

Gözleri buluştuğunda elektrikli bir an yaşandı.

Ve sonra havlusunu bıraktı. "Sana ihtiyacım var."

Adamın nefes verirken çıkardığı ses bir tür yenilgiyle ilgiliydi ama kızın umurunda değildi. Aralarındaki havadaki cızırtıyı hissedebiliyordu ve bunun tek taraflı olmadığını biliyordu.

"Şimdi," diye sordu.

"Nasıl hayır diyebilirim ki?" diye fısıldadı o aksanlı sesiyle.

Yanına geldi ve yüzünü geniş, sıcak ellerinin arasına aldı - ve eğilip dudaklarını onunkilere sürmesi, ağzını okşaması, onu seks yaparken yatıştırması çok rahatlatıcıydı. Sonra kız yerden kalktı ve adamın kollarında yatak odasına taşındı.

İnanılmaz bir nezaketle, sanki paramparça olma tehlikesiyle karşı karşıyaymış gibi onu kürk yorganın üzerine yatırdı - ki bu çok doğrudu. Vücudu ona gevşeyerek ve sıvılaşarak karşılık verirken bile, parçalanmanın bıçak sırtındaydı.

Ama bu yardımcı olacaktı.

Adam yatağa yanına yerleşirken omuzlarını kendine doğru çekti, sanki onu herhangi bir şekilde hapsetmenin onu panikletebileceğinden endişeleniyordu. Ama onun ağırlığının kendisini bağlamasını istiyordu.

Onu yatağa bastırmasını, hafızasını gerçeklikle değiştirmesini, temas yoluyla bilincini değiştirmesini istiyordu.

Sola onu üzerine çekti. Yer açmak için bacaklarını ayırdı, fermuarının arkasındaki ereksiyon tam kalbine gitti, üzerindeki pilili yün pantolon hassas cildini tırmaladı ve onu inletti - iyi bir şekilde.

Daha çok öpüşüyor, dili kadının ağzına kayıyor, avuçları göğüslerine gidiyordu. Ağrıları ve acıları için küvetteki sudan daha iyiydi, özellikle de kalçalarını ona doğru yuvarlarken, kendi vaadiyle onun seksini okşarken, onu güzel ve kolay bir şekilde getirirken. Ve göğüs uçları acı verecek kadar gerildiğinde, bir sonraki ihtiyacının ne olduğunu biliyor gibiydi, ağzındaki mührü kırdı ve onlara doğru öptü.

Bir ucunu emip çekmeden önce diliyle önce birini, sonra diğerini yaladı.

Zevke doğru eğilerek saçlarını geriye doğru okşadı, kalın dalgalar ona tutunmak için fazlasıyla yeterliydi... yatağın üstündeki aynaya bakarken.

Ve onunla sevişmesini izledim.

"Oh, Marisol... gözler için bir ziyafet..." Başını kaldırıp kızın vücuduna bakarken göz kapakları düşüktü. "Sen bir erkeğin rüyasısın."

Pek sayılmazdı. Bir çocuk kadar zayıftı, bahsedilecek kalçaları yoktu ve göğüsleri sütyene ihtiyaç duyacak kadar büyük değildi - ama yine de bu şekilde, bu loş ışıktaki, bu yuvarlak yatakta, onun gergin bakışları altında, gezegendeki herhangi bir kadın kadar şehvetliydi, tamamen cinselleştirilmişti ve erkeği tarafından memnun edilmeye hazırды.

Gerçekte onun olmasa bile.

Başını tekrar aşağıya indirerek, parmakları kalçasına ve dış uyluğuna doğru kayarken göğüsleriyle biraz daha ilgilendi. Bacağını yukarı aşağı okşarken, bir yandan da emiyor ve dikkatle ona sürtünüyordu-

Sonra eli ikisinin arasına kayd, giyinik ereksiyonunun yerini aldı, ıslak seksinin üzerinden bir, iki kez geçti... ve sonra sürdü.

Parmakları içeri girerken onun ağzını tekrar yakaladı.

Bir an için irkildi ve kaskatı kesildi, vücudu bunun en son ne zaman olduğunu hatırlıyordu.

Assail hemen her şeyi durdurdu. Ona bakarken yüz ifadesi şiddet derecesinde karardı. "Ne kadar kötü yaralandın?"

Sola sadece başını salladı. Oraya gitmek istemiyordu, hele de rahatlama ona dokunabileceği kadar yakinken.

"Marisol. Ne kadar kötü."

"Olanları unutmam gerektiğini söylediğini sanıyordum."

Gözleri acı çekiyormuş gibi kapandı. "Seni incitmek istemiyorum, asla. Ama özellikle de bu şekilde."

Tanrım, çok güzeldi, o yakışıklı yüz hatları onun adına acı çekiyordu.

Elini uzatıp adamın kaşlarını düzeltti ve oluşan çizgileri sildi. "Sadece benimle ol. Her şey seninle ilgili olsun, başka hiç kimseyle ya da hiçbir şeyle değil. Şu anda ihtiyacım olan şey bu."

Assail ne zaman dışisinin onu şaşırtmayı bitirdiğini düşünse, Marisol onu başka, daha derin bir seviyeye götürüyordu. Bu durumda, bir adamın onun kutsal bedenine vahşice davrandığı fikri... Silikteki Bakire Kâtip, beyni saldırganlık ve acıdan oluşan bir trafik sıkışıklığı yüzünden kelimenin tam anlamıyla kapandı.

Yine de sadece dokunuşu bile onu şiddetten uzaklaştırmaya yetmişti.

"Durma," diye nefes aldı boğazına sokulurken-

Kadının masum hareketi adamda anında bir beslenme tepkisini tetikledi, dişleri ağzına düştü, damarını alarak onu işaretleme dürtüsü, gerçekte ne olduğunu öğrenmesine asla izin vermeme konusundaki kararlılığı kadar güçlüydü.

Yeterince travma geçirmişti-

Elleri gömleğine gitti ve pantolonunu çekiştirerek çıkardı. Sonra da kemeriyle uğraşmaya başladı.

Ama dikkati dağılamazdı. Öğrenene kadar olmazdı...

"Sana ne yaptı?" diye sordu.

Marisol kıpırdamadan dururken, bir parçası onu neden zorladığını merak etti, özellikle de vermekte ısrar ettiği tavsiye göz önüne alındığında.

"Dikkatini dağıtmak için yapmam gerekeni yaptım," dedi sıkıca. "Sonra da taşaklarına saldırdım."

Assail nefes verdi. "Onu öldürmesi gereken kişi ben olmalıydım." "Onurumu korumak için mi?"

Ona bakarken son derece ciddiydi. "Kesinlikle."

Onun gözler görünüyordu için sarılmak için onun. "Sen gerçekten vardır Tüm bunların altında bir beyefendi yatıyor, değil mi?"

"Benloise'i öldürdüm," derken kendini duydu. "Ona acı çektirecek bir şekilde."

Göz kapakları kısa süreliğine kapandı. "Beni kaçıranın o olduğunu nereden biliyorsun?"

"Evine girdiğin gece seni takip ettim."

"Demek sendin." Başını iki yana salladı. "Yanımda biri olduğuna yemin edebilirdim. Ama emin değildim. Tanrım, birini takip etme konusunda beni utandırırıyorsun."

"Neden oraya gittiniz? Merak ettim."

Kadının ona verdiği gülümseme ironi doluydu. "Çünkü beni senin izinden çağırdı ve bana borçlu olduğu miktarın tamamını ödemeyi reddetti. Yani, anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmeye hazırdım ama bir şey onu korkuttu. Sen mi?"

Bir kez başını salladı ve tekrar ağzına aldı, onun hissini ve tadını içine çekti. "Senin için bundan daha fazlası yok."

"Neyin?"

"Bu tür bir iş."

Sükuneti geri geldi, ama sadece bir anlığına. "Katılıyorum."

Tanrım, duymaya ihtiyacı olan şey buydu ve bunu bilmiyordu: Onun güvende olduğu fikri, gözlerini kırptırarak geçiştirmek zorunda kalacağı kadar büyük bir heyecan yaratmıştı.

Ve geçer geçmez Assail giysilerini çabucak çıkardı, ince kumaşlar yatağın kenarından yere süzüldü. Sonra onunla ten tene girdi, ayrılmış kalçalarının üzerinde durdu, kaya gibi sert aleti yine de beklemekten memnundu.

Sonunda başını onun seksinin girişine yerleştirdiğinde, eylemi tamamlarsa sonsuza dek kaybolacağını biliyordu. Ya da belki bu bir yalandı. Belki de... onunla karda buluştuğu o ilk geceden beri kaybolmuştu.

Yavaşça içine doğru itti, göğsüne yaslandığını hissetti, gözlerinin geri yuvarlanışını izledi, hiç tanışmamış olmayı diledi. Bu ne kadar iyi olursa olsun, onun gibi bir zayıflığa hayatının hiçbir yerinde ihtiyaçı yoktu. Ama tuzla doldurulmuş bir yara gibi, kız kalıcı olarak onun tenindeydi.

En azından burada onunla kalacak ve güvende olacaktı.

Bu onun tek tesellisiydi.

Yavaşça, dikkatlice hareket ederek, kendini onun kaygan tutuşuna sokup çıkardı, horozu her taraftan okşandı. Sabit, eşit tempoyu korumak için dişlerini sıkmak ve belini kilitlemek zorunda kaldı - daha hızlı ve daha hızlı gitmek istiyordu, ama bu bir seçenek değildi.

Ve evet, onun neyin peşinde olduğunu çok iyi biliyordu: Onu bir silgi olarak kullanıyordu ve o da bu görevi yerine getirmeye fazlasıyla istekliydi.

Onun için her şeyi-

Marisol kendini yeniden konumlandırı, bacaklarını onun etrafına sardı ve daha da derine inmesi için kendini eğdi. Bir vuruş sonra Marisol adamın omuzlarına sıkıca tutunmuştu. Onun için yaklaşıyordu, çok yaklaşmıştı.

"Seni yakaladım," dedi saçlarına. "Kendini bırak ve ben seni yakalayayım."

Başını geriye attı, tırnaklarını batırdı ve vücudu sıkılaştı ve adam dondu kaldı, uyarılmasındaki çekilmeleri, onu harekete geçiren ince çekimleri hissetti.

Başını onun boynuna doğru çevirirken tek amacı daha da yakınlaşmak, onu daha fazla hissetmek ve ihtiyaçlarına daha fazla cevap verebilmektir.

Ama beklenmedik bir şekilde hareket etti, vücudunu kamburlaştırdı, pozisyonunu değiştirdi ve boynu adamın ağzına doğru itildi... adamın dişlerine.

Çizik önemsizdi. Ama onun tadına bakması başka bir şeydi. Kendini durduramadan, onu daha derinden deldi. Marisol inledi ve ellerini kalçalarına götürdü, Sanki yeniden hareket etmesini istiyormuş gibi onu çekiştiriyordu. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum," dedi ucsuz bucaksız bir mesafeden.

Tıkanmış zihni bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama kadının sesi onu gerçeğe döndürmeye yetti. Açtığı yarayı yalayarak hem kapattı hem de onun kanından daha fazlasını içine çekti - istediği şeyle karşılaştırıldığında çok küçük bir miktar olmasına rağmen.

"Devam et," dedi. "Lütfen... durma-"

Assail bunu yanlış anlayıp onu iyice ısırmak, ondan tamamen koparmak istiyordu. Ama onun izni olmadan bunu yapmayacaktı. Tecavüz pek çok farklı şekilde gerçekleşebilirdi ve bir ihlal bir ihlaldı, özellikle de sadece bir taraf bundan zevk aldığında.

Yine de seksi bitirecekti.

Onu daha sıkı kavrayarak içeri girdi ve rahatladı, içeri girdi ve rahatladı, kalçalarını salladı.

Son anda çekildi ve karnının alt kısmına boşaldı, sarsıntılı spazmlar tenine kokusunu yaydı.

Her ne kadar bundan daha fazlasını istese de -ve şu anda ona tekrar sahip olmayı amaçlasa da- onun hakkındaki tüm gerçeği öğrenene kadar içindeki eylemi tamamlamayacaktı. Ancak o zaman onu bir sevgili olarak isteyip istemediğine dürüstçe karar verebilecekti.

Dudakları kızın kulağındayken, "Daha fazla, evet..." dedi.

Çıkardığı dalgalı inilti mükemmel bir cevaptı. Ve bu inilti daha solmadan, tırnakları bir kez daha adamın yanlarına batmadan ve bacakları adamın alt bedenini daha da sıkmadan önce

tekrar hareket etmeye başladı, ona duyduğu saygıyla cinselliği yumuşamıştı ve yine de kısıtlama nedeniyle daha da canlıydı.

Daha önce hiç böyle bir kadınla ya da dişiyle birlikte olmamıştı.

Yıllarca seks yaptıktan sonra, sonunda ilk kez biriyle birlikte olduğunu hissetti.

OTUZ DÖRT

Yatak platformunun önünde **diz** çökmüş olan Wrath, sevgilisinin nefes alış verişleri arasında zaman tutuyor, beline gerdiği kolunu zayıfça iten nefes alış verişlerini ölçüyordu. Nefes alışları gittikçe uzuyor, nefes verişleri gittikçe yavaşlıyordu.

Ve bu arada kendi kalbi atmaya devam etti, kendi ciğerleri görevini yaptı ve vücudu devam etti.

Bu çok zalimce görünüyordu ve bir anda sağlığını onunla takas edebilirdi. Onu yanında tutmak için her şeyini verebilirdi ve bu mümkün olmadığından, avucunu mücevherli hançerinin kabzasına koydu ve aralarına getirdi.

Kızın ayrılmış dudaklarına odaklanarak bıçağı göğsünün ortasına gelecek şekilde eğdi. Platformun destekleri sağlam meşe panellerden yapılmıştı ve istediği şey için tam doğru yükseklikteydiler: Silahın kabzasının tabanını tahtanın kenarına dayayarak hançeri dik tuttu ve yaklaşması gereken mesafeyi ölçerek eğildi.

Göğüs kafesini bıçağın ucuna dayayarak, sıkışmayı hissedecek kadar içeri itti.

Açıdan memnun kalınca bıçağı çevirdi ve ucunu ahşabın kendisine götürdü, liflerden bir daire kazarak taban için bir kilit oluşturdu. Yontarken, Anha'sının son nefeslerini bu tür çabalarla harcamak saygısızlık gibi görünüyordu - ona ve sadece ona dikkat etmeliydi.

Ancak hazırlıkların yapılması gerekiyordu.

Bu işi halletmeden önce onu kaybederse, baştan savma bir girişimde bulunabilirdi ve hayatta kalma şansı olmadığından emin olması gerekiyordu-

"Ne... yapıyorsun?"

Gazap'ın başı yukarı kalktı. Ve ilk başta önündeki manzarayı anlayamadı.

Anha solgun yüzünü ona çevirmiş, ağır göz kapaklarının altından dışarı bakıyordu.

Hançerin ucu oluşturduğu tünekten kayarak, desteklediği elinin bileğine saplandı. Kesik fark edilmedi.

"Anha...?"

Dili dudaklarındaki kanı yaladı. "Oğlumuz..."

Doğrusu, kadının ne dediğini duymamıştı. Gözleri yaşardı, kalbi çarptı ve önce bunun bir rüya olup olmadığını merak etti... kendi ölümünü gerçekleştirmesinin, ona olan aşkını en yoğun hissettiği yerden kendini bıçaklamasının bir işlevi.

Ama hayır, yüzüne doğru uzanıyordu. Ona merakla dokunuyordu - sanki o da bilincin geri gelmesini anlayamıyormuş gibi.

"Anha!" Dudaklarını onunkilere bastırdı ve sonra kendi gözyaşlarını onun soğuk yanaklarından sildi.

Aniden şifacının tavsiyesi aklına geldi ve bileğini kızın ağzının üzerine koymak için acele etti. "İç aşkım, henüz benimle konuşma. İç. Her şeyden önce içmelisin!"

Anha'sı bir kez düzgünce yutkunmadan önce sadece bir an mücadele etti. Ve tekrar. Ve üçüncü kez.

İnleyip gözlerini kapattığında, bu rahatsızlık ya da korkudan değildi. Hayır, yaşamsal bir rahatlama kaynaqlanıyordu, sanki ona acı veren bir açlığı besliyordu ve acısı hafifliyordu.

"İç..." dedi her şey daha da bulanıklaşırken. "Aşkım... benden iç ve geri gel..."

Kızın saçlarını okşayarak hançerine baktı. Ve bu mucizenin ikisiyle birlikte kalması için dua etti. Yeniden canlanması ve kısa sürede iyileşmesi için-

"Lordum?"

Derin bir ses duyan Wrath, damarını dudaklarından ayırmadan başını çevirdi. Kara Hançer Kardeş Tohture, sessizce içeri girmiş olan kapalı oda kapısının hemen içinde duruyordu.

"Uyandı," dedi Wrath kısık sesle. "Kâtip Bakire'ye övgüler olsun... Uyandı."

"Evet," dedi Kardeş. "Ve sizinle konuşmam gerekiyor."

"Bekleyemez mi?" Sevgilisine yeniden odaklandı. "Bırak bizi
-."

Kardeş sinsice yaklaştı ve dudaklarını Wrath'ın kulağına yaklaştırdı, öyle ki tek bir kelime bile etmedi: "Baban gibi görünüyor."

Wrath göz kırptı. Yukarı baktı. "Pardon?"

Kardeşin inanılmaz mavi gözleri vardı, rengi Anha'nın bahar elbisesi için özel olarak satın alınan soluk su mücevherlerine rakipti.

Tekrar eğilerek kelimeleri bir kez daha fısıldadı. "Baban öldüğü akşam bu şekilde takdim edildi."

Kardeş doğrulurken gözlerindeki ifade hiç değişmedi. İfadesi de öyle. Vücudu da.

Bir anlık öfke Wrath'ın yumruğunu sıkmasına neden oldu. Umudun bu kutsal alanına girmesini istediği son şey, o diğer kayıp gecesinin herhangi bir anıydı... siyah bir at üzerinde kaleye doğru koştuğu, ormanda kayarak ilerlediği ve zamanında dönmek için kendi hayatını riske attığı zaman.

Gerçekten de, her ne kadar bu hikâyenin bölümlerinin zihninden uzak kalmasını dilesse de, bu bölümler ona net bir şekilde geri döndü: Gündüz saatlerinde bir yaralanma geçirmişti, odasında ayağı kaymış ve düşmüştü, bu da onu metal bir çiviye çarpmasına neden olmuştu. Bu yara onun maddesizleşmesini imkânsız hale getirmişti, ama yine de oradan devam edebilecek kadar iyiydi.

Kurucu Ailelerden birine çağrıldığında kaleye gitmişti.

Gece karanlığında yola çıktığında, yarına kadar dönmeyi düşünmemişti.

Kardeşlik bir saat sonra onun için gelmişti.

Kaleye geri döndüğünde artık çok geçti. Babası gitmişti.

Görünüşe gelince, bazı ölümler kökenlerini belli ederdi, bu doğrudu: öldürülenler, sakat kalanlar, yaşlılar... Ancak babasının durumunda, Kral uykuya dalmış, bedeni temizlenmiş ve tören kıyafetleri giydirilmiş, saçlarıyla ilgilenilmiş, eldivenleri ve ayakkabıları sanki mezara kadar yürümeye niyetliymiş gibi takılmış görünüyordu.

"Ne diyorsun?" Gazap başını salladı. "Yapamam..."

Kulağına bir fısıltı daha: "Tırnaklarına bak."

Anha'nın gözleri Kardeş'i görünce açılıp genişlerken, Wrath eğilip onu alnından öptü. "Endişelenme, aşkım."

Onun dokunuşu ve sesiyle anında sakinleşti, gözleri yeniden kapanırken beslenmeye devam etti.

"Bu doğru," diye mırıldandı. "Ne verirsem onu al."

Kızın bir kez daha yerleştiğinden emin olunca ellerine baktı ve kaşlarını çatı. Tırnakları... maviydi.

Babasının elleri eldivenliydi.

"Geri dön," dedi Kardeş'e kabaca. "Seni çağıracağım."

Tohrture başıyla onayladı ve kapıya doğru yürüdü. Ayrılmadan önce açıkça, "Tadına bakmadığı bir şeyi içmesine izin vermeyin," dedi.

Zehir mi? Zehir miydi?

Odaları kapatılıp yeniden kilitletiğinde, Wrath içine garip bir sükûnet geldiğini hissetti: Anha damarını çekmeye devam ettikçe, yudumlar düzgün çekişlere dönüştükçe ona güç ve amaç geri geldi. Ve ondan ne kadar çok şey alırsa, parmaklarındaki ölüm rengi o kadar çok soluyordu.

Babasının ölümünden sonra, dünyada ağırlıksız kalmıştı - ta ki kız ona getirilip sadece göğsündeki nefeslere ve kalbinin atışlarına değil, Kral olarak saltanatına da bağlanıncaya kadar.

Babasının ondan alınmış olabileceğini düşünmek mi? Peki ya sevgili dişisi?

Tohrture'un ifadesini düşünürken... sarayında düşmanlar olduğunu biliyordu. Cinayet işleyebilecek düşmanlar.

Öfke yüzeyinin altında kaynıyor, onu içten içe değiştiriyordu... çelik ve demirin dövüldüğü gibi.

"Endişelenme aşkım," dedi elini onun elinin içine koyarak. "Ben her şeyle ilgileneceğim."

Ve kan, acınla döktüğün gözyaşları gibi akacak.

O bir kraldı, evet. Ama her şeyden önce bu muhteşem kadının zebanisiydi ve onun intikamını alacaktı.

OTUZ BEŞ

"Haklı olmaları gereken onca şey varken..."

Trez banyosunun kaygan zeminine uzanırken kolunu gözlerinin üzerine koydu. Aletinin söndüğünün, yaşadığı onca anlamsız seksin yelkenlerindeki rüzgârı alıp götürdüğünün son derece farkındaydı.

Ama yanında, kürk halının üzerinde çırılçıplak yatan kişinin kim olduğu konusunda daha da netti.

Kahretsin, o havluyu tekrar kalçalarına geçirmeli ve-

"Onlar' kim?"

Havlulu kumaşı kaptığı gibi Selena'ya bakamadı bile. "Benim halkım."

"Ne konuda haklılar?"

"Neden hala buradasın?"

Bunun kulağa nasıl geldiğini fark ettiğinde doğrulup oturdu ve kızın geri tepmesini yakaladı. "Özür dilerim, sadece benim saçmalıklarına nasıl katlanıyorsun demek istedim."

Kahretsin, orada otururken tamamen yenilebilirdi, o bornoz omuzlarından başka hiçbir şeyi örtmüyordu, göğüsleri hala dikti, bacakları öyle ayarlanmıştı ki biraz hareket etse onu görebilecekti ...

Selena örtüyü kendi üzerine çekti ve bu ona ne kadar acı verse de pek çok açıdan doğru olan şeydi. Aralarında olanları mahvetmişti.

Ama doğru sebepler için.

"Özür dilerim," dedi, bunu alına dövme yaptırmayı gerektiğini düşünüyordu, böylece her sabah, her gece aynada görebilecekti.

İşleri asla bu kadar ileri götürmemeliydi.
Hiç.

"Durmak için mi?"

"Hayır, bunun için üzgün değilim." Kız yüzünü buruşturunca, adam kendini taşaklarından tekmelemek istedi. "Demek istediğim... siktir. Bilmiyorum. Şu anda hiçbir şey bilmiyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. Ve sonra sakince dedi ki. "Bana söyleyemeyeceğin hiçbir şey olmadığını bilmelisin."

"Dikkatli ol, Pandora'nın kutusunu kapatmak zordur."

"Hiçbir şey." Gözleri tamamen berraktı.

ona. "Senden ya da senin tarafından korkacak bir şeyim yok. Ancak bana bir açıklama borçlu olduğunuzu düşünüyorum. Devam etmek gibi bir niyetiniz olmadığını varsayarsak - ve sadece bunun için kendimi suçlamamak için."

Vay canına, tamam. Eğer daha önce onun seksi olduğunu düşündüyse? Şimdi tanrıça bölgesine girmişti: Fiziksel güzellik bir şeydi; bir omurgaya sahip olmak daha da çekiciydi.

Ve haklı olduğu bir nokta vardı.

"Pekâlâ," dedi, kendini tam bir reddedilmiş gibi hissederek. Ama bunu bilmeye hakkı vardı. "Son on yılda pek çok insan dişiyi becerdim ve bu gece seninle olana kadar bunların hiçbirisi benim için önemli değildi. Ve sanırım ailemi işkenceli bir ölüme mahkûm etmek üzereyim. Bunun dışında iyiyim."

Kaşları kalktı. Ama geri çekilmedi; kaçmadı. Yine de birkaç kez derin nefes aldı. "Belki de önce bunun ikinci yarısını almalıyız. Sen neden bahsediyorsun?"

"Tam bir karmaşa, tam bir karmaşayım."

Bekledi, açıkça onun devam etmesini bekliyordu. "Ve sen bana hiçbir şey söylemedin."

Onun gözlerinin içine bakarken, ona karşı büyük bir saygı duydu. "Tanrım... senin var olman nasıl mümkün olabilir?"

"Hâlâ bana bir şey söylemiyorsun." Yavaşça gülümsedi.

"Yine de bana bakışını seviyorum."

Trez başını salladı, onun kendisine sunabileceğinden çok daha iyisini hak ettiğini biliyordu. "Yapmamalısın. Sen

gerçekten yapmamalısın."

"Buna ben karar veririm. Şimdi konuş - madem beni kendinden soğutmaya bu kadar kararlısın, o zaman beni çirkinliğine ikna etmek için kelimelerini kullan."

"Seks hayatı bunu zaten yapmadı mı?"

"Ben bir ehros olarak eğitildim. Benim beklentim erkeklerin tohumlarını çok uzaklara taşımış olmalarıdır."

Gözlerini kısmıştı: Yüzü aniden donuklaşmıştı ve bu çok ciddi bir şeydi. "Bir şey daha var."

"Ki öyle."

"Birine söz verdim."

Neredeyse yüzünün buruştuğunu saklıyordu. Neredeyse.

"Gerçekten."

"Evet. Aynen öyle. Ve eğer ortaya çıkmazsam, ailem katledilecek."

"Yani aşık değil misin?"

"Onunla tanışmadım. Tanışmak da istemiyorum."

Gerginliğin bir kısmı Seçilmiş'i terk etti. "Onun hakkında hiçbir bilginiz yok mu?"

"Hiçbiri. Kraliçenin kızı olması dışında."

O inanılmaz gözler daha da büyüdü. "O zaman sen kraliyet ailesinden olacaksın."

Wrath'ın tahtında ne kadar eğlendiğini ve Rehv'in symphath'ların imparatorluk başkanı olarak attığı tekmeleri ve kıkırdamaları düşündü; en azından geceleri dışarı çıkmalarına izin veriliyordu. Wrath'ın durumunda öyle sayılırdı.

Geleceği tamamen yaldızlı kafesle ilgili olacaktı.

"Ailem beni çok küçükken sattı," derken kendini duydu. "Bana hiç seçenek sunulmadı ve şimdi? Bölgeye geri dönmezsem, ikisi de uzun süre yaşamayacak."

Selena'nın başı yana eğildi, zihninin çalıştığı belliydi. "Pazarlık için hiç şans yok mu?"

"Yok."

"Ailen ödenen bedeli geri veremez mi?"

Annesinin onu son gördüğü geceki alaycı gülümsemesini düşün­dü. "Yapabil­se­ler bile, yapacaklarını sanmıyorum."

Kaşları tekrar kalktı. "Emin misiniz?" "Bu onlarla tutarlı olurdu." "Sormadınız mı?"

"Hayır, yapmadım. Ama bu s'Hisbe'ye geri dönmeyi gerektirir ve bu mümkün değil."

"Sizin adınıza gönderebileceğiniz biri yok mu?"

iAm'in Bölgeye girdiğini hayal etti. Sözleşme özellikle Trez içindi, bu yüzden baş rahip ya da hatta s'Ex bile bir yemleme ve değiştirme yapamazdı. Ancak kardeşini rehin alabilirlerdi. Ya da daha kötüsü.

Ve bu Trez'i geri getirecek.

"Hiç sanmıyorum. Kardeşim tek kişi ve onu riske atamam. Onu riske atmayacağım."

"Ve sen ailenin..."

"Hayır, onları öldüreceklerini biliyorum." Ensesine masaj yaptı. "Biliyor musun, bunların çoğu üzücü ama sanırım en kötüsü o ikisi hakkında duygusal davranmamak. Sanki... şeytanla bir anlaşma yapmışlar. Eğer kötü bir şey olursa, başlarına geleni çekecekler."

Ancak ne yazık ki, anne ve babasına ne olursa olsun... borç hala ödenmemiş olacaktı.

S'Ex onları küçük küçük parçalara ayırsa bile, Trez anlaştıkları şey için çizgide kalacaktı.

Harekete geçirilen şey... geri alınamazdı. Selena'ya bakmaya devam ederken, bu gerçeğin yasını şimdi her zamankinden daha fazla tutuyordu.

Selena'nın elleri titriyordu. Trez tam olarak kaç insan kadınla birlikte olduğunu söylediğinden beri... merak ediyordu.

Sevgili Bakire Kâtip, bunu düşünmek bile istemiyordu.

Yine de en azından ellerinin titremesini durdurmayı deneyebilirdi. Trez sustuğunda parmaklarını iki yana açıp esnetti ve Trez onun sakın yüzünü görmeden önce bu hareketin bir şeyleri durduracağını umdu: Trez'in onu üzdüğünün farkına varması halinde tek kelime daha etmeyeceğini çok net hissediyordu... ve aralarında beklenmedik bir şekilde açılan bu mahrem alan, cinsel deneyimin vaat ettiğinden bile daha kutsaldı.

"Benim böyle bir ailem olmadı," dedi sessizce. "Ama genç bir çocuğa sahip olmayı ve... onları satmayı hayal edemiyorum."

Trez başını salladı, boynunun altını ovmaya devam edebilmek için kolunu yukarı kaldırdı. "Biliyorum, değil mi? Yani, ailem bana değer veriyordu. Sorun şu ki, ben onlar için bir metaydım, takas edilecek bir şey. Bunu araba satıcılarından, halı tüccarlarından, süpermarket ve alışveriş merkezi işleten insanlardan beklersiniz. Ve dinle, keşke o iyi ayarlanmış orospu çocuklarından biri olsaydım da 'Beni istemediler ama ben hala değerliyim, falan filan' diyebilseydim - ama işler benim için böyle yürümedi. Kafamda..." Şakağında bir daire çizdi. "Ben hiçbir şey değilim. Ben ... hiçbir şey değilim."

Birden Selena ağlamak istedi. Karşısındaki bu muhteşem erkeğe bakmak... ve kalbinde onun ne olduğuna dair hiçbir şey görmediğini bilmek? Bu bir suçtu; onu en çok önemsemesi gereken insanların neden olduğu bir suç.

"Bu yüzden mi insanlarla birlikteydin?" diye sorduğunu duydu.

Bunu izleyen sessizlikte nefes almakta bile zorlandı: Onun cevabından korkuyordu. Bir sürü nedenden dolayı.

"Evet." Nefesinin altından küfretti. "Biliyorsun, migrenim tutmadan hemen önce bir kadınla birlikteydim."

Bu daha geçen geceydi, diye düşündü, yaltaklanmak isteyerek-

"Ve o da benim hissettiğim kadar boştu. Sadece iki içi boş beden birbirine çarpıyordu. Hiçbir anlamı yoktu ve ben de bunca yıldır bunu yapıyordum. Fiziksel egzersiz ve hepsi bu."

Selena söyleyecek doğru şeyi bulmakta zorlandı, sakın ve adamın söylediklerinden rahatsız olmadığını gösteren bir şey... oysa gerçekte kalbini parçalıyordu. Öyle olmaması gerektiği halde.

Onunla ne kadar zaman geçirmişti? Bir saat mi? En fazla iki mi?

Yaklaşan ölüm onu umursamaz yapıyordu-

"Onları kurtarabilirim," dedi neredeyse kendi kendine. "Kendimi feda edersem, annemi ve babamı kurtarabilirim."

Başını sertçe yana kaydırdı ve bir çatlak sesi duyuldu.

"İşte," diye mırıldandı, onun arkasına geçerek. "İzin ver."

Elini adamın önünden çekerek demir gibi sert omuzlarını kavradı ve onun yaptığı gibi sıkarak kas liflerini biraz gevşetmeye çalıştı. Adamla uğraşırken, pürüzsüz teni gerginlik iplerinin üzerinden kayıyordu ama başarmış gibi görünen tek şey buydu.

İnledi. "Bu harika hissettiriyor."

"Bir şey yaptığımı sanmıyorum."

Adamın elleri kısa bir süreliğine kadınıninkileri sardı. "Öylesin. Bildiğinden daha fazla."

Selena masaja devam etti ve kendi geçmişini düşündü. "Dediğim gibi, doğru düzgün bir annem ve babam olmadı. Kız kardeşlerimle birlikte ve onlar tarafından büyütüldüm. Gelenekleri devam ettirmek için bana ihtiyaç vardı ama kimse tarafından istendiğimi söyleyemem. Sahiplenildiğimi söyleyemem. Yani, bir bakıma, nasıl hissettiğinizi tahmin edebiliyorum - yetiştirilmiş ama doğmamış, olduğu gibi, çünkü doğmak sizin için umut edildiği, dua edildiği anlamına gelir."

Başını arkaya yasladı ve gözlerini ona dikti. "Evet. Aynen öyle."

Ona gülümsedi ve onu tekrar yerine itti.

"Ailem öldürülürse cehenneme gidecekmişim gibi hissediyorum," diye mırıldandı.

"Ama bu konuda suçlu olamazsınız, çünkü asla rıza göstermediniz."

"Pardon?"

"Siz rıza gösteremeyecek durumdayken size söz verildi - hatta sanki size hiç sormamışlar gibi görünüyor. Bu nedenle, başarısızlığınız ve bunun sonuçları ne olacak? Bunlar ebeveynlerinize ait, size değil. Bu sizinle ilgili ama yine de sizinle hiçbir ilgisi yok."

"Tanrım..."

Sözünü bitirmeyince kaşlarını çattı. "Özür dilerim. Küstahlık etmek istememiştim."

"Değilsin. Sen ...

mükemmelsin." "Pek sayılmaz."

"Senin için bir şey yapmak

istiyorum." Sustu. "Ne?"

Çünkü bazı fikirleri vardı.

"Değerli bir şey."

Üzerine uzandığı kürk halıya baktı. Oh, buna degecekti ...

"Ama hiçbir şey bulamıyorum." Selena

içini çekti. "Senin varlığın yeterli."

Trez ellerini tekrar onunkilerin üzerine koydu ve onu öne doğru çekerek sırtına doladı. Onu orada tutarak başını onunkine yasladı.

Adam nefes alıp verirken, koca gövdesi genişledi ve kadın yerden kaldırılıp tekrar aşağı indirildi. "Teşekkür ederim," dedi çatallaşan bir sesle.

"Ben hiçbir şey yapmadım."

"Bana kötü olmadığımı hissettirdin. Ve bu gece, bu her şey demek."

"Sen asla öyle biri değilsin," diye fısıldadı yanağına bir öpücük kondururken. "Sen değilsin, asla değilsin."

Gözlerini kapatarak ona tutundu ve kendini onunla ruh düzeyinde bağlanırken buldu. Öyle ki onu nasıl bırakacağını bilemiyordu. Sadece bu gece değil, kaderi onu ne zaman ele geçirirse.

Bir süre sonra "Yemek yedin mi?" diye sordu.

"Aslında... hayır." Karnı guruldadı. "Ve ben açım." "Hadi aşağı inelim. Ağabeyim sos yapıyordu, en azından ben öyle sanıyorum. Bunu her seferinde yapar.

başım ağrıyor."

Selena tutuşunu bıraktı ve rahatlamaya başladı-

Hiçbir uyarı olmadan omurgası isyan etti ve omurlar yerlerine kilitlendi. Öte yandan Trez kolayca ayağa kalktı ve ona yardım etmek için avucunu uzattığında kız sadece avucuna bakabildi.

Yakışıklı adamın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirirken, yardımı kabul edebileceğini düşündü. Şu anda kendini yerden kaldıracak durumda değildi.

"Yavaşça," dedi huysuzca. "Lütfen?"

Trez kaşlarını çattı ama onu ayağa kaldırırken nazik davrandı. "İyi misin?"

Bornozunu birbirine bağlayarak kendine biraz zaman kazandırdı. Bu arada eklemleri, özellikle de kalçaları ve sırtı çığlık atıyordu.

Yüzünü gülümsemeye zorlayarak ürkmemeye çalıştı. Ama kız kardeşleri için her şey böyle başlamıştı. Her biri için.

"Gidelim mi?" dedi kararlılıkla.

Trez'in badem şeklindeki gözleri daha da kısıldı. Ama sonra omuz silkti. "Evet, tabii. Üzerime bir şeyler giyeyim."

"Ben koridorda bekleyeceğim."

Sadece iradesiyle yatak odasını geçip koridora çıkmayı başardı. Kapıyı arkasından kapattığında nefesi kesilmişti-

Anında, vücudu inanılmaz bir güçle içsel bir değişim yaşadı. Bunun tek b i r anlamı vardı:

Birisi ona ihtiyaç duyuyordu.

Kraliçe mi? diye düşündü şaşkınlıkla, Birinci Aile'nin özel odasının tonozlu girişine bakarken.

İşte bu çok önemli olurdu.

Duvara yaslanarak Trez'in omuzlarına masaj yapmayı düşündü ve kendi vücudu için de bir eşdeğer olmasını diledi. Ama yoktu. Ne bir tedavi, ne de hastalığı yavaşlatma.

Ne kadar zamanı kaldığını söyleyemem.

OTUZ ALTI

Beth'in kendini vücudunun kükreyen taleplerine teslim etmekten başka çaresi yoktu. Ve aldığı tek mola? Gazap içine her salındığında, kısa bir ara veriliyordu - öğütücü ihtiyaç bir kez daha yükselmeye başlamadan önce.

"Damarımı al," dedi Wrath kabaca. "Al onu..."

Sırt üstü mü yoksa karın üstü mü yattığını, hangi odada olduğunu, saatin kaç olduğunu bile bilmiyordu. Ama boğazı ağzına yaklaştığı anda, ısırmak konusunda çok netti: Dişleri dışarı fırladı ve onları sertçe kullandı, Wrath'ın etine bastırdı, yüzeyi kırdı ve derinlere indi, ondan ihtiyacı olan diğer şeyi serbest bıraktı.

Oh, onun gücü. Ağzı dolduğunda, onun kanının üzerindeki inanılmaz etkisinden bir kez daha etkilendi. İhtiyacı devam ederken bile gücü azalıyordu ve vücudu sanki bir balya makinesinden geçmiş gibi her yeri ağrıyordu, yine de ilk çekişten itibaren güçlenmişti, devam edebilecek durumdaydı - başka seçeneği yokmuş gibi görünse de.

Biraz hava almak için damarını serbest bırakmak zorunda kaldığında, bunun için gönüllü olduğuna inanamıyordu. Delirmiş olmalıydı, bir bebeğe sahip olmanın aptalca romantik hayalleri on iki çeşit gerçekliğin önüne geçiyordu.

Wrath'ın boğazına yeniden kilitlenen adam, kadın onun damarında kalırken, ereksiyonu girip çıkarken, derin kazılar ve keskin çıkarmalar gövdesinde yankılanırken, başı aşağı yukarı sallanırken, kalçaları onun ağırlığını emerken bile bir şekilde pompalamaya devam etmeyi başardı. Terden kayganlaşmış

Bedenler öylesine kusursuz bir birliktelikle birlikte hareket ediyordu ki, onunkinin nerede bittiğini ve onunkinin nerede başladığını bilmiyordu.

Temposundaki ani bir değişiklik ona başka bir orgazm için hazırlandığını ve buna ihtiyacı olduğunu söyledi-

Gazap başını geriye doğru kaldırdı ve dişleri boynunu parçaladı ama umurunda değil gibiydi.

Fark etmemiş gibiydi.

Tanrım, muhteşemdi: Seksin sisi içinden onun gerilmesini, dudaklarının geriye kıvrılmasını, kendi dişlerinin ortaya çıkmasını, saçlarının dul tepe noktasından akıp gitmesini, görmeyen soluk yeşil gözlerinin genişçe açılıp sonra kapanmasını izledi.

Ve sonra sıra ona geldi, çekirdeği onun uyarılmasına kapıldı, içine boşaldığı şey için açgözlüydü, zevk o kadar şiddetliydi ki bir tür ıstıraptı.

Tam kasılmalar yavaşlamaya başlamıştı ki, kendini bir sonraki dalgaya hazırladı, kemiklerini kıran dürtünün bir sonraki turunun onu ele geçirmesine hazırlandı...

Hemen gelmeyince, sanki ihtiyaç duyan üçüncü bir tarafmış da, o da odayı terk etmiş gibi etrafına bakındı.

-

Oh, vay canına. Hala banyodaydılar. Yerde.

Gazap onun üzerine yığıldı, başı o kadar uzağa, o kadar sert düştü ki alnının mermere çarptığını duydu.

Soluklanma süresi uzadıkça, muhtemelen üşümeye başlaması gerekirdi, ancak vücudundaki cehennem her ikisini de oldukça sıcak tuttu-

Küvetin üstünden gelen bir vınlama sesi başını çevirmesine neden oldu. Panjurlar bugünlük iniyor, paneller eşiklerdeki yerlerine kilitleniyordu.

Yani bu sekiz saattir mi devam ediyordu? Dokuz mu?

Alt kattan hiç ses gelmiyordu ama muhtemelen tüm Kardeşler onun hormonlarından etkilenmişti. Dişiler de öyle.

Wrath kendini yukarı kaldırdı, kasları geriliyor, kolları titriyordu. "Nasılsın?"

Beth cevap vermek için ağızını açtı ama sadece bir vıraklama sesi çıktı.

"Yine de damarımı isteyeceksin," dedi, bir tutam saçını yüzünden geriye doğru tarayarak. "Ona ihtiyacın var."

"Ne hakkında-" Sesi çatallaşınca boğazını temizledi. "Peki ya sen?"

Cılız görünüyordu, yanakları yirmi beş kilo kaybetmiş gibi çukurlaşmıştı ama başını salladı. "Benim tek endişem sensin."

Gözyaşları mızrak gibi saplanırken onun görüntüsü dalgalı bir hal aldı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Tanrım... Çok üzgünüm." "Ne için?"

"Bu... her şey."

Başını iki yana salladı. "Bu er ya da geç olacaktı."

"Ama ben-"

Wrath ağızını onunkine götürdü ve usulca öptü. "Artık buna gerek yok. Bu geceden itibaren ilerleyeceğiz. Ne olursa olsun... anlaşıcağız, tamam mı?"

Cevap verecek zamanı yoktu. Aniden, ihtiyaç bir kez daha hızlandı, o gelgit yükseldi, ısı seksinde çözüldü ve kalbine doğru ilerledi.

"Tanrım," diye inledi, "her şeyin bittiğini sanmıştım."

"Henüz değil." Hiç şaşırması görünmüyordu. "Daha işimiz bitmedi..."

iAm, kardeşinin ortaya çıktığını hissettiğinde mutfakta ocağın başında duruyordu. Bir araya getirdiği güveç tenceresinden dönmesine bile gerek kalmadı: odadaki hava değişti ve bu iyi bir şekilde olmadı.

Trez de yalnız değildi. Ve bunu Selena'nın kokusunu aldığı için değil... kardeşinin kokusunu aldığı için biliyordu.

iAm kıpırdanırken nefesinin altından küfretti. Orospu çocuğu bağlanmıştı.

Harika.

Kahretsin, iAm'in, evdeki tüm hormonlarla birlikte, bu ikisinin yaptığı seksin başka birinin ihtiyacının sonucu olduğuna dair biraz umudu vardı.

Harika bir teori. Gölgelelerin bu tür şeylere karşı bağışıklığı olması dışında.

"Ona hizmet eden kişi sen olmamalıydın," diye mırıldandı iAm, karışıma biraz daha deniz tuzu koyarken.

"Ses tonuna dikkat et."

iAm döndü ve aptala ters ters baktı. "Bir fikrim var. Bir kez olsun bir dişi hakkında iyi bir karar vermeye ne dersin? O zaman ben de sinirlenmek zorunda kalmam."

Trez'in yanında duran Seçilmiş çenesini yukarı kaldırdı. "Eğer birini suçlamak istiyorsan, ona hitap etme. Sen başka birini istemene rağmen ben ona gitmeyi seçtim."

iAm potuna geri döndü. "Harika. Tebrikler ve ailemize hoş geldin."

Kardeşi cisimlenerek ona doğru geldi, onu döndürdü ve boğazından yakaladı. "Ondan özür dile-"

iAm dişlerini göstererek demir pençeye doğru eğildi. "Siktir git Trez."

"Bir parça ister misin?" diye hırladı kardeşi. "Bir lanet istiyorsun-"

"Yap şunu. Sana meydan okuyorum-" "Beni zorlama-"

"Kıçını kurtarmaya çalışıyorum! Seni lanet-"

İkili bir önceki gece Wrath'inkine rakip olacak bir patlamaya doğru tırmanırken, Seçilmiş yanlarına geldi ve eşit bir şekilde konuştu.

"Bana anlattı," diye araya girdi. "Her şeyi. Ve bana öyle geliyor ki ikiniz bu durumda yalnızsınız. Belki de yumruk yumruğa dövüşmek yerine son bir yemek yiyebiliriz."

Trez'le aynı anda iAm de başını çevirdi.

İkisi tamamen sakin ve kontrollü Seçilmiş'le karşı karşıya geldiklerinde Trez hiç duyulmamış bir şey yaptı ve elini bıraktı. Geri çekildi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Hâlâ tepeden tırnağa öfkeliydi ama topuklama çağrısına o kadar kolay itaat etti ki, bağlanma saçmalığının bir noktaya kadar işe yarayıp yaramayacağını merak etmeniz gerekiyordu.

iAm kardeşine ters ters baktı. "Sana ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Selena, bize bir saniye izin verir misin?"

Seçilmiş başını salladı. "Belki de kuzeye dönmeliyim. Ve ikinize bolca yer açarım."

Trez kaşlarını çattı. "Gitmek zorunda değilsin."

Selena'nın gözleri bir ileri bir geri gitti. "Aslında, sanırım biliyorum. Nerede olacağımı biliyorsun ve lütfen. Birbirinizi parçalamayın. Bu her şeyi daha da kötüleştirir."

iAm kendini şakaya değer bir vedalaşma gösterisine hazırlamıştı ama dişi hafifçe eğilip kalkarak onu daha da etkiledi. Karmaşa yok, yaygara yok.

Kahretsin, neredeyse ondan hoşlanabilirdi. Eğer aptal kardeşine bu kadar kızgın olmasaydı-

"S'Ex ile görüşmek istiyorum. Bugün."

iAm kendi kollarını kavuşturdu ve sobaya yaslandı. "Çünkü onunla mantıklı bir şekilde konuşacağını mı sanıyorsun? O piçle çoktan samimi oldum ve o da işini yapmaya fazlasıyla hazır."

"Ona ulaşabiliyor musun?" "Evet."

"Benimle öğlen bizim dairede buluşmasını söyle."

"Bu, s'Hisbe'de göstermen gereken son tarih." Kardeşi cevap vermeyince, iAm kaşlarını kaldırdı. "Teslim olmayacaksın, değil mi?"

"Toplantıyı ayarla."

iAm uzun ve alçak sesle küfretti. Evet, kardeşinin kıcına tekmeyi basmak istiyordu ama bunu kesinlikle ama kesinlikle başkasının yapmasını istemiyordu. "Trez."

"Yap şunu."

"Bana nerede olduğunu söylemezsen olmaz." "Geri dönmemi istediğini sanıyordum."

"Yani yaptığınız şey bu mu? Söylesene, Seçilmişlerini de yanında getirmeyi, küçük mutlu bir aile kurmayı falan mı planlıyorsun?"

"O benim değil."

"Bunu hormonlarına söyledin mi?"

Trez elini havada gezdirdi. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum-"

"Bu da senin sorunun."

"Sadece celladı çağır. Söyleyeceklerim bu kadar."

Trez topuklarının üzerinde dönerken, iAm sertçe konuştu. "Oraya geri dönmene izin veremem."

Trez durdu. Omzunun üzerinden baktı.

"Ne," diye homurdandı iAm.

"Ben sadece... Bilmiyorum. Sanırım bunu beklemiyordum."

Sosa geri dönme zamanı. Yahni. Yine ne yapıyordu?

Kapağı kapatıp kaşığını yeniden eline aldı ve yavaşça karıştırdı. Tavuk suyundan, kokulu karışımın yüzeyinde yüzen baharat torbalarına kadar her şeyi elleriyle hazırlamıştı.

"Ben mi?"

"Ölmeleri umurumda değil." Havuç dilimlerinin ve soğan karelerinin kalın tabanda yüzeye çıkmasını izledi. "Umurumda olması gerektiğini biliyorum, çünkü onlar benim ailem, ama bunu düşündüm ve üzgünüm - onlar bencil olabiliyorsa, ben de olabilirim. Benim ailem sen ve beniz ve bizi herkese tercih ederim."

"Tanrım... Sanırım bunu söylememe ihtiyacım vardı."

Bir bakış daha fırlattı. "Şüphe mi ettin? Hiç mi?"

Trez karşıya geçip arabayı tezgâhtaki taburelerden birinin üzerine park etti. "Sınırlar var."

iAm gülmek zorunda kaldı. "Söylemiyorsun."

Sol taraftaki dolaplara giderek iki derin karınlı kâse çıkardı, sonra çekmecelerden birini açıp çorba kaşıkları aldı. Güveci içine koyarak önce kardeşine servis yaptı.

Trez biraz denedi ve inledi. "Bu inanılmaz."

iAm boku tattığında, aynı fikirde olmak zorundaydı ama bunu kendine sakladı. Gurur, iyi yerleştirilmiş olsa bile çekici olmayan bir özellikti.

"Seçilmişler konusunda ne yapacaksın?" diye sordu iAm. Trez'in omuz silkmesi biraz fazla lakayttı. "Hiçbir şey." "İşlerin senin için bu şekilde yürüyeceğinden emin değilim."

Trez yahninin içine baktı. "Dışarıda kalmak için bir neden daha. İhtiyacım olduğundan değil."

"Ona her şeyi anlattığını söylüyor. Bu doğru mu?"

Trez yavaşça başını sallayana kadar uzun bir süre geçti. "Evet.

Hemen hemen."

"Kendine tam olarak ne sakladın?"

O siyah gözler bir süre sonra kalktı. "Saniyeler mi?"

iAm artık boş olan kaseyi kaptı ve yeniden yapmak için getirdi.

"İşlerin ne kadar kötüye gideceğini ona söylemedim," dedi Trez daha fazla güveç getirilirken usulca.

"Yani yalan söyledin."

Uzun bir sessizlik daha oldu. "Evet. Yaptım."

Çünkü kraliçe ailelerini ortadan kaldırdıktan sonra mı? Kabile iAm'in peşine düşecekti. Zorlama merdiveninin bir sonraki basamağı oydu çünkü Trez'e dokunamazlardı. Tek parça halinde olmalıydı.

iAm kendini başını sallarken buldu. "Muhtemelen iyi bir hamle."

OTUZ YEDİ

Hudson Nehri üzerinde güneşin doğuşunu izlerken Tanrı'yı düşünmek çok kolaydı.

Sola, Assail'in camdan evinin boş terasında otururken soğuk ve durgun suya baktı. Şeftali ve sarı renklerin küçük parıltıları buz gibi suyun üzerinde süzülürken, karşıdaki büyük turuncu küre şehir merkezindeki gökdelenlerin üzerinden tepeye doğru yükseliyordu.

O hapishaneden çıkmayı başarmıştı, diye düşündü yüzüncü kez. Ve içinde ne tür yaralar oluşmuş olursa olsun, vücudu sağlamdı, zihni işlevseldi ve güvenliği, en azından kısa vadede, güvence altındaydı.

Tüm o duaları düşününce, kabul edildiklerine inanamıyordu. Çaresizlik ona bu sözleri söyletmişti ama kimsenin onu dinleyeceğini düşünmemişti.

Şimdi soru şuydu... Anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirdi mi?

Kanatlı bir melek gelip onu serbest bıraksa ve sihirli bir şekilde buraya bıraksa her şey çok daha kolay olurdu. Bunun yerine, pis işleri kendisi yapmış, Assail temizlik işleriyle uğraşmış ve o vahşi kuzenlerinden biri de akıl sağlığına geri dönmek için beş saatlik yolculukta şoförlük yapmıştı. Bir de o tesisteki onca insan vardı.

Tanrı'nın elinin değdiği ölümlüler mi? Yoksa tesadüfen gelişen bir dizi rastgele olay mı? Hayatının kurtarılmış olması ilahi bir müdahale miydi... yoksa bir tombala topunun diğerine tercih edilmesinden daha mı önemsizdi?

Sığ bir balıkçı teknesi görüş alanına girdi, tek yolcusu dıştan takma motoru arkadan yönlendiriyor, hızı ve yönü kontrol ediyordu.

Ağır yorganı vücuduna daha da sıkı sararak, henüz dokuz ya da on yaşındayken yaptığı her şeyi düşündü. Babası tarafından eğitilerek yankesicilik yapmaya başlamış ve onun yardımıyla daha karmaşık hırsızlıklara kadar ilerlemişti. Sonra, babası hapse girdikten ve büyükannesiyile birlikte Amerika'ya taşındıktan sonra, bir restoranda kasiyer olarak işe girmiş ve ikisini de geçindirmeye çalışmıştı. Bunun çok zor olduğu ortaya çıktığında, deneyimini iyi bir şekilde kullanmış ve hayatta kalmıştı.

Büyükannesi hiç soru sormamıştı ama bu hep böyleydi; Sola'nın hayata dahil olması dışında annesi de aynıydı. Ne yazık ki, kadın fazla bir etki yaratacak kadar uzun yaşamamıştı ve o öldükten sonra, geride bıraktığı kocası ve kızı hırsızlar gibi kalınlaşmıştı.

Evet.

Er ya da geç yakalanacaktı. Babası bu işte ondan bile daha iyiydi ve hapisanede ölmüştü.

Onu son gördüğünde, duruşma salonunda, hapisane kıyafetleri giymiş, elleri kelepçeli olduğunu hatırladı. Ona neredeyse hiç bakmamıştı ve bu utandığından ya da duygusallaşmaktan endişe ettiğinden değildi.

O noktada artık onun için yararlı değildi.

Gözlerini ovuşturarak, bundan hâlâ inciniyor olmanın saçma olduğunu düşündü. Ama tüm zamanını onu gururlandırmaya, onayını almaya, herhangi bir bağ kurmaya çalışarak geçirdikten sonra, onun için karaborsa işindeki bir başka araç olduğunu fark etmişti.

Suçlu bulunup bulunmadığını öğrenmeden önce mahkeme salonundan ayrılmış ve doğrudan dairesine gitmişti. İçeri girdiğinde, adamın para zulasını bulmuştu.

Banyodaki duşun arkasındaki duvarın içine açılmış bir boşlukta tutuyordu ve bu pisliği onu ve büyükannesini mirasından kurtarmak için kullandı.

ABD'ye giriş belgeleri sahteydi. Yaklaşık üç hafta sonra ilişkilerden aldıkları haber gerçekte: Babası hayatını kaybetmişti.

Ve sonra parmaklıklar ardında öldürüldü.

Büyükannesi sadece dul değil, aynı zamanda çocuksuz olduğu için Sola, bildiği tek yolla, işe yarayan tek yolla bakıcı rolüne adım atmıştı.

Ve şimdi buradaydı, bir uyuşturucu baronunun evinin güvertesinde oturuyordu ve karşısına çıkmasını hiç beklemediği türden bir ahlaki ikilemle karşı karşıyaydı...

Rastgele bir balıkçının motorunu kesip olta atmasını izlemek.

Adam motoru kapatmış olsa da hareketsiz değildi. Nehrin akıntısı onu sürüklüyor, teknesi manzaranın üzerinde sürükleniyordu; uzaktaki binaların yanında cüce kalan mütevazı bir tekne.

"Kahvaltı ister misin?"

Sola arkasını döndü. "Günaydın."

Büyükannesi saçlarını yüzünün etrafında sıkı bukleler halinde toplamış, önlüğünü beline bağlamış ve dudaklarına ruj sürmüştü. Sade pamuklu elbisesi el yapımıydı.

-tabii ki onun tarafından- ve sağlam kahverengi ayakkabıları bir şekilde uyuyordu.

"Evet, lütfen."

Kalkmak istediğinde, büyükannesi iki boğumlu eliyle aşağı doğru işaret etti. "Güneşe otur. Güneşe ihtiyacın var, çok solgunsun. Vampir gibi yaşıyorsun."

Normalde biraz geri çekilirdi ama bu sabah öyle yapmadı. Hayatta olduğu için o kadar minnettardı ki itaat etmekten başka bir şey yapamadı.

Manzaraya döndüğünde, balıkçının sağ tarafta gözden kaybolduğunu gördü.

Eğer dua etmeseydi, yine de oradan kurtulacaktı. Hayatta kalmayı başaran biriydi, her zaman da öyle olmuştu ve garip bir tür otomatik pilotla, duygularını ve fiziksel hislerini içine çekerek ve gerekli olanı yaparak yapacağını yapmıştı.

Yani geleceğine, hayatında onu tabiri caizse görüş alanının dışına taşıyacak olan akımlara bakarsa... yasal yollara başvurmak yapılacak en akıllıca şeydi.

Tanrı ile yaptığı "anlaşma" ne olursa olsun.

Sonunda ya hapse girecekti ya da ölecekti ve az önce ayağını ölüm senaryosunun buz gibi soğuşuna daldırmıştı. Sonunun böyle olmasını istemezdi.

Toplanan ışıktaki gözlerini kırptırarak görme olayından vazgeçti ve gözlerini kapatıp başının geriye düşmesine izin verdi. Yüzündeki sıcaklık ona Assail'i düşündürdü.

Onunla birlikte olmak güneşe dokunup da yanmamak gibi bir şeydi. Ve vücudu daha fazlasını istiyordu; onu düşünmek bile onu o yataktaki anlara geri götürmeye yetiyordu, gece o kadar sessiz, soluklar o kadar gürültülüydü ki.

Göğüsleri sıkılaşıırken, kalçalarının arasında bir kabarma hissetti-

"Sola, hazırsın," dedi büyükannesi arkasından.

Ayağa kalkarak cam balkondan dışarıya doğru eğildi ve balıkçısını bulmaya çalıştı. Bulamadı. O gitmişti.

Brr, burası soğuktu- "Sola?" diye nazikçe dürttü.

Garipti. Normalde büyükannesinin sesi kadının elleri gibiydi, asla yumuşak değildi. Aslında yemek pişirir gibi konuşurdu: açık sözlü, dobra, sözünü sakınmayan.

Ama şimdi ses tonu Sola'nın daha önce hiç duymadığı kadar yumuşaktı.

"Sola, şimdi yemeğe gel."

Sola balıkçısını görmek için son bir hamle yaptı. Sonra arkasını döndü ve büyükannesiyile yüzleşti.

"Seni seviyorum, vovó."

Büyükannesi o yaşlı gözleri buğulanırken sadece başını sallayabildi. "Gel, soğuk algınlığına yakalanacaksın."

"Güneş sıcak."

"Yeterince sıcak değil." Büyükannesi geri çekildi ve eliyle işaret etti. "Yemek yemelisin."

Sola eve girdiğinde donup kaldı.

Bakmadan, Assail'in merdivenlerden indiğini ve ona baktığını biliyordu.

Kahretsin, onu geride bırakabileceğinden emin değildi.

Son birkaç gündür odasına kapandıktan sonra Trez dünyayı, yüzünde bir flaş ışığı ve her iki kulağında bir çift hoparlör varmış gibi duyularını zorlayan bir yer olarak buldu: Caldwell şehir merkezine gitmek için Kuzey Otoyolu'na çıktığında kendini güneş gözlüklerini takarken ve radyoyu kapatırken buldu-

Birdenbire aptalın teki iki şeritli bir yol açıp önünü kesti.

"Önüne baksana!" diye bağırdı ön cama doğru, kornaya basarak.

Bir an için, Dodge Charger'ın direksiyonundaki adamın kendisine yol öfkesiyle karşılık vermeye karar vermesini umdu. Bir şeylere çarpmak istiyordu. Kahretsin, muhtemelen s'Ex ile buluşması için iyi bir alıştırma olurdu. Ancak Bay Charger aşırı testosteron yükünü ve kalem büyüklüğündeki aletini bir sonraki çıkışta bıraktı ve bu sırada bir minivan ve bir kamyonetin önünde koştu.

"Pislik."

Şansımız yaver giderse, o piç kurusu emniyet kemeri takmadan bir hendeğe uçacaktı.

Yaklaşık on dakika sonra Trez saatte altmış mil hızla gidenlerin arasından sıyrıldı ve tek yönlü yollardan oluşan bir labirente girdi. Tüm trafik ışıkları ve dur işaretleriyle karşılaşınca beynine kramp girdi ve apartman dairesine giden yolu unuttu.

Arkasından bir korna sesi duyulduğunda azı dişlerini kilitledi ve gaza bastı. Sonunda, Commodore'un yirmi kattan fazla yüksekliğini takip ederek etrafından dolaşmak zorunda kaldı, yavaş yavaş yüksek binaya sıfırlandı ve kapalı otoparka inen rampayı buldu. Aşağı inerken vizörden kartını çıkardı, okuyucudan geçirdi ve kendilerine ayrılmış iki noktadan birine ilerledi.

Asansör yolculuğu elli yıl sürdü ve sonra halı yolluktan iniyordu. Daireleri biraz aşağıdaydı ve servis kapısını değil ana kapıyı kullanarak bakır anahtarıyla içeri girdi.

Mutfağa girdiğinde tezgahın üzerinde iki kupa, açık bir Cape Cod patates cipsi paketi ve yarısı dolu bir kahve fincanı gördü.

Açık bir GQ'nun üzerinde durakladı. Dergiyi çoktan incelemişti. "Güzel ceket," diye mırıldandı dergiyi kapatırken.

Lambaları yakmak için bir neden yoktu. Gün aydınlık ve güneşliydi ve tüm camlar bol miktarda ışık alıyordu.

Terasa gelen kule gibi siyah şekil, eğer gördüyse, kıyametin habercisiydi.

Adım adım ilerleyen Trez kapıyı eliyle açıp dışarı çıktı ve eşyaları arkasından kapattı.

s'Ex'in celladın kukuletasının altından gelen sesi hafifçe eğleniyordu. "Kardeşin beni içeri davet etti."

"Ben kardeşim değilim."

"Evet. Fark ettik." Kraliçenin baltacısı kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken, devasa kolları kumaşın kıvrımlarının altında bile bükülüyordu. "Varlığımın onurunu neye borçlusunuz?"

Dışarıda dondurucu bir soğuk olduğu gerçeği uygun görünüyordu. "Ailemle uğraşmanı istemiyorum."

"O zaman geri gelmen gerek. Bu kadar." Cellat eğildi. "Sakin beni buraya kadar pazarlık yapmak için çağırdığını söyleme. Öyle mi? O kadar aptal değilsin herhalde."

Trez dişlerini gösterdi ama sonra geri çekildi. "İstediğin bir şey var. Herkesin bir bedeli vardır."

Cellat uzandı ve yavaşça kukuletaıı çıkardı. Siyah kumaşıñ kıvrımlarının ardındaki yüz günah kadar yakışıklıydı... ve kış granitinin tüm sıcaklığına sahip gözleri vardı.

"Neden aileniz için kendi hayatımı riske atayım ki? Eğer bir emre itaatsizlik edersem, bunun sonuçları olur ve hiçbiriniz buna değmezsiniz."

"Kralieyle konuşabilirsiniz. O sizi dinler."

"Bunun doğru olduğunu varsayarsak, ki doğru olduğunu söylemiyorum, bunu senin için neden yapayım?"

"ünkü istediğın bir şey var."

Cellat sıkılmış bir ses tonuyla, "Her şeyi biliyor gibi görüñdüğünüze göre, bunun tam olarak ne olduğunu düşünöyorsunuz?" dedi.

"Siz de en az onlar kadar orada sıkışıp kaldınız. Bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum ve sizi temin ederim ki o duvarların bu tarafında hayat çok daha güzel."

"Bu yüzden mi bok gibi görünüyorsun?"

"Bunu bir düşünün. Sana dışarıdan her şeyi bulabilirim. Herhangi bir şey."

Celladın gözleri kısıldı. "Onları bağışlamak seni kurtarmayacak."

"Onları öldürmek beni geri getirmeyecek. Sen de bu yüzden yapardın, değil mi? O yüzden kraliçeye git ve ona doğrudan benimle konuştuğunu söyle; onları öldürüp öldürmemen umurumda değil. Sonra da onlara verilen her şeyi ellerinden almasını öner; yaşadıkları odaları, aldıkları ödülle aldıkları kıyafetleri ve mücevherleri, dolaplarındaki yiyecekleri. Her şeyi. Bu kraliçeyi tekrar bütün yapacak. Hiçbir şey kaybetmeyecek, hiçbir şeyi olmayacak."

"Saçmalık. Kızı için bir eşı yok. Tüm bu 'tazminat' prensesin eşinin olmadığı gerçeğini özmöyor."

"O ben olmayacağım. Size şimdi söylüyorum. Annemi ve babamı sikebilirsiniz, beni bedensel zarar vermekle tehdit edebilirsiniz, evimi dağıtabilirsiniz-"

"Ya seni şimdi alırsam?"

Trez beline soktuğu silahı sırtının alt kısmından çıkardı. S'Ex'e doğrultmadı. Kendi çenesinin altına koydu.

"Eğer denersen, bu tetiği çekerim. O zaman elinizde bir ceset olur ve kızı hasta bir kaltak değilse, o zaman beni istemez."

s'Ex inanılmaz bir şekilde hareketsiz kaldı. "Sen aklını kaçırmışsın."

"Dışarıda ne istersen, s'Ex. Sen benim için bunu hallet, ben de senin için halledeyim."

Kraliçenin celladı anlaşımayı değerlendirirken Trez rahat bir nefes aldı ve gerçekten önemli olan iki kişiyi düşündü. Selen... Tanrım, onu istiyordu ama o Seçilmiş'e göre değildi. Bu pazarlık işe yarasa bile yine de bir pezevenk olacaktı ve geçmişini değiştirmesi mümkün değildi.

Ve sonra iAm vardı.

Kardeşini kaybetme fikri... bunu aklına bile getiremiyordu. Ama bu sorunu çözemezse erkek onsuz daha iyi olacaktı.

"Aileni kurtarmayı bu kadar çok istemene şaşırdım," dedi S'Ex kayıtsızca.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Görevlerini kaybederlerse, bu onlar için ölümden beter olur. Bana yaptıkları şey benim ve kardeşimin hayatını mahvetti. Bu benim intikamım. Ayrıca, dediğim gibi, onlara ne yaparsanız yapın, oraya geri dönmeyeceğim."

Cellat sözünü kesip terasın enine boyuna yürüdü, cüppesi şiddet vaadi gibi etrafında dönüyor, nefesi ateş püsküren bir ejderhayı andırıyordu.

Uzun bir süre sonra ellerini arkasında kavuşturdu ve geri döndü.

Bir süre sonra nihayet konuştu ve konuştuğunda Trez'e bakmıyordu. Dairenin camına bakıyordu.

"Burayı sevdim."

Trez silahı çenesine dayadı ama bir umut mu hissetti? O kadar da neşeli bir duygu değildi kesinlikle. Ama belki de her şeye rağmen bir çözüm vardı.

s'Ex kaşlarını kaldırdı. "Üç yatak odası, iki buçuk banyo, güzel bir mutfak. Bol ışık alıyor. Ama en iyisi yataklar; kocaman yataklar var."

"Bunu istiyorsan, senindir."

S'Ex'in gözleri tekrar ona kayarken, Trez şeytanla anlaşma ifadesini kafasının içinde tekrar tekrar duydu.

"Bir şey eksik." "Ne?"

"Kadınlar. Kadınların bana buraya getirilmesini istiyorum. Zamanını ben söylerim. Ve her seferinde üç ya da dört tane istiyorum."

"Tamamdır. Numarayı ve saati söyleyin, onları size getireyim."

"Kendinden çok eminsin."

"Yaşamak için ne yaptığımı sanıyorsun?"

s'Ex'in gözleri parladı. "Senin bir kulüp sahibi olduğunu sanıyordum." "Ben sadece içki satmıyorum," diye mırıldandı.

"Hmm, ne iş ama." Cellat kaşlarını çattı. "Açıklığa kavuşturalım, kardeşinin peşinden gitmemi emredebilir."

"O zaman seni öldürmek zorunda kalacağım."

s'Ex başını geriye attı ve güldü. "Çok ukala."

"Kendimi açıkça ifade etmeme izin verin. Bana dokunursan seni bulurum. Son nefesin benim olacak ve ben onu göğsünden çıkarıp çiğ çiğ yediğimde kalbin hala sıcak olacak."

"Biliyor musun, daha iyi anlaşıyor olmamız bir mucize." Trez boştaki elini uzattı. "Anlaşmaya vardık mı?"

"Dikkate alınması gereken bir kraliçe var. Onu ikna edemeyebilirim. Ve haberiniz olsun, eğer kabul etmezse, son tarihiniz geçmiş olacak."

"Öyleyse öldür onları." S'Ex'in siyah bakışlarını hiç tereddüt etmeden tuttu. "Ciddiyim."

Cellat sanki tüm açılırları değerlendiriyormuş gibi başını eğdi. "Evet, belli ki istiyorsun. Öğlen benimle burada buluş."

Yarın bir numune getirin, ben de Bölge'de ne yapabileceğime bakayım."

S'Ex ortadan kaybolmadan önce, erkek kendisine uzatılan avucu kısa bir süre için sıktı. Sonra da uyandıktan sonra kovulan bir kâbus gibi ortadan kayboldu.

Ne yazık ki... Trez erkeğin geri geleceğini biliyordu.

Asıl soru, ne tür haberlerle. Ve ne tür bir iştahla.

OTUZ SEKİZ

Abalone evinden ayrılıp yan çimenlikte buharlaştığında gün batımını bir saat geçmişti. Gece çok soğuktu ve Glymera'nın en varlıklı ailelerinden birinin arazisinde yeniden şekillenirken, sinüsleri uyuşana kadar nefes almak için bir an durdu.

Diğerleri toplanıyordu, erkekler ve kadınlar karanlığın içinden çıkıyor, kürklerini, güzel kıyafetlerini ve mücevherlerini düzelterip ışığa doğru ilerliyorlardı.

Kalbi kırık bir şekilde onu takip etti.

Konağın büyük oymalı kapıları doggen tarafından açık tutuldu, personel kıyafetleri içinde kıpırdamadan, sadece göz kırparak durdu.

Evin hanımı fuayede bir avizenin altında duruyordu, elbisesi parlak kırmızı bir couture numarasıydı ve ipek perdeler halinde yere düşüyordu. Mücevherleri yakuttu; boğazındaki, kulaklarındaki ve bileklerindeki ısıltılar gösterişliydi.

Belirli bir nedeni olmaksızın, ırkın kırmızı mücevherlerinin gerçek kraliçesinin çok daha iyi, daha büyük ve daha net olduğunu düşündü. Eski Ülke'de görkemli dişinin yağlı boya bir resmini görmüştü ve boya ve yaşla damıtılmış olsa bile, Satürn Yakutu ve benzerleri önündeki gösterişi yok edecek bir ihtişama sahipti.

Ev sahibesinin eşi ortalıkta görünmüyordu. Ama yine de o erkek uzun süre ayakta durmakta zorlanıyordu.

Dünya için fazla uzun değildi.

Oluşan kabul hattı hızla ilerledi ve çok geçmeden Abalone dışının pudralı yanağını öpmeye başladı.

"Gelebilmenize çok sevindim," dedi görkemli bir şekilde, elini arkasındaki yöne doğru sallayarak. "İsterseniz yemek odasına geçelim."

Yakutları parıldarken, kızını öyle hayal etti; büyük bir evde, cam gibi gözleri olan büyük bir hanımefendi.

Belki de tahtına yapılan bu hakareti kabul etmemenin cezası buna değerdı. Shellan'ıyla Dünya'da geçirdiği yıllar boyunca aşkı bulmuştu ama bunun bir şans olduğunu fark etmişti. Şimdi baskınlarda katledilen çağdaşlarının çoğu, aile sofrası yerine parti çevrelerinde dönen sevgisiz, cinsiyetsiz ilişkiler içindeydi.

Kızı için bunu istemiyordu.

Yine de, eğer aşk onun için gerçekleşmişse, glymera'da bile onun için bir şans olabilir miydi?

Değil mi?

Yemek odasına girdiğinde, tıpkı Kral'ın kısa süre önce hepsine hitap ettiği zamanki gibi olduğunu gördü: uzun ince masa dışarı taşınmış ve yirmi kadar sandalye sıra sıra dizilmişti. Ancak bu kez, aristokrasiden hayatta kalanlar arkadaşlarıyla birlikte yerlerine yerleşiyordu.

Genellikle shellanlar Konsey toplantılarına katılmazlardı ama bu toplantıda olağan bir şey yoktu. Ya da sonuncusunda.

Ve gerçekten de toplananlar daha kasvetli olmalıydı, diye düşündü arkada ipek kaplı bir koltuk seçerken: Tüm bunların tarihsel önemine, tehlikesine, eşi benzeri görülmemiş doğasına herhangi bir saygı göstermek yerine, kendi aralarında sohbet ediyorlardı; beyefendiler küstahça konuşuyor, hanımefendiler mücevherleri parlasın diye ellerini bir o yana bir bu yana sallıyorlardı.

Gerçekten de Abalone arka sırada tek başınaydı ve tanıdıklarını selamlamak yerine takım elbise ceketinin düğmesini çözdü ve bacak bacak üstüne attı. Biri purosunu yaktığında, sırf kendine bir şeyler yapmak için bir cheroot çıkardı ve aynısını yaptı. Ve bir köpek hemen dirseğinin dibinde pirinç bir sehpa üzerinde bir kül tablasıyla belirdiğinde, teşekkür ederek başını salladı ve küle dokunmaya odaklandı.

Hepsinin yanında küçük patates gibiydi, çünkü uzun zaman önce radarın altında kalmanın en iyisi olduğuna karar vermişti. Kanından gelenler sarayın ve toplumun acımasızlıklarını ilk elden görmüştü ve bu dersi kendisine aktarılan günlükleri okuyarak öğrenmişti. Gerçek şu ki, bu odadaki herkesin topluca zar zor karşılayabileceği mali kaynaklara sahipti.

Teşekkürler, Apple bilgisayar.

Seksenli yıllarda birinin yapabileceği en iyi yatırımdı. Ve sonra doksanlarda büyük ilaçlar vardı. Ya ondan önce? Yüzyılın başlarında çelik şirketleri ve demiryolu şirketleri.

İnsanların hem hevesleri hem de ihtiyaçlarıyla nereye gitmek isteyeceklerini her zaman iyi bilirdi.

Eğer glymera bunu bilseydi, kızı çok değerli bir meta olurdu.

Bu da net serveti hakkında konuşmamasının bir başka nedeniydi.

Soyunun yüzyıllar içinde geldiği nokta inanılmazdı. Ve tüm bunları bu Kral'ın babasına borçlu olduklarını düşünmek.

On dakika sonra oda dolmuştu ve bu, parti-parti etkisinden çok, glymera'nın yaptıklarının büyüklüğünü en azından biraz takdir ettiğinin işaretiydi. Bu akşam modaya uygun bir geç kalma durumu söz konusu değildi; kapılar tam şu sıralarda kilitlenecekti...

Saatini kontrol etti.

...şimdi.

Elbette, ağır odun eve kayarken bir ses yankılanması oldu. Herkes oturdu ve sessizliğe gömüldü; işte o zaman kafaları sayabildi ve kimin kayıp olduğunu bulabildi. Rehvenge, Leahdyre, elbette - Wrath ile ittifak kurmuştu ve kimse bu bağı sarsamayacaktı. Kardeşi Havers burada olmasına rağmen Marissa da kayıptı - ama o zaman o Kardeş'le çiftleşmişti ve Wrath'ın soyundan geldiğini kimse bilmiyordu.

Doğal olarak, o da yok olacaktı-

Şöminenin sağ tarafındaki panelli kapılar açıldı ve altı erkek içeri girdi. Toplananlar anında yerlerinde doğruldular. İçlerinden ikisini hemen tanıdı; önde oturan aristokrat görünümlü olanı... ve arkada oturan, Ichan ve Tyhm'la birlikte kendisini ziyarete gelmiş olan çirkin, harelipped olanı. Aradaki dört kişi de aynı koyu tonun tonlarıydı: iri gövdeli, keskin gözlü, tetikte ama seğirmeyen, hazır ama aceleci olmayan savaşçılar.

Kontrolleri onlar hakkındaki en korkutucu şeydi.

Sadece korkmayanlar bu durumda bu kadar rahat olabilir-

Evin hanımı cehennemliklerini içeri aldı, erkek olan boşta kalan eliyle kullandığı bastonun başı gibi eğilmişti, saçları bembeyazdı, yüzü pileli perdeler gibi sıralanmıştı.

Onu bir çocuk gibi oturttu, takım elbise ceketini düzenledi, parlak kırmızı kravatını düzeltti.

Sonra ellerini, hınca hınç dolu bir salonda arya söylemek üzere olan bir soprano gibi kavuşturarak topluluğa hitap etti. Abalone'a göre, kendisine yöneltilen ilgi karşısındaki parıltısı tamamen yersizdi.

Küllerine tekrar dokunurken, aslında tüm bunların bir kâbus olduğunu düşündü.

Ağız çalışmaya başlayıp teşekkür ve minnet duygularını kusmaya başladığında, "sevgilisi" Fade'e gittikten sonra işlerin onun için nasıl gideceğini merak etti. Kuşkusuz bu, vasiyete ve bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğine bağlıydı.

ikinci bir çiftleşme olup olmadığını ve varlık yarışında ondan önce kanlı soydan gelen yavrular olup olmadığını.

Sahneye çıkan bir sonraki isim Ichan oldu. "...kavşak noktası... gerekli eylem... Tyhm'in yarıştan önce belirlenen zayıflığı ortaya çıkarma çalışması... melez eş... çeyrek melez varis..."

Bu ona söylenen bir söylemdi, özet ise bunu ilk kez duyuyormuş gibi davranmak için yapılan bir gösteriydi. Ancak her şey önceden hazırlanmış, beklentiler önceden ortaya konmuş, tepkiler gerektiği gibi açıklanmıştı.

Abalone gözlerini odanın uzak köşesine dikti. Avukat Tyhm, uzun, ince gövdesini dik tutmuş, bir portmantonun tüm çekingenliğiyle ayakta duruyordu. Gergindi, gözleri hem dalgın hem de çok fazla kırışıyordu.

"...Konsey'in bu süper çoğunluğu için güvensizlik oyu oybirliğiyle olmalıdır. Ayrıca, imzalarınız Tyhm tarafından hazırlanan bu belgenin üzerine mühürle yapıştırılacaktır." Ichan, üzerinde mavi mürekkeple özenle çizilmiş Eski Dil sembolleri bulunan bir parşömeni havaya kaldırdı ve ardından çok renkli kurdeleler, kırmızı mumlarla dolu gümüş bir kâse ve bir yığın beyaz keten peçeteyi işaret etti. "Tüm renkleriniz burada mevcut."

Abalone elinde ağır bir şekilde duran devasa altın mühür yüzüğüne baktı. Babasının taktığı yüzüktü bu, arması metale o kadar derin oyulmuştu ki yüzyıllar geçse bile ana hatları, girdapları, simgeleri apaçık ortadaydı.

Gerçekten de, yüzüğün altını döküldüğünde şüphesiz parlaktı, ama şimdi ailesinin erkekleri tarafından iyi kazanılmış bir aşınma ve yıpranma patinası nedeniyle mattı. Onurlu bir şekilde kazanılmış.

Bir kez daha bunun yanlış olduğunu düşündü. Gazap'a karşı tüm bu kurgu yanlıştı, sadece tahta layık olmayan aristokratların hırslarına hizmet etmek için uydurulmuştu: Tahtın varisinin saflığı umurlarında değildi.

Kan. Bu sadece amaçlarını meşrulaştırmak için kullanılan bir kelimeydi.

"Oylama yapabilir miyiz?" İchan kalabalığa baktı. "Şimdi."
Bu yanıştı.

Abalone'un eli titremeye başladı, öyle ki cheroot'u yere düşürdü ve almak için hareket edemedi.

Buna hayır deyin, dedi kendi kendine. Olanı savun-
"Kabul edenler, 'Evet' desin."

O konuşmadı. Her ne kadar muhalefet talep edildiğinde tek "hayır" diyecek cesarete sahip olduğu için olmasa da.

O zaman da ağzını açmadı. Tokmak tahtaya vurulduğunda Abalone başını eğdi.

"Önerge kabul edildi. Güvensizlik oylaması kabul edildi. Şimdi hep birlikte bu değişim mesajını ırkımıza gönderelim."

Abalone eğildi ve çerağını aldı. Vernikli zeminde küçük bir delik açmış olduğu gerçeği uygun görünüyordu.

Bu gece atalarının mirasına bir leke bırakıyordu.

Parşömene doğru ilerlemek yerine, her aile temsilcisi ve tüm kadınlar İchan'ın yanına gidip mühürler ve kurdeleler takılırken rollerini oynarken olduğu yerde kaldı. Sanki sahnedeki aktörleri izliyor gibiydi, her biri ışıktaki kendi anlarının tadını çıkarıyordu, odak noktası onlardaydı.

Ne yaptıklarını biliyorlar mıydı? diye düşündü. Dizginleri kime teslim ediyorlardı, İchan'a mı? O savaşçılar için bir paravan olarak mı? Bu bir felaketti.

"Abalone?"

Adını duyunca titreyerek başını kaldırdı.

Tüm oda ona bakıyordu.

İchan önden gülümsedi. "Sen sonuncusun, Abalone."

Şimdi büyükbabasının adını yaşatmak için bir fırsattı. Şimdi onun fikrini dile getirme zamanıydı.

bu bir suçtu, bu-

"Abalone." Ichan hâlâ gülümsüyordu ama ses tonunda keskin bir talep vardı. "Sıra sende. Kanın için."

Çerağı kül tablasına bırakırken elleri yeniden titriyor, avuçları terliyordu. Boğazını temizleyerek ayağa kalktı, soyunun cesaretini, atalarının riske rağmen doğru olanı nasıl yaptıklarını düşündü.

Kızının görüntüsü duygu pınarını yarıp geçti.

Ve diğerlerinin gözlerinin kendisine çevrilmiş binlerce lazer nişangâhı gibi olduğunu hissetti.

Öldürme kastıyla.

Wrath, çiftleşme odasının tonozlu kapısının çalındığını duyunca nefesinin altından küfretti ve duymazdan geldi.

"Gazap, her kimsen onu almalısın."

Dışarı çıkıp kendi elleriyle topraktan çıkardığı sebzelerden hazırladığı zengin çorbadan bir kaşık daha aldı. Tadı inceydi, et suyu hoş kokuluydu, et parçaları ahırında yeni yetiştirilmiş bir ineğin etiydi.

Kendisinin öldürdüğü.

Kapı tekrar çalındı.

"Gazap," diye mırıldandı Anha, kendini yastıklarının üzerinde daha yükseğe iterken. "Sana başkalarının ihtiyacı var."

Zamanın nasıl geçtiğini, havanın aydınlık mı karanlık mı olduğunu, ona geri döndüğünden beri kaç saat ya da kaç gece geçtiğini bilmiyordu. Ve umurunda da değildi. Tıpkı sarayın kaprislerini ya da saraylıların endişelerini umursamadığı gibi-

Daha fazla vuruş.

"Wrath, kaşığı bana ver ve şu kapıya bak," diye emretti dişisi.

Bu onu gülümsetti. Gerçekten geri dönmüştü.

"Dileğin benim için emirdir," diyerek geniş kâseyi kızın kucağına bıraktı ve kullandığı aleti ona verdi.

Onu kendisi beslemeye devam etmeyi çok isterdi. Ama onun dökmeden ve karnına daha fazla besin alma sürecini etkilemeden çabayı yönetebildiğini görmek? Bu onu içsel olarak rahatlattı.

Ama ne yazık ki ikisinin de üzerinde hâlâ bir karabulut dolaşıyordu: Ne o ne de genç kız, Anha'nın başına gelenlerin en büyük arzularını ellerinden alıp almadığı hakkında konuşmamışlardı.

Özellikle de Tohture tarafından yapılan açıklamanın ışığında konuşmak çok acı vericiydi.

"Gazap. Kapı."

"Evet, aşkım."

Halıların üzerinde sinsice yürürken, iyileşme sürecine müdahale etmeye cüret eden her kim olursa olsun kafasını kesmeye hazırdı.

Ancak ağır panelleri açtığında donup kaldı.

Dışarıda, koridorda, Kara Hançer Kardeşliği toplanmıştı, savaşçı bedenleri normalde fazlasıyla geniş olan alanı boğuyordu.

Shellan'ını koruma içgüdüğü, dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatırken elinde bir hançer olmasını dilemesine neden oldu.

Gerçekten de, bölgesini savunma dürtüsü, hiç dövüş eğitimi almamış olmasına rağmen yumruklarını sıkmasına neden olmuştu. Ama onu kurtarmak için ölebilirdi-

Tek kelime etmeden siyah bıçaklarını çıkardılar, meşale ışığı o öldürücü yüzeyleri yakalayıp parlattı.

Kalbi hızla çarparak saldırıya hazırlandı.

Ama öyle değildi: Hep birlikte diz çöktüler, başlarını öne eğdiler ve yere vurdular, hançerleri taş zeminden pullar kopardı.

Tohture önce o inanılmaz mavi gözlerini kaldırdı. "Kendimizi sana ve sadece sana adıyoruz."

Ve sonra hepsi ona baktı, saygıları yüzlerinden okunuyordu, o inanılmaz bedenler onun için, onun tarafından hizmete çağrılmaya hazırdı ve sadece bu şekilde.

Wrath elini kalbinin üzerine koydu ve konuşamadı. O ana kadar ne kadar yalnız olduğunu fark etmemişti; dünyaya karşı sadece Shellan ve kendisi vardı ve bu da ona yeterli gelmişti. Ta ki şimdiye kadar.

Bu da glymera'nın tam tersiydi. Saray mensuplarının jestleri her zaman toplum içinde yapıldı ve herhangi bir performanstan daha fazla derinliğe sahip değildi - bir kez uygulandığında geçmişte kalmıştı.

Ama bu erkekler ...

Gelenek ve göreneklere göre Kral kimsenin önünde eğilmezdi. Yine de şimdi eğildi. Derin ve saygılı bir şekilde.

Babasından duyduğu sözleri hatırlayarak, "Yemininiz Kralınız tarafından minnetle kabul edildi," dedi.

Sonra tamamen kendine ait bir şey ekledi: "Ve iade edildi. Sizlere, her birinize, teklif ettiğiniz ve benim kabul ettiğim sadakati sağlayacağıma dair söz veriyorum."

Kardeşlerin her biriyle göz göze geldi.

Babası bu özel olarak yetiştirilmiş erkekleri kasları için kullanmıştı ama ittifakı öncelikle glymera ile olmuştu.

İçgüdülerini oğluna, bunun tersinin doğru olması halinde geleceğin daha güvenli olacağını söylüyordu: Arkasında bu erkekler varken, kendisi, sevgilisi ve sahip olabilecekleri yavruların hayatta kalma şansı daha yüksek olacaktı.

"Sizinle görüşmek isteyen biri var," dedi Tohture yerdeki pozisyonundan. "Siz kabul odanızda bu gerekli kişiyle ilgilenirken biz de kapınızda nöbet tutmaktan onur duyarız."

"Anha'yı terk etmeyeceğim."

"İzin verirsiniz lordum, lütfen diğer odanıza geçin. Konuşmanız gereken bir kişi var."

Gazap bakışlarını daralttı. Kardeş tereddütsüzdü. Hepsi tereddütsüzdü.

"İkiniz benimle gelin," dediğini duydu. "Diğerleri onu korumak için burada kalsın."

Gürültülü bir savaş ılııyla Kardeşlik topluca ayağa kalktı, sert ve donuk yüzleri durumun en kötü yorumuydu. Ama çiftleşmiş kapısının önünde dizildiklerinde, Wrath onun için ya da shellanı için hayatlarını feda edeceklerini kalbinde biliyordu.

Evet, diye düşündü. Özel koruması.

Ayrılırken Tohture onun önüne düştü ve Ahgony arkasından geldi ve üçü ilerlerken, Wrath korumanın onu zincir zırh noktasına kadar sardığını hissetti.

"Bizi kim bekliyor," dedi Wrath yumuşak bir sesle.

"Onu gizlice içeri soktuk," diye sessiz bir cevap geldi. "Kimliğini kimse bilmemeli yoksa iki hafta dayanamaz."

Kapıyı açan kişi Tohture'du ve iri cüssesi nedeniyle kim olduğunu görmek mümkün değildi-

Uzak köşede, pelerinli ve kukuletalı bir figür duruyordu, ama hareketsiz değildi: her kimse, titriyordu, üzerlerine örtülen kumaş, bedenlerinde barındırdıkları korkuyla canlanıyordu.

Kapı Ahgony tarafından kapatıldı ve Kardeşler onun yanından ayrılmadı.

Nefes alan Wrath kokuyu tanıdı. "Abalone?"

Hayalet solgunluğundaki eller titreyerek kapüşona doğru ilerledi ve onu çıkardı.

Genç erkeğin gözleri irileşmiş, yüzünde renk kalmamıştı. "Lordum," dedi ve yere çökerek başını eğdi.

Genç, ailesiz saray mensubuydu, züppeler sırasının sonundaydı, damarlarındaki kanın lütfuyla oradaydı, başka bir şeyle değil.

"Sen ne diyorsun?" Wrath burnundan nefes alarak sordu.

Korkunun kokusunu almıştı, evet ama daha fazlası vardı. Ve bunu kendisi için tanımladığında
... etkilendim.

Asalet normalde koklanması gereken bir duygu değildi. Bu daha çok korkunun, üzüntünün, neşenin, uyarılmanın alanıydı... ama bu erkek fidanı, bir geçiş döneminden ancak bir yıl sonra

vücut ağırlığını veya boyunu artırmak için çok az şey yapmıştı, korkusunun altında bir amaç vardı, sadece ... asil olabilecek itici bir motivasyon.

"Lordum," diye boğuldu, "korkaklığımı bağışlayın."

"Ne konuda?"

"Biliyordum... Ne yapacaklarını biliyordum ve yapmadım..." Bir hıçkırık kaçtı. "Bağışlayın beni lordum..."

Erkek parçalandığında iki yaklaşım oldu. Biri agresif. Diğer uzlaşmacı.

İkincisiyle daha fazla yol alacağını biliyordu.

Erkeğe doğru yürüyerek avucunu uzattı. "Ayağa kalk."

Abalone bu komut karşısında şaşırılmış görünüyordu. Ama sonra el kaldırmayı ve onu şöminenin yanındaki oymalı meşe sandalyelerden birine götüren yönü kabul etti.

"Mead?" diye sordu

Wrath. "Hayır, hayır, teşekkür ederim."

Wrath erkeğin karşısına oturdu, sandalyesi Abalone'un kinin aksine ağırlığın altında inliyordu. "Derin bir nefes al."

Emir yerine getirilince, Gazap eğildi. "Bana doğruyu söyle, ben de korktuğun her ne ise seni bağışlayayım. Sahtekârlık yapmadığın sürece kimse sana dokunamaz."

Erkek yüzünü ellerinin arasına aldı. Sonra tekrar derin bir nefes aldı. "Babamı geçiş sürecimden önce kaybettim. Annem de doğum yatağında öldü. Bu ayrılıklarda ben de senin gibiyim."

"Bir insanın ebeveynsiz kalması korkunç bir şey."

Abalone ellerini indirdi ve sabit duran gözlerini ortaya çıkardı. "Bulduğum şeyi keşfetmemem gerekiyordu. Ama üç şafak önce kalenin mahzenlerindeydim. Uyuyamadım ve melankolim yeraltında yürümeme neden oldu. Mumsuzdum ve ayaklarım yumuşak deri ayakkabıların içindeydi; bu yüzden sesler duyduğumda yaklaştığımı anlamadılar."

"Ne gördün?" diye sordu Wrath nazikçe.

"Gizli bir oda var. Mutfakların altında. Daha önce hiç görmemiştim, çünkü kapısının dış cephesi

ve ben bunu fark etmeyecektim... eğer sahte panel düzgün kapanmamış olmasaydı. Bir taşa takılmış, gözlerimin odaklanabileceği bir çatlak oluşmuştu. İçeride üç figür vardı ve alevler içindeki bir kazanın etrafında dönüyorlardı. İçlerinden biri ısıttıkları şeyin içine bir tür yeşillik katarken sesleri kısılmıştı. Koku korkunçtu ve tam arkamı dönüp endişelerimi anlatmaya devam edecektim ki... senin adını duydum."

Abalone'un gözleri, sanki anlattığı şeyi yeniden görüyormuş ve duyuyormuş gibi orta bir mesafeye sabitlendi. "Ama o sen değildin. Babandı. Nasıl hastalandığını ve öldüğünü tartışıyorlardı ve daha küçük boylu biri için uygun miktarı belirlemeye çalışıyorlardı." Erkek başını salladı. "Geri çekildim. Sonra aceleyle uzaklaştım. Tanık olduklarım zihnimi allak bullak etmişti ve kendimi ikna ettim... Böyle bir şey hayal etmiş olmalıyım. Elbette baban, eşin hakkında konuşuyor olamazlardı. Sadece sana ve senin kanına bağlılık yemini etmişlerdi. O halde nasıl olur da böyle şeyler dudaklarından başkalarının kulaklarına ulaşabilirdi?" Berrak, kurnaz olmayan gözler Wrath'inkilerle buluştu. "Bunu nasıl yapabildiler?"

İçindeki öfkeyi yatıştıran Wrath uzandı ve elini gencin omzuna koydu. Yaşları birbirinden çok uzak olmasa da, sanki kendi kuşağından çok daha farklı bir kuşaktan biriyle konuşuyormuş gibi hissetti.

"Onların motivasyonundan endişe etme evlat. İffetsizler dürüstlerin kafasını karıştırır."

Abalone'un gözleri iyi görünüyordu. "Kendimi yanıldığıma ikna etmiştim. Ta ki kraliçe..." Yüzünü tekrar avuçlarının içine koydu. "...Solgunluktaki Sevgili Bakire Kâtip, kraliçe yere düştüğünde, seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyordum. Zarar verenlerden bir farkım olmadığını biliyordum, çünkü bilmem gereken şeyi durdurmadım-"

Wrath tamamen çözülmeyi önlemek için yedek omzunu sıktı. "Abalone... Abalone, kendini tutukla."

Bir nebze olsun soğukkanlılığını geri kazandığında, Wrath, içi kaynıyor olsa da sesini düz tuttu. "Alçakların eylemlerinden sen sorumlu değilsin."

"Sana gelmeliydim, kraliçeyi öldürdüler."

"Eşim hayatta ve iyi durumda." Yakın kayıp üzerinde durmaya gerek yok. "Sizi temin ederim, o gerçekten de çok iyi."

Abalone sarktı. "Kutsal Bakire Kâtip'e şükürler olsun."

"Ve ben ve benim tarafımdan affedildin. Anlıyor musun? Seni affediyorum."

"Lordum," dedi erkek, yeniden yere çöktü ve alnını Wrath'ın taktığı siyah elmas yüzüğe dayadı. "Bunu hak etmiyorum."

"Var. Bana geldiğin için aradığın telafiyi yapabilirsin. Kardeşlerden birini bu gizli yere götürebilir misin?"

"Evet," dedi erkek tereddüt etmeden. Ayağa fırlayarak kapüşonunu kaldırdı. "Şimdi onlara göstereceğim."

Gazap Ahgony'ye başını salladı. "Onunla mı gideceksin?"

"Lordum," dedi Kardeş, emri kabul ederek. "Gitmeden önce tek bir şey var," dedi Wrath bir ses tonuyla. hırıltı. "Bana kim olduklarını söyleyebilir misin?"

Abalone'un gözleri onunkilere kilitlendi. "Evet. Her üçü de."

Wrath, kalbinde hiçbir neşe ya da mutluluk hissetmemesine rağmen dudaklarının gülümsediğini hissetti. "Güzel. Bu çok iyi, evlat."

OTUZ DOKUZ

Yalnız yaşamamanın ve geride kalan ebeveyniniz tarafından reddedilmenin bir avantajı vardı: Bütün bir gün eve gelmediğinizde, kimse sizin olası ölümünüz için dişlerini gıcırdatmıyordu.

Saxton, Wrath'ın çalışma odasının çift kapısının karşısında otururken, telefon görüşmelerini kesinlikle azalttığını düşündü.

Süslü bankta kendini yeniden düzenleyerek altın varaklı tırabzanın üzerinden baktı. Sessizlik. Temizlik bile yapılmıyordu. Yine de evde bir şeyler vardı, büyük bir şeyler. -Havada hissedebiliyordu ve dişilerle çok fazla deneyimi olmamasına rağmen bunun ne olduğunu biliyordu.

Birinin ihtiyacı vardı.

Elbette yine Seçilmiş Layla değildi. Ama bir dişinin kendi zamanına girmesinin diğerlerini de teşvik edebileceğini duymuştu ve belli ki bu olmuştu.

Tanrım, umarım Beth değildir, diye düşündü yorgun gözlerini ovuştururken.

"Onun nerede olduğunu biliyor musun?" demeden önce işlerin halledilmesi gerekiyordu.

Saxton tırabzanın üzerinden tekrar baktı. Konsey'in leahdyre'ı Rehvenge, varlığı bile fark edilmeden büyük merdivenin yarısına kadar çıkmayı başarmıştı.

Ve görünüşe göre, kesinlikle başka bir şey vardı: Erkek her zamanki gibi vizon kürkü ve kırmızı bastonuyla heybetli bir figür çiziyordu ama yüzündeki çirkin ifade onu düpedüz ölümcül bir bölgeye sokuyordu.

Saxton omuz silkmek için bir omzunu kaldırdı. "Ben de onu bekliyorum."

Rehv ikinci kata çıktı ve içeride kimsenin olmadığını görmek istercesine çalışma odasının kapısına doğru yürüdü. Sonra kaşlarını çatı, LV mokaseninin topuğu üzerinde döndü ve tavana baktı - bu arada pantolonunun içinde kendini gizlice yeniden düzenledi.

Bu noktada yüzü kızardı. "Beth mi?"

"O "nun ne olduğunu tanımlamaya gerek yok. "Sanırım öyle."

"Ah, Tanrı aşkına." Leahdyre karşıdaki banka oturdu ve Saxton onun taşıdığı uzun, ince karton tüpü o zaman fark etti. "Bu iş gittikçe kötüleşiyor."

"Onlar yaptı," diye fısıldadı Saxton. "Öyle değil mi?"

Rehv'in başı döndü ve ametist gözleri kısıldı. "Nereden biliyorsun?"

Benden nefret
mi ediyorsun?

Evet, ediyorum.

Saxton gözlerini kaçırdı. "Kralı uyarmaya çalıştım. Ama... o Shellan'ının icabına bakacaktı."

"Soruya cevap vermedin."

"Bir komuta performansı için babamın evine gittim. Ve oradayken her şeyi çözdüm." Telefonunu eline aldı ve fotoğrafları arasında gezinerek Rehv'e gösterdi. "Bunları gizlice aldım. Bunlar Eski Kanunlar kitapları, hepsi de varisler ve kanla ilgili referanslara açık. Dediğim gibi, dün gece ona ulaşmayı umuyordum."

"Fark etmezdi." Rehv elini kırpılmış Mohawk saçlarının üzerinde gezdirdi. "Bütün çarkları çoktan harekete geçirmişlerdi-"

Yolun karşısında, heykeller salonunun başında, en üst kata çıkan kapı açıldı. Ortaya çıkan şey

...

"Vay anasını." Rehv başını salladı ve "Artık zombi kıyametinin neye benzediğini biliyoruz" diye mırıldandı.

Kambur, ağır gözlü, sarkık bacaklı kabus, Kral'a sadece geçici bir benzerlik taşıyordu; uzun saçları yağmurdan ıslanmıştı ve hala o ünlü dul kadının

tepe noktası ve sargılar doğruydı ve evet, siyah kaslı gömlek ve deri onun üniformasıydı. Ama diğer her şey yanılttı. O kadar kilo vermişti ki, pantolonu bacaklarının etrafında bayrak gibi sallanıyordu, bel bandı kalçalarına oturuyordu, hatta sözde daracık gömleği bile göğsünden taşıyordu. Yüzü de bir o kadar kötüydü. Derisi yüksek elmacık kemiklerinin ve ağır çenesinin etrafını sarmıştı ve boğazı... sevgili Bakire Kâtip, boğazı.

Her iki tarafındaki damarları o kadar sık ve o kadar güçlü bir şekilde alınmıştı ki, Teksas Zincirli Testere Katliamı'ndaki bir figürana benziyordu.

Yine de erkek bir bulutun üzerinde süzülüyordu. Önündeki hava bir yaz esintisi kadar yumuşaktı, tatmin ve mutluluk duygusu onu çevreleyen bir baloncuktu.

Bunu mahvetmek çok yazık.

Wrath ikisini hemen tanıdı ve durduğunda, sanki yüzlerini ölçüyormuş gibi başını bir o yana bir bu yana çevirdi. Saxton bunun yerine onların auraları olduğundan emindi.

"Ne?"

Tanrım, sesi kısıktı, neredeyse fısıltı gibiydi. Yine de arkasında güç vardı.

"Konuşmamız lazım." Rehv tüpü bir beyzbol sopası gibi avucuna vurdu. "Şimdi."

Gazap bir dizi iğrenç küfürle karşılık verdi. Sonra da homurdanarak, "Lanet olsun, ihtiyacını giderdikten sonra lanet Shellan'ımı beslemem için bana bir saat verebilir misin?" dedi.

"Hayır. Yapamayız. Ve Kardeşler'e ihtiyacımız var. Hepsine." Rehv bastonunun yardımıyla ayağa kalktı. "Glymera seni dışarıda bıraktı dostum. Ve bizim de bir karşılık vermemiz gerekiyor."

Gazap uzun süre kıpırdamadı. "Hangi gerekçeyle?"

"Kraliçeniz."

Zaten solgun olan yüzü tamamen kül rengine döndü. Kral avazı çıktığı kadar "Fritz!" diye bağırdı.

Kâhya, sanki saatlerdir çağrılmayı bekliyormuş gibi ikinci kattaki oturma odasında belirdi.

"Evet, efendim?"

Kral son derece bitkin bir halde mırıldandı: "Beth'in yemeğe ihtiyacı var. Ona isteyebileceği her şeyi getirin. Onu banyoya soktum, şimdi kontrol etsen iyi olur. Çok zayıftı ve bayılıp boğulmasını istemiyorum."

Fritz o kadar alçak sesle eğildi ki, şişkin suratının haliya değmemesi mucizeydi. "Derhal. Derhal."

Köpek aceleyle uzaklaşırken, Wrath arkasından seslendi: "Köpeğimi dışarı çıkaracak mısın? Sonra da onu ofisime getirir misin?"

"Elbette efendim. Benim için zevktir."

Wrath döndü ve darağacına gidiyormuş gibi çalışma odasının açık kapılarına baktı. "Rehv, Kardeşliği ara."

"Anlaşıldı. Saxton'ın da toplantıya katılması gerekiyor. Birinin tüm bunların yasallığı konusunda görüş bildirmesi gerekiyor."

Wrath cevap vermedi. Sadece soluk mavi odaya girdi, tüm o telaşlı Fransız mobilyalarının ortasında canlı bir gölge gibi duruyordu.

O anda Saxton erkeğin üzerindeki ağırlığı görebiliyor, ayaklarında yanan ateşin sıcaklığını hissedebiliyor, yoldaki bu virajda kendini gösteren kaybet-kaybet durumunu hissedebiliyordu. Gazap ırkın gemisinin pruvasıydı ve bu nedenle... buzullara ilk o çarpacaktı.

Her şey çok nankörceydi. Male'nin babasının masasına zincirlenmiş olarak geçirdiği saatler, önünden geçen evraklar, başkaları tarafından hazırlanmış, Saxton tarafından sunulmuş, Wrath tarafından karara bağlanmış ve dünyaya geri gönderilmiş sayfalardan oluşan bir bulanıklık.

Sonsuz bir emme ihtiyacı akışı.

Ayağa kalkan Saxton, babasının evine gittiğinden ve gerçeği çok geç öğrendiğinden beri giydiği kıyafetleri düzeltti.

Sırada ne vardı? Wrath'ın köşesindeydi ve bunun tek nedeni babasıyla aralarının açık olması değildi.

Uymadığınız bir kalıba girmeye zorlanmanın ve ardından geleneklere uymadığınız için şeytanlaştırılmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu.

O ve Wrath benzer ruhlara sahiptiler. Trajik bir şekilde.

Sola, büyükannesiyle paylaştığı evi sessizce ve yüreği burkularak dolaştı, odadan odaya geçti, her şeyi gördü ama hiçbir şey görmedi.

"Bunu yapması için birini tutabilirim," dedi Assail sessizce.

Mutfakta durdu, küçük yuvarlak masanın üzerinde durdu ve pencereden dışarı baktı. Dışarıda hiçbir ışık yanmamasına rağmen, arka verandayı hayal etti, karla kaplı olduğunu gördü. Onu soğukta orada dururken gördü.

Biraz sinir bozucu. Buraya çökmüş U-Haul kutularıyla kişisel eşyalarını toplamak için gelmişti, bu adamı anmak için değil. Ama dolapları açarken ve ne kadar gazete kağıdına ihtiyacı olacağına dair tahminlerde bulunurken aklında olan tek şey o adamdı: Ne ayrılacağı ev, ne bırakmak zorunda kalacağı eşyalar, ne de büyükannesiyle buraya gelip evet, bu ev ikisine yeter dedikleri o sonbahar gününden bu yana geçen yıllar.

Çok zaman geçti.

Yine de aklındaki tek şey arkasında duran adamdı.

"Marisol?"

Omzunun üzerinden baktı. "Pardon?"

"Nereden başlamak istediğinizi

sormuştum?" "Ah... üst kattan, sanırım."

Oturma odasına doğru ilerledi, şekil verilmemiş kutulardan bazılarını aldı, bileğine birkaç rulo bant yapıştırdı ve merdivenlerden yukarı çıktı. Sahanlıkta karar verdi... odası.

Orta boy kutulardan birini yerleştirmek bir anlık bir işti, bant kumaş gibi bir sesle yırtıldı

Yırtılıyor, dişleri makas şeritlerini koparmasına yardımcı oluyor, dört tarafı sağlamlaşıyor ve bir şeyler tutabiliyor.

Büyükannesi Sola'nın çamaşırlarını o kadar uzun süredir yıkıyordu ki, kadın hangi kıyafetlerin favori olduğunu biliyordu ve onları çoktan Assail'e getirmişti. Büroda kalanlar ikinci sınıf kıyafetlerdi ve onları hiç katlama zahmetine girmeden fırlatıp attı: defalarca yıkandığı için siyah değil koyu gri olan yoga pantolonları; boğaz kısmındaki lastiği kaybolmuş ama yine de bir tutam işe yarayan boğazlı kazaklar; kupları biraz yıpranmış sütyenler; tüylenmiş yünler; kilosunu ölçmek için tartı olarak kullandığı liseden kalma kot pantolonlar.

"İşte," dedi Assail nazikçe.

"Ne..." Adamın mendiline baktığında ağladığını fark etti. "Özür dilerim."

Ne olduğunu anlamadan ikiz yatağına oturmuştu. Gözlerini kuruladıktan sonra mendile baktı ve ince kumaşı parmak uçlarında ileri geri gezdirdi.

"Neyin var senin?" diye sordu, kadının yanına diz çökerken dizleri çatırdıyordu.

Başını çevirip onun yüzünü inceledi. Tanrım, onun sert olduğunu düşündüğüne inanamıyordu. Çok güzeldi.

Ay ışığı rengindeki olağanüstü gözleri ise şefkat havuzları gibiydi.

Ama bunun değişeceğine dair bir his vardı içinde. "Gitmek zorundayım," dedi kabaca.

"Bu ev mi? Evet, tabii ki. Ve onu satışa çıkaracağız, ve sen-

"Caldwell."

Üzerine gelen durgunluk, bir hareketlilik patlaması kadar belirgindi; aynı pozisyonda kalsa bile her şey değişmişti.

"Neden?"

Derin bir nefes aldı. "Yapamam... Sonsuza kadar seninle kalamam."

"Tabii ki yapabilirsin."

"Hayır, yapamam." Yeniden onun mendiline odaklandı. "Sabah gidiyorum ve büyükannemi de yanımda götürüyorum."

Assail ayağa fırladı ve daracık odada volta atmaya başladı. "Ama benimle güvendesin."

"Yaşadığın hayatın bir parçası olamam. Ben sadece... yapamam." "Benim hayatım mı? Ne hayatı?"

"Sırada ne olduğunu biliyorum. Benloise gittiğine göre, ürününüzü bir yere ulaştırmanız gerekecek ve bu sorunu öyle bir şekilde çözeceksiniz ki, sadece Caldwell'in çok sayıdaki perakende müşterisine tedarik sağlamakla kalmayacak, aynı zamanda doğu sahilinin toptan satışını da yapacaksınız."

"Planlarımın ne olduğunu bilmiyorsun."

"Yine de seni tanıyorum. Yaptığın şey baskınlık ve bu kötü bir şey değil. Tabii her şeyden kaçmaya çalışan biri değilsen" -elini ileri geri hareket ettirdi
-"Bu."

"İşimin bir parçası olmana gerek yok."

"Bu işler böyle yürümez ve sen de bunu biliyorsun." Kadın ona baktı. "Avukat olsaydın doğru olabilirdi ama değilsin."

"Yine de beni terk etmenin daha iyi bir seçenek olduğunu mu düşünüyorsun?"

Komik, bir parçası onun bir çiftmiş gibi konuşmasına sevindi. Ama gerçeklik bu küçük güneş ışığını söndürdü.

"Başka bir kariyere başlayacağını mı düşünüyorsun?"

Ardından gelen sessizlik, bu soruya düşündüğü şekilde cevap verdi.

Sesi sinirliydi. "Bu ani dönüşü anlamakta güçlük çekiyorum."

"Evimden kaçırdım, isteğim dışında alıkonuldum ve neredeyse tecavüze uğruyordum." Adam ona tokat atmış gibi geri çekilince, kadın küfretti. "Sadece... artık yasal bir iş yapmamın ve öyle kalmamın zamanı geldi. Hemen çalışmak zorunda kalmayacağım kadar param var ve başka bir yerim var."

"Nerede?"

Gözlerini kaçırdı. "Burada olmaz."

"Bana nereye gittiğini bile söylemeyeceksin."

"Peşimden geleceğini düşünüyorum. Ve şu anda hayır diyemeyecek kadar güçsüzüm."

Havaya ani bir koku yayıldı ve dergilerde çıkan kolonya eklerini düşünerek etrafına bakındı. Ama hiçbir şey değişmemişti - evde sadece ikisi vardı, görünürde Glade PlugIn yoktu.

Adam ucuz halının üzerinden geçerek kadının üzerine yürüdü. "Gitmeni istemiyorum."

"Belki bu beni deli yapıyor ama memnunum." Mendili ağzına götürdü ve dudaklarının üzerinde ileri geri gezdirdi. "Böyle hissederken yalnız olmak istemiyorum."

"Seni işten ayrı tutabilirim. Operasyonlar, dağıtım, nakit pozisyonları hakkında hiçbir şey bilmek zorunda kalmayacaksın."

"Ancak kız arkadaşın olduğum sürece ya da her neyse, ben bir hedefim. Ve eğer büyükannem de seninle yaşıyorsa, o da bir hedeftir. Benloise'in ailesi var, burada Amerika'da değil, Güney Amerika'da. Er ya da geç cesedi ortaya çıkacak ya da yokluğu fark edilecek ve belki seni bulamayacaklar. Ama belki de bulurlar."

"Seni koruyamayacağımı mı sanıyorsun?" diye kibirle sordu.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim sanmıştım. Peki ya eviniz? Bildiğin gibi kontrol ettim ve sana bir kale olduğunu söyleyebilirim. Ama bir şeyler oluyor. İnsanlar içeri giriyor. İnsanlar yaralanıyor."

"Gitmeni istemiyorum."

Gözlerini tekrar onunkilere dikti ve adamın küçük yatak odasının ortasında, elleri kalçalarında, kaşları çatık, yüzünü saran şaşkınlık ifadesiyle duruşunu asla ama asla unutamayacağını biliyordu.

Sanki hayatın her alanında istediğini elde etmeye o kadar alışmıştı ki, neler olduğunu anlayamıyordu.

"Seni özleyeceğim," dedi çatlak bir sesle. "Her gün, her gece."

Ama akıllı olması gerekiyordu. Aralarındaki çekim en başından beri vardı ve onu kurtarmaya gelmesi, tüm bunlara başka bir boyut, dehşet ve acısının fırınında dövülmüş duygusal bir bağ eklemişti. Sorun neydi? Bunların hiçbiri sağlam bir ilişkinin temeli değildi.

Onunla bir uyuşturucu ithalatçısı için casusluk yaparken tanışmıştı. Adam onu izinsiz girdiği için avlamıştı. İkisi de gece boyunca birbirlerini takip etmişlerdi - ta ki kadın onu başka bir kadınla seks yaparken izleyene kadar. Sonra neredeyse trajedisi ve iyileşmesinde iki ucu keskin bir kılıç olan akıllara durgunluk veren bir seks geldi.

Sola boğazını temizledi. "Sadece dışarı çıkmam gerekiyor. Ve bu ne kadar acı verse de... yapacağım şey bu."

KIRK

Wrath, yanında George olduğu halde yemek odasına doğru yürürken, buranın duyuru için daha iyi olduğunu düşündü.

Otuz ayak uzunluğundaki masanın başındaki yerini alarak herkesin gelmesini bekledi. Kıcı babasının tahtındayken böyle bir toplantı yapmasına imkân yoktu. Böyle bir şey olmayacaktı. Ev halkından kimseyi dışlamak için de bir neden yoktu. Bu herkesi etkileyecekti. Ayrıca ön toplantı da olmayacaktı. Rehv ve Saxton'la özel b i r toplantı yapıp ayrıntıları öğrenmesine ve sonra da bunlar herkes için tekrarlanırken oturup beklemesine gerek yoktu. Ailesinin önünde saklayacak hiçbir şeyi yoktu ve hiçbir şey onu bunu duymak daha kolay.

Sargılarını çıkararak gözlerini ovuşturdu ve üst katta olmadığına sevinmesinin bir başka nedenini düşündü... Beth'e çok yakındı. Fritz onun yatakta olduğunu ve yemek yediğini söylemişti ama Shellan hakkında bildiğı bir şey vardı. İhtiyaçlarının zorluğundan sonra bile onu görmek ve dış dünyayla yeniden bağlantı kurmak için aşağı inme konusunda tamamen yetenekliydi.

Ya bu onunla ilgiliyse? Şu anda bunu duymaya ihtiyacı yoktu.

"Otursana," diye mırıldandı Wrath güneş gözlüklerini takarken.

geri döndü. "Sen de, Z."

Phury'nin ikiziyle birlikte odanın eşiğinde tereddüt ettiğini ve bunu takip eden garip ritmi hissedebiliyordu,

Gazap başını salladı. "Yüzüğü öpmek yok, tamam mı? Beni biraz rahat bırak."

"Yeterince makul," diye mırıldandı Phury. "Neye ihtiyacınız varsa."

Yani ihbar edilmişlerdi. Ya öyle ya da Wrath hissettiği kadar kötü görünüyordu.

Diğerleri teker teker ya da küçük gruplar halinde geldikçe, kokularından kimin hangi sırayla girdiğini anlayabiliyordu. Kimse bir şey söylemedi ve Phury'nin insanlara el işaretleri yaparak çenelerini kapamalarını ve geri çekilmelerini söylediğini hayal etti.

"Ben sağındayım," diye duyurdu Rehv. "Saxton benim yanımda."

Wrath onlara doğru başını salladı. Bir süre sonra Tohr, "Artık hepimiz buradayız," dedi.

Gazap parmaklarını masaya vurdu, beyni burnuna gelen hüznü ve endişeli kokularla ve sessizlikle boğulmuştu. "Konuş bizimle Rehv," diye talep etti.

Bir sandalyenin halının üzerine geri itilmesinin yumuşak sesi duyuldu ve ardından Symphath Kralı ve Glymera Konseyi'nden Leahdyre bir şeyle boğuşmaya başladı. Bir patlama sesi duyuldu... ardından kılıfsız bir telaş geldi.

Sonra parşömen, büyük bir parça... açılıyor. Masaya bir sürü şey sürülüyor.

Ailelerin kurdeleleri, diye düşündü Wrath.

"Bu saçmalığı okumayacağım," diye homurdandı Rehv. "Zamanımı harcamaya değmez. Sonuç olarak, hepsi buna mühürlerini bastı. Onların zihninde Gazap artık Kral değil."

Ev halkının boğazından bir öfke pınarı fışkırdı, birçok ses birbirine karıştı ve çatıyı kaldırdı, duygular aynıydı.

Ve aslında bunu en iyi özetleyen, Butch'un Shellan'ı, evin en kibar kadını olan Marissa oldu:

"Lanet olası orospu çocukları."

Wrath başka koşullar altında olsa gülerdi. Kahretsin, daha önce onun küfrettiğini hiç duymamıştı.

O mükemmel dudaklarından o boku geçirebileceğini bilmiyordum.

Birisi "Gerekçeler nedir?" diye sordu.

Gazap konuşmayı iki kelimeyle kesti: "Dostum." İğne ucu kadar bir sessizlik oldu.

Tohr, "Çiftleşme tamamen yasaldı," diye belirtti.

"Ama o tamamen vampir değil." Wrath şakaklarını ovuşturdu ve Beth'le son on sekiz saattir neler yaptıklarını düşündü. "Ve bu da demek oluyor ki, eğer bizim gençlerimiz varsa, onların da yok."

Tanrım, bu bir karmaşaydı. Tam bir karmaşa. Genç olmasaydı bir şansı olabilirdi - o zaman taht bir sonraki en yakın akrabasına geçebilirdi. Butch'a mesela. Ya da o kardeşin ve eşinin sahip olacağı herhangi bir yavruya.

Yine de şimdi... riskler farklıydı, değil mi? "Kimse safkan değil-"

"-Orta Çağ değil mi-"

"-hepsini dışarı çıkarmalıyız-" "Bu çok saçma-" "-neden zaman harcıyorlar-"

Gazap bir yumruğu kıvrıp masaya vurarak kaosu yatıştırdı. "Olan oldu." Tanrım, bu acıttı. "Asıl soru, şimdi ne olacağı. Cevabımız ne olacak ve kimin yöneteceğini düşünüyorlar?"

Rehv söz aldı. "İlk kısmın yasal yönlerini Saxton'a bırakacağım ama ikincisine ben cevap verebilirim. Enoch'un oğlu Ichan adında bir adam. Burada" -hışırdayarak- "senin kuzenin olduğu yazıyor?"

"Kim bilir." Wrath sandalyesinde kıpırdandı. "Onunla hiç tanışmadım. Asıl soru, Piçler Çetesi'nin nerede olduğu. Onlar da bu işin içinde olmalı."

"Bilmiyorum," dedi Rehv bildiriye yeniden yuvarlarken. "Xcor'un zevkine göre biraz sofistike görünüyor. Beynine kurşun sıkmak daha çok onun tarzı."

"Bu işin arkasında o var." Wrath başını salladı. "Tahminimce ortalığın yatışmasına izin verecek, şu Ichon denen orospu çocuğunu öldürecek ve kendini atatacak."

Tohr konuştu. "Eski Kanunları değiştiremez misiniz? Kral olarak istediğin her şeyi yapabilirsin, değil mi?"

Wrath, Saxton'a doğru başını salladığında avukat ayağa kalktı ve sandalyesi sessizce gıcırdadı. "Güvensizlik oylamasının yasal açıdan yaptığı şey, Kral'ın tüm emir verme ve yönetme yetkilerini elinden almaktır. Şimdi lafzı değiştirmeye yönelik herhangi bir girişim geçersiz ve hükümsüz olacaktır. Taht ve yüzüğe sahip olmanız anlamında hâlâ Kralsınız ama pratikte hiçbir gücünüz yok."

"Yani başka birini atayabilirler mi?" diye sordu Wrath. "Öylece mi?"

"Maalesef öyle. Kralın yokluğunda Konsey'in süper çoğunluk ile fiilen bir yönetici atayabileceğine dair gizli bir prosedür notu buldum ve yaptıkları da bu. Geçidin savaş zamanlarında, Birinci Ailenin tüm varisleriyle birlikte yok olması durumunda devreye girmesi amaçlanmıştı."

Ben de yaşadım, diye düşündü Wrath.

Saxton şöyle devam etti. "Bu hükmü tetiklediler ve ne yazık ki yasal açıdan bu hüküm geçerli - her ne kadar yasaların ilk hazırlayıcıları tarafından öngörülmemiş bir şekilde kullanılıyor olsa da."

Birisi "Bunun olacağını nasıl göremedik?" dedi.

"Bu benim hatam," dedi Saxton kabaca. "Bu nedenle, hepinizin huzurunda istifamı ve avukatlık mesleğinden çıkarılmamı teklif ediyorum. Bunu kaçırmış olmam affedilemez-"

"Siktir et," dedi Wrath bitkinlikle. "Seni kabul etmiyorum-"

"Bunu yapan benim öz babam. En az onun kadar kötü, bunu araştırmalıydım. Yapmalıydım-"

"Yeter," diye tersledi Wrath. "Eğer bu argümanı takip edersen, başından beri bilmem gerekirdi, çünkü bu boku hazırlayanlar benim soyum. İstifanız kabul edilmedi, bu yüzden

Bırakma konusunu kapa ve otur yerine. Sana ihtiyacım olacak."

Adamım, harika insan ilişkileri becerileri vardı.

Gazap biraz daha küfretti ve sonra mırıldandı, "Yani eğer doğru duyduysam, yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Saxton, "Yasal açıdan bakarsak, bu doğru olur," diye çekincesini dile getirdi.

Ardından gelen uzun duraksamada kendi kendine şaşırdı. Sadece babasının mirasına sahip çıkmaya karar vermesinden önceki yüzyıllar boyunca değil, işteki gerçek geceler boyunca da bu kadar mutsuz olduktan sonra, rahatlamış olacağını düşünebilirdiniz. Tüm o evrak işleri, aristokrasiden gelen talepler, modası geçmiş her şey... Bir de her şeyle birlikte gelen, eve sıkışmış, sadece Payne'le dövüşen, hançerli el körelmesi vardı.

Hummel heykelciği gibi hissettiği noktaya kadar.

Evet, bu saçmalıktan kurtulduğu için çok mutlu olmalıydı. Bunun yerine, umutsuzluktan başka bir şey hissetmedi.

Ailesini yeniden kaybetmek gibiydi.

Sonunda Gazap gizli odayı bizzat görmek zorunda kaldı. Kimsenin kendisi olduğunu anlamaması için mütevazı bir cübbeye bürünerek Ahgony, Tohture ve Abalone ile birlikte kaleye doğru ilerledi.

Taş koridorlarda hızla ilerlerken ev halkının, köpeklerin, saray mensuplarının ve askerlerin yanından geçtiler. Kral olarak hakkı olan eğilme ve selamlama ritüellerine maruz kalmadan mükemmel bir zaman geçirdiler, saray alanlarından uzaklaşıp hizmetkârların alanına doğru ilerledikçe kalenin yüzeyi daha da kabalaştı.

Buradaki kokular farklıydı. Taze çalılar ve çiçekler, asılı baharat demetleri ya da güzel kokulu kadınlar yoktu. Bu geniş mahalleler karanlık ve rutubetliydi ve ateşler katı bir düzen içinde değiştirilmiyordu, bu yüzden

her nefes alışta isli bir ton vardı. Ancak mutfağa geldiklerinde, kavrulan soğanın ve pişen ekmeğin muhteşem kokusu tüm bunları bastırdı.

Pişirme alanına düzgün bir şekilde girmediler. Bunun yerine dar taş basamaklardan yeraltına doğru indiler. En altta, Kardeşlerden biri tüneğinden yanan bir meşale aldı ve titreyen sarı aydınlatmayı beraberinde getirdi.

Gölgeler onları takip etti, fareler gibi toprak zemine dağıldılar ve ayaklarının altında dolaştılar.

Gazap buraya hiç inmemişti. Kral olarak sadece malikânenin gösterişli kısımlarında bulunurdu.

Abalone diğerlerinden farksız görünen bir duvarın önünde durduğunda, buranın kötülük yapmak için uygun bir yer olduğunu düşündü.

"Burada," diye fısıldadı erkek. "Ama nasıl girdiklerini bilmiyorum."

Ahgary ve Tohture arama yapmak için ışıktan yararlanarak etrafı yoklamaya başladılar.

"Ne olmuş buna?" Ahgary dedi ki. "Bir dudak var."

"Duvar" gerçekten de bir yalandı, taş ve harçtan oluşan yapının bir parçasıymış gibi görünmesi için renklendirilmiş çürük bir uydurmaydı. Ve içeride ...

"Hayır lordum," dedi Ahgary, daha Wrath öne çıktığının farkına bile varmadan. "Önce ben gideceğim."

Kardeş elindeki meşaleyi havaya kaldırarak karanlığı deldi ve alevler sıkışık bir çalışma alanını ortaya çıkardı: Bir tarafta, üzerinde ağır metal kapaklarla kapatılmış cam kavanozlar, bir havan ve havaneli, bir doğrama bloğu ve birçok bıçak bulunan, zarif olmayan ayaklar üzerinde kaba bir masa vardı. Çömelmış odanın ortasında ise bir ateş çukurunun üzerinde bir kazan duruyordu.

Gazap, dökme demir göbeğine doğru ilerledi. "Bana ışığı getir."

Ahgary aydınlatmayı o şeyin içine yönlendirdi.

Şu anda soğuk olan ama pişirildiği belli olan iğrenç bir güveç, bir kanalizasyon taşkınının artıkları gibi duruyordu.

Wrath parmağını daldırdı ve kahverengimsi çamurdan bir miktar çıkardı. Kokladığında, kıvamına ve renginin derinliğine rağmen çok az kokusu olduğunu fark etti.

"Tadına bakmayın lordum," diye araya girdi Tohture.

"Eğer ihtiyacınız varsa

izin verin."

Gazap elini pelerinine sildi ve cam kavanozların yanına gitti. İçlerinde bulunan çeşitli bükülmüş kökleri, yaprak parçalarını ya da siyah tozları tanımadı. Tarif de yoktu, hazırlayan kişi için notlar içeren bir parşömen kâğıdı da.

Bu yüzden malzemeleri ezbere biliyorlardı.

Burayı bir süredir kullanıyorlardı, diye düşündü, parmaklarını çukurlaşmış masanın üzerinde gezdirdi ve sonra kazanın üzerindeki kaba havalandırma deliğini incelemek için yanına gitti.

Toplananlara döndü ve Abalone'a hitap etti. "Soyunu onurlandırdın. Bu gece değerini kanıtladın. İlerleyin ve bilin ki bundan sonra olacaklar sizin başınıza gelmeyecek."

Abalone eğildi. "Lordum, tekrar söylüyorum, ben buna layık değilim."

"Buna ben karar veririm ve ben açıklamamı yaptım.

Şimdi git. Ve tüm bu olanlara sessiz kal."

"Sana söz veriyorum. Size sunabileceğim tek şey bu ve sadece sizin."

Abalone siyah elmasa uzandı ve taşa bir öpücük kondurdu. Sonra gitti, koridor boyunca geri dönerken ayaklarını sürüyerek geri çekildi.

Gazap, keskin kulakları bile hiçbir şey duymayana kadar bekledi. Sonra kısık bir sesle, "O genç erkekle ilgilenilmesini istiyorum. Ona hazineden, nesillerini ileriye taşıyacak kadar servet sağlayın."

"Nasıl isterseniz

lordum." "Şimdi, şu

kapıyı kapat."

Sessiz. Sorunsuz. Tek bir gıcırta olmadan kapatıldılar.

Wrath uzun bir süre klostrofobik alanda dolaştı, ateşin tutuştuğunu ve bitki materyallerini, kökleri, tozları... doğanın cömertliğini zehre dönüştürürken sıcaklık yaydığını hayal etti.

"Neden o?" diye sordu. "Babamı öldürdüler ve tahtı istiyorlarsa, neden ben olmayayım?"

Ahgary başını salladı. "Bunu ben de kendime sordum. Belki de bir varis istemediler. Senin yerine kim geçecek? Eğer bir çocuğunuz olmasaydı tahta kim geçecekti?"

"Kuzenler var. Uzak olanlar."

Kraliyet aileleri sınırlı sayıda çocuk sahibi olma eğilimindeydi. Kraliçe bir doğumdan sağ çıkarsa, özellikle de ilk doğan erkekse, onu gereksiz yere riske atmak istemezlerdi.

"Düşünün lordum," diye sordu Ahgary. "Taht için sırada kim var? Belki de yakında doğacak olan biri? Doğum için zaman kolluyor olabilirler, sonrasında da sizi hedef alacaklardır."

Wrath pelerininin kollarını yukarı çekerek ön kollarına baktı. Dönüşümünün ardından aile çizgileriyle mürekkeplenmişti ve derisinde kalıcı olanın izini sürüyor, kimin yaşadığını, kimin öldüğünü, kimin genç olduğunu ve kimin hamile olduğunu takip ediyordu-

Gözlerini kapattı, denklemin çözümü kendini gösteriyordu. "Evet. Evet, gerçekten."

"Lordum?"

Gazap pelerininin kollarının tekrar yerine düşmesine izin verdi. "Kimi düşündüklerini biliyorum. Kuzenlerimden biri ve eşi şu anda genç bir kızla birlikte. Geçen akşam bir oğulları olması için Kâtip Bakire'ye dua ettiklerini söylüyorlardı."

"Kimden bahsediyorsun?"

"Enoch."

"Gerçekten de öyle," dedi Tohture suratsızca. "Bunu bilmeliydim."

Evet, diye düşündü Wrath. Baş danışmanı. Aile servetini geleceğe taşıyacak bir oğul için taht arayışında.

-Oysa erkek yüzyıllar boyunca tacı kendi başına koymuştur.

Sessizlik içinde kendi kabul odasını, her metrekaresini parşömenlerin kapladığı masasını, tüy kalemlerini ve mürekkep hokkalarını, ilgilenmesi gereken konuların listesini düşündü. Tüm bunları, konuşmaları, yargıları, düşünerek bir karara varmanın sakinleştirici sürecini seviyordu.

Sonra eldivenli elleriyle babasının ölü bedenini ve Shellan'ın mavi tırnaklarını gördü.

"Bu iş halledilecek," diye ilan etti.

Tohture başıyla onayladı. "Kardeşlik onu bulacak ve gönderecek-"

"Hayır."

Her iki Kardeş de ona baktı.

"Kanımın peşine düştüler. Ben de karşılık olarak onlarınkini dökeceğim.

-Kişisel olarak."

İki eğitimli ve yetiştirilmiş dövüşçünün yüzleri donuklaşmıştı ve o ne düşündüklerini biliyordu. Ama bunun bir önemi yoktu. Soyuna ve sevgilisine intikam borçluydu.

Yolun karşısında, masanın altında çömelmiş, kaba bir bank vardı ve onu çekti. Oturup kazana doğru başını salladı.

"Ahgony, git ve eşimin yaşam gücünü yücelt. Onun hayatta kaldığını her yere duyur. Tohture, burada benimle kal ve katillerin dönüşünü bekle. Haberi duyar duymaz, ikinci bir girişimde bulunmak için tekrar buraya gelecekler ve ben de onları karşılayacağım."

"Lordum, belki size hizmetimi farklı bir şekilde sunabilirim." Ahgony kardeşine baktı. "Sana eşinin yanına kadar eşlik edelim ve buraya kim gelirse gelsin onunla ilgilenmemize izin ver."

Wrath kollarını göğsünde kavuşturdu ve sırtını duvara yasladı. "Meşaleyi yanına al."

KIRK BİR

Beth'in gidip aynada kendine bakması gerekiyordu.

Yepyeni bir yorgunluk bölgesinde olmasına rağmen, yataktan kalkması, kalın halıda sert adımlarla yürümesi ve banyodaki lavaboların üzerinde parlayan ışığa odaklanması gerekiyordu. İlerledikçe, vücudu ağırlı, gergin kaslar ve sıvılaşmış, gevşemiş iç organların bir çelişkisiydi ve görünüşe göre beyni ikincisini seçmişti: Kafasında bir düşünce tutamıyordu, önceki günün ve gecenin parçaları geçirerek ön plana çıkıyor, ancak somut bir biliş sunacak çekiş gücüne sahip değildi.

Yansımasını gördüğünde şaşırdı: Sanki kendi hayaletine bakıyor gibiydi ve bunun nedeni solgun olması değildi. Aslında, cildi ıslık ıslık ve yorgun olmasına rağmen gözleri parlıyordu, sanki Sephora'ya gitmiş ve makyajını profesyonelce yaptırmıştı. Saçları bile bir Pantene reklamına aitti.

Hayır, hayalet kısmı tamamen giydiği Lanz geceliğiyle ilgiliydi: pazen ve bir sirk çadırı kadar büyük, beyaz ve soluk mavi desen etrafını saran bir bulut gibiydi, her yerde dalgalanıyordu.

Bu ona Beetlejuice filmini düşündürdü. Geena Davis ve daha düşük BMI'li, daha az sinirli bir Alec Baldwin öbür dünyada sıkışıp kalmış, evlerinin etrafında şalvarlarla dolaşıyor, Casper kadar korkutucuydu.

Yere bakarak eğildi ve hiç kullanılmamış olan ilaç kitini aldı. Açıp baktı ve yerine koydu.

Bulduğu yerde, iki lavabonun arasındaki tezgahda.

Tanrım, sonrasında mı yoksa hâlâ kan dolaşımında olan hormonlardan mı bilinmez, tüm bu deneyim bir rüya gibiydi; iç burkan, canlı bir deneyim olduğu kadar puslu bir hatıraydı da.

Ama ihtiyaç duymasından önce gelen şey kristal gibi netleşmeye başlamıştı. Teşhis konulana kadar semptomları birbirine bağlanmayan biri gibi, önceki dört ayı düşündü ... ve ruh hali değişimlerini, çocuk özlemini, aşermeleri, kilo alımını bir araya getirdi.

PMS, vampir tarzı.

Tüm bu doğurganlık olayı bir süredir yolunda gidiyordu. Sadece tüm işaretleri bir araya getirememişti ...

Aynaya yeniden odaklanarak, yakın çekim için içeri girdi. Hayır, yüz hatlarının hepsi aynıydı. Sadece farklı olmaları gerektiğini hissediyordu.

Dönüşümünde olduğu gibi.

Gazap tüm bunları atlatmasında ona yardımcı olmuştu. Ve komikti, ihtiyaç duyduğunda olduğu gibi, değişim gelmeden önce de bir süre belirsiz tuhaflıklar yaşamıştı: huzursuzluk, iştah sorunları, güneşte baş ağrıları.

Hamile olduğunu öğrenmenin vampir olduğunu öğrenmek kadar büyük bir etki yaratıp yaratmayacağını merak ediyordu.

Elini karnının alt kısmına koyarak düşündü... aslında muhtemelen öyle olacaktı.

Nedense, geçiş döneminden sonra uyandığı günlere geri döndü. Yaptığı ilk şey aynaya bakmak için banyoya gitmekti. En azından o zaman tüm bunları gösterecek dişleri vardı. Şimdi, olabilecek her türlü değişiklik içerideydi.

En azından karnı hâlâ şişti. Gerçi bu daha çok Breyers diyeti sayesinde aldığı kilolardan kaynaklanıyordu.

Ya da hamile olabilir. Şu anki gibi.

AT&T'nin Infinity x Infinity reklamındaki adamı hayal ederken, Wrath ona hizmet etmiş olsa da, sihirli bir şekilde yolun bir köşesinden döndüğünü ve aniden bir aile kurmaktan mutluluk duyacağını düşünmenin delilik olacağını biliyordu.

Yine, hamile olduğunu varsayıyorum.

Kendi gözlerinin yansımasıyla karşılaştığında, neyi harekete geçirdiğini merak etti. Hayatta geri alabileceğin şeyler vardı.

Bu onlardan biri değildi-

Midesi, kalbi kışına doğru iniyormuş gibi bir ses çıkardı. O şeye bakarak, "Tamam millet, hadi hepimiz iyi geçinelim," diye mırıldandı.

Bağırsakları içine attığı yemeğin üzerinde öğütülürken, arkasını döndü ve yatağa doğru yürüdü.

Sonunda gittiği yer orası değildi.

Bunun yerine dolaba gitti, mavi bir bornoz giydi ve çoraplı ayaklarını Marissa'nın evdeki tüm kadınlara şaka olsun diye aldığı bir çift pembe UGG'nin içine soktu.

Birinci Aile'nin odaları o kadar görkemliydi ki Beth buraların nasıl düzenlendiğine bakmak ya da düşünmek için fazla zaman harcamadı ve her zamanki gibi oradan ayrılırken rahatlamıştı. Evet, elbette, burası çok güzeldi - eğer bir sultan olsaydınız. Tanrı aşkına, Ali Baba'nın mağarasında uyumaya çalışmak gibiydi, duvarlarda ve tavanda mücevherler parılıyordu ve sahte olanlar da değildi.

Ve hayır, altın tuvalete hiç alışamamıştı. Her şey saçmaydı-

Lanet olsun, diye düşündü kasayı arkasından kilitlerken. Böyle bir ortamda insan nasıl çocuk yetiştirir?

Yani yarı normal bir çocuk.

Merdivenlerden ikinci kata inerken, çocuk meselesinin hesaba katmadığı başka bir yönü olduğunu fark etti: Çocuk sahibi olmaya o kadar odaklanmıştı ki, bu tür bir hayatta çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemişti.

Prens ya da prenses olurlar. İlki tahtın varisi.

Bu arada, bir çocuğa babasının tacı isteyen biri tarafından boğazından vurulduğunu nasıl söylersiniz?

Tanrım, neden bunların hiçbirini düşünmemişti? Wrath'ın bütün amacı da buydu, değil mi?

Merdivenlerden çıkarak Wrath'ın ofisine gitti, fuayeden yükselen konuşmaların sadece uzaktan farkındaydı.

Onun masanın arkasında olmamasına biraz şaşırmıştı. Fritz yemek konusunu açtığında cehennem zebanisinin işe daldığını düşünmüştü.

Odaya girdiğinde, tahttan yapılmış devasa ahşap tekneye baktı ve sonra gözlerini kısarak oğlunu hayal etmeye çalıştı -Ya da arkasında oturan bir kızı. Çünkü eski kanunların canı cehenneme: Eğer küçük bir kızları olursa, Beth, kocasının kuralları değiştirdiğinden emin olacaktı.

İngiliz monarşisi bunu yapabiliyorsa, vampirler de yapabilirdi. Tanrım... gerçekten böyle mi düşünüyordu?

Şakaklarını ovuşturarak, tüm bunların Wrath'ın çarpmakta olduğu buzdağının görünen kısmı olduğunu fark etti ve bu arada kafasında Fisher Pricing yapıyor, bez bebek bezlerine karşı Pampers, ne tür bir video monitörü alacağı ve Pottery Barn'daki yeni beşik modellerini beğenip beğenmediği üzerine bir iç tartışmanın tadını çıkarıyordu.

Bebek ve çocuk eşyaları. Bella ve Z'yi güreşirken, satın alırken ve kullanırken izlediği türden şeyler.

Radarına takılanların hiçbirisi çocukları yetişkinliğe hazırlamakla ilgili değildi. Wrath'ın odaklandığı şey de buydu.

Birdenbire, o büyük oyma sandalyenin doğasında var olan baskılar hiç bu kadar gerçek görünmemişti: Her ne kadar bunlara ilk elden tanıklık etmiş olsa da, tüm bunların gerçek yükü o ana kadar tam olarak ortaya çıkmamıştı... her gece eşinin oturduğu yerde kendi çocuğunun oturduğunu hayal ederken.

Odadan hızla çıktı.

Spor salonunda ya da belki bilardo odasında olabileceği iki yer daha vardı.

Oh, bekle, artık kimse orada değildi. En azından yeni mobilya alana kadar.

Dostum, bu ne karmaşaydı.

Geceliğini ve bornozunu yukarı çekerek merdivenleri hızla tırmandı - ta ki iç organlarının sallanması midesini bulandıran ve yavaşlamak zorunda kalana kadar.

Elma ağacının mozaik tasvirinin üzerinden geçerken, yemek odasında kim varsa ona sorabileceğini düşündü.

Kemerlerin altına geldiği anda dondu kaldı.

Yemek vakti olmamasına rağmen tüm ev halkı masadaydı ve korkunç bir şey olmuştu: Ailesi kendilerinin Madame Tussauds versiyonlarından oluşan bir koleksiyon gibiydi; sandalyelerde hareketsiz bir şekilde dizilmişlerdi, yüzleri doğru özelliklere sahipti ama ifadeleri yanıltıcı.

Ve herkesin gözü onun üzerindeydi.

Wrath başını kaldırıp ona doğru eğdiğinde, babasının bodrumundan çıkıp içeri girdiğinde Kardeşler'i masada bulduğu zamanki geçişini tekrar yaşamış gibiydi. Elbette aradaki fark, o zamanlar odada bir sürpriz olmasıydı.

Şimdi ise tamamen farklı bir şeydi. "Kim öldü?" diye sordu.

Eski Ülke'de, Xcor ve Piç Çetesi topraktan yükselmiş gibi görünen bir kalede kalmıştı, sanki yapının taşları toprak tarafından reddedilmiş, bir tümör gibi dışarı atılmıştı. Dağınık, başka türlü yaşanmaz bir tepenin üzerinde yer alan yapı, ortaçağdan kalma bir insan kasabasının küçük bir mezrasına tepeden bakıyordu. İçerisi de daha az sevimsiz değildi: Ölü insanların hayaletleri birçok odada ve özellikle büyük salonda dolaşüyor, ağır masalardan bir şeyler düşürüyor, dökme demirleri sallıyordu.

demir avizeler, şöminelerden devrilen yanan odun yığınları.

Gerçekten de oraya çok iyi uyum sağlamışlardı.

Ancak Yeni Dünya'da ... çıkmaz sokakta, alt bağırsak renginde bir ana süiti olan bir Colonial'da yaşıyorlardı.

"Başardık! Gerçekten, taht bizim!"

"Sonsuza dek biz yöneteceğiz!"

"Huzzah!"

Savaşçıları birbirlerini tebrik edip içkiye doğru ilerlerken, o oturma odasındaki kanepeye oturdu ve şatonun büyük salonunu özledi. Harekete geçirdikleri ve başardıkları tarihe tanıklık etmek için daha uygun bir alan gibi görünüyordu.

Sekiz metrelik tavanlar ve kadife koltuklar bu büyüklükteki bir etkinlik için uygun değildi.

Ayrıca, kaleleri... eskiden ırkın Birinci Ailesi'nin oturduğu yerdi. Gazap'ın tahttan indirilişinin doğup büyüdüğü yerde ilan edilmesi çok daha büyük bir yankı uyandıracaktı.

Belki de bu zayıf, banliyö mekânı onu dövüşçülerinin paylaştığı neşeden mahrum bırakıyordu.

Ama hayır, başka bir şey vardı: Gazap'la olan bu savaş bitmemiştir.

Burada, bu şekilde bitmesine imkan yoktu. Çok kolaydı.

Bu ana kadarki yolculuğunu düşünen Xcor sadece başını sallayabildi. Yeni Dünya'ya gelmeden, gece vakti okyanusu uçarak geçmeden önce her şey onun kontrolündeymiş gibi görünüyordu. Bloodletter'ın ölümünün ardından askerlerin dizginlerini eline almış ve Kardeşlik Caldwell'e geldikten sonra Lessening Topluluğu ile yüzyıllar süren çatışmaların tadını çıkarmıştı.

Ancak sonunda, sahadaki tüm başarılarından sonra, insanlardan başka kovalayacak kimse kalmamıştı ve kuyruksuz farelerde fazla spor bulmak zordu.

İner inmez tahtı istemişti çünkü... taht oradaydı.

Ve belki de tacı almazsa, kendisinin ve Piçler Çetesi'nin avlanacağını biliyordu: Er ya da geç Kardeşlik onların varlığını keşfedecek ve üzerlerinde üstünlük kurmak isteyecekti.

Ya da onları ortadan kaldırsın.

Ancak onun çabaları sayesinde işler tersine dönmüştü; onlar ve Kralları üzerinde güç kazanmıştı. İşte tuhaf olan da buydu. Artık bir şekilde kontrolden çıkmış olduğu hissi mantıksızdı-

Balthazar kahkahalar atarken ve Zypher daha fazla cin -ya da votka mıydı- koyarken, Xcor'un öfkesi alevlendi.

"Henüz yanıt vermedi," diye araya girdi Xcor.

Gruptakiler kaşlarını çatarak ona baktı.

"Kim değil ki?" Throe bardağını indirirken sordu. Diğerlerinin elinde kırmızı plastik bardaklar vardı ya da şişeden içiyorlardı.

"Gazap."

Throe başını salladı. "Yasal olarak güçsüz olduğu için bir tane bile alamaz. Yapabileceği hiçbir şey yok."

"Saf olmayın. Top atışımıza bir cevap gelecektir. Bu iş şimdilik bitmedi."

Ayağa kalktı, vücudunda bir huzursuzluk vardı ve içinde tutmaya çalıştığı seğirme hareketleriyle onu canlandırıyorlardı.

"Throe, "Saygısızlık etmek istemem ama ne yapabileceğini anlamıyorum," diye sözünü kesti.

Xcor neşeli bir tavırla arkasını dönerek, "Sözlerime kulak verin, bu iş daha bitmedi. Asıl soru, onun cevabına dayanarak, hala devam edebilir miyiz?"

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Throe.

"Dışarı. Ve takip edilmeyeceğim, teşekkürler."

"Teşekkür ederim" demek daha ziyade "siktir git" demekti, diye düşündü çürük ön kapıdan geçip çimenlerin üzerinde yeniden belirirken.

Sitenin bu bölümünde başka ev yoktu, diğer tek yapı belediyenin kanalizasyon sistemi için bir pompa binasıydı.

Başını arkaya eğdi ve gökyüzüne baktı. Ayın ışığı yoktu, daha fazla kar vaat eden bir bulut örtüsü aydınlığı engelliyordu.

Evet, zafere ulaştığı bu anda büyük bir sevinç ya da başarı hissi duymadı. Bu duygunun sözlüğünde olmamasına rağmen ... şey, mutlu olmak bunun için bir kelime olabilirdi. Bunun yerine, bu kıyılara vardığında olduğu kadar boştu ve endişe noktasına varacak kadar huzursuzdu-

Oh, lanet olsun. Endişesinin nedenini biliyordu. Elbette onun Seçilmiş'i idi.

Adamları zafer yanılsamasının tadını çıkarırken, gitmek istediği tek bir yer vardı - şüphesiz hayatını riske atacak olsa da.

Ve kuzeye doğru gitti.

Gecenin soğuk havasında yol alan molekülleri, Caldwell'in topraklarının en uç noktasındaki dağlardan birinin eteklerine doğru dalga dalga ilerledi.

Çamların ve meşelerin arasında dururken, savaş botları kabuk bağlamış karda dikilmiş, dağın tepesini göremese de yukarı baktı.

Aslında, bir metre ötesinden daha fazlasını göremiyordu.

Önündeki manzaranın büyük ölçüde lekelenmesi havaya ya da araziye bağlı değildi. Bu bir sihirdi. Anlayamadığı ama varlığını da sorgulayamadığı bir tür el çabukluğu.

Seçilmişini buraya kadar takip etmişti.

Kliniğe gittiği ve Kardeşler'in onu beslediği için misilleme olarak ona zarar vermesinden korktuğu zamanlarda, onun tedaviden çıkmasını beklemiş ve onu buraya kadar takip etmişti. Gerçekten de, damarını ona vermesi için manipüle edilmişti. Onun hayatını kurtarmıştı.

gerçek bir seçim değil, Throe tarafından yaratılmış bir kibirdir.

-Ve o savaşçıyı Kardeşliğe gönderdiği için ilk kez pişmanlık duymuyordu. Eğer erkeği bu şekilde cezalandırmaya çalışmasaydı, hiçbiri onunla karşılaşmayacaktı.

Ve onun pirokanti onun için bilinmez olarak kalacaktı.

Gerçek şu ki, o kadının varlığından, kokusundan ve kanının tadından, arabadaki o sarsıcı, çalıntı anlardan haberdar olmamak onun için büyük bir nimet olurdu.

Bunun yerine, sanki kendi bacağına bir testere götürmüş ve onu kesmiş gibiydi.

Farkında olmadan onun yolunu kesmeye gönüllü olmuştu.

Sisin kenarına bakarak kendini destekledi ve bariyeri geçti. Derisi anlık bir uyarı kaydetti, içgüdüleri güç alanı tarafından harekete geçirildi ve köksüz bir dehşet duygusuyla dalga geçti. İlerlemeye devam ederken, botları toprak örtüsünü çatırdattı, sadece hafif bir yükselti ona aslında dağa tırmanmaya başladığını haber verdi.

Bu zafer anında, olmak istediği tek yer sahip olamadığı dışının yanındaydı.

KIRK İKİ

Genel olarak konuşursak, eğer kocanız siz ikiniz kapalı kapılar ardında yalnız kalana kadar tek kelime etmeyi reddettiyse?

İşler iyi gitmiyordu.

Beth çalışma odasının çift kapısının arkalarından kapandığını duyunca, yanan ateşe doğru gitti ve avuçlarını ateşe doğru uzattı. Birden çok üşüdüğünü hissetti... özellikle de Wrath masanın arkasına geçip babasının tahtına oturmadığı için.

Cehennem zebanisi iki Fransız mavisi kanepeden birine yerleşti ve efemine küçük şey, ağırlığı yere indiğinde hiç de efemine olmayan bir itirazda bulundu.

George sahibinin ayaklarının dibine yerleşti, köpek sanki o da diğer ayakkabının düşmesini bekliyormuş gibi yukarı bakıyordu.

Wrath hiçbir şey görememesine rağmen dümdüz önüne baktı, alnı sargılarının köprüsünün arkasında gergindi, aurası saçları kadar siyahtı.

Dönerek kışını ısı kaynağına yasladı ve kollarını kavuşturdu. "Beni korkutuyorsun."

Sessizlik.

"Neden değil sen oturmak arkasında ve masa," o kabaca söyledi.

"O artık benim değil."

Beth bütün kanın kafasından çıktığını hissetti. "Nesin sen... Özür dilerim, ne?"

Wrath güneş gözlüklerini çıkardı ve gözlerini ovuştururken bir dirseğini dizine dayadı. "Konsey beni görevden aldı."

"Bu da ne... Siktir. Nasıl? Ne yapmışlar?"

"Önemli değil. Ama beni yakaladılar." Kısa bir kahkaha attı. "Dinle, en azından şimdi oradaki tüm o evrak işleri? Benim sorunum değil. Kendi kendilerini yönetebilirler - aptalca saçmalıklar hakkında kavga edip tartışarak eğlenebilirler-"

"Gerekçeleri neydi?"

"Gerçekten berbat olan ne biliyor musun? Bu işi yapmaktan nefret ediyordum, ama şimdi o da gitti..." Tekrar yüzünü ovuşturdu. "Her neyse."

"Anlamıyorum. Sen kan bağıyla Kral'sın ve ırk monarşi tarafından yönetiliyor. Bunu nasıl yaptılar?"

"Önemli değil."

Beth bakışlarını kısmıştı. "Bana söylemediğin şey ne?"

Ayağa fırladı ve mobilya düzenini uzun zaman önce ezberlemiş olduğu için etrafta dolaşmaya başladı. "Bu bize birlikte daha fazla zaman kazandıracak. Kötü bir şey değil, özellikle de hamileysen. Ve eğer şimdi bir yavrun varsa, kafama taktığım şeylerin bir kısmı sorun olmaktan çıkar-"

"Öğreneceğim, biliyorsun. Eğer bana söylemezsen, söyleyecek birini bulurum."

Gazap masanın yanına gitti ve ellerini oymalı kenarlarda gezdirdi. Sonra tahtın üst kısmını parmakladı, ahşabın içini dışını okşadı.

"Gazap. Konuş. Şimdi."

Onun bu şekilde ortaya koymasına rağmen, konuşması için uzun bir süre geçti. Ve sonunda konuştuğunda, cevabı hiç beklemediği bir şeydi... ve her şey kadar yıkıcıydı.

"Bunu... sana dayandırdılar."

Tamam, biraz oturma zamanı.

Onun oturduğu kanepeye gitti ve yumuşak minderlerin üzerine düştü. "Neden? Nasıl? Ben ne yaptım?"

Tanrım, onun yaptığı bir şey yüzünden tahtına mal olması fikri-

"Bu yaptığın bir şey değil. Bu... kim olduğun." "Bu çok saçma! Beni tanımıyorlar bile." "Sen yarı insansın."

Bu onu susturdu.

Gazap yanına geldi ve önünde diz çöktü. Kadının ellerini tutarak, çok daha büyük olan avuçlarının arasına aldı. "Beni dinle ve bu konuda açık olmalısın - seni seviyorum, her şeyini, her bir parçanı. Sen her yönden mükemmelsin-"

"Annemin insan olduğu gerçeği dışında."

"Bu onların sorunu," diye tersledi. "Onların lanet olası önyargıları umurumda bile değil. Bu beni hiç etkilemiyor-"

"Hiç de doğru değil, öyle değil mi? Benim yüzümden artık o tahtta oturmuyorsun, değil mi?"

"Biliyor musunuz? Benim için buna değmez. Önemli olan sensin. Önemli olan sensin. Geri kalan her şey, herkes siktirip gidebilir."

Tahta doğru bir bakış attı. "Yani babanın koltuğunun artık sana ait olmamasını umursamadığını mı söylüyorsun?"

"İşten nefret ettim."

"Demek istediğim bu değil."

"Geçmiş geçmişte kaldı ve ailem yüzyıllar önce öldü."

Başını iki yana salladı. "Bunun gerçekten bir önemi var mı? Tüm bunlara neden katlandığını biliyorum, onlar için. Bana yalan söyleme.

-Daha da önemlisi, kendine yalan söyleme." Sertçe arkasına yaslandı.

"Yalan söylemiyorum."

"Evet, sanırım öylesin. Son iki yıldır seni izledim. Seni neyin motive ettiğini biliyorum ve üçüncü bir taraf artık tacı giyemeyeceğini söyledi diye tüm bu bağlılığın ortadan kalkacağını düşünmek hata olur."

"Birincisi, bu 'üçüncü bir taraf' değil. Konsey. İkincisi, bu bir oldubitti. Olan oldu." "Yapabileceğiniz bir şey olmalı. Etrafında bir yol bu-"

"Bırak artık, Beth." Ayağa kalktı, başını tahtın belli belirsiz yönüne çevirdi. "Devam edelim-"

"Yapamayız."

"Siktir et."

"İstifa etmeniz ya da çekilmeniz ya da adına her ne deniyorsa o ayrı bir şey. Bu özgür seçimdir. Ama başkalarından emir almakta iyi değilsin." "Bunu daha önce de konuşmuştuk."

"Beth, bu işin peşini bırakmalısın."

"Geleceği düşün, bundan bir yıl sonrasını, iki yıl sonrasını... bunun için bana kızmayacağını mı söylüyorsun?"

"Tabii ki hayır! Kim olduğunu değiştiremezsin. Bu senin hatan değil."

"Şu anda böyle söylüyorsunuz ve ben de size inanıyorum ama bundan on yıl sonra oğlunuzun ya da kızınızın yüzüne baktığınızda, onları kandırdığım için bana biraz olsun kızmayacağınızı mı sanıyorsunuz-"

"Vurulmak mı? Herkes tarafından eleştirilmek mi? Olmak istemediğiniz bir kaideye mi yerleştirildiniz? Tabii ki hayır! Tüm bunlar lanet olası bir çocuk istememe nedenimin bir parçası!"

Beth tekrar başını salladı. "Bundan pek emin değilim."

"Tanrım," diye mırıldandı ellerini kalçalarına kilitleyerek.

"Bana bir iyilik yap ve benim yerime kendi kararımı verme, tamam mı?"

"Bu olasılığı göz ardı edemeyiz-"

"Özür dilerim, bir şey mi kaçırdım? Falcının biri sana kristal küre falan mı verdi? Çünkü alınma ama sen geleceği benden daha iyi göremezsin."

"Aynen öyle."

Wrath ellerini havaya kaldırdı ve tepinmeye başladı. "Anlamıyorsun, hiç anlamıyorsun. Bu iş bitti, fermuar çekildi. Güvensizlik oylaması geçti - bir yönetici olarak hadım edildim, hiçbir gücüm ya da yetkim yok. Yani yasal açıdan yapabileceğim bir şey olsa bile mi? Artık bir şeyleri değiştirebilecek kişi ben değilim."

"Peki kim?"

"Uzaktan bir kuzenim. Gerçekten şeftali gibi bir adam."

Cehennem'in ses tonu, şeftali gibi bir adamın tam bir dangalak olduğunu gösteriyordu.

Beth kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bildiriği ya da belgeyi görmek istiyorum - bir tane olmalı, değil mi? Size sesli mesaj bırakacaklarını sanmıyorum."

"Aman Tanrım, Beth, bunu yalnız bırakacak mısın-"

"Saxton'da mı? Yoksa Rehv'e mi gönderdiler-"

"Normal olacak mısın lan!" diye bağırdı ona. "Az önce ihtiyacını giderdin! Çoğu kadın bir hafta yatakta kalıyor, sen neden öyle olamıyorsun? Genç bir kadın istiyorsan git yat, yapman gereken bu. Lanet olası Layla'yla geçirdiğin onca zamana rağmen sana söylememesine şaşırdım..."

O devam ettikçe, bunun sadece kelime dağarcığından çıkan bir buhar olduğunu biliyordu. Ama bunu sonsuza dek sürdürmesi için zamanları yoktu.

Oturduğu yerden kalkarak ona doğru yürüdü ve-
Tokat.

Beth elini avucuna götürdüğünde, keskin çatlama sesi odada kayboldu ve sevgili arkadaşı sustu.

Sakince ona bakarak, "Şimdi dikkatini çektiğime ve bir deli gibi atıp tutmadığına göre, bize gönderdikleri şeyi nerede bulabileceğimi söylersen sevinirim," dedi.

Wrath sanki tamamen bitkin düşmüş gibi başını geriye yasladı. "Bunu neden yapıyorsun?"

Birden aklına, ihtiyacı ortaya çıktığında ve onu uyuşturucuya ulaşmaya çalışırken bulunduğu ona söyledikleri geldi.

Çatlayan bir sesle, "Çünkü seni seviyorum. Ya bunu kabul etmek istemiyorsun ya da o kadar ileriye göremiyorsun ama bu senin için gerçekten çok önemli. Sana söylüyorum Wrath, bu insanların asla üstesinden gelemeyeceği türden bir şey. Ve dediğim gibi, bırakmak mı istiyorsun?"

Tamam. Bu senin seçimin. Ama birinin bunu senden almasına izin verirsem namerdim."

Çenesini tekrar düzleştirdi. "Anlamıyorsun, Leelan. Her şey bitti."

"Eğer benimle bir ilgisi varsa, hayır."

Uzun bir an oldu... ve sonra uzanıp onu kendine doğru çekti, öyle sıkı tutuyordu ki kemiklerinin büküldüğünü hissedebiliyordu.

"Bunun için yeterince güçlü değilim," diye fısıldadı kulağına - sanki ağzından çıkanı kimsenin duymasını istemiyormuş gibi. Asla.

Ellerini onun güçlü sırtında gezdirerek, aynı sertlikle ona sarıldı. "Ama ben öyleyim."

Sonsuza kadardı.

Gazap, toprak ve baharat kokan gizli odada sonsuza dek bekledi. Karanlıkta, düşünceleri çığlıklar gibi gürültülü, şimşek gibi canlı, taştaki bir yazı gibi silinmezdi.

Ve tam da bunun asla gerçekleşmeyeceğini, kendisinin ve sessiz, huysuz arkadaşının hem gerçek hem de mecazi anlamda hep karanlıkta kalacağını düşündüğü anda bir ses duyuldu ve kamufle edilmiş panel geri kaymaya başladı.

"Ne olursa olsun," diye fısıldadı Kardeş'e, "müdahale etmeyeceksin. Sana böyle emrediyorum ve beni iyi dinle."

Tohrture'un yanıtı bir nefesten daha yüksek değildi: "Nasıl isterseniz."

Bir meşalenin titrek ışığı sadece yüzeysel bir aydınlanma sağlıyordu ama Wrath'ın erkeği teşhis etmesi için yeterliydi: sarayın çevresinde yer alan bir din adamı ... ama babası ırk için bir şifacıydı.

Otların ve iksirlerin koruyucusu.

Erkek, nefesinin altında mırıldanıyordu. "...bir gece içinde daha fazlasını yap. İmkansız olanı yapamazsın..."

Erkek alışma masasına doğru ilerlerken, Wrath'ın bedeni zihninin yardımı olmadan harekete geçti. Gölgelelerin arasından özensiz bir şekilde fırlayarak ince üst kolu kavradı ve gücünü hiçbir ustalık göstermeden harcadı. Buna karşılık olarak tiz bir şaşkınlık çığlığı duyuldu, ama sonra meşale sallandı ve Wrath açık alevler gözlerine yaklaşırken neredeyse tutuşunu kaybediyordu.

"Kapıyı kapat!" Wrath, din adamını belinden yakalamaya çalışırken seslendi.

Boyutları karşılaştırılamayacak kadar büyük olsa da, Wrath iki kat daha iriydi, din adamının cübbesi tutunmak için kaygandı ve avının çırpınışlarını kontrol etmek zordu. Her ikisi de meşaleyi kontrol etmeye çalışırken meşale tehlike saçıyordu: Gölgeleler duvarlarda, kazanda ve masada yarışırken, Wrath ellerinin yanmaya başladığını fark etti-

Ve sonra kimliğini gizlemek için kullandığı pelerin alev aldı. Yakıcı bir sıcaklık yan tarafına sıçrayıp saçlarına doğru ilerlerken, geriye sıçradı ve kumaşı kesmek için hançerini aramaya başladı; ancak bıçak pelerininin altındaydı. Tek yaptığı yapabildiği tek şey kılıfındaki kabzanın dış hatlarını hissetmektir.

Geriye sıçrayarak hacimli kumaşı başının üzerinden çekmeye çalıştı ama acı dolu bir çığlıkla elini geri çekmek zorunda kaldı. Bir sonraki kalp atışında, alevler her tarafını sarmıştı ve onları savuştırmaya çalışsa da, bu bir eşekarısı bulutunu savuştırmak gibiydi. Acı ve sıcaktan kör olmuş bir halde çırpınırken, kulaklarını çınlatan büyük sesler duydu.

Bundan sağ ıkamayacaktı.

Nefesi daralıyor, kalbi çarpıyor, ruhu tüm bunların adaletsizliğinden çığlık atıyordu, farklı bir erkek olmayı diledi, kalemin değil kılıcın erkeği, bir başkasına şevkle ve güvenle hükmedebilen biri-

Tufan yukarıdan geliyordu ve kötü kokulu, kötü tatlıydı ve o kadar yapışkandı ki sıvıdan çok ıslak yün battaniyeye benziyordu. Bir tıslama ve fokurdama ve pis bir koku ile

gözleri daha da yaşardı, alevler gitmişti, ateş sönmüştü, deli gibi çırpınıyordu.

Tohrture ağır kazanı bir kenara fırlatırken büyük bir şangırtı koptu. "İçmeyin lordum! İçtiyseniz tükürün!"

Gazap eğildi ve dudaklarının arasına sıkışan şeyi dışarı attı. Ve eline bir bez parçası tutuşturulduğunda, gözlerinden akan damlaları temizleyebildi.

Avuçlarını uyluklarına dayayarak, nefes nefese kalmamak umuduyla derin derin nefes aldı, bu efor başını döndürüyordu. Ya da belki de duman yüzündendi. Acıdan. Üzerine çöken o karmaşa.

Bir süre sonra ışığın sabitleştiğini fark etti ve aydınlığın geldiği yöne baktı. Kardeş meşalenin kontrolünü ele geçirmişti... aynı zamanda din adamını da etkisiz hale getirmişti, erkek yere yığılmış ve kendi üzerine kıvrılmıştı, bacakları sallanıyordu.

"Nasıl yaptın-" Bir öksürük sesi Wrath'ın sorgusunu kesti. "Ona ne yaptın?"

"Koşamasın diye dizlerinin arkasındaki tendonları kestim."

Gazap bu düşünce karşısında irkildi. Ama faydası gayet açıktı.

Tohrture geri adım atarak, "Ne isterseniz yapabilirsiniz lordum," dedi.

Wrath din adamına bakarken, Kardeş'in sakin tavrını ve başarılı çabasını kendi yıpranmış, köpürmüş benliğiyle karşılaştırmamak zordu: Tohrture için bu etkiyi yaratmak sadece bir anlık bir işti.

Tehlike altındaki erkeğe doğru ilerleyerek din adamını sırt üstü yatmaya zorladı ve Wrath'ın kimliği ortaya çıktığında gözleri daha da büyüdüğünde bir parça memnuniyet duydu.

"Kime hizmet ediyorsun?" diye sordu Gazap.

Cevap hiçbir yere varmayan bir teklemeydi ve Wrath ne yaptığını anlayamadan din adamının elbisesini kavradı ve onu toprak zeminden kaldırdı. Onu sallarken, gevşek kafası bir o yana bir bu yana savrulurken, Wrath'ı derin bir öldürme arzusu sardı.

Ancak yabancı duyguyu inceleyecek zaman yoktu.

Erkeği burun buruna gelecek şekilde yukarı çeken Gazap hırladı: "Bana başka kim olduğunu söylersen genç Shellan'ını ve oğlunu bağışlarım. Ya söylemediğin bir kişi bile olduğunu öğrenirsem? Ailen el ve ayaklarından bağlanacak, ayak bileklerinden büyük salonumda asılacak ve zamanla yok olmaya terk edilecek."

Tohture kana susamış bir sırıtışla gülümserken, rahibin yüzü daha da solgunlaştı.

"Lordum..." diye fısıldadı erkek. "Beni de bağışlayın, bağışlayın ki size her şeyi anlatayım."

Wrath o yalvaran gözlere baktı, gözyaşlarının süzülüşünü izledi... ve Shellan'ını, babasını düşündü.

"Lütfen lordum, bana merhamet gösterin, size yalvarıyorum, bana merhamet gösterin!"

Uzun bir süre sonra Wrath başını bir kez eğdi. "Devam edin."

Titrek bir telaşla isimler ortaya çıktı ve Wrath hepsini tanıdı.

Ichan'dan başlayıp Abalone'a kadar -ki Abalone sadakatinin nerede olduğunu çoktan kanıtlamıştı-danışmanlarının tamamıydı.

Şiddetin içsel titreşimi, son isim söylendiği ve din adamı sessizliğe gömüldüğü anda yükselmeye başladı

-Ve öldürme dürtüsü reddedilemezdi.

Haçerinin kabzasını bulmaya çalışırken eli titriyordu ve silahını sarsak hareketlerle geri çekti, çıkarma açısı yanılttı, bıçak kınına sıkıştı.

Ama onu kurtarmayı başardı.

Din adamının tekrar yere düşmesine izin vererek erkeğin boğazını sıktı ve sıkmaya başladı.

"Lordum..." Rahip ç ı r p ı n m a y a başladı ve Wrath'ın bileğini pençeledi. "Lordum, hayır! Yemin ettiniz-"

Wrath kolunu yukarı kaldırdı

Ve kalbe, şahdamarına ve ana organlara yönelik açık bir atışı tutuşuyla engellediğini fark etti.

"Benim looooooooooord-

" "Bu benim kanım için!"

Tüm gücünü aşağıya doğru yay çizmek için kullandı ve hançerin jilet gibi ucu erkeğin sağ gözünü delip arkasındaki beyne doğru hızla ilerlerken, ancak bıçağın tamamı kafatasının içine gömüldüğünde durduğunda din adamının dehşet dolu bakışlarıyla karşılaştı.

Kendisinin altındaki beden ani kasılmalara girdi, kollar ve bacaklar çırpındı, kalan göz sadece beyazı görecek şekilde geriye yuvarlandı.

Sonra yüz kaslarının ve ellerin hafifçe seğirmesi dışında her şey durgunlaştı.

Gazap yığıldı ve artık ölmüş olan cesedin üzerinden düştü.

Bir erkeğin yüzünden çıkan hançeri gördüğünde midesi bulandı ve kolları onu daha fazla tutamayana kadar sağa sola dönüp avuçlarını serin toprağa dayayarak kusmak zorunda kaldı.

Yana doğru yuvarlanarak sıcak yüzünü çamura bulanmış kolunun iç kısmına koydu.

Ağlamadı.

Ağlamak

istedi.

Başka bir varlığı öldürdüğünün farkına vardığında, bundan önce bildiği dünyaya geri dönmeyi arzuladı - babasının doğal nedenlerle öldüğü ve shellan'ının hamilelik nedeniyle sadece baş dönmesi geçirdiği ve mahkemede endişelenmesi gereken en kötü şey başkalarının eş seçimi konusunda dedikodu yapmasıydı.

Gerçekliğin bu yeni versiyonu onun parçası olmak isteyeceği bir şey değildi.

Bu tarafta hiç ışık yoktu. Sadece gece yarısı siyahı.

"Daha önce hiç kimseyi öldürmedim," dedi kısık bir sesle.

Tüm sertliğine rağmen Tohture'un sesi nazikti.

"Biliyorum lordum. İyi iş çıkardınız."

"Ben yapmadım."

"O ölmedi mi?"

Evet, gerçekten de öyleydi. "Onun shellan'ı hakkında söylediklerimde ciddiymdim.

ve oğlu. Onların canı

bağışlanacak." "Elbette."

İsimler aklından geçerken, midesi zorlukla yatıştırırken bile öldürme dürtüsü yeniden canlandı ve çabaları Kardeşlik'in yapabilecekleriyle karşılaştırıldığında alay konusu oldu.

Ve gerçekten de, Tohture devreye girmeseydi şu anda hayatta olmayacaktı.

Wrath kendini topraktan dışarı itti, başı öne eğikti.

Nasıl gidiyordu-

Önünde büyük bir avuç kendini gösterdi. "Lordum, size yardım etmeme izin verin."

Gazap o parlak, berrak gözlere baktı ve onların ay gibi olduğunu, karanlığa ışık tuttuğunu, vahşi doğadan bir çıkış yolu gösterdiğini düşündü.

"Seni eğiteceğiz," dedi Tohture. "Soyunu devam ettirebilmen için bilmen gerekenleri sana öğreteceğiz. O bedeni kaldıracağım ve sanki başına bir kaza gelmiş gibi sahneleyeceğim - bu bize ihtiyacımız olan zamanı sağlayacak. Şu andan itibaren, kabul odalarınızda yiyecekler saraya bağlı herhangi biri tarafından değil, kendi kişisel köpeğimiz tarafından hazırlanacak ve tüm yiyecekler bir Kardeşin kendi elleriyle tarlalardan ve gökyüzünden getirilecek. Her birimiz sizden önce huzurunuzda yiyip içeceğiz ve odalarınızın dışında uyuyacağız. Bu bizim ciddi yeminimizdir."

Bir an için Wrath'ın tek yapabildiği, Kâtip Bakire'nin kendisinden gelen bir lütuf gibi ona uzanan o avuca bakmak oldu.

Teşekkür etmek için ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı.

Cevap olarak önündeki şeyi kavradı... ve kendi ayakları üzerinde dimdik durmak üzere yukarı kaldırıldığını hissetti.

KIRK ÜÇ

Temiz hava zihne ve ruha iyi gelirdi.

Layla bahçeye çıkarken buzla kaplı terasta dikkatli adımlarla ilerliyor, kollarını iki yana açarak yavaşça yürüyordu: Düşme riskini göze almak istemiyordu.

Potansiyel olarak kaygan yüzeylerden merdivenlere ve yiyecek seçimine kadar her şeyi değerlendirmesinin yoğunlaşması ne garip.

"Geceye doğru," dedi karnındaki yavruya. Elbette henüz doğmamış olanla konuşmak delilikti. Ama eğer diyalogu açık tutabilirse, belki de yavrunun etrafta kalmayı seçmeye devam edeceğini düşündü. Eğer doğru şeyleri yiyebilir, düşmez ve dinlenebilirse... bir şekilde, sonunda ancak birçok aylar, o olabilir tutun onu Oğlum veya

kızı kollarında, sadece bedeninde değil.

Karla kaplı çimenliğe inip evin ışığından uzaklaştığında, arka salondan aşırıldığı botların sıcak, sağlam ve rahat olduğunu gördü. Aynı şey parka ve eldivenler için de geçerliydi. Şapkaları ve atkıları geride bırakmıştı; soğğun kafasını boşaltmasını istemişti.

Bahçenin biraz ilerisindeki yüzme havuzu kışlık örtüsüyle duruyordu, ama o havuzun alttan aydınlatılmış suyla dolu olduğunu, masmavi dalgaların cildi ve eklemleri davet ettiğini ve yumuşattığını hayal etti. En kısa zamanda yüzmeye gidecekti.

-Ve açık havada. Her ne kadar eğitim merkezindeki havuzu takdir etse de, oradaki hava klor kokuyordu ve Sığınak'taki kristal berraklığındaki, doğal ferahlıktaki banyolara alıştıktan sonra, ...

Aniden yürümeyi bıraktı. Dalgın dalgın düşünmeyi bıraktı. Ciğerlerinin çekilmesi ve kalbinin atması dışında her şeyi durdurdu.

Gözlerini kapatarak yemek salonunda olanları yeniden oynattı; duyuru yapılırken Wrath'ın yüzündeki ıstırabı gördü, Kardeşlik'in sesindeki öfke ve saldırganlığı duydu, Rehv'in Kral'a sanki hissedemediği şeyleri okuyormuş gibi nasıl baktığını izledi.

Her şeyin arkasında Xcor vardı.

Öyle olmak zorundaydı. Bir suikast girişimini düzenlemekten, glymera prosedürel olarak istediğini elde ederken boş boş oturmaya geçilmezdi. Hayır, perde arkasında gizleniyordu. Bir yerlerde.

Midesi çalkalanarak huzursuz gezintisine devam etti, havuz alanını geçip geometrik olarak inşa edilmiş resmi bahçelere doğru ilerledi. Bahçelerin uzak tarafında da ilerlemeye devam etti ve yerleşkenin etrafını boydan boya saran yirmi ayak yüksekliğindeki istinat duvarına bağlandı.

İlerlemeye devam ederken kulakları uyuşmuştu. Burnu da öyle. Ama umurunda değildi.

Beth'in yemek odasının kemerinde belirdiği ve Wrath'ın geniş masadan ona baktığı görüntüler, çok daha haince ve bir o kadar da trajik bir montajla savaşıyordu ...

Düşünmeyi reddettiği şey. Ya da en azından düşünmemeye çalıştığı.

Xcor'un arabaya binmesine gerçekten izin vermiş miydi? Xcor gerçekten onun yanına oturmuş muydu, silahsız bir şekilde, silahlarını Mercedes'in kaputunun üzerine bırakarak... ve onunla konuşmuş muydu? Elini tutmuş muydu?

"Kes şunu," diye kendini uyardı.

O bağlantıyı, o yanan kıvılcımı hatırlamanın hiçbir yararı olmazdı.

Layla yavaşladı. Durdu. Xcor'un ona nasıl baktığını büyük bir hassasiyetle ve azımsanmayacak bir suçluluk duygusuyla hatırladı.

Onun hakkında çok az şey biliyordu - siyasi hedefleri dışında, tamamen yabancıydı, hem de ölümcül bir yabancıydı. Yine de ona karşı olan beceriksizliği göz önüne alındığında, onun kadınlarla pek sık eğlenen biri olmadığını hissetmişti.

Yüzündeki şekil bozukluğuyla bunun nedeni belliydi. Ama onunla... o farklıydı.

Aktif olarak sebep olduğu hamilelik dışında, hayatı boyunca pek bir şeyi etkilememişti. Ancak bu korkunç durumda Wrath'a yardım etmek için yapabileceği küçük bir şey bile varken boş duramazdı.

Çok suçluluk duyuyordu. Çok fazla şey için.

Bununla birlikte, tüm bunlar hakkında bir şeyler yapmaya çalışabilirdi.

Qhuinn'in her yere yanında götürmesi için ısrar ettiği cep telefonunu çıkararak arama ekranını açtı.

Xcor ona kendisini nasıl arayacağını söylemişti, rakamlar onun dudaklarından çıktığı anda zihnine kazınmıştı.

Onları hizmete sokmayı hiç hayal etmemişti.

Ekrana her parmak dokunuşunda telefon farklı bir ses çıkarıyor, yedi kontakta sıra tamamlanıyordu.

Gönder düğmesinin üzerinde gezindi. Ve sonra bastı o.

Elindeki ince, oynar şeyi yere koyarken tüm vücudu titriyordu.

kart boyutundaki cihazı kulağına götürdü. Elektronik bir zil sesi bir kez... iki kez...

Layla etrafında döndü.

Sol taraftan, duvarın uzak tarafından, uzak bir ses duydu, o kadar zayıf bir ses ki, kendi telefonundaki sesin ritmini tam olarak yansıtmıyaydı, buna hiç aldırmazdı, buna hiç aldırış etmeyebilirdi.

Cep telefonu elinden kaydı ve ayaklarının dibindeki karın üzerinde sekti.

Onları bulmuştu.

Assail'in evindeki duşta duran Sola, sıcak spreyin altında ne kadar kaldığını bilmiyordu, suyun omuzlarına çarpmasına ve sırtından aşağı dūřmesine izin verdi, gözlerini kapattı ve duvara yaslandı.

Her nedense, banyoda tuvaleti sauna olarak nitelendirmeye yetecek kadar buhar olmasına ve iç ısısını yüz beşe çıkardığından emin olmasına rağmen buz gibiydi.

Göğsünün ortasında yer edinmiş olan derin dondurucuya hiçbir şey dokunmuyordu.

Büyükannesine şafaktan hemen önce Miami'ye gitmek üzere yola çıkacaklarını söylemişti.

Geriye dönüp baktığında, Benloise'in aile şirketinin kalbinde güvenli bir yere yatırım yapmak aptalca bir şeydi. Ama şanslıysa, Eduardo, hâlâ gezegende olduğunu ve kardeşinin vasiyetinin mirasçısı olduğunu varsayarsak, soluk mavi Bentley'ler ve hayvan desenli Versace çarşaflar satın almakla o kadar meşgul olacaktı ki, onun gibilerin peşine dūřmeyecekti.

Kardeşinin ona ne yaptığını bildiğini varsayarsak. Ya da onun için planlanmış.

Ricardo kendine çok şey saklamıştı.

Tanrım... Assail bu adama ne yapmıştı?

Adamın ağızı ve çenesi kanlar içindeki yüzünü bir an için görünce ürperdi ve arkasını döndü

-

Buğulu camdan dışarı bakarken "Siktir!" diye bağırdı.

Kapı aralığında beliren erkek figürü bir heykel gibi hareketsiz ve bir kaplan kadar güçlüydü. Ve bir yırtıcı hayvan gibi onu izliyordu.

Anında, teninin içi ısındı - çünkü onun neden geldiğini biliyordu ve o da bunu istiyordu.

Assail onları ayıran cam kapıya doğru yürüdü ve kapıyı yırtarak açtı. Zor nefes alıyordu ve başının üzerindeki gömme ışıhta gözleri kibrit çöpü gibi parlıyordu.

Duša tamamen giyinik olarak girdi, Gucci mokasenleri şüphesiz mahvolmuştu, koyu kahverengi süet ceketini akan suyu emerek kan rengine dönmüştü.

Tek kelime etmeden ellerini Sola'nın yüzüne kenetledi ve onu başından tutup ağzına doğru sürükledi, tüm vücuduyla Sola'yı mermere yaslarken dudakları Sola'nın dudaklarını ezdi. Sola bir iniltiyle teslim oldu, adamın dilini içine girerken kabul etti ve ince kıyafetlerinin arasından adamın omuzlarını kavradı.

Tamamen ereksiyon halindeydi ve kalçalarını ona doğru bastırdı, sert aletini içeri itti ve karnına sürttü, kemerinin altın H'si onu tırmalıyordu. Daha fazla öpüşme, seksen yaşında ve böyle şeyleri düşünmek için çok yaşlı olduğunuzda bile hatırladığınız çaresiz, açlık çeken türden. Ve sonra elleri kaygan göğüslerindeydi, parmakları acı ve zevk arasındaki ayrım kaybolana kadar meme uçlarını sıkıyordu ve tek bildiği, bir sonraki anda orgazm olmazsa, sona ereceğiydi-

Assail onun neye ihtiyacı olduğunu hissetmiş gibi dizlerinin üzerine çöktü, bacaklarından birini omzuna attı ve dudaklarını ağzına saldırdığı gibi onun seksini yiyerek üzerine indi.

Bu bir ceza olarak seksti, onun seçiminin bir suçlamasıydı, öfkesinin ve onaylamamasının fiziksel bir ifadesiydi.

Belki bu onu hasta bir kaltak yapıyordu ama o bunu seviyordu.

Onun kendisine bu şekilde gelmesini, kızgın ve uç noktadan başka bir şey olmamasını, kendisini onun içine akıtmasını istiyordu, böylece kendisini suçlu hissetmek zorunda kalmayacaktı... ya da boş hissetmeyecekti.

Adamın sırlıklam saçlarını kavrayarak kalçalarını eğdi ve onu daha da sert bir şekilde içine çekmeye zorladı, baldırını sırtına doğru kullanarak bir ritim bul-

Sola çılgınca boşalırken dudağını ısırды, gövdesi tiz bir gıcırtyyla mermere çarptı.

Ne olduğunu anlamadan duşun zeminine uzanmış, sırlıklam olmuş ceketini ve ipek gömleğini oyulmuş göğsünden sıyrırken onun önünde uzanıyordu. Kemerine doğru giderken

toka, ona doğru uzandı, elleri onun pürüzsüz tenine ve sert hatlarına ulaşmak için sabırsızlanıyordu.

Ona tek kelime etmedi.

Ne bacaklarını açıp üzerine çıktığında, ne siki girip ona vurmaya başladığında, ne de üzerine çıkıp ona verebileceği her şeyi bırakmaya cesaret ediyormuş gibi gözlerinin içine baktığında.

Assail'in geniş sırtı spreyi yakalayarak onu spreyden koruyor, görüşünü açık tutuyordu; böylece onun sert ifadesinden şişkin omuz kaslarına ve göğüs kaslarının oluşturduğu gölgelere kadar her şeyi görebiliyordu. Islak saçları ritme göre sallanıyor, su damlaları gözyaşı gibi dalgaların uçlarından ayrılıyor ve arada bir dudağı geriye doğru kıvrılıyordu.

Belli belirsiz, doğru olmayan bir şey kaydedildi, beyninin uzak girintilerinde kırmızı bir bayrak yükseldi. Ama başka bir kabaran salıverme devreye girip düşünceyi kapatırken bunu görmezden gelmek çok kolaydı, böylece tek bildiği şey duyumdu... Saldırı tek bildiği şeydi.

Kadının seksi erkeğin ereksiyonunu yumrukladıkça, erkek de orgazm olmaya başladı, vücudu şaha kalktı.

Prezervatif yok. Kahretsin!

Tam bu düşünce aklından geçerken, tekrar kayboldu, serbest bırakılması kendini yeniden katladı, böylece onu geri itmek yerine uzandı ve tırnaklarını kalçalarına batırdı.

Tam da kendi salınımı azalırken işler biraz tuhaflaştı.

Vücudu toparlanırken hareketsiz kaldı ve adamın başladığı işi bitirerek içine girdiğini hissetti.

Ama onunla işi bitmemişti.

Boşalması bittikten sonra, leğen kemiği onunkine kilitlendi ve neredeyse hemen geri çekilmeye başladı. Onunla birlikte mermerin üzerine uzanmasını bekliyordu; belki onu kaldırıp kurulanıp yatağa girmesi için dışarı taşınmasını; belki de, lanet olsun, hiç de güvende olmadıklarına dair bir yorum yapmasını.

Belki de ona gösterdiği şeyi söyleyecekti: Gitmesini istemediğini.

Bunun yerine, bir eliyle üst ağırlığını destekledi ve diğeriyle parlayan sikini kavradı. Kendini okşarken, sanki yeniden boşalmaya hazırlanıyormuş gibi inledi.

İkinci orgazmı da içinden fışkırdı ve onu kadının seksine yönlendirdi ve orada da durmadı. Karnını kapladıktan sonra, yukarı doğru hareket etti, karnına, göğüs kafesine, göğüslerine, boynuna, yüzüne boşalacak şekilde kendini değiştirdi. Sonsuz bir salınım kaynağı varmış gibi görünüyordu ve sıcak fıskiyeler aşırı duyarlı cildine çarptığında, kendini onunla birlikte orgazm olurken buldu, ellerini vücudunda yukarı ve aşağı süpürdü, onu kapladığı sıcak karmaşayı hissetti, kendi göğüslerini avuçladı.

Beyninin o arka odasında, tüm bunların başka bir anlamı olduğunu biliyordu.

Ama prezervatif eksikliğinde olduğu gibi, umursamayacak kadar o anın içindeydi.

Sanki onu bir şekilde işaretliyor gibiydi. Ve bu onun için sorun değildi.

KIRK DÖRT

Xcor sisin ortasında yönünü tamamen kaybetmişti ve geri dönme vaktinin geldiğini biliyordu. Saatlerdir dağda amaçsızca ilerliyordu ve hâlâ herhangi bir zirveye ya da tahkimata ulaşamamıştı. Tek gördüğü yaprak dökmeyen ağaçlardı. Ara sıra buz tutmuş dere yatakları. Karda geyik izleri-

Telefonu cebinde sessizce çaldı.

Bu kesintiyi lanetlerken bile, bunun bu çılgınlığı durdurmak için uygun bir işaret olduğunu fark etti, şüphesiz Piçlerinden biri kontrol ediyordu. Ayrıca, Kardeşlik'in inini keşfettiğini varsayarsak, ne yapmayı bekliyordu ki? Kendisiyle buluşmayı kabul edene kadar Seçilmiş'in penceresinin önünde ulumayı mı?

Tüm bunlar etrafının savaşçılar tarafından sarılmasına neden olacaktı ve her ne kadar kırmızının aşkın rengi olduğunu duymuş olsa da, kan dökmek bir gülün yerini tutamazdı.

Cep telefonunu geri alarak, kaba bir şekilde cevap verdi. "Evet?"

Kulağında keskin bir ses yankılandı, o kadar tiz ve yüksekti ki, elindeki şeyi çekti.

Onu menzile sokarak, "Ne?" diye havladı.

Cevap gelmedi.

"Kahretsin, Throe-"

Bir anda, sahip olduğu ya da sahip olabileceği tüm içgüdüleri çığlık atmaya başladı - ve saldırıya uğramak üzereymiş gibi uyararak değil.

Elini bırakarak yavaşça arkasına döndü, bunun bir tür iç tekleme olmasından korkuyordu-

Karşısında beliren şeyi gördüğünde nefesi uzun bir iç çekişle onu terk etti.

O... oydu.

Yoğun sisin içinden Seçilmiş'i cisimlenmişti ve onun varlığının etkisi, ayakta dururken bile onu hizaya getirdi. Onun nazik ruhu, içindeki canavarı büyük bir netlikle hissetmesini sağlıyordu.

"Nasıl geldin buraya?" diye sordu titreyen bir sesle.

Etrafına bakındı. "Neredeyim ben?"

"Yani bilmiyor musunuz?"

"Kardeşlik çok uzakta olmamalı, ama bu lanet büyüde hiçbir şey göremiyorum ya da bulamıyorum."

Kollarını kendi etrafında sararken çelişkili görünüyordu ama neden olmasındı ki? Kaldığı yere yakın olmalıydı, ancak bunun metre mi yoksa mil mi olduğuna karar veremiyordu.

"Nasılsınız?" diye sordu sessizce. "Keşke ay ışığı olsaydı. Seni daha iyi görmek isterdim."

Ama onun kokusunu alabiliyordu ve onun kokusunu. Bu Koku.

"Seni aradım," diye fısıldadı uzun bir süre sonra.

Kaşlarının kalktığını hissetti. "O sen miydin? Sadece şu an mı?" "Evet."

Haince bir an için kalbi, buraya, ona doğru koşmuş olmasından daha hızlı çarptı. Ama sonra... "Duydun."

"Wrath'a yaptığın şey hakkında."

"Bu Konsey'in seçimiydi." "Bana numara yapma."

Gözlerini kapattı. Ne yazık ki yapamadı. "Sana tahtın benim olacağını söylemiştim."

"Askerleriniz nerede?"

"Sanki bu gece Kör Kral'ı evinden kovmak için gelmişim gibi mi?"

Sesi daha da güçlendi. "Ondan istediğinizi aldınız ve bunu yapmak için sevgilisini kullandınız. Şimdi neden onunla uğraşıyorsun?"

"Görmeye geldiğim kişi o değil."

Seçilmiş'in nefesi onu telaş içinde bıraktı - bu itiraf kesinlikle sürpriz olmasa da.

Ve Tanrı onu korusun, Xcor ona bir adım daha yaklaştı, doğru ve düzgün olan her şeye göre kaçması gerektiği halde: Kız onun için herhangi bir Kardeş'ten daha tehlikeliydi, özellikle de ince bedeninde titreşen ince titremeler onu kaydederken.

Tamamen sertleşmişti. Cevap vermemek imkânsızdı.

"Bunu biliyorsun, değil mi?" dedi yumuşak bir hırıltıyla. "Beni hareketlerimi etkileyip etkileyemeyeceğini görmek için mi arıyordun? Hadi, şimdi. Dürüst olabilirsin - burada sadece sen ve ben varız. Yalnızız."

Çenesini kaldırdı. "O iyi erkeğe duyduğun nefreti asla anlayamayacağım."

"Kralınız mı?" Sert bir şekilde güldü. "İyi bir erkek mi?"

"Evet," diye gerçek bir ateşle karşılık verdi. "O, eşiyle gerçek bir aşk eşleşmesi olan, her gece ırk için elinden gelenin en iyisini yapmaya söz veren, son derece iyi bir ruha sahip bir erkek."

"Gerçekten mi? Peki bu övgüye değer amacı nasıl gerçekleştiriyor? Onu kimse görmüyor, biliyorsun. Ne aristokratlarla ne de halkla kaynaşmak için dışarı çıkıyor. O, savaş zamanında başarısız olmuş bir münzevi. Ben olmasaydım, bir başkası olurdu-"

"Bu yanlış! Yaptığın şey yanlış!"

Başını iki yana salladı, bir yandan ilkeli naifliğine hayranlık duyuyor, bir yandan da bununla mücadele etmek zorunda kalacağı için üzülyordu. "Dünyanın düzeni böyle. Güç zayıflığı yener. Bu, yerçekimi ve günbatımı kadar evrenseldir."

Dış giysisinin altından bile göğüslerinin kilitli kollarının üzerinde kabardığını görebiliyordu ve gözleri kısa süreliğine kapanmadan önce aşağıya daldı. "Masumiyete hiç önem vermedim," diye mırıldandı.

"Kusuruma bakmayın o zaman."

Göz kapaklarını kaldırarak, "Ama söz konusu sen olduğunda her zaman olduğu gibi vahiylerin hızla devam ettiğini görüyorum," dedi.

Uzun elleri soğuk havada yalvarırcasına ona uzandı.
"Lütfen. Sadece dur. Ben..."

Sadece sertçe yutkunabildiğinde, kendini hareketsiz buldu.
"Ne yapacaksın?"

Sarsıntılı hareketlerle onun önünde volta atıyordu. Ve henüz tek bir kasını bile oynatamıyordu.

"Tam olarak ne yapacaksın?" diye sordu derinden.

Durdu. O güzel çenesini kaldırdı. Ondan iki yüz kilo daha hafif ve tamamen eğitimsiz olmasına rağmen bakışları ve vücuduyla ona meydan okudu.

"Beni alabilirsin."

"Burası sıcak mı yoksa ben mi delirdim?"

Kimse ona cevap vermeyince Beth çalışma odasına göz attı. Saxton, Rehv ve Wrath birbiriyle uyumlu mavi kanepelerde yerlerini almış, sessiz duruyorlardı. İlk ikisi azalan ateşe bakıyordu ve Beth, Wrath'ın gözlerini nereye diktiğini bilmiyordu.

Onunla aynı odada olmasına rağmen, neredede olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu.

Cübbesini çıkarıp oymalı büyük masanın üzerine koydu ve bildiriye tekrar okudu. Seçtiği sandalye Rehv'in her zaman oturduğu sandalyeydi, yumuşak koltuklu bergère, ona öyle dediğini sanıyordu, Gazap'ın tahtının bulunduğu yerin yan tarafındaydı.

Elinde tuttuğu şeye rağmen, dev sandalyeye eşinden başka bir şey olarak bakmayı reddetti.

Parşömene tekrar baktığında, özenle mürekkeple yazılmış tüm sembollere bakarak başını salladı. Eski Dil söz konusu olduğunda, okuma yazma konusunda yavaştı, bir cümleyi bir araya getirmeden önce her karakterin tanımını düşünmek zorunda kalıyordu. Ama bir de ne görsün, ikinci geçişinde her şey ilkiyle aynıydı.

Rengârenk püskülleriyle sert ve ağır kâğıdı masaya geri koyarak parmaklarını satenin üzerinde gezdirdi

Balmumu m h rlerle sabitlenmişti. Bu şeyler küçük kızların saçlarında kullanılan kurdele şeritleri kadar dar ve p r zs z d , sa  örgüsüne ba lamak için mükemmeldi.

Aklında bebek falan olduğundan değil.

Bir süre sonra, "Yani bu konuda gerçekten yapabileceğimiz bir şey yok mu?" dedi.

Adamım, kız ateşliydi. Flanel iyi bir seçim değildi - ya öyle ya da stresliydi.

Başka kimse cevap vermeye gönüllü olmayınca Saxton boğazını temizledi. "Prosedürel olarak kurallara uydular. Ve yasal açıdan bakıldığında, temelleri doğru. Teknik olarak, Eski Kanunlar'da şu anda okunduğu gibi, herhangi bir  ocuk..." Daha fazla boğaz temizleme. Ve sanki işlerin ne kadar volkanik bir hal alacağını ölçmek istercesine Gazap'a baktı. "...ikiniz de taht için ba lanmış olacaksınız ve h k mdarımızın kanıyla ilgili bir hüküm var."

Eli karnının alt kısmına gitti. Bir grup insanın, henüz doğmamış ve belki de var olmamış olmasına rağmen çocuğunu hedef alacağı fikri, poligona gidip birkaç şarjör sıkmak istemesine yetti.

İnsanların d nyasındayken, bir kadın olarak zaman zaman ayrımcılığa uğramıştı,

*cough*Dickthe-Prick*cough*. Ancak ırksal konularla ilgili hiçbir deneyimi olmamıştı. Kafkasyalı gibi görünen biri olarak, her ne kadar yarı insan olduğu için yarı beyaz olduğu ortaya çıksa da, işin bu tarafı hiç sorun olmamıştı.

İnsan... sperm piyangosuna ba lı özelliklere dayanarak bir birey hakkında fikir sahibi olmak delilikti. İnsanlar ana rahminden çıktıklarında hangi cinsiyette olacaklarına karar veremezlerdi; ebeveynlerinin yapısını da de iştiremezlerdi.

"şu glymera," diye mırıldandı. "Bir avuç pislik."

"Bu arada muhtemelen sırada ben varım," dedi Rehv. "İkinizle olan bağlarımı biliyorlar."

Mohawked erkeğine odaklandı. "Çok özür dilerim."

"Olmayın. Ben sadece size ve Kardeşliğe yardım etmek için bu işte kaldım." Sonra da kuru bir sesle ekledi: "Kuzeyde beni meşgul edecek çok işim var."

Doğru, diye düşündü. Onun sadece Konsey'in Leahdyre'si değil, aynı zamanda symphath'ların kralı olduğunu unutmak çok kolaydı.

"Peki hepsini dışarı atamaz mısınız?" diye sordu erkeğe. "Yani, Leahdyre olarak, ne bileyim, yeni bir insan listesi oluşturamaz mısın?"

"Yanlış anladıysam şuradaki iyi avukat arkadaşımız söylesin ama anladığım kadarıyla Konsey üyeliği aileye göre belirleniyor. Yani bu şerefsizleri kovmak için bir gerekçe bulsam bile, yerlerine aynı soydan gelen ve büyük olasılıkla aynı görüşlere sahip olan üyeler atanacak. Ama daha da önemlisi, olan oldu. Hepsi yeni insanlarla değiştirilse bile mi? Eylem hala devam ediyor."

"Bir şeyler olduğunu düşünüp duruyorum-"

"Artık buna bir son verebilir miyiz?" diye araya girdi Wrath. "Yani, bu saçmalığa bir son verebilir miyiz? Alınmayın ama açılara bakıldı, gönderdikleri şeyi okudunuz - olan oldu."

"Bu kadar kolay olduğuna inanamıyorum." Tahta baktı. "Yani, bir kağıt parçası ve her şey bitti."

"Gelecek için korkuyorum," diye mırıldandı Saxton. "Onların bu değer sistemi benim gibi insanlar için iyi değil. Ya da kadınlar için. Son iki yılda o kadar ilerleme kaydettik ki -İrki Taş Devri'nden çıkarmak. Şimdi mi? Sözlerimi bir kenara not edin, bu silinip gidecek."

Gazap ayağa fırladı. "Dinle, gitmeliyim."

Uzun adımlarla ona doğru yaklaştı, bir elini ince havaya uzatarak onu tutmasını ve son birkaç santimde ona kılavuzluk etmesini istedi.

Avucunu tutup onu kendine doğru çekerken, şahdamarını öpebilmesi için başını bir tarafa eğdi, aynısını sol tarafa da yapabilmesi için diğer tarafa eğildi ve sonra dudaklarını ağzının önüne koydu, böylece orayı da fırçalayabildi.

Sonra o ve George gittiler.

Onun gidişini izlerken, ne kadar çekilmiş, ne kadar zayıf, ne kadar harcanmış olduğundan nefret etti - fiziksel olarak konuşmak gerekirse, bu daha çok ihtiyaç sırasında ona yaptığı şeydi. Zihinsel ve duygusal olarak? Bundan sorumlu olan çok sayıda insan vardı.

Gerçi o da onlardan biriydi.

"Bir yolu olmalı," dedi özellikle kimseye söylemeden.

Tanrım, cehennem arkadaşının spor salonuna gitmemesi için dua etti.

İhtiyacı olan son şey daha fazla egzersiz yapmaktı; şu anda vücudunun ihtiyacı olan şey dinlenmek ve yemekti.

Ama onun yüzündeki o ifadeyi çok iyi biliyordu.

KIRK BEŞ

Xcor hiçbir zaman bir edebiyatçı olmamıştı. Sadece edebiyat eğitimi almamış değil, aslında okuma yazma da bilmiyordu ve Throe düzenli olarak İngilizce ya da anadilinde anlamadığı kelimeler kullanıyordu.

Yine de, en düşük yetenek seviyesinde bile, az önce kendisine söylenen dört tek heceli kelimenin - en azından tek tek ele alındığında - anlama konusunda hiçbir zorluk çıkarmadığını varsayabilirdi.

Ancak beyni bunları işlemeyi reddediyordu. "Ne dedin sen?" diye sordu kabaca.

Layla söylediklerini tekrarlarlarken, kokusuna korkunun keskin baharatı karışmıştı: "Bana sahip olabilirsiniz."

Xcor gözlerini kapadı ve ellerini yumruk yaptı. Bedeni onun konuşmasını çoktan tercüme etmiş ve kendi iradesiyle cevap vermişti, kasları ona ulaşmak, onu soğuk zemine indirmek, üzerine binip onu kendi olarak işaretlemek için seğiriyordu.

"Ne dediğini bilmiyorsun," diye mırıldandığını duydu.

"Ben biliyorum."

"Sen gençlerle birliktesin."

"I..." Göz kapakları kapalı olsa bile, onun sertçe yutkunduğunu hayal edebiliyordu. "Bu beni istemediğin anlamına mı geliyor?"

Nefes almak için bir an durdu, ciğerleri yanıyordu. "Hayır," diye inledi. "Öyle değil."

Gerçekten de, onu bir başkasıyla hayal ettiğinde, göğsünden geçen acı onu soldurmaya yetti. Ve yine de, bedenine ekilmiş bir başkasının tohumuna rağmen, onu alacak, ona sahip olacak, onu elinde tutacaktı ...

Bir şey hariç.

Gözlerini açtığında, güzel dalgalı saçlarından ince, narin yüz hatlarına ve ağzının altına almak istediği o ince boynuna kadar onunla ilgili her türlü detayı gözden geçirdi. Elbette görecektir daha çok şey vardı ama zihninin gözünde en çok ihtiyaç duyduğu şey onun yüzüydü.

En başından beri onunla bir tür delilik yaşıyordu - o çayırda ki akçaağacın altında ona getirildiğinden beri, bileği ona verildiğinden ve pınarından alındığından beri, bir hastalığa yakalanmıştı.

"Bana tek bir şeyin cevabını ver." Gözleri gezinmeye devam etti, kızın korkmuş, donmuş ifadesinin her bir nüansını ölçüyordu.

"Ne?" diye sordu, adam hemen konuşmayınca.

"Yaşanan olaylar olmasaydı, kendini bana hiç sunacak mıydın?"

Bakışlarını kaçırdı. Kollarını kalbinin etrafında sıktı. Başını öne eğdi.

"Cevap ver bana," dedi nazikçe. "Gerçeği söyle ki ikimiz de yüksek sesle duyabilelim."

"Ama olan oldu ve-"

Uzandı ve en yumuşak dokunuşlarla çenesini tekrar yukarı kaldırdı. "Söyle. Kendi gerçeğini duymalısın - ve sana söz veriyorum bundan daha sert oklar yedim."

Gözlerinden yaşlar süzüldü ve onları bir gölün yüzeyindeki ay ışığı gibi parlak hale getirdi. "Hayır. Yapmam."

Vücudunun sanki bir darbe almış gibi sallandığını hissetti. Ama söz verdiği gibi, acıya rağmen ayakta kaldı. "O zaman sana cevabım hayır. Kralınızla birlikte tüm bunları geri almanın bir yolu olsa bile -ki yok- sizi asla iradeniz dışında almayacağım."

"Ama bunu ben seçiyorum. Bu benim seçimim."

Xcor başını salladı. "Sadece başka bir şeyin yönlendirmesiyle."

Bir adım geri çekildi. "Geri dönmelisin..." Etrafındaki sise baktı, hâlâ tamamen kaybolmuştu. "Nereye gidiyorsun?"

"Beni istiyorsun." Şimdi sesi sabit ve emindi. "Bunu hissedebiliyorum."

"Elbette istiyorum. Ama kurban edilecek **b i r** kuzu olarak değil. Benim fantezim ... bu değil."

"Gerekçenin bir önemi var mı?"

"Bazı hediyeler hakaretlerden daha acı vericidir." Ondan uzaklaşmak istedi ama kendini hareketsiz buldu. "Özellikle de Gazabın için yapılacak bir şey kalmadığında. Onun yeri dolduruldu."

"Eğer bir haklı Kralı ortadan kaldırdıysanız, bir başkasını da ortadan kaldırabilirsiniz. Gazap'ı geri koyabilirsiniz."

"Bana çok fazla kredi veriyorsun." "Lütfen."

Her ne kadar bu bir erdem olsa da, kadının kararlılığı onu kızdırmıştı. "Senin için neden bu kadar önemli? Hayatın değişmeyecek. Burada ya da başka bir yerde güvende olacaksın. Kardeşlik dağıtılmadı-"

"Senin için gelecekler."

"O zaman onları öldüreceğiz. Zarifçe boyun eğmenin faydalarını göreceklerini umuyorum."

Gerçekten de bunu söylediğine inanamıyordu. Ama onu rahatsız etmemek için, yoluna çıkmamaları koşuluyla onların ve Gazap'ın yaşamasına izin verecekti.

Layla başını salladı. "Sadakatleri buna izin vermez." Ellerini yanaklarına götürdü ve sanki dehşeti hayal ediyormuş gibi bastırdı. "Yeniden savaş çıkacak. Senin yüzünden."

"O zaman benden nefret et. Bunu yaparsan ikimiz için de daha iyi olur."

Kadın uzun süre adama baktı. "Korkarım bunu yapamam."

Xcor kalbinin hızla çarpmasını görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. "Ben gidiyorum."

"Burayı nasıl buldun?"

"Kısa bir süre önce sizi eve kadar takip ettim. Arabadaydın, klinikten dönüyordun. Senin için endişelendim."

"Peki neden... bu gece geldin?"

"Gitmeliyim."

"Yapma."

Bir an için, kadının bunu söylediği ve bunu kendisi için kastettiği bir rüyayı canlandırdı. Ve sadece onu kendi pozisyonuna ikna etme umuduyla değil.

Bu aptallık uzun sürmedi. Özellikle de o yaralı insanı ıssız bir lokantada dehşete düşürdüğünü hayal ettiğinde, bunu yapabilmesinin başka bir nedeni yoktu - ve sonra tüm o küçüklerin dikenlerini çıkarıp aristokrasinin hangi üyesine teslim ettiğini hatırladı? Sanki alıcının bir önemi varmış gibi. Daha sonra katillerin başlarını kestiğini hatırladı. Onları bağırsaklarından bıçakladığını. Uzuvarlarını kopardığını ...

Geçmişinde çok fazla şiddet eylemi vardı.

Bloodletter'ın savaş kampında yaşadıklarının ahlaksızlığının yanı sıra.

Üstünde de yüzü vardı.

Yokuş aşağı yürümeye başlamak istiyordu. Onun aksine, maddesizleşemiyordu - bu şekilde tırmanışı hızlandırmayı defalarca denemiş ve bu siste başarısız olmuştu.

Evet, onu geride bırakmak istiyordu. Hem ona söylediği hem de kendine sakladığı tüm nedenlerden dolayı.

Onun yerine, kendisinin şöyle dediğini duydu: "Benimle akça ağacın altında buluş. Yarın gece yarısı."

"Ne için" - parkasını canlı canlı yenecekmiş gibi yaklaştırdı - "ne amaçla?"

"Endişelendiğiniz şey bu değil."

Şimdi dönüp yürümeye başladı - ta ki düşünce süreçleri onu durduracak kadar netleşene kadar. Omzunun üzerinden bakarak, "Seçilmiş. Evin yolunu biliyor musun?"

"Oh, evet... elbette..." Ancak etrafına bakınırken kafası karışmış gibiydi. "Evet, hemen şurada..."

Sözlerini gizlemek için duraksamadı. Gerçekten de nerede olduğunu biliyormuş gibi görünmüyordu.

Gözlerini kapatarak lanet okudu. Buraya asla gelmemeliydi.

Ya onu burada yalnız bırakırsa ve güneş doğmadan önce sığınacak bir yer bulamazsa? Ya olması gereken yere giden yolu yarılamışlarsa?

Ellerini kalçalarına koyarak başını arkaya eğdi ve göklere baktı, belki ona biraz sağduyu önerebilirler diye düşündü - çünkü açıkça sağduyusunu kaybetmişti.

Ölmem için onca yol varken, diye düşündü.

Bunun bir kadın için olabileceğini hiç düşünmemiştir.

Trez Demir Maske'deki gotik kalabalığı incelerken, tekrar işinin başına döndüğü için pek de heyecanlı olduğunu söyleyemezdi. İşi onun için her zaman önemliydi -önce Rehv'in işiydi; sonra Peder çekildiğinde -daha doğrusu çekip gittiğinde- Trez tüm kulüp girişimini devralmıştı. Yine de, burası ister Rehv'in ister kendisinin olsun, operasyonları yürütmeyi, insanlarla uğraşmayı, yeni yerler planlamayı, parasının büyümesini izlemeyi sevmiştir. Evet, insanlar tam bir baş belasıydı ama bu, arabanızı sürerken de, süpermarkette alışveriş yaparken de, hayatınızı kazanmaya çalışırken de geçerliydi.

Kabul ediyorum, uyuşturucu ve içki sonuncusuna pek yardımcı olmadı, ama her neyse...

Ama bu gece, bir düzine kadar çalışan kızın kucaklarda oturarak, flört ederek, erkekleri ellerinden tutup özel banyolarda kaybolmalarını izlerken... tüm bunlardan midesi bulanmıştı.

Özellikle de s'Ex için yapmayı kabul ettiği şeyi düşünürken.

Dostum, sorunu çözdüğünü varsaymak çok cazipti... celladı mutlu etmenin her şeyi ortadan kaldıracağını düşünmek.

Yanlış.

Mesele şu ki, biraz daha zamanı olsa bir çıkış yolu bulacağını düşünüp duruyordu.

"Beni arıyor olma ihtimaliniz var mı?"

Önünde duran insan dışının uzun siyah saçları -burada pek çoğunun vardı- ve bir yarış pisti kadar kıvrımlı bir vücudu vardı. Muhtemelen bir o kadar da hızlıydı. Yapay olarak un gibi solgunlaştırılmış teni ve kan rengine boyanmış dudaklarıyla, muhtemelen iki kutuplu bir duygusal ortamdan doğmuş bir kişiliğe bürünmüş, gösterişçiler dünyasında özenti bir vampirdi.

Genelleme yaptığından falan değil.

"Hayır," dedi. "Seni aramıyorum."

"Emin misin?" Adamın önünde küçük bir dönüş yaptı ve kabarık poposunu gösterdi. "Çünkü aramaya değerim."

Zihninin gözünde görebildiği tek şey, önüne serilmiş, çok güzel ve temiz olan Seçilmiş'iydi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı arkasını dönüp uzaklaşırken.

Selena onu iAm ile birlikte mutfakta bıraktıktan sonra bir daha geri dönmemişti: Herkes Kral'la ilgili korkunç haberleri duymak için yemek odasına çağrıldığında, onu orada görmeyi bekliyordu. Olmaz.

Ve onu görmek için Rehv'in büyük kampına gitmek istiyordu. Aralarındaki şeyler onun hoşuna gitmeyecek kadar açık uçluydu ama işin özüne inmenin kendisini daha da kötü hissettireceğini hissediyordu.

Onu da.

Onunla olan tüm bu meseleyi bir kenara bırakması gerekiyordu.

Karşıdan, profesyonel fahişelerden biri, dar kırmızı deri giymiş bir esmer gözüne çarptı ve onu hızlıca tepeden tırnağa süzdü.

Evet, diye düşündü. İşe yarar.

Yanına gelmesini işaret ettiğinde, kalabalığın arasından sıyrılıp aradaki mesafeyi kapattığı için çok mutluydu. "Hey, patron."

Kahretsin, bunu yapmaktan gerçekten nefret ediyordu. "Bazı özel hizmetlere ihtiyacım olan özel bir müşteri var. İlgilenir misin?"

"Her zaman." Etrafına bakındı. "Bu gece burada mı?" "Uzak bir yerde. Yarın öğlen. İki kişiye soracağım diğerleri."

"Eğlenceli. Yine de Willow'la uğraşma, tamam mı? Son zamanlarda tam bir baş belası oldu."

"Anlaşıldı."

"Beni düşündüğün için teşekkürler patron." Gülümsedi ve kalçasını kontrol etti. "Arkadaşının harika vakit geçirdiğinden emin olacağım."

O uzaklaşırken, Trez belki, muhtemelen... evet, kesinlikle... akşam yemeğini cilalı siyah zemine dökmeyi düşündü.

Temiz hava almak için girişe doğru ilerledi ve Ivan'la ve bekleme sırasının başındaki yeni adamla sadece kayıt yaptıırıyormuş gibi davrandı. Sonra yürümeye başladı, üzerinde paltosu olmamasına ve Ferragamo'larının kaygan kaldırımlarda iyi olmamasına rağmen belirli bir yöne doğru toynaklayarak ilerledi.

Yalnızlığı içinde yalnız olmaktan çok uzaktı: Selena'nın, kardeşinin, anne babasının düşünceleri etrafındaki alanı dolduruyor ve ona kafayı bulmanın yararlarını ciddi ciddi düşündürüyordu.

iAm ona s'Ex ile yapılan anlaşmanın aptalca bir fikir olduğunu söylemişti. Ve sonra hemen cacciatore yapmak için mutfağa geri döndü.

Yine de, her şey düşünüldüğünde, bu konuşma aslında son zamanlarda yaptıkları diğer konuşmalardan çok daha iyi geçmişti.

"Biraz kokain almak ister misin? H?"

Trez kaşlarını kaldırarak dövme salonunun uzak köşesine uzanmış beyaz bir adama baktı. Klas.

Tam adama "siktir, hayır" demek için ağzını açtığı anda rüzgâr yön değiştirdi ve yüzüne daha az kokan kremalı bir pasta çarptı.

Bu onu olduğu yerde durdurdu.

"Peki ne olacak?" diye sordu avcı.

Trez'in sağı sola bakmasının özel bir nedeni yoktu; düşmanla konuştuğunu bilmeyen bir pislikten asla kullanmayacağı bir şey almakla ilgilenmeye başlamıştı.

Karanlığa doğru adım atan Trez, elini cüzdanını arar gibi pantolonunun cebine soktu. "Ne kadar?"

"Hangisi için?"

Trez gerginmiş gibi etrafına bakınarak numara yapmaya devam etti. Yakından bakınca, bu kesinlikle daha küçük bir şeydi; tatlı kokusu, yedi gün boyunca duş almadan çalışan ve bebek pudrasına bulanmış bir insandan çok daha kötüydü.

Ve her koltuk altına ölü bir rakun sokmak. "İkisi de. Hey, biraz daha içeri girmemizin sakıncası var mı?"

Avcı arkasını döndü ve dükkânın yan sokağına doğru ilerlerken fiyat vermeye başladı. İşlemin para el değiştirme kısmına gelmemişti.

Trez kontrolü kolayca ele geçirdi, piç kurusuna arkadan yaklaştı, kafasını yakaladı ve onu omurgası üzerinde tutan tek şey derisi olacak şekilde çevirdi. Ölü ağırlığı gövdesinden yakalayarak avcıyı bir palet yığınının arkasına itti ve ceplerini karıştırmaya başladı.

On torba toz. Yirmi kadar taş, küçük ölçekli. Kabaca 700 dolar nakit.

Büyük liglerden değil. Aslında, şehrin bu kısmı için pek de dikkate değer değil - daha küçük kısmı hariç.

Hâlâ hareket eden cesedi yere iterek telefonunu çıkardı ve bir numara çevirdi. Üçüncü çalışta cevaplandı.

"Butch?" dedi. "Hey, dostum, naber? Uh-huh. Evet. Doğru." Gözlerini avcıya dikti ve kolları ile bacaklarının hantal hareketlerinin tamamen pencere kenarındaki bir sinek olduğunu düşündü. "Tanışmanı istediğim bir arkadaşım var. Hayır, akşam yemeği için eve getirmek isteyeceğin türden değil. Evet, hiçbir yere gitmiyor. Acele etme."

Telefonu kapattıktan sonra avucundaki paketlen baktı.
Üzerlerinde Eski Dilde ölüm sembolü vardı.

Yarıştaki birileri büyük iş çeviriyordu. Ve bunu yapmak için
düşmanla birlikte çalışıyorlardı.

Sıradaki soru? Kimdi o?

KIRK ALTI

Beth, kendisi ve Wrath'ın odalarını terk etmesi gerektiğine karar verdiğinde şafak sökmek üzereydi. Wrath henüz geri dönmemişti ve zihnindeki kaosla bir dakika daha geçirme ihtimali, köprüye çıkmak istemesine yetmişti.

İlk durak? Layla'nın odasıydı ama Seçilmiş orada değildi.

Muhtemelen iyi bir şeydi, çünkü tek yapabileceği zavallı kadını erken hamilelik belirtileri konusunda rahatsız etmek olurdu - ki bu iki açıdan çılgıncaydı: Birincisi, eğer gebe kaldıysa, en fazla yirmi dört saat falan olmuştur. İkincisi,

Layla o korkunç düşük olayını yaşamıştı.

Beth kendini tamamen delirtmek istemiyorsa, pek de iyi bir karşılaştırma sayılmaz.

Heykeller koridorunda geri yürürken, mutfak diye düşündü. Evet, mutfak iyi bir sonraki duraktı -eğer antrenman merkezinin ağırlık odasında Wrath'ı rahatsız etmek istemiyorsa.

Belli ki biraz boşluğa ihtiyacı vardı.

Büyük merdivene ulaştığında, gerçekliği paralel işlemekten geçirmemenin imkânsız olduğunu fark etti. İlk katman önünde olan şeydi: Gazap ve tahttan indirilme, evdeki hüznü sessizlik, yarışın geleceğinin ne getireceği konusundaki stres. İkinci katman tamamen içsel ve tamamen fizikseldi: leğen kemiğinde bir sancı - bu implantasyon muydu... yoksa regl döneminin yaklaşması mı?; göğüslerinde bir ağrı - gebe kalma belirtisi mi... yoksa onca seksin sonucu mu?; ateş basması - hormonal dengesizliğin kalıntısı mı... yoksa pazen mi?

Sadece Konsey'in eylemleri sayesinde içinde bulundukları durumun ciddiyeti onu tamamen vücudunun küçük ayrıntılarına dalmaktan alıkoymuştu. Ve bu arada, kalbinin derinliklerinde hamile olduğunu mu yoksa olmadığını mı umduğunu bilmiyordu.

Aslında, bu bir yalandı.

Elini karnının alt kısmına koyarak, işe yaramamış olması için dua ederken buldu kendini. Wrath'ın tahtı kaybetmesinden daha kötü olan tek şey... hemen ardından baba olacağını öğrenmesiydi.

Zaten anne babasının mirasını kaybetmiş gibi hissediyorsa, bu ona suda zorlukla ilerlerken yakalaması için bir kaya parçası fırlatmak gibi olacaktı: Kuşkusuz, çocuğunu da aldatmış gibi hissedecekti.

Antrenin alt katında yemek odasına geçti ve ardından mutfığa girdi. Tanrım, ürkütücü bir boşluk... Mutfak, büyük ev yemekleri arasındaki durgunluklarda bile genellikle çok hareketli bir yerdi. Panjurlar inerken içeri girdiğinde ocakta, fırında ya da tezgâhta hiçbir şey olmaması onu korkutmuştu.

Kahretsin... şimdi ne olacaktı?

Kardeşlik dağılacak mıydı? O ve Wrath nereye gidecekti? Teknik olarak, artık Birinci Aile değillerse üçüncü kattaki o abartılı odalarda kalmamaları gerekirdi.

Aslında... oradan çıkmak rahatlatıcı olurdu. Her ne kadar taşınma sebebi berbat olsa da.

Sub-Zero'yu açtığı anda... yemek istemediği bir sürü şey gördü. Ama aç olmalıydı, değil mi? Sadece Fritz'in ona kaç saat önce getirdiği şeyleri atıştırmıştı. Ve kesinlikle ihtiyaç sırasında hiçbir şey yememişti.

İşemesi gerekiyordu.

Mutfığın dışındaki tuvalete girerek işlerini halletti, ellerini yıkadı ve buzdolabını bir kez daha denedi.

Birisi alt kata büyük bir fıçı dolusu bir şey koymuştu. Kapağın altına hızlıca bir göz attım ve... cacciatore. Normalde uğraşmaya değer bir yemektir, özellikle de bunu yapan kişi iAm olduğu için. Ancak hızlı bir koklama, midesinden kocaman bir hayır teşekkürü almasına neden oldu. Artan jambon için de aynı şey söz konusuydu. Tupperware kabında bir tabak dolusu bolonez ve linguini. Domates çorbası ...

Dondurucuyu deneyerek bir kutu sade Eggos çıkardı. ... sonra onları geri koy. "Meh."

Dondurma kesinlikle olmazdı. O ağır kremalı şeyi düşünmek bile kusma isteği uyandırıyor.

Kendine bakarken tereddüt etti. "Orada biri mi var?" dedi leğen kemiğine.

Tamam, artık resmileşmişti. Kendini tamamen kaybetmişti.

Tanrı aşkına, çamaşır odasında yenilebilir bir şeyler bulmaya çalışmak gibi olduğunu kanıtlayan kilerdeki bir gezintiden sonra, buzdolabına geri döndü ve bir Vlasic kavanoz tereyağı cipsi çıkardı.

"Turşu bu, millet," diye mırıldandı. "Turşu. Tam bir klişe."

Ancak kapağı çevirip tatlı salamura havuzunda dans eden dilimlere baktığında yüzünü buruşturdu ve onları geri koymak zorunda kaldı.

Son çare olarak, sebze çekmecesine vurdu-

"Evet," dedi aceleyle, elini yakalamak için uzatırken. "Oh, evet evet evet..."

Organik havuç demetini bıçak çekmecesine taşıırken, tüm o beta karotenle sevişmek üzere olduğuna inanamıyordu.

Havuçtan nefret ederdi. Tamam, tamamen değil - eğer salataların içindeyse, onların etrafında yemek yemezdi. Ama hayatında hiç gönüllü olarak onları buzdolabından çıkarmamıştı.

Lavabonun üzerinde durarak bir tanesini serbest bıraktı, bir soyacak çıkardı ve paslanmaz çelik göbekte parlak turuncu şeritlerden düzgün bir yığın yaptı. Hızlıca duruladı. Ortadan kes. Uzunlamasına iki kez dilimleyin. Ve voilà, crudités.

Crunch. Munch. Yut.

O kadar tazeydiler ki, her ısırıldığında çatlıyorlardı ve tatlı, topraksı tadı çikolatadan daha iyiydi.

Bir tane daha, diye düşündü son çeyreği bitirirken. Ama iki numaranın sonuna geldiğinde şöyle düşündü
... bir başkasına ne dersin.

Üçüncüsünü tamamlamaya çalışırken, Konsey'in bildirisini düşündü. Bir şeyler yapmaya çalışmak için motivasyonu çok basitti. Annesinin ırksal kimliği onun suçu olmasa da, yine de bok arabasını Wrath'ın ön kapısına getirmekten kendini sorumlu hissediyordu.

Keşke bunu aşmanın bir yolunu bulabilseydi...

Konsey tarafında ise işler açıkça ilerliyordu. Ichan denen adamın resmi yemin töreni planlanmıştı ve Rehv bunu öğrenmişti çünkü Konsey'in sekreteri bir aptal gibi onu e-posta listesinden çıkarmayı başaramamıştı.

Bu gece yarısı gerçekleşecekti.

Çift fırına bir göz attı. Mavi dijital saat dört elli dördü gösteriyordu. Yani on dokuz saatleri vardı.

On dokuz saat içinde ne yapılabilirdi ki?

Zulasına geri dönerek, o-

Güvenlik sisteminin dış kapının açılıp kapanmasını bildiren sesi sürpriz oldu. Kaşlarını çatarak kilerden dışarı çıktı ve personelin kullandığı kanatlı kapılardan birini itti...

Layla kütüphaneden çıkarken araba kazası geçirmiş gibi görünüyordu: Saçları rüzgârda savrulmuş, yüzü çarşaf gibi bembeyaz olmuş, elleri yanaklarına kadar uzanmıştı.

"Layla," diye seslendi Beth. "İyi misin?"

Seçilmiş o kadar yükseğe zıpladı ki, sabit durabilmek için iki kolunu birden uzatmak zorunda kaldı. "Oh! Oh-ah, evet. Evet, iyiyim. Ben iyiyim, çok iyiyim, evet. Teşekkür ederim." Kadın aniden kaşlarını çatı. "Peki ya siz? Sen..."

Olanlar göz önüne alındığında, kadın için bunu bitirmenin pek çok yolu vardı: İntihara mı meyillisin? Ağlama seansları arasında mola mı veriyorsun? Sen de mi hamilesin?

"Oh, evet, iyi. Evet, gayet iyi. Evet."

İki kişi saptırma oyunu oynayabilir.

"Ben de tam yukarı çıkıyordum. Yatmak için. Duş alıp yatmak için." Layla parkasını çıkarmaya başladığında gülümsemesi Courtney Stodden'inki kadar samimiydi. "Sonra görüşürüz... şey, sonra. Sonra görüşürüz. Hoşça kal. Şimdilik hoşça kal!"

Seçilmiş, arkasında kimse olmamasına rağmen sanki kovalanıyormuş gibi merdiven boşluğuna yöneldi.

Beth mutfağa döndüğünde, kadının bariz sıkıntısını takip etmediği için kendini kötü hissetti ama üzücü gerçek şuydu ki, tabağında o kadar çok şey vardı ki... başka birinin beyin kızartmalı drama-burgerine yer kalmamıştı.

Lavaboya döndüğünde bir havuç daha soydu. İkiye böldü ve çevirdi-

Çözüm aklına o kadar net geldi ki neredeyse parmağının ucunu kesecekti.

Bıçağı bırakarak iki parçayı aldı... ve onları bir arada tuttu, sanki tek bir parçaymış gibi görünmelerini sağlayan yapboz uyumunu buldu.

Sonra onları kasıtlı olarak ayırdı. Onları tekrar birleştirdi. Onları ayırdım.

Her iki enkarnasyonda da ... yarımalar hala havuçtu.

Parçaları tezgâhın üzerine atarak koşar adımlarla uzaklaştı.

İkisini de kurtaran şişman, yuvarlak bir çit oldu.

Xcor banliyödeki evinin ön bahçesinde belirlediğinde, güneş doğudan tehditkâr bir şekilde doğuyor olsa da kendini toparlamak için bir an durmak zorunda kaldı.

Kıl payı kurtulmuştu... Layla'yı zamanında zar zor geri getirebilmişti. Ve şimdi bile, başarılı olduğundan emin değildi.

Ama elinden geleni yapmıştı.

Sisin içinde onun da kendisiyle aynı şaşkınlığı yaşadığı belli olunca, elinden tutup tepeye doğru tırmanmaya başladı. Kardeşlik'in gizli yerleşkesinin aslında tepede olduğunu teyit etmesini istememişti, çünkü bu bilgiyi Eski Ülke'deki çok daha uygun sığınağını inşa eden ilkelere dayanarak elde etmişti.

Mevki ne kadar yüksekse, o kadar savunulabilirdi.

Onu olabildiğince hızlı koşturan adam, sonunda onları yirmi ayak yüksekliğindeki siva istinat duvarına çarpmıştı -Evine yakın olduklarına dair çok iyi bir işaret. Sorun şu ki, o lanet şeyin üzerinden geçemeyecek kadar dönmüştü.

Sağ ya da sol seçimiyle karşı karşıya kaldığında, vereceği kararın onun güvenliğine bağlı olduğunun farkındaydı.

Pek çok açıdan.

Onlar için uygun bir barınak inşa etse bile, ikisini de gün boyu güneş ışığından koruyabilecek bir şey, yokluğunun fark edileceğinin ve bir sonraki gün batımında döndüğünde sorgulanacağını farkındaydı. Hayatını onarılamayacak kadar zorlaştırmayacak cevapları nasıl verebileceğini bilmiyordu.

Onun için doğru olanı yapmak istediği ve bu nedenle bu yönde ilerleyeceği teorisiyle sağ tarafı seçmişti.

O iyi kesilmiş, iyi bakılmış küçük çalığı bulduklarında ... ve sonra onun birkaç benzerini bulduklarında, ana evin izinde oldukları açıktı. Onu sonuna kadar götürmedi. İlk ekim yatağını bulacak kadar ilerledikten sonra kızın elini bıraktı ve hızlı gitmesi için tısladı.

Onun da zamanı kalmamıştı.

Xcor onun koşuşturmasını sadece bir an için izlemişti ve sonra sisin içinde kayboldu, artık ayak sesleri bile kulaklarına ulaşmıyordu.

Sanki sonsuza dek ortadan kaybolmuş gibiydi.

Her ne kadar bir parçası oturup güneşin onu alıp götürmesine izin vermek istese de, kendini zorlamış ve aşağıya doğru üçgen çizerek, kelimenin tam anlamıyla sürülmüş bir yola takılıp düşmüştü.

Sadece bir metre önünü görebilmesine rağmen, düz yüzey ona engebeli zeminle kıyaslanamayacak bir çeviklik fırsatı sağlamıştı. Dümdüz koşmuştu, yerçekimi onun lehineydi, tek endişesi birilerinin dağa doğru hızla gelip onu farlarında görmesiydi.

Bu gerçekleşmemişti. Düzlüğe çıkmayı başarmış ve sonunda buğulu, karmakarışık araziden kurtulmuştu.

Ancak içeri girdiğinde ilk kez yaşadığı dehşet duygusu aklından çıkmıyordu. Ya Layla zamanında içeri girememişse? Ya biri onu bulup sorguladıysa? Ya ...

Telefonunu boşuna kontrol etmişti ve sonra gözlerini kapatmak, konsantre olmak ve kendini hayalet gibi uzaklaştıracak kadar gücü ve odağı kalması için dua etmek zorunda kalmıştı.

Ortadan kaybolmasını mümkün kılan tek şey, ona ne olduğunu bilmeden ölemeyecek olmasıydı.

Telefonunu bir kez daha çıkararak, kadının aradığını ve dağdan aşağı kaçarken zil sesini duymadığını düşündü. Ne yazık ki... hayır.

Sömürgenin ön kapısına doğru yürürken, gökyüzündeki belli belirsiz parıltı derisinin karıncalanmasına ve gözlerinin sulanmasına neden oldu - bu da eve girdiğinde sona erdi.

Sefalet sahnesine.

Bunu daha eksiksiz hale getirecek tek şey kadınların varlığı olabilirdi. Bu haliyle hava, rom ve cinle yoğun bir şekilde baharatlanmış, içten kahkahalarla dolup taşmış, zaferden sonra kabaran erkek saldırganlığıyla ağırlaşmıştı.

"Dönüyorsun!" Zypher seslendi. "O geri döndü!"

Eğer komşuları olsaydı, böğürtüleri komşuları uyandıracak kadar yüksek olurdu. Bu haliyle evi dolduruyordu.

"Ve haberlerimiz var," dedi Throe sarhoşlukla hafifçe renklendirilmiş bir memnuniyetle. "Göreve başlama töreni bu gece yarısı yapılacak. Ichan'ın kütüphane salonunda. Biz de davet edildik elbette."

Onlara kendi yerine gitmelerini söylemenin cazibesine kapıldı. Ama sesini çıkarmadı. Başını sallamaktan başka bir şey yapmadan üst katta gözden kayboldu.

Neyse ki askerleri onun kendi danışmanlığına çekilmesine alışkındı ve gitmesine izin verdiler.

Yatak odasının kapısını kapattığında, aşağıdaki gürültü azaldı, sönmedi; ancak, bu erkek grubunu duymamaya alışkındı.

Karmakarışık çarşafklar ve battaniyelerle dolu yatağa gidip oturdu, silahını indirdi ve cep telefonunu çıkardı. Ellerinde tutarak ekrana baktı.

Onu aramanın hiçbir yolu yoktu: Kullandığı telefon her neyse şifreli bir hesaba sahipti.

Arkasına yaslanıp tavana baktığında, vahiy gibi bir boşluğun farkına vardı.

Onun ölmüş olabileceği ve bunu bilmediği fikri onu o kadar derinden etkiledi ki, kişiliği ikiye bölünmüş gibi hissetti.

Bir daha asla birleşmemek üzere.

KIRK YEDİ

Neredeydi o?

Sola, Assail'in mutfağında oyalanırken, üst kattan topladığı birkaç eşyayla uğraşırken, onu kalmaya ikna etmek için köşeden gelmesini bekleyerek omzunun üzerinden bakmaya devam etti.

Ama bunu zaten yapmıştı, değil mi?

Duşta.

Adamım, ilk kez onunla birlikte olduğu anılar onu heyecanlandırmıyordu. Ağlamak istemesine neden oldu.

"Neden bu kadar erken çıktığımızı anlamıyorum," diye açıkladı büyükannesi bodrumdan çıkarken. "Daha şafak bile sökmedi."

Büyükannesi ev kıyafetinin sarı versiyonunu giymişti ama yolculuğa hazırdı, güzel ayakkabıları ayağındaydı, ona uygun el çantası sahte deri kayışıyla bileğinden sarkıyordu. Arkasında, Assail'in eşleşen muhafızlarının her birinde birer bavul vardı ve mutlu görünmüyorlardı. Yine de, hadi ama, neşelenmek için yapılmış yüzleri yoktu.

"Yirmi üç saatlik bir yol, vovó. Yola koyulmamız gerek."

"Durmayacak mıyız?"

"Hayır." Büyükannesi yanındayken bu riski göze alamazdı.

"Gün boyunca ortada sürebilirsin. Araba kullanmayı seviyorsun."

Büyükannesi, başka biri için F-bombası olabilecek bir ses çıkardı. "Burada kalmalıyız. Burası çok güzel. Mutfacı sevdim."

Kadının sevdiği bir mutfak değildi. Büyükannesi Coleman'ın üzerinde gözünü kırpmadan yemek pişirebilirdi ve pişirmişti de.

O Katolik değil, Sola söylemek istedi. O aslında ateist bir uyuşturucu satıcısı. Yakında toptancı olacak-

Ya hamileyse? diye düşündü. Çünkü iki gündür hapını almamıştı. Bu olmaz mıydı...

Ne derler bilirsin.

Kendini la-la diyarından silkeleyen Sola, tekerlekli bavulun fermuarını kapattı ve orada öylece durdu.

"Eee?" diye alay etti büyükannesi. "Gidiyor muyuz? Yoksa hayır mı?" Sanki Sola'nın tam olarak ne beklediğini biliyormuş gibi.

Ya da kim, duruma göre.

Sola tekrar etrafına bakınırken soğukkanlı olmaya çalışacak kadar gururlu değildi; yemek alanından girişi, üst kattan ya da ofisten gelirken kullanılan kemerli geçidi, bodrum merdivenlerinin başındaki sığ holü aradı. Hepsi boştu. Koşar adımlarla gelen ayak sesleri, gömleğini giyip alt kata inmek için acele eden birinin çıkardığı gümbürtüler de yoktu.

Duş zamanı bir yana, nasıl olur da onu uğurlamaz ...

O anda büyükannesi derin bir nefes aldı ve boynunda her zaman taşıdığı düz sarı altın haç tepedeki ışığı yakaladı.

"Gidiyoruz," dediğini duydu Sola.

Bununla birlikte bavulunu aldı ve arka kapıya yöneldi. Dışarıda, Sola'nın acil durum kimliği adına kira sözleşmesi yapılmış, tamamen kalabalık içinde kaybolmuş bir Ford evin yakınına park edilmişti.

Caldwell'de kimsenin onda olduğunu bilmediği. Torpido gözünde de büyükannesine ait bir dizi belge ve kimlik vardı.

Uzaktan kumandayı kullanarak kilitlerin açılmasını sağladı ve bagajı açtı. Bu sırada Assail'in adamları büyükannesini çocuk eldivenleriyle tutuyor, aşağı inmesine yardım ediyorlardı.

Bavulunu ve belli ki protesto için giymeyi reddettiği paltosunu taşıyarak merdivenlerden indi.

Kadını yolcu koltuğuna, bavulunu da arkaya yerleştirirlerken Sola evin arka tarafını aradı. Tıpkı daha önce olduğu gibi, onu görmeyi bekliyordu, belki de gitmeden önce ona ulaşmak için ana odaya doğru koşuyordu. Belki de bodrumdan çıkıp çamurluktan geçerek dışarı çıkıyordu. Belki de üst katta olduğu için köşeyi dönerken ...

O anda garip bir şey oldu. Evin her penceresinde ani bir ışıltı vardı, pervazlar arasındaki cam bölmeler ve sürgülü kapıların düz plakaları ince bir pırıltı gösteriyordu.

Ne-

Kepenkler, diye düşündü. Pencereleden kepenkler geçiyordu, bu ince hareket gözden kaçacak türden bir şeydi... eğer tam gerçekleştiği anda içeri bakmıyorsanız. Sonrasında mı? Sanki hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Tüm mobilyalar hâlâ görünüyordu, ışıklar açıktı, normaldi, normaldi, normaldi.

Güvenlik numaralarından biri daha, diye düşündü.

Kapıyı açmakta acele etmedi, bir ayağını içeri soktu ve başını çevirdi. İki koruma geride durmuş ve kollarını kavuşturmuştu.

Onlara söylemek istedi... ama hayır, Assail'e bir mesaj götürmekle ilgileniyor gibi görünmüyorlardı.

Büyükannesini güvenli bir şekilde sedana bindirdikleri için düpedüz kızgın görünüyorlardı.

Sola bir süre daha bekledi, gözleri açık arka kapıya sabitlenmişti. Pervazların arasından arka koridordaki ayakkabılara ve paltolara baktı. Çok sıradan görünüyordu - zengin biri için sıradan. Ama ev Orta Amerika'ya ait bir şey değildi, sadece muhtemelen beş milyon değerinde olduğu için de değil. Ya da on.

Arkasını dönerek direksiyonun arkasına geçti, kendini içeri kapattı ve limonlu oda spreyinin kokusunu iyice içine çekti. Altında

sigara dumanının hafif kokulu pusuydu.

"Neden gitmemiz gerektiğini bilmiyorum."

"Biliyorum, vovó. Biliyorum."

Teneke gibi ses çıkaran motor az da olsa canlandı ve arabayı geri vitese taktı. K-dönüşü yaparak açık kapıya son bir kez baktı.

Ve artık oyalanmak için bahane kalmamıştı.

Gaza bastığında, farlar araba yolunu ve ardından onları yarımadanın dışına çıkaracak tek şeritli yolu aydınlatırken gözlerini kırptırdı.

Onun peşinden gelmeyecekti.

"Bir hata yapıyorsun," dedi büyükannesi hışımla. "Büyük hata."

Ama hikâyenin tamamını bilmiyorsunuz, diye düşündü Sola dur işaretime yaklaşıp yön sinyaline basarken.

Ancak Sola'nın farkında olmadığı şey... onun da bilmediği idi.

Assail, evinin arkasındaki ağaç halkasından ayrılışı izledi.

Mutfağın penceresinden, onun masanın yanında durduğunu ve geride bıraktığı bir şeyi arıyormuş gibi bir valizi karıştırdığını gördü.

Burada, aşkım, diye düşündü. Kaybettiğin şey burada.

Sonra büyükannesi kuzenleriyle birlikte ortaya çıktı ve kadının gidişini onaylamadığı açıktı.

Onun hakkında tapılacak bir şey daha.

Kuzenlerin de buna karşı olduğu belliydi. Yine de hiç bu kadar iyi yemek yememişlerdi ve onlara karşı çıkan herkese saygı duyuyorlardı.

Marisol'un büyükannesiyle ilgili bir sorun yok.

Assail, erkeğin kendisini göstermesini bekliyormuşçasına etrafına bakınan kadının hüznüne tanıklık ederken, küçük de olsa bir memnuniyet duyuyordu. Ama baskın olan

Zorunluluk, içindeki canavarı seçtiği yolu seçmesine izin vermeye ikna etmekte.

Kendini korumaya karşı çıkamazdı, tıpkı işinden ayrılmaya yemin edemeyeceği gibi. Hareketsiz gecelerden oluşan bir yaşam tarzına gömülmek için çok uzun süre ve çok çalışmıştı... bu geceler onunla geçse bile. Ayrıca, Benloise ailesiyle işlerin henüz bitmediğine dair endişeleri vardı. Dışarıda bir yerlerde başka bir kardeşin ya da belki de açgözlü ve kanına sunulanın intikamını almak isteyen bir kuzenin olup olmadığını ancak zaman gösterecekti.

Onsuz daha güvende olurdu.

Marisol bavullarını arabanın bagajına yerleştirirken, büyükannesi de aracın ön tarafına yerleştirildi. Ve bir duraklama daha oldu. Gerçekten de kadın etrafına bakınırken, Marisol onu görmüş olabileceğini hissetti ama hayır. Gözleri, saklandığı gölgeli yerde onun üzerinden geçti.

Arabaya. Kapıyı kapatıyorum. Motoru çalıştırmak. Dönüyorum.

Sonra tek gördüğüm... fren lambalarının yolda kaybolmasıydı.

Kuzenler sadece bir an için oyalandılar. Dışisinin aksine, onun tam olarak nerede olduğunu biliyorlardı ama yaklaşmadılar. Evin içine çekildiler ve doğan güneşe daha fazla dayanamadığında kullanması için kapıyı açık bıraktılar.

Sonunda kendini sıkıştırdığı yerden kurtulduğunda kalbi göğsünde inliyordu.

Karda yürürken vücudu, çöküp çökmeyeceğini merak ettiği noktaya kadar gevşekti. Başı dönüp duruyordu - bağırsakları da öyle. Sağlam olan tek şey erkeklik içgüdüleri idi ve bu içgüdüler, kızın önündeki yola çıkıp o ucuz arabanın önünde durması ve kızıdan geri dönüp eve gelmesini talep etmesi gerektiğini söylüyordu.

Assail onun yerine kendisini zorla evine soktu.

Kuzenler mutfakta, kendileri için özel olarak pişirilmiş ve folyoya sarılmış porsiyonlar halinde dondurucuya bırakılmış yemeklerden yiyorlardı. Sanki biri ölmüş gibi etkilenmişlerdi.

"Cep telefonları nerede?" Assail sordu.

"Ofiste." Ehric paketten bir post-it notu çıkarırken kaşlarını çattı. "'Üç yetmiş beşe kadar önceden ısıtın."

Kardeşi duvar fırınına gitti ve düğmelere basmaya başladı. "Konveksiyonlu mu?"

"Söylemiyor."

"Lanet olsun."

Başka koşullar altında Assail, Evale'in yetersiz konuşma dürtüsünü yemek pişirmek için harcadığına inanmayı imkânsız bulurdu. Ama Marisol ve büyükannesi her şeyi değiştirmişti... burada bulundukları kısa süre için.

Kuzenlerini kendi hallerine bıraktığında, kendisini yemeğe dahil etmeyi teklif etmemelerine hiç şaşırmadı. Yüzyıllar süren geçici varoluşlarından sonra, bu yiyecek maddelerinin istifçisi olacaklarına dair bir his vardı içinde.

Ofiste masanın arkasına oturdu ve önündeki birbirinin aynısı iki telefona baktı. Doğal olarak beyni onları nasıl elde ettiğine gitti ve önce Eduardo'yu yerde, sonra da Ricardo'yu işkence duvarına asılmış halde gördü.

Ellerine onları sıkmasını emrederek-

Kolları emre itaat etmeyi reddetti ve aslında vücudu sandalyeye geri düştü. Dümdüz hiçbir şeye bakmazken, motivasyonunun onu terk ettiği açıktı.

Masanın ortasındaki çekmeceyi açarak şişelerden birini çıkardı ve önce bir burun deliğine, sonra da diğerine kokain doldurdu.

En azından karıncalanma hissi onu ayağa kaldırdı ve bir an sonra gerçekten de telefonları aldı... ve onları bilgisayarına bağladı.

Odaklanması yapaydı, dikkati zorlanıyordu ama buna alışması gerektiğini biliyordu.

Kalbi, kapkara olmasına rağmen, onu terk etmişti. Ve Miami'ye doğru yola çıkmıştı.

KIRK SEKİZ

Aslında yeterince uzun süre ve yeterince sert koşarsanız, vücudunuzu yumruk yumruğa kavga etmiş gibi hissetmeniz mümkündür.

Wrath Nike'larını koşu bandına vurmaya devam ederken, Payne ile yaptığı son antrenmanı düşündü.

Ona yalan söylemişti. Nihayet ciddi bir şekilde tahta geçtiğinde, kardeşler ve Beth onu fiziksel risk profilinden uzaklaştırmak için bir dizi "kural" ile karşı karşıya getirmişlerdi. Pek de mutlu bir konuşma sayılmazdı ve kuralları herkesin bildiği en az bir kez ve kimsenin onu yakalamadığı birkaç kez ihlal etmişti. Şehir merkezinde dövüşürken yakalandıktan sonra, hançerlerini sadece törensel işler için kullanmayı yeniden kabul etmişti ve o zamandan beri shellanının hayal kırıklığının kokusu onu hizada tutmaya yetmişti.

Bu ve kalan görme yetisini de o sıralarda tamamen kaybetmiş olması.

Onlar yanılmamıştı. Kral'ın en çok nefes almaya ihtiyacı vardı; Caldwell'de bir ara sokakta avcılarını alt etmek artık birincil direktif olamazdı.

Ve kardeşlerle tartışmak da yok.

Hiçbiri ona zarar verme ihtimalini göze almak istemiyordu.

Ancak o zaman Payne kendini tanıtmıştı ve ilk başta onun bir erkek olduğunu düşünmüş olsa da, gerçek kimliği keşfedildiğinde, tam da kadın olduğu için ona bir geçiş izni verilmişti.

Onun erkeklerin soyunma odasına gizlice girdiğini ve bıçağı boğazına dayadığını düşündü.

Artık istediği herkesle dövüşebileceğini düşünüyordu. Ve ona bir özür borçlu olduğunu.

Aşağı uzanarak koşu bandının hızını artırdı. Bu makinenin konsolunda kancalar ve kendisi için yapılmış yastıklı bir kemer vardı. İkisi arasına gerilmiş bungee kordonları sayesinde ellerini kullanmadan makinenin üzerinde kalabiliyor, belindeki hafif çekişler ona koşu yüzeyine göre nerede olduğunu söylüyordu.

Bu geceki gibi bir gecede kullanışlı. Oh, bekle... şimdi gündüzdü.

Daha hızlı bir ritme girdiğinde, her zamanki gibi kafasının eforun üzerinde süzüldüğünü fark etti, sanki vücudu meşgul ve çalışıyormuş gibi, sürüklenmekte özgürdü. Ne yazık ki, göstergeleri arızalı bir helikopter gibi, kayalıklara çarpıp duruyordu: anne-babası, shellan'ı, genç bir gelecek olasılığı, önünde uzanan tüm boş yıllar.

Keşke görme yetisi olsaydı. En azından o zaman inandırıcı bir şekilde dışarı çıkıp düşmanla çatışabilirdi. Ama şimdi kapana kısılmıştı.

-Körlüğünden, Beth'inden, genç kızla birlikte olma şansından.

Tabii ki, eğer o hayatında olmasaydı? Sahada onurlu bir şekilde ölene kadar öldürmeye devam ederdi. Yine de, o olmasaydı, muhtemelen en başta yükselmekle ilgili hiçbir şey yapmaya zahmet etmezdi.

O lanet tacı kafasına takmayı hiç denememesi gerektiğini biliyordu.

Babasının bu kadar kısa sürede trajik bir şekilde yaptığı onca şeyden sonra, ilk içgüdülerini takip etmeli ve çekip gitmeliydi. Irk birkaç yüzyıldır dümensiz gitmekte bir sakınca görmemişti; muhtemelen bu saçmalığı sonsuza dek sürdürebilirdi.

Ichani düşündü. Belki de o herif modern halkların krallara ihtiyacı olmadığını keşfedecekti.

Ya da daha doğrusu, belki Xcor ve Piçler bu dersi öğreneceklerdi.

Her neyse.

Wrath hızı tekrar artırmaya gitti ve makinenin hızının bittiğini fark etti. Küfrederek zaten çok hızlı olan hızına geri döndü ve artık kendisinin de göremediği ya da kullanamadığı masanın arkasında oturan babasını düşündü; parşömen ruloları ve mürekkep kapları, tüy kalemler ve deri ciltler oymalı yüzeyi kaplıyordu.

Tüm bunların arkasındaki erkeği, balmumunu kendisi eritip kraliyet armalı yüzüğü içine bastırırken memnuniyet dolu yarım bir gülümsemeyle hayal edebiliyordu-

"Gazap!"

"Ne-" Emniyet anahtarını çekip yan korkuluklara atlarken lastiğin gıcirtısını duydu. "Beth-?"

"Wrath, aman Tanrım-"

"İyi misin-"

"Wrath, çözüm bende-"

Nefes alamıyordu. "Ne hakkında?" "Ne yapmamız gerektiğini biliyorum!"

Wrath nefes nefese kalırken kaşlarını çattı ve jöle gibi bacaklarının hayaletten vazgeçip torpillenmesi ihtimaline karşı ellerini raylara dayadı. Yine de hipoksiye rağmen dışısının kokusu amaç ve inançla güçlüydü, doğal tonları keskinleşmişti ve böylece ona net bir şekilde ulaşıyordu.

Konsolun üzerine astığı havluyu kaparak yüzünü sildi. "Beth, Tanrı aşkına. Lütfen durur musun-"

"Beni boşa."

Egzersiz neden olduğu tüm boğulma hissine rağmen nefes almayı bıraktı. "Özür dilerim," dedi kabaca. "Ama ben bunu duymadım."

"Çiftleşmemizi feshedin. Dünden itibaren geçerli olmak üzere - tüm niyet ve amaçlar için hala Kral olduğun zaman."

Wrath kafasını sallamaya başladı, her türlü düşünce beynini karıştırıyordu. "Bunu söylediğini duymuyorum-"

"Benden kurtulursanız, kullandıkları zeminden de kurtulmuş olursunuz.

Gerekçe yok, görevden alma yok. Taht sizde ve-"

"Sen aklını mı kaçırdın!" diye bağırdı. "Ne diyorsun lan sen!"

Hafif bir duraksama oldu. Sanki parlak fikrini beğenmemesine şaşırmış gibiydi.

"Gazap, cidden. Tahtı geri almanın yolu bu."

İçindeki bağlı erkek avazı çıktığı kadar bağırmaya başladığında patlamasına ramak kalmıştı ama zaten yerleşkedeki bir odanın tamamını darmadağın etmişti. Ve eğer ağırlık odalarını dağıtırsa kardeşleri onu öldürecekti.

Sesini düz tutmaya çalışsa da bunu başaramadı: "Hayatta olmaz!"

"Sadece bir kağıt parçası!" diye bağırdı. "Ne fark eder ki?"

"Sen benim
shellan'ımsın!" "Her
şey havuçla ilgili!"

Annnnnnnnn ve bu onu durdurdu. Kafasını biraz temizlemek için sallayarak, "Özür dilerim, ne?" dedi.

İlişkilerini bitirmekten köklü sebzelere geçiş yapmak biraz zor.

"Bak, sen ve ben birbirimizi sevdiğimiz için birlikteyiz. Öyle ya da böyle bir kağıt parçası bizi değiştirmeyecek-"

"Hayır, kesinlikle olmaz - o pisliklere seni becerme zevkini tattırmayacağım-"

"Beni dinle." Adamın ön kolunu kavradı ve sıktı. "Sakinleşmeni ve beni dinlemeni istiyorum."

Bu çok garip bir şeydi. O kadar gergindi ki, kadın ona böyle doğrudan bir emir verdiğinde? Bir piyade askeri gibi takip etti.

"Evlilik-çiftleşme-her neyse onun çözülmesinden önce. Onlara herhangi bir gerekçe sunmayın, gerici gibi görünmek istemezsiniz. Sonra da, bu işi yapmak isteyip istemediğinize karar verin.

Kral olarak kal. Ama bu şekilde mi? Bu benim suçum değil. Şu anda, hoşuna gitsin ya da gitmesin, tahtı kaybetmenin sebebi benim ve hayatımızın geri kalanını böyle bir şeyden sorumlu hissederek geçiremem. Bu beni öldürür."

"Seni kurban etmek doğru yol değil."

"Beni zerre kadar feda etmiyoruz. Kraliçe olmak umurumda değil. Ben senin yanında olmayı önemsiyorum ve hiçbir taç, ferman ya da her neyse bunu değiştiremeyecek."

"Şu anda yavrumuzu taşıyor olabilirsin. O yavruyu bir piç olarak dünyaya getirmek istediğini mi söylüyorsun?"

"Bana göre değil. Senin için de olmazlar." "Ama başkaları için..."

"Kim gibi? Bana Vishous'un çocuğun daha az bir şey olduğunu düşüneceğini mi söylüyorsun? Tohr? Rhage? Kardeşlerden herhangi biri, onların shellanları? Peki ya Qhuinn ve Blay-Qhuinn Layla'yla çiftleşmedi. Bu, o çocuğu hor göreceğiniz anlamına mı geliyor?"

"Bahsettiğim 'diğerleri' bu ev halkı değil." "Peki tam olarak kim? Glymera'yı hiç görmüyoruz-teşekkürler

Tanrım ve sizin halktan biri dediğiniz kişiyle tanıştığımı hiç sanmıyorum. Ehlena ve Xhex dışında sanırım. Demek istediğim, tüm bu ırk vatandaşları buraya hiç gelmiyor ve bu değişecek mi? Hiç sanmıyorum." Tekrar onun kolunu sıktı. "Ayrıca, çocuğumuzu tahta oturtmak konusunda endişeliydin. Bu o sorunu da hallediyor."

Wrath onu tutmaktan vazgeçti ve adımlarını hızlandırmak istedi

-Ama ağırlık odasının düzenini kışının üstüne düşmeyecek kadar iyi bilmiyordu.

Yüzünü tekrar silmekle yetindi. "Tahtı senden boşanacak kadar istemiyorum. Sadece istemiyorum. Prensip meselesi, Beth."

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, seni boşayacağım."

Sargılarının arkasından gözlerini kırıştırdı. "Öyle bir şey olmayacak.

Üzgünüm ama bunu yapmayacağım."

Leelan'ın sesi çatallaştı. "Hayatımın geri kalanını bunun benim hatam olduğunu düşünerek geçiremem. Bunu yapamam."

"Ama değil. Gerçekten değil. Bak, ben sadece... geğmişi geride bırakmalıyım, anlıyor musun? Aileme bu şekilde tutunamam. Bu hiç sağlıklı değil." Başını geriye attı. "Lanet olsun, şimdiye kadar atlatmış olmam gerekirdi. Onları kaybetmeyi yani."

"İnsanların bu tür şeyleri asla atlatabileceğini sanmıyorum, özellikle de senin başına gelenleri."

Cılız trans-öncesi halinin o sürünme boşluğunda kilitli kaldığı, anne ve babasının parçalara ayrılışını tahtadaki bir budak deliğinden izlediğı sahneler gözünün önüne geldi. Her zaman aynı film makarasıydı, aynı kılıç parıltıları, acı ve dehşet çığılıkları... ve her zaman aynı şekilde bitiyordu, o ana kadar hayatındaki en önemli iki insan gitmişti, gitmişti, gitmişti.

Beth'i kaybetmeyecekti. Mecazi anlamda bile olsa.

"Hayır," dedi kesin bir ifadeyle.

Uzanarak elini kadının rahmine koydu. "Geğmişimi kaybettim ve bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Taht için bile olsa geleceğimi kaybetmeyeceğim."

KIRK DOKUZ

Evliliklerle, çiftleşmelerle, her neyse... ilgili sorunlardan biri de sevdiğiniz kişi veto ettiğinde ortaya çıkıyordu. Bu konuda yapabileceğiniz pek bir şey yoktu.

Beth, cehennem zebanisiyle birlikte ağırlık salonundan çıkarken, balonu sönmüştü. Tartışmaların, planların dışında, bulundukları yerden nefret ediyordu ama daha iyi bir yere giden tüm yollar, aşamadığı bir "hayır" tarafından engelleniyordu.

Onu duşa kadar takip etmek yerine ofise gidip masaya oturdu ve dizüstü bilgisayarının Outlook görüntüsünün etrafında yüzen baloncuklardan oluşan ekran koruyucusuna baktı.

Birdenbire ortaya çıkan sıcak bir parlama, leğen kemiğinden yukarı doğru patladı ve bir yangın gibi parmak uçlarına, ayak tabanlarına, başının tepesine yayıldı.

"Tanrım," diye mırıldandı. "Burada göğsümde bir yumurta kızartabilirim."

Geceliğin yakasını kabartmak biraz yardımcı oldu, ama sonra iç fırın patlaması geldiği gibi hızlı bir şekilde sona erdi, geride cildindeki serin terden başka bir şey kalmadı.

Ekran koruyucuyu kaydırarak kapattı ve Outlook'un bir gönderme/alma ile kendini güncellemesini izledi. Bu bilgisayarda yapılandırılmış olan hesap Kral'ın genel posta kutusuydu ve okunmamış e- postaların listenin en üstünde görünmeye başlaması için kendini hazırladı.

Sadece bir tane vardı.

İktidar değişikliğinin somut bir temsili olduğunu düşünüyordu ...

Kaşlarını çatarak öne doğru oturdu. Konu satırında şöyle yazıyordu: Ağır Kalp. Ve sadece o lanet parşömendeki imzalar listesinde yer aldığı için ismini tanıdığı bir erkekten geliyordu.

Şeyi açıp bir kez okudu. İki kez. Ve üçüncü kez.

Kime? Wrath, Wrath'ın oğlu
Kimden: Abalone, Abalone'un oğlu
Tarih: 04430 12:59:56
Konu Ağır Kalp

Lordum, geleceği büyük bir üzüntüyle karşılıyorum. Konsey toplantısındaaydım ve çağdışı, önyargılı gerekçeleriyle Güvensizlik Oylamasını gerçekleştirdim. Glymera'nın son zamanlardaki eylemlerinden dolayı kendim ve ırkım adına rahatsızım, ama daha çok cesaretsizliğimden dolayı rahatsızım.

Uzun, çok uzun zaman önce, babam Abalone babanıza hizmet etti. Her ne kadar detayları artık pek bilinmese de, aile efsanesi bu hikayeyi aktarmıştır: Bir kabal ailenize karşı geldiğinde, babam Kral ve Kraliçesinin yanında yer aldı ve bunu yaparken benim bu soyumu sonsuza kadar onurlandırdı. Bunun karşılığında baban ailemin nesillere mali özgürlük ve sosyal yükselme sağladı.

Bu gece o mirasa layık olamadım. Ve korkaklığımı hazmedemediğimi fark ettim.

Size karşı yapılanları kabul etmiyorum ve inanıyorum ki başkaları da aynı şekilde düşünüyor. Endişelerinin giderilmesine yardımcı olmak ve uygun telafi için glymera'ya başvurmak üzere bir grup halkla birlikte çalışıyorum. Bu vatandaşlarla olan ilişkilerimde, ırkın kökeninde babanızın kendileri ve aileleri için yaptığı her şeyi hatırlayan pek çok kişi olduğu açık. Sizinle hiç tanışmamış olsalar da, bu iyi niyet size ve ailenize de uzanıyor. Şu anda nereye gittiğimize dair üzüntümü ve endişemi paylaşacaklarını biliyorum.

Başarısızlığımın farkına vararak Konsey'den istifa ettim. Bir şampiyona ihtiyaçları olduğu için halkla çalışmaya devam edeceğim ve bu rolde son derece ihmalkâr olsam da, bu dünyada iyi bir şeyler yapmaya çalışmalıyım yoksa bir daha uyuyamayacağım.

Keşke sizin için daha fazlasını yapabilseydim. Siz ve Shellan'ınız düşüncelerimde ve dualarımda olacaksınız.

Bu çok yanlış.

Saygılarımla, Abalone, Abalone'un oğlu

Ne hoş bir adam, diye düşündü Beth Outlook'tan çıkarken. Ve muhtemelen suçluluk duygusundan kurtulması gerekiyordu. Aristokrasinin her şeye buharlı silindir yaklaşımı göz önüne alındığında, hiç şansı yoktu.

Glymera'nın hayatları mahvetmek için tabutlarla ilgisi olmayan yöntemleri vardı.

Duvardaki saate bakarak Wrath'ın her an gelebileceğini düşündü. Ve sonra onlar... şey, o vardı

Hiçbir ipucu yok. Genellikle bu saatlerde yatmaya giderlerdi ama bu hiç cazip gelmiyordu.

Belki bugün yatak odalarını değiştirebilirler. O mücevherlerle süslü oda takımını görmeye bile dayanabileceğini sanmıyordu. Boş boş Internet Explorer'a gitti, Google ekranına baktı ve kendini şanslı hissediyorum yazısına başını salladı

Hat.

Evet. Doğru.

Tanrım, keşke V Apple şirketiyle ilgili her şeyden nefret etmeseydi, elinde bir iPhone olsaydı ve Siri'ye ne yapacağını sorabilseydi.

Wrath'ın evliliklerinin arkasında durmasını çok takdir ediyordu ama Tanrım...

Hiçbir neden yokken, Prenses Gelin filmindeki o sahne aklından geçti; mihrapta, rahibin önünde evlendikleri sahne.

Meeewidge, a dweam wifin a dweam-

Beth dondu kaldı.

Sonra hızlıca yazdım ve o lanet olası şans

düğmesine bastım. Karşıma çıkan şey-

"Hey, yukarı çıkmaya hazır mısın?"

Beth gözlerini yavaşça kocasına kaldırdı. "Ne yapmamız gerektiğini biliyorum."

Gazap, biri ayağına piyano düşürmüş gibi geri çekildi. Ve sonra hemen kafası çarpıyormuş gibi baktı. "Beth. Tanrı aşkına-"

"Beni seviyor musun, her şeyimi?"

George uzanmak için kıvrılırken, devasa bedeninin ofisin cam kapısına yaslanmasına izin verdi, sanki bunun başka bir uzun olmasını bekliyordu. "Beth-"

"Peki, sen?"

"Evet," diye inledi cehennem zebanisi.

"Her şeyim, insan ve vampir."

"Evet."

"Ve bir tarafa karşı diğer tarafı ayırmıyorsunuz, değil mi?"

"Hayır."

"Yani Noel gibi. Yani, siz bu bayramı kutlamıyorsunuz ama Butch ve ben buna alışkın olduğumuz için Noel ağaçları ve süsleri asmamıza izin verdiniz ve şimdi evdeki herkes hediye olayını yapıyor, değil mi?"

"Doğru," diye mırıldandı.

"Kış gündönümü söz konusu olduğunda, yani bu balolardan birini yapacak olsaydınız, bunun Noel'den daha önemli ya da daha önemsiz olduğunu düşünmezsiniz, değil mi?"

"Doğru." Bunu kafasında şu soruya cevap verdiğini düşündüren bir tonda söylemişti: Silahı tam buraya koyup tetiği çekersem, kendimi bu sefaletten kurtarabilirim, değil mi?

"Hiçbir fark yok. Hem de hiç." "Hiç. Artık durabilir miyiz?"

"Benim inançlarım, benim geleneklerim de seninkiler kadar önemli, hiçbir fark yok, değil mi?"

"Doğru."

"Hem de hiç."

"Doğru."

Bilgisayarın başından fırladı. "İki saat içinde benimle ön fuayede buluş. Güzel bir şeyler giy."

"Ne yapıyorsun lan sen?"

"Bir süre önce konuştuğumuz ve asla devam etmediğimiz bir şey."

"Beth, neler oluyor?"

"Hiçbir şey." Onun önünden tünele girebilmek için dolaba doğru koştu. "Her şey."

"Neden bana söylemiyorsun?"

Kaybolmadan önce tereddüt etti. "Çünkü benimle tartışmandan korkuyorum. İki saat sonra. Fuayede."

Gizli panelden dışarı fırladığında cehennemden gelen küfürleri duydu ama adamıyla bu konuyu konuşacak zamanı yoktu.

Lassiter'ı bulmak zorundaydı. Ve John Matthew'u.

Şimdi.

Selena ilk gerçek kilitlenmesini o sabah yaşadı.

Rehvenge'in büyük kampının mutfak masasında oturmuş, bir fincan kahve ve ev yapımı çöreklerle uğraşırken zihni Kral'ın kaderi, Trez'in öpücükleri, iAm'in sert bakışları ve kendi belirsiz geleceği hakkında çalkalanmaya başladı...

Özellikle de Trez'in öpücükleri.

Banyodan ayrıldıklarından ve kardeşini mutfakta bulmak için alt kata indiklerinden beri onu ne toplum içinde ne de özel hayatında görmüştü.

Sevindi sayılır.

Aralarındaki bitmemiş iş - cinsel anlamda bitmemiş iş - şu anda onun için çok yoğundu. O an içindeyken her şey çok doğal, hatta önceden belirlenmiş gibi gelmişti ama sonrasında kafası berrak ve gözleri açıkken ne düşündüğünü merak etti.

Gelecek geliyordu ve aşık olma baskısı olmadan da yeterince zor olacaktı.

Ve onunla işler bu yöne doğru gidiyordu.

Beyni kafatasının içinde dönerken, kahvesinden bir yudum aldı, dudağını yaktı ve hayal kırıklığı içinde kafeinin yanında yeterince şeker olmadığına karar verdi. Ve filtreye çok fazla öğütülmüş kahve koymuştu. Su da yeterince soğuk olmadığı için ağızda tatsız bir tat bırakmıştı.

Gerçekte, karışım oldukça mükemmeldi. Dengeye oturtmaya çalıştığı şey içsel benlik duygusuydu.

Ama Kardeşler'in deyimiyle java konusunda bir şeyler yapabilirdi.

Küçük şeker kabına uzanarak kolunu omzundan uzattı, gövdesini kalçalarının üzerine eğdi ve-

Vücudu o pozisyonda kaskatı kesilmekten ziyade donup kalmıştı; sanki tüm eklemleri bir anda katılaşmıştı.

Dehşet kalp atış hızını dört katına çıkarmış, ter yüzünü ve göğsünü kaplamıştı. Daha derin nefes almak için ağzını açtığında, çenesinin bile yerinde sıkıştığını fark etti - gerçi bu korkudan da kaynaklanıyor olabilirdi.

Birdenbire evdeki sessizlik üzerine çöktü.

Sedir ağacıyla kaplı kampta başka kimse yoktu. Diğer Seçilmişler, Gazap'ın tahttan indirilmesinden sonra direktör olan Amalya'yı ziyaret etmek için Mabet'e gitmişlerdi. Rehvenge Caldwell'deydi. Artık burası ile Kardeşlik malikânesi arasında mekik dokuyan doggen, üzücü haberlerin ışığında şehirde kalmıştı.

Çılgınca bir hesaplamayla, kız kardeşlerinin kalıcı olarak etkilenmesinin ne kadar sürdüğünü hatırlamaya çalıştı.

Günler değil. Dünya zamanına göre belki aylar?

Sevgili Bakire Kâtip... Ya bu o ise?

Tüm enerjisini odaklayarak, eklemlerinin kilitli kapılarını açmaya çalıştı ve hiçbir yere varamadı. Gerçekten de hareket eden tek şey gözlerinde biriken ve kirpiklerinden süzülen yaşlardı. Ve bu son derece tuhaftı: Tüm hareketsizliğine rağmen her şeyi hissedebiliyordu. Yanaklarından aşağı inen sıcak yolları. Tepeden gelen sıcaklık şakaklarına ve kulaklarının ucuna kadar süzülüyordu. Yumuşak tabanlı ayakkabılarının üzerindeki serin hava akımı. Dilinde ve boğazının gerisinde süregelen yanma.

Doyurmaya çalışmak için mutfağa çekildiği açlığı bile hissetti.

Yapmazsa ne yapacaktı-

Titreme kalçalarında başladı, bir seğirmeyle başladı ve sonra daha büyük bir bant genişliğiyle yayıldı. Sırada kolları vardı. Sonra omuzları.

Sanki vücudu hapishanesinden çıkmak için savaşıyor, etrafına çarparak kapanan mecazi parmaklıkları sallıyordu.

"Alo?"

Erkek sesi uzaktaydı, evin göl tarafından yankılanıyordu ve kadın cevap vermeye çalıştı. Ne geldi

Zayıf bir iniltiydi, başka bir şey değildi -her şeyi titriyordu: dışlarından ayak parmaklarına kadar, şiddet derecesinde sarsılıyordu-

Trez içeri girer girmez vücudu görünmez sınırlarından kurtuldu, uzuvları dışarı fırladı, bir şeylere çarptı, serbestçe kanat çırpı. Ve sonra yere yığıldı, başı kahve fincanının ağzına çarptı, çörek tabağından sekti, şekerlik takırdadı ve göğsünün masaya çarpması bir bombanın patlaması gibi gürledi.

"Selena!"

Trez onu yere düşmeden önce yakaladı, büyük kolları onu kavrayıp sıkıca tutarken, vücudunun içinde katı olan her şey sıvı hale geldi: Onun kucağında yaslanmaktan çok içinde eridi. Tahrik olduğu için de değil.

"Neler oluyor?" diye sordu onu mutfaktan çıkarıp fuayedeki şöminenin karşısındaki divana yatırırken.

Konuşmak için ağzını açmasına rağmen ağzından hiçbir şey çıkmadı. Bunun yerine, koyu renkli ahşap panellerin, nehir taşlı ocağın ve şöminenin üzerindeki doldurulmuş baykuşun ayrıntıları aşırı netleşti, gözleri görüşünün keskinliğinden neredeyse yanıyordu.

Göz kapaklarını kapatarak
inledi. "Selena? Selena."

Şimdi tuhaf bir uyuşukluk vardı, o kadar yoğun ki enerjisinin asla kurtulamayacağından korktuğu bir girdabın içine çekildiğini hissedebiliyordu. Belli belirsiz, hastalığı yanlış anladığının farkındaydı. Her zaman eklemlerinde olduğunu düşünmüştü ama aslında sorun kaslarındaymış gibi hissediyordu.

Batıl inançları yüzünden kız kardeşlerinden hiçbiri ayrıntılardan bahsetmemişti. Ona anlatılan tek şey son aşamaydı.

Şimdi acı çekenleri sorgulamış olmayı diliyordu. Özellikle de ne kadar zaman önce içinde en ufak bir sertlik başladığında?

Oldukça uzun bir süre.

Şimdi kesinlikle son aşamaya geçiyordu- Ağzına bir şey sürtündü. Islak bir şey, sıcak... kan.

"İç," diye emretti Trez. "İç, lanet olsun, iç..."

Dilini çıkarıp tadını test etti ve adamın tadı susuzluktan inlemesine neden oldu. Yine de yutabileceğini sanmıyordu- Evet, evet, aslında yapabilirdi.

Dudaklarını büzerek adamın bileğinde açtığı kesiğin etrafını mühürledi ve ah, o muhteşem besin. Her çekişte ona bir güç geldiğini, uyuşukluğun onu boş bıraktığı yeri doldurduğunu hissetti.

Ve daha fazlasına sahip oldukça daha fazlasını istiyor, doymak yerine açgözlülüğü artıyordu.

Ama Trez aldırıyor gibiydi. Hem de hiç.

Nazik elleriyle onu kucağında yatacak şekilde yeniden konumlandırdı, bacaklarını uzattı, kollarını başının üzerine koydu. Ve onu içerken, gördüğü tek şey oydu; badem şeklindeki güzel gözleri, mükemmel kalıplı dudakları, koyu teni ve kırpılmış sıkı saçları.

Tıpkı daha önce onun varlığında olduğu gibi, önceliklerinin tekrar o çaresizlik yerine, doğru düşünme yetisini yok edecek kadar ortadan kaldıran cinsel dürtüye kaydığını hissedebiliyordu.

Aslında bilincinin derinliklerinde, bu durumdayken atacağı her adımdan büyük olasılıkla pişmanlık duyacağını biliyordu ama umurunda değildi. Aksine, hastalıkla ilgili yaşadığı ilk gerçek olay, onun peşinden gitmeyi daha az değil, daha çok istemesine neden oldu.

Ve belki de aşık olamadı.

Belki... kendini buna karşı çelikleştirebilirdi.

Ne de olsa katılık onun geleceğiydi.

ELLİ

Yatak odasının kapısında duran John Matthew, bir nöbetin gelmekte olduğunu hissedebiliyordu.

Kız kardeşi konuşmaya devam ettikçe ve başını salladığını hissettikçe, epilepsinin doğduğu o yere geri çekildi, her şeyi ele geçirmekle tehdit eden bir tür elektriksel dürtüler karmaşası - bu saçmalıkla işi bitmişti. Tam uğultu yükselmeye başladığında, irade gücüyle onu kesti.

Yapmayacağım. Yapmayacağım. Yapmayacağım. O-

SNL'den Dana Carvey'e kanalize olmak inanılmaz. Ama işte böyle.

Ayrıca işe yaradı. Hemen değil, ama yavaş yavaş o cızırtı ve yanma azalmaya başladı, ışıklı kreşendosu geri çekildi.

"Yani... yapacak mısın?" Beth gözlerini kocaman açarak sordu. "Bir saat içinde falan. Lassiter'ın hazırlanmak için o kadar zamana ihtiyacı var."

Yeniden odaklanarak, kadının söylediklerinin bir benzerini bir araya getirdi, beyni isimleri ve fiilleri birbirine bağlayarak

...

Aman Tanrım, diye düşündü.

Adamım, bir kez olsun dilsiz olduğuna sevinmişti. Çünkü eğer konuşmak zorunda kalsaydı, duygusal olarak garip bir yerde olduğunu anlayacaktı. Hal böyleyken, elleri sesinden daha istikrarlıydı.

Kızın isteğiyle ilgili bir şey onu çok etkilemişti.

Bu bir onur olur, diye imzaladı.

Kollarını indiremeden kız kardeşi ona doğru atıldı ve öyle sıkı sarıldı ki neredeyse kafasını koparacaktı. Ve gözlerini kapatıp ona sarıldığında, zaman durdu-

Birdenbire bir görüntü belirdi. Bir an, Xhex'le yatak odasının önünde duruyordu. Sonra?

Tek görebildiği gözyaşlarıydı... ama hayır, yağmurdu. Sevdiği bir arabanın ön camına yağan yağmur. Ve sonra kontağa doğru uzandı ve-

Beth geri çekildi ve adam uzak bir mesafeden Beth'in ağzının hareket etmesini ve ona daha fazla şey anlatmasını izledi. Doğru yerlerde başını salladı, ama kız gider gitmez ve kapıyı kapatır kapatmaz, tüm o kısmı yok oldu.

Alnını panellere yasladığında gözlerinin neden yaşardığını ya da göğsünün neden bu kadar gurur ve mutlulukla şiştiğini bilmiyordu.

"İyi misin?" Xhex arkasından fısıldadı.

Karanlığa dönerek başını salladı ve sonra kadının onu göremediğini fark etti.

"Evet, biliyorum," dedi. "Ama bazen yüksek sesle sormam gerekiyor."

Yatağın yan tarafındaki lambayı açtığında bir klik sesi duyuldu. Aydınlıkta gözlerini kırıştırarak yüzüne bir fiske vurdu, sanki sadece ovalıyormuş gibi yaptı. Ama o bir senfatikti, bu yüzden adamın nerede olduğu onun için bir reklam panosu kadar açıktı.

Anlamıyorum, diye imzaladı. Neden onun hakkında kafam bu kadar karışık?

Arkadaşının tunç grisi gözleri ona kilitlenmişti ve o lazer bakışından kaçınmak için hiçbir şey yapmadı: Tüm bunlar hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsa, en iyi seçeneği oydu.

"Senin ızgaranda da o gölge var," diye mırıldandı başını sallayarak. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Sanki -bilmiyorum, yaşamı paralel olarak mı işliyorsunuz? Ya da..."

Ne, diye sordu.

"İçeride iki kişisiniz."

İşte böyle hissettiriyor. Zaten dağınık olan saçlarını ovuşturdu.

Özellikle de onun yanında.

"O senin kız kardeşin."

Ama bundan daha fazlası olduğunu düşündü. Romantik olarak falan değil. Yine de...

"Hadi," dedi Xhex yataktan kalkarken. "Hazırlanmamız gerek. Lanet olası parlak fikri."

Kadın çıplak bir şekilde ona doğru yürürken, sıkı ve kaslı vücudu her şeyi açıklığa kavuşturuyordu; birdenbire aklına seks gelmişti ve ne kadar rahatlamıştı. En azından bu konuda bir şeyler yapabilirdi.

"Duşa girmene yardım edeyim," dedi ve bornozunun kıvrımları arasından uzanıp sertleşmiş sikini buldu. "Bunun için çok ama çok temiz olmalısın."

John aptal kolundan tutularak banyoya götürülmekten çok memnundu ve kırk beş dakika sonra dışarı çıktıklarında daha rahatlamıştı - ve lanet olası bir ılık kadar temizdi.

"Evet, smokin," dedi kadın, dolabın önünde durup çubuklardan sarkan eşyalara bakarken. "Hiç şüphe yok."

Başını sallayarak kolalı beyaz gömleğe uzandı, onu askısından çıkarıp omuzlarına çekti. Xhex düğmeleri iliklemek zorunda kaldı - nedense elleri gerginmiş gibi sağa sola zıplıyordu. Pantolonu gayet iyi giymişti ama jartiyerleri giyememişti. Onlarla da ilgilenmesi gerekiyordu. Kuşağı ve papyonu da unutun; o her şeyi çabucak hallederken, adam orada süt ineği gibi duruyordu.

İşin güzel yanı, ona bakma fırsatı bulmasıydı.

"Şimdi de ceket." Sanki bir erkekmiş gibi ceketini ona uzattı, ince yünü sırtına yerleştirdi, sonra da onu çevirip yakalarını düzeltti. "Kahretsin..."

Ne? İmzaladı.

Baştan ayağa ona doğru çekilirken bakışları parlıyordu. "Çok seksi görünüyorsun."

John göğüs kaslarını şişirdi ve robin göğsü gibi oldu. Dişiniz sizi böyle gözleriyle yerken bunu yapmamak zordu.

Ve sen hala çıplaksın. Gülümsedi. Doğum günü kıyafetin benim favorim.

Ama tamamen süssüz değildi. Uzanarak ona verdiği, ortasında büyük kare kesimli bir elmas olan kolyeye dokundu.

Xhex normalde özsuğu sevmezdi ama elini kendi eliyle kapatıp avucunu ağzına götürdü. Öperek mırıldandı: "Biliyorum. Ben de seni seviyorum. Sonsuza kadar."

Ona doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirdi.

Birkaç dakika sonra dışarı çıktılar, kadın pantolon ve siyah ipek bir gömlek giymişti. Bu da, yukarıda bahsi geçen doğum günü kıyafetinin yanında oldukça iyi bir kıyafetti. Özellikle de bu kez ayaklarına muhteşem bir çift fuck-me topuklu ayakkabı giydiğı için.

Bir dakika yalnız kalabildiklerinde bunu gerçekleştirmeyi planlıyordu.

Diğer insanlar yatak odalarının kapılarından çıkıyordu: Blay ve Qhuinn, onlar da takım elbiseli. Z ve Bella ile küçük Nalla, ipek ve tül den oluşan pembe bir şekerleme giymişlerdi... bu da onu gördüğü en sevimli şey yapıyordu.

Ve çocukları sevmezdi bile.

Grup heykellerin bulunduğu koridordan geçip merdivenlere ulaştığında pek fazla konuşma olmadı. Rehv o bildiriği yemek masasının üzerine koyduğundan beri konuşulmamıştı. Bir süre de olmayacaktı.

Ancak bu yardımcı olacaktı.

Aşağıda, fuayede, ev halkından daha fazlası toplanmıştı ama henüz Wrath ya da Beth yoktu ve John yine çok sessiz olan kalabalığa katıldı. Rhage bile her zamanki maskaralıklarını bırakmıştı - gerçi o geveze düşmüş melek henüz ortaya çıkmamıştı -

"Bu da ne böyle?"

V'nin sesiyle John da diğerleriyle birlikte döndü... ve büyük merdivenin başında ne olduğunu görünce gözlerini bir kez kırptırdı. İki kez. On iki kez.

Lassiter halı kaplı merdivenlerin başında duruyordu, sarı-siyah saçları kabarıktı, koltuk altında ağır bir İncil vardı, piercingleri ışığı yakalıyordu ...

Ama asıl şok edici olan bunların hiçbiri değildi.

Düşmüş melek pırıl pırıl beyaz bir Elvis kostümü giymişti. İspanyol paça, balon kollu ve arka bahçeye çadır kuracak kadar büyük yakalı. Ve kollarını vaiz tarzında açtığında kendini gösteren gökkuşağı kanatları.

"Partiyi başlatma zamanı," dedi aşağı doğru koşarken, payetler göz kırpmıyor ve yanıp sönüyordu. "Peki benim kürsüm nerede?"

V az önce içine çektiği dumanı öksürerek dışarı attı. "Hizmeti sana mı yaptırıyor?"

Melek onun zaten bir kilometre yüksekliğindeki yakasını kaldırdı. "Evdeki en kutsal şeyin bunu yapmasını istediğini söyledi."

Birisi, "Kızın üstü başı perişan," diye mırıldandı. "Bu Butch'un İncil'i mi?" V sordu.

Melek malları gösterdi. "Evet. Ya onun BoC dediği şey? Benim de kendi yaptığım bir vaazım var."

Kalabalığın karşı tarafından "Azizler bizi korusun" sesleri yükseldi.

"Bekle, bekle, bekle." V elini sallayarak etrafta dolandı. "Ben bir tanrının oğluyum ve o seni mi seçti?"

"Bana Pastor diyebilirsiniz ve Bay Sox Fan'ın etekleri tutuşmadan önce, herkesin benim yasal olduğumu bilmesini istiyorum. İnternete girdim, bir saatten kısa bir sürede papazlık kursu aldım ve papaz oldum, bebeğim."

Rhage elini kaldırdı. "Pastor Ass-hat, bir sorum var."

"Evet, oğlum, cehenneme gideceksin." Lassiter haç işareti yaptı ve sonra etrafına bakındı. "Peki gelinimiz nerede? Damat? Biriyle evlenmeye hazırım."

"Bunun için yeterince tütün getirmediğim," diye yakındı V.

Rhage iç çekti. "Barda Goose var, kardeşim-oh, bekle. Artık bir barımız yok."

"Sanırım serumdan morfin vereceğim."

"Ben koyabilir miyim?" Lassiter sordu.

"O da öyle dedi," diye karşılık verdi biri- "Vay canına. Bu, ah, oldukça iyi bir kıyafet."

Beth konuşurken herkes omuzlarının üzerinden baktı. Kütüphaneden geliyordu, Saxton yanında, Rehv de arkalarındaydı. Rehv'in kolunun altında bir parşömen vardı ve yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Biliyorum, değil mi?" Lassiter bir piruet çizerek, pelerininin dışarıya doğru yayıldığını söyledi.

John Matthew erkeğe hiç dikkat etmedi. Ya da başka birine.

Bilinçli bir düşünce olmadan kız kardeşine doğru yürüdü. Üzerinde omuzlarını örten ve dizlerinin altına kadar inen sade beyaz bir elbise vardı. Yaklaştıkça, evdeki Seçilmişlerin rahat olmak istediklerinde giydiklerini gördüğü bir şey olduğunu fark etti. Ancak onlardan farklı olarak saçları gevşekti ve siyah dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu.

Masum görünüyordu. Ve sevimli. Ve mükemmel.

Çok güzelsin, diye imzaladı.

"Oh, teşekkürler." Elbiseyi kabarttı. "Layla bunu bana ödünç verdi. Benimle koridorda yürümeye hazır mısın?"

John'un ellerini düzgün bir şekilde çalıştırabilmesi için uzun bir süre geçmesi gerekmişti. Cevabını imzalarken, glymera'nın saçtığı onca saçmalığa, evdeki strese ve Wrath'a duyduğu üzüntüye rağmen... bunun sanki bir ömür boyu beklediği bir şey olduğunu düşündü. Yapmak için büyük mesafeler kat ettiği bir şeydi. Orada olduğunun farkında olmadığı halde ulaşmak istediği bir tür hedef.

Evet, öyleyim. Gururla imzaladı.

Beth kardeşini hiç bu kadar sevmemişti. John Matthew yanına geldiğinde, onun sessiz gücünün kendisine doğru yankılandığını hissedebiliyordu ve buna ihtiyacı vardı.

Her şeyi ayarlamış olmasına rağmen, Wrath'ın buna nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kardeşinin büyük omuzlarına bakarak kaşlarını tekrar Lassiter'a kaldırdı. En azından zebanisi o teçhizatın içindeki meleği görmekten kurtulacaktı.

"Seviyorsun, değil mi?" Lassiter İncil'ini yüksekte tutarak sordu. "Yani, bana internete girmemi söyledin. Ben de girdim. Diplomamın ya da adı her neyse onun çıktısını bile aldım."

King James versiyonunun kapağını açarak bir kâğıt parçası çıkardı ve salladı. "Gördün mü? Güzel ve yasal gibi."

Beth eğildi. "Vay canına."

"Biliyorum, değil mi? Tıpkı

Harvard gibi." "Etkileyici."

"Bu boku tamamen çerçeveleyorum, ne-ne." O şeyi kaldırdı. "Ve işim bittikten sonra insan düşünlerini araştırdım. Tören kıyafetlerine ihtiyacım olacağını biliyordum ve en çok bunları beğendim. Bunları Gould's Costumes and More'da buldum. Bir av köpeğinden başka bir şey değilim."

Beth şakaklarını ovuşturdu. Vishous. Bunu yapmasını Vishous'tan istemeliydi. "Saçla nasıl başa çıktın?"

"Aqua Net. Saç tokaları. Cosmo Aralık sayısı-tatiller için. Tekrar teşekkürler, internet."

Rhage başını salladı. "Senin taşakların var mı? Yoksa melekler kesesiz mi doğar?"

Lassiter sinsice gülümsedi. "İyi yaparım. Eski Ülkeye döndüğümde, öğlen ve gece yarısı çan çalardım."

Gerçekten, gerçekten, gerçekten Vishous'a sormalıydı. "Şey, her şey için minnettarım-"

Herkes sustuğunda, merdivenlerin başına doğru baktı. Wrath ortaya çıkmıştı ve yanında George olduğu halde dimdik ve gururlu bir şekilde duruyordu. John'un aksine smokin giymemişti ama hatırladığı bir takım elbise giymişti.

Darius'taki ilk resmi "buluşmalarında" giydiği elbiseydi.

"Bu kalabalık ne için?" dedi.

"Sadece aşığı gel," diye cevap verdi.

Adam inişe geçtiğinde avuç içleri terledi ve bir an sonra, tüm sıcak basmalarının anası vurdu, sıcaklık içini kavurdu.

Adamım, hamile kalana ya da ihtiyacı tamamen bitene kadar bekleyemezdi. İçindeki mikrodalga onu çıldırtıyordu.

Wrath'ın boktan olmayan tek ayakkabısı mozaik zemine çarptığında, onun daha muhteşem görünemeyeceğini düşündü. Saçları iri omuzlarının üzerinde dalgalanıyor, uçları kalçalarına kadar iniyordu ve boynundaki kravatla... güçlü bir iş adamına benziyordu. İstese adam öldürebilecek biri.

Ve bu hormonları harekete geçirmede mi?

"Burada ne işimiz var Beth?" diye sordu.

"Evleniyoruz."

Adam geri çekilince, kadın adam daha fazla tirat atamadan araya girdi. "İnsani geleneklerimin önemli olduğunu, eşit derecede önemli olduklarını söyledin. Yani evleniyoruz. Hemen şimdi. Benim yöntemimle."

Başını iki yana salladı. "Ama biz zaten çiftleştik. Neden-"

"Böylece benden boşanabilir ve tahtı elinde tutabilirsin." Adamın çenesi düşerken, kadın onun sözünü kesti. "Burada ailemizin önünde. Gerçek bir bakanla."

Lassiter elini kaldırdı. "Hizmet etmekten mutluluk duyarım. Vaftiz törenleri de yapıyorum. Sadece söylüyorum."

Gazap tekrar başını salladı. "Bu-"

"İnsan yanımın daha az değerli olduğunu mu söylüyorsun?" "Şey, hayır. Ama-"

"O halde töreni burada ve şimdi yaparsak hiçbir şey kaybetmiş olmayız, değil mi? Vampir yasalarına göre benden boşanabilirsin, hâlâ çiftiz ve tahtı elimizde tutmayı başardık." Adam onu göremese de çenesini yukarı kaldırdı. "Oldukça iyi bir matematik, sence de öyle değil mi?"

Bir süre sessizlik oldu. Sonra Kardeşlerden biri şöyle dedi: "Bu kadını çok seviyorum. Gerçekten tamamen

onu seviyorum."

ELLİ BİR

Wrath fuayede manevra yapmasına izin verirken, George da her zamanki gibi onunla birlikte gitti.

Açıkçası, görme yetisi olsaydı bile, etrafta dolaştırılması gerekirdi.

İçindeki NFW'nin ses çıkarmasını bekliyordu. Ama Beth onu mümkün olan en iyi şekilde köşeye sıkıştırmıştı; haklıydı: Eğer kültürel normları onlar için bir çift kadar önemliyse? Şey... eğer insani anlamda "evli" iseler, o zaman çiftleşmişlerdi. Nokta.

Yine de nasıl hissettiğinden emin değildi. Yine de, başlangıçta her şeyi ırkının geleneklerine göre yapmışlardı ve bunların hiçbirisi onun için bir yankı uyandırmasa da, o da buna uymuştu.

Aynı şeyi onun için yapması adil görünüyordu. "Hazır mısın?" Lassiter ona usulca sordu.

İnsanlar hâlâ ayaklarını sürüyerek fuayenin geniş alanında dolaşıyorlardı. "Ne yapıyorlar bunlar?" Gazap fısıltıyla karşılık verdi.

"İki sıra oluşturunuz, böylece yemek odasından başlayıp bize doğru uzanan bir koridor var. Bilardo salonunun yaklaşık beş metre önündeyiz. Ortadan kayboldu, onu göremeyelim diye kapıları kapattılar."

Wrath çiftleştikleri zamanı düşündü. Kâtip Bakire o zamanlar buralardaydı. Beth, Wellsie'nin kırmızı elbisesini giymişti ve kardeşleri onun dokuz harfli adını omuzlarına kazırken neredeyse bayılacaktı. John Matthew, Blay ve Qhuinn o zamanlar ortalıkta yoktu.

Rehv ve Xhex, Payne, Manny, Gölge kardeşler ve diğerleri de öyle.

Ya da Xcor ve Piçler.

Ve o zamandan beri, Wellsie'yi kaybettiler. Ancak başka kimseyi kaybetmediler.

Birdenbire fuayeye müzik doldu, daha önce de duyduğu klasik bir şarkıydı, genellikle piliç filmlerinde

... düşünler, natch. "Hazır mısın?" Lassiter sordu.

"Evet." Tanrım, böyle bir şey yapmayı beklemiyordu.

"Az önce Fritz'e başımı salladım," diye fısıldadı melek. "Ve o da kapıları açıyor."

Wrath boğazını temizledi ve eğildi. "Ne... ne giyiyor?"

"Beyaz. Baldır boyunda. Gevşek. Erkek kardeşi ona eşlik ediyor ve Rhage'in şöminenin üzerindeki buketten aldığı pembe bir gülü taşıyor." Bir duraklama oldu. "Gözleri tam senin üzerinde ve o gülümsemesi? Milyon dolar, dostum. Milyon dolarlar."

Bir anda tahtla ilgili saçmalıklar ve bunu yapmalarının diğer nedenleri ortadan kalktı: Leelan'ının kokusunu aldığı anda, tek düşündüğü onun için her şey olduğuydu - ve sadece tahtını burada ve şimdi kurtarıyor olabileceği için değil.

Oh, ve lanet olsun, o da hamile olabilir.

"Sevgili kardeşlerim," diye başladı Lassiter, "burada Darius'un kızı Elizabeth ile Wrath'ın oğlu Wrath'ın birleşmesine tanıklık etmek üzere toplanmış bulunuyoruz."

Yani resmi vampir isimlerini dışarıda bırakıyorlardı. Güzel. Daha insani görünmesini sağladı.

"Bu kadınla -ah, kadınla- kim evlenir?"

Wrath kardeşlerden birinin John'un cevabını tercüme etmesini bekliyordu. Bunun yerine, erkek cevabını yüksek sesle ve net bir şekilde ilettiler: Kız kardeşini takdim eden kişinin kendisi olduğunu ilan eden yükselen bir nota ısıklık çaldı.

İçgüdüsel olarak ve törenin neyi gerektirdiği hakkında hiçbir fikri olmadığı için Wrath avucunu uzattı. John Matthew tarafından kavrandığında, ikisi de sertçe sıkıştı, el sıkışırken bir yemin verildi ve onaylandı, ona iyi bakacağım sözü, bunu yapsan iyi edersin sözüyle değiş tokuş edildi.

Boğaz temizliğini başlatın. Sanki birkaç kardeş duygusallaşıyordu.

Lassiter biraz öksürdü ve sayfaların ileri geri çevrilme sesi duyuldu. "Ah... tamam, bakın, ben sadece kanatlanacağım, tamam mı? İkinizin bunu yapamaması için bir neden var mı? Yok mu? Harika."

Beth güldü. "Sanırım bizim cevap vermemizi beklemeniz gerekiyor."

"O zaman hep birlikte, olur mu? Ve siz fıstık galerisindeki çocuklar da - bunun uçmaması için bir neden var mı?"

Shellan ve kendisi de dahil olmak üzere tüm ev halkı "Hayır!" diye bağırdı.

"Dostum, harika gidiyoruz." Daha fazla çevirme. "Evet, burada devam edip gidiyorlar. Gazap mı?"

Çılgınca bir nedenden ötürü gülümsemeye başladı. "Öyle mi?"

"Kıçını kurtaran bu inanılmaz kadını karın olarak kabul ediyor musun? Onu sevip teselli edecek misin, hastalıkta ve sağlıkta onu onurlandırıp koruyacak mısın ve diğer herkesi bir kenara bırakıp, ikiniz de yaşadığınız sürece ona sadık kalacak mısın- kahretsin, seni ondan önce yapmam gerekiyordu, Beth. Sen cevap vermeye ne dersin?"

"Hayır," diye araya girdi Wrath kocaman bir sırıtışla. "İlk ben gideceğim. Evet, ben istiyorum." Kalabalıktan bir homurtu yükseldi. Bu noktada, Rhage'in sesi tısladı, "Ne. Bu çok güzel, tamam mı? Hepinizin canı cehenneme."

"Şimdi Beth, bu asabi PITA'yı kocan olarak kabul ediyor musun? Onu sevip teselli edecek, hastalıkta ve sağlıkta onu onurlandırıp koruyacak ve diğer herkesi bir kenara bırakarak, ikiniz de yaşadığınız sürece ona sadık kalacak mısınız?"

"Evet," dedi Beth. "Kesinlikle."

"Çok güzel." Lassiter birkaç sayfa daha çevirdi. "Tamam, yüzükler?"

Burada yüzüklerimiz var, millet?"

"Yüzüğümü başparmağına tak," dedi Wrath, babasının taktığı devasa siyah elması çıkararak. "İşte."

"Benimkini de kullanabilir," diye araya girdi Beth. "Bu onun annesinin."

"İşte bu çok tatlı." Lassiter, Wrath'ın yüzüğünü aldı. "Tamam, hadi şunu sallayalım. Bu vesileyle bu yüzükleri kutsuyorum. Beth, seninkini geri al ve sığdırabileceğin herhangi bir parmağına tak. Ya da üst parmak eklemine, işte böyle."

"Tamam, benden sonra tekrar et. Oh, yani, kahretsin. Sanırım bunu önce Wrath ile yapmam gerekiyordu."

Beth bir kahkaha daha atarak, "Hayır," dedi. "Aslında bu mükemmel."

"Mükemmel," diye kabul etti Wrath.

Her şey çok ... doğrudu. Doğal ve gerçektir ve resmiyetten uzak olması, özellikle de aristokrasinin saçma değer sistemi göz önüne alındığında, çok işe yarıyordu.

Lassiter bunların hepsine karşı yaşayan, nefes alan bir panzehirdi. "Tamam, Beth, beni takip et. "Ben, Beth, tamamen harika bir civciv..."

Beth bir kıkırdama sesi çıkardı. "Ben, Beth..."

"Harika piliç" kısmı nerede? Ne? Hadi ama, internetten lisansım var. Ne yaptığımı biliyorum."

Wrath leelan'ına başıyla onay verdi. "O haklı. Sen gerçekten de harikasin. Sanırım bunu duymamız gerekiyor."

"Bir amin alabilir miyim!" Lassiter bağırды.

"Ammmmmmmmmmen!" tüm konakta yankılandı. "İyi, iyi, iyi," dedi. "Ben, Beth, tamamen harika bir civciv..."

"...al şu et kafalıyı, Gazap..." "...al şu et kafalıyı, Wrath..."

"...kocam olarak, bugünden itibaren sahip olmak ve tutmak için..."

"...kocam olarak, bugünden itibaren sahip olmak ve tutmak için..."

""...daha iyiye, daha kötüye; daha zengine, daha fakire..."

Ve birdenbire bu bir şaka olmaktan çıktı. O ilerledikçe Lassiter daha da ciddileşti ve sanki söylediği sözler çok değerli ve anlamlıymış gibi Wrath'ın şelanı daha da titredi.

Bunun onun için bir gelenek olduğunu fark etti.

Kaba bir şekilde devam etti, "...hastalıkta ve sağlıkta..."

"...ölüm bizi ayırana dek sevmek ve değer vermek için.

Bu benim yeminimdir."

"...ölüm bizi ayırana dek sevmek ve beslemek için.

Bu benim yeminimdir."

Lassiter bir sayfa daha çevirdi. "Bu yüzüğü yeminimin bir sembolü olarak sana veriyorum ve tüm benliğimle ve sahip olduğum her şeyle seni Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına onurlandırıyorum."

Kadın kelimeleri tekrarlayıp yakutu serçe parmağına geçirirken, Wrath duygularını kontrol altında tutmak için azı dişlerini sıktı.

"Ve şimdi, lordum," dedi Lassiter yumuşak bir sesle. "Benden sonra okuyun..."

Beth hiçbir zaman düğününü hayal eden kızlardan biri olmamıştı. Barbie'lerle rol yapmıştı. Yirmili yaşlarına geldiğinde Bride dergisini satın almıştı.

Öyle olsaydı, varsayımların hiçbirinin buna en ufak bir benzerlik göstermeyeceğinden emindi: Etrafı vampirlerle çevrili, muhtemelen hamile, Elvis kostümlü düşmüş bir melek Dua Kitabı'ndaki ayini bozuyordu.

Yine de müstakbel kocasına bakarken, daha çok hoşuna gidecek bir şey hayal edemezdi. Peki ya karşınızda doğru kişi varsa? Televizyonda konuşulanların hiçbiri, ne Vera Wang elbise, ne şampanya şelalesi, ne DJ, ne yer düzeni, ne de parti hediyesi önemli değildi.

"Ben, Gazap, seni alıyorum, Beth," diye başladı Lassiter.

"Bunu ben hallederim," dedi kocası gür sesiyle. "Ben, Wrath, seni, Beth'i, bugünden itibaren, daha iyi, daha kötü, daha zengin, daha fakir, hastalıkta ve sağlıkta, sevmek ve beslemek için, ölüm bizi ayırana kadar sahip olmak ve tutmak için sevgili karım olarak alıyorum. Bu benim ciddi yeminimdir."

Ciddi bir yanlışlık vakası.

Beth aynı anda hem burnunu çekip hem de gülümserken, Wrath devasa Kral yüzüğünü başparmağının üstüne yerleştirdi. Büyük bir içtenlikle, "Bu yüzüğü sana yeminimin bir sembolü olarak veriyorum ve tüm benliğimle ve sahip olduğum her şeyle seni Baban, Oğlun ve Kutsal Ruhun adına onurlandırıyorum," dedi.

Spontane ve yüksek sesli bir alkış koptu. Lassiter alkışları duyabilmek için bağırarak zorunda kaldı: "Google'ın bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum! Gelini öpebilirsiniz!"

Wrath kollarını kızın etrafına dolayıp onu geriye doğru o kadar eğdi ki, onu yerden tutan tek şey onun gücüydü.

Bu, düzenli olarak yaptığı bir hareketti, bilinçsizce ona bakma konusundaki fiziksel yeteneğini ortaya koymanın ve kanıtlamanın bir yoluydu.

"Güneş gözlüklerimi çıkar," diye fısıldadı saçlarının perdesi etrafa düşerek onlara mahremiyet sağlarken. "Onlar seni göremese bile senin gözlerimi görmeni istiyorum."

Beth onun yüzüne uzanırken elleri titriyordu. Şakaklarındaki sargıları kaydırınca olağanüstü bakışları ortaya çıktı ve Beth bunu ilk kez gördüğü zamanı düşündü: babasının evindeki yeraltı misafir odasında.

Tıpkı eskiden oldukları gibiydiler. Parlak soluk yeşil, gözlerini kırpma zorunda kaldığı noktaya kadar içeriden parlıyorlardı ve sadece görüşündeki gözyaşlarından değil.

"Çok güzel," diye nefes aldı.

"İşe yaramaz," diye gülümseyerek karşılık verdi - sanki aynı değiş tokuşu hatırlıyormuş gibi.

"Hayır, onlar bana kalbindeki tüm sevgiyi gösteriyor." Onun yüzüne dokundu. "Ve bu çok faydalı."

Gazap'ın ağız onunkinin üzerine indi, bir, iki kez fırçaladı. Ve sonra onu derinden ve yavaşça öptü.

Sonunda onu düzeltmeye başladığında, güneş gözlüklerini tekrar yerine taktı ve ev halkına dönerek hepsine bakarken kızardı. Her yerde çok fazla sevgi vardı.

Karşlarına çıkan her şeye karşı kendini yenilmez hissetmesini sağlıyordu.

Gürültü üzerine Lassiter, "Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim," diye bağırdı.

Wrath yana doğru eğildi, George'un kulaklarını kabarttı ve köpeğin kayışını tuttu; sonra üçü koridordan yemek salonuna doğru yürüdüler.

Fritz bir şekilde hiç yoktan bir yemek ziyafeti çekmeyi başarmış, tören sırasında sihirli bir şekilde basit ama geniş bir sofraya kurulmuştu.

Ama önce iş vardı.

Rehv kemerleri geçerek içeri girdiğinde Beth'e başıyla selam verdi ve o da kocasına doğru eğildi.

"İmza atma zamanı geldi," dedi.

Kocasının dizginlenemez mutluluğunu izlemek acı vericiydi.

"A y n e n öyle, değil mi?" diye fısıldadı. "Biz evliyiz. Güvendeyiz."

"Evet..." Uzun bir duraklama oldu. "Evet, bunu yapabilirim."

Rehv'in alt yarısından kırmızı ve siyah kurdeleler akan bir parşömeni açtığı yere gitmekte acele etmedi.

Rehv vizon paltosundan bir şey çıkararak, "İmza satırı için mavi bir kalemim var," dedi. "Bu belge Saxton tarafından hazırlandı ve üç hafta öncesine ait. Bana ifadelerin sağlam olduğu ve hiçbir şekilde itiraz edemeyecekleri konusunda güvence verdi."

"Ironclad," diye mırıldandı Wrath.

Rehv kalemi uzattı. "İmzalayın, ben de teslimatla ilgileneyim - memnuniyetle."

Beth erkeğine biraz yer açmak için elini bıraktı ama adamın bunu istemediği açıktı. Avucunu geri toplayarak parşömenin üzerinde durdu.

"Ne yazıyor?" diye kabaca sordu.

Beth sembollere baktı ve mavi mürekkep desenlerinden başka bir şey göremedi.

"Diyor ki..." Rehv eğildi. "Bu birliktelik feshedildi." "Sanki hiç var olmamış gibi mi?" Gazap mırıldandı.

Rehv parşömene dokundu. "Bu siyasi bir bildiri. Siyasi bir işlev. Bu ikinizle ilgili değil."

"İmzaman üzerinde olması gerekiyordu. Ve onun adı da var. Yani bizimle ilgili."

Rehv de geri çekildi. O zaman sadece Wrath ve göremediği yazı k a l m ı ş t ı .

Tüm Kardeşler ve ev halkı çevrede asılı kaldı, herkes sessizdi.

Bunu yapmayacağını düşündü. Bunu yapamayacaktı ...

ELLİ İKİ

Selena'nın damarından çektiği suyu izleyen Trez, Caldwell'de olup bitenleri bunun için unutmaktan son derece memnundu.

Toplantıyla ilgili grup mesajını aldığı anda hâlâ kulüpte idi ve günler önce halletmesi gereken bazı muhasebe işlerini bitiriyordu. Ve Selena'yı görmeyi umarak hemen eve gitmişti. Selena gelmeyince kendine sakin olmasını, geldiğinde gelmesini beklemesini falan filan söylemişti.

Bu saçmalığa yaklaşık bir buçuk dakika dayanabilmiş, sonra da iAm'i, hayvana verdiği isimle Goddamn Cat'i tekrar kucağına almış bir halde fuayede suratsız suratsız bakarken bırakıp kaçmıştı.

Trez büyük kampa gider gitmez Selena'nın varlığını hissetmiş ve çok heyecanlanmıştı ama onu mutfakta, bir tür çöküşün ortasında bulunca her şey değişmişti. Hadi ama, en son ne zaman yemek yemişti?

Birdenbire, bunu başka biriyle paylaştığı düşüncesiyle aleti ve taşakları kükredi ve kendini meleklerin tarafına geri döndürmek için bileğindeki çekişlere, dudaklarının tenine değmesine, aslında onunla ilgilenen kişinin kendisi olduğu gerçeğine odaklandı.

Yine de bir parçası ne kadar süreceğini merak ediyordu.

"Kapa çeneni." Kızın gözleri onunkilere kayınca, adam başını salladı. "Sen değil."

Parmak uçlarıyla saçlarını takip ederek aralarındaki farka, kızın her yerinin ne kadar yumuşak olduğuna, kış olmasına rağmen nasıl taze bahar havası gibi koktuğuna hayret etti,

Göz kapaklarını kapatırken kirpiklerinin solgun yanaklarına nasıl da uzun geldiğini.

Sonsuza kadar böyle kalabilirdi.

Ama sonunda dişlerini ve ağzını geri çekerek onu serbest bıraktı. Ve sonra sıra küçük bir işkenceye geldi: Pembe dili dışarı çıktı ve delinmiş yaraları yalayarak kapattı - onu sıkıştırdı.

Adamın kollarında uzanırken, ağır kirpiklerinin altındaki gözleri bulanıktı ve memnuniyetten odaklanamamıştı.

"Seni düşünmekten vazgeçmedim," dedi usulca. "Bir saniye bile."

"Evet?"

"Evet." Başparmağıyla kızın alt dudağını okşarken başını salladı. "Ve sadece bitmemiş bir işimiz olduğu için değil."

Zaten oturuyor olmasaydı, gülümsemesi onu kış üstü yere serecekti. "Öyle yapıyoruz."

Tanrım, buradaki sessizliği seviyordu. Yüksek sesli müzik yok, odayı dolduran insanlar yok, dış dünyadan ya da s'Hisbe'den gelen baskılar yok. Ne kadar havalı olsalar da Kardeşler ve arkadaşları bile yoktu. Sadece ikisi.

Ereksiyonu daha da kalınlaştığında, kalçalarını başının altına kaydırmak zorunda kaldı. Ve sonra kendi kendine şöyle dediğini duydu: "Seninle sevişmek istiyorum. Hemen şimdi."

Kahretsin, bunu gerçekten söylemiş miydi? Yine de, şu anda, kafasını sıkı tutmak için tüm nedenler çok uzak görünüyordu, şu an için açık ve yıldızlarla dolu bir gece gökyüzünde uzak gök gürültüsünden başka bir şey değildi.

Ancak o anda yüzüne bir gölge düşmüş, tembel doygunluk yerini kendini tekmelemek istemesine neden olan bir şüpheyi bırakmıştı.

Yine de geri çekilmek yerine eli uzandı ve adamın yüzünü okşadı. "Bunu istiyorum."

"Emin misin?" Kahretsin, çok sertti. Doğru şeyi yapmak için çok zordu.

Kadın başını salladığında... adam ikisinin de kaybolduğunu anladı.

"Lütfen," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Beni bu ıstıraptan kurtarın, yanığımı alın."

Eli vücudundan aşağıya doğru kayarak bacaklarının birleştiği yere geldi ve neredeyse o anda orgazm oluyordu, taşakları sıkılaştı ve azı dişlerini gıcırdatmak zorunda kalana kadar siki pantolonuna çarptı.

İlk düşüncesi onu bulundukları yere götürmek oldu. Akıllıca değildi.

Başka biri gelse bile durmayacaktı.

Trez bir güç dalgasıyla ayağa kalktı ve onu özenle kucağına aldı. "Yatak odan nerede?"

"Üst katta. Arka tarafta."

Adımlarını hızlandırarak onu gıcırdayan merdivenlerden ikinci kata çıkardı, mutfak kanadının üzerindeki süite yöneldi ve kapıyı tekmeleyerek açtı. İçeride Viktorya döneminden kalma mobilyalar ağır maun ağacından yapılmıştı ve yatak, kadife yorganın üzerine yatırdığı kız için mükemmel bir çerçeve oluşturunuyordu.

Vücudunda gezinerek, üzerine ağırlık bindirmemeye dikkat ederek onun üzerine çıktı. "Seni... görmek istiyorum."

Elleri bornozunun kravatına gitti ama adam onu durdurdu. "Hayır, ben... yapmak istiyorum."

Kemer, giydiği diğer şeyler gibi beyaz ve yumuşaktı ve karanlık elleri fiyongu gevşetirken dudaklarını yaladı. Tüm örtülerin iki yarısını ayırarak, ortaya çıkarmak için acele etmedi.

"Oh, lanet olsun..."

Evet, göğüs uçları serin hava vurdukça daha da gerildi.

Kendine engel olamayarak eğildi ve birini yaladı, giydiği şeyle devam ederken onu ağzına aldı, kumaşı üzerinden süpürdü. Sonra kalçalarına doğru inerken diğeriyle de ilgilendi.

Kadının kokusu doğrudan adamın seksine gidince, adamın siki tekrar tekmeleyerek dışarı çıkmaya çalıştı.

Ve kahretsin, kızın onun adını inlerken çıkardığı ses adamın sarkmasına neden oldu. Ama sonra tekrar harekete geçti, bacaklarının arasına dokundu, onun sıcak, ıslak çekirdeğini buldu ve üstünü ovdu. Kızın tırnakları kollarının üst kısmını ısırırken, adam kızın göğsüne doğru gülümsedi.

"Benim için gel," diye inledi onu emerken.

Tam bu sırada vücudu gerildi, bir kordon düz bir şekilde çekildi, adam ağzına geçerken gövdesi göğsüne doğru çekildi, orgazmı atlatmasına yardım ederken dilini içine soktu. Bittiğinde, zor nefes alarak yere yığıldı.

"Lütfen..." Sesi çatallaştı. "Daha fazlası olduğunu biliyorum." "Evet, var." Şaha kalktı ve neredeyse gömleğini yırtıyordu

yarı yarıya. "Kahretsin, evet, yani... lanet olsun."

Dile dikkat etmesi gerektiğini biliyordu ve kelimeler konusunda daha iyi olacağına yemin etti.

Pantolonunu fırlatıp atarken göğüs kaslarına yapılan muameleden daha iyi bir muamele görmemişti, başlığın sivri uçlarından birinin üzerine düşmesini umursamadı bile.

"Sen... muhteşemsin."

Kadın konuşurken Trez donakaldı ve göz göze geldi ama kadın onun yüzüne bakmıyordu. Hayır, bakmıyordu. Bakışları aşağıya kilitlenmişti ve kendi bakışları da ağır bir şekilde uyarılmış sikiinin dimdik ve gururlu bir şekilde işi bitirmeye hazır olduğunu doğruluyordu.

"Sana dokunabilir miyim?" dedi utangaçça. Oysa çoktan ona uzanmıştı, solgun elleri

Çıkardığı hırıltı kapının yanındaki aynayı sarsacak kadar yüksekti ve adam yana düştü. "Dikkat et... Tanrım..."

Boşalacaktı, özellikle de kadın okşarken-

"Ah, Tanrım," dedi alt dudağını ısırmadan önce tıslayarak.

Selena dizlerinin üzerine çöktü, iri göğüsleri sallanıyor, saçları buklelerinden çözülüyordu. Onu iki eliyle tutarak sabit bir hareket buldu, yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı gidiyor, başının üstünden geçiyor ve sonra tekrar şaftını buluyordu.

Ve kadın onu çalıştırdıkça, kalçaları ona karşılık veriyor, ritim gittikçe hızlanıyordu.

Ani bir sarsıntıyla onu sırt üstü yatırdı ve ellerini vücudundan uzaklaştırdı.

"Ama ben istiyorum-"

Ağzıyla onun sözünü kesti, dudaklarının arasından yalayıp geçti. "İçine boşalmak istiyorum."

Gülümsemesi çok seksiydi, gözleri ışıltı ışıltı. "Ve sonra keşfedeceğim?"

"Beni öldüreceksin, kadın."

Adam onun üzerine çıkarken, kadın yer açmak için bacaklarını ayırdı. "Düşündüğüm tek kişi sensin," dediğini duydu.

Ve ne biliyorsunuz, bu sefer geçmiş uzak durdu - muhtemelen ayrı kaldıkları saatleri onu o banyoda yerde düşünerek, ağzının altında kıvrınarak ve daha fazlasını isteyerek geçirdiği için. Evet, onun içine girmek, ona sahip olmak, onunla orgazm olmak için duyduğu çaresizlik, kendisinden nefret ettiği her şeyden daha güçlüydü. Artık hiçbir şey bunu durduramayacaktı.

Özellikle de ayrı kaldıkları süre boyunca dikkatini çeken bir gerçeğe işaret etmişti:

O da pek çok erkekle birlikte olmuştu.

Düşünmekten nefret etse de bu onun işinin bir parçasıydı. Başkalarının kan ihtiyaçlarına hizmet eden bir Seçilmiş olarak, cinsel eğitim almış ve hizmet ettiği erkeklerle birlikte olmuştu. İşler böyle yürüyordu.

Ve bu onu ne kadar üzse de, onları eşit bir konuma getirdiğini düşünüyordu - her ne kadar kadının yaptığı seks hayat kurtaran kutsal bir rolün parçası olsa da. Onunki sadece bir bağımlılıktı.

Geçmiş zaman diye düşündü. Güzelmiş.

Kendini kavrayarak sikişinin açısını değiştirdi ve aradaki mesafeyi kapatarak doğru noktayı bulmak için kadının içine doğru bastırdı. Bir iniltiyle iki kolunu da yukarı kaldırarak başını kavradı

-Ve gözleri buluştuğunda, sanki onun cüssesine karşı kendini hazırlıyormuş gibi nefes almayı bıraktığını anlayabildi.

"Yavaş gideceğim," diye mırıldandı, onu nazikçe öperek. Kadının sesi sadece bir fısıltıdan ibaretti: "Teşekkür ederim."

Adam kadının içine girdiğinde, kadın merakla kıpırdamadan duruyordu, gözleri kapalıydı, dişleri aşağı iniyordu. Ve adamın tek yapabildiği, kan kırmızısı kadife yorganın üzerinde ne kadar güzel durduğuna, siyah saçlarının yastığa karıştığına, yanaklarının kızardığına bakmaktı.

"Sıkısın," diye homurdandı. "Yüce Tanrım."

"Durma."

"Yapmayacağım-"

"Yap, sadece yap."

Trez kaşlarını çattı, bunun garip bir yol olduğunu düşündü- Her şey o kadar hızlı oldu ki durdurma şansı olmadı.

-Selena onun kalçalarını kavradı, onu yerine kilitledi ve kendini ileri doğru iterek onu orada olmaması gereken bir bariyerin ötesine itti.

Acı dolu bir nefes verdiğinde, hiçbir şey hesaplanmamıştı. "Bu da ne..."

Cümleyi bitiremedi. Düşüncesini bitiremedi. Kadının onu sımsıkı kavrayışı çok fazlaydı ve oluşmakta olan orgazm onu terk ederek kadının bedenine aktı.

Buna karşılık Selena bacaklarını adamın kıkına doladı ve adam herhangi bir itme hareketini minimumda tutmaya çalışırken içinden bir iç geçirdi. Bakire mi? Bakire...

Ve sonra hatırladı, banyodayken... Beni al, bana öğret.

Bakire.

Trez o kadar hızlı geri çekildi ki kadın irkildi ve neredeyse sadece yataktan değil, odadan da dışarı çıkıyordu.

Sönmekte olan ereksiyonunun üzerindeki kan bağırsaklarını yumruk yaptı. "Selena... Tanrım, neden bir şey söylemedin?"

Bornozunu toplarken gözlerini onunkilerden ayırmadı. Yastıkların üzerine oturmadan önce kumaş kemeri bile yeniden taktı. "Seni istedim. Hâlâ da istiyorum. Bu kadar basit."

Nefesini daraltan kravatını gevşetmek için uzandı ve çıtırçıtırak olduğunu hatırladı.

"Basit değil," dedi kısık sesle. "Bu basit değil."

İhtiyacı olan son şey evlenmek zorunda olduğu başka bir kadındı: Primale olarak Phury bunu yapmasını istiyorsa? Ne halt edecekti?

Özellikle de Selena'ya aşık olduğu için.

Trez odanın öbür ucunda çırılçıplak dururken Selena, "Hmm, istediği bu değildi," diye düşündü.

Ama sessiz kalmakta haklıydı. Son dakikada, ona söylememek için bilinçli bir karar vermişti - tam da bu nedenle.

"Nasıl- nasıl- neden..." Kekelemesi iyiye işaret değildi.

"Senin bir ehros olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim."

"Peki sen nasıl bakırsın?"

"Ben bu şekilde kullanılmadım."

Hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı. "Neden ben?" Aniden küfretti. "Yani..."

"Dediğim gibi, seninle birlikte olmak istedim. Hâlâ da istiyorum." Acı darbesinden sonra, zevkin sadece bir ipucunu almıştı - sevişmenin başka ne olduğunu bilmek istiyordu.

Başını ellerinin arasına alıp öylece durdu. "Tanrım."

"Birbirimizi anlayalım diye söylüyorum," dedi sertçe,

"senden hiçbir şey beklemiyorum. Eğer istediğin buysa endişelendim. Çiftleşme olmayacak."

Onun geleceğiyle değil. Gerçi Trez'in görünüşüne bakılırsa böyle bir şey zaten söz konusu olamazdı.

"Primale'inizin böyle düşüneceğinden emin misiniz?"

Çenesini yukarı kaldırdı. "Ona kim söyleyecek?" Bu onu durdurmuş gibi göründüğünde omuz silkti. "Ben olmayacağım. Ve bu evde bizimle birlikte başka kimse yok. Yani sen söylemezsen, o asla bilmeyecek."

Doğrusu, Phury'nin bunu öğrenmesi halinde ne yapacağından emin değildi - teknik olarak, Primale ya da bir Kardeş dışında biriyle seks yaptığına göre, artık düşmüştü. Ama bu

Bu yeni zamanlarda eski yöntemlerin ne kadarının hayatta kaldığını bilmek zordu.

Önemi yoktu. Onun zamanı geliyordu.

Bu yüzden, Trez seksinin gergin olduğunu fark ettikten sonra durakladığında, meseleyi kendi ellerine almıştı. Şansını kaybetmemeye kararlıydı, özellikle de aşağıda, mutfak masasındaki o olaydan sonra.

Birden aklına onun bağlı olduğu kişi geldi ve göğsünde bir acı hissetti.

"Endişelenme," dedi yorgunlukla. "Yapılacak bir şey yok."

"Benim bir onurum var, biliyorsun," diye tersledi. "Alınma demek istemedim."

Gözlerini kapattı ve "Özür dilememelisin" diye mırıldandı.

"Sorunu göremiyorum. Bedenim bana ait ve ben seni seçtim, sen de beni istedin."

Bunun üzerine göz kapakları kalktı. "Seni incittim."

"Acı veren şey durmuş olmanızdı." Trez başını salladı. "Bu tam bir karmaşa." "Kime göre?"

"Yarısını bile bilmiyorsun." Ama en azından gelip yatağa oturdu. Başını tekrar ellerinin arasına alarak sertçe nefes verdi. "O kişi ben olmamalıydım, Selena. Benden başkası olmamalıydı."

"Tekrar ediyorum, bunun sadece benim verebileceğim bir karar olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"Ama sen beni tanı mıyorsun."

"Yeterince biliyorum." Ne de olsa ona insan kadınlardan bahsetmişti. Ailesini. Bir başkasına bağlı olduğunu. Başka ne olabilirdi ki?

"Hayır. Sen-"

Odayı bir ses böldü ve çalanın taşınabilir bir telefon olduğunu anlaması bir an sürdü.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye homurdanarak onun yanından geçip yastığa uzandı. Üzerinde bir cep telefonu cihazı duruyordu.

Ekran yukarı bakıyor, yatak başlığına geldiklerinde pantolonunun cebinden kaymış oldukları belli.

Numarayı kontrol etti ve sonra saate baktı. "Saat kaç-oh, kahretsın."

"Sorun ne?" diye sordu.

"Buna bakmalıyım." Sanki biraz mahremiyet arıyormuş gibi etrafına bakındı. "Hemen döneceğim."

Onun koridora çıkışını izlerken çıplak vücudu göz kamaştırıyordu ve sadece arka tarafını görmek bile onunla bir daha birlikte olma şansını yakalayıp yakalayamayacağını değerlendirmesine yetmişti.

Gözlerini kapatarak kendini gerdi ve leğen kemiğinde daha önce hiç olmayan bir ağrı hissetti.

Evet, biraz canı yanmıştı. Ama onu pişman edecek ya da tekrar yapmak istemeyeceği kadar değil.

Ancak bir şey ona bunun geleceğinde olmadığını söylüyordu. Ona bir şeyler söylemeliydi.

Ama bu kararı geri almak mümkün değildi.

ELLİ ÜÇ

İçinde ve Bitti, Gazap imzalı ve
Lanet olsun. fesih ilanı.

Serçe parmağındaki annesinin yüzüğü kararını vermesine neden oldu: Bu yakut Beth'in ona verdiği yeminin bir simgesi idi ve ona dışisinin onun için yaptığı her şeyi düşündürdü. Onunla çiftleşmek için inancını, kalbini, geleceğini ona ve onun halkına, geleneklerine, göreneklerine adanmıştı.

-İnsan yanından tamamen uzaklaşarak, artık o ırkla hiçbir temasının olmadığı, onun ve kardeşlerinin dışında hiçbir şeyin olmadığı, işinin her ikisinin de hayatını ele geçirdiği bir noktaya geldi.

Elbette çok şey kazanmıştı. Ama bildiği her şeyi kaybetmişti. Ve bunu onun için, onlar için yapmıştı.

Şu anda en önemli şey taht değildi. Hayır, kendisinin belirlediği standartlara uygun yaşamaktı: Ağzının olduğu yere imzasını atması gerekiyordu. Aristokratlardan, Piçler Çetesi'nden ve bu lanet olası kâğıt parçasıyla gelen kayıp duygusundan nefret etse de Beth'ine söylediği şeyi yerine getirmeliydi.

Onun gelenekleri de en az kendisinininkiler kadar ağır ve önemliydi.

Eğer bunu yapmazsa? Konsey'in ona yaptığı saygısızlığın aynısını yapıyordu.

Ve bu da, bu yasayı atlatmanın en mantıklı yoluydu. Glymera.

Onların entrikalarına güzel bir cevap. "Kalem nerede?" diye hırladı.

Rehv hançeri eline aldığında Beth'in avucunu sıktı. "Bunu nerede yapacağım?"

"Tam burada," dedi kabaca. "Burası."

Kalemin ucunu bir çizgi olması gereken yere götürmesine izin verdi ve sonra adını karaladı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Rehv kötü bir şekilde güldü. "Bu küçük mektubu yuvarlayıp güneş görmeyen bir yere atacağım." Parşömen hışırtısı duyuldu. "Taç giyme töreninin gece yarısı yapılmasını istediler. Ne yazık ki o zamana kadar beklemek zorundayım. Hadi Saxton, biraz yemeğe ihtiyacın var. Bayılacak gibi görünüyorsun."

Gazap sessiz ve hareketsiz kalabalığa baktı. "Pekâlâ. Siz yemek mi yiyorsunuz?"

Konuşma sessizliğe karıştığında, sanki kardeşleri onun başka bir yerde ilgiye ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi, Beth'in koluna girdi.

"Bizi buradan çıkar," dedi sertçe.

"Anlaşıldı."

Shellan'ı hızlı bir şekilde onu gürültüden ve yemekten uzaklaştırdı ve yanan odun kokusunu aldığında, onu kütüphaneye doğru götürdüğünü tahmin etti.

"Uzan George," dedi kadın, adamın kapı aralığı olduğunu tahmin ettiği yerde dururken. "Biliyorum, burada oturmak istemediğini biliyorum ama bir dakikaya ihtiyacımız var."

İyi karar, diye düşündü, elini bırakıp hançerini uzatarak kendi başına ilerlerken. Şömineyi hissettiğinde, yanan ateşi görebilmeyi diledi. Sıcak bir şeyi dürtmek ve cızırdamasını sağlamak istiyordu.

Bir tıkırtı onları içeri kapattığını haber verdi. "Teşekkür ederim," dedi Beth.

Arkasını döndü. "Sana dönüyorum." "Her şey yoluna girecek."

"Eğer Piçler Çetesi'nden bahsediyorsanız, o kadar emin olmazdım. Başka bir açı olacaktır. Biraz zaman kazandık ama sorunu çözemedik."

Dostum, sesindeki acılık hiç ona göre değildi. Ama bu durum onu değiştirmişti.

Tanrı'ya şükür babası ölmüştü -ve bu hiç aklına gelmeyecek bir şeydi-.

Beth onun arkasından vücuduna doğru bastırdı, elleri omuzlarına doğru kaydı ve sıkı kasları ovdu. "Çok güzel bir törendi."

Gülmek zorunda kaldı. "Elvis harika bir iş çıkardı."

"İnsanlar evliliği resmileştirdikten sonra ne yaparlar biliyor musunuz?"

"Ne?"

Kolları adamın beline dolanırken, kadın kendine geldi, parmak uçlarında yükseldi ve adamın boğazının kenarını öptü. Ve ne biliyor musunuz, adamın ruh hali düzelmeye başladı.

"Birleşme," diye mırıldandı. "Karı kocanın anlaşmayı mühürlemesi gelenekseldir, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Wrath gülümsemeye başladı ama sonra en son birlikte oldukları zamanı ve koşulları hatırladı. "Buna hazır olduğuna emin misin... şey, bilirsin işte."

"Çok eminim."

Bunu kanıtlamak için kendini ona sürttü ve adam küfretmek zorunda kaldı. Anında açlık hisseden adam, yine de başını eğip karısının ağzını alırken vahşi tarafını ortaya çıkardı.

"Kaldır beni," dedi iç çekerek.

Adam ona uyarken, kadın giydiği elbiseyi beline kadar çekti ve bacaklarını ayırarak adamın kalçalarına dolandı.

"Külot giymemişsin," diye inledi. "Bunun için hazırlıklı olmak istedim."

"Tanrım, iyi ki bilmiyordum, bilseydim..."

Bunu bitirmeye zahmet etmedi. Onun yerine, kadın boynuna sarılırken, adam ikisinin arasına uzandı ve pantolonunun düğmelerini açtı. Aleti anında serbest kaldı, zonkluyordu ve sıcaktı ve onu biraz daha aşağıya indirdiğinde, onun çekirdeğini buldu-

"Kahretsin! Ya hamileysen?" diye ağzından kaçırdı ve onu geri itti. "Siktir-"

"Hamile kadınlar seks yapar. Gerçekten yaparlar. Yaparlar." Uzanarak adamın alt dudağını emdi ve sonra dişleriyle ısırıldı. "Tabii beni istemediğini söylemiyorsan?"

Bok tekmeleyicilerine dokundu. "Durum öyle değil."

Oradaki karışıklığı yavaşça içine girerek, bastırarak, nazik bir şekilde yuvasını bularak çözdü. Kızın canı yanmış gibi görünmüyordu ama avuç içleri kızın kıcını kavrayıp onu üzerinde aşağı yukarı hareket ettirmeye başladığında işi şansa bırakmıyordu.

"Seni seviyorum," dedi saçlarına. "Sonsuza kadar."

Bunu kulağına mırıldanırken, bir paranoya şaftı vücudundaki sıcaklığın bir kısmını boşalttı.

Babası da aynı şeyi annesine söylemiş miydi? Ve bunun nasıl sona erdiğini biliyordu.

Birdenbire V'nin beyaz tarla ve elindeki gelecekle ilgili uyarısı aklına geldi. Ne yaptı-

"Gazap," diye fısıldadı karısı. "Bana geri dön. Şimdi ve burada bana odaklan..."

Bir teslimiyet iniltisiyle tüm saçmalıkları bıraktı, kadının emrettiği gibi yaptı, sadece onun içine ve dışına pompaladığı hissini hissediyor ve biliyordu. Orgazm sessizdi, bir yaz esintisinin tüm gürültüsüyle yaklaşan ve geri çekilen bir dalgaydı. Ama dışının içine girdiğinde ve onun etrafında kasıldığını hissettiğinde, taşaklarını sallayanların hepsinden daha güçlü görünüyordu.

Onu bırakmak istemiyordu.

Asla.

Selena'nın yatak odasının dışında Trez aramayı kabul etti ama bir "merhaba" bile diyemedi.

"Neredesin lan sen?" diye çıkıştı kraliçenin celladı. "Ve bana söz verdiğin şey nerede?"

Trez gözlerini sıkıca kapattı. "Yola çıkıyorum."

"Benimle taşak geçme."

Bağlantı kesildi.

"Trez?" Selena odanın içinden sordu. "Her şey yolunda mı?"

Hayır. En ufak bir şey yok.

Nasıl oldu da öğlen oldu?

Kapıyı sonuna kadar itti. "Evet. Ama gitmem gerek."

İçinden küfrederek doğruca pantolonuna gitti ve pantolonunu çekti; taşakları fermuara takılınca da bilerek daha sert çekti, acı leğen kemiğine yayıldı ve onu hasta etti.

S'Ex'ten gelen o küçük telefon, buraya gelmenin aptalca bir fikir olmasının tüm nedenlerini hatırlattı.

Bakire

.
Sikeyi

m.

Gömleğini kapıp bir kolunu kolundan içeri sokarken, Selena'nın yatakta sessizce oturduğunun farkındaydı.

Bakire.

Tam bu sırada, siktiği tüm o kadınlar bir anda aklına geldi ve bir kez daha aralarındaki boşluğu doldurdular. Ve sonra bugün s'Ex sağladığı kadınlarla ilgili mutlu bir düşünceye kapıldı.

"Bu bir daha olmayacak," dedi yatağı ve onu işaret ederek.

Bir kere zaten çok fazlaydı.

Buna karşılık Selena'nın yüzü hiçbir şey belli etmedi ama kokusu her şeyi anlatıyordu: Gözeneklerinden hüznün akıyordu.

Yine de onunla göz göze geldi. "Nasıl isterseniz. Ama fikrini değiştirirsen ben burada olacağım."

Adamın gözlerinin içine bakarken, neredeyse uzak durması için ona meydan okuyordu.

Kendini kontrol etmesi o kadar da iyi değildi. Ama içinde bulunduğu durum o kadar kötüydü.

iAm zaten risk altındaydı. Ya Selena'nın onunla bir ilişkisi olsaydı? Onun kendi cehennemine düşmesini istemiyordu.

Phury'ye gelince? Primale'ye hiçbir şey söylemediği için kendini bok gibi hissediyordu. Onu onursuzlaştırmanın bir başka yolu vardı ama böyle bir ifşaattan iyi bir şey çıkmazdı.

"Gitmem gerek," diye mırıldandı. "Nasıl istersen."

Onun bunu söylemeyi bırakmasını gerçekten istiyordu.

Trez odadan tökezleyerek çıktı ve merdivenlerden aşağı, karanlık evin içinden geçip aydınlık, karlı yan bahçeye yaptığı yolculukla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. Gözlerini kapattıktan sonra bir süre odaklanıp konsantre olabildi...

... ama sonunda Commodore'a ulaştı ve arka servis girişindeki çöp konteynerinin arkasında yeniden şekillendi. Çöp konteynirından çıkarken, ticari temizlik malzemelerini bekleme alanına boşaltan teslimatçılar ve arka sokakta hızla ilerleyen bisikletli kurye onu görmezden geldi.

Ama on sekizinci katta onu bekleyen bir sürü insan vardı.

Asansörden çıkar çıkmaz nefesinin altından küfretti.

İAm kapalı kapıya yaslanmıştı, gözlerindeki cinayet dışında her şey normaldi. Peki ya onun yanında? Trez'in s'Ex için ayarladığı fahişeler.

Kraliçenin celladı şüphesiz dışarıdaki terastaydı. Ya da içeri girdikten sonra öfkeyle iç odalarda dolaşıyordu.

Trez ellerini ceplerine soktu, anahtar yoktu. Hay sikeyim.

Onları unuttu mu? Yoksa Selena'nın yatak odasının zemininde miydiler?

Lanet olsun.

"Bir şey mi kaçırdın?" diye sordu kardeşi.

"Hey, patron," dedi fahişelerden biri.

"Patron-"

"Ne oldu-"

Kadınlar uzantılarını pompalarken ve sütyen kuplarını yeniden düzenlerken kendi aralarında konuşuyorlardı. Her biri bir çeşit yasal kıyafet giyiyordu ama hepsi kısa, dar ve dekolteydi.

Uzun süre giyinik kalacaklarından değil. "İzin verin," diye mırıldandı iAm, bakır anahtarını çıkarırken.

Kilidi açtıktan sonra kapıyı açtı ve kızlara içeri girmeleri için başıyla işaret etti.

Onlar içeri girerken, erkek gözlerini kıstı. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"İşimi hallediyorum," diye karşılık verdi Trez. "Bildiğim tek yol bu."

Kardeşini iterek oturma odasına girdi. Cellat, tıpkı bir hayalet gibi, siyah cüppesi soğuk rüzgârda dalgalanarak camın öbür tarafında bekliyordu.

Üç fahişe onu fark ettiklerinde donup kaldılar, ya büyülenmişlerdi ya da korkudan altlarına sıçmışlardı. Belki ikisi de.

Trez sürgülü kapılara doğru giderken, "Bana bir dakika verin hanımlar," dedi. "Onu şuradaki koridorun sonundaki yatak odasına göndereceğim."

"Evet, tamam patron," diye cevap verdi öndeki.

S'Ex'i içeri almadan önce onların odadan çıkmasını bekledi. İyi ki cellat çok sinirlenmişti, kapüşonu kafasından yırtıp atmıştı.

Trez'in yüzüne bir parmak sallayarak, "Gelecekte zamanında geleceksin. Yoksa anlaşmamız geçersiz ve hükümsüz olur."

Trez tam piçin suratını dağıtmak üzereyken iAm devreye girdi. "Kral için zorunlu bir görevimiz vardı. Kaçabileceğimiz bir şey değildi ve bir daha da olmayacak."

Siyah, ışıltılı gözler kardeşine doğru çevrildi. "Bundan emin ol."

iAm bir kez başını salladı, yüzü aldatıcı bir şekilde sakindi: Söylediği şey sol kaşındaki seğirmeydi - kahretsin, Trez bu olay biter bitmez her şeyi duyacaktı.

Harika. Dört gözle beklenecek bir şey daha.

s'Ex boğazındaki siyah broşa uzandı. Bir dövüşçünün yumruğu kadar büyük olan bu broş siyah taşlarla süslüydü, metal kendi içinde ve etrafında dönüyordu ve onu çıkardığında tüm o cüppeler yere düştü.

Yaya görünümlü bir eş kazağı ve bir çift siyah savaş pantolonu ortaya çıkarıyor.

Yaya olmayan şey ise geri kalanıydı: Derisinin her santimetrekaresi o beyaz ritüel dövmeyle işaretlenmiş, ağır kaslı kolları ve omuzları o boktan şeyle desenlenmişti. Yine de insan gibi davranabiliyordu.

Fahişeler için iyi haber.

"Geç kalmış olmanıza rağmen," diye homurdandı S'Ex, "hepinize bir iyilik yaptım."

"Yani ailemiz hayatta mı?" Trez söyledi.

"Evet, o da var. Ancak kraliçenin isteği üzerine odalarını kaybediyorlar. Son baktığımda annen mücevherlerine el konulduğu için sinir krizi geçiriyordu." Cellat yavaşça gülümsedi. "Majesteleri aslında onların acı çekmesinden memnun. Daha iyi bilmesem, tüm bunları mükemmel bir şekilde planladığınızı söyledim."

"İyilik nedir?"

"Majesteleri bir süreliğine sizi ilgilendirmeyen şeylerle meşgul olmak üzere."

Trez gözlerini kıstı. "Ne kadar oldu?" "Yaklaşık dokuz ay."

"Pardon, ne dedin? Ne dediğini anlamıyorum."

"O hamile."

Trez nefes almayı bıraktı. Sonra ciğerlerini programa geri dönmeye zorladı ve kardeşine bir bakış attı. "Bu nasıl oldu böyle?"

"O kadar insan varken, bir şemaya ihtiyacınız olmadığını varsayıyorum." "Ama eşinin on yıl önce öldüğünü sanıyordum?"

"Evet. Çok yazık." s'Ex parmak eklemlerini kırdı. "Kötü bir düşüş yaşadı."

"Peki kimin?"

s'Ex sinisi bir tavırla gülümsedi. "Bu bir mucize." Vay anasını.

s'Ex başını salladı. "Zamanlama senin için iyi çünkü başka bir kızı olup olmadığını görmek için beklemek zorunda kalacak. O noktada, bir sonraki kraliçenin hangisi olacağını anlamak için yıldız haritalarının okunması gerekecek. Açıkçası, eğer bir oğulsa? Boku yedin. Değilse, bir şansınız olabilir, ne de olsa o kıza söz vermiştiniz. Ya bir başkası kraliçe olacaksa? Sen iyisin."

iAm yavaşça nefes verdi. "Bu... oldukça harika bir haber. Potansiyel olarak."

"Ama bana hâlâ borçlusun," diye homurdandı S'Ex. "Şu andan itibaren mi? Ya bana göz kulak olursun... ya da ben ikinize de göz kulak olurum."

"Bunun için endişelenme." Trez pantolonunu yukarı çekti, akli karışmıştı. "Neye ihtiyacın varsa."

"Bu daha iyi."

Tanrım... bu her şeyi değiştirdi. Ya da en azından değiştirebilirdi. Onun tasarlayabileceğinden çok daha iyi bir sonuç.

S'Ex'in obsidyen bakışları kızların indiği koridora kayınca Trez yeniden odaklandı. "Birkaç kural."

Cellat arkasına baktı. "Bunu duymadım."

Trez adımlarını sıklaştırdı ve iri adamla ızgaradan ızgaraya karşılaştı. "Kurallar şöyle: Onlara zarar vermeyeceksiniz. Rıza varsa sert seks tamam ama kalıcı yara ya da iz yok. Ve onları yiyemezsiniz. Bunlar benim tek iki kısıtlamam ve pazarlığa açık değiller."

Gölgelerle her zaman sınırlar koymak zorundasınızdır. Özellikle de bunun gibi bir Gölge'ye.

"Bekle, bunlar senin mi?" diye sordu erkek. "Evet."

"Kahretsin, neden söylemedin ki?" s'Ex avucunu uzattı. "Yeminim. Kalıcı bir şey yok ve öğle yemeği yok."

Trez elini sıkıp sertçe sallarken, "Ne kadar rahatladım," diye düşündü. "Ama o n l a r ı ne kadar istersen o kadar süre için sana veriyorum. Ve daireyi de."

Tabii ki. Taze bir şey istediğinizde? Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Cellat gülümseyip gitmeye hazırlanırken Trez erkeğin koluna yapıştı. "Bir şey daha var, onlar insan. Bildikleri kadarıyla vampirler hayal ürünü ve bunun devam etmesini istiyorsan böyle kalmasını sağlamalısın."

s'Ex sıkılmış görünüyordu. "İyi. Ama diğer şekilde daha eğlenceli olurdu."

Odadan çıkarken ağır adımları koridorda yankılandı ve ardından sesler duyuldu. Ardından bir kapı kapandı.

Trez, öğleni henüz geçmiş olmasına rağmen doğruca bara gitti ve bir şişe Maker's Mark aldı. Bir bardakla uğraşmadı; şişeden doğrudan içmek onun için yeterliydi.

İçki midesine kadar inerken tek düşüncesi, hissettiğinden daha fazla rahatlamış olması gerektiği idi. Yine de henüz ormandan tam olarak çıkmamıştı.

Ve yaklaşık yarım saat önce iyi bir kadının erdemini almıştı.

Hiçbir hapisten çıkış kartı bunu değiştirmeyecekti. "Dokuz can," dedi iAm yanına gelip elini Dışarı.

Trez burbonu uzattı. "Henüz değil-"

Uzaktan dalgalanan iniltinin kaynağı kadındı. Ve ardından gelen de öyleydi.

"Üçünü birden yapacak," diye mırıldandı iAm.

Celladın sırt üstü yatmış, bir kadın kalçalarına binmiş, bir diğeri yüzüne binmiş ve üçüncüsünü parmaklarkenki görüntüsü Trez'in şişeyi geri alıp sertçe içmesine neden oldu.

Lanet olsun, diye düşündü Trez, umarım bu iştahın önüne geçebilirdi.

ELLİ DÖRT

Saat altıda taze kar yağmaya başladı, sanki yağmaya başlamadan önce güneşin ufkun altına inmesini bekliyormuş gibiydi ve gece yarısına gelindiğinde fırtına hafifleme belirtisi göstermiyordu.

Xcor yatak odasının penceresinden dışarı bakarken, evin önündeki çıkmaz sokağın çemberini işaretleyen sokak lambaları sayesinde kalın pulları takip etti.

"Geliyor musun?"

Throe'nun sesiyle Xcor omzunun üzerinden baktı. Savaşçısı uygun bir takım elbise giymiş halde kapının girişinde duruyordu.

Xcor, Seçilmiş'inin onu bekliyor olacağını düşündü. Bu kötü havada.

Geldiğini varsayarsak.

Ama taç giyme törenini kaçıramazdı.

"Evet," dedi hışımla, pencerenin yanına çektiği sandalyeden kalkarken.

Kılıflarını toplayarak omuzlarına ve beline bağladı ve çeşitli silahları ve bıçakları yerleştirdi. Ama tırpanı almaya gittiğinde Throe başını salladı.

"Bence onu burada bırakmalısın, değil mi?" "O benimle geliyor."

Xcor onu sırtına yatırdıktan sonra deri pardösüsüyle her şeyin üzerini örttü. "Devam edelim."

Throe'nun yanından geçerken erkeğin gözleriyle karşılaşmayı reddetti. Bunu yaparsa ne bulacağını biliyordu ve incelemeye ilgilenmiyordu.

Aşağıdaki Piçlere katılarak, onlar akşamın serinliğine doğru ilerlerken ve arka bahçeden ayrılırken sessiz kaldı...

... Enoch'un oğlu Ichan'ın modern evinin resmi arazisine.

Dönen karların arasından diğerlerinin çoktan gelmiş olduğunu gördü; Konsey'in resmi kıyafetli üyeleri iç odalarda dolaşıyor, parlayan pencerelerin önünden geçiyorlardı.

Kutlama haklıydı, çünkü bu gerçekten de bir zaferdi ya da öyle olmalıydı. Ama tek düşünebildiği, çayırda, kış şartlarına karşı umutla sarınmış bir halde onu bekleyen dişiydi. Gökyüzüne bakarken gözlerine kar düştü ve gözlerini kırptırdı.

Orada ne kadar kalacak-

"Bu taraftan," dedi Throe, otoyol kenarındaki bir reklam panosunun tüm inceliğine sahip olan ön girişi göstererek. "Sanki gözden kaçabilirmiş gibi."

Bir sürü spot ışığı, hepsi de kırmızı boyalı bir kapının etrafındaki renkli cama odaklanıyordu ve kapının üzerinde güneşe benzer bir sembol vardı.

Karda ilerlemeye başladıklarında Throe, "Ne kadar gösterişli," diye mırıldandı. "Ne yazık ki içerisi daha kötü."

Xcor'un ise dekor hakkında bir fikri yoktu. İçeri girerken yolu açan, gümüş tepsilerdeki küçük yiyecek parçalarını etrafa dağıtan ve içki siparişlerini alan üniformalı personelden de hiç etkilenmemişti.

Hayır, çok uzaklardaki bir tarlada, bir akçaağacın altında bir dişinin gelmesini bekliyordu, böylece ona sağanak yağışa karşı paltosunu verebilecekti.

O burada değildi-

"Paltonuzu alabilir miyim?" diye sordu bir köpek dirseğinin dibinde. Kâhya gözlerini yana kaydırarak geri çekildi. "Hayır."

"Nasıl isterseniz, efendim." Verdiği selam o kadar alçaktı ki doggen neredeyse parlak zemine dokunuyordu. "Ama tabii ki-"

O anda Ichan bir orkestra şefinin tüm gösterişiyle yaklaştı. Gerçekten de üzerinde kan kırmızısı saten bir sigara ceketi ve altın iplikle baş harflerini taşıyan bir çift mokasen ayakkabı vardı. Tam bir züppeydi, en azından kendi zihninde.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz. Bir içki al-Claus, onlara servis yap?"

Xcor, Piçlerinin onun yerine cevap vermesine izin vererek başka bir odaya geçmeye karar verdi.

Gerçekten de yanlarından geçerken aristokratlar sustu, korku ve saygıdan gözleri büyüdü - silahlarını bu yüzden takmıştı. Şahsiyetinin, gerçekte kimin yetkili olduğunu güçlü bir şekilde hatırlatmasını istemişti.

Etrafta dolaşırken Throe'nun mobilyalar konusunda haklı olduğunu fark etti. Modern "sanat" mekânları tıkamış, köşeleri ve duvarları doldurmuş, sandalyeleri, masaları ve kanepeleri öylesine sıkıştırmıştı ki, insan bir misafirin gerçekten nereye oturabileceğini merak ediyordu. Ve renk şeması her yerdeydi, tek ortak nokta parlak, uyumsuz tonların retinayı rahatsız etmesi gibi görünüyordu-

Ne kadar beklerdi? Palto giyer miydi? Tabii ki giyerdi.

Ya biri neden gittiğini sorarsa? Ya eve geri dönerken yakalanırsa-?

"Xcor?" Throe sessizce söyledi. "Evet."

"Vakit geldi." Throe başıyla raflar ve kitaplardan başka bir şey olmayan, mobilyaları neyse ki boşaltılmış bir kütüphaneye doğru işaret etti.

Ya da en azından çoğunu. Mekânın ortasında taht benzeri büyük bir sandalyenin yanı sıra büyük bir parşömen parçası, mühürlemek için balmumu ve çok sayıda kurdelenin bulunduğu bir masa vardı.

Ah, evet. Ichan'ın değerli küçük zirvesinin yeri.

Ki bu uzun sürmeyecekti.

Xcor gidip odanın girişinde durdu ve gitmeleri gereken her glymera üyesinin gözleriyle tanıştı

onun tarafından. Toplanacak kimse kalmadığında, dikkatini toplananlara çevirdi, Piçleri etrafında öyle bir duruyordu ki, bedenleri kütüphaneden çıkış yolunu tıkiyordu

-

Arkadan, ana kapı son bir kez daha açıldı, soğuk ve kuru bir hava serseri bir misafir gibi içeri daldı. Omzunun üzerinden bakarak kaşlarını çatı.

Serseri misafir, gerçekten: Rehvenge, Konsey'in unvanlı leahdyre'ı, sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi, uzun vizon paltosu peşinden sürüklendi, şemsiye olmayan kırmızı bastonu ona yardım etti.

Gülümsüyordu, mor gözlerinde uyarı niteliğinde bir hesaplama vardı.

"Geç mi kaldım?" diye bağırdı. Xcor'un yanına geldiğinde, o gözler doğrudan onunkilere bakıyordu. "Bunu kaçırmak istemezdim."

Xcor onu kimin davet ettiğini merak etti. Erkek, eski Kral'ın tarafını tutuyordu, daha çok aralarındaki bir jaguara benzeyen bir köstebekti.

Ichan, kütüphanenin içinden, eski moda abanoz bir ağızlıktaki sigarasını sallayarak hareketinin ortasında döndü; ancak gelenin kim olduğunu görünce donakaldı.

Rehvenge selamlamak yerine bastonunu kaldırdı. "Sürpriz," dedi erkek kalabalığın arasına dalarken. "Oh, beni beklemiyor muydunuz? Davetliler listesindeydim."

Throe bir adım öne çıkınca, Xcor erkeği yakaladı ve onu topuklarına doğru sürükledi. "Hayır. Yalnız olmayabilir."

Bir anda tüm askerlerinin elleri kıyafetlerinin içinde kayboldu. Onunki de öyle.

Ve yine de hiçbir Brothers gelmedi.

Demek bu bir mesajdı, diye düşündü Xcor.

Ichan, Xcor'un davetsiz misafirle ilgilenmesini beklermiş gibi karşıya baktı ama savaşçı grubundan kimse kıpırdamayınca aristokrat boğazını temizledi ve Rehvenge'ye yaklaştı.

"İsterseniz biraz konuşalım," dedi Ichan. "Özel olarak."

Rehvenge sanki dişlerini aptalın boğazına geçirmiş gibi gülümsedi. "Hayır, özel değil. Bunun için değil."

"Burada hoş karşılanmıyorsunuz."

"Beni çıkarmaya mı çalışacaksın?" Rehvenge kalçalarının üzerinde öne doğru kaydı. "Denemek ve nasıl gittiğini görmek ister misin? Ya da belki şuradaki haydutlardan bunu senin için yapmalarını istersin?"

Ichon bir balık gibi bön bön baktı, kabadayılığı gitmişti. "Ben öyle düşünmemiştim."

Rehvenge ceketine uzandığında, Ichon alarmla ciyakladı ve odadaki aristokratlar kesilmek üzere olan sığırlar gibi etrafta dolandılar.

Xcor omzunun üzerinden tekrar baktı. Kapı açık bırakılmıştı, çalışanlar onu kapatamayacak kadar dalgındı ya da belki de kalkıp ortadan kaybolmuşlardı.

Rehvenge o şeyi bilerek geniş bırakmıştı, değil mi? Erkek çoktan çıkışını planlamaya başlamıştı.

"Wrath'ın oğlu Wrath'tan selam getirdim," dedi erkek, yüzünde hâlâ o bok yiyen sırıtişla. "Ve sizinle paylaşmak istediği bir belge var."

Kolunun altından bir karton tüp çıkarıp kapağını açtığı anda, aristokratlar sanki bir bomba patlayacakmış gibi soluk soluğa kaldılar.

Ve belki de orada bir çeşit vardı.

Rehvenge, ucundan kırmızı ve siyah kurdeleler sarkan bir parşömeni açtı. Üzerine ne yazıldığını okumak yerine, sadece çevirmekle yetindi.

Ichon'a "Bence bu onuru sen kazanmalısın," dedi. "Her neyiniz varsa..." Erkek konuşurken kelimeler kurudu önünde sergilenen şeye yaklaştı. Bir süre sonra, "Tyhm. Tyhm!"

"Evet, sanırım her şeyin güzel ve yasal olduğunu göreceksiniz. Wrath onunla çiftleşmedi. Yaklaşık üç hafta önce ondan boşandı- ve ben bir avukat değilim, ama eminim ki var olmayan bir konuda güvensizlik oyu veremezsiniz."

Uzun boylu, zayıf avukat tökezledi ve sanki göz yakınlığı orada ne olduğunu anlamasını artıracakmış gibi eğildi.

Ve gerçekten de, yüzündeki ifade kalabalığın ihtiyaç duyduğu tüm tercümeydi: İnançsızlık bir tür dehşete dönüştü, sanki tam önünde bir patlayıcı infilak etmişti.

"Bu bir sahtekarlık!" Ichan açıkladı.

"Uygun tanıkları var ve ben de onlardan biriyim. Belki de Wrath ve Kardeşlik'in buraya gelip bunun geçerliliğine tanıklık etmesini istersiniz? İstemez misiniz? Endişelenmeyin. Sizden bir yanıt beklemiyoruz. Hiç yok."

"Şimdi gidiyoruz," diye fısıldadı Xcor.

Eğer Wrath'ın yerinde olsaydı, bir sonraki hamlesi eve saldırmak olurdu ve burada yeterince siper yoktu, o korkunç sanat ve geniş açık alanlar kalkan olarak kullanılmak için çok az şey sunuyordu.

Aristokratların sesleri birbirine karışıp yükseldikçe, o ve askerleri ön bahçeye çıktılar. Çatışmaya hazırlanarak silahlarını çıkardılar.

Ama orada kimse yoktu.

Kardeş yok. Saldırı yok. Hiçbir şey...

hiçbir şey. Sessizlik sağır ediciydi.

ELLİ BEŞ

Yaşamdaki tüm büyük değişimlerde olduğu gibi, güneş ve ay gezegendeki drama aldırış etmedi, programları aşağıda değişen kaderlerden etkilenmedi.

Wrath çiftleştikleri yatakta Shellan'ının yanında uyandığında saat gece yarısını çoktan geçmişti, kolunu onun beline dolamış, eliyle göğsünü avuçluyordu. Ve bir an için bunların olup olmadığını merak etti - ihtiyaç duyma, Konsey'den gelen o saçmalık, yanıt.

Belki de her şey berbat bir kâbustan ibaretti.

Daha da yaklaşarak tahrik olmasını engelledi. En azından hamile olup olmadığını öğrenene kadar cinsel kışkırtmayı leelan'ına bırakacaktı. Ve eğer öyleyse... o zaman ne yapacağından emin değildi-

Lanet olsun, gerçekten böyle mi düşünüyordu?

"Uyanmışsın," dedi Beth.

"Nereden biliyorsun?" diye mırıldandı saçlarına. Kız onun kollarında döndü. "Sadece biliyorum."

Uzun süre öylece yattılar ve lanet olsun, onu doğru düzgün görebilmeyi diledi. Bunun yerine parmak uçlarını onun yüz hatlarında gezdirmekle yetindi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Muzaffer." Kadının yüzündeki gülümsemeyi duyabiliyordu. "Tanrım, Rehvenge'i seviyorum. Konsey'i gerçekten çok zorladı."

Adam bir şey söylemeyince içini çekti. "Bu iyi bir şey Wrath. Sana söz veriyorum."

"Evet, öyle." Onu dudaklarından öptü ve sonra geri çekti.

"Açlıktan ölüyorum. Bir şeyler yemek ister misin?"

"Aslında hayır. Aç değilim ama İlk Öğün vakti gelmiş olmalı. Uyumadıysak tabii?"

"Sanırım o zaman geçti. Siz de buna kahvaltı diyorsunuz, değil mi?" Yataktan kalktı ve George'u banyodan içeri almak için yanına gitti. "Başka kimsenin uyanık olduğunu sanmıyorum. Parti öğleden sonra beşe kadar sürdü."

Kapıyı açtığı anda, golden ona merhabalarla yaklaştı, yakası şingirdadı, kuyruğu kapı pervazlarına, Wrath'ın bacağına, duvara çarptı, daire çizdi, daire çizdi ve gülümsemekten hapşırdı.

"Gazap mı?"

"Hey, adamım," dedi diz çökerken. "N'aber koca adam? Kim bu koca adam-"

"Gazap."

"Öyle mi?"

"Yemeğini yedikten sonra işe gidelim."

"Beni tekrar ata bindirmeye mi çalışıyorsun?" Köpek tekrar hapşırıırken o pürüzsüz başı okşadı.

"Evet. Öyleyim."

Kendi yüzünü ovuşturdu. "Duş. Yemek. Sonra konuşuruz."

"İş demek istiyorsun."

İyi haber şu ki, tuvalette kimse ondan bir şey istemeyecekti. Ve ılıklaşmadan önce spreyin altına girdiğinde, neden acele ettiğini bilmiyordu. Karısı, tahtına geri dönüp kâğıtları itene kadar zincirlerini koparacaktı.

Bu ihtimal kafasının üzerindeyken mi? Lavaboda elini yıkamalı ve kurulamak için bir kadın vantilatörü kullanmalı.

İlk başta ne duyduğundan emin olamadı. Ama sonra, duşun gürültüsünden bunun öğürme sesi olduğunu anladı.

Mermer bölmeden o kadar hızlı fırladı ki neredeyse kaygan zemine düşüyordu. "Beth! Beth-"

"Ben iyiyim," dedi köşeden.

Aceleyle tuvaletin ayrı küçük odasına gitti, avuçlarını açıp etrafı yokladı ve eşini dizlerinin üzerinde buldu

kasenin önünde, bir eliyle saçlarını tutarken diğer eliyle koltuğa dayanmıştı.

"Doktor Jane'i çağırayım."

"Hayır, getirmeyeceksin-"

Bir dizi kabarma ile kesildi ve onun üzerinde dururken, nefes nefese kalan ve zorlanan kişi olmak istedi.

"Siktir et bunu," diye mırıldandı, ev telefonuna doğru giderken tökezleyerek ilerledi-

Kliniğin dahili numarasını çevirmek için telefonu eline alamadan çaldı. Kahretsin, belki V'nin karısı da artık zihin okuyordur.

"Jane?"

"Ah, hayır, efendim, bu Fritz."

"Oh, dinle - beni alabilir misin-"

"Wrath, kes şunu. Ben iyiyim," dedi Beth tam arkasından.

Etrafında döndü. Karısının kokusu kesinlikle acil bir sağlık sorununa işaret etmiyordu ve ses tonu da paniklemiş değil, sinirlenmişti. "Ah..."

Kâhya bağlantı üzerinden, "Size kimi getireyim?" diye sordu.

Beth yine araya girdi: "Wrath, ciddi. Kadını rahatsız etme, tamam mı? Bir şey olduğu yok."

"O zaman neden kusuyordun?"

"Pardon?" Fritz dedi ki. "Efendim?"

"Sen değil," diye mırıldandı Wrath. "Ve ya o buraya gelir ya da -"

Beth, "Tamam, tamam, kliniğe gideceğim," diye mırıldandı. "Sadece giyinmeme izin ver."

"Ben de seninle geliyorum."

"İçimde öyle olduğuna dair bir his vardı."

Bir küfür savurarak, bunu nasıl atlatacağını merak etti - ya kız hamileydi, bu durumda ne kadar süre korkudan ödü patlayacaktı?

On sekiz ay mı? Ya da değildi, bu durumda hayal kırıklığını atlatması için ona yardım etmesi gerekecekti.

Ya da... kahretsin, genç kızı da kaybedebilirdi.

Bu üçüncü seçenektir -Ah, Tanrım, şimdi kusacak gibi hissediyordu.

"Teşekkürler, Fritz," dedi, "Hemen geliyorum-"

"Efendim, sadece bu akşam evde işçiler olacağını bilmenizi istedim."

"İşçiler mi?"

"Bilardo odası için mi? Hasar... oldukça büyüktü. Zeminin tamamen değiştirilmesi gerekiyor, ancak iyi haber şu ki orijinal ustalar mevcut. Gelmeleri için onları tuttum ve Tohr ile koordine ettim. Bunu sizinle mi konuşacaktı?"

"Çok şey oluyor."

"Ama endişelenmeyin efendim. Uygun güvenlik önlemlerimiz var. İşçilerin geçmişi Vishous tarafından kontrol edildi ve Kardeşler de denetim için hazır bulunacaklar. Korkarım ki alanı tekrar kullanmak istediğimizi varsayarsak başka bir seçeneğimiz yoktu."

"Sorun değil. Endişelenmeyin."

"Teşekkür ederim lordum."

Wrath telefonu kapattığında, kadın meselesine yeniden odaklandı. Dolaba doğru yürüdü, derisini ve kaslı tişörtünü çekti.

George'un yularını takarken, "Gidelim," dedi. "Wrath, ben iyi olacağım..." Bir duraklama oldu.

"Oh, kahretsin."

Ayak sesleri onun yanından hızla geçti ve tuvalete doğru yöneldi.

Wrath sakın bir şekilde telefona döndü ve uşaktan kendisini Doktor Jane'e bağlamasını istedi.

Beth kafasını kâsedan çıkaramazken doktor ziyareti konusunda hub'la tartışmak biraz zordu. Ne zaman mide bulantısının geçtiğini düşünse

Ayağa kalktı, yatak odasına geri döndü ve iki dakika sonra yine mermer zeminde dizlerinin üzerine çökmüş, hiçbir şey kaldırmıyordu.

"Uzanmama gerek yok," diye homurdandı yatağının üzerinden tavana bakarken.

Wrath cevap vermeyince başını yastığın üzerine çevirdi ve ona doğru bir bakış fırlattı. Yatağın ayak ucunda oturuyordu, omuzları dik, çenesi kilitli, kocaman vücudu taş gibi hareketsizdi.

"Ben iyiyim," diye ekledi.

"Uh-huh."

"Her küçük sancı için endişelenirsek bu gerçekten uzun birkaç ay olacak."

"Az önce karaciğerini kusmaya çalıştın." "Kusmadım."

"Yani pankreasınız üzerinde mi çalışıyordunuz?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Bana ters ters baktığını hissedebiliyorum," dedi Wrath. "Evet, bakıyorum. Bu çok saçma."

Kapının çalınması sessizdi. "Alo?" da öyle. "İçeri gel," dedi Wrath ayağa kalkarken. Elini sokarak Doktor Jane'in yanına gelmesini bekledi.

"Hey, siz ikiniz," dedi kadın içeri girerken... ve süite bakmak için yavaşladı. "Yüce Tanrım, şuraya bir bakın."

"Tepeden tırnağa, değil mi?" Beth söyledi.

"Bu gerçek mi?" Jane, Wrath'ın elini sıkarken nefes aldı. "Yani... yakutlar ve zümrütler gibi. Duvarlardaki?"

"Evet, onlar gerçek." Wrath sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. "Eski Ülke'deki hazinenin bir parçasıydılar. Darius onları buraya yerleştirdi."

"Oldukça süslü bir duvar kâğıdı." Doktor Jane Beth'e odaklandı ve o yanına geldiğinde gülümsedi. "Anladığım kadarıyla hastaymışsınız."

"Ben iyiyim."

"Hayır, değil," diye araya girdi Wrath.

"Evet. Öyleyim."

Doktor Jane eski moda çantasını yatağın başucundaki masaya bıraktı ve boğazını temizledi. "Belki de sadece nasıl olduğuna bakabiliriz. Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

Beth omuz silkti. "Kustum-"

"İki düzine kez gibi," diye araya girdi

Wrath. "İki düzine kez değildi!"

"İyi, üç düzine-"

Doktor Jane iki avucunu da havaya kaldırdı ve ileri geri baktı. "Um... eğer senin için de uygunsa ne yapmak istiyorum biliyor musun, Wrath? Arkadaşınla bire bir konuşmama ne dersin? Seni kovmuyorum. Sadece onunla bir saniye yalnız kalırsak belki işler biraz daha iyi gider diye düşünüyorum."

Gazap ellerini kalçalarına koydu. "Kustu. En az bir düzine kez. Eğer bunu ballandıra ballandıra anlatmak istiyorsa, tamam. Ama gerçekler bunlar."

"Pekala, bunun için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım." Doktor gülümsedi. "Hey, ne yardımcı olurdu biliyor musun? Aşağı inip mutfaktan ona biraz zencefilli gazoz ve tuzlu kraker getirsen."

Gazap kesinlikle öfkelenildi. "Benden kurtulmak için bana bir iş veriyorsunuz."

"Bağlı bir erkek olarak, onunla ilgilenmek isteyeceğini biliyorum. Ve bence midesi bulandıysa, karnında bu şeylerin olması onu daha iyi hissettirebilir."

"Fritz'i arayabilirim, farkındasınızdır."

"Evet, biliyorum. Ya da bunu kendiniz yapabilir ve ona bakabilirsiniz."

Wrath kaşlarını çatarak ve dişlerini sıkarak orada durdu. "Biliyor musun Jane, Rhage ile çok fazla zaman geçiriyorsun."

"Seni manipüle ettiğim için mi?" Doktorun gülümsemesi daha da büyüdü. "Belki de. Ama şimdi gidersen, ben işimi bitirmeden çok önce dönmüş olursun."

George'a ısıklık çalıp altının yularını tutarken, Wrath hâlâ nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyordu. "Uzun sürmez."

Her şeyden çok bir uyarı. Ama gitti.

Doktor Jane kapının kapanmasını bekledikten sonra gözlerini tekrar o tarafa çevirdi. "Dur tahmin edeyim, hamile olduğunu düşünüyorsun."

Beth ağzının açık kaldığını hissetti. "Şey, ben..."

Doktor daha yumuşak bir ses tonuyla, "Uğursuzluk getirmeyeceksin. Yüksek sesle söylemen hiçbir şeyi değiştirmeyecek, sana söz veriyorum. Sadece aklının nerede olduğunu bilmek istiyorum."

Beth ellerini yuvarlak karnının üzerine koydu. "Bilmiyorum, kendimi biraz aptal gibi hissediyorum. Ama bu mide bulantısı daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemiyor. Karnımla ilgili değil gibi mi? Sanki tüm vücudumun midesi bulanıyor gibi? Layla da düşük durur durmaz kusmuştu."

Doktor Jane başını salladı. "Evet. Ama ikinizi karşılaştırmadan önce, her hamileliğin farklı olduğunu hatırlatmak isterim. Aynı kadında bile. Bununla birlikte, siz ihtiyaç duyduğunuz dönemi yeni atlattınız ve belki de atlatıyorsunuz. Bunu söylemek için muhtemelen çok erken."

"Ben de öyle düşünüyordum. Ve yine de... Bilmiyorum, bunu bir işaret gibi algılıyorum. Ama belki de hiçbir anlamı yoktur."

"Şunu söyleyeyim. Karışımda bir insan olduğu gerçeği mi? Bu, teşhis ve tedaviyi zorlaştıracak başka bir komplikasyon katmanı ekliyor. Bu yüzden seninle samimi bir konuşma yapmak istedim. Hamileyseniz nasıl ve kim tarafından tedavi edilmek istediğinize dair bir fikir sahibi olmamızın hem sizin hem de benim için iyi bir fikir olacağını düşünüyorum. Sana yardımcı olmaya çalışmaktan mutluluk duyarım ama bu benim uzmanlık alanım değil. Şimdi, Layla Havers'a gitti

."

"Oraya gidemem. Wrath tüm randevularda yanımda olmak isteyecektir ve o klinikte benimle birlikte hamile olarak ortaya çıkarsa kimse birlikte olmadığımıza inanmayacaktır. Yani, ihtiyacımız olan son şey bizi sahtekârlıkla suçlamaları."

"Katılıyorum. Bu yüzden bir fikrim var." "Ne?"

"Caldwell'de harika bir kadın doğum uzmanı var. Hastanede herkes onun hakkında konuşurdu. Özel vakalar ve ihtiyaçlar konusunda gerçek bir hissiyatı var ve bence Manny'nin ona ulaşmasını sağlamalıyız, bakalım seni özel bir ödeme olarak kabul edecek mi? Ben ve Ehlena vampir tarafında, o da insan tarafında mı? Ekipmanlarla birlikte? Bu konuda kendimi daha rahat hissedeceğim."

Beth başını salladı. "Evet, bu iyi bir fikir."

"Harika. Ben ilgilenirim. Bu arada, burada senin üzerinde bir değerlendirme yapacağım ve mide bulantın için sana bir şeyler vereceğim-"

"Dürüst olmak gerekirse, şu anda iyiyim. Sadece ayağa kalktığımda oluyor gibi görünüyor."

"Pekala, ama izin ver de tansiyonunu ölçeyim, tamam mı?"

"Keyfine bak."

Beth kolunu uzattığında, bir anlık şaşkınlık ve güvensizlik yaşadı. Tüm o seksin işe yaramış olması mümkün müydü?

Gerçek biyolojik işlevi için mi?

Doktor Jane tansiyon aletini yerine yerleştirdi ve alet şişirilirken küçük şişirme sesleri çıkardı, pazılarındaki sıkışma ona gerçekten hamile kalırsa başına gelecek tüm invaziv şeyleri düşündürdü. Kan testleri. Ultrasonlar. Muayeneler. Hayatı boyunca sağlıklı olmuş biri olarak bununla nasıl başa çıkacağından emin değildi.

Artık geri dönüş yok.

Doktor Jane küçük bir kadranı izleyip stetoskopundan dinlerken uzun bir tıslama duyuldu. "Mükemmel. Nabız alayım." Parmak uçlarını Beth'in bileğine bastırarak bir süre bekledikten sonra doktor başını salladı. "Evet. Güzel."

Doktor arkasına yaslandı ve sadece ona baktı.

"Bana doktor bakışı atıyorsun," dedi Beth, aniden korkarak.

"Üzgünüm, bu bir refleks." Doktor Jane eşyalarını çantasına geri koydu. "İşte anlaşma. Agresifleşip her yerine tırmanabilirim ama tansiyonun ve nabzın harika, renklerin iyi ve şu anda kusmuyorsun. Aşağıda kanaman olmadığı sürece bekleyip görmek istiyorum."

"Hayır. Hiç de değil."

"Harika. Bir değişiklik olursa haber vermeyi kabul ettiğin sürece? Ben kenarda kalacağım."

"Anlaştık-"

Wrath kapıdan içeri daldı, Fritz de peşindeydi. "Aman Tanrım," dedi Beth, bir yandan da ... um, yük ... ikisi de taşıyordu. "Bu bir kasa zencefilli gazoz mu?"

"İki," diye duyurdu kocası. "Ve yedeğini koridorda bıraktık."

Doktor Jane ayağa kalkarken güldü. "Karınız şu anda gitmeye hazır. Ama bana arayacağına söz verdi ve eğer o aramazsa, sizin arayacağınızı hissediyorum."

Wrath başını salladı. "Bunun üzerine bahse girebilirsin."

Beth gözlerini devirdi ama içten içe kocasının ısrarcı olmasına hiç aldırmadı. Çocuğunu taşıyor olsun ya da olmasın, kocası ona çok iyi bakacaktı.

İşte aşk buydu.

ELLİ ALTI

Wrath Doktor Jane'e çıkışı gösterdikten sonra hemen yatağa geri döndü. Otururken Beth onun elini tuttu ve sıktı.

"İyi olacağım," dedi.

Tanrım, öyle olmasını umuyordu.

"Esniyor musun?" "Evet. Aniden bitkin düştüm."

"Bir zencefilli gazoz getireyim-"

"Hayır, hayır, teşekkür ederim... Sadece bir iki dakika dinlenmek istiyorum. Sonra oraya bir şey koyma fikrini ele alacağım."

"Hala hasta mısınız?"

"Hayır. Sadece olmak istemiyorum." Başparmağı avucunun üzerinde ileri geri okşadı. "Bunu yapabiliriz, Wrath. Hepsini."

Paranoyasını dışa vurmak istemediği için başını salladı. "Evet. Her şey yoluna girecek."

Ama içinde bunu hissetmiyordu. Hem de hiç.

"Aşağı inip çalışmalısın," diye mırıldandı, sanki çoktan uykuya dalmış gibiydi. "Saxton burada kaldı. E-postalarını falan kontrol etmene yardım edebilir."

Sanki glymera'nın bu gece ona söyleyecek bir şeyi olacakmış gibi?

Fritz'le birlikte yemek almaya indiğinde, Ichan'ın engellenen taht törenini bildirmekten mutluluk duyan Rehvenge'ye rastlamıştı. Rehv'in zaferden dolayı kafası çok güzeldi: Aristokratlar iyi bir darbe almış, üzerinde durdukları bacak dizden kesilmişti.

Ama saflık edip tekrar kışına yapışmayacaklarını düşünmek için bir neden yoktu.

Ona saldırmak için başka bir yol bulacaklardı.

Xcor'a teşekkürler.

O orospu çocuğunu bir ele geçirebilse... "Bu şekilde uyuyamam," dedi Beth. "Sen etrafta dolanırken."

"Kalmak istiyorum."

"Burada yapılacak bir şey yok. Öyle ya da böyle bir şey öğrenene kadar acele edip bekleme modundayız."

"Hazır olduğunuzda sizi kim besleyecek?"

Sesi nazikleşti. "Sen gelmeden önce bu konuda oldukça iyi bir iş çıkarmıştım."

Şey... saçmalık.

Sonunda onun dinlenmeye, yetişkin bir kadına bakıcılık yapmaktan daha çok ihtiyacı olduğunu düşündü. Dudaklarına bir iki öpücük kondurduktan sonra George'un kendisine süitten çıkıp merdivenlerden aşağıya kadar eşlik etmesine izin verdi. İkinci katın sahanlığına çıktığında durakladı. Olmak istediği son yer o çalışma odasıydı-

Aşağıdan gelen çekiş sesleri dikkatini çekti.

Bu da ne...?

"Merdivenler," dedi köpeğine.

George onu birinci kata indirdiğinde sesler daha da yükseldi ama hâlâ boğuktu ve burnuna havadaki beton tozunun kokusu geldi. Ve başka bir şey...

"Hey," dedi Rhage. "Ne yapıyorsun?"

Wrath elini uzattı ve kardeşinin avuçlarını çırpmasına izin verdi. "Nada. Orada işler nasıl gidiyor?"

"Zemini kaplıyor. Tozu tutmak için kapı girişinde ağır hizmet tipi plastik örtü var -Fritz her sabah onlar gittikten sonra temizleyebilmek için açık bırakmamızı umuyordu. Bunu iptal ettik."

"İyi karar."

Örtünün uzak tarafında, taşa vuran çekişlerin gürültüsüne karşı erkek sesleri ileri geri şakalaşıyordu; sohbet sıradan ve açıkça büyük bir aşinalıktan kaynaklanıyordu. "Kaç işçi var?"

"Yedi. Mümkün olduğunca çabuk girip çıkmalarını istiyoruz çünkü hepimiz biraz seğiriyoruz-John benimle burada."

"Hey, JM," dedi Wrath, erkeğin kokusunun geldiği yöne doğru başını sallayarak.

"Hey diyor ve Beth'in nasıl olduğunu öğrenmek istiyor?" "O iyi. Gerçekten iyi, her şey için teşekkürler evlat." "Evet, çok memnun olduğunu söyledi."

İyi çocuk. Harika bir erkeğe dönüşüyor, diye düşündü Wrath.

"O yüzden içeri girip onlarla tanışmak istiyorum," diye ağzından kaçırdı.

Rhage ve John'un göz göze geldiklerine ve birbirlerine bakmadıklarına bahse girmeye hazır olduğu uzun bir sessizlik dönemi yaşandı.

"Güzel, aynı fikirde olmana sevindim," diye mırıldandı Wrath George'a işaret verirken.

Köpek durarak bir bariyere geldiklerini işaret etti ve Wrath uzandı, avucu sert ve kalın bir çarşaf buldu. Yulardaki tutuşunu bırakarak, iki elini kullanarak onu kenara çekti, böylece yukarıdaki bağlarından koparmamış olacaktı.

Sesler hemen kesildi.

"Vay anasını..." diyen biri hariç.

Birden sanki aletler yere düşüyormuş gibi bir takırtı ve ardından bir hışırtı duyuldu.

Sanki iri yarı yedi erkek dizlerinin üzerine çökmüştü.

Bir an için Wrath'ın gözleri sargılarının arkasından yaşardı. "İyi akşamlar," dedi, rahat olmaya çalışarak. "İşler nasıl gidiyor?"

Cevap yok. Şaşkınlık içindeki inançsızlığın kokusunu alabiliyordu; sotelenmiş soğan gibiydi, pek de nahoş sayılmazdı.

"Lordum," diye alçak sesle selam verdi. "Huzurunuzda olmak büyük bir onur."

Bunu geçiştirmek için ağzını açtı... ama nefesini içine çektiğinde bunun gerçek olduğunu fark etti. Her biri için. Gerçekten huşu içindeydiler ve üstesinden gelmişlerdi.

Boğuk bir sesle, "Evime hoş geldiniz," dedi.

John arşafın altına saklanıp Wrath'ın arkasında dururken tek düşünemediği, "Lanet olası zaman hakkında" oldu.

Yedi işçinin hepsi diz çökmüş, başları öne eğilmiş, gözleri sanki Wrath güneşmiş ve ona uzun süre bakamazlarmış gibi aşağı yukarı dönüyordu.

Sonra Kral konuştu ve ağzından çıkan dört basit kelime dönüştürücüydü, işçiler bir tür sevgiyle ... bir onere bakıyorlardı.

Wrath etrafına bakınıyormuş gibi yaptı. "Peki, sence bu nasıl olacak?"

Erkekler bir ileri bir geri bakiştılar ve sonra ustabaşı, üstleri aranırken işçileri teker teker tanıtan adam konuştu.

"Zemini kaldıracağız. Ve yeni bir tane koyacağız."

Daha çok ileri geri bakarken, Wrath sanki manzarayı seyrediyormuş gibi sargılarını sağa sola sallamaya devam etti.

"Sen..." Ustabaşı sanki acı çekiyormuş gibi boğazını temizledi. "Başka bir ekip mi tercih edersiniz?"

"Ne?"

"Efendimizi bir şekilde gücendirdik mi ki sizi buraya getirdik?"

"Tanrım, hayır. Sadece merak ettim. Hepsi bu. İnşaat hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Ustabaşı her bir erkeğe tek tek baktı. "Çünkü bu sizin altınızda, lordum."

Gazap sert bir kahkaha attı. "Cehenneme kadar yolu var. Bu dürüst bir iş. Bunda utanılacak bir şey yok. Peki isimleriniz nedir?"

Ustabaşının gözleri sanki en son beklediği şeymiş gibi irileşti. Ama sonra yerden kalktı ve alet kemerini kaldırdı. "Ben Elph. Bu da..." Tanışma faslını hızlıca geçti.

"Hepinizin ailesi var mı?" Wrath sordu.

"Bir kızım ve bir eşim var," dedi Elph. "Gerçi ilk Shellan'ım doğum sırasında öldü."

Gazap koy onun el üzerinde onun kalp olarak Eğer vurulmuş bir şey tarafından. "Oh, lanet olsun. Çok özür dilerim."

Ustabaşı Kral'a göz kırptı. "Ben... teşekkür ederim lordum."

"Onu kaybedeli ne kadar oldu?"

"On iki yıl." Erkek boğazını temizledi. "On iki yıl, üç ay, on yedi gün."

"Kızın nasıl?"

Ustabaşı omuz silkti. Sonra başını salladı. "O iyi _."

Arkadaki, kutsal boku söyleyen kişi konuştu. "O felçli. Ve o bir melek."

Amirinden yediği ters ters bakış, sanki adam Wrath'ın rahatsız edilmesini istemiyormuş gibiydi. "O iyi," diye araya girdi.

"Felçli mi?" Gazap'ın rengi solmuş gibiydi. "Doğum yüzünden mi?" "Ah... evet. Yaralıydı. O olmadan teslim edildi

Yardım. Benden başka yardım eden olmadı."

"Havers hangi cehennemdeydi?"

"Kliniğe gidemedik."

Gazap'ın burnu alevlendi. "Bana yalan söylüyorsun."

Ustabaşının kaşları şok içinde kalktı. "Kimsenin hatası değildi lordum. Benimki hariç."

"İnşaat işinde olduğumu sanıyordum. Yoksa tıp fakültesine mi gittin?"

"Ben yapmadım."

"Peki bu nasıl senin hatan oldu?" Wrath üzüntüyle başını salladı. "Özür dilerim. Bak, kızının hayatta kalmasına sevindim."

"Bu benim en büyük nimetim lordum."

"Hiç şüphesiz. Ve eşinizi çok özlediğinizi biliyorum."

"Her gece. Bütün gün. Yine de ikinci shellan'ım beni ayakta tutuyor."

Wrath, erkeğin tam olarak nerede olduğunu biliyormuş gibi başını salladı. "Anlıyorum. Kesinlikle anlıyorum. Kardeşim Tohr'un başına da benzer bir şey gelmişti."

Uzun bir duraklama oldu. Sonra ustabaşı yavaşça, "Başka ne diyeceğimi bilemiyorum lordum. Sizden başka

Varlığınızla bizi çok onurlandırdınız."

"Bir şey söylemek zorunda değilsin. Ben de sizi yalnız bırakayım. Zamanınızı alıyorum." Wrath hançerli elini rahat bir hareketle kaldırdı. "Sonra görüşürüz."

Plastik örtü Kral'ın arkasındaki yerine düşerken işçilerin nutku tutulmuştu.

"Her zaman böyle midir?" diye sordu ustabaşı uyuşuk bir sesle. Rhage başını salladı. "O gerçekten değerli bir erkek."

"Böyle olacağını düşünmemiştim..." "Ne gibi?"

"Çok cana yakın."

"Neye dayanarak?"

"Dedikodular. Onun soğuk olduğunu söylüyorlar. Dokunulmaz. Bizim gibi insanlarla ilgilenmezmiş." Ustabaşı bunu yüksek sesle söylediğine inanamıyormuş gibi kendini salladı. "Demek istediğim-"

"Hayır, sen iyisin. Bunun nereden geldiğini tahmin edebiliyorum." "Babasına benziyor," dedi arkadaki daha yaşlı olan.

"Tüküren görüntü."

"Onu tanıyor muydun? Wrath'ın babasını yani?" Rhage sordu.

Yaşlı erkek başını salladı. "Ve ikisini bir kez birlikte gördüm. Küçük Wrath beş yaşındaydı. Kral halkla görüşürken hep babasının yanında dururdu. Glymera'daki ev sahibimle bir mülk anlaşmazlığım vardı. Kral o aristokrat yerine benimle ilgilendi, size söyleyeyim." Erkeğin tüm aurasını bir hüznün havası kapladı. "Kral ve kraliçenin öldürüldüğü zamanı hatırlıyorum. Varisin de katledildiğinden emindik ama aksini öğrendiğimizde... bu Gazap gitmişti."

Ustabaşı Rhage'e, "Geçenlerde vurulduğunu duydum," dedi. "Bu doğru mu?"

"Bu konuda konuşmuyoruz."

Ustabaşı başıyla selam verdi. "Elbette. Özür dilerim."

"Dediğim gibi, sen iyisin, endişelenme. Hadi JM, bırakalım da bu adamlar çalışsın." John başıyla onaylayınca Rhage

"Bir Şeye ihtiyacınız olursa bize haber verin."

John Kardeş'i takip etmeye gitti ama sonra çarşafların arasındaki yarıktaki durakladı. İŞçiler hâlâ Wrath'ın durduğu ve onlarla konuŐtuđu yere bakıyorlardı, sanki her Şeyi yeniden yaşıyorlardı. Sanki tarihi bir olaya tanık olmuşlardı.

Dışarı ıkarken, Wrath'ın onlar üzerinde yarattığı etkinin farkında olup olmadığını merak etti.

Muhtemelen hayır.

ELLİ YEDİ

Anha tuvalet masasında otururken, yaşadığı olaydan arta kalan yorgunluktan başka bir şey hissetmiyordu: Geçen her geceyle birlikte kendini daha iyi hissediyor, bedeni toparlanıyor, zihni yeniden keskinleşiyordu.

Ama her şey değişmişti.

İlkinde, Kardeşlik yandaki odaya taşınmıştı. On iki kişi birden. Ve dönüşümlü olarak hizmet veriyorlardı, öyle ki onun ve Wrath'ın özel alanının kapısı asla korumasız kalmıyordu.

Bir de yemek meselesi vardı. Wrath, kendisinin ya da Kardeşler'in bizzat tatmadığı hiçbir şeyi yemesine izin vermiyordu - epey bir süre bekledikten sonra.

Bir de onu her gafil avladığında cehennem zebanisinin yüzünde beliren endişe vardı.

Endişeden bahsetmişken, o neredeydi? "Kralınız çok yakında dönecek."

Nefes nefese kaldı ve omzunun üzerinden baktı. Tohture köşede oturmuş, bir sone kitabından "okuyordu". Doğrusu, onun sembollerin izini sürdüğünü sanmıyordu. Onun yerine gözleri abluka altındaki pencerelere, kapıya, ona, pencerelere, kapıya, ona takılmıştı. Arada sırada, Kardeşlerinden biriyle konuşarak ya da onun ocağında hazırlanan yemeklerin tadına bakarak ritmi bozuyordu.

"Nereye gitti?" diye bir kez daha sordu.

"Yakında dönecek." Gülümsemesinin güven verici olması gerekiyordu. Bakışlarındaki gölge kesinlikle güven verici değildi.

Anha gözlerini kıstı. "Bunların hiçbirini açıklamadı."

"Her şey yolunda."

"Sana inanmıyorum."

Ağabey ona o şekilde gülümsemekle yetindi ve ona devam etmesi için hiçbir şey vermedi.

Anha fırçasını bıraktı ve tamamen arkasını döndü. "Zehirlendiğimi düşünüyor o zaman. Yoksa bu koruma niye? Yemek pişirmek. Endişe."

"Her şey yolunda."

Tam hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdığı sırada kapı açıldı.

O kadar hızlı ayağa fırladı ki tuvalet masası sallandı, şişeler ve tencereler devrildi. "Sevgili Bakire Kâtip! Gazap!"

Eteklerini sıyırarak meşe zeminde yalınayak koştu ve önündeki dehşeti gördü: İki Kardeş'in ambarları arasında asılı duran arkadaşı her tarafını kana bulamıştı; basit şalvarı yarılmış dudağından ve ezilmiş yüzünden dolayı önden aşağıya doğru lekelenmişti, parmak eklemleri haliya damlıyordu, başı sanki kaldıramıyormuş gibi gevşek duruyordu.

"Ona ne yaptınız!" diye bağırdı oda kapısı kapatılıp kilitlenirken.

Kendini durduramadan, onu tutanlara saldırdı, onu yatak platformuna doğru manevra ettirdiklerinde yumrukları hiçbir etki yaratmadı.

"Anha... Anha, tutukla..." Wrath'ı yere yatırdıklarında sol eli havaya kalktı. "Anha... tutukla."

Avucunu sıkıp ona sarılmak istedi ama adamın her yeri incinmiş gibiydi. "Bunu sana kim yaptı!"

"Onlardan ben istedim."

"Ne?"

"Beni doğru duydunuz."

Arkasına yaslanınca, şimdi ona da vurmak istediğini fark etti.

Wrath'ın sesi o kadar zayıftı ki, hâlâ bilincinin nasıl yerinde olduğunu merak etti. "Yapılması gereken bir iş var. Kendi ellerimle." Ellerini esnetti ve yüzünü buruşturdu. "Başka hiçbir şey yeterli olmaz."

Anha eşine ters ters baktı ve sonra aynı şeyi toplanan erkeklere ve yeni gelen, bağırırları duyduktan sonra geldikleri belli olanlara da yaptı.

"Şimdi kendinizi açıklayacaksınız," diye bağırdı. "Hepiniz. Yoksa bu odadan ayrılırım."

"Anha." Wrath'ın sesi bozuktı ve nefes almakta zorlanıyordu. "Mantıklı ol."

Ayağa kalktı ve ellerini kalçalarına koydu. "Eşyalarımı mı topluyorum yoksa aranızdan biri benimle konuşacak mı?"

"Anha-"

"Konuş yoksa toplarım."

Gazap düzensiz bir küfür savurdu. "Endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok-"

"Çiftleşme odamıza bir araba çarpmış gibi geldiğinizde, bu beni çok ilgilendiriyor! Beni bunun dışında bırakmaya nasıl cüret edersin!"

Wrath yüzünü ovmak istercesine elini kaldırdı ve temas ettiğinde yüzünü buruşturdu.

"Sanırım burnun kırılmış," dedi açıkça. "Diğer şeylerin yanı sıra."

"Gerçekten."

Gazap sonunda ona baktı. "Senden intikam alacağım. Hepsi bu kadar."

Anha kendi nefesini duydu. Sonra dizlerinin bağı çözüldü ve kendini tekrar yatak platformuna bıraktı. Saf değildi ama yine de şüphelendiği şeyin doğrulandığını duymak onu şoke etmişti.

"Bu doğru. Hastalanmak zorunda bırakıldım." "Evet."

Cehennemlik üzerindeki yaraları taze gözlerle izleyerek başını salladı. "Hayır, buna izin vermeyeceğim. Eğer intikam almak istiyorsan, bırak bunu bu yetenekli erkeklerden biri yapsın."

"Hayır."

Yolun karşısındaki ağır oymalı masaya baktı, yakın zamanda buraya taşıdıkları masaya.

Saatlerce mutlu bir şekilde oturup karar veriyor, düşünüyor, plan yapıyordu. Sonra onun şekilsiz yüzüne baktı.

"Gazap, şiddet içeren bir görev için uygun değilsin," dedi kısık sesle.

"Olacağım."

"Hayır. Seni men ediyorum."

Şimdi ona ters ters bakıyordu. "Kimse Kral'a emir veremez." "Ben hariç," diye yumuşak bir şekilde karşılık verdi. "Ve ikimiz de biliyorum."

Bunun üzerine odada saygı dolu yumuşak bir kıkırdama oldu. "Aynı şeyi babama da yaptılar," dedi Wrath ölü bir sesle.

ses. "Onu ölene kadar zehirlemeleri dışında."

Anha bir elini boğazına götürdü. "Ama hayır... doğal sebeplerden öldü-"

"Yapmadı. Ve oğlu olarak, bu yanlışlığı düzeltmekle yükümlüyüm - sizinkini de." Gazap ağzındaki kanın bir kısmını sildi. "Şimdi beni dinle Anha'm ve şu gerçeği açıkça duy... Bu konuda ne sen ne de bir başkası tarafından hadım edilmeyeceğim. Babamın ruhu şu anda zihnimin koridorlarında dolaşıyor, benimle konuşuyor. Ve sonunda seni mezara koymayı başarırlarsa sen de aynısını yapacaksın. Kaderimde birincisiyle yaşamak var. İkincisiyle aynı şeyi yapmamı beklemeyin."

Aceleyle eğildi. "Ama senin Kardeşliğin var. Onlar bunun için varlar, bu şekilde hizmet ediyorlar. Onlar sizin özel muhafızlarınız."

Eşine yalvarırken, erkeklerin iriliği ve sayısı onu en iyi anlamda sıkıştırdı.

"Emret onlara," diye yalvardı. "Bu hakkı almaları için onları dünyaya gönderin."

Adamın kanlı eli uzandı ve kadın bunun avucunu sıkmak için olduğunu sandı. Bunun yerine, elbisesinin üzerine, korsajın altına... rahminin üzerine uzandı.

"Gençlerle birlikte," dedi kabaca. "Kokusunu alabiliyorum."

Farklı nedenlerle de olsa o da aynı şeyi düşünüyordu.

Gazap'ın çalışan tek gözü onunkiyle buluştu. "Bu yüzden başkalarının benim görevimi yapmasına izin veremem. Bu kadar zayıf olduğumu bilerek sana bakabilseydim bile... Kendi soyuma bakacak cesarettten yoksun olduğumun bilinciyle bir oğlumun ya da kızımın yüzüne asla bakamazdım."

"Lütfen, Wrath..."

"O zaman nasıl bir baba olurdum?"

"Hayatta olan bir baba."

"Ama ne kadar süre için. Eğer benim olanı korumazsam, elimden alınacaktır. Ve ben ailemi kaybetmeyeceğim."

stesinden gelen Anha, gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü, yolların yüzünü yaktığını hissetti.

Alnını Kral'ın yüzüğünün kanlı siyah elmasına dayayarak ağladı.

Çünkü kalbinin derinliklerinde onun haklı olduğunu biliyordu ve içinde yaşadıkları dünyadan nefret ediyordu... ve zaman içinde bir ocuk dünyaya getireceklerdi.

ELLİ SEKİZ

Şehir merkezinde, Caldwell'in kalbinde, Xcor bir ara sokakta hızını artırdı, savaş botları kirli, tuzlu çamuru eziyor, soğuk hava yüzüne çarpıyor, uzaktaki sirenler ve bağırışlar bu savaşa bir tür anlatım sunuyordu.

İleride, peşinde olduğu avcı da en az onun kadar hızlıydı. Ancak piç kurusu onun kadar iyi silahlanmamıştı -özellikle de şarjörünü boşalttıktan sonra, on beş yaşındaki bir çocuğun siniriyle otomatik silahı Xcor'a fırlattıktan sonra.

Harika bir hareket. Annen için ağlamakla eşdeğer. Ve sonra kovalamaca başladı.

Xcor, daha küçük olanın kalbinin eksikliğini gidermesine izin vermekten memnundu. Tabii tüm bu koşuşturmanın geçen gece yoluna çıkan türden bir karmaşaya yol açmaması şartıyla.

Başka bir insanı sahaya sürmeye hiç niyeti yoktu.

Bir çeyrek mil kadar daha gittikten sonra, avcı sokağın sonuna geldi; bunun üzerine bir müzik videosu çekmek zorunda kaldı, vücudunu yirmi metre yüksekliğindeki zincir bağlantı çitine fırlattı ve hayranlık uyandıran bir ustalıkla tırmanmaya başladı.

Yine de Omega, göreve başladıktan sonra ona bir tür süper güç vermişti.

Bu onu kurtarmayacaktı.

Xcor üç sıçrayış adımı attı ve vücudunu havaya kaldırdı, ağırlığı yukarı doğru süzüldü ve avcı çitin tepesine varmadan hemen önce onu güçsüzün sırtına indirdi. Kilitlendi ve sertçe çekerek ölümsüzü

Çitlerden kurtuldular ve havada dönerek Xcor'un üzerine düştüler.

Tırpanı, oynaması için serbest bırakılması gerektiğini haykırıyordu. Ama onu serbest bırakmak yerine, küçük kuzenini kalçasından çözdü.

Palanın çelik bir sapı ve kauçuk bir tutma yeri vardı ve onu omzunun üzerinden kaldırırken kolunun bir uzantısı gibi hissetti.

Şimdi, göğsün ortasına nişan alarak bu işi çabucak bitirebilirdi. Ama bunun neresi eğlenceliydi? Yüzünü tutarak kafasını yana çevirdi ve kulağını kesti-

Ortaya çıkan çığlık, kulaklarında yankılanan bir tür müzikti.

"Diğer taraf," diye homurdandı, başını çevirmeye zorlayarak. "Birinin eşleşmesi gerekiyor."

Palanın bıçağı havada ikinci kez ısıklık çalarak ilerledi, Xcor'un isabeti sayesinde etli uzantı dışında hiçbir şeye dokunulmadı. Acı, avını etkisiz hale getirmeye yetmişti; bir de avcının, başına geleceklerin çok daha kötü olacağını bildiği gerçeği vardı.

Korkunun felce yol açan bir yolu vardı.

Ve ölümsüz korkmakta haklıydı.

Xcor hızlı bir dizi darbeye vücuda doğru ilerledi, tendonları kesmek ve gövdeyi etkisiz hale getirmek için bıçağı her bir omzun derinliklerine sapladı ve ardından dizlerin arkasıyla devam etti.

Arkasına yaslanarak kıvranışları izledi ve pis kokunun yanı sıra acıyı da içine çekti: Acıya sebep olmak içindeki canavarı besliyordu, şeytani tarafı tarafından tüketilen bir yemektir bu ve onu daha fazlası için aç bırakıyordu.

Biraz daha istilacı olma zamanı. Ve sol ayağı yavaşça kesmeye karar verdi. Yarı güçle bir kez, iki kez... bıçak temiz bir şekilde kesmeden önce üç kez kesti. Sağ ayak da aynı şekilde yavaşça takip edildi.

İşinin ortasında, zihni onu daha da ahlaksızlaştıracağından emin olduğu düşüncelere daldı.

Wrath'ın son kaçışını düşünüp duruyordu. Avukat Tyhm, çiftleşme-fesih belgesini daha sonra değerlendirmiş ve yasal bulmuştu ama Xcor bu işin önceden planlandığını biliyordu.

Ona Kral'ın güvensizlik parşömenini masasına bırakır bırakmaz bu satırları imzalamadığını söylemeyin.

Dizinin altına kadar ilerledikten sonra yeniden işine koyuldu ve kesiklerin ritmi ona Eski Ülke'yi hatırlattı, hüsrânını hafifletmek için odun kestiği zamanları.

Cevaplanmasını istediği soru, o kâğıt parçasının ne kadar ileri gittiği idi. Kral gerçekten de eşine sırtını mı dönmüştü?

Bu bir aşk maçı.

Kafasının içinde Seçilmiş'inin sesini duyduğunda, bir güç dalgası onu ele geçirdi ve daha küçük olanın kalçalarıyla yüzleşirken iyi bir zamanlama yaptı. Artık kendini tutmak yoktu: Kaslarını işine verdi, deriyi ve kemiği parçaladı, siyah kan yüzüne çarptı, dişlerini gösterdi.

Çıglıklar boğazında düğümlenirken, şok nefes alış verişini ve kalp atışlarını durdurup onu neredeyse cansız hale getirirken, avcı karda kaldırıma doğru tırmanıyor, tırnakları aşağıdaki asfaltı parçalıyordu.

Ama bu şekilde ölmeyecekti.

Gerçekten de onu öldürmenin tek bir yolu vardı.

Xcor daha küçük olanı parçalara ayırdı, geriye sadece gövdenin bir bloğuna bağlı baş kaldı, uzuvların bağlı olduğu dört pusula noktasının altında o siyah kandan havuzlar oluştu.

Kesecek başka bir şey kalmadığında, Xcor kalçalarının üzerine oturdu ve biraz soluklandı. Avcı tehlikede olduğu için artık o kadar da eğlenceli değildi. Acı hâlâ oradaydı ama o kadar belirgin değildi.

Yine de bu çalışmasının bitmesini istemiyordu. İhtiyaçlarına artık yetmeyen bir ilaca tutunan bağımlı gibi, yine de işleri bitiremiyoru.

Telefonu çaldığında görmezden gelmeye kararlıydı. İchan'ın dırdırını duymak istemiyordu; o aristokrat, neredeyse tahta çıkmak üzere olduğunu telafi etmek için mesaj üstüne mesaj bırakıyordu. Bir de Tyhm vardı, o da arıyordu.

Ancak kurdukları küçük kabile başarısız olmuştu ve Xcor'un zihni henüz bir sonraki yaklaşımı tasarlamamıştı.

Palayı havaya kaldırarak bilenmiş elik bıçağı boş göğse sapladı ve hemen geri çekilerek gözlerini ve yüzünü parlak ışık ve ısı patlamasından korumak zorunda kaldı.

Çarpmanın etkisiyle yere yığılırken telefonu tekrar çalmaya başladı.

"Allah kahretsin." Elini pardösüsünün iç cebine sokarak sinir bozucu cihazı çıkardı. "Ne?"

Bir duraklama oldu. Ve sonra o güne kadar duyduğu en tatlı ses kulağına geldi.

"Seni bekliyorum."

Xcor yerde secdeye kapanmış olmasına rağmen sallanıyordu. Gözlerini kapatarak nefes verdi. "Ben yoldayım."

"Söylediğiniz saatte gelmediniz."

Doğru değil. Pilerden ayrılır ayrılmaz akaağaca doğru yola çıkılmış ve karda Layla'sının ayak izlerini bulmuştu. Yine de şimdi buluşma yerlerine dönmüş olmalıydı.

"İçinden ıkamadığım şeyler vardı." O lanet toplantı. Sonrasındaki huzursuzluk. "Ama bu artık doğru değil. Emin olun."

Onunla telefonda konuşmaya devam etmek istedi ama bağlantıyı sonlandırdı. Ayağı fırlatarak yere baktı ve öfkesinin bir kısmının onu görme şansını kaçırmaktan kaynaklandığını fark etti-

Aniden lanet okudu. Parçalara ayırdığı uzuvlar yakılmamıştı.

Ancak bu gece arkasını temizlemeyecekti. Kalıntıları bulan insan her neyse, üzerinde çalışacak bir şeylerin tadını çıkarabilirdi.

Kuzeye doğru gözden kayboldu, rüzgârla birlikte dağıldı... ve çayırlarının dibinde yeniden şekillendi. Hemen onu gördü, o dev ağacın altında duruyordu, solgun elbisesi ay ışığında parlıyordu.

Aceleyle, mesafeyi yürüyerek aşmak için çok sabırsızlanarak ona doğru buharlaşmaya çalıştı. Ancak zihni yeterince konsantre olamayacak kadar bulanıktı.

Mesafeyi fiziksel olarak aşmak zorunda bırakılınca yürümeye başladı, ama kısa süre sonra koşmaya başladı... ve sonra dümdüz koşmaya başladı.

O anda önemli olan tek hedef oydu ve onun önüne vardığında nefessiz kalmıştı. Aklı başından gitmişti.

Aşık oldum.

Layla bir elini burnuna götürdü.

Xcor onun önüne geldiğinde, etrafını saran koku iğrençti, o kadar hastalıklı bir tatlıydı ki kadın boğuldu. Xcor onun tepkisini hemen fark etti, kanlı ellerini arkasına sakladı ve rüzgârına kapılmaması için bir adım uzaklaştı.

"Bağışlayın beni," dedi kabaca. "Sahadaydım."

Türlerinin kanının kokusunu taşıyan hiçbir şey olmadığı için rahat bir nefes aldı. "Düşmanımız mı?"

"Evet."

"O zaman bu doğru ve uygun."

Adamın gözleri parlayınca başını salladı. "İrkimizi savunmanızla ilgili bir sorunum yok."

"Bu çok ferahlatıcı."

Onun dövuştüğünü hayal etmeye çalıştı ve bunun hiç de zor olmadığını gördü. Kalın boynu ve devasa cüssesiyle

Omuzları, gerçekten de şiddet için yetiştirilmişti. Yine de üzerindeki katil kokusuna rağmen hiç korkmuyordu.

"Karda seni bekledim," diye fısıldadı. "Senin için endişelendim."

"O zaman tamamdır. Konsey Gazap'tan haberdar."

Gözlerini kısmıştı. "Demek bu yüzden beni burada görmek için peşimden geldin? Kına yakmak için mi?"

"Hayır, hiç de değil. Sadece umuyorum ki..."

Kadın sözünü bitirmeyince kollarını kavuşturdu, göğsü her zamankinden daha büyük görünüyordu. "Bunu kelimelere dök."

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

"Kelimeleri duymak istiyorum."

"Wrath'ı rahat bırak."

Xcor kırıldı uzakta gelen Onu, Yürümek geri ve ileri. "Bana bir cevap ver."

"Herhangi bir şey."

"Bu senin için güvenli bir cevap değil, Seçilmiş." Gözleri karanlıkta parıldayan bir bakış attı. "Aslında, bu toplantı sizin için güvenli değil."

"Bana zarar vermeyeceksin."

"Bir canavara ne kadar güveniyorsun."

"Sen bir canavar değilsin. Öyle olsaydın, o gece arabada beni öldürürdün."

"Benim sorum şu," diye geçiştirdi. "Gazap o dışisini gerçekten terk etti mi? Bana yalan söylemeye çalışabilirsiniz ama ben gerçeği bileceğim."

Belki de değildir, diye düşündü Layla. Çünkü tam da bu soruya vereceği yanıt üzerinde çalışmıştı. Saatlerce.

Adamın gözlerine sabit bir şekilde bakarak, duygularında hiçbir değişiklik olmadan şöyle dedi: "Evet, öyle. İlan daha önce yapıldı ama doğru. Ondan çalmaya çalıştığınız şeyi elinde tutmak için tek aşkından vazgeçti."

Aynanın önünde saatlerce. Banyosunda, küçük yastıklı bankta, açabildiği kadar çok ışığın tüm parlaltısı altında oturmuş, bu kelimeleri defalarca tekrarlamıştı. Ta ki ezberlenene, anlamları kaybolana ve

sadece hecelere dönüştüler. Ta ki yalanı hiç tereddüt etmeden ya da tökezlemeden söyleyene kadar.

Kısmi gerçeği söylemenin kendisine daha fazla güvenilirlik sağladığını biliyordu.

"Ne büyük bir fedakârlık," diye mırıldandı. O da hiçbir şey vermedi.

Kalbinin çarpıntısıyla dolu uzun, çok uzun bir sessizlik oldu.

"Bu kutsal olmayan görevi geride bırak," dedi.

"Lütfen." "Peki ya önceki teklifiniz? Hâlâ geçerli mi?"

Sertçe yutkundu. Pek çok açıdan, onunla seks yapmayı hayal bile edemiyordu. O da Lessening Topluluğu gibi bir düşmandı ve aslında canavarca bir yanı vardı. Dahası, vücudunu bir şey karşılığında takas etmeyi hiç hayal etmemişti.

Ve saf değildi. Evet, adam ona geldiğinde ve onu o arabada bulduğunda ona karşı bir çekim hissetmişti. Ama bu iş gibi bir anlaşılmıyordu.

Layla çenesini yukarı kaldırdı. "Evet. Öyle."

"Şartlarınızı kabul edersem, yavruların doğumunu beklemek zorunda kalacak mıyım? Yoksa seni hemen alabilir miyim?"

O anda havadaki koku değişti, koyu bir baharat alevlendi ve onu hasta eden pis kokunun yerini aldı.

Elleri rahmine gitti, ani bir korku onu ele geçirdi. Ya içinde büyüyen yavruyu tehlikeye atarsa? Ancak diğer Seçilmişler önceki Primale ile ilişkilerini sürdürmüşlerdi, değil mi? Hiçbir kötü etkisi olmamıştı.

"Ne zaman istersen bana sahip olabilirsin," dedi ince bir sesle. "Ya burada ve şimdi isteseydim. Soğukta. Ayakta giyinik olarak."

Kalbi gümbür gümbür atıyor, adamın tahrik olduğunu fark ettikçe ve bundan korktukça göğsü sıkışıyordu. Yine de onun istediği bir şeye sahip olduğu gerçeğini aklından çıkarmadı ve bu gerçeğe birlikte Wrath, Beth ve sahip olabilecekleri herhangi bir yavrunun güvende olma şansı vardı.

"Ne isterseniz yaparım," derken kendi sesini duydu. "Tüm bunlar Kralınız için."

"Evet. Onun için."

Xcor gülümsedi ama bu gülümsemede sıcaklık ya da espri yoktu. "Şartlarınızı değerlendireceğim. Yarın gece yarısı burada görüşürüz."

-Ben de size cevabımı vereyim."

"Beni bu gece buraya bu yüzden çağırdığını sanıyordum?" "Fikrimi değiştirdim."

Onun yok olmasını bekliyordu. Bunun yerine, ona sırtını döndü ve geldiği yoldan aşağı doğru yürüdü, ağır adımları aralarında mesafe yarattı.

Gözlerini kapattı, o-

"Ona ne dedin?" diye sordu arkasından bir erkek sesi.

ELLİ DOKUZ

Trez bu kadar saçmalığın yeterli olduğuna karar verdi.

Rehv'in büyük kampına geri döndüğünde, her şeyi itiraf etmeye, konuşmaya ve Seçilmiş'iyle arasını düzeltmeye hazırdı. O ve Selena yeterince uzun süredir birbirlerinin etrafında dönüp duruyorlardı ve artık biraz nefes alabildiğine göre -ne kadar sürerse sürsün- o kadınla olan durumu önceliği haline getirmesi gerekiyordu.

S'Ex'in iştahıyla birlikte tabii ki.

Hay sikeyim. Görünüşe göre cellat kızları o kadar çok kullanmıştı ki bu gece çalışmamışlardı. Üçünden de mesaj almıştı ve iyi haber, en azından hiçbir şeyden pişman olmuş gibi görünmüyorlardı: Her biri cellatla tekrar görüşüp görüşemeyeceklerini sormuştu.

Bu hızla giderse, o orospu çocuğunu görmesi için ona para ödeyeceklerdi.

Kahretsin, çabaları için onlara ödemeyi kabul ettiği parayı bile gündeme getirmemişlerdi.

Yan çimenlikteki her zamanki yerine yeniden yerleştiğinde, arka yatak odasının ışığının yandığını görünce rahatladı

-Ve başka hiçbir yerde. Tanrıya şükür. Mutfağın arka girişinden eve girerken, ona seslenmedi, ses çıkarmadı. Bunun yerine, boş evin içinde hayalet gibi dolaşarak merdivenlerin dibine kadar geldi ve basamakların hiçbiri gıcırdamayacak şekilde yukarı çıktı.

En üst sahanlıkta sola doğru ilerledi ve kısmen kapalı kapıya geldiğinde göğsünün sıkıştığını hissetti.

"Selena...?"

Kokusu havadaydı; onun orada olduğunu biliyordu.

"Selena?" Kapıyı biraz daha araladı ve işte o zaman akan suyun sesini duydu.

İçeri girmek için başını alçak vasistasın altına eğmek zorunda kaldı ve tekrar sola döndüğünde havadaki nemi ve sıcaklığı yakaladı-

Oh... adamım.

Onu küvette buldu. Başını bir havluya yaslamış, vücudu derin bir berrak su havuzuna uzanmış, ellerini eski moda porselen küvetin kenarlarına dayamıştı.

"Kalkabilirdim," dedi gözlerini açma zahmetine katlanmadan. "Ama beni çıplak görmeni istedim."

Trez bir öksürükle boğazını temizledi - biri sizi solar pleksusunuzdan vurduğunda yaptığınız şey buydu. "Ah... konuşabilir miyiz?"

"Sanırım öyle." Göz kapakları kalktı ve ona baktı. "Yoksa daha fazlası mı var?"

Bunun üzerine bacaklarını kaydırды, su o inanılmaz vücudun üzerinde dalgalandı, kıvrımları sanki hareket ediyormuş gibi güçlendi ... meme uçları yalandı ve havaya ıslak bırakıldı.

"Dahası da var," diye mırıldandı dilini dudaklarında gezdirirken.

"O zaman elbette bir sandalye çekin. Tabii bana katılmak istemezseniz."

Lanet olsun. "Seni kaldırıp oradan çıkarmamın bir yolu var mı? Ve giyinmenin?"

"Eğer bunu kendiniz yapmak istiyorsanız, elbette bu dürtünüze uyun."

Evet, çünkü ellerini onun üzerinde çıplak gezdirmek çok yardımcı olacaktı.

Trez içinden küfrederek yanına gitti ve bir sandalye aldı - çünkü ayakta kalırsa ayağının takılıp onun üzerine düşeceğinden korkuyordu. Tam anlamıyla.

Otururken ellerini yüzüne götürdü ve sertçe ovdu... ve sonra tek yapabildiği öylece kalmak oldu. Su, sanki oturuyormuş gibi bir çınlama yaptı. "Trez?

İyi misin?"

"Hayır."

Hayatında uçurumlardan düştüğü, yaptığı ya da ona yapılan şeylerin geri gelip onu kışından ısırdığı pek çok kez olmuştu. Hiç böyle olmamıştı.

"Trez?" Cevap vermeyince, "Beni korkutuyorsun," dedi.

"Ben..." Vay anasını, nereden başlasam. "Selena, gerçekten üzgünüm."

"Neden?" Sesinde yoğun bir gerginlik vardı. "Ne için özür diliyorsun?"

Utanç boğazını o kadar sıktı ki ciğerlerine zar zor nefes alabildi. "Sana karşı dürüst olmalıyım. Düpedüz yüz."

"Öyle olduğunu sanıyordum."

Tek yapabildiği başını sallamak oldu. "Bakın, insanlarla... kapsamlı ilişkilerim olduğunu biliyorsunuz."

"Bu tam olarak daha önce ifade etmeyi seçtiğiniz gibi değildi," diye belirtti.

Daha çok başını sallayarak. "Benim işim... burası bir kulüp. Bunun ne olduğunu biliyor musun?" "Rugby mi? Ya da beyzbol?"

"Bir dans kulübü. İnsanların içtiği ve müzik dinlediği bir yer." Yüce İsa. "Ve başka şeyler."

"Evet...?"

Ellerini bıraktı. Ayağa kalkmıştı ve pembe meme uçları suyun hemen kenarındaydı, ılık yüzey onları bir kez daha yalıyordu - fark etmiş gibi görünmüyordu.

"Dışarı çıkıp üzerinize bir bornoz giyer misiniz?" diye sordu.

"Utanacak hiçbir şeyim yok."

Kesinlikle. "Biliyorum. Konsantre olmak çok zor."

"Belki de mücadele etmeni istiyorumdur."

Tamam, doğru, bakirelerin bu kadar kışkırtıcı olmaması gerekirdi. Sonra tekrar, o artık bir bakire değildi.

bunun icabına baktım.

Hay sikeyim. "Görev tamamlandı," diye mırıldandı. "Bana işinden mi bahsediyordun?"

Gözlerini zemine odakladı. Basit beyaz fayans, eski ve iyi ovulmuş, yanal çatlakları ve ara sıra kırıklarıyla bile taze görünmeyi başaran türden bir şeydi.

"Trez?" Görüş alanının bir köşesinden, kadının ayağını uzatıp sıcak suyu tazelemek için açmasını izledi. "Ne diyordun?"

Yap işte.

Harika, hayat bir Nike reklamına indirgenmişti.

"Ben kadın ticareti yaparım. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?" Kaşlarını çatı. "Onları sokağa mı çıkarıyorsun?"

"Onları satıyorum. Vücutlarını. Genellikle erkeklere." Sessizliği işaret et.

Onunla göz göze geldi. "Bunun için para alıyorum. Onları satıyorum. Anlıyor musun?"

Bir süre sonra güzel elleri küvetin kenarlarından çekildi ve göğüslerinin üzerinden geçti.

Kesinlikle, diye düşündü.

"En kötüsü de bu değil."

Çok uzun bir duraklama oldu. Ve sonra, "Sanırım giyinmek istiyorum," dedi.

Ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

Karla kaplı arazide Layla dönüp durdu. Tam çığlık atacaktı ki büyük ağacın arkasından çıkan erkeği tanıdı. Bu yaralanıp Kardeşlik'in eğitim merkezine getirilen askerdi. Kardeşler'e bağlı olduğunu düşündüğünde onu düzeltmeyi başaramayan asker.

Uzun zaman önce o gece Xcor'a yardım etmesi için onu buraya getiren kişi.

"Özür dilerim," dedi, alçak sesle eğilerek, gözleri hâlâ kızın üzerindeydi. "Bu pek de uygun bir selamlama değil."

Tam reverans yapacaktı ki, onun bu saygıyı hak etmediğini hatırladı. O da Xcor gibi olayların diğer tarafındaydı.

"Bu soğuk akşamda son derece iyi görünüyorsun," diye mırıldandı.

Aksanı Xcor'unkine hiç benzemiyordu, her kelime mükemmel telaffuz ediliyordu, sesi hırçın değil, yumuşaktı. Ama o aldanmamıştı. Onu bir kez araç olarak kullanmıştı.

Tekrar yapacağına hiç şüphe yoktu.

"Peki onunla ne konuşuyordun?" diye sordu, bakışları daralmıştı.

Layla ağır cüppesini vücuduna daha sıkı sardı. "Eğer öğrenmek istiyorsanız, ona kendiniz sorabilirsiniz diye düşünüyorum. Eğer izin verirsiniz, sizden ayrılacağım."

Koluna kilitlenen eli etini ısırdı ve adamın yakışıklı yüzü tehdit noktasına kadar karardı. "Hayır, hiç sanmıyorum. Bana onunla ne konuştuğunuzu söylemenizi istiyorum."

Çenesini yukarı kaldırarak askerin gözlerinin içine baktı. "Gerçek olup olmadığını bilmek istedi."

Kaşları aşağı indi, tutuşu biraz gevşedi. "Anlayamadım?"

"Boşanma ilanı. Gazap'ın kraliçesinden gerçekten vazgeçip vazgeçmediğini öğrenmek istedi ve ben de bunun doğru olduğunu söyledim."

Asker elini bıraktı. "Sana güvenilebileceğini varsayıyorum."

"Olmam ya da olamamam gerçeği değiştirmez.

Eminim başka bir yerde öğreneceksiniz."

Aslında, ev halkının ırkın geri kalanıyla teması olmadığı düşünülürse, muhtemelen hayır. Ama belki de bu erkek bunu bilmiyordu.

"Yani Kral'ın önemsemediği bir çiftleşmeydi."

"Aksine, aşkları herkes için aşikârdı. Birbirlerine iyice bağlanmışlardı." Layla omuzlarını rahatça silkmek için zorladı. "Eminim bunu başkalarından da duyacaksın."

Throe başını salladı. "O zaman gitmesine izin veremezdi."

"Belki de bunu taht için beslediğiniz diğer hırlara karşı düşünmelisiniz." Gizlice bir adım geri çekildi. "Bağlı olduğu eşini bir kenara bırakacak bir erkek, başkalarının ondan almaya çalıştığı şeyi elinde tutmak için her şeyi yapar. Eylemlerinizi peşine düştüğünüz düşman yenilmeyecek ve hepiniz için gelecek. Sözümü unutmayın."

"Sert küçük şey, değil mi?"

"Tekrar ediyorum, bu sadece boş zamanlarınızda keşfetmeniz için bir gerçek.

Ya da değil. Her iki durumda da, bu beni rahatsız etmiyor."

Kendisinden bir adım daha uzaklaşmasına izin verdiğinde, ayrılabilme şansının yüksek olduğunu düşündü.

"Başka bir şey daha vardı," dedi. "Orada değil miydi?" "Hayır."

"O zaman neden maddesizleşmedi?"

Bunu düşünmediği için kaşlarını çattı. "Ona sormanız gerekecek."

"Onun tarzı değil." Askerin gözleri kadının vücudunda gezindi. "Ve sanırım tahmin edebiliyorum. Dikkatli ol, Seçilmiş. O düşündüğün kişi değil. Senin gibi bir dışının düşünemeyeceği ihanetler yapabilir."

"İzninizle, şimdi ayrılıyorum." Reverans yaptı ve sonra odaklanmaya, odaklanmaya, odaklanmaya çabaladı

...

"Dikkatli ol."

Çayırdan kaybolurken bu sözler aklından çıkmıyordu... ve konağın ön girişine geri dönmenin yolunu buldu.

Ağır kapıyı düşünürken içinden bir ürperti geçti. Bu savaşçı ona Xcor'un kendisinden daha korkunç gelmişti: Xcor ona asla zarar vermezdi. O yapmadı

Bundan nasıl bu kadar emin olduğunu bilmiyordu ama bu kalbinin atışı gibiydi, göğsünün ortasında hissedebildiği bir şeydi.

Diğer erkek mi? Öyle değil. Hem de hiç.

Gözlerini kapattı, Xcor'la arasında geçen bu zamandan nefret ediyordu. Yarın gece yarısından önceki saatleri nasıl geçirecekti? Ve neden onu bekletiyordu?

Onun cevabının ne olacağını zaten biliyordu.

ALTI

Selena elbisesini tekrar giydi. Her şeyini, iç çamaşırlarını ve hepsini. Elleri fena halde titriyor olmasına rağmen onları zar zor toparlayabildi.

Sonunda yatak odasına çıktığında Trez'i, bazen günlük yazılarını yazmak için kullandığı masanın önündeki düz arkalıklı sandalyede otururken buldu. Ve gerçekten de, bu geceki yazısını bitirdikten sonra deri ciltli kitabını kapattığına sevinmişti.

Doğal olarak her şey onunla ilgiliydi.

Ve o vardı a hissetmek Orada oldu
gidiyor için olmak bir ek.

Karanlık gözleri bir an için parlayarak ona baktı. "Şimdi bunu yapmaya hazır mısınız?"

Sevgili Bakire Kâtip, ona söyleyeceğini düşündüğü onca şey arasında... bu değildi.

"Onları nasıl... satabilirsin?" dedi kabaca.

İç çekti. "Onlar para istiyor. Ben bunu gerçekleştiriyorum. Güvenli hale getiriyorum."

"Ve onlar... bunun için de para alıyorsunuz."

"Evet."

Düşmeden önce oturmak zorunda kaldı ve "Hayır, orası olmaz" diye düşünmeden önce yatağa doğru gitti. Onun yerine şöminenin önündeki koltuğu seçti. Yerleşirken ayaklarını poposunun altına sıkıştırdı ve etekliğin tüm tenini örttüğünden emin oldu.

"Ne kadar sürecek?" diye sorduğunu duydu.

"Yıllar. On yıllar. Önce amirdim. Şimdi patronum."

"Bunu hayal edemiyorum..."

Şakaklarını ovuşturdu. "Yapamayacağını biliyorum."

Birdenbire Selena kendini hareketsiz kalmak için mücadele ederken buldu. İç pusulası o kadar hızlı dönüyordu ki, zar zor bir cümle kurabiliyordu. "Biliyor musun? Bana her şeyi anlat. Şu anda kafam her türlü korkunç şeyi uyduruyor ve ben-"

"En kötüsü de birkaç bin kadınla birlikte olmuş olmam. Sakin ol."

İlk başta, "Hayır, bunu doğru duymuş olamaz" diye düşündü. Ama içinden geçen soğuk hava dalgası, aslında doğru anladığını gösteriyordu.

"Bin," dedi zayıf bir sesle.

"Bu ihtiyatlı bir tahmin. Ona yakın olabilir.

Bin, yani. Kahretsin, belki daha da fazla."

Selena gözlerini kırptırdı. Peki, daha önce "çok sayıda" insan kadın olduğunu iddia ettiğinde? En fazla birkaç düzine olduğunu düşünmüştü. Ama bahsettiği sayılar? Ehros standartlarına göre bile, bunlar... akıl almazdı.

Sahip olabileceği tüm farklı senaryoları hayal etmeye çalışırken... "Onlardan herhangi biri kadın mıydı..."

"Evet. Uzun bir süre, bir fahişeye sahip olmadan onu satmazdım."

Midesini bulandıran bir dalgayla Selena'nın tek yapabildiği ona bakmaktı.

"Haklısın," derken kendi sesini duydu. "Seni tanımıyorum."

"Tanrım, Selena, çok özür dilerim. Seninle hiç birlikte olmamalıydım. Seni istemediğim için değil.

... şey, evet, çünkü sana gerçeği söylersem böyle bir tepki alacağımı biliyordum. Ve aslında dün gece buraya açıklamaya çalışmak için geldim ama sonra..."

Yüzünü ellerinin arasına aldı, adamın onu öptüğü, okşadığı, götürdüğü, darbeler gibi vurduğu görüntüler. "Sanırım hasta olacağım."

"Seni suçlamıyorum," dedi kasvetli bir sesle.

Yine de kendi isteğiyle kaybettiği erdemi geri kazanmanın bir yolu olarak gerçekliği yeniden kurgulamak için hiçbir neden yoktu. "Seni baştan çıkardım." Ellerini indirdi. "Başıma geleni ben istedim."

"Hayır, tamamen benim üzerimde-" "Dur artık."

"Tamam. Özür dilerim."

O da öyleydi. Çünkü acı gerçek şu ki, onunla birlikte olmaktan keyif almıştı. Gerçekten de, bu gerçekleşirken, bir tür cennete dönüşmüştü. Ne yazık ki, bu yanılsama eylem kadar geçiciydi ve şimdi bittiğine göre? O zevk sanki hiç yaşanmamış gibiydi.

"Sena, her ne düşünüyorsan, söyleyebilirsin-"

"Keşke başka bir hayatın içine doğmuş olsaydım," diye ağzından kaçırdı. "Bekâr bir erkeğe aşık olmak ve onunla birlikte dünyada mütevazı bir yer edinmek hoşuma giderdi. Ne kadar az şeye sahip olursak olalım, böyle bir şeyi isteyeceğimi sanmıyorum."

"Bu hâlâ senin için olabilir." Sesi tamamen düzleşti. "Bu olabilir -her erkek seni ister."

Ah, evet, ama istediği tek bir kişi vardı. Ve Trez bir aziz olsa bile, ki öyle olmadığı açıktı, yine de zamanı kalmamıştı.

"Her şey yolunda." Gözyaşlarını tutmaya çalıştı ve başarılı da oldu. Ne de olsa yakında yalnız kalacaktı. "Olan oldu. Kaderle pazarlık yapılamayacağını uzun zaman önce öğrendim."

Uzun bir süre sessiz kaldılar.

"Onu sevmiyorum," diye homurdandı. "Neden bunu söylemek zorundaymışım gibi hissettiğimi bilmiyorum ama sevmiyorum."

"Çiftleştiğin kişi mi? Evet, bunu daha önce de söylemiştin." Birdenbire karşıdan ona baktı, başını eğmiş olduğunu ve kederli havasını fark etti. "İronik ama çok da farklı değiliz, sen ve ben."

Adamın gözleri onunkilere kayınca omuz silkti. "Kaderimde benim de bir payım yok. Trajedi şu ki, bazı şeyler bizi gölgeler gibi takip ediyor - nereye gidersek gidelim bizimle birlikte olurlar."

"Evet. Sadece bunu hiç umursamadım. Seninle tanışana kadar."

Sığınak'ın mezarlığını, kısaltılmış bir ömre mahkûm edilen ve kendi bedenlerinin hapishanesinde ölümü beklemek zorunda kalan kız kardeşlerini düşündü. Sonra onun içinde hareket ettiğini, kasları ve kemikleri boyunca akan sıvı sıcaklığını hatırladı.

"Onları sevdin mi?" diye sordu.

"Kim? Oh, kadınlar... hayır. Asla. Hem de hiç. Hatta çoğu zaman bundan zevk bile almadım." Omuz kasları yeniden sertleşiyormuş gibi boynunu kırdı. "Ne düşündüğümü gerçekten bilmiyorum. Kontrolden çıkmıştım ve sadece kendi kafamdan çıkmaya çalışıyordum. Sorun şu ki, tüm o kadınlar şu anda içimde."

"İçeride...?"

"Halkım, benim gibi insanlarla birlikte olursanız kendinizi zehirleyebileceğinize inanır. Ve ben kendimi zehirledim. Burada hiçbir şey kalmayana kadar beni yiyip bitirdi."

Göğsünün ortasına dokunduğunda, onun aslında boş olduğunu, gözlerinden ışığın gittiğini, vücudunda canlılığın olmadığını, aurasının sanki hiç olmamış gibi dağıldığını fark etti.

Üzüntüye yenik düşerek başını salladı. "Yanılmışsın."

"Ne hakkında?"

O kadar boştu ki... ruhuna kadar boştu. "Şu anda gördüğüm şey... her şeyin en kötü yanı."

Assail Hudson nehrinin kıyısında dururken yine siyahlar giymiş ve yüzüne siyah bir maske takmıştı. Arkasında Ehric aynı kıyafetleri giymiş, sessiz ve hazırdaydı.

Her ikisinin de elinde silah vardı. "Geç kaldılar," dedi kuzeni.

"Evet." Assail dikkatle dinledi. "Onlara beş dakika vereceğiz.

Bir tane daha olmaz."

Sol tarafta, ağaç hattının yaklaşık dört metre ilerisinde, kurşun geçirmez Range Rover'ı nehre doğru kış üstü oturmuş, Evale de sürücü koltuğunda motoru çalışır vaziyetteydi.

Assail gece gökyüzüne baktı. Daha önceki bir kar fırtınasının ardından, ayın yüzünde şimdi birkaç tembel bulut sürükleniyordu ve kendi tatlı zamanlarını almalarını umuyordu. Daha fazla ışığa ihtiyaçları yoktu, gerçi bu alan yeterince dikkat çekiciydi: uzakta, kıyı şeridindeki bir kıvrımda, neredeyse nehrin donmuş kenarına kadar gelen ormanla. Ayrıca, yol engebeli, inişli çıkışlıydı, SUV bile arazi modunda zorlanıyordu-

"Senin için endişeleniyorum."

Assail omzunun üzerinden ters ters baktı. "Pardon?"

"Sen uyumuyorsun."

"Yorgun değilim."

"Kokaini çok fazla kullanıyorsun."

Assail arkasına döndü ve yeni bir nedenle bekledikleri görüntünün ortaya çıkması için dua etti. "Endişelenme kuzen."

"Hedeflerine ulaşp ulaşmadıklarını biliyor musunuz?"

Ehric birini sormayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki Assail bir kez daha dönmek zorunda kaldı. Aslında ilk içgüdüğü soruyu hemen kapatmaktı ama o sert yüzdeki gerçek endişe onu durdurdu.

Durgun, buz gibi suyu izlemeye devam etti. "Hayır, bilmiyorum."

"Onu arayacak mısın?"

"Hayır."

"Güvende olduklarından emin olmak için bile."

"O bunu istemiyor." Hudson kıyısındaki bu bekleyişin nedeni de onu terk etme kararının doğruluğunun kanıtıydı.

"Temiz bir ayrılık."

Sesindeki kofluğu o bile duydu.

Tanrım, o kadınla hiç tanışmamış olmayı diledi.

Ses ilk başta gecenin ortam gürültüsünden ayırt edilemiyordu, ancak uğultu kısa sürede belirginleşti: Geliyor

soldan, belki de bekleyişlerinin sona erdiğini haber veriyordu. Köşeyi dönen balıkçı teknesi nehirde yüzen bir yaprak kadar alçakta ve neredeyse onun kadar sessizdi. Belirtildiği gibi, içinde üç adam vardı, hepsi de koyu renk giysiler içindeydi ve her birinin derinliklerde bir oltası vardı, sanki açık suda balık avlamaktan başka bir şey yapmıyorlardı.

Yemek.

Önce pruvayı çektiler.

"Bir şey yakaladın mı?" Assail kendisine söylendiği gibi sordu. "Üç alabalık."

"Dün gece iki tane içtim." "Bir tane daha istiyorum."

Assail başını salladı, silahını bıraktı ve öne çıktı. O andan itibaren her şey sessiz ve hızlı ilerledi: bir muşamba kaldırıldı ve dört spor çantası el değiştirdi, tekneden ona ve sonra Ehric'e geçti - o da onları omuzlarına astı. Assail de karşılığında siyah metal bir evrak çantası verdi.

Adamların en uzun boylusu kendisine verilen şifreyi girdi, kapağı açtı, banknot destelerinin düzenini inceledi ve başıyla onayladı.

Hızlı bir el sıkışma oldu... ve sonra Assail ve Ehric ağaçların arasına çekildiler. Duffeller arkaya, Ehric arkaya, Assail yolcu koltuğuna geçti.

Yola koyulduklarında, tekerlek izli yoldan geri dönerlerken, herhangi bir ses ya da kokuyu yakalamak için camlar kırıldı.

Hiçbir şey yoktu.

Yola çıktıklarında durdular ve ağaçların arasında gizlenerek beklemeye başladılar. Gelen giden araba yoktu. Söylendiği gibi, sahil temizdi.

Assail'in emriyle gaza basıldı ve gecenin içine doğru yola çıktılar.

Beş yüz bin dolarlık kokain ve eroinle.

Şimdiye kadar çok iyi.

Her iki Benloise'ın telefonundaki her şeyi çıkardıktan sonra, numaraları ve mesajları, özellikle de uluslararası olanları taramıştı. Güney Amerika'da çok fazla iletişim halinde olduğu anlaşılan iki kişi bulmuştu ve Ricardo'nun telefonundan aradığında, güvenli bir bağlantı ağına yönlendirilmişti, düzgün bir çalma başlamadan önce bir dizi tıklama meydana geliyordu.

Assail'in kendini tanıtması ve ziyaretinin amacını açıklamasının ardından büyük bir şaşkınlık yaşandığını söylemeye gerek yok. Ancak Benloise, yeni ve en büyük müşterisi hakkında arkadaşlarını bilgilendirmişti; dolayısıyla bir zamanlar toptancı olan kişinin gereksiz hale gelmesi ve ortadan kaldırılması onlar için tam bir şok olmamıştı.

Assail, ilişkiyi doğru bir zeminde başlatmak için onlara bir anlaşma teklif etmişti: İyi niyet göstergesi olarak yarım milyonluk ürüne karşılık bir milyon nakit.

Ne de olsa ortaklıklar geliştirilmeliydi.

İşlemi yapmaları için gönderilen adamları da onaylamıştı. Benloise'ın sokak serserilerinden bir adım öndeydiler, tamamen profesyoneldiler.

Şimdi o ve kuzenlerinin yapması gereken tek şey, ürünü sokakta satmak üzere paketlemek ve dağıtım için Forelessers ile bağlantı kurmaktır. Ve işler Benloise hiç var olmamış gibi devam edebilirdi.

Mükemmel tasarlanmış.

Onları Assail'in cam evine götürecek yola çıktıklarında Ehrich, "İyi gitti," dedi.

"Evet."

Onlar ilerlerken pencereden dışarı bakıp ağaçların geçişini izledi. Bir ev. Şu av kulübesi.

Daha fazla memnun olmalıydı. Ne de olsa bu, muazzam bir kazanç potansiyeli yaratacaktı. Parayı ve onun tüm gücünü seviyordu. Gerçekten seviyordu.

Bunun yerine, aklındaki tek şey dışisinin nerede olduğu ve gerçekten aşağıya inip inmediği konusundaki endişesiydi.

Miami, büyükannesiyle tek parça halinde.
Ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. O
gitmişti.
Sonsuza kadar.

ALTMİŞ BİR

Beth uyandığında yaptığı ilk şey, tuvalete koşma dürtüsü için vücudunu taramak oldu. Bu, "şimdi olmaz" şeklinde geri döndüğünde, kendini dik konuma getirdi ve ayaklarını yere doğru salladı. Ne kadar zamandır uyuyordu? Panjurlar hâlâ açıktı, yani henüz gün ışığı yoktu ama sanki günlerdir dışarıdaymış gibi hissediyordu.

Kendine bakarak ellerini karnına götürdü- Vay anasını, basketbol topu yuttuğunu hatırlamıyordu.

Avuçlarının altında karnı şişmiş ve sertleşmişti, öyle bir çıkıntı vardı ki pantolonunu çekebileceğinden şüpheliydi.

İlk içgüdüğü telefona uzanıp Doktor Jane'i aramak oldu ama sonra paniği bastırıp ayağa kalktı.

"İyi hissediyorum," diye mırıldandı. "Oldukça iyi hissediyorum..."

Dolabına doğru giderken, vücudunun patlamak üzere olan bir bomba gibi olduğunu hissetti ve bundan nefret etti: Kasıtlı olarak kendini zora sokmaya çalışana kadar sağlık departmanında ne kadar çok şeyi hafife aldığıнын farkında bile değildi-

Görünürde hiçbir neden yokken, Satürn Yakutu parmağından kayıp gitti.

Aşağı bakarak yüzüğün halının üzerinde zıplamasını izledi ve eğilip onu alırken kaşlarını çattı. O ve Wrath rahatlık için birbirlerine sırtlarını dönmüşlerdi çünkü ikisi de uymayan bir şeyle mücadele etmişlerdi ve evliliklerinin sembolleri kimin elinde olursa olsun bir anlam taşıyordu.

Ya da düştüğü gibi- "Bu da ne?"
diye nefes aldı.

O şeyi tekrar takmaya gittiğinde, parmaklarının iskelet gibi olduğunu fark etti; deri, boğum boğum eklemlerin ve çökük bir avucun üzerine gerilmişti.

Kalbi küt küt atmaya başlayınca aceleyle banyodaki aynaya gitti ve ışıkları yaktı-

Beth'in nefesi kesildi. Ona bakan yansıma tamamen yanıştı - tamamen lanet olasıca yanış. Bir gecede, kelimenin tam anlamıyla, yüzü çukurlaşmış, yanaklarındaki ve şakaklarındaki tüm yağlar gitmiş, çenesi bıçak gibi keskinleşmiş, boynundaki tendonlar kel bir rahatlamaıyla öne çıkmıştı.

Keskin bir korku göğsüne saplandı. Özellikle de kolunu kaldırıp trisepslerindeki deriyi çekerken. Gevşek. Çok gevşek.

Sanki saatler içinde yirmi beş kilo vermiş gibiydi - karnı hariç.

Tamamen çıldırmamaya çalışarak giyebileceği bir şeyler bulmak için dolaba yöneldi. Sonunda bir çift ipli eşofman altı ve Wrath'ın birkaç düğmeli önlüğünden birini giydi. İkincisi, etrafında ince beyaz bir pamuk bulutu gibiydi ve bu, bir başka sıcak basması yaşadığı için bol miktarda havalandırma olduğu anlamına geliyordu.

En azından terlikleri tam oldu.

İkinci katın sahanlığına inerek çalışma odasına yöneldi ama Wrath'ı masasında bulamadı. Belki de çalışıyordu?

Onu bulduğunda büyük merdivenlerden aşağı iniyordu.

George'la birlikte yemek salonundan çıkarken, personel çiçek açmış elma ağacı tasviri boyunca her türlü gümüş tepsiyi taşıyordu.

Onun kokusunu aldığı anda durdu. "Leelan! Kalkman gerektiğine emin misin?"

Meğer yemeğin kokusu dikkatini dağıtmaya yetiyormuş: açlık hissi yeterince tepki verince

onu durdurmak için.

"Ah... evet, iyi hissediyorum. Aslında açım."

Korkudan ölecek gibi.

Personel ağır plastik levhaların arasından geçerek bilardo salonuna doğru ilerlerken, Wrath merdivenlerin dibine geldi.

"Seni mutfağa götürelim."

Ona katılmak için aşağıya doğru inerken, koluna girmesine izin verdi ve derin, rahatlatıcı bir nefes alarak onun gücüne yaslandı. Muhtemelen orada her şeyi hayal etmişti. Gerçekten. Muhtemelen.

Lanet olsun. "Biliyor musun, iyi uyudum," diye mırıldandı kendini rahatlatmak istercesine. Ama işe yaramadı.

"Öyle mi?"

"Mm-hm."

Birlikte uzun yemek masasının yanından geçip uzak köşedeki kanatlı kapıdan içeri girdiler. Diğer tarafta, iAm yine ocağın başında büyük bir tencereyi karıştırıyordu.

Gölge döndü ve ona bakarken hemen kaşlarını çatı.

"Ne?" Ellerini karnına götürdü. "Ne yapıyorsun

."

"Hiçbir şey," dedi tahta kaşığına çelik fıçıya vurarak. "Siz ikiniz tavuk çorbası sever misiniz?"

"Oh, evet, kulağa mükemmel geliyor." Beth bir taburenin üzerine zıpladı. "Biraz da ekmek belki-"

Fritz elinde bir baget ve tereyağlı bir tabakla dirseğinin dibinde belirdi. "Sizin için, madam."

Gülmek zorunda kaldı. "Nereden bildin?"

Wrath onun yanındaki tabureye otururken, George tabureyi aralarına park etti. "Onu hazırda bekletiyordum."

Gölge tarafından önüne dumanı tüten bir kase çorba konuldu. "Afiyet olsun."

"O da mı?" diye sordu iAm'e.

"Evet, Gölge de işin içinde olabilir."

Fritz'in ona uzattığı kaşığı aldı ve üç erkeğin de ona baktığının farkındaydı.

"Mmmmm," dedi ve bunda ciddiymi. orba mükemmel, basit, çok ağır değil ve sıcak, sıcak, sıcak.

Belki de sadece ihtiyaçtan dolayı ne kadar zamandır bir şey yememişti?

Erkeklerin dikkatini dağıtmak için "Bilardo odasında neler oluyor?" diye sordu.

"Benden sonra temizlik yapıyorlar." Yüzünü buruşturdu. "Ah."

Wrath bageti almak için etrafı yokladı ve sert ucunu koparıp bir kenara koydu. Daha sonra onun için kopardığı parçanın ortası yumuşak, dışı çıtır çıtır ve üzerine sürdüğü tereyağı tuzsuz, tatlı türdendi.

orba ile kombinasyon harikaydı.

"İçecek bir şey ister misiniz?" Fritz sordu.

"Şarap mı?" dedi iAm -kendini tutmadan önce. "Hayır, şarap değil.

Süt. Kalsiyuma ihtiyacın var."

"İyi fikir Shadow," diye ekledi Wrath, Fritz'e başıyla selam verirken. "Bütün yap-"

"Hayır, hayır, bu beni öğürtecek." Bu hepsinin ağzını açık bırakmadı mı? "Tüm bu olanlardan önce de öyleydi, bilirsiniz işte. Ama yağsız kulağa hoş geliyor."

Ve böyle devam etti, üçü de onu bekliyordu: Biraz daha çorba? iAm hemen kasesine tekrar vurdu. Biraz daha tereyağlı ekmek? Kocası hazırdu. Biraz daha süt? Uşak buzdolabına koştu.

Etrafının normal insanlarla çevrili olması onu gerçekten sakinleştirdi. Ama onlar onu patlayana kadar beslemeden önce durumu düzeltmeye çalışma ihtiyacı hissetti.

"Çocuklar. Tüm bunlar için gerçekten minnettarım ama hamile olup olmadığımı bilmiyoruz."

Cümlesini bitirmek şöyle dursun, düşüncesini bile tamamlayamadı.

Bir anda, yediği her şey aynı anda yangın çıkışına yöneldi, midesi uyarı vermeden kasıldı.

Personel tuvaletine zar zor yetişebildi.

Evet, orbadan ekmeğe kadar her Şey ortaya ıktı. Ve sonra, sadece midesinin değil, tüm göğüs boŖluęunun boŖ olduğuna yemin edebilecekken bile, gözleri sulanana, baŖı çarpana ve boğazı çiğ, yanan bir karmaŖadan baŖka bir Şey olmayana kadar kabarma onu tuvalete eğilmeye devam etti.

"Hey, nasıl gidiyor?"

Tabii ki Doktor Jane'di. "Hey, naber-"

BaŖka bir Şey söyleyebilmesi için uzun bir süre geçmesi gerekti. Ve Not: Öğürme seslerinin kasede yankılanmasından gerçekten nefret ediyordu.

Deyim yerindeyse, aksiyona ara verildiğinde, sıcaaktan terlemiŖ alnını koluna dayadı, tekrar sifonu çekmek için uzandı... ve kolu aŖaęı çekecek enerjisinin olmadığını fark etti.

"Sanırım seni doktora götürmemiz gerekiyor," dedi Jane. "Senin de doktor olduğunu sanıyordum," dedi Wrath.

"Yapmak zorunda mıyız?" Beth karŖı ıktı-

Tekrar kusmaya baŖlaması her Şeyi açıklıyordu, değil mi?

Wrath mutfağın yanındaki personel tuvaletinin hemen dıŖında dururken, görme eksikliğine bağırmaya hazırdı: Kr olduğunuz için iyice sinirlenmeniz için arkadaşınızın tıbbi sıkıntı içinde olması gibisi yoktu.

Boktan gzbebekleriyle kızın yüzünü göremiyor, rengini, ifadesini, gözlerini anlayamıyordu. Ya keskin koku alma duyusu? Kusma sinslerini tıkamıŖtı, bu da herhangi bir duygusal ipucu bulmasını imkânsız hale getiriyordu.

İŖe yarayan tek Şey neydi? Kulakları; böylece her yeni hastalık turu doğrudan beynine gidiyordu.

Beth sonunda boğuk bir sesle, "Tamam, gidelim," dedi.

"Bekle bir dakika," diye bağırdı. "Nereye gideceksin?" Jane'in sesi dzdc. "Doktora-"

"Sen lanet olası bir doktorsun-"

V'nin eşi elini onun koluna koydu. "Wrath. Bir uzmanla ihtiyaçı var ve biz bir tane bulduk."

WTF-? Bir dakika bekleyin. "Bu Havers'ın sesine benzemiyor," diye homurdandı.

"Öyle değil. O bir insan-"

"Ohhh hayır, hayır, böyle bir şey olmayacak-"

Ve bir kez daha kasılmaya başladı.

Sargılarının arkasında gözlerini kapattı. "Lanet olsun."

Karısının çektiği acıların korkunç fonunda, Doc Jane ona Shellan'ın dikkatle ele alınması gerektiğine dair bir sürü mantıklı sebep sunmaya başladı. Ama Tanrım, gün boyunca insan dünyasına çıkacağı fikri

-Çünkü merhaba, lanet olası kepenkler indi... Biliyor musun? Hayatın onu boktan listesinden çıkarmasını gerçekten diledi.

Oldukça hasta olmaya başlamıştı. kazanılamaz durumlardan bıktım.

"...melez, bilinmeyen komplikasyonlar, bir değerlendirme yapmaktan aciz..."

Doktor Jane'in küçük konuşmasını yarıda kesti. "Alınmayın ama karımın ciddi bir destek olmadan dışarı çıkmasına izin veremem ve şu anda kimse bu evden çıkamaz-"

"Ben de onunla gideceğim."

Wrath iAm'in sesini duyunca omzunun üzerinden baktı. İlk içgüdüğü adama bağlanmış erkek gibi davranmak ve Gölge'ye bunun kendisinde olduğunu söylemekti, teşekkürler. Sorun şu ki, elinde hiçbir şey yoktu ve arkadaşının ihtiyaçı olan tıbbi tedaviyi almasının önünde sadece bir pislik duruyordu.

Wrath bir lanetle başını geriye attı. "Buna ihtiyaçı olduğuna emin misin?" dedi, tam olarak kiminle konuştuğundan emin değildi.

Doktor Jane ciddiyetle, "Evet," diye cevap verdi. "Tamamen eminim."

iAm tekrar konuştu. "Benim gözetimimde ona hiçbir şey olmayacak. Benim onurumla."

Gölge'nin ona avucunu uzattığını hissediyordu ve Wrath körü körüne uzandığında diğer erkek avucunu yakaladı.

"Senin için ne yapabilirim?" El sıkışırken Wrath kendi sesini duydu.

"Şu anda bir şey yok. Sadece onu almama izin ver."

"Tamam. Pekâlâ." Ancak Wrath onu bırakıp geri çekilirken bunların hiçbirisiyle barışık değildi. Yine de başka ne seçeneği vardı ki?

Başını sallayarak, işte tam da bu yüzden çocuk istemediğini düşündü. Bu hamilelik saçmalığı ona göre değildi.

Onu kaybederse ne halt edecekti- "Wrath," dedi

Beth zayıf bir sesle. "Wrath, nereye gittin?"

Sanki onun akıl sağlığının iki düşünce ötesinde olduğunu, çıldırma noktasına geldiğini biliyormuş gibi.

"Ben buradayım."

"Beni yukarı çıkarır mısın? Sanırım önce beslenmeye çalışmalıyım ve bunu açıkta yapmak istemiyorum."

"Ayrıca," diye mırıldandı Doktor Jane, "bizi ne zaman kabul edebileceğini öğrenmek için aramam gerekiyor."

"Wrath? Beni yukarı çıkarır mısın?"

Hemen harekete geçerek ilerledi ve sevgilisini usulca kollarının arasına alarak yerden kaldırdı.

Ve ne biliyorsun, anında cezalı oldu. Sakinleşti. Beth'i endişelendirmemek için kendini toparlamaya hazırды.

"Teşekkür ederim..." diye fısıldadı başı kolunun kıvrımına gömülürken.

"Ne için?"

George onları merdivenlerin dibine götürene ve Wrath çıkmaya başlayana kadar ona cevap vermedi.

Cevabı sadece tek bir kelimeydi: "Her şey."

ALTMİŞ İKİ

Bu oldu yedi yirmi üç içinde ve sabah ne zaman Sola terasına çıktı ve okyanusu düzgün bir şekilde gördü.

Kendi kendine, "Neredeyse arabayla gittiğime degecek," diye mırıldandı.

Güneşin doğuşuyla birlikte, suyun uçsuz bucaksız maviliği erken saatlerde gökyüzünün rengiyle birleşti; gökle yer arasındaki ufku yalnızca şafağın şeftali rengi bulutları belirliyordu.

Bir çim sandalyeye yerleştğinde, sahip olduğu ve bilmediği tüm eklemler bir çığlık attığında inledi. Adamım, kaskatı kesilmişti. Yine de, bir arabanın direksiyonunda geçirilen tam yirmi dört saat bir kıza bunu yapabilirdi. Ve ağrıyan sadece kemikleri değildi. Sağ baldırı kasılıyordu, sanki tam teşekküllü bir cambaz atı gibi düşünüyordu - zamanın yüzde sekseninde hız sabitleyiciyi kullanmış olmasına rağmen.

Vay canına, Aralık ayında bile burada hava yumuşak ve güzeldi.

Ve nem müthişti. Cildi nemli havayı içiyor gibiydi; saçları da öyle, atkuyruğunun ucu çoktan mantar gibi dönmeye başlamıştı.

"Ben artık uyuyacağım," diye açıkladı büyükannesi.

Sola paravan kapıdan arkasına baktı. "Ben de. Birazdan gelirim."

"Sigara içmek yok," diye azarladı. "İki yıl önce bıraktım."

"Ve bir daha yapmayacaksın."

Bunun üzerine büyükannesi başını salladı ve sığ yaşam alanından dışarı çıktı.

Sola yeniden okyanusa odaklandı. Miami'deki evi eski bir binanın beşinci katındaydı, birkaç yıl önce tamamen nakit parayla satın aldığı ve daha sonra Rooms To Go'dan ucuza dekore ettiği mütevazı, on beş yüz metrekarelik bir alandı. Gerçi sitenin havuzu ve tenis kortları vardı ve tatil yaklaştığı ve kar kuşları kışın geri kalını için henüz uçmadığı için çoğunlukla ölüydü.

Sırtını eğerek omurgasını biraz rahatlatmaya çalıştı. Şansı yaver gitmedi. Bu yolculuktan sonra muhtemelen bir masöre ihtiyacı olacaktı.

Neyse ki bunu bir daha yapma konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

Kahretsin, bu iç karartıcıydı.

Bir elini arka cebine sokarak iPhone'unu çıkardı. Arama yok. Mesaj yok.

Assail'den ayrılmanın bu kadar acı vereceğini düşünmemişti.

Yine de pişman olduğunu söyleyemezdi.

Şu anda ne yaptığını merak etti. Muhtemelen Caldwell ekonomisinin karanlık dehlizlerinde geçen bir gecenin ardından yerleşiyordu.

O kadına geri dönecek miydi? Onu sikerken izlediği kadına?

Gözlerini kapatarak birkaç kez derin nefes aldı.

-Ve havadaki tuzlu suyun kokusunu alabilmesi de buna yardımcı oldu. Kendine artık orada olmadığını hatırlattı. Artık onunla birlikte değildi -gerçekte birlikte oldukları da söylenemezdi.

Yani ne yaptı ve kiminle yaptı? Onun sorunu değil.

Artık değil.

Telefonunu yerine koyup okyanusa bakarken kendi kendine her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Doğru şeyi yapmıştı ...

Yine de Assail'in anlık görüntüleri zihnini kurcalıyor, içeri girip önündeki güzel manzarayı ele geçiriyordu.

Eğilerek uyluğunun etrafını yokladı ve parmaklarını bandajın içine bastırdı. Acı gövdesine vurup kalbini hızlandırırken, kendi kendine buraya nasıl geldiğini hatırlamasını söyledi. Neden taşındığını.

Tam olarak dualarının nasıl cevaplandığını.

Evet, yolculuk ona ağrıyan bir vücut ve yorgun bir beyinden başka bir şey vermişti: tüm bu otoyol kilometreleri her şeye bakış açısında harikalar yaratmıştı.

Kuzeyde, kendi kendine kaçışının kendi istikametinde olduğunu söylemişti.

Ama şimdi, güneş önünde yükselirken, ışınlar suyun üzerinde süzülürken, yunuslar sabah dalgalarında oynasırken... hayır, diye fark etti. Bu bir kaçış olmuştu.

Çünkü Tanrı'ya inandığını kendine itiraf etmek çok korkutucu, çok çılgıncaydı.

Kuzeyde geride bıraktığı her şeyden uzakta, yeniden başlayacağı tarafsız bir bölgede, kendine karşı dürüst olabiliyordu. Ettiği o dua, o son dua, gerçekten de kabul edilmişti... ve buraya gelerek, pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getiriyordu.

Büyük bir fedakarlıkla... çünkü telefonunu kontrol etmeyi bırakana kadar çok uzun bir süre geçeceğini biliyordu.

Çim sandalyeden kalkıp içeri girdi ve kapıyı kapatmak için durakladığında sürgülü cama baktı... ve Assail'in evinin ilk katını hatırladı. Ve kapının hemen içinde bıraktığı bavulu eline aldığı anda... tek düşünebildiği, hala onunla birlikteyken bavula giysilerini koymuş olduğuydu.

Dişlerini fırçaladığı zamanki gibi: Diş fırçasını en son üst kattaki banyoda kullanmıştı.

Ve beyaz çarşafların içine girdiğinde, duşta yanına gelip onu inanılmaz bir güçle aldıktan sonra onun yanında yattığını hatırladı.

Gözlerini kapatarak etrafındaki yabancı sesleri dinledi - otoparkta yüksek sesle konuşan biri vardı

üst kattaki kişi duş alıyor, duvarın diğerk tarafında bir köpek havlıyor.

Assail'in evi çok sessizdi.

"Kahretsin," dedi yüksek sesle.

Her şeyi geride bıraktıklarıyla ölçmeyi bırakması ne kadar zaman alacaktı?

Tıpkı annesi öldüğünde olduğu gibiydi. Sonraki aylar boyunca, hayatının metronomu annesinin nüansları tarafından yönlendirilmişti: birlikte izledikleri son film, o öğleden sonra mağazadan aldıkları şeyler, verilen ve alınan son doğum günü hediyesi, o Noel - ki elbette kimse geleneğin sonu olacağını bilmiyordu.

Tüm bu acımasız hatırlamalar, iç ve dış yıldönümlerinin her biri tükenene kadar, iyi bir yıl boyunca devam etmişti. Bunları atlatmak her seferinde bir duvarı yumruklamak gibiydi, ama başarmıştı, değil mi? Hayat bir tür normalliğe kavuşana kadar bir ayağını diğerinin önüne koymuştu-

Ah, kahretsin. Bir uyuşturucu satıcısından kaçışını, onu doğuran ve büyükannesi devralmadan önce ne kadar süre onu büyüten kadının yasıyla karşılaştırmamalıydı.

Ama işte oldu.

Sola sonunda uykuya dalmadan önce komodine uzandı, çekmeceyi açtı ve babasının İncil'ini yastığının altına koydu.

Bir şeye, herhangi bir şeye bağlanmak önemliydi.

Yoksa? Kiraladığı o lanet Ford'u yeniden paketleyip geri döneceğinden çok korkuyordu. Ve bu aptallık bir seçenek değildi.

Son zamanlarda olanlardan sonra, büyük adamla yaptığı anlaşmayı bozan insanlara ne olduğunu gerçekten bilmek istemiyordu.

Ve hayır, Noel Baba'dan bahsetmiyordu.

ALTMİŞ ÜÇ

İyi ki Beth hamile olduğunu öğrenmenin nasıl bir şey olacağına dair varsayımsal bir fantezi kurmamıştı.

Etrafı rahat, nötr tonlarda sandalyeler, menopoz ve annelikle ilgili dergiler ve yirmili ya da ellili yaşlarda kadınlarla çevrili, son derece güzel bir bekleme odasında otururken, bu randevudan olumlu, olumsuz ya da söylemek için çok erken ne çıkarsa çıksın, bu senaryoyu asla uydurmayacağını çok iyi biliyordu:

Kocasını olmadan. Üzerinde bir tankı ya da belki bir uçak gemisini havaya uçurmaya yetecek kadar gizli silah taşıyan bir Gölge ona eşlik ediyordu. Versailles büyüklüğündeki bir evden ayrılmadan yaklaşık yirmi dakika önce, Tanrı aşkına, kan için bir damar almış.

Evet, tam olarak yazılacak şeyler değil, mesela ... en yakın dergiyi aldı. Modern Annelik, mesela.

Renkli sayfaları çevirirken, emzirmenin kutsallığı, ten tene temasın önemi ve doğum sonrası ilk kritik doktor randevusu hakkında vaaz verirken Cennet Meleklerini yeryüzünde tutan her türden Mutlu, Memnun Anneler gördü.

"Hasta olacağım," diye mırıldanarak propagandayı bir kenara fırlattı.

"Kahretsin," dedi iAm ayağa fırlarken. "Tuvaleti bulacağım."

"Hayır, hayır." Onu tekrar aşağı çekti. "Yani, evet, hayır, sadece bir yorumdu."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Ve bir dahaki sefere sinirlendiğimde, bunu sadece söyleyeceğime söz veriyorum. Metafor yapmayacağım."

İAm kendi doldurulmuş sandalyesine sıkışmak zorunda kaldı: Gölge o kadar büyüktü ki, kolçakları ve sırt minderini taşırdı ve çok fazla dikkat çekti.

Gerçi cüssesi yüzünden değil.

İçeri giren, önünden geçen ya da resepsiyonda çalışan her bir kadın ona bakıyordu - hamile olsanız ya da yumurtalıklarınız işleri hızlandırırsa ya da çalan telefonlar, bir sürü hasta ve tonlarca evrak işi yüzünden yıpranmış olsanız bile boynunuzdan aşağısının ölmediğini kanıtlayacak şekilde.

"Hiç evlendin mi?" diye sordu adama.

Dalgınca başını salladı, siyah gözleri sanki onu hayatıyla savunmaya hazırmış gibi etrafta geziniyordu.

Bu gerçekten çok tatlıydı. "Hiç aşık oldun mu?"

Başını bir kez daha salladı.

"Çocuk istiyor musun?"

Ona bakarak sıkıca güldü. "Bir zamanlar muhabir olduğumu duymuş muydum?"

"Kim-ne-nerede-neden-ne zaman'ım yine mi geliyor?"

"Evet. Ama sorun değil. Ama sorun değil, saklayacak bir şeyim yok." Bacaklarını bilekten dize doğru çaprazladı. "Bunca yıldır kardeşimin başına gelenler yüzünden hiç böyle düşünmüyorum, anlıyor musun? Ona bir çeki düzen vermeliyim ve lanet olsun ki bu gerçekleşmiyor."

"Gerçekten çok üzgünüm." Durumlarının özünü anlamak için evdeki dedikodu hatlarından yeterince şey duymuştu. "Dürüst olmak gerekirse, bu gecelerden birinde aşağı inip ikinizi de gitmiş bulmayı bekliyordum."

Başını salladı. "Pekala olabilir-"

"Marklon, Beth?" diye seslendi bir hemşire yolun karşısındaki açık kapıdan.

"O benim." Ayağa kalkarak çantasını omzuna koydu ve oraya yöneldi. "Buradayım."

Tanrım, mide bulantısından bahsetmişken: Doktorla gerçekten görüşmek için içeri girme ihtimali karşısında, tamam, şimdi gerçekten tekrar kusacak diye düşündü-

Hemşire gülümseyerek geri çekildi ve arkasındaki küçük triyaj odasını işaret etti. "Burada sadece kilonuzu ve tansiyonunuzu ölçeceğim."

"Bunu tutabilir misin?" diye sordu iAm'e, Coach çantasını uzatarak.

"Evet."

Adam çantasını alırken, hemşire durakladı ve Gölge'ye başıyla bir işaret yaptı. Sonra kıpkırmızı oldu ve boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Hoş geldiniz," dedi ona.

iAm sadece başını salladı ve arka alanı taramaya devam etti. Sanki eşleşmiş bir ninja grubu muayene odasından atlayacakmış gibi.

Hemşire yeniden odaklanıp hayati göstergeleri almaya başladığında Beth gülümsemek zorunda kaldı.

Bu iş bittikten sonra, kadın onlara bir düzine kadar numaralı odanın açıldığı bir koridorda eşlik etti. İlerledikçe, dekorun bekleme odasının kahverengi ve krem rengiyle aynı olduğunu, benzer türde cama monte edilmiş, sahte dokulu "sanat" eserlerinin tıbbi ekipmanla dolu bir yere kurumsal olmayan bir his vermek için elinden geleni yaptığını ve önlüklü ve beyaz önlüklü insanlar olduğunu gördüler.

"Beş dakika içinde lütfen," dedi hemşire, bir kez daha kenarda durarak.

iAm yanından geçerken bir adım daha geri çekildi ve sanki adamın kokusu hoşuna gitmiş gibi gözleri büyüdü.

Hemşire kendini salladı ve içeri girip kapıyı kapattı. "Muayene masasına oturabilirsiniz çok iyi olur. Siz de istediğiniz yerde oturabilirsiniz efendim."

Gölge girişin tam karşısındaki koltuğu seçmiş, sanki birinin, herhangi birinin kapıdan içeri girmesine cesaret ediyormuş gibi kapıya bakıyordu.

Beth bir kez daha gülümseyerek, onun görünüşünü beğenmediği herkesin üzerine atlamaya hazır olduğunu bilse hemşirenin ne düşüneceğini merak etti. Ve onları öldürmeye.

Belki onları kesip yahniye koyarım.

Tanrım, o çorbanın içinde gerçekten tavuk olmasını umuyordu... "Bayan Marklon? Alo?"

Kendini salladı. "Oh, pardon, ne?"

İşin tarih kısmı hızlı geçti, çünkü dönüşümünden önce son derece sağlıklıydı ve onlara sadece iki yıl önce vampire dönüştüğünü söyleyecek değildi.

Duh.

"Peki ne kadar ilerlediğini düşünüyorsun?" diye sordu son soru.

"Dürüst olmak gerekirse hamile olup olmadığım hakkında hiçbir fikrim yok. Yine de bu bir olasılık ve çok fazla mide bulantısı yaşıyorum - sadece her şeyin yolunda olduğuna dair biraz güvence istiyorum."

"Reçetesiz bir test yaptırdınız mı?" "Hayır.

Yapmalı mıyım?"

Hemşire başını salladı. "Doktor isterse burada kan testi yapabiliriz. Mide bulantısına gelince, eğer hamileyseniz, pek çok kadın ilk üç aylık dönemde tüm gün süren sabah bulantıları yaşar ve yine de her şey yolunda gider."

"Yüce Tanrım, böyle konuştuğuma inanamıyorum."

Hemşire sadece gülümsedi ve çizelgeye yazmayı bitirdi.

"Tamam, şimdi isterseniz bu önlüğü giyebilirsiniz." A kâğıt kare kucağına yerleştirildi. "Doktoru içeri göndereceğim." "Teşekkürler."

Kapı bir tıkırtıyla hemşirenin arkasından kapandı.

"Seni bırakamam," dedi iAm ayağa kalkarken, arkasını dönüp duvara baktı ve başını büyük ellerinin arasına aldı. "Ama kocana benimle odada soyunduğunu söylememeni şiddetle tavsiye ederim. Kollarımı ve bacaklarımı oldukları yerde seviyorum, çok teşekkür ederim."

"Katılıyorum."

Kıyafetlerini hızla çıkarıp o dayanıksız elbiseyi giyerken, gerçekten de Wrath'ın yanında olmasını istiyordu. Aslında bu, onun varlığının kendisini ne kadar sakinleştirdiğini görmek için iyi bir dersti. O kadar nadiren ayrı kalıyorlardı ki, özellikle işler strese girdiğinde onun kendisi için ne anlama geldiğini unutmak kolaydı.

Ve sonra acele et ve bekle durumu ortaya çıktı.

"Peki evlenecek olsaydınız, nasıl bir kadın isterdiniz?"

iAm ona doğru baktı. "Beyzbol ya da başka bir şey hakkında konuşamaz mıyız?"

Oh, kahretsin. "Ya da duruma göre erkek. Özür dilerim, sizi kırmak istememiştim."

Tekrar güldü. "Ben eşcinsel

değilim." "Peki o nasıl biri?"

"Dostum, hiç vazgeçmiyorsun, değil mi?"

Şimdi gülme sırası ondaydı. "Dinle, burada oturuyorum, bu kâğıt örtü içinde soğuktan donuyorum, birazdan grip olduğumu ve buraya gelmeye zahmet etmemem gerektiğini söyleyecekler. Bana bir iyilik yap ve aklımı gerçekliğimden uzaklaştır, olur mu?"

iAm sandalyesine geri oturdu. "Dediğim gibi, bu konu üzerinde pek fazla düşünmedim."

"Sana birini ayarlayabilir miyim?"

"Hayır," diye bağırdı. "Hayır. Hayır, hayır, hayır, o çıkıntının kenarından geri çekil, kızım."

Ellerini uzattı. "Tamam, tamam. Sadece, bilmiyorum, iyi birine benziyorsun."

Buna cevap vermedi.

Ve adam sustuğunda, lanet olsun, diye düşündü, onu garip hissettirmişti-

"Sana kimsenin bilmediği bir şey söyleyebilir miyim?"

diye ağzından kaçırdı. Beth daha dik oturdu. "Evet, lütfen."

Gölge uzun bir nefes verdi. "Gerçek şu ki..."

Tanrım, lütfen doktor gelmeden önce- "Daha önce hiç bir kadınla birlikte olmadım."

Beth'in kaşları alnının ortasına doğru kalkarken, onlara yeniden yerleşme konusunda sert bir ders verdi. Adamın kafasını kaldırıp yüzündeki şoku görmesini istemiyordu.

"Şey, bu..." "Ezik.

Biliyorum." "Hayır, hayır, hiç de değil."

"Trez bunu telafi etmekten fazlasını yapıyor," diye mırıldandı. "Onun seks hayatıyla benimkinin ortalamasını alsaydık, hâlâ Wilt Chamberlain eğrisinde olurduk."

"Vay canına. Yani-"

"Kardeşim S'Hisbe'den kaçmadan önce çok utangaçtım. Peki ya işler sarpa sarınca? Tamamen kontrolden çıkmasını engellemeye çalışıyordum. Ayrıca, bilmiyorum, sürtüklerden hoşlanmıyorum. Geleneklerimize göre vücudunu sadece yarı yarıya olduğun biriyle paylaşarak onurlandırırısın. Sanırım bu saçmalığı kafamdan atamıyorum."

Bir süre sonra ona ters ters baktı. "Ne?"

"Ben sadece... Daha önce hiç bu kadar çok kelimeyi aynı anda söylediğini duymamıştım. Açılman çok güzel."

"Bu aramızda kalabilir mi?"

"Evet, kesinlikle."

Birkaç vuruş bekledi. "Ama eğer biriyle tanışırsam, bilirsin, mantıklı olabilecek biriyle, sizi tanıştıracabilir miyim?" Başını salladı. "T e ş e k k ü r ederim. Ben iyi bir bahis değilim, Yine de."

"Peki ne yapacaksın, bütün hayatını yalnız mı geçireceksin?" "Benim kardeşim var," dedi huysuzca.

"Güven bana. Bu boktan şey beni meşgul etmeye yeter de artar bile." "Evet, eminim öyledir."

Adam tekrar sessizleştiğinde, konuşmasının bittiğini düşündü. Bunun yerine, son bir kez daha konuştu: "Sadece bir sırrım daha var."

"O da ne?"

"Kimseye söyleme... ama senin şu lanet kedini seviyorum."

Beth başını yana eğerek Gölge'ye gülümsedi. "İçimde bir his var... o da senden oldukça hoşlanıyor."

Kapı tekrar açılana kadar tam bir saat geçti.

Ve sadece başka bir hemşireydi. "Merhaba, ben Julie. Dr. Sam'in acil bir işi çıktı. Gerçekten çok üzgün. İşleri hızlandırmak için benden kan örneği almamı istedi."

Beth bir an için bu parlak fikir hakkında endişelendi. İki tür arasında anatomik farklılıklar vardı. Ya bir şey bulurlarsa-

"Bayan Marklon?"

Yine de iAm'in herhangi bir serpintiyle ilgileneneğini söylediğini kendine hatırlattı. Ve bunu nasıl yapacağını tahmin edebiliyordu.

"Evet, tabii ki. Hangi kolu istiyorsunuz?"

"Damarlarınıza bir bakayım."

Beş dakika, bir alkol pedi, iki çubuk ve üç dolu flakon sonra, o ve iAm tekrar yalnızdılar.

Bir süreliğine.

"Her zaman bu kadar uzun sürer mi?" diye sordu.

"İnsanlarla mı?" "Bilmiyorum. Ben hiç hasta olmadım ve eminim ki

"Daha önce hamile olup olmadığımı merak ettim."

Gölge sandalyesine yeniden yerleşti. "Gazap'ı mı aramak istiyorsun?"

Telefonunu çıkardı. "Sinyal alamıyorum. Peki ya sen?"

Kendininkini kontrol etti. "Hayır."

Mantıklı. St. Francis Hastanesi'nin yeni binalarından birindeydiler, on iki ya da on beş katlı, çelik ve camdan bir binaydı ve sadece ikinci kattaydılar. Ortada.

Görünürde bir pencere bile yok.

Tanrım, keşke Wrath burada olsaydı-

Kapı açıldı ve daha sonra... çok daha sonra... aklına gelen ilk şeyi hatırlayacaktı:

Bu kadını sevdim.

Dr. Sam 1.80 boyunda, elli yaşlarında ve tamamen hastasıyla ilgilenen biriydi. "Merhaba. Ben Sam, beklemek zorunda kaldığınız için üzgünüm."

Taşıdığı dosyayı diğer koluna kaydırarak elini uzattı ve gülümsedi; bembeyaz dişleri ve doğal olarak iyi yaşlanmış bir yüzü vardı. Kısa sarı saçları iyi boyanmıştı ve sol elinde güzel altın bilezikler ve elmas bir yüzük vardı. "Sen Beth olmalısın. Manny benim eski bir arkadaşım. Zaman zaman onun için acil serviste kadın doğum konsültasyonu yapardım."

Beth hiçbir neden yokken ağlamak için saçma bir dürtü hissetti ve hemen bastırdı. "Ben Beth. Marklon."

"Peki ya sen?" dedi iAm'e, o da elini uzatarak. "Bir arkadaş."

İkili el sıkışırken Beth, "Kocam burada olamaz," dedi.

"Oh, özür dilerim."

"O... randevulara gelemeyecek."

Dr. Sam muayene masasının üzerine bir kalça koydu.

"Orduda mı?"

"Ah..." iAm'e bir bakış attı. "Aslında, evet."

"Bana verdiği hizmet için ona teşekkür et, olur mu?" Tanrım, yalan söylemekten nefret ederdi.

"Edeceğim."

"Tamam, hadi işimize bakalım." Dosyayı açtı. "Doğum öncesi vitaminlerini alıyor musun?"

"Hayır."

"Listemizin ilk sırasında bu olacak." Dr. Sam başını kaldırdı.

"Sizi hasta etmeyecek bazı iyi organik ilaçlarım var.

."

"Bekle, yani hamile miyim?"

Doktor kaşlarını çatı. "Özür dilerim. Bunun ultrason kontrolünüz olduğunu sanıyordum?"

"Hayır, mide gribi olup olmadığımı ya da... bilirsiniz işte, olup olmadığımı öğrenmek için geldim."

Doktor hemşirenin oturduğu sandalyeyi iyice yaklaştırdı. Sonra elini Beth'in elinin üzerine koydu. "Kesinlikle hamilesiniz. Ve bir süredir hamilesin. Bu da

Bu yüzden sana hemen doğum öncesi ilaçları vermemiz ve biraz kilo aldırmaya çalışmamız gerekiyor."

Beth başındaki kanın çekildiğini hissetti. "Bu mümkün değil."

"HCG sonuçlarınıza bakarak, ikinci üç aylık döneminizde olduğunuzu söyleyebilirim - tabii ki seviyeler önemli ölçüde değişebilir. Ama şu anda yüz binin üzerindesiniz. Dediğim gibi, neler olduğunu görebilmemiz için bir ultrason yapmama izin vereceğinizi umuyorum."

"BEN... BEN... BEN... BEN..."

"Evet, bu hoşuna giderdi," dedi iAm uzaktan. "Şimdi yapabilir misin?"

"BEN... BEN..."

"Evet, hemen şimdi." Dr. Sam yine de kımıldamadı. "Ama Beth'in de aynı fikirde olduğundan emin olalım. Arkadaşınla biraz zaman geçirmek ister misin?"

"Dört aylık olamam. Anlamıyorsunuz... Bu mümkün değil."

Belki de bu vampirlerle ilgili bir şeydir, diye düşündü. Okuma bozuktu çünkü o bir-

"Tekrar ediyorum, HCG seviyeleri sadece başlangıçta ve sadece ne kadar arttığıyla ilgili bir göstergedir." Doktor ayağa kalktı ve bir çekmeceyi açarak kalın bir kabloyla bağlı bir sensörü olan küçük kutu gibi bir cihaz çıkardı. "Kalp atışını kontrol edebilir miyim?"

Beth kendi kendine, "Bu mümkün değil," dediğini duydu. "Mümkün değil işte." "Kalp atışı olup olmadığına bakmama izin verir misin?"

Beth tekrar masaya yığıldı ve doktorun karnına başparmak izi büyüklüğünde bir şey koyduğunu hissetti

Küçük bir ritim sesi duyuldu. "Evet, bir kalp atışımız var. Güzel ve güçlü. Kırkta bir görmek istediğimiz şeydir ve siz bunu çok iyi biliyorsunuz."

Beth sadece çok yukarıdaki tavan döşemelerine göz kırptı. "Ultrason makinesini getir," dedi kabaca. "Hemen."

ALTMİŞ DÖRT

John fuayenin mozaik zemininde volta atarken iki şeyin son derece farkındaydı: Bir, kız kardeşi gideli saatler olmuştu. Ve ikincisi, Wrath ipin ucundaydı.

Kral, büyük merdivenin son basamağına yerleşmişti; gövdesi, geçen saniyeler tüm vücudu tarafından ölçülüyormuş gibi ileri geri hareket ediyordu.

John sebepsiz yere, bilardo salonuna açılan kemerin üzerindeki plastik örtünün yanına gitti. Çalışmalar bir gece önce ilerlemişti; alanın büyüklüğüne rağmen zemin neredeyse tamamen yükselmişti. Bu gece yeni mermerden bir yük getirmeleri ve döşemeye başlamaları gerekiyordu. Sonra duvarlar üzerinde çalışmaları gerekecekti ki bu da muhtemelen daha uzun sürecekti

-

Vay canına. Aslında dikkatini dağıtmaya çalışıyordu.

Örtünün tekrar yerine düşmesine izin vererek Wrath'a baktı. Böyle bir zamanda John'un onunla oturacak en kötü kişi olacağını düşünürdünüz, kendisi dilsiz ve Kral kör olduğu için.

Ama Wrath iletişim kurmak istemiyordu, bu yüzden işe yaradı. Beth Gölge'yi alıp gittikten sonra herkes olay yerinden kaçmıştı ve John da aynı şeyi yapmak istemişti. Koca, kardeşten tamamen üstündü, özellikle de konu böyle bir şey olduğunda. Ama bir kez yukarı çıktıktan sonra, hatta Xhex? Ayak sesleri onu buraya geri götürmüştü.

Ve böylece bekledi.

Komikti, başka biri olsaydı Wrath'ın onu dışarı atacağını hissediyordu.

"Telefonun mu kapandı?" Gazap başını kaldırmadan sordu. John kısa, alçalan bir ıslık çaldı, hayır demeye en çok yaklaşabildiği andı. Yine de, eğer bir çağrı almış olsaydı, ikisi de telefonu duyardı.

"Mesaj mı?"

John tekrar ıslık çalması gerektiğini hatırlamadan önce başını salladı.

Birdenbire giriş kapısının zili çaldı ve büyük girişin pervazlarının yanına gizlice monte edilmiş monitörde bir görüntü belirdi.

Beth. Ben. Dışarıda, ön merdivenlerde.

Wrath ayağa fırladığında John, Fritz gelmeden önce erişim düğmesine koştu ve kocanın karısının döndüğünü anlaması için acil bir ıslık çaldı.

Kilidi açtığı anda girişin iç kapısı ardına kadar açıldı.

John, Beth'in eve girerken nasıl görüldüğünü asla unutmayacaktı: Yüzü solgun ve çizgiliydi, gözleri çok genişti, hareketleri özensiz ve düzensizdi. Paltosunu giymek yerine taşıyordu ve hem paltosunu hem de çantasını umursamadan yere düşürdü.

Yaya nesneleri her yere saçıldı. Bir cüzdan. Bir saç fırçası. Bir dudak nemlendiricisi.

Neden bunu fark ediyordu-?

Ve sonra tek görebildiği, kız kardeşinin çiçek açmış elma ağacının mozaik tasviri boyunca koştuğuydu... sanki deli bir adam tarafından kovalanıyormuş gibi.

Gazap'ın üzerine atladığında, bu sevinçten değildi. Dehşete kapılmıştı.

Buna karşılık Wrath onu zahmetsizce tutarak yerden kaldırdı, çenesindeki gerginliğin kızın ağırlığıyla hiçbir ilgisi yoktu.

"Ne oldu, leelan?" diye sordu.

"Hamileyim. Ben-"

"Oh, Tanrım-"

"-erkek çocuk sahibi olmak."

John kendini sabitlemek için elini uzattı. Bunu doğru duymuş olamazdı. Hiçbir yolu yoktu-

Gazap onu yavaşça yere bıraktı. Sonra biraz TO yaptı ve dizleri tutmuyormuş gibi en alt basamağa düştü.

Ve bir de ne görsün, John da aynısını yaptı; çaresizlik ve inanmaz bir sevincin tuhaf bir bileşimi, kendini yerde otururken bulana kadar onu da etkisi altına aldı.

Bu nasıl mümkün olabilirdi...?

Beth'in büyük duyurusunun ardından gelen sessizlikte Wrath beynini çalıştıramadı. Kollarını ya da bacaklarını da. Kışının ısıttığı basamaktan aşağı düşerken, kendini bir tür kâbusun içindeymiş gibi hissetti.

"Anlamıyorum..." Oğul mu? Oğulları mı olacaktı? "Senin ihtiyacın bir gece önceydi, en fazla iki."

"Biliyorum, biliyorum," diye boğuk bir ses çıkardı.

Anında harekete geçti. Karmakarışık beyninin canı cehenneme; Shellan'ın ona ihtiyacı vardı. Kendini kontrol ederek onu yeniden kucağına aldı, etrafta sadece John ve iAm'in olduğunun farkındaydı ve bundan memnundu.

"Bana doktorun ne dediğini söyle."

Kadının gözyaşlarının kokusu onu öldürdü ama kadın birkaç kez boğazını temizlerken sıkı durmaya devam etti. "Oraya sadece çok erken olduğunu söylemek için gidiyordum. Dört aylık olmamam gerekiyordu-"

"Ne?"

"O da öyle dedi." Beth başını onun göğsüne doğru salladı. "Yani, garip hissettiğimi biliyorum, ama bunun sadece ihtiyaç duyduğum için olduğunu sanıyordum? Oysa ben çoktan -yani, sanırım daha aklıma bile gelmeden- hamile kalmıştım."

İsa... İsa.

Geri çekildi. "Dürüst olmak gerekirse, yaklaşık bir ay önce kıyafetlerimin sıkıldığını fark ettim. Belki biraz daha uzun? Stresli beslendiğim için ya da egzersize zaman ayıramadığım için olduğunu düşündüm. Sonra ruh halim tuhaflaşmaya başladı ve şimdi geriye dönüp baktığımda... göğüslerim de ağrıyordu. Ama hiç regl falan olmadım. Yani bilmiyorum? Tanrım, ya Layla'yla birlikte olarak bebeğe zarar verdiysem? Ya-"

"Beth, şşş-Beth, beni dinle. Doktor genç hakkında ne dedi?"

"Dedi ki..." Arkadaşı burnunu çekti. "Onun çok güzel olduğunu söyledi.

O mükemmel biri. Onda bir aslanın kalbi var-"

Bunun üzerine Beth hıçkırıklar içinde yere yığıldı, bu her şeyden çok bir duygu boşalmasıydı. Onu kucaklarken, başının üzerinden dışarı baktı.

"Bir oğul mu?" dedi kabaca.

"Doktor onun büyük ve güçlü olduğunu söyledi. Hareket ettiğini gördüm," dedi gözyaşları içinde. "Bebek olduğunu bilmiyordum, hazımsızlık sandım-"

"Yani iğneden önce hamileydin." "Elimdeki tek açıklama bu," diye feryat etti.

Gazap onu daha da yakınına, atan göğsüne doğru tuttu. "...bir oğul mu?"

"Evet. Bir oğul."

Birdenbire en büyük, en geniş, en mutlu sırtışın yüzüne çarptığını hissetti, lanet olası şey yanaklarını acıtana kadar gerdi, gözlerini gerginlikten sulandırdı, şakaklarını yakana kadar çekti. Ve sevinç sadece kedisinde değildi. Onu diri diri yakacak kadar büyük bir kızarıklık vücudundan taşıdı, kirli olduğunu bilmediği yerlerde onu temizledi, köşelerine sızan örümcek ağlarını yıkadı, çok uzun zamandır olmadığı bir şekilde canlı hissetmesini sağladı.

Ne yaptığını anlayamadan Beth'i kucağına alarak ayağa fırladı, arkasına yaslandı ve avazı çıktığı kadar bağırdı

Ciğerlerinin derinliklerinde, 1.90'lık bedeninin taşıyabileceğinden daha büyük bir gururla.

"A
çoooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo
oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo
oooo! I'm having a sooooooooooooooooooooooooooon!"

ALTMİŞ BEŞ

Beth o anda oğluna aşık oldu.

Wrath babalık gururuyla aya doğru ulurken, gözyaşlarına ve endişesine rağmen gülümsedi. Onu iyi ve gerçekten mutlu görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki... ama işte buradaydı, çıldırmasını beklediği haberlerin ortasında, güneş gibi parlıyordu.

Ve bunun sebebi oğullarıydı.

Merdivenlerden yukarı bakarken, "Herkes hangi cehennemde?" diye söylendi.

"Daha iki saniye önce onları aradın-"

İnsanlar koşarak geldiler, merdivenlerin başında devasa bir şey olmasına rağmen bir trafik sıkışıklığı oluştu, Kardeşler yanlarında arkadaşlarıyla gelirken büyük ayak sesleri fuayeye doğru gürledi.

"İşte," dedi ve çürük bir kâğıt parçası çıkardı. "Onlara bunu göster, bu ultrasondan bir resim."

Wrath onu tek koluyla tutacak şekilde çevirdi ve o fotoğrafı alıp sanki billboard boyutundaymış ve altından yapılmış gibi fırlattı.

"Bak!" diye bağırdı. "Bak! Oğlum! Oğlum!" Beth gözyaşları daha da akarken bile gülmek zorunda kaldı. "Bak!"

Kardeşleri onun tuttuğu şeyin etrafında bir çember oluşturdular ve kadın hayretler içinde kaldı... her birinin gözlerinde bir parıltı vardı, erkeksi, sıkı gülümsemeleri duygularını kontrol altında tuttuklarını kanıtlıyordu.

Sonra Tohr'a baktı. O da Autumn'un yanında, geride duruyordu. Arkadaşı endişeyle ona bakarken,

öne çıkmak için kendini destekliyor gibiydi.

"Sizin adınıza çok sevindim," dedi Kardeş ikisine de kabaca.

"Ah, Tohr," diye mırıldandı, ellerini uzatarak.

Kardeş onları kucakladığında, Wrath resmi saklıyormuş gibi kolunu indirdi.

"Hayır," diye araya girdi Tohr. "Böyle devam et, bu gururu hissediyorsun. Bu konuda içimde iyi bir his var ve sonuna kadar seninle birlikte seviniyorum."

"Ah, kahretsin," dedi Wrath, Kardeş'i sert bir kucaklaşma için kendine çekerek. "Sağ ol dostum."

Çok fazla ses ve onları tebrik eden insanlar vardı ama görmek istediği bir yüz daha vardı.

John da etrafta dolanıyordu ama onunla göz göze geldiğinde gülümsemeye başladı -ama bu gülümseme Wrath'inki gibi değildi. Endişeliydi.

Ben iyi olacağım, diye mırıldandı.

Buna inandığından emin olmasa da. Hamile olduğunu bilmediği, ihtiyaç duymaya yanlışlıkla başlamaya çalıştığı ve özellikle de bunu başardığı için kendini suçluyordu. Ya o şiddetli mide bulantısı düşük yapmasına neden olduysa? Ya-

Kendini eşikten geri çekerek iki şeye tutundu: Bir, kalp atışını duymuştu, güzel ve güçlü; iki, doktor bebek hakkında övgüler yağdırmıştı.

Birdenbire insan denizi yarıldı... ve işte oradaydılar.

Bella, kucağında Nalla ve Z kızlarının yanında duruyordu.

Kadın öne çıkınca Beth yeniden yıkıldı. Tanrım, Nalla'nın bunu nasıl başlattığını, inkâr edilemez hale gelen ihtiyacı nasıl harekete geçirdiğini hatırlamamak mümkün değildi.

Durduğunda Bella da gözyaşlarını tutamıyordu. "Sadece yaşasın demek istiyoruz!"

O anda Nalla Beth'e uzandı, yüzünde sakızlı bir gülümseme vardı, saf bir neşe yayılıyordu.

Bunu geri çevirmek yok, hayır, hiç yok.

Beth küçük kızı annesinin kollarından aldı ve göğsüne yerleştirdi, dönmekte olan ellerinden birini yakaladı ve öpücükler, öpücükler, öpücükler verdi.

"Büyük olmaya hazır mısın..." Beth önce Z'ye, sonra da kocasına baktı. "...bir abla mı?"

Evet, diye düşündü Beth. Çünkü Kardeşlik ve aileleri böyleydi. Kardeşler kadar yakın, kandan daha sıkı, çünkü seçilmişlerdi.

Bella gözlerinin altını silip Z'ye bakarken, "Evet, öyle," dedi. "Çok hazır."

"Kardeşim." Z avucunu uzattı, yaralı yüzünde yarım bir gülümseme vardı, sarı gözleri sıcacıktı. "Tebrikler."

Wrath bir şey sallamak yerine ultrason resmini Kardeşinin yüzüne doğru itti. "Onu görüyor musun? Oğlumu görüyor musun? Çok büyük, değil mi Beth?"

Nalla'nın süper yumuşak saçlarını öptü.

"Evet." "Büyük ve sağlıklı, değil mi?"

Beth biraz daha güldü. "Büyük ve sağlıklı. Kesinlikle mükemmel."

"Mükemmel!" Gazap böğürdü. "Ve bunu söyleyen de bir doktor, yani tıp fakültesine gitmiş."

Z bile o noktada gülmeye başladı.

Beth Nalla'yı ailesine geri verdi. "Ve Dr. Sam bana kariyeri boyunca on beş binden fazla bebek doğurttuğunu söyledi-"

"Gördün mü!" Gazap bağırdı. "O bunları biliyor. Oğlum mükemmel! Şampanya nerede? Fritz! Getir şu lanet şampanyayı!"

Başını sallayan Beth derin bir nefes aldı ve o anın tadını çıkarmaya karar verdi. Önlerinde hâlâ uzun bir yol vardı ve teslimatla sona erecekti - ki Tanrı aşkına, şimdiden ödünü koparıyordu. Önlerinde pek çok engel ve pek çok bilinmeyen varken, kuyruğuna takılıp kaybolmak cazip geliyordu.

Ama sonraki bir saat boyunca sadece Gazap'la birlikte bu yüksek oktanlı neşenin içinde yaşamak, bu mucizenin kutlamasının bir parçası olmak istedi.

Çok komikti: Çocuk konusunda kavga ettikleri süre boyunca... zaten bir tane pişirmişlerdi.

Hayat bazen gerçekten ironikti.

Kocasının kollarına uzanarak, onun kardeşlerini sırtından alkışlamasını ve hatta Fritz'den bir flüt Cristal kabul etmesini keyifle izledi.

Onun cehennemi uzun bir adamdı. Ama şu anda? Everest Dağı'nı utandırıyordu.

"Beni yere bırakabilirsin," dedi gülümseyerek.

Ona doğru atılan kaşlar, eğer gördüyse, tuğladan bir duvardı. "Kesinlikle olmaz! Sen benim karımsın ve çocuğumu taşıyorsun. Bundan üç yıl sonra ayaklarının yere değmesine izin verirsem şanslısın."

Bununla birlikte eğildi ve onu dudaklarından öptü.

Ah, kahretsin, belki de "Bu bebek bizlik bir şey, senlik bir şey değil" demeliydi - ama öyle hissetmiyordu. Onun bir çocuğu kabul etmeyeceğinden ve sevmeyeceğinden o kadar korkmuştu ki, şimdiden sahiplenmeye başladığı için rahatlamış ve çok sevinmişti.

Şimdiden aşık oldum.

Bu da doğmamış çocukları için en iyi haberdir: Wrath'ın oğlu Wrath, birinin kendisinin olduğuna karar verdiğinde mi? İhtiyaç duyarlarsa Ay'ı Dünya'ya sürükleyebilirdi.

Tepkisi tam da istemeye korktuğu şeydi.

Gazap kadehini kaldırdı. "Oğluma," diye bağırdı kalabalığa. "Ve daha da önemlisi... karıma."

Yüzünü ona çevirdiğinde, hissettiği aşk gözlerini öyle şiddetli parlattı ki, sargıların arasından bile soluk yeşil ışığı görebiliyordu.

Ev halkı sevinç içinde bağırdı ... ve herkes içti. Onun dışında tabii.

Çünkü hamileydi, diye düşündü Wrath'inkine rakip olacak parlak bir gülümsemeyle.

Wrath dalgaya kendini bırakabildiği kadar bıraktı. Kardeşleri etrafını sarmışken ve yeni bir amaç onu heyecanlandırırken, bunun hayatının en güzel gecelerinden biri olduğunu biliyordu. Ya da... kahretsin, hâlâ gündüzdü, değil mi?

Kimin umurundaydı ki, gerçekten.

Tam olarak neyin değiştiğini kendisine bile açıklamak zordu. Ama birdenbire, kardeşlerinin ellerini sıkma şeklinden arkadaşlarına gülümsemesine ve Beth'i tutuşuna kadar her şey farklı hissettirdi.

Ve o her şeyin en iyi parçasıydı.

Şampanyalar akarken ve kahkahalar fuayede yankılanırken, hayatının bu anına ulaştığına inanamıyordu. Sadece bir gece önce tahtsız ve potansiyel olarak eşsizdi. Ve işte tacı hâlâ başındaydı ve karısı onun yavrusuna hamileydi.

Dört ay oldu.

Önce haftaları, sonra da ayları gözden geçirerek geçmişini düşündü. Yaklaşık dört ay önce, Beth'in gündüz vakti gelip onu çalışma odasında bulduğu bir gece olmuştu. Her şey olup biterken bir süredir birlikte değillerdi ve Beth'in ona bu kadar agresif davranması onu iyi anlamda şok etmişti. Sonrasında... düşününce, kokusu değişmiş, derinleşmişti ama bu bir vampir dişinin hamilelikte yaptığı gibi değildi.

Başından beri Young'ın yanındaydı.

Kader ikisine de istediği ama asla sahip olamayacağından korktuğu şeyi ve ihtiyacı olduğunu bilmediği şeyi sunmuştu.

Arkadaşının esneme sesini duyunca anında alarma geçti. "Tamam, yukarı çıkma zamanı."

Kalabalık hemen sakinleşti ve Beth'e odaklanıldığını hissedebiliyordu. Bundan çok fazla alacaktı

Ŗu andan itibaren, sadece ondan değil, kardeşlerinden de. Onu zaten koruyorlardı. Hamile mi? Ŗimdi bunu yirmi katına çıkaracaktı.

"Sanırım tekrar beslenmem gerekiyor," dedi Beth merdivenleri çıkmaya başlarken, George bacağına hafifçe bastırarak onu yönlendirdi.

"Anladım." Kaşlarını çattı. "Doktor mide bulantısı hakkında ne dedi?"

"Gerçekten grip olduğumu düşünüyor. Ama sonra, tüm bu ihtiyaç duyma olayını bilmiyor ve belki de bu yüzden?"

"Ben Havers'la konuşurum, senin onu görmene gerek yok." "Aslında bu harika olur. Gerçekten gerginim." "Endişelenme. Ben hallederim."

Ve kesinlikle, kesinlikle yaptı. Evrenin kontrolünün kendisinde olduğunu hissetti, eski, tanıdık bir parçası bir kez daha uyandı.

George onu üçüncü kata çıkan merdivenlere açılan kapıya yönlendirdi ve tepeye vardıklarında Wrath sola doğru gitti.

Kasanın kilidi açıldığında içeri girdi ve onu hemen yatağa götürdü. "Banyo yapmamı ister misin? Duş mu? Lavaboyu mu?"

Güldü. "Sadece burada uzanmak istiyorum. Kendimi çok hızlı giden bir roller-coaster yolculuğunda gibi hissediyorum."

Yanına oturarak eliyle karnının alt kısmını buldu. "Buna bayıldım."

"Neyi sevmek?"

"Ŗu şişlik olayı var ya." Gülümsedi. "Bu bizim gençliğimiz."

"Kesinlikle öyle."

"Keşke görebilseydim. O resmi."

"Ben de isterdim."

"Ama bu iyi." Oğlunun neye benzeyeceğini hayal etmeye çalışarak daireler çizdi. "Ve o güçlü."

"Evet. Tıpkı babası gibi."

"İşte, damarımı al." Bileğini kızın ağzına doğru uzattı.
"Lütfen."

"Oh, teşekkür ederim."

Dişlerini tenine batırırken, onu boğazında istiyordu ama kendine güvenmiyordu. Suyu çekilmişti ve bu tür şeyler belirli bir çıkış noktasını sevme eğilimindeydi - ve o hamileyken bu gerçekleşmiyordu. Olmazdı. Oğlu oradayken olmaz-

Karısının eli sertleşmiş sikinin üzerine indi ve neredeyse yerinden sıçrayacaktı. "Siktir!"

Damarındaki mührü kırdı. "Seks yapabiliriz, biliyorsun."

"Ah, hayır. Hayır."

"Wrath, ben hasta değilim ve hamile kalıp kalmayacağım konusunda endişelenmemize gerek yok." Yüzündeki gülümseme ses tonuna da yansımıştı. "O işi gayet iyi hallettin."

"Yaptım, değil mi?"

"Bunun için çok mutluyum," dedi, yüzüne dokunduğunu hissettiğinde. "En çok da senin cevabın için."

Sanırım verdiği tepkiyle ikisini de şaşırtmıştı.

Karnını okşayarak içinde büyüyen şeyi düşündü. "Bunun en iyi yanı ne biliyor musun?"

"Anlat bana," diye fısıldadı.

"Bana ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim bir şey verdiniz. Bu, alabileceğim en büyük hediye - sanki, boş olduğunu bilmediğim yerlerimde beni tamamlıyor. Ve yine de... tüm bunlara rağmen mi? Seni bir parça daha fazla sevmiyorum. Benim için her zaman olduğun kadar önemlisin." Kıvrıldı ve kızın giydiği bol gömleğe bir öpücük kondurdu - aslında onunkilerden biriydi ve o kadar da harika değildi. "Sana bundan önce de tamamen bağılydım, bundan sonra da bağılı olacağım ve sonsuza dek."

"Beni yine ağlatacaksın."

"Öyleyse ağla. Ve bırak seninle ben ilgileneyim. Ben hallederim."

"Seni çok seviyorum."

Kızın ağzına doğru ilerledi ve onu bir, iki, üç kez öptü.
"Sağa. Geri. Atchu. Şimdi beslenmeni bitir ve dinlen.

-Ben de yemek getirtirim."

"Yemek yok, lütfen. Şu anda olmaz. İhtiyacım olan tek şey senin gücün."

Amin, diye düşündü.

Kız bileğine yaslanırken Wrath sonsuza kadar yatağın kenarında kaldı. Sonra duşa girmesine yardım etti, onu kuruladı ve çarşafların arasına koydu.

"Biraz dinleneceğim," dedi, kepenkler gece için kalkmaya başladığında çoktan uykuya dalmıştı.

"Ne kadar istersen." Bir
oğul. Bir oğul.

"Gidip masaya vuracağım," dedi -kendini durdurmadan önce.

Komik, her gece İlk Yemek'ten sonra ona söylediği şey buydu, tacını takıp bokla uğraşacağını kabul etmenin şaka yoluydu.

"Çok sevindim," dedi uykulu bir sesle.

Komik... şimdi mi? Tüm o Kral meselesi artık bir yük gibi görünmüyordu.

Aslında, George'un yularını tuttuğunda, merdivenlerden inip çalışma odasına gitmek şaşırtıcı derecede kolay geldi. Odaya girdiğinde masayı buldu, oymalı köşelerinde dolaştı... ve babasının sandalyesine oturmadan önce durakladı.

Huşu içinde ağırlığını yavaşça indirdi. Taht her zaman olduğu gibi gıcırdıyordu ve merak etti, babası otururken de aynı şeyi yapmış mıydı? Gençliğindeki bu ayrıntıyı hatırlamıyordu ve hafızasının daha iyi olmasını diledi.

Saxton'ı içeri çağırmak ya da sesli bilgisayarından e-postalarını kontrol etmek yerine kaşlarını çattı ve geçmişten olabildiğince çok hatıra çıkarmaya çalıştı.

Hatırladıkları bulanıktı, çünkü gözleri bozuktu.

Tanrım, karısının insani yönünü şu ya da bu şekilde hiç düşünmemişti ama getirdiği yeni DNA'nın onun kusuru üzerinde işe yarayacağını umuyordu. Oğlunun iyi gören bir gözle doğması harika olurdu.

Ama ya genç değilse?

O zaman kendisi bir çığır açmıştı ve oğlunu desteklemek için orada olacaktı. Kör olmak harika bir şey değildi ama bu, hayatı ıskalamanız gerektiği anlamına da gelmiyordu.

Sırf bir kusuru olabileceğinden korktuğu için bir çocuğu feda etmeye razı olduğunu düşünmek. Aptalca. Çok aptalca. Ve gerçekten ezikçe.

Tanrı'ya şükür kader daha iyisini bilirdi-

"Lordum," dedi Fritz.

"İçeri gelin!" Tanrım, gerçekten çok neşeliydi, sadece kendini kızdırmamak için bile olsa bunu azaltma zamanı gelmişti.

"İşçilerden biri dinleyici istiyor."

Ah, evet. Bir an için her şeyi elinin tersiyle itme alışkanlığına geri döndü ama sonra ayağa kalktı. "Aşağı geleceğim, hayır."

Bilinçli bir düşünceyle tahtına geri oturdu. "Onu yukarı gönder, ona eşlik et, olur mu? Ve yardım etmeleri için birkaç kardeş bul."

Ev halkından başka kimseye güvenmeye hazır değildi.

"Hemen," dedi uşak. "Benim için bir zevk!"

Görünüşe göre mutlu-mutlu-neşeli-neşeli olan tek kişi o değilmiş.

Yere doğru baktı. "Burada ne yaptığımı bilmiyorum, George."

Karşılığında aldığı destek tam da ihtiyacı olan güven oyuydu. Glymera'yı siktir et, gerçekten.

Biraz sonra Vishous'un keskin sesi odaya girdi. "Ziyaretçinizi aldım, doğru mu?"

"İçeri gönderin."

Bazı kıpırdanmalar oldu ve aniden odadaki kokular değişti; öyle ki Wrath geri çekildi.

Hiç böyle bir minnettarlık duymamıştı. Bu muydu? Saygı mı? Derin duygulardan doğan bir buket olduğu kesindi.

"Ustabaşı masanın önünde eğiliyor kardeşim," dedi V. "Şapkasını çıkarmış."

Ustabaşının ağladığı gerçeği, Vishous'un raporunda akıllıca bir şekilde yer almamıştı.

Wrath ayağa kalktı ve etrafına bakındı. Ancak o daha bir şey söyleyemeden, mütevazı erkeğin ağzından bir dizi kelime döküldü.

"Sen olduğunu biliyorum. Sadece sen olabileceğini biliyorum." Erkeğin sesi boğuklaştı. "Sana borcumu ödeyemem, nereden bildin?"

Wrath omuz silkti. "Kızınızın muhtemelen daha iyi bir tekerlekli sandalyeye ihtiyacı olduğunu düşündüm. Ve birkaç rampaya."

"Ve minibüs. O minibüs... nasıl yaptın..."

"Sanırım paranız biraz kısıtlı - her ne kadar ailenize gayet iyi bakıyor olsanız da. Nedenine gelince, sen bana burada yardım ediyorsun, ben de sana orada yardım etmek istedim."

"İkinci Shellan'ım, teşekkürlerini yeterince ifade edemiyor. Ben de öyle. Ama size bunu sunuyoruz. Ekselanslarına layık olmayan bir övgü olarak."

Wrath kaşlarını çatı, geçmişten gelen ani bir kesit aklına geldi.

Bu da gözlerini kırptırmasına neden oldu.

İnsanların babasıyla birlikte bunu yaptıklarını, Kral'a teşekkürlerini sunduklarını hatırlıyordu.

"Onur duydum," dedi ellerini uzatırken huysuzca.

Avuçlarına serilen şey pürüzsüz ve yumuşaktı. "Nedir bu?"

Garip bir duraklama oldu. Sanki ustabaşı anlamamış gibi.

İşte o an, Wrath'ın bir yol ayırımına geldiğini anladığı andı. Garip bir şekilde oğlunu düşündü.

Hafif ağırlığı bir eline vererek yukarı uzandı ...

... ve sargılarını çıkardı.

"Ben körüm," dedi halktan birine. "Göremiyorum. Sizin ve aileniz için neyin önemli olduğunu bu şekilde anladım. Bu dünyada uyum sağlama konusunda biraz deneyimim var."

Nefes sesi yüksekti.

Gazap biraz gülümsedi. "Evet, o Kör Kral unvanı sadece dedikodu değil. Bu Tanrı'nın dürüstlüğü ve ben bundan utanmıyorum."

Kahretsin... Bu sözleri söyleyene kadar ne kadar aşağılık hissettiğini fark etmemişti. Ne kadar çok şeyi sakladığını. Kontrol edemediği bir şey yüzünden ne kadar çok özür dilemişti. Ama o zaman geçmişti.

Görsün ya da görmesin, bu dünyada bir örnek teşkil etmesi gerekiyordu ve bunu yerine getirmeyecekse lanetliydi.

"Lütfen," dedi şaşkınlığı her halinden belli olan halktan birine. "Beni onurlandırdığınız hediye bana tarif edin."

Çok uzun bir duraklama oldu. Ve şaşırان tek kişi ustabaşı değildi. V köşede baca gibi tüttürürken on iki çeşit OMG yayıyordu.

Ustabaşı boğazını temizledi. "Dostum, Eski Ülke'nin geleneksel yöntemleriyle kumaş dokuyor. Yarış içinde teselli bayrakları ve giysiler için satıyor. Bu... bu onun en iyi dokuması, yıllar önce yaptığı ve satmaya cesaret edemediği bir dokuma. Bunu tamamlaması bir yılını aldı-" Erkeğin sesi çatladı. "Neden bırakmadığını şimdi anladığını söyledi. Şimdi bildiğini söylemek için, onu senin için sakladığını söyledi."

Wrath sargıları bir kenara bıraktı ve ellerini kumaşın üzerinde ileri geri gezdirdi. "Hiç bu kadar ince bir şey hissetmemiştim, saten gibi. Rengi ne?"

"Kırmızı."

"En sevdiğim renk." Gazap durakladı. Ve sonra karar verdi, siktir et. "Bir oğlum olacak."

İkinci nefesi ver.

"Evet, aşkım ve ben... şanslıydık." Birden, oğlunun tahtın varisi olmadığı gerçeği yüzüne çarptı ve bir üzüntü duydu. Gerçekten de öyleydi ama aynı zamanda bir tür rahatlama da vardı. "Bunu onu kabul etmek için kullanacağım. Doğduğunda."

Annnnnnnnnnn ve bu üçüncü bir soluk olurdu.

"Hayır, tahtın varisi o değil," dedi Wrath. "Karım yarı insan. Bu yüzden benim oturduğum yerde oturamaz ve bunda da bir sorun yok."

Oğlu kendi yolunu çizecekti. O... özgürdü.

Ve Wrath, özür dilemeden ya da açıklama yapmadan, dürüstlük kisvesine bürünerek, farkında olmadan sakladığı sözleri söyleyerek kendi gerçeğini dile getirdiğinde...

Sonunda kendisinin de özgür olduğunu fark etti ve eğer ailesinin omzunun üzerinden bakma şansı olsaydı, onu onaylayacaklarını düşündü.

Olduğu gibi.

ALTMİŞ ALTI

Caldwell Galleria Alışveriş Merkezi gece saat ona kadar açıktı.

Xcor, geniş otoparklar zincirinin gizli bir köşesinde cisimlendikten sonra, park etmiş arabaların arasından geçerek uzun adımlarıyla, üzerinde devasa kırmızı bir tabela bulunan çok sayıda kapılı bir girişe doğru ilerledi.

Burada ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. İnsanların arasında dolaşmak üzereydi. Öyle bir amaçla ki, askerlerinden biri böyle bir şey yapmış olsaydı, bunu aşmalarına asla izin vermezdi.

Cam kapılardan içeri girerken kaşlarını çattı. Sağda ve solda bol miktarda kadın kıyafeti, her türden neşeli renkler vardı - bu da ona retinalarının acısına son vermek için bir alev makinesini serbest bırakmayı düşündürdü.

İleride, içlerinde ışıltılı tuhaflıklar olan cam vitrinler, raflardan sarkan eşarplar ve aynalar vardı - lanet olsun, her yerde aynalar vardı.

Onların yanından geçerken gözlerini kaçırdı. Çirkinliğinin hatırlatılmasını istemiyordu. Özellikle de bu gece-

Aradığı şey burada var mıydı ki?

Birinci katta dolaşırken uygun müşterilerin gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu ve akşam haberlerine kötü bir şekilde çıkıp çıkmayacaklarını merak ettikleri açıktı. Hepsini görmezden geldi ve bir dizi hareketli merdivende yukarı doğru ilerledi.

İkinci katta erkek giyim bölümünü buldu.

Evet, burada her türlü erkeksi gömlek, pantolon, kazak ve ceket askılara dizilmiş ve sergileniyordu.

masalar. Tıpkı aşağıda olduğu gibi burada da müzik alçak tonlarda gümbürdüyor, tavandan süzülen ışık ise malları ortaya çıkarıyordu.

Burada ne işi vardı- "Hey, yardımcı olabilir miyim-whoa!"

Etrafında dönüp saldırı duruşuna geçtiğinde, siyah insan satıcı geri sıçradı ve avuçlarını havaya kaldırdı.

"Affet beni," diye mırıldandı Xcor. En azından silahlarından birini açığa çıkarmamıştı.

"Sorun değil." Yakışıklı, iyi giyimli adam gülümsedi. "Özel bir şey mi arıyorsunuz?"

Xcor etrafına bakındı ve neredeyse o süslü merdiven boşluğuna geri dönecekti. "Yeni bir gömleğe ihtiyacım var."

"Oh, harika, ateşli bir randevun mu var?"

"Ve pantolon. Ve çoraplar." Aklına geldi de, hiç iç çamaşırı giymezdi. "Ve iç çamaşırları. Ve bir ceket."

Satıcı gülümsedi ve müşterisini omzundan alkışlayacakmış gibi elini kaldırdı ama sonra teması yeniden düşündüğü için kendini tuttu.

"Nasıl bir görünüm istiyorsun?" diye sordu onun yerine.

"Giyinik."

Adam bunun bir şaka olup olmadığından emin değilmiş gibi durakladı. "Ah... tamam, çıplak olmayanlarla çalışabilirim. Ayrıca bu yasal. Benimle gel."

Xcor da onu takip etti, çünkü başka ne yapacağını bilmiyordu - bu işi o başlatmıştı; devam etmemesi için hiçbir neden yoktu.

Adam gömleklerin sergilendiği bir vitrinin önünde durdu. "Sen aksini söylemedikçe, bu bir randevu olayı diyeceğim. Günlük mü? Takım elbiseden bahsetmemiştiniz."

"Sıradan. Evet. Ama görünmek istiyorum..." En azından kendisi gibi değil. "Prezentabl."

"O zaman sanırım düğmeli bir şey isteyeceksin."

"Düğmeli."

Adam ona sabit bir şekilde baktı. "Buralı değilsin, değil mi?"

"Hayır, değilim."

"Aksanından anlayabiliyorum." Satıcı bir elini baş döndürücü sayıda katlanmış yakalı karelerin üzerinde gezdirdi. "Bunlar bizim geleneksel kesimlerimiz. Ölçülerini almadan Avrupa kumaşlarının sana uymayacağını söyleyebilirim; omuzların çok kaslı. Boyun ve kol ölçüsünü doğru alabilsek bile, bunların dışına çıkarsınız. Bu renklerden herhangi birini beğendin mi?"

"Neyi seveceğimi bilmiyorum."

"İşte." Adam, Xcor'a telefonunun arka planını hatırlatan mavi bir tane aldı. "Bu senin gözlerin için iyi. O tarafa gittiğimden değil ama elindekiyle çalışmalısın. Bedenin hakkında bir fikrin var mı?"

"XXXL."

"Biraz daha kesin olmamız gerekiyor." Satıcı kumaştan bir mezura çıkardı. "Boyun? Kollar?"

Sanki tüm bu idrak olayına yardımcı olmak istercesine, adam kendi boğazının önünde küçük bir daire çizdi.

Xcor kendine baktı. Üzerindeki en temiz kas gömleği, bir çift askeri savaş pantolonu ve botlarından başka bir şey yoktu.

"Bilmiyorum."

Adam elini banda uzattı ama sonra duraksadı. "Bak ne diyeceğim, bunu sana vermeme ne dersin- sadece boynuna dola, ben de numarayı okuyayım."

Xcor şeyi aldı ve istenileni yaptı.

"Tamam, vay canına." Satıcı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kravat takmayacaksınız, değil mi?"

"Kravat?"

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Kolunuzu ölçmeme izin verir misiniz?" Xcor sol kolunu uzattı ve adam hızla hareket etti.

"Bu en azından uzunluk olarak neredeyse normal. Genişlik? Kaya bölgesinden bahsediyorsun, kolay. Ama bir fikrim var."

Bir buçuk dakika sonra Xcor'un denemek için üç farklı tişörtü vardı.

"Peki ya pantolon?" diye sordu satıcı.

"Bedenimi ya da tercihim bilmiyorum." Etkili de olabilir. "Aynı şey ceketler için de geçerli."

"Bunu söyleyeceğini hissediyordum. Benimle gel."

Farkına bile varmadan, bir soyunma odasında çırılçıplaktı, vücudunu kıyafetlerin içine sokuyordu, silahları içeri girerken giydiği şeylerin yığınının altında saklıydı.

"Nasıl?" diye sordu yeni en iyi arkadaşı kapının uzak tarafından.

Xcor aynada kendine baktı ve kaşlarının kalktığını hissetti. İyi görünmüyordu, hayır. Bu asla o olamazdı. Ama hissettiği kadar aptal ya da kendi gardırobunda olduğu kadar kaba görünmüyordu.

Kendisine önerilen koyu renk ceket çıkarıp silahlarını ve bıçaklarını kuşandı, sonra da tekrar giydi. Arkası biraz dardı ve düğmelerini tam olarak ilikleyemiyordu ama kan lekeli deri pardösüsünden çok daha iyiydi. Pantolon da kalçalarını hafifçe geriye çekiyordu.

Dışarı çıkarak diğer iki gömleği uzattı. "Bunların hepsini alacağım."

Satıcı ellerini çırpı. "Güzel. Büyük gelişme.

Ayakkabıya

ihtiyacın var

mı?" "Belki

sonra."

"Ay sonunda bir indirimimiz var. O zaman tekrar gelin."

Xcor onu kasaya kadar takip etti ve bileğinden ve belinden sarkan etiketleri kesmek için kalemlikten bir makas çıkardı. "Kokunuz var mı?"

"Kolonya mı demek

istiyorsun?" "Evet."

"Bu başka bir departman, yolun karşısında. Size nerede olduklarını gösterebilirim-aslında, şuna bakın." Bir kapı açtı.

Çekmece. "Burada bazı örnekler var-evet, eski tarz Drakkar. Égoïste-bu iyi bir tane. Polo-orijinal. Oh, bunu dene."

Xcor küçük bir şişeyi aldı, kapağını açtı ve içine çekti. Taze, temiz... eğer bir kokusu olsaydı yakışıklı nasıl kokardı.

Aslında olmadığı her şey.

"Bunu sevdim."

"Calvin Klein Eternity. Çok geleneksel ve ballar bunu seviyor."

Xcor onun neden bahsettiğini biliyormuş gibi başını salladı.

Ne yalan ama.

Satıcı her şeyi saydı. "Tamam, toplamınız beş oh bir doksan iki."

Xcor arka cebine tıktığı banknotları çıkardı. "Bende bu var," dedi, parayı avuçlarının içinde havalandırarak.

Satıcının kaşları çatıldı. "Evet, o kadar da değil." Bir duraklama oldu. "Siz... evet, tamam, bunlardan beş tane, bunlardan dört tane ve küçüklerden de iki tane lazım."

Xcor, adamın -görünüşe göre- bir anlam ifade eden belirli mezhepleri çıkarma sürecini kolaylaştırmaya çalıştı.

"İşte para üstünüz ve makbuzunuz. Eski eşyaların için bir çanta ister misin?"

"Evet, lütfen. Teşekkür ederim."

Kırmızı yıldızlı büyük beyaz bir çanta konsolun üzerinden geçirildi. "Geldiğiniz için teşekkürler - bu arada benim adım Antoine. Eğer ayakkabı almak için geri gelmek isterseniz."

Eski kıyafetlerini içeri ittikten sonra Xcor kendini belinden eğilirken buldu. "Yardımlarınız çok takdir edildi."

Antoine tekrar omzuna vurmaya hazırlanır gibi avucunu kaldırdı. Ama bir kez daha kendini tuttu ve bunun yerine gülümsedi. "Öldür onu, adamım."

"Oh, hayır." Xcor başını salladı. "Buna gerek yok. Bunu sevdim."

Layla on bir kırk sekizde kütüphanenin Fransız kapılarından gizlice çıkarak malikâneden ayrıldı. Kimse fark etmemiş gibiydi; Rhage ve John Matthew bilardo salonundaki işçilere göz kulak oluyordu, Wrath çalışma odasında Saxton'la birlikteydi, Beth dinleniyordu, diğer Kardeşler kavga ediyordu ve Qhuinn ile Blay de gece nöbetlerinde sakin zaman geçirmenin tadını çıkarıyorlardı.

Personel de kutlama amaçlı ilk yemeğin ardından temizlik yapmakla meşguldü.

Evdeki herkesi takip ettiğinden değil. Hayır.

Arka terastan buharlaşarak, çok aşına olduğu çayırılığa gitti ve akçaağacın dibinde yeniden şekillendi.

Geleneksel cübbesini giymiş, ısınmak için üzerine bir palto geçirmiş, cebine de biraz topuz koymuştu.

Qhuinn ona kendini savunmanın yanı sıra araba kullanmayı da öğretmekte ısrar etmişti. Yani diğer erkeğin ortaya çıkması ihtimaline karşı hazırlıklıydı.

Elini paltosunun cebine sokup bodur silindiri avuçlayarak ağacın etrafından sonuna kadar yürümeye dikkat etti. Ve karla kaplı çayırın genişliğini dikkatle not etti.

Yalnızdı.

Sevgili Bakire Kâtip, o gerçekten-

Yükselişin dibinde, ince havanın içinden bir şekil belirdi ve esinti yön değiştirdiğinde kokuyu yakaladı.

Bu oydu. Ve ... başka bir şey? Aynı anda hem erkeksi hem de lezzetli olan bir tür koku.

Xcor'un yaklaşması uzun zaman aldı, tepeyi tırmanıp ona doğru gelirken adımları düzgün ve telaşsızdı,

Kolunun altında bir şey taşıyordu. Vücudu onun varlığına anında tepki verdi; kalbi hızla çarpıyor, avuçları terliyor, nefesi kesiliyordu.

Kendine bunun korku olduğunu söyledi. Ve büyük ölçüde bu doğruydı. Ama başka bir şey daha vardı.

Adam önüne geldiğinde giysilerinin farklı olduğunu fark etti. Daha zarif. Çekici.

Sanki onun için giyinmiş olabilir mi?

Ciğerlerindeki yanmayı dindirmeye çalışarak derin bir nefes aldı ve kaşlarını çattı. "Farklı kokuyorsun."

"Kötü mü?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Hiç de değil. Ve kıyafetleriniz... çok iyi görünüyorsunuz."

Adam hiçbir tepki vermedi ve yüzü hiçbir şey ele vermedi; bu yüzden kadın herhangi bir sonuca varamadı.

Sessizlik uzadı. Ta ki daha fazla dayanamayana kadar. "Peki...?"

En azından onun yönlendirmesini yanlış anlamış gibi yapmadı. "Bana önerdiğiniz her şeyi düşündüm."

Ve şimdi kalbi o kadar yüksek sesle atıyordu ki, onun derin sesini zar zor duyabiliyordu.

"Ne diyorsun?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Şartlarınızı kabul ediyorum."

Beklediği şey buydu. Y i n e de kontrolsüzce titremeye başladı.

"Sizi kullanmam karşılığında, tahtla ilgili tüm çabalarımı durduracağım."

En azından bunda bir teselli vardı ama o zaman da pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirmesi gerektiğini biliyordu.

"Endişelenme," dedi huysuzca. "Bu akşam olmayacak."

Kadının rahatlaması çok yüksek bir sesle nefes vermesiyle ortaya çıktı; bu da adamın yüzünün kararmasına neden oldu.

"Ertelemeniz süresiz değil." Kolunun altından taşıdığı şeyi çıkardı. "Er ya da geç bana istediğimi vereceksin."

Hızlı bir hareketle battaniye olduğu anlaşılan şeyi silkeledi ve yere serdi.

Ona bakan Layla ne yapacağını bilemiyordu.

"Otur," diye emretti. "Ve bunu etrafına sar."

Kendisine bir paket daha uzatıldığında, adamın ne yapmaya çalıştığını merak etti-

Xcor onun yanına oturdu ve kollarını dizlerine doladı. İleriye bakarken yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı.

Onun işaretini alarak, o da aynısını yaptı. Hatta onun duruşunu bile taklit etti.

En azından Gazap'ı kurtarmıştı. Ve yavrusu güvende olduğu sürece, Kralı için ne yapması gerekiyorsa yapmaya devam edecekti.

Neye mal olursa olsun.

ALTMİŞ YEDİ

Ertesi akşam Beth çiftleşmiş yatağına uzandı ve elinde sıra dışı bir kumaş parçası tuttu. "Bunu biri mi yaptı?"

"Evet, ustabaşının Shellan'ı."

Gözlerini kısarak, inanılmaz derecede ince ve düzgün dokumanın bir makineden başka bir şey tarafından nasıl yapılmış olabileceğini hayal etmeye çalıştı. "Bu tamamen inanılmaz."

"Onlara doğduğunda oğlumuz için kullanacağımızı söyledim."

Yüzünü buruşturarak, içinden geçen saf dehşet mızrağını görmezden gelmeye çalıştı. Gebe kalmadan önce tüm bu doğum olayı hakkında paniğe kapılmış olan Wrath, şimdilik bu kısmı unutmuş görünüyordu. Öte yandan o? Gevşekliği telafi etmekten daha fazlasını yapıyordu.

"Evet, tabii ki," diye mırıldandı. "Bu rengi seviyorum."

"İkisi için bir şeyler yapmam gerekiyordu. O iyi bir adam. Karşılığında hiçbir şey beklemiyordum..."

Wrath dolaptan çıktığında üniformasını giymişti ve kadın manzaraya hayranlıkla bakmak için bir saniye durmak zorunda kaldı. Saçları neredeyse sıkı kışına kadar sallanıyordu. Muhteşem kolları, eş dövücüsü sayesinde sahip oldukları tüm kasları gösteriyordu. Ve o deri pantolon...

"Yani sanırım bir yıl boyunca bunun üzerinde çalışmış-"

"Benimle bir daha seks yapacak mısın? Yoksa beş ay beklemek zorunda mıyım?"

Durdu. Öldü.

Ama en azından kocasının dikkatini verdiğini biliyordu. "Hadi ama Wrath. Dün de söylediğim gibi, ben hamileyim, kırık değil."

"Ah..."

Onun kalçalarına baktı, uyarılmasının şekillenmesini izledi, onun o uzun, sert ereksiyonunu istedi.

"En azından beni istediğini biliyorum," diye mırıldandı.

"Bundan asla şüphe etme."

"Peki ya şimdi? Çünkü... çok iyi görünüyorsun." Gözleri bir kez daha inip kalktı. "Birdenbire büyüdü mü? Cebindeki beyzbol sopası mı yoksa beni gördüğüne sevindin mi? Buraya gel ve mallarını tatmama izin ver koca adam."

Başının arkaya düşmesine izin verdi. "Beth..."

"Whaaaaaaat. Sorun nedir? Bak, bunu konuşmalıyız. Bu perhiz olayı senin ve benim için iyi değil."

"Oğlum içeride, tamam mı? Ve bu doğru görünmüyor."

Beth gülmek istememişti ama kendini durduramadı. "Özür dilerim." Adam kızmış gibi kaşlarını çatarken ellerini kaldırdı. "Dürüst olmak gerekirse, seninle dalga geçmiyorum."

"Oh, gerçekten mi?"

"Buraya gel." Kollarını uzattı. "Ve hayır, seni baştan çıkarmayacağım. Scout'un onuru."

Çıplak ayaklarıyla yürüdü, siyah çorapları becerikli ellerinden sarkıyordu. Vampirlerin Kralı'nı oturtup ona moral konuşması yapmak gülünç görünüyordu -özellikle de böyle bir vücuda sahipken. Ama o cinsel bağı kuramazsa çıldıracaktı. Adam da öyle.

"Seninle birlikte olmak isterim," dedi, "ama sadece bu konuda rahat olursan. Bebeğe zarar vermeyecek - doktoru arayıp kendin sorabilirsin. Ya da Z ile konuş, o ve Bella hamileyken birlikteymişler. Bana öyle söyledi. Kiminle konuşman gerekiyorsa konuş, ama lütfen nerede olduğunu tekrar düşün. Seninle birlikte olmanın da tüm bunların içinde bir yeri olmalı."

Adam bir şeyler düşünüyormuş gibi parmak eklemlerini çıtlatırken, kadın adamın kollarının iç kısmına kadar uzanan dövmelere baktı.

Oğlunu bunlardan bir setle hayal etmeye çalıştı ve uzanıp ellerinden birini ters çevirerek parmak uçlarını semboller üzerinde gezdirdi.

"Bunları da alacak mı?" Ne kadar çok isim var, diye düşündü. "Ya da ben onun annesiyim diye, ona izin verilmeyecek mi-"

"Siktir et onu. Onları kesinlikle alabilir ve bunu V'ye yaptıracağım. Ama sadece o isterse."

"Şaşırdım." "Ne hakkında?"

"Ne kadar çok istiyorum. Tıpkı senin gibi olmasını istiyorum." Uzun bir duraklama oldu ve Wrath boğazını temizlemek zorunda kaldı.

"Bu şimdiye kadar bana yapılan en iyi iltifattı."

"Bilmiyorum... Sadece senin mükemmel bir erkek olduğunu hissediyorum." "Şimdi beni kızartıyorsun." Aceleyle güldü. "Bu doğru."

"Küfrediyorum. Sürekli olarak. Çabuk sinirlenirim. İnsanlara emir veririm, buna sen de dahilsin."

"Aynı zamanda harika bir savaşçısın. Harika bir aşıksın-her ne kadar oğlum asla ama asla seks yapmayacak olsa da-hayır, oraya girmiyorum ve torunlarımız olursa, kusursuz bir şekilde gebe kalacaklar. Bekle, nerede kalmıştım? Evet, aynı zamanda çok sadıksın. Asla başka bir kadına bakmadın."

Wrath işaret parmağını kaldırdı. "Ve eğer görebilseydim bile bu doğru olurdu."

"Ve sen zekisin. Harika görünüyorsun-"

Eğildi. "Seninle seks yapmam için bana yağ çekmeye mi çalışıyorsun?"

"İşe yarıyor mu?"

"Belki." Onun dudaklarını usulca öptü. "Bana biraz zaman ver. Daha dün kustuğun için apar topar doktora götürüldün."

Elini adamın yanağında ve sert çenesinde gezdirdi. "Seni bekleyeceğim. Her zaman."

"Buna sevindim." Arkasına yaslandı. "Miden nasıl? Yemek istiyor musun? Doktor sana biraz kilo aldirmamız gerektiğini söyledi,

değil mi?"

"Hiçbir şey cazip gelmiyor. Ama birazdan şu tuzlu kraker ve zencefilli gazozdan deneyeceğim. Layla onlara yemin ederdi."

"İyi anlaşma. Doktora tekrar ne zaman gidiyorsun?"

"Randevunun diğer kısmı da buydu.

Zavallı kadın üzerinde biraz sihir yapmak zorunda kaldı - doğal olarak, kan tahlillerim daha önce hiç görmedikleri bir şeydi, ancak hamilelik hormonu rakamları yeterince doğru çıktı. Bir değişiklik olmazsa bir ay içinde tekrar gelmemi istedi. Doktor Jane, klinik için bir ultrason makinesi almaya çalışacağını söyledi - ortopedi için bazı taşınabilir ekipmanları var, ancak hamilelik için özel olarak üç boyutlu görüntüleme yapan bir tane yok. Ne yazık ki bu alet çok pahalı olacak."

"Neye ihtiyaçları varsa, onu alırlar." Beth başını salladı ve sessizliğe gömüldü.

Bir süre sonra kocasının büyük elini tuttu ve başparmağını onun siyah elmasının üzerinde gezdirdi.

"Bu gece ne yapacaksın?" Cevabını bilmesine rağmen.

"Masama vuracağım."

Gülümsedi. "Bunu söylemene bayılıyorum."

"Biliyorsun... ben de." Omuz silkti. "Tuhaf, o işte kendimi gerçekten yetersiz hissediyordum. Bilirsiniz, babamla kıyaslandığımda, falan filan. Ama beni onaylamayan bendim, o değil. Ve bilmiyorum, bu saçmalığı bir şekilde unuttum."

"Sevindim."

"Evet, bu iyi bir şey." Kaşlarını çattı. "Keşke bunun bir yolu olsaydı, bilmiyorum, o ustabaşına yardım etmek hoşuma gitti. Ve dışarıda onun gibi daha çok insan var, olmalı da. Ama onlara nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Babam eskiden bu işlerin içindeydi, insanlarla konuşurdu -gerçek insanlarla, o glymera saçmalıklarıyla değil-"

Beth telaşla ayağa kalktı. "Bir fikrim var. Ne yapacağımı çok iyi biliyorum."

Ona bir göz attı ve yüzüne yayılan yavaş gülümseme onun en seksi yanıydı. "Biliyor musun?" dedi. "Aklını seviyorum. Kesinlikle seviyorum."

Wrath bacağına dışarı doğru savurdu ve tam bir daire çizdi. Ve tam da istediği yere temas etti; yukarıya ve suratına.

Tohrture darbeyle birlikte hareket ederek bir daire çizdi ve kılıcını uyumlu bir şekilde sallayarak bıçağın Wrath'ın göğsüne doğru yaklaşmasını sağladı. Ama o mesafeyi tam olarak alamadı. Kan akmadı, giysi kesilmedi.

Ama Wrath bu küçük zaferin tadını çıkarmaktan daha iyisini biliyordu. Ayaklarını geriye doğru savurarak havada takla attı ve yere sağlam bir şekilde inerek dövüş pozisyonunu aldı, iki hançerini de havaya kaldırdı

"İki bıçağı da bırak," diye bağırdı Ahgony.

Hiç vakit kaybetmeden onları fırlatıp attı ve rakibiyle çıplak elle yüzleşti.

Tohrture ne hızından ne de gücünden hiçbir şey kaybetmeden üzerine geldi ve Wrath kıpırdamadan durdu. Son saniyede, Kardeş'in savaş çılgılığı meşalelerle aydınlatılmış mağarada yankılanırken, Wrath yere yığıldı ve patlayıcı bir hamleyle savaşçıyı ayak bileklerinden yakaladı.

Tohrture öne doğru düştü ve Wrath'ın da öğrendiği gibi, isteyeceğiniz son şey tepenizde elinde kılıç olan bir Kardeş'in olmasıydı. Kendini yoldan çekerek tekrar ayağa fırladı. Bu çok önemliydi. Her zaman ayağa kalkmalısın.

Tohrture da aynıydı, bir an sonra ayağa kalktı, kılıcı yukarıda, gözleri aynı hizadaydı. İkisi de zor nefes alıyordu ve şimdi, kaç iki haftalık eğitimden sonra, çürükleri olan tek kişi Wrath değildi.

Tohrture kılıcı devasa üst kısmının her iki yanında öne arkaya döndürmeye başladığında kılıç gırtlaktan bir ısıklık sesi çıkardı.

Vücut.

Wrath yaptığı değerdendirmelerin farkında bile değildi - rakibinin ağırlığı nereye dağılmıştı, gözler nereye bakıyordu, küçük kas grupları nasıl kasılıyordu. Ama bunların hepsi eğitiminin bir parçasıydı, bir zamanlar yabancı gelen şeyler artık ikinci doğası haline gelmişti.

Birdenbire arkadan saldırıya uğradı, devasa bir ağırlık onu yere düşürdü. Hava alamadan ters çevrildi ve çivili bir eldivenin yumruk yaptığı boğazından tutuldu.

Çatlak!

Çarpmanın etkisiyle sersemledi ve kolları toprak zemine düştü.

"Ara!" Ahgony bağırdı.

Anında üzerindeki ağırlık kalktı, Night geri sıçrayarak yoldan çekildi, yüzünde saldırganlık değil endişe vardı.

Wrath kendini yuvarlanmaya ve vücudunun üst kısmını yerden kaldırmaya zorladı. Kanayan ağzından nefes almaya çabalarken, yerçekiminin de yardımıyla kanın toprak zemine akmasına izin verdi.

Acı yüzünde alev alev yanmaya başlamıştı ve geçmesini beklerken, tüm bunların başlangıcını hatırladı - yaralanma hissinin bir zamanlar onu nasıl telaşlandırdığını, korkuttuğunu, dikkatini dağıttığını. Artık bunlar yoktu. Artık rahatlama şeklini biliyordu: uyuşukluğun nasıl kaçınılmaz olarak geleceğini, zihninin nasıl kısa sürede berraklaşacağını ve tekrar ayaklarının üzerinde duracağını.

Bırak. Bırak. Bırak.

Yüzünün altında genişleyen bir su birikintisi oluşturan kanı parlak kırmızıydı.

"Bu gecelik bu kadar yeter," diye açıkladı Ahgony. "İyi çaba, efendim."

Wrath gövdesi dik dursun diye kendini dizlerinin üzerine itti. Henüz ayağa kalkmaya çalışmaması gerektiğini biliyordu. Onun

Kafatası bunun için çok hafifti. Bekle... Bekle...

"Buyurun efendim, izin verin," dedi Gece, avucunu uzatarak. "Şifacıyı çağıralım mı?" dedi biri.

Wrath gözlerini kapadı ve vücudunun çöktüğünü hissetti. Ama sonra yataklarında yatan sevgili Shellan'ını hayal etti, teni bulutların rengindeydi.

Kendi başına ayağa kalkarak ağzında kalan kanı tükürdü. "Tekrar," dedi topluluğa. "Bunu yapacağız... yine."

Bir süre duraksadı, meşale ışığı gizli eğitim mağarasındaki diğer erkeklerin üzerinde titriyordu.

Ve sonra Kardeşler, son zamanlarda yapmaya başladıklarını fark ettiği bir şekilde onun önünde eğildiler - kibarca değil, hayır, aristokrat geleneği gibi selamlaşırken ve ayrılırken olmadığı gibi.

Bu saygı çerçevesindeydi.

"Nasıl isterseniz lordum," dedi Ahgony. Bir kez daha "Çağırın!" diye bağırmadan önce.

ALTMİŞ SEKİZ

"Nereye gidiyorsun?"

Abalone ceketini giyerken durakladı. Gözlerini kapatarak, arkasını dönüp kızıyla yüzleşmeden önce ifadesini toparladı.

"Hiçbir yerde, sevgilim." Gülümsedi. "Derslerine devam ediyor musun?"

"Neden bu mektup?" Avucunun içindeki açık zarfa hafifçe vurdu. "Nereye gidiyorsun?"

Şöminenin üzerinde asılı olan bildiriye düşündü. Babasının adını taşıyan bildiriye. Ve sonra narin ellerinde tuttuğu şey için endişelendi.

"Kral'a çağırıldım," dedi sıkıca. "İtaat etmeliyim."

Kızı solgunlaştı ve kollarını kavuşturdu. "Geri dönecek misin?"

"Bilmiyorum." Yanına yaklaştı, uzandı ve onu kendine çekti. "Bu majestelerine bağlı..."

"Gitme!"

"Geçiminiz sağlanacaktır." Şimdiki Kral'ın efendisi tarafından bir zamanlar babasına verilen malların onda kaldığını varsayarsak. Ama o zaman bile gizli yerlerde çok şey saklamıştı. "Fedricah her şeyi biliyor ve seninle ilgilenecek." Geri adım attı. "Soyumuzu utandıramam. Geleceğin buna bağlı."

Eğer korkakça hareketini düzeltmezse, sıranın ona gelebileceğini biliyordu. Ve buna tahammül edemeyecekti.

"Kendine iyi bak," dedi ona sarsılmış bir sesle.

"Baba!" diye bağırdı, adam dönüp kapıya yöneldiğinde. Kâhyaya başını sallayarak, köpeğin araya girdi ve kızını geri çekti.

Dışarıda hâlâ sevgili yavrusunun adını haykırdığını ve feryat ettiğini duyabiliyordu. Cisimsizleşmek için gerekli konsantrasyonu toplaması biraz zaman aldı ama sonunda oldu.

Kendisine verilen adrese doğru ilerleyerek, ... önünde yeniden şekillendi.

Eğer idam edileceği yer burasıysa, bir insanın hayatını kaybetmesi için yeterince zarif bir yerdi. Malikâne Caldwell'in en güzel yerindeydi, tüm pencerelerinden ışıklar saçan federal bir güzelliğe sahipti ve davetkâr girişinin önünde neşeli bir fener asılıydı.

İçeride hareket eden figürler görebiliyordu. Büyük olanları.

Boğazını sıkı ve dizlerini zayıflatan korkuyla ön kapıya doğru yürüdü. Pirinç kapı kolunun yanında zil sesi için bir düğme vardı ve o düğmeye basar basmaz geniş kapı ardına kadar açıldı.

"Merhaba! Sen Abalone olmalısın?"

Tek yapabildiği göz kırpmaktı. Karşısındaki esmer bol kıyafetler giyiyordu, saçları uçlarından kıvrılmıştı, parlak, mavi gözleri dostça ve dikkatliydi.

"Ben Beth." Elini uzattı. "Geldiğin için çok mutluyum."

Onun eline baktı ve kaşlarını çatı. Bu... parmağındaki Satürn Yakutu muydu? Sevgili Bakire Kâtip, bu-

Abalone onun önünde dizlerinin üzerine çöktü ve başını neredeyse cilalı zemine kadar eğdi. "Majesteleri, ben buna layık değilim-"

İki büyük siyah bot görüş alanına girdi. "Hey, adamım. Geldiğin için teşekkürler."

Bu bir rüya olmalı.

Abalone gözlerini yukarı kaldırdı, yukarı, çok yukarı... şimdiye kadar gördüğü en muazzam erkek vampir. Ve gerçekten de uzun siyah saçları ve güneş gözlükleriyle onun kim olduğunu çok iyi biliyordu.

"Majesteleri, ben-"

"Alınma ama ayağa kalkabilir misin? Bu kapıyı kapatmak istiyorum. Karım üşümeye başladı."

Yerde debelenirken şapkasını çıkarmayı unuttuğunu fark etti. Sarsak bir hareketle şapkasını başından çıkarıp vücudunun önüne koydu.

Ve sonra tek yapabildiği ileri geri bakmak oldu - ve sonra arkasına, Kardeş olmaları gerekecek kadar büyük iki erkek, fuayenin karşısındaki sandalyeleri hareket ettirirken.

"Bu o mu?" diye sordu muhteşem yakışıklı olan.

"Evet," diye yanıtladı Kral kolunu sağa doğru sallayarak. "Hadi içeri girelim, Abe-"

"Beni öldürecek misin?" Abalone kırırdamadan ağzından kaçırıldı.

Kraliçenin kaşları çatıldı. "Hayır. Yüce Tanrım, hayır, bunu neden yapalım ki?"

Gazap bir elini Abalone'un omzuna koydu. "Sana canlı ihtiyacım var dostum. Yardımına ihtiyacım var."

Her an uyanabileceğine inanan Abalone, kristal avizesi ve göze çarpan şöminesine bakılırsa yemek yemek için kullanılıyor olması gereken hoş bir odaya uyuşuk bir şekilde girdi. Ancak ince uzun bir masa, sıra sıra sandalyeler ya da servis için bir büfe yoktu. Bunun yerine, ocağın önünde bir çift koltuk birbirine bakacak şekilde yerleştirilmişti ve yan taraflarda başka rahat kanepeler ve koltuklar vardı. Yakın köşeye bir masa yerleştirilmişti ve masanın başında üç parçalı şık bir takım elbise giymiş sarışın ve yakışıklı bir adam kâğıtları karıştırıyordu.

"Otursana Abe," dedi Kral, kendisi de koltuklardan birine otururken.

Abalone buna mecburdu - ne de olsa giyotinden çok daha iyiydi.

Kral gülümsedi, sert ve aristokrat yüzü biraz ısınmıştı. "Babam hakkında ne kadar şey biliyorsunuz bilmiyorum. Ama eskiden halktan insanlarla görüşmeler yapardı. Eşim Konsey toplantısının olduğu gece e-postanızı okumuş ve siz de onlardan oluşan bir örgütle çalıştığınızdan bahsetmişsiniz."

Abalone, Kral ile diğer minderli sandalyelerden birine oturmuş ve kendine bir zencefilli gazoz doldurmakta olan eşi arasında gidip geldi.

İkisi de yalan söylüyor, diye düşündü birden. Birbirlerine olan saygıları ve bağlılıkları çok açıktı.

"Abe?"

"Ah..." Glymera'nın engellendiği fikri onu çok sevindirmiş olsa da, bundan hiçbir şekilde beklediği bir şey değildi. "Evet, ama bu... bu daha çok gevşek bir bağ, gerçekten. Çözülmesi gereken sorunlar var ve- senin rolüne girmeye çalıştığımdan değil-"

Kral ellerini kaldırdı. "Hey, minnettarım. Sadece yardım etmek istiyorum."

Abalone kuru bir boğazı geçerek yutkundu. "Gazoz ister misin?" diye sordu biri.

Simsiyah saçlı, keçi sakallı, buz gibi gümüş gözlü ve şakaklarından birinde bir dizi dövme olan bir Kardeşti.

"Lütfen. Teşekkür ederim," diye cevap verdi Abalone zayıf bir sesle.

İki saniye sonra, dövüşçü bir bardak içinde soğuk bir kola getirdi. Bu da Abalone'un tattığı en güzel şey oldu.

Kendini toparlayarak mırıldandı, "Bağışlayın beni. Hoşnutsuzluğunuzu kazanmış olmaktan korktum."

"Hiç de değil." Gazap yine gülümsedi. "Benim için çok ama çok faydalı olacaksın."

Abalone fokurdayan bardağa baktı. "Babam sizinkine hizmet etti."

"Evet. Çok iyi, ekleyebilirim."

"Senin kanının cömertliği sayesinde benimki zenginleşti." Abalone bir yudum daha aldı, titreyen eli buzun çınlamasına neden oldu. "Baban hakkında bir şey söyleyebilir miyim?"

Kral sertleşmiş gibiydi. "Evet."

Abalone güneş gözlüklerine baktı. "Onun ve annenin öldürüldüğü gece babamın da bir parçası öldü. O günden sonra bir daha asla eskisi gibi olmadı. Evimizin tam yedi yıl yas tuttuğunu, aynaların siyah bir örtüyle örtüldüğünü, tütsü yakıldığını, eşiğin siyah bir pervazla işaretlendiğini hatırlıyorum."

Gazap yüzünü ovuşturdu. "Onlar iyi insanlardı, ailem."

Abalone gazozu bir kenara bıraktı ve koltuktan kayarak Kralının önünde diz çöktü. "Size tıpkı babamın yaptığı gibi hizmet edeceğim, iliğime ve kemiğime kadar."

Abalone diğerlerinin de odaya doluştuğunun ve kendisine baktıklarının belli belirsiz farkındaydı. Ama umurunda değildi. Tarih dönüp dolaşıp aynı yere gelmişti... ve o da gururla ilerlemeye hazırdı.

Gazap bir kez başını salladı. "Seni baş rahibim yapıyorum. Hemen şimdi ve burada. Saxton," diye bağırdı. "Ne yapmam gerekiyor?"

Kültürlü bir ses yumuşak bir şekilde cevap verdi, "Sen sadece hepsini yaptın. Ben evrakları hazırlayacağım."

Kral gülümsedi ve avucunu uzattı. "Sen benim sarayımın ilk üyesisin. Bum!"

"Dün gece nereye gittiğini biliyorum."

Xcor sokağın ortasında durdu ve arkasına dönmedi. "Sen."

Throe'nun sesi düzdü. "Seni takip ettim. Onu gördüm."

Şimdi savaş botunun üzerinde dönüyordu. Gözlerini ikinci komutanına dikerek, "Bundan sonra ne söyleyeceğine dikkat et. Ve bunu bir daha asla yapma."

Throe botunu yere vurdu. "Onunla konuştum. Sen ne halt ediyorsun-"

Xcor o kadar hızlı hareket etti ki, bir kalp atışından daha kısa bir süre sonra diğer erkek bir tuğla binaya dayanmış, boğazını tutarak nefes almaya çalışıyordu.

"Bunu sorgulamak sana düşmez." Xcor hançerini çıkarmadığından emin oldu ama bu zordu. "Benim özel hayatımda olup bitenler seni ilgilendirmez. Ve şunu açıkça belirtmemeye izin verin - eğer ecelinizle ölmek istiyorsanız ona bir daha asla yaklaşmayın."

Throe'nun sesi boğuk çıkıyordu. "Tahtı aldığımızda-"

"Hayır. Bu kadar yeter."

Throe'nun kaşları alnına doğru kalktı. "Hayır mı?"

Xcor erkeği serbest bıraktı ve etrafta dolaşmaya başladı.

"Hedeflerim değişti."

"Bir kadın yüzünden mi?"

Kendini durduramadan silahlarından birini avucuna aldı ve doğrudan Throe'nun kafasına doğrulttu. "Ses tonuna dikkat et."

Throe yavaşça kaldırılmış onun Avuç içleri.

"İ sadece soru dönüşü."

"Bu onun için değil. Onunla hiçbir ilgisi yok."

"Ne o zaman?"

En azından Xcor gerçeği söyleyebiliyordu. "O erkek, tahtı elinde tutmak için bağlı olduğu dışiden vazgeçti. Yaptıklarına dair iyi bir otoriteye sahibim. Eğer bunu yapmaya istekliyse? O lanet şeyi alabilir."

Throe yavaşça nefes verdi.

Ve başka bir şey söylemedi. Dövüşçü sadece Xcor'un gözlerinin içine baktı.

"Ne," diye sordu Xcor.

"Daha fazla bir şey söylememi istiyorsan, o silahı indirmen gerekecek."

Kolunun beyninin komutlarını dinlemesi için bir süre geçmesi gerekti. "Konuş."

"Hata yapıyorsunuz. Büyük ilerleme kaydetmeyi başardık ve başka bir açı daha olacak."

"Bizden olmaz."

"Bu seçimi kara sevdaya kapılarak yapmayın."

Sorun da buydu zaten. Bundan çok daha sert düşmüş olmaktan korkuyordu. "Düşmedim."

Throe elleri kalçalarında, başı ileri geri sallanarak etrafta dolaştı. "Bu bir hata."

"O zaman kendi kabalanızı kurun ve galip gelmeye çalışın. İşe yaramayacak, ama bunu görmek için hala buralarda olursam size iyi bir cenaze töreni sözü veriyorum."

"Senin hırsların benimkilere hizmet etti." Throe ona kararlı bir şekilde baktı. "Gelecekte bu kadar pervasızca vazgeçmek istemiyorum."

"Bu 'kayıtsızca' kelimesini bilmiyorum ama tanımı da umurumda değil. Bulduğumuz yer burası. İsterseniz gidebilirsiniz ya da kalıp her zaman yaptığımız gibi bizimle birlikte savaşabilirsiniz."

"Sen ciddisin."

"Geçmiş beni eskisi kadar ilgilendirmiyor. İstiyorsan git. İstersen diğerlerini de al. Ama Eski Ülke'deki hayatımız uzun yıllar yetti, bu yüzden Kral'ın kimliğinin sizi neden bu kadar ilgilendirdiğini anlayamıyorum."

"Çünkü kılıcım taş taşı üzerinde bilenmemiştin."

"Şimdi ne yapacaksın? Tek umursadığım bu." "Korkarım artık seni tanımıyorum."

"Bir zamanlar bu bir lütuf olurdu." "Artık değil."

Xcor omuz silkti. "Sen bilirsin."

Throe sanki göklerden ilham arıyormuş gibi başını kaldırdı. "Peki," dedi sıkıca.

"İyi, ne."

"Ne kadar uğraşırsam uğraşayım" -erkeğin yüzü asıldı- "sadakatom sana."

Xcor bir kez başını salladı. "Yemininiz kabul edildi."

Ama kendini kandırmıyordu. Throe'nun hırsı artık ikisinin arasındaydı ve hiçbir kelime alışverişi ya da parşömen bile bunu değiştirmeyecekti.

Bununla işleri bitmemiştin, en ufak bir şekilde bile. Ve belki de geceler, haftalar ya da yıllar sürecekti.

bölünmüşlük ön plana çıktı... ancak vadesi gelen şey bu
andan itibaren onları takip edecekti.

Ve para biriminin kadın olmasından korkuyordu.

ALTMİŞ DOKUZ

Demir Maske'deki masasında oturan Trez'in tüm bu kulüp olaylarından canı sıkılmıştı. Gürültü, koku, insanlar, hatta evrak işleri bile onu rahatsız ediyordu.

Yaklaşık yüz elli makbuzu bir kenara iterek gözlerini ovuştururken patlamaya hazırды. Sonra ellerini indirdiğinde gözleri floresan ışığa yeniden uyum sağladı, bir piksellenme görüşünü bulanıklaştırdı.

Başka bir migren mi?

Rastgele bir kâğıt parçası aldı ve metni okuyup okuyamadığını kontrol etti.

Henüz kör nokta yok.

Bir şeyler yapmaya çalışmaktan vazgeçerek sandalyesinde arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve kapalı kapıya doğru baktı. Bas sesinin uzaktan gelen gümbürtüsü ona kulak tıkacı alması gerektiğini düşündürdü.

Asıl yapmak istediği buradan siktir olup gitmekti. Ve sadece bu kulüpten değil. Ya da şehrin öbür ucundaki depoda kurulacak olan kulüpten de değil. İçki satışlarından fahişelere, paradan çılgınlığa kadar tüm bu lanet olası girişimden kurtulmak istiyordu.

Tanrı aşkına, gözlerini her kapadığında Selenanın yüzünü görüyordu. Giyinmek istediğini söylerken sesini duydu. Hayal kırıklığının kokusunu aldı.

"İlişkileri" üzerine düşünürken, eğer buna ilişki denebilirse, her şeyi geri çekilme terimleriyle tanımladı. Başarısız konuşmalar. Yarı gerçekler. Gizli sırlar.

Hepsi onun.

Ve bu garipti. Kardeşi ne kadar zamandır ona kendine çekti düzen vermesi için söylenip duruyordu? Kendine gelmesi ve seks yapmayı bırakması gerektiğini söylüyor, zamanın daraldığı konusunda onu uyarıyor, bir geri dönüş olacağını umuyor ve bunun gerçekleşmesi için dua ediyordu. Bu arada, halka açık yerlerde fahişelerle yatıyor, migreni tutuyor ve kendini yok etmek için büyük bir dalgaya kapılıyordu.

iAm'in tüm çabalarına rağmen, kendisini gerçekten görmesini sağlayan kişi Selena olmuştu.

Bunu itiraf etmek kardeşine saygısızlık gibi göründü ama işte.

Tanrım... kraliçenin seçilmiş bir kızı olması için dua etti. Belki bu şekilde, bu kâbusun en azından bir kısmı sona ererdi-

Kapısı yumuşak bir şekilde çalındı ve daha kapı açılmadan vücut spreyinin kokusunu aldı.

"İçeri gel," diye mırıldandı.

İçeri giren çalışan kız bir model olacak kadar uzun bacaklıydı, ama yüzü tam olarak orada değildi: burnu biraz fazla büyük, dudakları biraz fazla küçük, gözleri biraz merkezden uzaktı. Ve tüm estetik ameliyatlardan sonra bile böyleydi. Yine de, uzaktan ya da karanlıkta, tam bir afetti.

"Beni görmek istediğini duydum."

Sesi telefon seksi standartlarına uygundu, derin ve hırıltılıydı ve omzunun üzerinden ittiği saçları doğal olarak gürdü.

"Evet." İyi ki onu yarı ölü olduğunu bilecek kadar iyi tanı mıyordu. "Özel bir müşteri var-"

"Bahsettikleri adam bu mu?" Gözleri telaşla açıldı. "Seks tanrısı gibi mi?"

"Evet. Yarın bir daireye gidip onunla buluşup buluşamayacağını bilmek istiyorum." O ve s'Ex haftada bir program yapmak üzere anlaşmışlardı ama şantajcınız sizi arayıp buluşmak istediğinde? Sen de kabul ettin. "Seni tanıştıracığım ve-"

"Oh, kahretsin, evet. Diğer kızlar onun hakkında konuşuyordu - o bir aygır."

Ellerini vücudunda aşağı yukarı gezdirmeye, göğüslerini ve seksini avuçlamaya başladı.

"Yarın öğlen." Ona Komodor'un adresini verdi. "Seninle orada buluşuruz."

"Teşekkürler, patron."

Kızın gözleri kısılrken, adam bir sonraki adımın ne olacağını hissetmişti. "Minnettarlığımı göstermek için ne yapabilirim?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Yok. Sadece yarın zamanında gel." "Emin misin?"

Ona bakarken, bir yanı teslim olmak istiyordu. Bu şekilde çok daha kolaydı -temmuz ayında yüzme havuzuna geri geri düşmek gibi- sıçrarsın ve artık sıcak olmazsın. Sorun şu ki, bu varsayımda, nasıl yüzüleceğini bilmiyordu. Ve serinlemek için kendini bıraktığı her seferinde kendini suyun altında, nefes alamaz halde buluyordu.

Yüzeye çıkmak için verilen mücadele, anlık rahatlamaya değmezdi.

"Teşekkür ederim, bebeğim. Ama benim geçmem gerek."

Kadın gülümsedi. "Orada bir dişi mi var patron?"

Trez hayır demek için ağzını açtı. "Evet, var."

Ha, diye düşündü. Evet, doğru.

Mutlu küçük konuşmalarından sonra Selena bir daha Kardeşlik evine gelmemişti ve o da kesinlikle büyük kampa gitmemişti.

Ona bakarken nasıl görüldüğünü hâlâ tam olarak hatırlayabiliyordu. Sonunda ayağa kalkmış ve odasını terk etmişti - sessizlik iyice uzadıktan sonra. Evet, elbette, bir tür kapanış ya da başka bir şey için ona baskı yapabilirdi. Ama sonuçta, s'Hisbe'ye geri dönmek zorunda kalsa da kalmasa da, yine de kendini kirletmiş olacaktı.

Ona ya da bir başkasına sunacağı şey, özür dilemek için nefes almaya değmezdi.

"Ohhhh, bu büyük bir dedikodu," dedi fahişe. "Diğer kızlara söyleyebilir miyim?"

"Evet, tabii. Tabii. Her neyse."

Ofisten dans ederek çıktı.

Kapı tekrar kapandığında, ona bakmaya devam etti. Kapının düz yüzeyinde görebildiği tek şey Selena'ydı, sanki ölmüş ve hayaleti ona musallat olmuş gibiydi.

Bir an için, onu görmek için bahane olarak kullanabileceği, aralarında bitmemiş bir iş olmasını dileyecek kadar delirmişti. Yine de gerçek şuydu ki, ona binlerce farklı şekilde yaklaşabilirdi... ve sunması gereken tek şey kendisiydi.

Dün yeterince iyi değildim. Bugün de. Ya da yarın-

Derin içerde . Onu, a vardiya başladı. Şu anda önce o sadece hatalı bir düşünce olarak kabul etti. Ama sonra, bu düşünce yankılandıkça, bundan çok, çok daha öteye gittiğini fark etti. Geleceğe baktığında, hayatında kardeşi dışında kayda değer hiçbir şey göremiyordu. iAm buydu, bu dünyada sahip olduğu herhangi bir değerın kapsamıydı. Ve aniden, kendisini kraliçeye ve kızına teslim etme, sarayın duvarlarına hapsedilmiş, sadece siki ve boşalması için kullanılan bir cinsel köle olma fikri... hiçbir şey gibi görünmüyordu

Hayatını yaşama şeklinden çok farklıydı.

Düzenli olarak bir şeyleri beceriyordu ve bunun bir önemi yoktu.

O kadınların hiçbirinin bir anlamı yoktu.

Kraliçenin kızı neden farklı olsun ki?

Kahretsin... Aynı olmayacak tek şey neydi? Kardeşi hayatını yaşamakta özgür olacaktı.

Kurtulmuş.

Ve bu Trez'in yapabileceği tek onurlu şey olurdu.

Sandalyesinde arkasına yaslanınca fark etti ki... her şeyi bitirmek için fena bir yol değil.

Sola gece yarısı olmasına rağmen evinden ayrıldı. Artık bu sınırlara dayanamıyordu ve teras da onun gezme arzusuna cevap vermiyordu.

Beton basamaklardan aşağı inerek, parlayan havuzun yanından geçip çalıların arasından geçen patikaya ulaştı. Uzak tarafta, kumsal her iki yönde de bir mil boyunca uzanıyor, güçlü, ılık rüzgâr yüzüne çarpıyordu.

Belirli bir neden olmaksızın sağ tarafı seçti ve ellerini hafif ceketinin ceplerine sokarak telefonunu aradı.

Sessiz kalmıştı.

Karanlık okyanusa bakarken ve kıyıdaki dalgaları dinlerken, bunun çalmayacağını biliyordu.

Elbette, büyükannesi onu arayacaktı. Belki telefon şirketinden. Belki de yeni arabasının tamircisinden.

Ama 518 alan kodundan değil.

Durarak, arkasından süzülen ay ışığının huzursuz denizin tepelerine dokunuşunu izledi. Midesini bulandırsa da, soğuğu ve titreşimi hissederek, bundan sonra olacakların canını yakacağını bilmenin korkusuyla kendini bilerek arabanın bagajına geri koydu. Hem de çok.

Tüm bunları göğsünde sıkıca tutarak, telefonun sessiz kalmasının neden iyi bir şey olduğunu kendine bir kez daha hatırlattı-

İlk başta, ihbarın tam olarak ne olduğundan emin değildi.

Koku değil, hayır; rüzgâr ona doğru geliyordu. Ve hiçbir şey görmüyordu - arkasındaki manzaraya bakarken, dağınık çalılar, başka bir apartman, bir çeşit çim, bir havuz görüyordu ... hareket eden hiçbir şey yoktu. Ses de yoktu.

"Saldırı mı?" diye rüzgâra doğru nefes aldı.

Çalılara doğru yürüdü. Sonra koştu.

Ama onlara yaklaştığında? O orada değildi. "Assail!" diye seslendi. "Burada olduğunu biliyorum!"

Rüzgâr yüzünden sesi çok uzağa taşınamadı.
Geri geri giderek eve doğru koştu. "Saldırı mı?"

Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyor, hain bir umut, kumların üzerinde süzülüyormuş gibi hissedene kadar içinde titreşiyordu.

Ancak bu iyimserlik bir depodaki benzin gibiydi. Cevap gelmedikçe seviye daha da düşüyordu, ta ki yavaşlayana... durana kadar.

"Saldırmak...?"

İhtiyacı olan son şey olmasına rağmen onu görmek için dua ederek etrafına bakındı.

Ancak aradığı siyah saçlı adam çağrısına cevap vermedi... ve sonunda izlendiği hissi kayboldu.

Sanki rüzgar alıp
götürmüş gibi. Sanki hiç
var olmamış gibi.

Evine dönerken, gözyaşlarını silme zahmetine girmeden teker teker düşmelerine izin verdi. Dışarısı karanlıktı. Onları görececek kimse yoktu.

Ve saklanacak bir şey
yoktu. O ... tek başınaydı.

YEDİ

Ve böylece haftalar ve aylar geçiyor, mevsimler kışın acı soğuşundan baharın ıslak, canlandırıcı rüzgarlarına ve erken bir yaz vaat eden tatlı kokulu gecelere dönüşüyordu.

Mayıs ayına gelindiğinde, Wrath zamanı takvimle, malikanenin panjurlarının inip kalkmasıyla ya da kendi evindeki yemeklerle ölçmeye alışmıştı.

Halkının hikâyelerini dinleyerek geçirdiği gecelerdi.

Gerçek olanları. Yaşam ve ölümle ilgili olanlar. Ve evlilikler ve boşanmalar. Ve hastalıklar ve sağlık. Komikti: Vampirlerin çiftleşme töreni onun için ne kadar önemliyse, Beth'le birlikte yaptığı insan töreni varoluşun metronomunu daha iyi kavramıştı.

Halktan insanlarla yaptığı görüşmelerin hepsi sessiz, istikrarlı Abe, nam-ı diğer Abalone sayesinde ayarlanmıştı ama Gazap'ın olaylara verdiği tepkiler kendisine aitti. Ailelerdeki anlaşmazlıklara arabuluculuk etmek, doğan oğulları ve kızları kutsamak, kayıpları olanlarla kederlerini, talihi yaver gidenlerle sevinçlerini paylaşmak gibi yapacak çok şey vardı.

Beth her zamanki gibi onun yanındaydı, izleyiciler sırasında Abe'le birlikte oturuyor, gerektiğinde Saxton'la birlikte evrak işlerini kontrol ediyordu... her an karnı daha da büyüyordu.

"Buradayız lordum," dedi Fritz Mercedes'in önünden. "Efendi Darius'un evinde."

"Teşekkürler, dostum."

O ve George arkadan inerken durdu ve eğildi. "Hey, gidip şu çileklerden biraz daha alabilir misin? Yine canı havuç çekti. Ve turşu. Şu kavanozlardan iki tane alsan iyi olur."

"Hemen döneceğim lordum! Sanırım onun için biraz donmuş yoğurt alacağım? Çikolata parçacıklarıyla birlikte mi alıyor?"

"Oh, kahretsin. Evet. Pancarı da unutma. Ya da bifteği."

"Unutmam."

"Acele et, tamam mı? Am onu Pottery Barn'dan getiriyor."

Wrath kapıyı kapattı. "Hadi yapalım," dedi George'a.

Ve köpek nereye gideceğini biliyordu, onu girişe götürdü - Wrath'ın zihniyle açtığı giriş. "Merhaba tatlım, ben geldim!" diye bağırdı.

"Çiçek getirdin mi?" Lassiter bağırarak karşılık verdi. "Senin için değil."

"Lanet olsun. Bu gece Tohr'la güvertedeyim, o yüzden yola çıkabilir miyiz? Randevuların tam bir listesi var ama Hell's Kitchen'a dönmek istiyorum."

"Bu boku kaydetmiyor musun?" George'la birlikte eski yemek odasına girdiklerinde Wrath homurdandı.

"Evet, ama dürtü kontrolüm zayıftır. Saat dokuzda yayındaydı, tamam mı? Ve beklemekten nefret ederim. George'un tatlı suyunu sandalyenin yanına koydum, b.t.dub."

"En azından sen bir köpek aşığısın. Seni kurtaran tek şey bu."

"Ha! Kanatlarım ve halem var, seni huysuz orospu çocuğu. Ben zaten kalıcı olarak

kurtarıldım." "Sadece bizim şansımız."

"Hey, kardeşim," dedi V, kemerli kapıdan içeri girip elindeki sigarayı yakarken. "Senin kız nerede?"

Lassiter araya girdi, "Yakında geri dönecek, değil mi?"

Wrath yerine otururken gülümsemek zorunda kaldı. Bu sinir bozucu herifin ciddileştiği tek an Beth'le ilgiliydi ve kabul etmeliydi ki bu biraz sevimliydi.

"Daha dönmedi mi?" Rhage odaya girerken sordu. "Bebek mobilyası sipariş etmek ne kadar sürebilir ki?" Butch ortaya çıkmasını talep etti. "Haftalarca," diye yanıtladı Z. "Hiçbir fikrin yok."

Blay ve Qhuinn'den Phury ve Rehvenge'ye kadar herkes aynı soruyla geldi.

Bunu yüksek sesle sormayan tek kişi John'du ama sormasına gerek yoktu. Beth'in kardeşi, sürpriz hamilelik duyurusunu yaptıklarından beri sessiz ve endişeli bir varlık olmuştu. Ve Wrath bu yüzden onu seviyordu. John asla yollarına çıkmazdı ama her zaman oradaydı, Beth'i dinler, destek olur, onunla konuşur, ona filmler getirirdi.

Tuhaf, durumu ele alışındaki ciddiyet Wrath'a Darius'u düşündürdü.

Tanrım, keşke kardeşi hayatta kalsaydı da başına gelecekleri görseydi... sadece dört hafta mıydı?

İsa...

Wrath yaklaşan olayı her düşündüğünde nefes alamadığını fark ediyordu. Ama kendini, iAm'in karısını götürdüğü tüm kontrolleri hatırlamaya zorladı. Beth mükemmel bir hamilelik geçiriyordu. Sağlıklı, mutluydu, yiyip içiyor ve iyi besleniyordu - gittiği insan doktor Dr. Sam'in bundan haberi yoktu. Kalp atışları da harikaydı. Oğlu da harikaydı.

Neredeyse çok kolaydı.

Dört hafta kaldı.

"Leelan," diye havladı Wrath sandalyesinden fırlarken.

Her türlü derin sesli selamlaşma vardı, ancak kardeşleri yoldan çekildi, böylece kız kollarına doğru net bir atış yaptı. Ve onu kaldırırken karnına baskı yapmamaya dikkat etti.

"Nasılsın?" diye fısıldadı kulağına, günün birinde kasılmaları olduğunu söyleyeceğini biliyordu.

"İyi ve güzel. Aman Tanrım, en iyisini aldım! Maviyi tercih etmek zorundaydım - yani, her neyse, bir oğlumuz olacak. Beşik ve tuvalet masası mükemmel, değil mi?"

Gölge cevap verdi, "Mükemmel."

Zavallı piçin bu bokla hiç ilgilenmediğine şüphe yoktu ama bu önemli değildi. Beth'in yanında olan ve insan dünyasında onun koruyucusu olan bir diğer kişiydi ve Wrath bunun nedenini biliyordu elbette. Bu, iAm'in Commodore'daki evleri tehlikeye girdikten sonra onun ve karmaşık kardeşinin malikânede kalmasına izin verdiği için ev halkına borcunu ödeme şekliydi. Ayrıca, Beth'ten romantik olmayan bir şekilde hoşlandığı da oldukça açıktı.

"Değil mi? Biliyorum, değil mi?" Beth, Wrath'ın boynuna öyle bir sarıldı ki yutkunamadı. "Çok heyecanlıyım! Onunla hemen tanışmak istiyorum!"

"Bu yuva mı?" Wrath, Z'nin sesini en son duyduğu yöne doğru sordu.

"Evet. Ve bekleyin. Hala geçmeniz gereken bebek bezi cinleri ve biberonlar var."

Beth, bunun ne anlama geldiğini biliyormuş gibi, "Özgür Doğacağız," dedi. "Sütüm gelmezse diye."

Wrath sandalyeye oturdu ve onu kucağına oturttu, arkasına yaslanıp raporunu hazırlamasının keyfini çıkarmasına izin vermekten memnundu. Peki ya kardeşler ve savaşçılar? Hemen etraflarında toplandılar ve büyük kardeşlerin yapacağı gibi sorular sordular.

İçlerinden herhangi biri onun ya da karnındaki yavrunun uğruna hayatını feda edebilirdi.

Bir erkeğin gözlerini biraz daha hızlı kırpması için yeterliydi.

Wrath dışisini kucaklarken, elini onun taş gibi sert karnında bir daire çizerken buldu ve beyni gün batımından hemen öncesine geri döndü. Seks konusundaki takıntısını aştığında, her şey tanıştıkları andaki haline geri dönmüştü.

Hormonal dalgalanmalar falan.

Oyunun bu son aşamasında, bunu onun üstündeyken yapmak zorundaydılar ve bu onun için fazlasıyla iyiydi. Onu avuçlamayı seviyordu.

Elleriyle artık ağırlaşmış olan göğüslerini okşuyor ve vücudunun şekil değiştirmesi nedeniyle kızın göbeğinin onu yeni bir şekilde içine aldığını hissediyordu.

Aslına bakarsanız, belki de daha önce kısa bir sevişme için zaman vardı.

-

"Hey, Abes."

"Yo, Ab."

"Naber, Albacore?"

Doğal olarak, bu ismi doğru söylemeyi reddeden kişi Lassiter oldu.

Abalone kekeleyerek selam verirken gülümsemek zorundaydınız. Adam hâlâ kardeşlere alışamamıştı ama onlar ona alışmıştı. Gazap da öyle.

"Lordum, leydim, iyi akşamlar." "Abalone, kızın nasıl?" dedi Beth. "Evet, Abe, dün geceki randevu nasıl geçti?"

Pin-drop zamanı. Kardeşlik, erkeği ve onun tek yavrusunu evlat edinmişti ve kızı dışarı çıkaran ve ona iyi davranmayan genç Türk'ün vay haline.

"Bunun bir aşk evliliği olduğuna inanmıyorum. Ama sokağa çıkma yasağından tam otuz dakika önce geri döndü."

"Güzel." Wrath başını salladı. "Bu bacaklarını tutabileceği anlamına geliyor.

Peki bu gece bizi neler bekliyor?"

"Kadro dolu," diye bildirdi aristokrat. "Göreceğimiz ilk çiftin yeni bir torunları oldu ve sizden anneyi küçük çocukla birlikte getirip getiremeyeceklerini sormak istiyorlar. Ancak kızları babayla evli değil ve bunun sizi rahatsız edeceğinden endişe ediyorlar."

"Kesinlikle hayır."

Abalone'un ses tonu sakinliğini korudu. "Ancak izin istemeleri ve bunu sizinle yüz yüze görüşerek kabul etmeleri onlar için önemli."

"Güzel. Güzel. Çocukla ne zaman tanışacağım?"

Abalone güldü. "Yarın akşam mı?"

"Ben burada olacağım. Peki ondan sonra kim var?"

"Aslında bir kuzenim. O izin istiyor..."

Kibar adam aile ilişkilerini ayrıntılarıyla anlatmaya devam ederken, Wrath bir kez daha hayranlık içindeydi. Abe o kadar gösterişsiz ve saygılıydı ki, bir kez bile yerinden kalkmamıştı ama yine de her gece bu bilgi ve şefkat kaynağını sunuyordu.

Çok etkileyiciydi.

Ve Wrath arkasına yaslanıp tüm konuşmaları dinlerken, bunu sonsuza dek nasıl yapabileceğini düşündü. Gerçekten yapabiliirdi.

Özellikle de Shellan'ı önde ve ortadayken, köpeği onun yanındayken ve kardeşleri hepsini çevrelemişken.

Anha büyük bir korku hissiyle elini şişen karnının üzerine koydu ve eşinin önümüzdeki gece için kendini kuşanmasını izledi.

Ocağın ve mumların titrek ışığında, onunla ilgili her şey farklıydı. Son birkaç aydır değişimin farkına varmıştı ama bu arife günü, belli belirsiz olan her şey bir anda bir araya gelmiş, doruk noktasına ulaşmış gibi görünüyordu.

Vücudu artık farklıydı, daha sert, daha belirgin. Daha büyüktü.

Ve yüz ifadesi aynı değildi. En azından bu yeni ruh hali omuzlarına yerleştiğinde.

Sanki onun saygısını hissetmiş gibi, ona doğru baktı.

"Ne kadarlığına gidiyorsun?" diye sordu. "Ve yalan söyleme. Ne amaçla gittiğinizi biliyorum."

Ondan uzaklaşarak, üzerinde daha önce hiç görmediği, Kardeşlik tarafından getirilmiş giysilerin bulunduğu meşe masaya döndü. Her şey siyahtı.

"Şafakta döneceğim."

Sesi normalden daha alçak, normalden daha soğuktu. Ve sonra onun göğsüne deri bir kayış taktığını fark etti. Tıpkı Kardeşler'in giydiği gibi.

"Dövüşecek misin?" diye fısıldadı kapalı bir boğazın içinden.

Sonunda ona cevap verdiğinde, iki siyah hançeri kabzaları aşağı gelecek şekilde kalbinin üzerine koyduktan sonraydı. "Şafakta döneceğim."

"Onları öldüreceksin, değil mi?" "Buna cevap vermemi ister misin?" "Evet."

Gazap, eşi, aşkı, yeni doğan yavrusunun babası, makyaj aynasının önünde oturduğu yerde ona yaklaştı. Dizlerinin üzerine çöktüğünde rahatladı, çünkü bu şekilde neredeyse tanıdık geliyordu. Özellikle de onun gözlerinin içine bakarken.

"Yapılması gerekeni yapacağım," dedi.

Ellerini yüzüne götürdü, yüz hatlarını inceledi ve onun eve kanlar içinde, topallayarak, şişmiş ve kaskatı geldiği tüm şafak vaktini düşündü. Ama son zamanlarda erkeklerle yaptığı programa uymuş ve yaralı dönmemişti.

Bu yüzden zamanın geldiğini anlamalıydı. "Güvende olur musun?" diye yalvardı. "Sana ihtiyacımız var."

"Sana geri döneceğim. Her zaman."

Bunun üzerine onu sertçe öptü ve sonra oda kapısından çıktı. Kapı arkasından kapanmadan önce, Kardeşler'in taş koridorun iki yanında sıralandığını ve her birinin elinde bir meşale olduğunu gördü.

Dışarı çıkarken cehennem zebanisini selamladılar. Tek başına...

Başını ellerinin arasına alarak yapabileceği tek şeyin dua etmek olduğunu biliyordu.

YEDİ BİR

Wrath randevularının ilkinin görürken, Beth gizlice mutfağa gitti ve Fritz'in kendisi için yerel Hannaford'dan aldığı bir kase taze çileği kapı.

Dostum, geçen birkaç aydan sonra, şımartılmaya alışmıştı - Bella ona bunun tadını çıkarmasını söylemişti ama bu durumdan soğuması biraz zaman almıştı: Kardeşler ve arkadaşları, çalışanlar, John Matthew, Gölgeleler, herkes çok nazikti ve olmaya da devam ediyordu. Bu inanılmazdı.

Tıpkı hamilelik gibi.

Bir mucize eseri, tam olarak normal bir insan hamileliği gibi seyreliyordu, sekizinci ayına girmişti ve kendini harika hissediyordu. Bol miktarda dayanıklılığı vardı, şişmiş ayak bilekleri, çatlakları yoktu ve her yemek yediğinde göğüs kafesinin altında tur atan bir bebeği vardı. Özellikle de işin içinde şeker varsa.

Kendini hazırladığı bir şey değildi.

Felaketler mi? Kahretsin, evet, her şeyi onlarla ilgiliydi. Doktorda yaşadığı ilk şoktan sonra doğal olarak hemen internete girmiş ve ters gidebilecek tüm farklı şeylerle kendini aptal gibi korkutmuştu. Tek kurtarıcı lütuf, o ana kadar düşüklerin çoğunun gerçekleştiği o tehlikeli ilk üç aylık dönemden çoktan çıkmış olmasıydı - ancak ne yazık ki, devreye giren bu ihtiyaç, bir ay daha tam olarak rahatlayamayacağı bir joker karttı.

Ama evet, artık son dört haftalık tura girdiği için endişesi büyük ölçüde geçmişti. Ve tabii ki, doğum çok zor olacaktı ama hayır, doğumdan önce

ilaçsız bir doğum planıyla beyaz boğumlu. Ve ne zaman biraz huysuzlansa? Kendisine milyonlarca kadının ve dışının bunu kendisinden önce yaptığını hatırlattı.

Doğum planının gerektirdiği şey, iAm ve Trez'in önümüzdeki dört hafta boyunca her an müsait olmalarıydı. Dr. Sam gece gündüz, saat kaç olursa olsun kendisini serbest bırakacağına söz vermişti. iAm'in zihinsel bir el çabukluğuyla aşıladığından şüphelendiği küçük bir taahhüttü bu.

Bunlardan birkaçında çalışmıştı, elbette gizlice.

Ve böylece ırkın kimliğini gizli tutmakta başarılı oldular.

Pek çok kadın gibi doğumun gece olmasını, böylece Wrath'ın da en azından bir kısmına katılabilmesini umuyordu. Ama ikisi de aynı fikirdeydi; onu öldürecek olsa bile, kendi güvenliği ve bebeğin güvenliği her şeyden önce geliyordu.

Bu da Dr. Sam'e gitmesi gerektiği anlamına geliyordu-

"Meyveler hoşunuza gitti mi, madam?" Fritz sordu.

Babasının mutfağına bakarak başını salladı. "Mükemmeller."

Kâhya piyango kazanmış gibi gülümserken, kadın kâsedekini bitirdi ve kâhyanın elindekini almasına izin verdi.

Yemek odasına geri dönerken, yastıklı koltuğuna geçerken ses çıkarmamaya dikkat etti.

Wrath tercih ettiği koltukta oturuyordu, soldaki, Saxton'ın masasının arkasında kalan koltukta. Onun karşısındaki aynı sandalyede, ellerini dizlerinin üzerinde kenetlemiş, omuzları kamburlaşmış, yüzü gri bir erkek oturuyordu. Üzerindeki kıyafetler şık değildi, Target'tan alınabilecek türdendi ve saati de Rolex'e benzemiyordu, sadece mat siyah lastik kayışlı bir saatti.

Wrath öne doğru eğildi ve avucunu uzattı. "Ne oldu?"

Erkek sandalyede bir ileri bir geri sallanıyordu. "O..." Bir anda Beth'e baktı, yüzü daha da ağarmıştı.

Sertleşirken elini karnının üzerine koydu. Oh... kahretsin.

"Konuş benimle," dedi Wrath alçak bir sesle.

"O..." Bu noktada erkek o kadar alçak sesle fısıldamaya başladı ki hiçbir şey duyulmuyordu.

Ama Wrath'ın her kelimeyi anladığı açıktı. Ve kocasının ellerinin kenetlenmesini, kollarının bükülmesini izlerken bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Ölümler. Çocuk doğurmaktan.

Uzun zamandır vampir ırkının doğum yatağında nasıl acı çektiğini duymuştu ama daha önce onların kayıplarını hiç takdir etmemişti. Bunu şimdi halktan insanlarla mı yapıyordu? Rutin olarak dehşete düşmüştü.

Çok fazla ölü var. Anneler ve çocuklar. Tıpkı kendi annesinin öldüğü gibi.

Tıp biliminin pek bir şey yapamadığı bir trajediydi bu. Havers hakkında ne dersiniz deyin: Her türlü modern teknolojiyle donatılmış bir kliniği vardı ama yine de kötü şeyler oluyordu. Görünüşe göre her zaman.

Wrath kocaman kollarını uzattı ve ellerini erkeğin omuzlarına koydu. O da alçak sesle konuşuyordu ama her ne söylüyorsa, her şeyini kaybetmiş olan koca başını sallıyordu.

Çok uzun bir süre bu şekilde kaldılar.

Toplantı nihayet sona erdiğinde, ikisi de ayağa kalktı ve kucaklaştı, sivil kadın kocasından çok daha küçüktü.

Erkek ayrılmadan önce Wrath'ın yüzüğünü öptü.

Abalone halktan birine dışarı kadar eşlik etti ve onunla sessizce konuşurken, Wrath yavaşça kendini aşağıya bıraktı. Kaşları gergindi, ağzı acımasız bir çizgi halindeydi.

Ayağa kalkarken yüzünü buruşturdu ve sırtını germek zorunda kaldı. Yanına gidip onu sıkıca kendine çekmek istedi ama

Muhtemelen şu anda ihtiyaçı olan şey hamileliğin hatırlatılması değildi.

"Ona yardım edemem," dedi Wrath çatallaşan bir sesle. "Bulunduğu yere yardım edemem."

"Bazen yalnız olmadığını bilmek yeterlidir."

"Bundan pek emin değilim."

Ama ellerini tutup dudaklarına götürdü ve parmak boğumlarını teker teker öptü. Ve ani bir yorgunluk dalgası ona çarptığında, adam bunu fark etmiş gibi görünüyordu.

"Eve gitmeye ne dersin?" dedi.

"Nereden biliyorsun?"

"Az önce esnedin."

"yle mi yaptım?"

"Fritz seni götürsün."

Sırtını dikleştirirken kalmak istiyordu ama gerçekçi olmak zorundaydı. "Belki de onca zaman alışveriş merkezinde dolaşmak biraz fazla geldi."

"Hadi, biraz dinlen. Birkaç saat içinde evde olacağım ve bizim için boktan bir televizyon koyacağım, tamam mı?"

"Kulağa cennet gibi geliyor."

"Güzel." Onu bir kez öptü. Ve sonra tekrar yapmak zorunda kaldı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Fritz!" diye seslendi kocası. "Araba!"

Ayrılmadan nce George'u birkaç kez sevmeyi ve ona nereye gittiğini söylemeyi ihmal etmedi. Ve sonra gecenin karanlığında Mercedes'in arkasına binerek malikâneye doğru yola ıktı.

Başını koltuğa yaslayarak uyuklamaya başladığını hissetti. "Korkarım pek iyi bir arkadaş değilim," dedi Fritz'e.

"Sadece dinlenin,
madam." "İyi fikir,
Fritz."

Beth ayrılırken, Wrath koltuğunda arkasına yaslandı ve hiç de rahat değildi.

... gözümün önünde öldü ...

...cansız oğlumu ellerimde tuttum...

"Lordum?"

"Özür dilerim, ne dedin?" Kendini salladı. "Ne?"

Abalone boğazını temizledi. "Biraz ara vermek ister misiniz, efendim?" "Evet. Bana bir dakika verin." George'un yularını alarak

"Mutfak" dedi.

Köpeğiyle birlikte kapıdan içeri girdiğinde, Fritz'in çoktan gitmiş olduğunu ve kardeşlerin geride kaldığını görünce rahatladı.

Kahretsin, o sivilin acısını ve kederini kokladığı anda, erkek için her şeyin kaybolduğunu anlamıştı ve bu maddi anlamda değildi. İnsanlar bir şeyler için bu kadar acı çekmezdi. Ve her zamanki gibi Abalone tüm hikâyeyi biliyordu ama Wrath insanların ona detayları bizzat anlatmasını tercih ediyordu; olayları doğrudan onlardan duymak istiyordu.

Doğum bu kez kadının hayatına mal olmamıştı.

Bir araba kazası.

Wrath ilkinin olmasını bekliyordu ama kader böyle tecelli etmemişti. Hayır, kadın doğum boyunca yaşamıştı ve çocuk da öyle. Havers'ın kliniğinden eve dönerken sarhoş bir sürücü tarafından öldürülmüşlerdi.

Kaderin gündelik acımasızlığı bazen destansı ölçekte bir balyozdu.

İnanılır gibi değil.

Masaya gidip bir sandalye çekti ve oturdu. Yüzünün pencerelere dönük olduğundan oldukça emindi -dışarıyı görebildiğinden değil.

Duyduğu pek çok hikâyeye vardı ama bu seferki... Tanrım, onu etkilemişti.

Orada ne kadar oturduğunu bilmiyordu ama sonunda V başını içeri soktu. "İyi misin?"

"Hayır."

"Yeniden planlamak istiyorsun, doğru mu?" "Evet."

"Pekâlâ."

"V."

"Öyle mi?"

"Bana anlattığın şu imgelemi hatırlıyor musun? Hani gökyüzündeki yüze bakıyordum ve gelecek benim ellerimdeydi?"

"Evet."

"Ne..."

Aniden, o sivilin ıstırabını yeniden yaşadı. "Hayır, boş ver. Bilmek istemiyorum."

Bazen bilgi iyi bir şey değildir. Eğer o halktan kişi geleceği görebilseydi, bu sonucu değiştirmezdi. Sadece kalan zamanını dişisi ve yavrusuyla birlikte olacıklardan korkarak geçirirdi.

Kardeşi bir süre sonra, "Ben güverteyi temizleyeyim," dedi. Kanat kapısı gümbür gümbür kapandı.

Belli bir neden olmaksızın babasını ve annesini düşündü ve doğduğu gecenin nasıl olduğunu merak etti. Bu konuda hiç konuşmamışlardı ama o da hiç sormamıştı. Her zaman başka bir şeyler oluyordu, ayrıca bu tür şeyleri umursamak için çok gençti.

Kendi çocuğunun gelişini hayal etmeye çalıştığında, olayların akışını hayal edemiyordu. Bu, yankı uyandırmayacak kadar duygu yüklü bir varsayımdı.

Ama bir şey vardı ki aniden kristal gibi netleşmişti.

Sadece bunu nasıl aşacağından emin değildi.

Bir şeyler düşünürken, son birkaç ayın anıları içine süzüldü. Hikayeler ve sorunlar, verilen ve alınan hediyeler. Daha önce Kral'ın işini yapmak için verdiği onca mücadeleden sonra, yaptığı işi gerçekten sevmek büyük bir keşif olmuştu.

Kavgayı bile kaçırmamıştı.

Yüzleşilmesi ve üstesinden gelinmesi gereken çok fazla başka zorluk vardı: Ne de olsa savaşlar her zaman

ve bazen düşmanlar konvansiyonel silahlarla silahlanmıyordu. Bazen kendimiz bile olabilirdik.

Sonunda, babasının tahtta olmaktan neden bu kadar keyif aldığını tam olarak anlamıştı. Tamamen anlamıştı.

Ve komikti: İnsanların çoğunun ortak noktası ailelerine duydukları sevgiydi. Eşleri, ebeveynleri, çocukları; hepsi her şeyden önce geliyor gibiydi.

Her zaman.

Önce aile.

Yeni nesil... önce.

Ailesinin katledildiği geceyi düşündü. O kapı kırılmadan önce yaptıkları tek şey neydi? Onu saklamak. Onu güvende tutmak. Onu korumak ve bu tahtın geleceğini garanti altına almakla ilgili değildi. Onu o dehlize kapatırken söyledikleri hiç de bu değildi.

Seni seviyorum.

Zamanları tükendiğinde önemli olan tek mesaj buydu.

"İyi bir kral ol." değil. "Benim adımlarımı takip et" değil.

Değil,

Beni gururlandır yoksa...

Seni seviyorum.

Ölümün ve zamanın sınırlarını aşan bir bağdı bu.

Oğlunun dünyaya gelişini hayal ederken, söyleyeceği ilk şeylerden birinin "Seni seviyorum" olacağından oldukça emindi.

"Gazap mı?"

Sıçradı ve Saxton'ın sesine doğru döndü. "Öyle mi?"

Üzgünüm, biraz kafam karıştı da."

"Dün gece ve bu geceki tüm evrak işlerimi bitirdim."

Gazap göremediği pencerelere geri döndü. "Hızlı çalışmışsın."

"Aslında saat sabahın üçü. Yaklaşık beş saattir orada oturuyorsun."

"Oh."

Yine de kımıldamadı.

"Kardeşlerin çoğu saatler önce ayrıldı. Fritz hâlâ burada. Üst katta temizlik yapıyor."

"Oh."

"Eğer bir şey ihtiyacınız yoksa-"

"Bir şey var," dediğini kendi de duydu.

"Elbette. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Oğlum için bir şey yapmam gerekiyor." "Vasiyet mi?"

Wrath her şeyi kafasında gözden geçirmeye başladığında biraz korktu. Tanrım, hayattaki büyük virajların, meşhur yolun kenarında bir uyarı levhasıyla, hangi yöne gideceğinizi bildiren ve belki de "hızınızı azaltın" türünden bir tavsiye sunan küçük sarı bir numarayla gelmesi gerektiğini düşünürdünüz.

Öte yandan, o ve Shellan, ona ihtiyaç duymadan aylar önce hamile kalmışlardı.

Yani hayat kendi bildiğini yaptı, değil mi? "Evet. Bir bakıma."

YEDİ İKİ

Söz verdiği gibiydi.

Gazap, Shellan'ına verdiği sözü tutmuştı. Aslında şafakta geri dönmüştü.

Atının üzerinde eve doğru ilerlerken, acı çekecek kadar bitkin düşmüştü, kendini bir yürüyüşten daha fazla tutamıyordu. Ama yine de yavaş ilerlemesinin başka bir nedeni daha vardı.

Tek başına gitmiş olmasına rağmen, bu şekilde geri dönmedi.

Kendisinin ve atının arkasında yerde sürüklenen altı ceset ve eyerinin arkasında iki ceset daha vardı. İlki ayak bileklerinden halatlarla bağlanmıştı; ikincisi ise kancalar ve ağlarla ata sabitlenmişti.

Öldürdüğü diğerlerinin kalıntılarından da yanında götürecektik kadar bir şey kalmamıştı.

Döktüğü kandan başka hiçbir şeyin kokusunu alamıyordu.

Cesetlerin toprak yolda çıkardığı boğuk seslerden başka bir şey duymadı.

Her birini kendi elleriyle öldürmüş olması dışında hiçbir şey bilmiyordu.

İlerlediğı ormanlık dere, kaleden önce geçilmesi gereken son mesafeydi... ve gerçekten de, bir açıklığa çıktığında, işte oradaydı, topraktan çirkin bir şekilde yükseliyordu.

Yaptığı şeyden zevk almıyordu. Görevinden zevk alan bir ahır kedisinin aksine, öldürdüğü fareler onun için sinsi bir mutluluk kaynağı olmamıştı.

Ama doğmamış yavrusunu düşündükçe, dünyayı oğlu ya da kızı için daha güvenli bir yer haline getirdiğini biliyordu. Ve sevgili eşini ve kendi babasının ölümünü düşündüğünde, doğasına aykırı olanın gerçekten de çok gerekli olduğunun farkındaydı.

Hendeğin üzerindeki asma köprü aceleyle indi ve sanki beklenmiş gibi ona giriş sağladı.

Ve öyleydi.

Anha kalasların üzerine koştu, solmakta olan ay ışığı siyah saçlarını ve kırmızı cübbesini yakaladı.

Mevsimlerin geçişine göre değerlendirildiğinde onu çok kısa bir süredir tanıyordu. Ama olayların akışı içinde, ömür boyu birlikte olduklarına inanıyordu.

Kardeşlik onunla birlikteydi.

Dizginleri yukarı çekerken, elleri ağzına gittiğinde ve Tohture onu dik tutmak için dirseğini tutmak zorunda kaldığında her şeyi gördüğünü biliyordu.

Onun gelmemiş olmasını diledi. Ama artık hiçbir şeyin geri dönüşü yoktu.

Henüz köprünün üzerinde bile olmamasına rağmen atından inerek atını olduğu yerde bıraktı ve kalın kalasların üzerinden geçti.

Belki de kızın ondan kaçabileceğini düşündü ama hayır, tam tersi oldu.

"Yeterince iyi misin?" dedi kendini ona doğru atarken.

Kolları ona sarılırken zayıftı. "Evet." "Yalan söylüyorsun."

Başını onun mis gibi kokan saçlarına gömdü. "Evet."

En azından onunlayken rol yapmak zorunda değildi. Gerçek şu ki, henüz gelecekte korkuyordu. Bu hainlerden intikamını almış olabilirdi ama daha fazlası da olacaktı.

Krallar başkalarının hırslarının hedefiydi.

Gerçek buydu.

Gözlerini kapatarak bu mirastan kurtulmanın bir yolu olmasını diledi ve eğer bir oğlu olacaksa onun için endişelendi. Kızların bir şansı vardı. Oğullar lanetliydi.

Ama olmak için doğduğu kişiyi değiştiremezdi. Sadece bu gece ona hizmet eden cesaretin, en çok ihtiyaç duyduğu anda tekrar gelmesi için dua etti.

En azından şimdi kendisine ve sevgilisine sadece barış zamanında bir lider olmadığını kanıtlamıştı. Savaşta, gerekirse kılıç kullanabilirdi.

"Seni seviyorum," dedi.

Eşi ona karşı ürperirken, yarın akşam o cesetlerin başlarına ne yapacağını gördüğünde yine ürperceğini biliyordu.

Mesajların alınabilmesi için gönderilmesi gerekiyordu.

"Hadi odamıza gidelim," diyerek onu göğsüne bastırdı.

Kardeşlere başıyla selam verirken, onların atıyla ve avıyla ilgileneceklerini biliyordu. Kafa kesmek için daha sonra zaman olacaktı. Şimdi mi? Sadece bu çılgınlığın ortasında biraz akıl sağlığı istiyordu.

Şatolarına doğru ilerlerken, her zamanki gibi tek dayanağı oydu.

"Eğer bir oğlumuz olursa," diye mırıldandı.

"Evet?" Başını kaldırıp ona baktı. "Onun için ne var?"

Wrath kendisine bakan yüze, yıllarını olduğu kadar saatlerini de tanımlayan o güzel yüze baktı. "Umarım senin gibi birini bulur."

"Gerçekte mi?" diye fısıldadı.

"Evet. Onun da benim kadar şanslı olması için dua ediyorum."

Anha onun beline sarılırken sesi sertleşti. "Ve bir kız için... babasının yarısı kadar iyi bir erkek."

Gazap onun başının tepesini öptü ve onları büyük salondan geçirip odalarına götürdü, Kardeşlik de onlarla birlikteydi ama mesafeyi koruyorlardı.

Evet, diye düşündü, hayatta kalmak için yalnız olmamak gerekir.

Ve kişinin değerli bir ortağı olmalıdır.

Buna sahip olmak mı? Ve yeryüzünde dolaşan tüm kral ve kraliçelerden daha zengindiniz.

YEDİ ÜÇ

Wrath annesini üç yüz otuz yıl sonra ilk kez ertesi gün gördü.

Bir düzeyde, bunun bir rüya olması gerektiğini biliyordu. Gerçekliğin aniden değiştiğini düşünerek baştan çıkamayacak kadar uzun süredir kördü.

Ayrıca, merhaba, o yüzyıllardır ölü.

Yine de, karanlıktan çıkıp ona doğru gelirken, olmasını isteyebileceği kadar canlıydı, rahatça hareket ediyordu, eski tarzda kırmızı kadife bir elbise giymişti.

"Mahmen?" dedi merakla.

Başını kaldırdığında, bir şokla bunun yastığından geldiğini fark etti. Ve kahretsin, burası onun odasıydı; duvarlardaki ince pırıltılardan bunu anlayabiliyordu.

İlk içgüdüğü ters dönüp bir şey bulmaktı.

Beth hemen yanındaydı, battaniyenin altında sapasağlam yatıyordu, yüzü ona dönüktü, koyu renk saçları yastığın üzerine dökülmüştü. Karnının şeklinden, evet, hâlâ hamile olduğunu anlayabiliyordu-

Tanrım, onu görebiliyordu.

"Beth," dedi kabaca, "Beth! Seni görüyorum, Leelan, uyan, seni görüyorum, seni görüyorum."

"Gazap."

Mahmen'inin sesini duyunca arkasına döndü. Kadın şimdi yatağın hemen yanındaydı, kollarını kavuşturmuş, ellerini elbisenin hacimli kollarının içine sokmuştu.

"Mahmen?"

"Bunu hatırlar mısınız bilmem ama bir keresinde bana gelmiştiniz."

Tanrım, sesi çok yumuşaktı, tıpkı hatırladığı gibi- ve neredeyse sırf sesi ezberleyebilmek için gözlerini kapatacaktı. Ama hayır, bir nanosaniyelik görüşten mahrum bırakılmayacaktı.

Bekle, ne demişti? "Ben mi söyledim?"

"Ölüyordum. Ve sen bana Sisler Ülkesi'nden geldin. Ve bana seni eve kadar takip etmemi söyledin. Beni durdurdun ve seninle dönmemi sağladın."

"Hatırlamıyorum-"

"Bu sana çok uzun zamandır borçluyum." Gülümsemesi Mona Lisa'nınki kadar huzur vericiydi. "Ve bunu şimdi ödeyeceğim. Çünkü seni çok ama çok seviyorum-"

"Geri ödeme mi? Sen neden bahsediyorsun?"

"Uyan, Wrath. Hemen şimdi uyan." Ses aniden değişti ve acil bir hal aldı. "Şifacıyı çağırın, eğer onun hayatını kurtarmak istiyorsanız şifacıyı çağırmalısınız."

"Onun-Beth'in hayatını kurtarmak mı?"

"Uyan, Wrath. Hemen şifacıyı çağır." "Sen ne-"

"Wrath, uyan."

Ani bir telaşla, sanki REM uykusundan fırlatılmış gibi, Wrath ayağa fırladı. "Beth!" diye bağırdı.

"Ne-ne-ne-ne-ne-"

Karısına doğru dönerken, etrafını saran karanlığa küfretti. Lanet olası rüya, sahip olmadığı şeylerle alay ediyordu.

"Ne?" Beth ağladı.

"Kahretsin, özür dilerim, özür dilerim." Uzandı ve onu yatıştırdı, kendini yatıştırdı. "Üzgünüm, berbat bir rüyaydı."

"Tanrım, beni korkuttun." Kadın güldü ve adam onun kendini bırakmış gibi yastığa vurduğunu duydu. "İyi ki banyonun ışığı açık uyuyoruz."

Kaşlarını çatarak yatağın annesinin durduğu tarafına döndü ve ... "Hayır, aslında burada değildi."

"Kim?"

"Özür dilerim." Boynunu kırarak bacağını yatağın kenarına attı. "Hemen döneceğim."

Her şeyini iyice esnetti ve omurgası bir çıt, çıt, pat sesi çıkarırken, eve gelir gelmez Payne'le yaptığı konuşmayı sevgiyle düşündü. Tekrar tartışmaya başlayacaklardı ve bunun nedeni onun bir kadın olması değildi.

Çünkü o çok iyi bir dövüşçüydü ve şimdi oyuna geri dönmek istiyordu.

Banyoda, Butch'un Noel'de hediye ettiği Orvis köpek yatağına kıvrılmış olan George'u okşadı ve sonra işeyip yüzünü yıkadı.

Yatağına döndüğünde, ışıkların söndüğü yere geri dönmeye niyetliydi. Ancak düz bir şekilde uzanırken kaşlarını çatı. "Ah, dinle... kendini iyi hissediyor musun?"

Beth esnedi. "Evet, kesinlikle. Ama iyi ki buraya geri dönmüşüm, uykunun faydası oldu. Ve uzanmak daha iyi hissettiriyor-alışveriş merkezi gezintisinden dolayı hala sırtım tutulmuş durumda."

İlgisiz görünmeye çalışarak, "Doktorla bir sonraki randevunuz ne zaman?" diye sordu.

"Cumaya kadar olmaz. Artık haftalık gidiyoruz. Neden sordunuz?" "Sebebi yok."

Adam sustuğunda, kadın ona doğru kıvrıldı ve sanki yeniden yerleşiyormuş gibi bir iç çekti. Yaklaşık bir buçuk dakika sürdü.

"Doktoru aramaya ne dersin?" "Şu anda mı aramak istiyorsun?" "Şey, evet."

Onun geri çekildiğini hissedebiliyordu. "Ama neden?"

Evet, sanki ona "Ölü annem böyle dedi" gibi bir şey söyleyebilirmiş gibi. "Bilmiyorum. Sadece, belki sana bir kontrol falan yapabilir."

"Wrath, bu hiç uygun değil. Özellikle de yanlış bir şey olmadığını düşünürsek." Onun saçlarıyla oynadığını hissetti. "Bu o sivil hakkında mı? Karısını ve bebeğini kaybeden?"

"Doğum sırasında değildi."

"Oh. Ben öyle sanıyordum-"

"Belki de onu aramalıyız." "Bunun için bir sebep yok."

"Numarası ne?" Telefonuna uzandı. "Onu arıyorum."

"Wrath, aklını mı kaçırdın?" Siktir et, 411'i yapardı.

Santralin açılmasını beklerken Beth onunla konuşmaya devam etti. "Evet, merhaba, Caldwell, New York'tan. Dr. Sam'in numarası, soyadı neydi?"

"Sen aklını kaçırmışsın."

"Ziyaretin parasını ben ödeyeceğim - hayır, siz değil, Operatör." Soyadı aklına gelince, iki kez söyleyip heceledi. "Evet, beni ofise bağlayın, teşekkürler."

"Wrath, bu-"

Tam arama yapılırken Beth sessizleşti. "Beth?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Özür dilerim," dedi. "Sırtımda bir sancı çıktı. Biliyor musunuz? Bir daha böyle yürüyeceğim zaman koşu ayakkabısı giyeceğim. Şimdi telefonu kapatıp-"

"Evet, merhaba, bu tıbbi bir acil durum. Dr. Sam'in evimize gelmesini istiyorum, karım onun hastası... otuz altı haftalık... Belirtiler? Karım hamile, ne kadar zamanınız var?"

"Gazap mı?" Beth kısık bir sesle söyledi. "Ne demek istiyorsun, yapamazsın-" "Gazap."

İşte o zaman sustu... ve annesinin haklı olduğunu anladı. Başını karısına doğru çevirerek korkuyla, "Ne?" dedi.

"Kanamam var."

İşler sadece sizinle ilgili olmadığında terörün tanımını değişti. Ve hiçbir şey seninle ilgili olmadığı kadar

Otuz altı haftalık hamileydiniz, bacaklarınızın arasında bir kuyu hissettiniz... ve bu suyunuzun gelmesi değildi.

Beth ilk başta mesanesinin kontrolünü kaybettiğini düşündü ama battaniyeleri kenara çekip pozisyon değiştirdiğinde çarşafların üzerinde bir şey gördü.

Daha önce hiç bu kadar parlak kan görmemişti.

Ve kahretsin, belki aniden onu öldürmeye başlamıştı. "Neler oluyor?" Gazap talep etti.

"Kanamam var," diye tekrarladı.

O noktada her şey çok hızlı gelişti. Neredeyse hızla giden bir arabanın arkasında olmak gibiydi, her şey yakalanamayacak kadar hızlı akıp gidiyordu: Wrath telefona bağırıyor, başka bir arama yapılıyor, Doktor Jane ve V koşarak geliyorlardı. Ve sonra daha da hızlandı, hareket etti, hareket etti, hareket etti, etrafındaki herkes, o merakla hareketsiz ve boğuk hissederken.

Sedyeye nakledildiğinde yatakta olduğu yere baktı ve neon lekeyi görünce ürperdi. Çok büyüktü, sanki biri altına bir galon boya dökmüş gibiydi.

"Bebek iyi olacak mı?" diye mırıldandı, bir tür şok her şeyi ele geçirmişti. "O, Wrath iyi olacak mı?"

İnsanlar ona şefkat gösterdi ama gerçek cevaplar vermedi.

Ama Wrath, büyük olan, hemen onun yanındaydı, elini tutuyor, sedyenin yan tarafının yardımıyla yönünü buluyordu.

İkinci katın sahanlığına vardıklarında John göründü. Üzerinde sadece boxer vardı, saçları dağınıktı, gözleri tetikteydi. Kadının diğer avucunu tuttu.

Acının giderek şiddetlendiği gerçeği dışında, tünele doğru koşuşturma, koşuşturma, koşuşturma hakkında pek bir şey hatırlamıyordu. Oh, ve arkasına yaslandığında tavan ışıkları kırbaçlanıyordu, ritmik titreşimler sanki warp hızına çıkmak üzere olan bir Yıldız Savaşları filmindeymiş gibi.

Neden hiçbir şey duyamıyordu?

Etrafındaki insanlara baktığında hepsinin ağız açık kalmış, gözleri aceleyle onun üzerinde toplanmıştı.

"Küçük Gazap iyi olacak mı?" Kendi sesi bile kısıktı, sesi iyice kısılmıştı. Sesini yükseltmeye çalıştı. "O iyi olacak mı?"

Ve sonra eğitim merkezinin olağan girişinin tozunu alıp daha aşağıya, sadece onun için, sadece bu durum için oluşturulmuş bir acil durum kapısına gidiyorlardı.

Ama bu onun doğum planı değildi. İnsanların dünyasına gitmesi gerekiyordu, orada ona ve küçük Wrath'a bakacak, herhangi bir sorunuyla ilgilenecek, gündüzse onun ve iAm'in, geceyse büyük Wrath ve John'un yanında olacak insanlar vardı.

Küçük Gazap, diye düşündü.

Oğullarına isim koyduğunu tahmin ettim.

Kliniğe vardığında, burada olmaması gerektiğini düşünmeye devam etti. Özellikle de ana ameliyathanedeki devasa ameliyat avizesine bakarken.

Nedense, tarlada yaralanan bir kardeşine destek olmak ya da Layla'yla birlikte kontrole gitmek için buraya indiği tüm zamanları düşündü.

Doktor Jane yüzünü yola koydu. Dudakları yavaşça hareket etti. "...eth? Beni duyabiliyor musun, Beth?"

Ah, güzel, birileri dünyanın sesini yükseltmiş.

Ama tepkisi kaydedilmedi. Kendi sesini duyamıyordu.

"Tamam, güzel." Doktor Jane her şeyi net bir şekilde ifade etti. "Plasenta previa'yı (plasantanın rahmin alt kısmına yerleştiği bir komplikasyon) ekarte etmek için ultrason yapmak istiyorum. Ama abrupsiyonunuz olmasından endişeleniyorum."

"Ne... o mu?" Beth mırıldandı.

"Ağrın mı var?"

"Belden aşağı."

Doktor Jane başını salladı ve ellerini Beth'in karnına koydu. "Eğer bastırırsam-"

Beth inledi. "Sadece Wrath'ın iyi olduğundan emin ol."

Ultrason makinesini getirdiler ve geceliği kesildi. Karnına jel sıkılırken ve ışıklar sönerken monitöre bakmadı. Kocasının yüzüne baktı.

O harika, erkeksi yüz tamamen dehşete düşmüştü.

Oğlunun gözlüklerini takmıyordu, daha doğrusu güneş gözlüklerini. Ve soluk yeşil, odaklanmamış gözleri sanki bir şey, herhangi bir şey görmek için yanıp tutuşuyormuş gibi odanın içinde dolaşıyordu.

"Nereden biliyordun?" diye fısıldadı. "Başımın belada olduğunu..."

Gözleri ona doğru kaydı. "Annem söyledi. Bir rüyada."

Nedense bu onu ağlattı, hayatın kontrolden çıkmış doğası mümkün olan en kötü şekilde tünemek için eve geldiğinde kocasının dalgalı görüntüsü: Bebekten başka hiçbir şey umurunda değildi ama herhangi bir sonucu etkilemek için yapabileceği tek bir şey bile yoktu. Bedeni ve yavrusu zarları atıyordu.

Aklı, iradesi, ruhu? Tüm hayalleri ve arzuları, umutları ve çılgınlıkları?

Masada bile değil.

Doktor Jane'in yüzü geri geldi. "...eth? Beth? Benimle misin?"

Yüzündeki saçları almak için elini kaldırdığında, kendisine tansiyon aleti taktıklarını ve serum taktıklarını fark etti. Ve önündeki saç değil, gözyaşlarıydı.

"Beth, ultrason bana görmeyi umduğum şeyi göstermiyor. Bebeğin kalp atış hızı yavaşlıyor ve hala çok kanaman var. Onu dışarı çıkarmalıyız, tamam mı? Bir abrupsiyon olduğundan çok eminim ve sen de onun kadar tehlikedesin. Tamam mı?"

Tek yapabildiği Wrath'a bakmaktı. "Ne yapacağız?"

Zorlukla anlaşılabilir kadar çatlak bir sesle, "Bırak Manny ile ameliyat etsin, tamam mı?" dedi.

"Pekala."

Doktor Jane tekrar görüş alanına girdi. "Seni uyutmamız gerekecek, epidural yapmak istemiyorum çünkü zamanımız yok."

"Pekala."

"Seni seviyorum," dedi Wrath'a. "Oh, Tanrım... bebek..."

YEDİ DÖRT

Wrath'ın devam etmesi gereken tek şey odadaki kokulardı. Havadaki antiseptik. Kan onu dehşete düşürüyordu. Beth'inden ve etrafındaki diğer insanlardan duyduğu korku. Doktor Jane, Manny ve Ehlena'nın sakin ve soğuk muhakemeleri.

Umarım bu sonuncusu hayat kurtarıcı olur. Aniden, karışıma yeni bir koku girdi. Sıkıştırıcı.

Sonra yanında bir gıcırtı duyuldu, sanki biri sandalyesini çekmiş gibiydi. Ardından geniş bir el onu oturması için aşağı itti ve kendi elini kemiklerini neredeyse kıracak kadar sert bir şekilde kavradı.

John Matthew.

"Hey, dostum," dedi, zamanın durduğunun farkındaydı. "Hey... adamım."

Sonunda, Wrath'ın yapabildiği tek şey kardeşinin avucunu sıkmak oldu ve böylece ikisi birlikte yan yana durdular, tıbbi terimler ileri geri değiş tokuş edilirken ve metal çınlama sesleri, tıslamalar ve emme sesleri duyulurken donup kaldılar.

Doktor Jane'in sesi çok düzgündü. Manny'nin cevapları da aynıydı.

Durumun tersi gibiydiler: İşler korkutucu bir hal aldıkça, daha odaklanmış ve kontrollü hale geldiler.

"Tamam, onu yakaladım-"

"Bekle, şimdiden oluyor mu?" Gazap talep etti.

Yanındaki yükselen düdük sesi aldığı tek cevap oldu.

Ve sonra... bir yavrunun ilk ağlama sesi.

"Yaşıyor mu?" Wrath aptal gibi sordu.

Başka bir düdük.

Ve sonra oğlunu tamamen unuttu. "Beth? Beth ne olacak?"

Kimse cevap vermedi.

"Beth?" diye bağırdı. "John, neler oluyor?" Havada yoğun bir kan kokusu vardı. Çok yoğun. Çok yoğun.

Nefes alamıyordu. Düşünemiyordu. Hayatta bile değildi.

"Beth..." diye fısıldadı karanlığa.

Doktor Jane yanına gelene kadar sonsuza dek böyle devam etti. Sesinin yakınlığından ve yönünden onun önünde diz çöktüğünü anladı.

"Wrath, bir sorunumuz var. Bebek iyi, Ehlena onu kontrol ediyor. Ama Beth'in rahmini sezaryenle kapattığım halde kanaması devam ediyor. Çok kötü kanaması var ve pıhtılaştığına dair hiçbir işaret yok. Yapılacak en güvenli şey histerektomi. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Onunla aptalmış gibi konuşuyordu - bu da iyi bir şeydi.

"Hayır." Bu kelimeyi daha önce duymuş olmasına rağmen. Kahretsin, bu noktada, en yaygın terimleri bile tanımlaması gerekirdi.

"Rahmini almam gerek. Eğer yapmazsam ölecek, Wrath. Bu, daha fazla çocuk sahibi olamayacağı anlamına geliyor."

"Ondan başka hiçbir şey umurumda değil. Ne yapman gerekiyorsa yap. Şimdi yap."

"Tamam, gidelim Manny."

"Oğlum nerede!" diye seslendi aniden. "Oğlumu bana ver!"

Bir dakika bile geçmeden, kollarına küçük bir bohça yerleştirildi. Çok hafifti. Yaşamak için fazla hafifti ve yine de oğlu sıcaktı ve nefes alıyordu. Hayatı.

Onu kucaklamak istedi çünkü Shellan'ı bu çocuğun içindeydi. Yaşayan bedeninin her molekülünde onunla birlikteydi.

-Ve bu, genci kalbine karşı tuttuğu anlamına geliyordu.

... Beth'ini tutuyordu.

"Ne var oluyor?" o Fısıldadı, değil bekliyor
bir cevap.

Gözyaşlarının olabildiğince düşmesine izin verdi.
Muhtemelen oğlunun yüzüne.
Kimin umurundaydı ki?

YEDİ BEŞ

Beth, durgun suda yüzeye çıkan bir mantar gibi bulanık hiçlikten çıktı. Sallanarak ilerlerken, bir şeyler gelip odaktan çıktı.

Ama beyni tekrar çalışır çalışmaz, "Gazap-!" diye bağırdı.

"Tam buradayız, tam buradayız."

Geri teperek hastane yatağında dönüp durdu ve karnından anlık bir oh, lanet olsun, hayır sesi geldiğini hissetti.

Ve sonra hiçbir şeyin önemi kalmadı. Yatağının yanında, yeterince büyük olmayan bir sandalyede oturan kocası ve oğlu bir elmanın iki yarısı gibiydiler.

Ağlaması tamamen kontrol edilemezdi, o kadar hızlı akıyordu ki ruhundan fışkırıyordu. Ve karnı çok fena ağrıyordu.

Yatağın kenarına uzandığında serumu çekildi ama umurunda değildi. Adamları yanına geldi, Wrath yeni doğmuş bebekle birlikte ayağa kalktı ve hastane yatağında hemen yanına uzandı.

"Aman Tanrım, bu benim bebeğim," derken kendi sesini duydu.

Küçük Wrath -evet, ona gerçekten de bir isim vermişti-babasının tıpatıp aynısıydı. Bir tutam saçı bile alnının ortasında dul bir kadın tepesi oluştuyordu. Ve sanki onu bir şekilde tanımış gibi, babası onun kıymetli bohçayı almasına izin verirken gözlerini açtı.

"Hey, koca adam."

Çünkü kaç kilo olmasına rağmen? Yedi kilo falan mı? Ufaklık ona öyle bir bakıyordu ki, sanki şimdiden babasından daha uzundu.

"Çok güzelsin," dedi ona.

Ve sonra onun gözlerini gördü. Gözbebekleri normaldi, irisleri açık yeşil değil, koyu maviydi.

Kocasına doğru baktı. "O mükemmel biri."

"Biliyorum. Bana benzediğini söylediler."

"Öyle."

"Gözleri hariç. Ama onu yine de severdim." "Ben de severdim."

Ustabaşının elleriyle yaptığı kırmızı kumaşla oynayıp duruyordu. Ta ki bir şeylerin yolunda gitmediğini fark edene kadar.

Kocası bu özel an için fazla çekingendi. "Gazap mı? Bana söylemediğin şey ne?"

Yüzünü ovuşturduğunda, hissettiği o dehşet geri geldi. "Ne oldu? Onun bir sorunu mu var?"

"Hayır."

"Ama nerede?"

"İç organlarını çıkarmak zorunda kaldılar. Çok ağır kanaman vardı."

Kaşlarını çattı ve başını salladı. "Özür dilerim?"

Wrath onun kolunu bulana kadar etrafı yokladı. "İç organların gitmiş."

Soğuk bir telaş onu çarptı. "Histerektomi mi?" "Evet. Öyle diyorlar."

Beth nefes verdi. Planın bir parçası olmayan bir şey daha. Ve onu bir kadın olarak tanımlayan şeyin bir kısmının... bir kadın olarak... artık onunla olmadığını fark etmek şok ediciydi.

Ama sonra mükemmel bir şekilde biçimlendirilmiş, mükemmel derecede sağlıklı küçük oğluna baktı. Bu anı yaşayamayacağı fikri? Burada kocası ve oğluyla birlikte olamayacağını mı?

Rahmin canı cehenneme.

"Tamam," dedi. "Sorun değil."

"Özür dilerim-"

"Hayır." Başını sertçe salladı. "Hayır, üzgün değiliz. Ailemiz var ve çok ama çok şanslıyız. Biz

Üzgünüm."

İşte o zaman Wrath gözyaşlarına boğuldu, kristal damlalar sert çenesinden ön kolunun iç kısmındaki dövmelemlerin üzerine düştü.

Tüm isimlere bakarken gülümsedi ve küçük Wrath'ı hayal etti, büyük ve uzun, babası kadar güçlü.

"Başardık," diye duyurdu ani bir iyimserlikle. "Başardık!"

Wrath gülümsemeye başladı ve sonra onun ağzını bulup öptü. "Evet. Öptün."

"Bu alır İki." O okşadı onun Yüzünü. "Sen ve Ben.

Birlikte."

"Ben sadece işin eğlenceli kısmını yapıyorum," dedi sırtarak.

Birkaç saat sonra Beth yataktan kalktı ve tuvalette sünger banyosu yaptı. Sonra Lanz geceliğini giydi ve Wrath'ın yardımıyla, kucağında küçük Wrath ile odadan çıktı-

Ayakta alkışlandı.

Ev halkını bulmak için malikâneye dönmeye niyetlenmişti ama onlar ona gelmişti. Kardeşlerden köpekçiklere kadar yaklaşık elli kişi eğitim merkezinin beton koridoruna tikiş tikiş dolmuş, koridoru boydan boya kaplamıştı.

Gözyaşı dökmemek zor.

Ama sonra, her neyse. Onlar ailedendi. "Kral'a selam olsun!" diye bağırıyorlardı.

Oğlunu göğsüne yaslayıp L.W.'nin kulaklarını kapatarak gülmeye başladı. Ve işte o zaman kardeşini gördü. Gülümsemesi çok geniş ve gururluydu, elleri kalbinin önünde kilitlenmişti, sanki bebeği tutmak için can atıyordu.

Ona doğru topallayarak giderken tek kelime etmedi. Sadece L.W.'nin yanından geçti.

John kırmızı bohçayı beceriksizce tutarken karşılığında aldığı sevinç dünyadaki en güzel şeydi. Sadece Wrath'inkinden sonra ikinci sırada.

Kalabalık aniden Eski Dilde slogan atmaya başladı.

"Krala selam olsun-

"

"Pek sayılmaz."

Wrath o üç kelimeyi söylerken sanki tüm dünyanın sesini kesmiş gibiydi.

Omzunun üzerinden kaşlarını çatarak, o ve diğer herkes gezegendeki son safkan vampire bakakaldı.

Wrath boğazını temizledi ve burun kemiğini ovma için sargılarını yukarı kaldırdı. "Dün gece monarşiyi kaldırdım."

Cırcır böceklerini
çağırın. "Ne...?"
dedi.

"Tahtı bırakmama sebep olmak istemediğini söylemiştin. Değildin. Sonunda, bu benim seçimimdi. Er ya da geç, başka biri bana saldıracak.

-Ve buna bağlı olarak sen ve o. Peki ya ben ölürsem? Oğlum, kan bağına göre karar verilmemesi gereken bir şeyi elinde tutmak için savaşmak zorunda kalacak. Liyakate göre karar verilmeli."

Beth ellerini yüzüne götürdü. "Aman Tanrım..."

"Yani artık bir demokrasiyiz. Saxton bunun yasal hale gelmesine yardım etti. Ve kısa bir süre içinde seçimler yapılacak. Abalone ile konuştum, her şeyi o koordine edecek. Adamın şimdiden iyi bir aday listesi var. Oh, ve en iyi şey? Glymera'nın işi bitti. Konsey'i ortadan kaldırdım. Görüşürüz, orospu çocukları."

"Emekli olduğum için çok mutluyum," diye araya girdi Rehv. "Gerçekten."

Gazap Beth'e doğru baktı. "Bizim için en iyisi bu. L.W. için ve kim bilir belki de kaçmaya karar verir. Ama bu onun seçimi olacak. Bir yük değil ve toplumun herhangi bir kesiminden hiç kimse ona seçtiği kişinin buna layık olmadığını söyleyemeyecek. Asla."

Bunun üzerine Wrath elini giydiği siyah savaş pantolonunun cebine soktu... ve bir avuç dolusu
... talaş mı?

Hayır, onlar parşömen parçalarıydı.

Onları yere serperken, "Oh, ve o sahte boşanma kararnamesini de yırtıp attım. İnsani tören kesinlikle yasal. Ama oğlumuzun içinde iki tür kan olduğunu düşündüm ve her iki geleneğin de sayılmasını istedim."

Beth bir şey söylemek için ağzını açtı. Ama sonunda tek yapabildiği kocasının sert bedenine doğru adım atmak ve dayanmak oldu.

Doğal olarak, eğitim merkezinde tek bir kuru göz bile yoktu.

Ama sıradan bir ölümlü ... bir süper kahramana yakışır bir şey yaptığında olan buydu.

YEDİ ALTI

Wrath, V'nin imgeleminin neyle ilgili olduğunu anladığında aradan bir ay geçmişti. Göklerdeki yüz, ellerindeki gelecek

...

L.W. zaten bir programa göre hareket ediyordu, gündüzleri uyuyor, geceleri de uyanık kalıyordu; bu da mükemmeldi. Beth sezaryenden sonra bir roket gibi toparlanmıştı, iyi besleniyor, iyi yemek yiyor ve gezegendeki en iyi anne oluyordu.

Tamamen doğaldı. İnanılmazdı... ve çok mutluydu, çok mutluydu.

Bir oğul sahibi olmanın gerçekliği, hayalinden bile daha iyiydi.

Ve evet, L.W. gezegendeki şeyleri tam bir asker gibi karşılıyordu. Yemek yiyor, kaka yapıyor, uyuyor, kaka yapıyor, yemek yiyordu. Nadiren telaşlanıyor veya ağlıyordu ve ev halkının her bir üyesinin onu kucağına alma şansı olması için yemeklerde dolaştırılmakta hiçbir sorun yaşamıyordu.

Köpek ve kedi bile onu severdi. Çocuk Birinci Aile süitinde bir beşikte uyuyordu ve görünüşe göre George ve Boo orayı bir bekçi istasyonu olarak görüyorlardı. Av köpeği Wrath'ın etrafta dolaşmasına yardım etmediği zamanlarda çocuğun yanında, lanet olası şeyin önünde yatıyor, yirmi dört/yedi nöbet tutuyordu. Peki George diğer efendisiyle görevdeyken? Bebek uyurken o kedi de nöbetteydi.

Evet, Haziran ayının mutlu ve normal bir gecesinde Beth İlk Yemek'ten sonra koşuya çıkacağını söyledi ve Wrath da L.W.'yi, köpeğini ve kedisini birinci katta gezintiye çıkarmaya karar verdi. Çocuk bundan her zaman hoşlanmış görünüyordu ve her zamanki gibi yürümeye başladıkları anda

Başını, araziyi kontrol ediyormuş gibi sağa sola çevirmeye başladı.

Kütüphanedeydiler, Fransız kapılarının önünden geçiyorlardı ki

L.W. bir ciyaklama sesi çıkardı ve sanki gözüne bir şey takılmış gibi gerindi.

"Ne oldu koca adam?"

Gazap oğlunu yeniden konumlandırdı - Tanrım, bu kelimeyi çok severdi, oğlunu.

-Ve sonra hesap yaptım.

"Baktığın ay mı? Öyle olmalı. Evet, sanırım öyle."

Kapıyı açarak dışarı çıktı ve derin bir nefes aldı. Yaz büyük bir hızla geliyordu, gece banyo suyu kadar sıcaktı ve L.W. kollarını yukarı doğru uzatırken, Babalar evet diye düşündü. Gökyüzündeki yaşlı adamı kontrol ediyordu.

Ya da ... yüz.

Gerçekliğin belirli, büyülü bir şekilde bir araya geldiğini hisseden Wrath, oğlunu dik çevirdi ve ona doğru baktı.

Onu yükseğe kaldırıyorum.

Geleceği ellerinde tutuyor.

Oğlu, en az kendisi kadar mükemmel olan gözleriyle Ay'ı ilk kez gördüğünde.

"Sana verebileceğim her şeyi vereceğim," dedi Wrath huysuzca, etrafta başka kimsenin olmamasına sevinerek. "İhtiyacın olan her şeyi sağlayacağım. Ve seni son nefesime kadar seveceğim."

Bir anda yalnız olmadığını fark etti.

İnsanlar evin kapılarından dışarı akıyordu. Büyük bir kalabalık.

Dönerek oğlunu korumaya aldı ve kendini kötü haberlere hazırladı. "Ne?"

Beth koşu bandındayken onun için geldiler. Hepsi. Kardeşliğin tüm üyeleri.

Ama konuşan Tohr değildi. Saxton'dı.

Ve adam işini bitirdiğinde, kadın uyuştı ve neredeyse Nike'larından düşüyordu.

Tünelden geri dönüp eve doğru ilerlerken, doğum yaparken başının derde girdiği zaman yaşadığı türden bir rüya manzarasıyla karşılaştı. O telaşa ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu, ne yanındaki insanları ne de söylenenleri.

Fuayeye gelip evdekilerin yeniden toplandığını gördüğünde, her birinin yüzünde kendi yüzünde hissettiği ifadenin aynısı vardı.

Kader yine dizginleri eline almıştı.

Ve tek yapabildikleri yeni yöne gitmekti.

Evin birinci katında dolaşırlarken, her dönüşte Wrath ve L.W.'yi görmeyi bekleyerek, hücum liderlik ediyordu.

Terasa açılan açık kapı, nerede olduklarına dair ipucu veriyordu.

Geceye adımını attığında, kocasının oğlunu mevsimin en dolunayına doğru tuttuğunu gördü; güneş gibi parlayan parlak küre, beyaz ışıkla yıkanan manzara.

Sanki kutsal bir adakta bulunuyormuş gibiydi.

Wrath hızlı bir hareketle bir anda döndü ve devasa kollarıyla oğullarını korudu. "Ne?"

Saxton bilgiyi eve getirmiş olsa da herkes ona baktı.

Öne doğru adım atarken, üzerinde egzersiz kıyafetlerinden başka bir şey olmasını diledi. Belki bir balo elbisesi.

"Beth, neler oluyor?"

Kelimeleri doğru seçmeye çalıştı, isimleri ve fiilleri kafasında rastgele sıraladı. Yine de sonunda kısa ve tatlı tuttu.

Tek dizinin üzerine çökerek başını eğdi. "Çok yaşa Kral."

Bir anda arkasındaki kalabalık da aynı şeyi yaptı, bedenleri geceye yükselirken bu dört kelimededen oluşan bir koro yükseldi

kaldırım taşına indirildi.

"Özür dilerim." Wrath başını salladı. "Bunu duymuyor muyum?" Ayağa kalktı. Ama bir tek o vardı.

"Oybirliğiyle ömür boyu seçildin. Yarışın kralı. Abalone çabalara önderlik etti ve oy kullanmalarına yardım ettiğin tüm o halk. Her biri. Halkınız tarafından liderlik etmeniz için seçildiniz. Kral sensin."

İlahiler başladığında, Gazap nasıl karşılık vereceğini bilemiyor gibiydi. Bu öyle neşeli bir ilahiydi ki, kadın ve erkek sesleri gece gökyüzüne yükseliyor, şimdiki zamanın ve geleceğin kutlamasını yapıyordu.

"Ve kim bilir," dedi Beth oğullarına bakarken. "Belki o da babası gibi büyürse, o da seçilir. Ama bu halka bağlı; oy verme hakkını onların eline verdiniz ve onlar da tahtı size verdi."

Wrath boğazını temizledi. Tekrar ve tekrar.

Sonunda tek yapabildiği fısıldamak oldu: "Keşke annem ve babam hayatta olsaydı da bunu görebilselerdi."

Beth kollarını kocasına ve oğluna doladı, ikisine de sarıldı. Adamının omzunun üzerinden bakıp ayın yüzünü gördüğünde, yeniden hizalanmanın sona erdiğini, yeni çağın nihayet geldiğini hissetti.

"Bence öyleler," dedi usulca. "Bence ikisi de şu anda aşıya bakıyor... ve bundan çok ama çok mutlular."

Ne de olsa ebeveynler, çocuklarındaki cesaretin dünya tarafından ödüllendirildiğini görmekten özellikle gurur duyuyorlardı.

Ve etraflarında sevginin bol olduğunu bilmek. Her yerde. Sonsuza kadar.

TEŞEKKÜRLER

Kara Hançer Kardeşliği okurlarına sonsuz şükranlarımla!

Tüm destek ve rehberliğiniz için çok teşekkür ederim: Steven Axelrod, Kara Welsh, Claire Zion ve Leslie Gelbman. New American Library'deki herkese de teşekkür ederim - bu kitaplar gerçekten bir ekip çalışması.

Waud Ekibine sevgilerimle - kim olduğunuzu biliyorsunuz. Bu siz olmadan gerçekleşemezdi.

Bunların hiçbiri şu kişiler olmadan mümkün olamazdı: danışmanım, bakıcım ve vizyonerim olan sevgili kocam; bana o kadar çok sevgi veren harika annem ki ona borcumu asla ödeyemem; ailem (hem kan bağı olanlar hem de evlat edinilenler); ve sevgili dostlarım.

Ve yeni yazar asistanım Naamah'a.

TERİMLER VE ÖZEL İSİMLER SÖZLÜĞÜ

ahstrux nohtrum (n.) Görevi Kral tarafından verilen, öldürme yetkisine sahip özel muhafız.

ahvenge (v.) Genellikle sevilen bir erkek tarafından gerçekleştirilen ölümcül intikam eylemi.

Kara Hançer Kardeşliği (ç.n.) Türlerini Azalan Toplum'a karşı koruyan yüksek eğitilmiş vampir savaşçılar. Irk içindeki seçici üremenin bir sonucu olarak, Kardeşler muazzam fiziksel ve zihinsel gücün yanı sıra hızlı iyileşme yeteneklerine sahiptir. Çoğunlukla kardeş değildirler ve Kardeşler tarafından aday gösterildikten sonra Kardeşliğe dahil edilirler. Doğaları gereği saldırgan, kendine güvenen ve ketum olan Kardeşler, sivillerden ayrı yaşar ve beslenmeleri gerektiği zamanlar dışında diğer sınıfların üyeleriyle çok az temas kurarlar. Vampir dünyasında efsanelere konu olurlar ve saygı görürler. Sadece en ciddi yaralarla öldürülebilirler, örneğin silahla vurulma veya kalbe bıçak saplanması vb.

kan kölesi (n.) Başka birinin kan ihtiyaçlarına hizmet etmek üzere boyun eğdirilmiş erkek veya dişi vampir. Kan kölesi tutma uygulaması yakın zamanda yasaklanmıştır.

Seçilmişler (ç.n.) Kâtip Bakire'ye hizmet etmek üzere yetiştirilen dişi vampirler. Aristokrasinin üyeleri olarak kabul edilirler, ancak geçici olmaktan ziyade ruhani olarak odaklanmışlardır. Erkeklerle çok az etkileşimleri vardır ya da hiç etkileşimleri yoktur, ancak sınıflarını çoğaltmak için Kâtip Bakire'nin talimatıyla Kardeşlerle çiftleştirilebilirler. Bazılarının kehanette bulunma yeteneği vardır. Geçmişte, kehanetleri karşılamak için kullanılırlardı.

Kardeşliğin eşleşmemiş üyelerinin kan ihtiyaçları için bu uygulama Kardeşler tarafından yeniden başlatılmıştır.

chrih (n.) Eski dilde onurlu ölümün simgesi.

kohntehst (n.) Bir dişinin eşi olma hakkı için yarışan iki erkek arasındaki çatışma.

Dhunhd (pr. n.) Cehennem.

doggen (n.) Vampir dünyasında hizmetkâr sınıfının üyesi. Doggen'lerin üstlerine hizmet konusunda eski, muhafazakâr gelenekleri vardır ve resmi bir kıyafet ve davranış kuralını takip ederler. Gün içinde dışarı çıkabilirler, ancak nispeten çabuk yaşlanırlar. Yaşam beklentisi yaklaşık beş yüz yıldır.

ehros (n.) Cinsel sanatlar konusunda eğitilmiş bir Seçilmiş.

exhile dhoble (pr. n.) Kötü veya lanetli ikiz, ikinci doğan.

Solgunluk (ç.n.) Ölümlerin sevdikleriyle yeniden bir araya geldikleri ve sonsuzluğa göç ettikleri zamansal olmayan alem.

Birinci Aile (ç.n.) Vampirlerin kral ve kraliçesi ve sahip olabilecekleri çocuklar.

ghardian (n.) Bir bireyin vasisi. Çeşitli derecelerde ghardianlar vardır, en güçlüsü sehcluded bir kadındır.

glymera (n.) Aristokrasinin sosyal çekirdeği, kabaca Regency İngiltere'sinin tonuna eşdeğer.

hellren (n.) Bir dişiyle çiftleşmiş erkek vampir. Erkekler birden fazla dişiye eş olarak alabilir.

hyslop (n. veya v.) Tipik olarak bir aracın veya bir tür motorlu taşıtın mekanik işlemlerinin tehlikeye atılmasıyla sonuçlanan bir muhakeme hatasını ifade eden terim. Örneğin, bir kişinin arabasının anahtarlarını gece boyunca aile evinin dışında park halinde bırakması. Bunun üzerine söz konusu araba çalınır.

leahdyre (n.) Güç ve nüfuz sahibi kişi.

leelan (n.) "En sevgili" olarak gevşekçe tercüme edilen bir sevgi terimi.

Lessening Topluluğu (ç.n.) Vampir türünü ortadan kaldırmak amacıyla Omega tarafından bir araya getirilen avcılar topluluğu.

lessen (n.) Azaltma Topluluğu'nun bir üyesi olarak vampirleri yok etmek için hedef alan ruhu alınmış insan.

Lesser'ların öldürülmesi için göğsünden bıçaklanması gerekir; aksi takdirde yaşlanmazlar. Yemezler, içmezler ve iktidarsızdırlar. Zamanla saçları, derileri ve gözbebekleri sarı, allıksız ve soluk gözlü olana kadar pigmentasyonunu kaybeder. Bebek pudrası gibi kokarlar. Omega tarafından topluma kabul edildikten sonra, kalplerinin çıkarıldıktan sonra içine yerleştirildiği seramik bir kavanozu muhafaza ederler.

lewlhen (n.) Hediye.

lheage (n.) Bir cinsel itaatkar tarafından dominantına atıfta bulunmak için kullanılan bir saygı terimi.

Lhenihan (pr. n.) Cinsel cesaretiyle ünlü efsanevi bir canavar. Modern argoda, doğaüstü büyüklükte ve cinsel dayanıklılıkta bir erkeği ifade eder.

lys (n.) Gözleri çıkarmak için kullanılan işkence aleti.

mahmen (n.) Anne. Hem bir tanımlayıcı hem de bir sevgi terimi olarak kullanılır.

mhis (n.) Belirli bir fiziksel ortamın maskelenmesi; bir yanılsama alanının yaratılması.

nalla (n., f.) veya **nallum** (n., m.) Sevgili.

ihtiyaç dönemi (n.) Dişi vampirin genellikle iki gün süren ve yoğun cinsel isteklerin eşlik ettiği doğurganlık **dönemi**. Bir dişinin geçişinden yaklaşık beş yıl sonra ve daha sonra on yılda bir meydana gelir. İhtiyacı olan bir dişinin etrafındaki tüm erkekler bir dereceye kadar tepki verir. Özellikle dişi çiftleşmemişse, rekabet halindeki erkekler arasında çatışma ve kavgaların patlak verdiği tehlikeli bir dönem olabilir.

newling (n.) Bir bakire.

Omega (pr. n.) Vampirleri kızgınlıktan dolayı yok etmek için hedef alan kötü niyetli, mistik figür

Kâtip Bakire'ye yöneliktir. Zamansız bir alemde var olur ve yaratma gücü olmasa da kapsamlı güçlere sahiptir.

phearsom (adj.) Bir erkeğin cinsel organlarının gücünü ifade eden terim. Kelimesi kelimesine "bir dışının içine girmeye layık" anlamına yakın bir çeviri.

princeps (n.) Vampir aristokrasisinin en üst seviyesi, sadece Birinci Aile üyeleri veya Kâtip Bakire'nin Seçilmişleri'nden sonra gelir. Bu unvana sahip olmak için doğmak gerekir; unvan verilemez.

pirokant (n.) Bir bireydeki kritik bir zayıflığı ifade eder. Bu zayıflık bağımlılık gibi içsel ya da sevgili gibi dışsal olabilir.

rahlman (n.) Kurtarıcı.

rythe (n.) Bir başkasını incitmiş birinin onurunu kurtarmak için uygulanan ritüel yöntem. Kabul edilirse, kırılan kişi bir silah seçer ve kendisini savunmasız olarak sunan suçluya vurur.

Kâtip Bakire (ç.n.) Kralın danışmanı, vampir arşivlerinin koruyucusu ve ayrıcalıkların dağıtıcısı olan mistik güç. Zamansal olmayan bir alemde var olur ve geniş güçlere sahiptir. Vampirleri var etmek için harcadığı tek bir yaratma eylemi yeteneğine sahiptir.

sehclusion (n.) Kral tarafından aristokrasiden bir kadına, kadının ailesinin dilekçesi sonucunda verilen statü. Kadını, genellikle evindeki en yaşlı erkek olan ghardian'ının tek yönetimi altına sokar. Ghardian'ı, hayatının her şeklini belirleme ve dünyayla olan tüm etkileşimlerini istediği gibi kısıtlama konusunda yasal hakka sahiptir.

shellan (n.) Bir erkekle çiftleşmiş dişi vampir. Bağlanmış erkeklerin son derece bölgesel doğası nedeniyle dişiler genellikle birden fazla eş almazlar.

sympath (n.) Vampir ırkı içinde, başkalarının duygularını manipüle etme yeteneği ve arzusu ile karakterize edilen alt tür (bir enerji)

değişim), diğer özelliklerinin yanı sıra. Tarihsel olarak ayrımcılığa uğramışlar ve bazı dönemlerde vampirler tarafından avlanmışlardır. Soyları tükenmek üzeredir.

Mezar (ç.n.) Kara Hançer Kardeşliği'nin kutsal mahzeni. Hem tören alanı hem de lesser'ların kavanozları için bir depo olarak kullanılır. Burada yapılan törenler arasında göreve kabuller, cenaze törenleri ve Kardeşlere karşı disiplin cezaları yer alır. Kardeşlik üyeleri, Kâtip Bakire veya üyeliğe kabul adayları dışında kimse giremez.

trahyner (n.) Erkekler arasında karşılıklı saygı için kullanılan sözcük

ve şefkat. "Sevgili arkadaş" olarak çevrilebilir.

geçiş (n.) Bir vampirin hayatında bir yetişkine dönüştüğü kritik an. Bundan sonra hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmesi gerekir ve güneş ışığına dayanamaz. Genellikle yirmili yaşların ortalarında ortaya çıkar. Bazı vampirler, özellikle de erkekler, dönüşümlerinden sağ çıkamazlar. Geçişlerinden önce vampirler fiziksel olarak zayıftır, cinsel olarak bilinçsiz ve tepkisizdir ve maddesizleşemezler.

vampir (n.) Homo sapiens'ten ayrı bir türün üyesi. Vampirler hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmek zorundadır. İnsan kanı onları hayatta tutar, ancak güçleri uzun sürmez. Yirmili yaşlarının ortalarında gerçekleşen geçişlerinin ardından güneş ışığına çıkamazlar ve düzenli olarak damardan beslenmeleri gerekir. Vampirler ısırık ya da kan transferi yoluyla insanları "dönüştüremezler", ancak nadiren de olsa diğer türlerle üreyebilirler. Vampirler istedikleri zaman maddesizleşebilirler, ancak bunu yapmak için kendilerini sakınleştirebilmeli ve konsantre olabilmelidirler ve yanlarında ağır bir şey taşımamalıdır. İnsanların anılarını, bu anıların kısa süreli olması koşuluyla, soyabilirler. Bazı vampirler zihin okuyabilir. Beklenen yaşam süresi bin yıl veya bazı durumlarda daha da uzundur.

wahlker (n.) Ölmüş ve Solgunluktan yaşayanlara geri dönmüş bir birey. Onlara büyük saygı gösterilir ve yolculukları için hürmet edilir.

whard (n.) Bir birey için vaftiz babası veya vaftiz annesine eşdeğer.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.